

Orizemě

(svět poslední naděje)

(Světy za závěsem 5)

Dětská science fiction

Václav Semerád

© 2012 Václav Semerád, Nová Ves

Veškeré připomínky jsou vítané:
vsemerad@volny.cz

Jméno-knihy: Orizemě
Podtitul: svět poslední naděje
Jméno-skupiny: Světy za závěsem 5
Žánr: Dětská science fiction
Autor: Václav Semerád
Publikovat: Ne

Tuto knihu si můžete přečíst upravenou tak, že jména hlavního hrdiny (hrdinky) nahradíte jinými jmény podle vlastního uvážení. Tento bonus najdete výhradně při přímém (online) čtení na webové stránce <http://sw.gurroa.cz> - jen tam jsou programy, které to zařídí. Zkuste si dosadit jako hrdinu (hrdinku) své jméno!

==*=

Kontrola

Věnuji své choti – za deset tisíc vyrušení, kterými zabránila, abych u počítače shnil...

Těžké kovové dveře se pomalu otevřely.

Místnost byla ponořená v šeru, ale i tak bylo znát, že se jedná o laboratoř plnou obrazovek. Na většině byla černá tma, jen pár jich zobrazovalo jakési mihotání. Sklepní místnost se silnými kamennými zdmi byla pro tento účel jako stvořená.

Do dveří pomalu, opatrně vstoupila dívka. Zabouchla je za sebou nohou, neboť v obou rukou nesla veliký křišťálový podnos s nádherným, smetanově bílým dortem, na němž trčel do výše věnec tenkých svíček.

„Jako bych to neříkala!“ vybuchla, když spatřila stranou v šeru stříbřitou postavu. „Okamžitě vylez z toho skafandru! Víš dobře, že tam sám nemáš lézt!“

„Heleď, Slávi, jen to tam omrknu a hned jsem zpátky!“ smlouval chlapec, již téměř úplně nasoukaný do kosmického skafandru, který ve zdejším sklepním prostředí působil trochu nepatřičně – jako plavky v Antarktidě nebo polární oblek v Egyptě.

„Nesouhlasil jsi, že tam už nesmíš chodit sám?“ nedala se dívka.

„Jen na chvílku!“ škemral chlapec. „Hele – tak tam pojď se mnou, ať jsme dva!“

„Spadl jsi z jahody? V těchhle šatech?“

Měla pravdu, její šaty měly blíž k plesu než ke skafandru.

„To přece není problém,“ řekl. „Otočím se a za minutku to máš na sobě! Pět minut na kontrolu a za šest minut můžeme být oba v knihovně!“

„Nejprve bude sfoukávání svíček!“ rozhodla rázně.

Svíčky na dortu v té chvíli zdánlivě samy od sebe vzplály a dívka je k chlapci přistrčila blíž.

„No dobře!“ zabručel, vida, že bude přece jen po jejím – při nejmenším aspoň v tomhle.

Nadechl se a sfoukl naráz všechny svíčky. Ale sotva se trochu narovnal, svíčky opět vzplály.

„To neplatí!“ řekl klidně. „Tenhle vtíp znám, to tu bylo už minule!“

„Tak sfoukávat!“ pobídla ho se smíchem.

„Opakovaný vtíp přestává být vtípem,“ prohlásil vážně. „Sfoukávat se to mělo společně se všemi, nemyslíš?“

Sáhl rukou do vody v kádince na stole a namočenou dlaní rychle přešel po plamenech všech svíček kolem dokola dortu. Voda zasyčela, svíčky poslušně zhasly a už nevzplály.

„Tak si aspoň kousek ukroj!“ přemlouvala ho a pokládala podnos s dortem na pracovní stůl. „Pekla jsem ho pro tebe, nazdobila jsem ho pro tebe, nahoře ve společnosti dostaneš ke sfoukávání ještě pět dalších, ale tenhle je jen náš!“

„Ty narozeniny by měly nebejt!“ vzdychl si, ale chopil se odevzdaně doneseného dortového nože a ukrojil dva kousky.

„Co je to za dort? Další pokus?“

Krém i piškot dortu svítily jako z reflexních barev. Krém byl borůvkově fialový a kontrastoval s jasně oranžovým piškotem.

„Jistě!“ řekla hrdě. „Ten krém je z orizemských jahod, už o to projevili zájem i další, zejména Francouzi, ti musí být u dobrot vždycky první!“

„No prima!“ řekl a podával jí jeden kousek. „Vezmeš si jistě taky, že?“

„Už jsem to ochutnala,“ usmála se. „Špatný kuchař, který neví, jak jeho vlastní výtvar chutná! Ale nemusíš se bát, neotrávila jsem se a klidně si vezmu s tebou.“

A zakousla se do dortu.

„Vidíš, to by mě ani nenapadlo!“ taky se usmál a taky odkousl kus křiklavě barevného dortu. „Kdybys mě chtěla opravdu otrávit, měla bys to snadné.“

Po obou kouscích dortu se jen zaprášilo. Chlapec se pak obrátil stranou, otevřel skříň a vytáhl další stříbřitý kosmický skafandr.

„Vezmi si to – nebudu se dívat!“ podal skafandr dívce a demonstrativně se otočil.

„A to je ti jedno, že se mi tam vůbec nechce?“ namítala.

„No – nemusíš, nenutím tě,“ připustil. „Ale já tam půjdu třeba sám.“

„Neblázni, Stáníku!“ nesouhlasila s ním. „Jednou jste se dohodli, že tam nikdo nesmí lézt sám, tak neblázni!“

„Už jsi oblečená? Můžu se otočit?“

„No počkej, ty se do toho dokážeš navléknout za půl minuty?“

„Dokážu to pod dvě minuty,“ ujistil ji. „Samozřejmě když spěchám a nevybavuju se!“

„Tak se aspoň neotáčeješ!“ napomenula ho pro jistotu.

Stáhla přes ramena šaty a opatrně a pečlivě je složila stranou přes židli. Pak rozevřela zádové dveře skafandru a rychle vklouzla dovnitř, bylo znát, že to nedělá poprvé. Zapnula si přezky bot a trhnutím se otočila, aby se zavřelo zádové víko jejího skafandru.

„Zabouchni mi záda!“ požádala chlapce a otočila se zády k němu.

Chlapec se otočil k ní a plochou dlaní docvakl její skafandr. Svůj jako vždycky zavíral tím, že se zády prudce opřel o stěnu, ale kamarádce vždycky rád pomohl.

„Tak ještě přilbu a rukavice,“ podával jí oboje. Když převzala přilbu a nasadila si ji, sám si podal a nasadil svoji.

„Zkouška spojení!“ zahuhňal do vnitřního mikrofonu.

„Telepatie ti nestačí?“ odpověděla mu bez technických pomůcek a usmála se.

Telepatie procházela skafandrem rozhodně snadněji než zvuk a byla i srozumitelnější. Navíc telepatii rozuměli i lidé hovořící různými jazyky, kteří by se bez ní jen těžko dorozuměli.

„Telepatie se nenahrává!“ odvětil. „Když chceš být poctivá, musíš dodržet všechno.“

„No – o poctivosti bych radši nemluvila,“ ušklíbala se Slávka. „To má i jiné významy. Radši namluv úvod, ať můžeme jít.“

Chlapec se nadechl, aby zaznamenal povinnou hlavičku záznamu.

„Kontrola třicátého druhého února roku nula pět Orizemského letopočtu. *Vlaštovka* je na cestě čtyři a půl roku a má za sebou patnáctinu cesty. Přípravu na kontrolní návštěvu zvládli Stanislav Tvrzník a Miloslava Thorovská...“

„Musíš tam uvádět všechno?“ přerušila ho telepaticky Slávka a zamračila se.

„Jo, podle odsouhlaseného předpisu tam musím uvést všechno!“ odvětil Standa. „Když tak bazíruješ na předpisech...“

„Kdo tam chtěl jít sám?“ odfrkla si nespokojeně.

„Vždyť bys mě tam samotného jít ani nenechala!“ usmál se dobrácky.

„Nenechala!“ odvětila. „Ale ne kvůli předpisům!“

„Tak půjdeme, ne?“ nechal její narážku bez odezvy.

„Odsud snad ne!“ připomněla mu.

„Vždyť už jdeme!“ ubezpečil ji.

Otočil se a otevřel další železné dveře. Za nimi byla nevelká prázdná kobka bez oken, osvětlená jedinou pancéřovou svítlnou. Oba nemotorně vešli dovnitř a Standa pečlivě uzavřel železné dveře. Měly místo kliky otočné kolo, které pevně dotáhl.

Světlo bliklo – a oba se rázem nacházeli jinde. Současně se oba vznesli do vzduchu, takže se museli chytit nejbližších

rukojetí – našťestí jich měli na dosah víc. Všechny ale byly chlupaté jiskřivou jinovatkou. V místnůstce byl zřejmě mráz, jen to praštělo.

Standa se přitáhl do černého koženého křesla, rovněž pokrytého jinovatkou. Stejně bylo ojiněné všechno na dosah – stěny maličké místnosti, přístroje na jakémisi ovládacím panelu i kovová podlaha – pokud to byla podlaha, ale podle umístění jediného křesla by to měla být podlaha. Standa odmetl rukavicí skafandru jinovatku z několika obrazovek, ležících na dosah, pak pomalu zapnul otočnou rukojeť vypínače na řídicím panelu před sebou.

„Zdá se, že baterie fungují,“ řekl nahlas, když se před ním rozsvítily tři obrazovky.

Ukazovaly černou hvězdnou oblohu – nebýt těch hvězd, nedalo by se ani rozpoznat, že je zapnul. Zručně odepnul od nevelkého konektoru malou ojiněnou černou pecku a nahradil ji jinou, neojiněnou, kterou měl připravenou ve vnější kapse svého skafandru.

„Kolem Vlačovky je všechno při starém,“ pokračoval v hlasovém záznamu. „Nahradil jsem záznamovou flešku čistou, teď se dívám na energii... všechno v pořádku, baterie ukazují osmdesát procent, to ještě není na výměnu... Zásoby vzduchu zatím dostačující... takže je všechno v pořádku a můžeme kontrolu ukončit...“

Tak daleko od hvězd neměly sluneční články smysl – jejich výkon nestál za námahu spojenou s jejich instalací. Bylo asi jednodušší vyměnit každého čtvrt roku akumulátory za nově nabitě, stejně jako se daly doplňovat železné zásoby.

„Ještě rychloměr!“ připomněla mu.

„Jo, rychloměr je konstantní,“ doplnil rychle. „Není žádný důvod ke změně, jsme příliš daleko od všech hmotných objektů, nejbližší hvězda je naše Orislunce, já vím, měl bych ji nazývat oficiálně Orion-Chí-jedna, ale to je název z pohledu ze Země, my

už jsme si zvykli na Orislunce a z našeho pohledu je to v pořádku. Rychlost teď bude konstantní, úmyslně ji neměňme a takhle poletíme až ke Slunci. Takže konec, všechno v pořádku – vracíme se!“

Blýsklo to – a byli zpátky v prázdné kobce.

„Vidíš – ani to dlouho netrvalo!“ obrátil se na ni přes rameno, když točil kolem, aby se otevřely pancéřové dveře a mohli se vrátit do laboratoře.

„Mně při tom pokaždé jezdí mráz po zádech!“ přiznala se. „Skok přes dva světelné roky! Vždyť je to půl cesty od Slunce k nejbližším hvězdám! Vlaštovka letí už pět let...“

„Ke Slunci máme pořád hrozně daleko,“ vzdychl si odevzdaně, když odepnul přilbu svého skafandru a odložil ji na stůl. „Oddychnu si, až budeme přistávat na Zemi, to mi věř!“

„Já taky – ačkoliv, mohlo to být ještě horší. Původní plán počítal s posádkou, která by tam seděla celou cestu... to by teprve byla otrava! Hele, rozepni mi záda a otoč se!“

Mezitím jako on položila na stůl rukavice a přilbu a otočila se k němu zády.

„Jo, jenže sama dobře víš, že ten plán vydržel tak deset vteřin,“ mávl rukou Standa.

Zručně sáhl na přezky a pootevřel zádové víko jejího skafandru. Otočil se k ní zády, ale mluvit nepřestal.

„Na to by musela být úplně jiná hvězdná loď!“ pokračoval. „Pořád to říkám a pořád se najde někdo, kdo se na to ptá. Když si představíš zásoby vzduchu, vody, jídla a energie pro posádku, musel by to být kolos jako Titanic! Tohle je jen mrňavá hvězdná sonda, jednou za týden ji na skok navštívíme a pak zase letí sama...“

„Koho to tenkrát napadlo?“ podívala se na něho čtverácky, zatímco si přes ramena hbitě oblékala své jemné šaty, do této chvíle přehozené přes opěradlo židle. „Slyšela jsem, že jsi to byl ty, kdo na té poradě vyskočil, když bratři Pilzové navrhli tu

velkou kosmickou výpravu! A můžeš se otočit, už jsem oblečená!“

„Tak vidíš, ani tě to nebolelo!“ řekl, zatímco si oblékal košili. „To se rozumí, že takový kolos nemohl projít, když je řešení tak jednoduché! Spotřeba materiálu by nám nevadila, ale sedět v lodi takovou dobu by nikoho nebavilo. Chci vidět, kdo by se na to dal! Tak neúnosně dlouhý let by byl na hranici psychické odolnosti, ponorková nemoc je prevít... jen mě trošku mrzí ten problém se synchronizací... Hrozně ve mně hrklo, když jsme zjistili, že to najednou bez viditelné příčiny nejde!“

„No jo, tak Vlačstovka poletí pomaleji,“ pokrčila rameny. „Stejně jsem předem čekala větší problémy. Není jednoduché skákat na těleso, které letí takovou rychlostí!“

„Není,“ přiznal. „Ale to jsme při startu nevěděli.“

Natáhl si zatím kalhoty a odvrátil se, aby si je mohl zapnout, ale pak se klidně obrátil a začal uklízet do skříně skafandry.

„A koho napadlo zpomalit?“ zeptala se významně.

„To by napadlo každého,“ mávl rukou. „Přece se nesmíříme se ztrátou Vlačstovky! To si piš, že jsme udělali první poslední!“

„Zajímavé je, že to napadlo zase tebe!“

„No tak mě to napadlo jako prvního!“ připustil. „Ale zpomalit by napadlo všechny, je to přece logické. Při určité rychlosti se do lodi nedá skočit, při nižší to šlo, logicky z toho vyplývá, že postačí zpomalit. Horší je, že teď letí Vlačstovka jen třetinovou rychlostí světla a tak se bude courat až k Zemi. Dlouho jsme se těšili, že tam bude dřív!“

„Předtím ses podívoval nad tím, že to třetina není!“ připomněla mu.

„Přibližně třetina to je,“ opáčil. „Ještě mi nikdo nevysvětlil, proč je to zrovna rychlost světla dělená **pi**, ale to už je detail. Nejspíš to souvisí s geometrií paralelních vesmírů, ale to je zatím vysoce nad našimi matematickými schopnostmi...“

„Spíš mě zajímá, kdo tam bude dřív!“ vzdychla si. „Jestli naše Vlačstovka, nebo Blesk od Pilzů. Ačkoliv – i na něm ses taky trošku podepsal, ne?“

„Jo, u Blesku jsem nesměl chybět,“ přikývl. „Tam šlo hlavně o spolehlivost. Ale Blesk teď řídí Pilzové, nám nechali Vlačstovku. Uvidíme, kdo vyhraje!“

„Blesk tam bude dřív!“ řekla s určitostí. „Nemá takové omezení rychlosti! Teď je sice vzadu, protože odstartoval až dlouho po Vlačstovce. Ale už teď letí rychleji a brzy ji dožene a předběhne, zatímco Vlačstovka se vleče pořád tou třetinkou!“

„Blesk sice nemá takové omezení, ale rychlost světla taky nepřekoná a je otázka, jestli se mu podaří u Slunce přibrzdit a jestli ho tam vylovíme,“ připomněl jí. „Vypadly i všechny datové kanály kromě starodávneho rádia. Zatím ještě vysílá, ale vysílání se čím dál tím víc opožďuje. Kdyby šlo všechno dobře, bude u Země dřív, ale při jakékoliv nepředvídané situaci může proletět kolem ní neovladatelný a zmizí nám z dosahu. Pak by byla Vlačstovka ještě dobrá!“

„A ty si na ni nenecháš sáhnout, co?“ usmála se. „Co těch pár návštěv bez jistění? Kdo tam chtěl jít i dneska sám?“

„Vždyť jsi sama viděla, že to byla maličkost!“ uklidňoval ji. „Nakonec jsme tam dva byli, tak o co šlo?“

„Ale šel bys tam zase sám!“ trvala na svém. „Otec Mihovič by se zlobil!“

„Otec Mihovič by se zlobil jen naoko,“ usmál se. „Vždyť víš...“

Otec Mihovič byl přece dobrák, který se snad ani zlobit neuměl.

„Hele – s Vlačstovkou to máš za sebou, takže teď půjdeme nahoru do knihovny!“ řekla tónem, nepřipouštějícím odporu. „Dneska máš narozky, to se musí oslavit!“

„Dyť jsou teprve sedmnácté!“ ušklíbl se. „Jó za rok bude důvod slavit, ale dneska?“

„Sedmnácté máš taky jen jednou!“ odsekla.

„A co s tímhle načatým?“ ukázal na rozkrojený dort na podnose.

„Dám ho mezi ostatní, až se načnou další, už si toho nikdo nevšimne,“ navrhla.

Vzala opatrně podnos a zamířila ke dveřím. Standa ji předběhl, aby jí mohl galantně otevřít dveře, pak je opatrně zavřel, ale u schodů už šli spolu rovnou cestou do knihovny.

Už je tam jistě čekají...

=*=

Po útěku z hořícího světa Dzígvglegtu se stala Orizemě útočištěm největšího množství lidí, postižených trestem mimozemšťanů.

Původně to tak nevypadalo. Mimozemšťané, nazývaní Sandišůti, poskytovali již po několik tisíciletí v jednom ze svých světů útočiště pozemským ztroskotancům, kterým se poštěstilo objevit chitsaldil, přechodové rozhraní umožňující vstup do sousedního vesmíru. Těch ztroskotanců zatím nebylo příliš mnoho. Sandišůti je na Zemi sami aktivně nevyhledávali a přístup k chitsaldilům býval pečlivě ukrytý v přírodních jeskyních, kam se z nespočetných davů pozemských ztroskotanců dostal ve správnou chvíli jen málokdo. Navíc byly všechny chitsaldily na Zemi rozesety v srpovitém pásu napříč Evropou. Začínalo na jihu Francie a táhlo se přes Německo, Čechy a Polsko do Ruska, takže počet národností na Dzígvglegtu byl omezený na zmíněné jazykové oblasti. Až na pár nepodstatných, i když důležitých výjimek, jako byl napůl Srb otec Mihovič, Švýcarští Němci Pilzové nebo Švédská rodina Sjöbergovců. Ačkoliv tu byli ojedinelí, jejich vliv byl rozhodně větší, než co by odpovídalo procentuálnímu zastoupení mezi národnostmi.

Chitsaldily byly podle prastaré mapy otce Mihoviče i na středním východě, v oblasti táhnoucí se od Egypta po Indii, ale byly už ve středověku opuštěné a zrušené. Bylo s podivem, že se

z těchto oblastí nikdo nedostal na Dzígvegt? Ani nejstarší pozemšťané na Dzígvegtu, pocházející z dávné doby bronzové, nepamatovali, že by se na Dzígvegt dostal někdo z to míst. Nebyli tu žádní Indové, Peršané, Arabové ani Izraelci. Proč, když tam bylo několik dávných hustě osídlených civilizačních center? Proč Sandišůti na Dzígvegt nikoho z těchto oblastí nepřijali?

Zdálo se, že se to podařilo jen lidem z Evropy. Ačkoliv i zde byly chitsaldily umístované co nejtajněji, aby nepřitahovaly pozornost lidí.

Komu se ale poštěstilo chitsaldilem vstoupit, připadal si v první chvíli jako v ráji.

Je nutné připomenout, že ve vesmíru Sandišůtů platí odlišné fyzikální zákony než tam, kde se nachází Země. Světy tam neobíhají kolem sluncí, ale naopak, maličká slunce obíhají kolem světů. Vzduch není soustředěný jen kolem povrchu planet, ačkoliv tam je nepatrně hustší, ale rozprostírá se po celém vesmíru. Navíc má i jinou pohltivost světla, takže tamější hvězdy neosvětlují pouze své světy, ale všechny světy rovnoměrně ze všech stran. Znamená to, že tam ztrácejí smysl pojmy den a noc, den trvá nepřetržitě a chybí tam i roční období, takže se léto a zima nikde nestřídají. Pokud je na některém světě led, je tam po celý rok a ten svět pak zkrátka není vhodný k životu. Jenže světů je tam nespočetné množství, jsou blíže od sebe než v našem vesmíru a je tam pochopitelně mnohem větší výběr – od horkých po ledové.

Dzígvegt byl svět podobný ráji. Nejenže tam bylo neustálé léto, ale jeho klima lidem ze Země vyhovovalo ze všech okolních světů nejlépe. Rostliny tam rostly jako z vody a také krotkým zvířatům se tam dařilo – jen z pozemských zvířat tam byli jedině koně, jiná se tam se svými pány nedostala. Výhodou byla i neobvyklá dlouhověkost – lidé se zde dožívali až deseti tisíc let, takže se tu mohli nováčci setkat i s původními lovci mamutů ze Sibíře.

Dzigvlegt byl navíc díky Sandišútům světem splněných přání.

Cokoliv si člověk přál, vzápětí dostal. Staraly se o to *lizidy*, nacházející se ve všech světech kolonizovaných Sandišúty. Nebyly to klasické pozemské továrny, ale sofistikovanější stroje, které plnily požadavky lidí na dálku. Stačilo si něco přát, aby se žádaný předmět zhmotnil na nejbližším místě od žadatele. Podobalo se to pozemské pohádce »Ubrousku prostří se«, jenže bez ubrousku. Lizidy plnily nejen žádosti o hmotné předměty, které vytvářely pomocí dálkových syntezátorů hmoty, ale poskytovaly jim i různé služby. Jednou z nich byla okna podobná televizní obrazovce, kterými se lidé dorozumívali jako na Zemi mobilem, nebo nehmotná letadla racion, sestrojená čistě ze silových polí, která lidem zajišťovala dopravu nejen v rámci jednoho světa, ale i mezi různými světy.

V tomto vesmíru neznamenal meziplanetární lety žádný problém a ačkoli většina lidí ze Země zůstala na Dzigvlegtu, část se jich rozptýlila i po okolních světech.

Jakkoli byly lizidy úžasné stroje, samy si ale vymýšlet neuměly. Poskytovaly jen to, co aspoň jednou dostaly v podobě vzorku k analýze, nebo co jim někdo srozumitelně popsal. U jídel se to dělalo tak, že někdo uvařil vzorek, který si lizidy zapamatovaly, u předmětů jako stoly, židle, postele a různé přípravky, se daly využívat i konstruktérské programy – jak by se to dalo nazvat terminologií pozemských počítačů.

Další, co lizidy nedokázaly, bylo stvoření živých tvorů – život je asi přece jen složitější než nejsložitější mrtvá věc, na jakou se dá pomyslet.

Většina toho, co si lidé mohli přát, znaly tyto stroje už dávno. Pozemšťané jim poskytli jen některá pozemská jídla, aby si nemuseli zvykat na mimozemské potraviny. Lizidy pro jejich kuchařské experimenty poskytovaly i suroviny, objednané ze

Země – někdo je zřejmě na požádání do zdejšího vesmíru dopravil.

Sandišůti obvykle zbloudilé pozemšťany posílali do světa Dzígvglegt a svěřovali je tam zkušenějším lidem, kteří tam žili již déle a vyznali se ve zvláštностech tamního života. Ještě před odesláním jim kamsi do mozku voperovali malé telepatické vysílačky, aby mohli lizidy telepaticky žádat o všechny poskytované služby. Taková operace ale neměla nic společného s pracnými a drahými operacemi, prováděnými na Zemi. Sandišůti operovali lidi při vědomí a to tak dokonale, že si toho operovaný obvykle ani nevšiml.

Pobyt na Dzígvglegtu by byl rájem – kdyby mu cosi nechybělo. Tou chybějící možností byl návrat na Zem. Ten lidem vytrvale odmítali. Jedinou výjimkou byly občasné »částečné návraty«, které se tvářily jako akt spravedlnosti.

Lidem, kteří se dostali do zdejšího vesmíru, umožňovali jediný krátký návrat na Zem, aby přinesli k potrestání toho, kdo jim na Zemi nejvíc ublížil. Nebylo to však jednoduché ani snadné. Neměli totiž na Zemi hmotná těla, ale podobali se duchům, procházeli snadno zdmi a většinou byli i neviditelní. Dokázali sice pomocí silového pole své bývalé trýznitele odvléci, ale sami se na Zemi nemohli ničeho dotknout. Možnost »částečného návratu« na Zem nedostal každý, Sandišůti to umožňovali jen jednou v životě, jen nováčkům a to krátce po jejich přijetí do zdejšího vesmíru.

Druhou stranou mince bylo u »částečných návratů« to, že se lidé dozvěděli o existenci zdejšího pekla, kam se dostávali potrestaní darebáci, unesení v rámci odplaty. Zdejším peklem byl svět, příznačně nazývaný *Ad* – v některých jazycích na Zemi to přímo znamená peklo, v jiných je výraz pro peklo příznačně podobný – například řecký hádes. Je to opravdu shoda jen náhodná?

V každém případě se do zdejšího pekla dostávali lidé, kteří si to plně zasluzovali. To se stalo i rodičům Slávky Thorovské. Byli to podvodníci, vyděrači a mafiáni, zodpovědní za ožebračení několika rodin. Na Zemi by nejspíš nebyli nikdy potrestaní, už protože byl Slávčín otec soudcem a měl možnost všechny důkazy účinně zamést.

Manželé Thorovští ožebračili i rodinu Tvrzníků, tentokrát však tvrdě narazili. Ne na pozemskou spravedlnost, ale Sandišům povolili Standovi Tvrzníkovi »částečný návrat«, aby potrestal ty, kdo jeho rodinu přivedli na mizinu a prakticky ji zahnali do jeskyně, kudy vedla další cesta jen do sousedního vesmíru.

Standovi bylo teprve dvanáct let, ale »částečný návrat« využil lépe než by to dokázal jeho vlastní táta. Přivlekl Sandišům jako kořist nejen oba manžele Thorovské, ale i jejich dceru Slávku. Na zločinech svých rodičů sice podíl neměla, ale Standa se jí nedokázal zbavit, když její rodiče odnášel – a ona mu je nechtěla vydat. Přivezl tedy Sandišům všechny tři, jenže zatímco Slávčini rodiče putovali do pekla Adu, nevinná Slávka zůstala Standovi obrazně řečeno na krku. Mělo to sice trvat jen do návratu jejich rodičů z Adu – jenže ti se měli vrátit až za sedmadvacet let, tak dlouhý trest za své pozemské zločiny dostali.

Slávka už se od rodiny Tvrzníků neodloučila, skoro jakoby ji adoptovali. Musela uznat, že Standa nemohl jednat jinak a předal její rodiče pekelným bytostem gufyrům spravedlivě. I samo zdejší peklo vlastně sloužilo spravedlnosti. Ani se příliš nedivila, když zjistila, že za Standou přišly pekelné bytosti gufyrové s návrhem, který Standa po delším rozvažování přijal.

Gufyrové mu nabídli, aby se dal do služby spravedlnosti, stejně jako když byl na Zemi na »částečném návratu«. Jenže to nemělo být pro Sandišů, ale přímo pro gufyry.

Bylo to těžké rozhodování. Gufyrové Standovi slíbili, že nebude zlu pomáhat, ale pomůže je spravedlivě trestat. Sandišům totiž na Zemi zásadně nikoho netrestali. I největší zločince dávali

k potrestání gufyrům a navíc se omezovali jen na »částečné návraty« poškozených, což na zločince nemělo odstrašující vliv. Gufyrové chtěli, aby jim Standa přinášel víc darebáků, aby tak dali i dalším najevo, že zločiny nemusí vždycky zůstat bez trestu. Duchovití únosci se podle nich směli zjevovat nejen unášeným, ale i jejich známým. Navíc Standovi umožnili na Zem cestovat rychleji a účinněji, takže měl více volnosti.

Standa to ovšem využil i jinak. Který kluk by odolal navštívit jako duch své kamarády? Jeden z bývalých spolužáků mu prokázal zajímavou službu – zkopíroval mu ze svého počítače svou sbírku filmů, což Standovi umožnilo přinést je na Dzígvglegt, kde přece jen některým tento druh zábavy chyběl.

Tím se to ale dozvěděli Sandišůti – a začaly se dít věci spíš špatné než dobré. Sandišůti se nemohli smířit s tím, že někdo z lidí na Dzígvglegtu spolupracuje s gufiry. Ačkoliv je původně měli všichni za své dobrodince, tentokrát lidem ukázali i zuby.

Nejprve zasáhli u gufyrů a donutili je další cesty na Zem okamžitě zrušit. Pekelné bytosti jim ze záhadných důvodů ustoupily a zrušily na Zemi i značky, umožňující bleskové cestování jejich adchyfem. Nejen ty umístěné lidmi, ale i své – takže tuto možnost zrušily i pro sebe.

Sandišůtům to ale nestačilo.

Standu na Zemi nechtyli a proto přišli na Dzígvglegt s požadavkem, aby jim ho lidé sami našli a vydali k potrestání. Lidé se ho ale zastali. Odmítli, že by se dopustil zločinu hodného přísného potrestání. Tím nastala podobná situace, jako když Američané žádali bez jediného důkazu vydání údajného zločince a Afghánci to jako nespravedlivé odmítli.

Lidé na Dzígvglegtu pak dopadli podobně, jako na Zemi Afghánci.

Sandišůti nejprve nad nimi vyhlásili sankce – pohrozili jim vypnutím lizidů, které jim nejen plnily různá přání, ale zajišťovaly jim základní životní potřeby. Lidé ale dali přednost

spravedlnosti před pohodlím. Zaseli na chvatně založená pole nejnuttnější plodiny, ve spěchu si postavili aspoň pár primitivních vysokých pecí k tavení železa a nespravedlivý požadavek Sandišůtů opět odmítli.

Sandišůti se ale zachovali stejně velmocensky, jako na Zemi Američané. Z dobrodinců se přes noc změnili v tyrany nejhoršího zrna. Nevtrhli do Dzígvglegtu vojenskou silou jako jejich předchůdci na Zemi, ale použili něco tisíckrát horšího než kobercové bombardování anebo sedmitunové bomby. Uměle vyvolali explozi lizidů, která změnila celý svět Dzígvglegt v sopečné peklo.

Zahynuly desítky lidí a téměř všechna zvířata, kvetoucí rajský svět se změnil v neobyvatelný asteroid. Počty obětí sice nebyly tak drastické, jako při americké invazi v Afghánistánu, ale jen díky tomu, že na Dzígvglegtu bylo v kritické době málo lidí – ale jen zlomku se podařilo z toho ohnivého pekla uniknout.

Lidé na Dzígvglegtu měli ale víc štěstí než Afghánci na staré Zemi.

Štěstí – ale zejména vědomostí. Záchranu totiž našli ve vědě. Sandišůti je našťestí podcenili. Několik vědeckých týmů se na Dzígvglegtu již předtím stačilo orientovat v sandišůtské vědě a v posledních letech se jim podařilo více objevů, které změnily nejen jejich svět, ale i jiné světy. A nejen v tomto vesmíru.

Švédům se podařilo vyvinout obdobu sandišůtského chitsaldilu, umožňujícího otevřít otvor do paralelních světů. V tom směru byli dosud všichni odkázaní na monopol Sandišůtů, ale Sjöbergům se podařilo vymyslet vlastní konstrukci, odlišnou od originálu a umožňující vstup do dalšího, dosud neobjeveného vesmíru.

Našli tam svět Hjöwilt s příznivými podmínkami k životu, a do nově založené kolonie stačili ještě před počátkem Sandišůtských sankcí odstěhovat většinu obyvatel Dzígvglegtu. Podařilo se jim přinejmenším přesunout tam všechny ženy, děti

a lidi, jejichž přítomnost na Dzígvegltu nebyla v té chvíli nutná. A nejen to, podařilo se jim postavit tam i kopie sandišůtských lizidů.

Bratři Pilzové po mnoha letech výzkumů vytvořili obdobu gufyrských adchyfů a v pozemské hantýrce jí začali říkat préto. Stejně jako gufyrské adchyfy, i préto umožňovalo bleskurychlou dopravu na libovolné vzdálenosti. Právě to umožnilo odstěhovat většinu lidí na Hjöwilt ještě včas před zničením Dzígvegltu.

Sandišůti se zmýlili, když lidi podceňovali. Lidé pochopili, že peklo na Dzígvegltu vzniklo úmyslně způsobenou nestabilitou anihilátorů lizidů a odpověděli na neuvěřitelně brutální zkázu světa Dzígvegltu stejně drtivým protiúderem, byť ne tak vražedným.

Když se otec Mihovič snažil při vyjednávání přimět Sandišůty k dodržování jejich vlastních zásad spravedlnosti, umístil potají na několik světů značky préta. Jako vyjednaváč měl výjimku – na vyjednávání směl cestovat i když cestování lidí už bylo blokováno. To ještě netušil, co Sandišůti zamýšlejí, jen věděl, že značky préta umožní lidem tyto světy kdykoliv později navštívit i bez sandišůtských racionů a gufyrských adchyfů.

Bratři Pilzové však tuto možnost využili jinak, než otec Mihovič původně zamýšlel.

Přeskočili prétem na malý, neobydlený svět Vytvezyl, který změnil uměle vyvolanou explozí lizidů v další sopečné peklo. Nikdo tam trvale nežil, ztráty na životech tam nebyly významné, zato to byl jediný svět, umožňující Sandišůtům vstup do našeho původního vesmíru, především na Zem.

Lidé tak Sandišůty od původní Země odřízli a znemožnili jim mstít se tam ještě víc. Zkáza Vytvezylu znemožnila návrat na Zem touto cestou i lidem, ale překažení úmyslů Sandišůtů se Zemí považovali za důležitější.

Zatímco dva hořící světy vytvořily neprostupné ohnivé přehradu, oddělující Sandišůty od Země i od uprchlíků

z Dzígvegtu, odlišná konstrukce chitsaldilů pozemšťanům zajistila vstup zpět do našeho původního vesmíru. Bohužel ne na Zem, ale na Orizem. Nazvali ji tak podle toho, že se při pohledu ze Země nachází v souhvězdí Orionu. Orizem odděluje od Země osmadvacet světelných let kosmického prostoru – což byla pro lidstvo ale nepřekonatelná překážka.

Orizemě se stala nejdůležitějším objevem pozemšťanů z Dzígvegtu. Byl to převážně vodní svět, ale natolik podobný Zemi, aby se na něm dalo žít. Na Hjöwiltu se také dalo v nouzi přežít, ale místní dravá fauna lidi příliš ohrožovala na životě. Orizemě byla z toho hlediska vhodnější. Nic tam neohrožovalo ani děti. Když tam později přenesli a sestavili kopii lizidu, stala se Orizemě polovičním rájem, na rozdíl od Dzígvegtu i Hjöwiltu ještě podobnějším naší původní Zemi.

Lidé z hvězd měli naštěstí pokročilejší způsoby cestování. Préto Dzígvegtských vědců umožňovalo skoky mimoprostorem kamkoliv, kde byla položená značka – nepatrný a neviditelný uzlík zkrouceného prostoru. Stačilo umístit na Zem aspoň jednu, aby tam mohli lidé založit celou síť dalších značek a préto by jim umožnilo cestování bez závislosti na Sandišůtech i na gufyrech.

Šlo tedy o první značku. A o to, jak ji na Zem dostat.

V našem původním vesmíru měli naštěstí důležitý záchytný bod – poloviční ráj, vodní svět Orizemi. Vzdálenost osmadvaceti světelných let byla pro lidstvo Země nepřekonatelná překážka, jenže lidé z Orizemě měli proti nim nesrovnatelně vyšší možnosti.

Postupně k Zemi vyslali několik malých hvězdných lodí – či spíše sond. Každá v sobě nesla značku préta, aby tam mohla posádka kdykoliv přeskočit, zkontrolovat let a rychle se vrátit do bezpečí Orizemě. Až u Země měli do sondy nastoupit piloti a bezpečně s ní přistát.

První Vlaštovka však narazila na zákeřný paradox. Jakmile její rychlost překročila do té doby neznámý fyzikální limit, skoky

préta selhaly a posádka se na loď nemohla přenést. Standu naštěstí včas napadlo dát Vlačstovce příkaz k přibrzdění a když se zpomalila pod limit, podařilo se na ní obnovit kontrolní návštěvy. Let mohl pokračovat, i když sníženou rychlostí proti původnímu plánu. Vlačstovka letěla na jistotu a vzdálenost k Zemi ukrajovala pomaleji, zato stále stejně vytrvale.

Blesk odstartoval až po zjištění toho paradoxu, jenže bratři Pilzové, duchovní vůdci druhého pokusu, rozhodli jinak. Blesk měl dosáhnout co nejvyšší rychlosti bez ohledu na to, že se posádka na jeho palubu nedostane. Pilzové se spolehli na automatické řízení a posádku vynechali úplně. Podle nich postačí dálkové rádiové řízení a sonda poletí sama. Těsně před cílem svou rychlost zbrzdí pod tu nešťastnou hranici, posádka se na ni vypraví, převezme řízení a zkontroluje připravenost sondy k přistání. Dál to mělo být stejné jako u Vlačstovky.

Největší nebezpečí, které by mohlo Blesk postihnout, bylo v tom, že během dlouhého letu může dojít k poruše, kterou nikdo včas neodhalí. Sonda by se pak odmlčela, proletěla by plnou rychlostí kolem Slunce a bez užitku by zmizela v černém vesmíru.

S poruchami se ostatně musí počítat tak jako tak a proto, aby nedošlo k nepříjemnému překvapení, letěly k Zemi dnes už čtyři sondy. Dvě v režimu Vlačstovka – první, na kterou dohlížel Standa Tvrzník, měla před ostatními největší náskok, druhou Allouette, odeslanou na cestu půl roku poté, řídili Francouzi. Dvě sondy typu Blesk letěly až po nich – první Blesk si vzali na starost bratři Pilzové a poslední, nedávno vyslanou Molniju, Rusové. Lidé Orizemě se chystali vypustit i další sondy obou typů, ale zatím s nimi nespěchali – měly sloužit jako záloha v případě havarie některé z prvních, ale hlavně by je měli vyslat upravené podle nově získaných zkušeností.

V sondách tedy žádná posádka neseděla. Většina lidí si žila spokojeně na Orizemi, pár tisíc – mezi nimi i pět tisíc Lučanů –

zůstalo na Hjöwiltu v lidmi objeveném a dosud neprozkoumaném vesmíru a jen pár desítek osamělých objevitelů se toulalo po dalších světech a zjišťovalo, kde všude by mohli lidé jednou žít.

Proslýchalo se, že takových světů již našli dvě desítky, ale jejich kolonizace se zatím nechystala. Orizemě bez problémů pobrala všechny lidi z hvězd a nebyl důvod kolonizovat další světy. Prvním úkolem bylo dosáhnout naší původní Země, položit na ní základní značku přéta a tím umožnit zasahovat do jejího současného, nepříliš spravedlivého světového řádu.

Lidí na Orizemi bylo málo, ale jejich vědecká úroveň by jim to umožňovala.

Až lidé z hvězd dosáhnou své staré dobré Země, změní ji k nepoznání. Ačkoliv tam ještě nikdo nic netuší...

=*=

Standův den

Pět let života na Orizemi se nejznatelněji projevilo na nejmladších. Nejvíce vyrostla samozřejmě mimina, přestěhovaná z Dzígvglegtu přes Hjöwilt. Ale i dvojčata Jituš a Lenka vyrostla – rozdíl mezi deseti a patnácti lety je u dívek znát, stejně jako u Standy a Slávky mezi dvanácti a sedmnácti. Slávka oslavila sedmnáctiny čtvrt roku před Standou, ale ti dva už dávno vystupovali skoro jako dvojčata.

Zato otec Mihovič se nezměnil ani v nejmenším. Tvrdil, že pět let je pro něho jako když mrkne a při jeho věku šesti set let o tom nikdo ani nepochyboval.

Na hrad Jukagyri III se původně stěhovali i Nejezchlebovi a Bělíkovi. Nejezchleba tak měl své žáky včetně Věrky Bělíkové pěkně pohromadě a Bělíkovi přijali vděčně nabídku otce Mihoviče na ubytování, když na Dzígvglegtu přišli o vlastní domek. Samozřejmě mohli mít domek i na Hjöwiltu nebo na Orizemi, ale zůstali na Jukagyri kvůli Věrce, která se připojila k dětem Tvrzníků, aby je měl učitel Nejezchleba pěkně pohromadě.

Nejezchlebovi se však po pěti letech odstěhovali – učitel Nejezchleba prohlásil, že žáci již přímé vedení nepotřebují, znají vše co nutně potřebují a v dalším vzdělávání si vystačí se samostudiem a případnými konzultacemi mezi vědci. Měl pravdu, Standa i Slávka se zavrtali do vědy. Standa vynikal v technice, Slávka se docela dobře zorientovala v genetice. Jen Věrka a Standovy sestry Jituš s Lenkou zřejmě nebyly studijní typy a zdálo se, že si vystačí se základy.

Rodiče je do studia nenutili, to se na Dzígvglegtu považovalo za nevhodné. Kdyby si to děti časem rozmyslely, mohly se vědě věnovat kdykoliv později. Díky lizidům neměl nikdo materiální starosti, každý se mohl zabývat tím, co ho nejvíc

bavilo, a mnozí se k vědě už na Dzígvegltu dostali až ve zralejším věku. Ani na Orizemi se proto nikomu meze nekladly.

Slávka přetáhla Věrku k filmu. Vzala ji jednou s sebou na natáčení, když Věrka žadonila, aby se mohla aspoň dívat. Jenže si jí všiml režisa Michail Safronov, důvěrně nazývaný Miša, a protože bylo na Dzígvegltu a samozřejmě i na Orizemi mladých dívek pomálu, navrhl Věrce připojit se k jeho partě. Samozřejmě mu nedalo práci přemluvit ji – kariéra u filmu byla už na Zemi snem většiny mladých dívenek a i když se Věrka nikdy na Zem nepodívala, filmařská práce měla kouzlo i tady.

Od té návštěvy létaly k Rusům Slávka i Věrka. Hezké byly obě, v tomto směru nemohl nikdo dávat přednost jedné z nich. Slávka byla o rok a půl starší a měla s filmem zkušenosti, Věrka teprve začínala, ale zatímco Slávka věnovala svůj volný čas vědě, Věrka se pohybovala mezi filmaři od první nezávazné návštěvy častěji a získávala si jejich sympatie. Zpočátku dostávala jen drobné vedlejší role, zatímco Slávka zářila jako hlavní filmová hvězda, ale to se mohlo časem otočit.

Obě pořád bydlely na Jukagyri, ale od chvíle, kdy se odtud učitel Nejezchleba se svou paní odstěhovali, je už nespojovala škola. Prěto Slávce umožňovalo bleskurychle měnit působiště, takže navzdory složitějším filmovým rolím pobývala na Jukagyri déle než Věrka, ale většinu z toho času trávila ve své sklepní laboratoři. Bělíkovi se spokojili s tím, že je Věrka zřejmě ve svém živlu. Udělali by pro dceru cokoliv a když viděli, jak se jí její nová úloha ve filmu líbí, nebránili jí v tom. Jen chtěli, aby se k nim denně vracela aspoň na společné večere, což jim díky přetu snadno splnila. Prěto to umožňovalo bez problémů – proč tedy ne?

Standovým nejbližším a hlavním cílem se stala výprava Vlaštovky k Zemi. Měl na ní lví podíl, až mu ji nakonec světili. Standa byl na to patřičně hrdý a nedal na Vlaštovku dopustit. Slávka o svých cílech tak často nemluvila, ale Standa věděl, že ji

nejvíc zaujímá Sandišůtská úprava dlouhověkosti. Na Orizemi to neměla kde a na kom testovat, tu úpravu měli všichni a zřejmě byla dědičná, takže se projevovala i na potomcích, ale Slávka právem očekávala, že to na Zemi jednou způsobí obrovský problém. Není přece myslitelné, aby v jednom světě žili vedle sebe s desetitisíciletými junáky lidé umírající sotva v osmdesátce. Jonathan Swift takovou společnost popsal v Gulliverových cestách u nesmrtelných Struldbrugů, považovaných lidmi za přítěž. Dlouhověkost lidí, dosažená Sandišůty, měla k nesmrtelnosti daleko, ale přece jen byla přijatelnější než u Swifta a deset tisíc let je proti současné pozemské době života nesrovnatelně mnoho.

Nešlo tedy jen o vlastní vyřešení dlouhověkosti, ale i o to, jak si s ní poradí lidé Země. Kdyby ji tam zavedli ze dne na den, Země by se katastrofálně přelidnila. Ve vesmíru byly sice světy vhodné ke kolonizaci, schopné v první fázi přebytky Země spolykat jako maliny, jenže žádný svět není tak velký, aby se nedal přeplnit.

Dlouhověkost vyžaduje zodpovědný přístup k životu – a toho se na Zemi nedostávalo. Slávka se tím ale nezabývala. Ne že by o hrozícím problému netušila, ale naštěstí věděla, že se tím zabývá i několik starších odborníků a ti jistě něco vymyslí. Mohla se proto bez obav věnovat jedinému – zjistit, jak to Sandišůti s lidmi dělali a jak by to šlo napodobit.

Standa ani Slávka prostě neřešili, co bude dál...

Nechali to povolanějším...

=*=-

Hrad Jukagyri III byl ze všech svých předchůdců nejhezčí.

Původní hrad na Dzígvglegtu stál na vyvýšeném dně obrovitého sopečného kráteru, měl kolem dokola vysoké skalní stěny a z věže byl všemi směry dohled sotva na pět kilometrů. Sopečný kráter měl sice impozantní rozměry, ale omezoval okolí hradu na pětikilometrový okruh a to bylo málo.

Jukagyri II stál na Hjöwiltu na osamělé skále, jenže kolem se všemi směry rozkládala jednotvárná džungle. Mraky většinou visely nízko a pořád tam přeloz, takže rozhled z Velké věže většinou také nestál za nic.

Jukagyri III na Orizemi stál na vysokém útesu na nevelkém ostrůvku, nazvaném romanticky ostrov Bohemia – všichni jeho obyvatelé pocházeli z Čech, takže se na jménu rychle shodli. Hrad obklopovalo ze tří stran moře, poseté dalšími romantickými ostrovy a ostrůvky, ze čtvrté strany se rozkládala většina ostrova, ale útes s hradem byl bezesporu nejvyšším bodem a celé jeho okolí bylo výjimečně přehledné. Ostrov Bohemia měl na délku jen asi deset kilometrů a na šířku tři a při dobré viditelnosti bylo z Velké věže vidět moře kolem dokola.

Rozhled byl tady bezesporu nejkrásnější a nejromantičtější.

Chybělo už jen pár proplouvajících pirátských brigantýn a jejich pronásledovatelé, loď Jejího Veličenstva, snažící se piráty polapit, aby je pro výstrahu pověsili na ráhnech.

Standu napadlo pár replik těchto lodí postavit, zakotvit je v zátoce blízkého protilehlého ostrova a případně uspořádat divadelní představení – velký dělostřelecký souboj. Nenašel ale dost podkladů pro jejich stavbu. Pokusil se postavit plachetnici, aby vyhovovala jeho představám o pirátské lodi, jenže kamarád Olda mu ji tvrdě zkritizoval, že pirátské lodi na Zemi takhle nevypadaly. Odmítl se ale angažovat na nápravě – tvrdil, že neumí kreslit, aby mu nakreslil věrnější podobu a nejbližší věrohodné prameny byly neskutečně vzdálené – na osmadvacet světelných let vzdálené Zemi.

Standa se ale nevzdal. Shlédl kvůli tomu i několik hollywoodských pirátských filmů, vystříhal si z nich všechny dostupné obrázky pirátských lodí a znovu zkoušel stavět. Jenže se mu to ani teď nedařilo – jeho loď, ačkoliv už vypadala lépe a měla i kormidlo, neudržela směr a nedalo se s ní plout, kam měl její kapitán zaměřeno. Obvykle plula přímo po větru, ale odmítala

uhnout, když s ní chtěl zamířit šikmo. Jak dokázali staří námořníci plout i proti větru, to mu zůstalo úplně neznámé. Odložil to tedy na jindy, zvláště když se jeho výtvar při nejbližší tropické bouři utrhl od kotvy, najel bokem na útes a se vším všudy se potupně potopil. Proběhlo to za tmavé, deštivé noci, takže se to Standovi nepodařilo ani nafilmovat.

Tím jeho pokusy prakticky skončily.

Díky Slávce však nezůstaly utajeny. Slávka žila dvojí život – pravidelně se účastnila natáčení ruských filmů, s každým dalším vypracovanějších a zajímavějších, ale ve volných chvílích se stále věnovala svým výzkumům. Díky přetu stíhala obojí – při natáčení filmů bývá spousta volného času, který Slávka využívala zcela jinak než Věrka – i než je pravidlem u hollywoodských hvězd.

Dál také žila na hradu Jukagyri, odkud létala na natáčení filmů pomocí přeta. Bylo to snadné – stačilo mrknout a byla z ateliérů zpátky ve své hradní laboratoři, odkud si ji režisér Míša Safronov před dalším záběrem stejně snadno přivolal. Měla tak možnost věnovat se naplno obojímu, přičemž film měl mírnou přednost před vědou.

Když se jednou v krátké přestávce, kdy ještě nestálo za to vracet se k výzkumům, jen tak letmo zmínila o Standových pokusech se stavbou pirátské lodi, režiséra to zaujalo a pověřil svého »dvorního scénáristu« Nikolaje Pandějeva, aby se zamyslel nad filmem z pirátského prostředí. Tuhle tematiku ještě neměli zpracovanou a Nikolaj Pandějev proto poctivě shlédl všechny hollywoodské filmy natočené na toto téma, od dobrých až po nejhorší slátaniny.

A aby toho nebylo dost, rozhodl se napsat scénář tak, aby se nejvhodnějším místem pro natáčení stal právě hrad Jukagyri, na Orizemi dosud jediný. Stál příhodně na ostrohu na břehu moře a mohl by tedy plnit úlohu jakési pozemské pevnosti.

Slávka s ním na scénáři ochotně spolupracovala.

Nakonec – proč ne? Bude hrát doma...

=*=

Standovy narozeniny znamenaly na hradě velkou slávu.

Bylo to, jak jinak, dílo Slávky. Nejenže vedla v patrnosti, aby se na to nezapomnělo, ale sama ty oslavy organizovala.

Přizvala na hrad i Rusy, kterých se na Orizemi zabývalo filmem více než dvě stovky, a když Standa přivlekla do knihovny, nebyli tam shromážděni jen trvalí obyvatelé Jukagyri, doplnění při této příležitosti i o manžele Nejezchlebovy, ale v knihovně nebylo hnutí, jak se tam všichni tlačili. Bylo tu nejméně šest kameramanů, dychtivých pořídit co nejlepší záběry. Slávka tentokrát nebyla jejich hlavním cílem – tu už měli na tisíce záběrech, ale kdy se jim poštěstí nafilmovat ji spolu s Standou? Ani Standa pro ně nebyl neznámou tváří, vždyť pro ně sestrojil většinu speciálních kamer a kdysi na počátku dopravil na Dzigvlegt i impozantní sbírku filmů, ze kterých se dodnes dalo ledacos použít a napodobit.

Standovi ale taková pozornost nepřipadala zasloužená. Jakou byl on sám hvězdou? Před kamerou se nikdy nepohyboval, neuměl to a připadal si trapně. Slávka se u Rusů cítila jako doma a i Věrka byla mezi nimi známější, před kamerami se pohybovaly s jistotou, kterou jim mohl Standa jen tiše závidět. K závidi měl naštěstí daleko, nepovažoval totiž film za svoji budoucnost, ale přece jen se necítil v takovém davu nejlépe.

Oslavě naštěstí daly jiný směr jeho vlastní sestry, Jituš s Lenkou. Napadlo je přemístit všechny do Velkého sálu, kde je jednak víc místa a za druhé se tam dá pohodlně i tancovat. A nedaly jinak, než že se musí Standa navléknout do své nejúspěšnější masky Darth Vadera, aby v ní jako oslavenec postupně provedl všechny tancechtivé dívky.

Standovi to příliš vtipné nepřipadalo, na tu masku – a zejména na světelný meč – měl nepříjemné vzpomínky. Vyčítal si, že meč Darth Vadera přispěl velkou měrou ke konfliktu lidí se

Sandišůty. Ale když viděl, jak se té myšlenky s nadšením chopili všichni, od Rusů po rodiče, ustoupil a odešel se převléknout, aby jim vyhověl.

Pravda, od té doby, co byl v masce poprvé, se trochu tančit přece jen naučil. I na tom měly jeho sestry zásluhu. Učily ho tancovat, když na hradě jiného tanečníka neměly.

Když teď přišel do sálu v černé přilbě a plášti, vzbudil samozřejmě potlesk. Musel pak tančit se všemi dívkami v sále, jak požadovaly sestry. Nebylo jich tam mnoho, většinou tam byli muži a s maminkou a s paní Bělíkovou ho do tance nikdo nenutil, ale kromě jeho sester, Slávky a Věrky, tam bylo ještě šest mladičkových ruských filmových hereček, které si ovšem nenechaly tuto příležitost ujít – už protože kamery filmovaly »pro strýčka Příhodu« i tanec, ačkoliv by se do skutečného filmu jen těžko hodil.

Udýchaný a zpocený po dlouhém trdlování se Standa vrátil do čela stolu, který zatím postavili na pódiu pro pokračování oslavy. Už tam všechno připravili ke slavnostnímu přípitku – Slávčiny neopakovatelné koktejly pro děti i pro dospělé.

Oslava ale dopadla jak to Standa – a upřímně řečeno nikdo – neočekával.

Standa musel pro přípitek odložit neforemnou černou přilbu, ve které navíc špatně viděl, ale když se společně se všemi posadil, pocítil, že dosedl do něčeho měkkého a mazlavého, co se vůbec nepodobalo polštářku.

Vstal a rychle se ohlédl.

Na sedátku židle ležel rozsednutý dort s polámanými svíčkami. Fialová poleva z Orizemských jahod ulpěla na jeho černém plášti a smetanové ozdoby tvořily nepravidelný bílý věnec kolem jeho sedací části. Standa cítil, jak řídká bílá smetana prosákla pláštěm i kostýmem, takže by nepomohlo ani kdyby plášť nenápadně odhodil.

Stranou právě mizela modrá sukně jeho sestry Lenky. Že by v tom měla prsty? Jen počkej, ještěrko, tohle ti nevyjde!

Rychle uvažoval, co dál. Měl zhruba dvě možnosti. Bleskurychle zmizet do své komnaty, kde se mohl převléci. Jenže zmizet ze společnosti není zdvořilé, i kdyby to bylo jen na chvíli. Druhou možností bylo dělat, že si toho nevšiml. To by sice znamenalo, že se přede všemi návštěvníky neuvěřitelně ztrapní, ale současně by to byla pomsta Lence – všiml si, že ji v jeho blízkosti vidělo více lidí a původce toho podrazu se jistě dlouho neutají.

Pro co se rozhodnout? Nechat se ztrapnit, ale přivodit sestře nepříjemné chvíle před rodiči – výslech a případně i citelný trest? Dalo by se čekat, že to tak dopadne a samotnému mu bylo bližší udělat ze sebe šaška než nezdvoračka, který neví, co se sluší.

Než si ale rozmyslel, pro co se rozhodne, vyřešila to za něho Slávka.

„Ježkovy zraky!“ zakvílela nahlas. „Vždyť sis sedl do dortu!“

A bylo rozhodnuto! Šídlo bylo z pytle venku a všichni se otočili k němu. Chtě nechtě zrudl hanbou, ačkoliv s něčím takovým vlastně už pár vteřin počítal.

„No – mám tady v sále zřejmě někoho velice přejícího!“ povzdychl si s trpitelským úsměvem. „Omluvíte mě? A může někdo uklidit ze židle zbytky toho dortu?“

Pak se s hraným klidem otočil, nasadil si helmu Darth Vadera a odpochoval středem mezi úplně zkoprnělými gratulanty ze sálu na chodbu.

Oslava očividně skončila obrovským krachem, ale Standa si v duchu říkal, že to asi stálo za to. Po tomhle fiasku už mu zřejmě žádná další oslava nehrozí.

A možná to tak bude lepší.

=*=

Hřmotným, důstojným krokem Lorda Darth Vadera vyšel jen na chodbu. Dál nemělo smysl pochodovat, když to tady beztak nikdo neocení. Mžiknutím se přenesl doprostřed své komnaty – bylo to sice blízko, takže nemělo smysl zneužívat na to práto, ale na druhé straně potřeboval zmizet z dosahu, kdyby se po něm někdo díval.

Rychlými pohyby ze sebe strhl přilbu, odepnul si plášť i krunýř a zul těžké kožené holínky. Všechno odhazoval doprostřed komnaty, jako kdyby to bylo jedovaté.

Rychle si poručil normální všední oblek – jednoduché džíny, flanelovou košili a měkké mokasíny, tak jak se vždycky cítil nejlépe. Pryč s tou slavnostní maškarádou!

Hromádka kostýmu roztála a vypařila se. Příkazy k úklidu smetí prováděly našťestí lizidy ochotně a rychle.

Zaklepání na dveře ale takhle brzy nečekal. Kdo to sem může takhle rychle...?

„Smím dál?“ ozvalo se zvenčí.

Po hlase poznal Slávku, což ho trochu vyvedlo z míry. Čekal rodiče, kteří by na něho přišli naléhat, aby se rychle vrátil a nedělal uraženého. Což by jim s klidem splnil, to už na výsledné fiasko nemohlo mít vliv. Ale proč zrovna Slávka?

„Jó, klíd'o pojď dál!“ vyzval ji, ačkoliv si z hromádky čistých svršků stačil natáhnout jen trenýrky a teď se chvatně soukal do flanelové košile.

Slávka vplula do komnaty ve svých nádherných červených tanečních šatech, ale na prahu se zastavila, jako kdyby narazila do neviditelné bariéry.

„Jé – promiň!“ zakoktala se trochu.

„Nic se neděje!“ odvětil ležerně. „Ze skafandru vylézám stejně málo oblečený jako teď a na to už sis, doufám, zvykla.“

Bariéra zmizela, ale Slávka postoupila dál sotva o metr a zastavila se.

„Víš, Stáníku, je mi to strašně líto...“ začala.

„Nač?“ zavrtěl lhostejně hlavou. „Tys tam ten dort nepoložila, co by ti mělo být líto?“

„No... jak to dopadlo...“

„Dopadlo to náhodou báječně!“ ujistil ji. „Proč myslíš, že jsem si do toho dortu tak ochotně sedl? Po takovém trapasu mi teď žádná další monstr-oslava nehrozí nejméně do mých dvacetin. Miluju ty oslavy jako jinovatku na obrazovkách Vlastovky! Taky se dají vydržet, ale strašně zebou.“

„Poslyš – tebe to vůbec, ale vůbec nemrzí?“ podívala se na něho divně. „A ty sis snad do toho sedl schválně?“

„Schválně? Uprímně řečeno, ne,“ ujistil ji. „To se ví, že mě to trošku mrzí, však to byl trapas jako hrom, ale brečet kvůli tomu nebudu. Nevím, někoho to teď možná mrzí víc než mě. Předně asi Lenku, která to spískala, protože ta z toho bez trestu nevyjde. Pak možná mámu, ta ten trapas určitě nese hůř než já a jestli tu oslavu organizovala, pak ji to asi mrzí i kvůli pokažené práci...“

„Organizovala jsem ji já,“ přiznala rychle. „Takže mě to mrzí jistě taky, ačkoliv ne jen kvůli zbůhdarma zmařené práci!“

„Ale proč?“ podíval se na ni. „Tobě ještě nedošlo, že mě zbytečné oslavy nebaví?“

„A umíš ty se vůbec bavit?“ zaútočila na něho nečekaně. „Pořád jsi akorát zahrabaný v laboratoři, nevylezeš ani na oběd a na večeři aby tě taky tahali! Co z toho máš?“

„Třeba to, že mě opravdu baví věda,“ odušil klidně. „Rozhodně víc, než trdlování ve strašně nepohodlné masce, ve které člověk tápe jako poloslepý. Nenapadlo tě, že tanec v té masce může být i za trest?“

„To mě nenapadlo,“ připustila. „Mně se tanec docela líbí.“

„Já vím – i kdybys tančila s gufyrem!“

„To jsem ti taky ještě neodpustila!“ dělala uraženou.

Tenkrát Standa jednal s gufyry zrovna v době, kdy měl být na velkém plese na hradě. A zatímco mu gufyrové umožnili navštívit Zemi, odkud měl přinést k potrestání jednoho zločince,

na plese ho zastoupil jeden z gufyrů v Standově masce Lorda Darth Vadera. Ta maska vyhrála soutěž masek, ale nejvíc si tenkrát všechny dívky pochvalovaly tanečníka, který se v ní skrýval. Netušily, že v masce je jedna z pekelných příšer – gufyr. Tancovat ale uměl, to se mu muselo nechat, Standa by to sám tak bravurně nedokázal. Na závěr, těsně před odmaskováním, se v nestřeženém okamžiku vyměnili a Standa sklidil nezasloužený obdiv za své taneční umění. Když se ale tenkrát Slávka dozvěděla, s kým tak krásně tančila, měla chuť Standu přetrhout jako hada.

Standa se od té doby několika tanečním krokům a obrátům naučil – jeho mladší sestry ho tak dlouho otravovaly, až se od nich nechal do tajemství tance zaučit, ale nedalo se tvrdit, že by v tom našel zalíbení.

„Hele, Stáníku,“ rozhodla se Slávka změnit tón hovoru. „Mě taky baví věda, i když jiného oboru než tebe, takže tě trošku chápu. Ale život není jen věda! Potěšil jsi mě se stavbou té pirátské lodě, i když se ti moc nepovedla...“

„Já vím!“ přerušil ji. „To byl jen takový úlet!“

„Úlet neúlet, potěšil mě,“ trvala na svém. „Potěšilo mě, že nejsi jen veskrze vědecký suchar, ale že máš ještě někde v koutku duše smysl pro romantiku. Proto jsem zorganizovala dnešní oslavu, abys věděl. Nešlo o chvilku trdlování, jak si myslíš. Přivlekla jsem na hrad celý ruský filmový štáb, dvě stovky lidí! A ne proto, aby ses před nimi ztrapnil jedním rozsednutým dortem – to mají u mě tvé ségry schované jako ve spořitelně – ale abys pochopil, že jsou i jiní romantici než ty a že by ses mohl s nimi dát dohromady k něčemu jinému než k suché vědě!“

„Ale já jsem se s nimi už přece dával dohromady!“ namítal. „Všechny kamery mají ode mne! Vymýšlel jsem pro ně stabilizátory obrazu, realizaci trikových záběrů...“

„Jo, věda, na to tě užije!“ nenechala ho domluvit. „Ale aby ses s nimi trochu pobavil jen tak, bez předávání technických

parametrů nejnovějších přístrojů... hele, Stáníku, jsou tady dneska kvůli tobě nejen protože máš narozky, to je jen záminka. Chtěli by tě zlanarit, aby ses taky postavil před kameru v roli herce! Tak nevyšiluj a pojď za nimi!“

„Já a herec?“ ani nemusel hrát překvapeného, protože byl.

„No jo, proč ne?“ usmála se na něho. „Jestli chceš tvrdit, že bys byl před kamerou jen nějaké dřevo, na to ti řeknu, že nejsi žádná výjimka. Taky jsem byla dřevo, Věrka jakbysmet, to je otázka rutiny. Míša... teda Michail Pavlovič Safronov, náš rejža, chce natočit film s piráty. Chce to natáčet v okolí hradu Jukagyri, protože je to na Orizemi jediný středověký hrad, který stojí na břehu moře. No a ty bys tam mohl hrát jednoho z pirátů, chápeš? Hlavní roli kapitána nedostaneš, na tu jsi skutečně příliš velký dřevo, ale jako řadový pirát by ses tam mohl taky úžasně vyřadit. Nechceš?“

„Nejsem herec!“ upozornil ji.

„Nejsi, ale můžeš být!“ ujistila ho. „Zas tak strašný dřevo přece nejsi. Vlaštovka ti neulítne, ta poletí ještě padesát let a co to znamená? Jednou za týden na ni skočíš, vyměníš záznamovou flešku, někdy vyměníš i baterie a máš další týden pohov, volno, zpívat! Já si odskakuji z natáčení každou chvilku a můžeš mi věřit, že i při filmování bádám víc než ty. Proč bys nemohl taky spojit vědu s něčím jiným, příjemnějším?“

„Příjemnějším?“

„Jo, protože se dostaneš mezi lidi a to je jiná zábava než sedět u tabletu! Hele, Stáníku, já ti to zařizuji k tvému dobru, chápej! A s Vlaštovkou ti klidně pomůžu pokaždý, beztak bych to uměla i bez tebe, není to tak těžký!“

„Tím si nejsem tak jistý,“ zavrtěl hlavou. „Rutinní kontrola samozřejmě není složitá, ale kdyby došlo k nějakému mimořádnému jevu...“

„Jakému?“ opět mu skočila do řeči. „Ona se ti snad zrychluje, či co?“

„To ne, nemá důvod,“ zavrtěl hlavou. „Ale nikdy nemůžeš vyloučit, že se v prostoru nepotká s nějakým malinkým kamínkem. Stačilo by zrnko písku a hned by bylo co řešit!“

„Kdo mi ještě nedávno bájil, jak obal silového pole rationu zvládne všechno kosmické smetí levou zadní?“

„Ration to zvládne,“ trval na svém Standa. „Ale nikdo nezaručí, že vydrží až k Zemi. Uvědom si, že ho vytváří lizid z Orizemě. A zřejmě ho vytváří přes nějaký ohyb prostoru, když mu rychlost světla vůbec nevadí.“

„Dobře, nechme ration rationem,“ obrátila. „Teď se mnou půjdeš do sálu, seznámím tě oficiálně s Míšou Pavlovičem, já vím, že se znáte, ale zatím jste vždycky jednali jen jako režisér s dodavatelem technického vybavení, teď to bude domluva režiséra s hereckým elémem, což je něco úplně jiného. Budeš tam vystupovat trochu sebevědomě, ale ještě víc pokorně, jako herecký elév jsi dřevo, které potřebuje ořezat, otesat, obrousit a opálit, aby z něho bylo něco užitečného.“

„Musím?“

„Nemusíš!“ odsekla. „Ale jestli to vzdáš, tak jsi u mě skončil!“

„A byla by to taková škoda?“ provokoval.

„Byla!“ řekla rezolutně. „Hele, Stáníku, máš jedinečnou příležitost získat něco, co by ti na Zemi záviděly miliony. Jako hobby je to atraktivní. Přece to nezhodíš? Věda ti nemůže zabrat všechnen čas, film taky ne. Neřekla bych, kdyby ti to vadilo, ale podívej se na mě, zvládám oboje a jde to.“

„No – já mám o filmařích vlastní představy...“ vzdychl si.

„Jo, to můžeš mít,“ přikývla. „Ale máš představy jediné o filmařích z Hollywoodu, to je extra sorta náfuků, kteří nic než film neznají a podle toho pak ty filmy vypadají. Rusové na Orizemi jsou úplně jiný druh. V Hollywoodu by bylo nemyslitelné, abys vedle filmování stíhal i vědu, tady to možné je. Préto je jako střih ve filmu – mrkneš a jsi úplně jinde, takže

tam má skoro každý kromě filmování ještě jiné záliby. Pojd', popovídáme si s Míšou!“

„Nejsem už na to oblečený!“ namítal ještě.

„Právě naopak!“ opáčila. „Půjdete si sednout někam do salóнку a pěkně si popovídáte. Určitě je dobře, že na sobě nemáš smoking, aspoň to bude neformálnější!“

„No dobře – nechám to na tobě,“ podvolil se konečně.

„Já věděla, že nezklameš!“ vyskočila radostí. „Tak pojd'!“

Popadla ho za ruku a vytáhla z jeho komnaty na chodbu.

Mohli by použít přeto, ale dalo se předpokládat, že u značky ve Velkém sále nebude dost volného místa. Pěšky to přece bylo jen kousek.

Vtrhli do Velkého sálu jako velká voda. Všichni jako kdyby na ně čekali, dívali se jen na ně. Slávka Standu dovlékla k Michailu Pavloviči Safronovovi a ještě trochu zadýchaně ho požádala, zda by jim nevěnoval chvilku času, nejlépe vedle v salóнку.

„To víš, že rád!“ usmál se ruský režisér na Standu.

Obrátili se tedy ke dveřím do nejbližšího salóнку. Standa si uvědomil, že se ani neklepe trémou. S Míšou přece jednal už mnohokrát.

Snad to nebude tak hrozné...

=*=

Vlaštovka

Příchod nového hereckého eléva do party Miši Safronova proběhl poměrně hladce.

Profesionální herci – ve smyslu, že by herectví vystudovali – mezi Rusy nebyli, jen ti, kdo filmařině propadli, takže už ani nic jiného nedělali.

Asi největším rozdílem proti herecké elitě Hollywoodu bylo, že nikdo za role nedostal žádné peníze. Na Orizemi by to ani nemělo smysl, peníze zde nebyly a každý mohl mít vše co potřeboval. Měřítkem úspěchu tady byly mezi herci namísto peněz zajímavé role, o které se občas vedly spory.

Rozhodoval je ovšem režisér, jeho slovo tu platilo nejvíc.

Všechno se tady točilo kolem Michaila Pavloviče Safronova. Jeho pozice tu nikdo ani náznakem nezpochybňoval, stejně jako u scénáristy Pandějeva. Oba ovšem tvrdili, že jejich postavení ve filmové branži není ani neměnné, ani výlučné. Míša Pavlovič nabízel svým kritikům pomocnou ruku, aby si založili vlastní filmový ateliér a začali natáčet filmy. Nabízel případným zájemcům technickou pomoc, herce i nadbytečné Pandějevovy scénáře a případně i Pandějevovu pomoc při psaní vlastních scénářů, ale zájemci se nehrnuli. Zřejmě se nikdo necítil na pomyslný souboj s Míšou, jehož filmy již od začátku snesly srovnávání se špičkami Hollywoodu, zatímco jejich »béčka« neřkuli »céčka« nesahala jeho filmům ani po paty. Přijít teď s pokusem o konkurenci chtělo opravdu hodně odvahy.

Míša Safronov byl zkrátka talent. A jeho nabídku stát se příležitostným hercem Standa nedokázal odmítnout.

Uvidíme, jak to půjde skloubit.

==*=

Jediné, co Michail po Standovi vyžadoval, bylo rychlé zvládnutí přidělené malé roličky do současného filmu. Byl to vlastně záskok, kde měl Standa ukázat, jestli se na hereckou

dráhu hodí či ne, ale režisér na něho spěchal, aby se tomu věnoval opravdu důkladně.

Neměl prakticky čas na nic jiného, i v přestávkách v natáčení si musel opakovat roli. Slávka mu v tom pomáhala seč mohla – byl to zřejmě i její zájem, aby se u filmu udržel, byť i jako příležitostný herec vedlejších rolí.

„Vždyť nemám talent!“ vrtěl nad tím hlavou.

„To se nedá tvrdit hned z kraje!“ namítala. „Talent přece není v tom, že by ses uměl na jevišti nebo před kamerou pohybovat od samého začátku jako filmová hvězda. Talent musíš podepřít snahou, jinak se nemůže projevit a dá se takhle i zahodit!“

„Něco už jsem projevil – ve vědě!“ odvětil zarputile.

„O tom nikdo nepochybuje,“ odvětila s úsměvem. „Ale historie Země uznává i talenty, které vynikaly ve více oborech. Co takový Leonardo daVinci – vynikal v umění stejně jako ve vědě... proč bys nemohl být orizemským Leonardem?“

„Protože jsem docela obyčejný kluk, Stanislav Tvrzník,“ odvětil rychle. „Dnešní věda není jako za dob Leonarda, dnes se tomu musí člověk věnovat naplno, aby něco dokázal!“

„To už ti přece uznává celý tenhle svět!“ usmála se. „Tvůj věhlas vědátorů už pronikl i za hranice jednoho světa – znají tě přece i na Hjöwiltu!“

„Možná,“ připustil. „Ale co je lepší? Dobrý vědec, nebo špatný herec?“

Natáčení naštěstí pokračovalo a Standa roli ani moc nekazil – naštěstí nebyla rozsáhlá, byl to spíš vedlejší štěk. Přesto se Standa nemohl v prvních dnech odtrhnout.

Nakonec nevydržel napětí a zavolal kamarádovi Oldovi.

„Poslyš, Oldo, nemohl bys za mě zkontrolovat Vlaštovku?“ začal hned k věci.

„Ale klidně!“ odvětil Olda. „A co že mi dáváš takovou důvěru?“

„Nemám zrovna čas, ale můžeš mi věřit, že bych tam šel, kdyby to bylo možné.“

„Tobě to věřím,“ uchichtl se Olda.

„Ale ne abys tam chodil sám!“ nabádal ho Standa.

„Hele – to už nech na mně!“ odvětil Olda. „Dáváš mi důvěru, nebo ne?“

„No – snad to nezapackáš!“ vzdychl si Standa.

Pak se ale musel věnovat roli. Slávka jako zkušenější se mu snažila vysvětlit, co při posledním záběru udělal špatně a Standa to přijímal jako žáček, zkoušený učitelem u tabule.

Zkoušení od Slávky vlastně nebylo tak nepříjemné...

=*=

Večer pozvala Slávka Standu na jeden koktejl před spaním, ale Standa tentokrát prohlásil, že nejprve zkontroluje data, co přinesl Olda z Vlastovky.

„Suchare!“ zpražila ho, ale pak řekla, že si ten koktejl mohou dát třeba v laboratoři, na což Standa něco víceméně souhlasně zamručel.

Fleška z Vlastovky ležela na jeho stole, Olda nejspíš kontrolu vyřídil levou rukou. Ale když Standa připojil flešku ke konektoru a spustil vyhodnocovací program, hned po několika mrknutích zpozorněl, jako kdyby tam objevil něco opravdu zajímavého.

„Zvládl to?“ vyzvíдалa Slávka, zatímco upravovala na jeho pracovním stole aspoň kus volného místa, aby si mohla objednat slibované koktejly.

„Zvládl...“ vrčel Standa. „Ale... poslyš, ten koktejl ještě neobjednávej, půjdeme se tam spolu podívat.“

„Ted?“ podívala se na něho udiveně.

„Jo, teď hned!“ otočil se ke skříni a rovnou z ní vytahoval dva skafandry.

„A proč tak nakvap?“ chtěla aspoň vědět.

„Tady!“ ukázal jí. „Záznam z rychloměru, vidíš?“

„No a co má být?“ podívala se na křivku lhostejně. „Pořád stejně, ne?“

„Právě že ne!“ odvětil stručně. „Je tam skoro o sto kilometrů za vteřinu víc!“

„A to je takový problém?“

„Je!“ odvětil. „Nediskutuj a stroj se, nebudu se dívat! Půjdeme tam jen na skok, jen co se podívám na rychloměr. Hned jsme zpátky, ani to nebude bolet!“

Otočil se a rychle si začal svlékat košili.

Chvíli se na něho dívala, pak opatrně pootevřela zádové dveře svého skafandru. Standa se nedíval, ale on byl v tomhle směru opravdový džentlmen, ani ho nenapadlo ohlédnout se.

Napadlo ji, nač se má vlastně svlékat a oblékat pro pět minut v kosmu? Ještě jednou se mrkla na Standu, ale když ani teď nejevil snahu podvádět, otevřela rychle zádové dveře naplno a vklouzla do skafandru tak jak byla – ve strakaté košili a v džínách.

Tím to bude po návratu rychlejší, pomyslela si.

Zacvakla zádové dveře, poprvé byla rychlejší než on.

„Tak na co čekáme?“ zeptala se ho, zručně si nasadila i přilbu a navlékala si rukavice, aby je mohla zacvaknout na bajonetové uzávěry.

„Ty jsi rychlík!“ otočil se a uznale se na ni podíval. „Tak – a můžeme letět!“

Do dalších železných dveří jí dal rytířsky přednost a když za ní vstoupil, pečlivě za oběma železné dveře uzavřel otočným kolem a pevně dotáhl.

Pak světlo bliklo – a oba se rázem nacházeli ojiněné v řídicí kabině Vlaštovky. Bylo tu beztlíží, takže se oba vznesli do vzduchu, ale Standa se hbitě přitáhl do černého koženého křesla, pokrytého jinovatku. Odmetl rukavicí skafandru jinovatku i z několika obrazovek, pak jako vždy pomalu zapnul otočnou rukojeť vypínače na řídicím panelu před sebou.

„Baterie fungují, je to dobrý,“ řekl nahlas, když se před ním rozsvítily obrazovky.

Vzápětí ale spatřil něco, co ho přimělo zpozornět.

Obrazovky ukazovaly černou tmou – bez hvězd. Málem se nedalo poznat, že je zapnul.

Jediným pohledem omrkl rychloměr. Pak rychle zapnul rozmrazování řídicího pultu. Bude to stát spoustu energie, ale je to nutné, aby neletěli se zamrzými přístroji.

„Fí ha!“ řekl. „Dalších dvacet kilometrů za vteřinu navíc! Tady něco nehraje!“

„Co se děje?“ zpozorněla i Slávka.

„Vlaštovka zrychluje!“ shrnul to. „Ještě okamžik – a mohla by překročit kritickou rychlost!“

„Počkat – to bysme se nemohli vrátit!“ přeložila si jeho slova do hrozícího důsledku.

„Jo – kdybych teď hned nezapnul brzdy, bylo by zaděláno na průšvih!“

Pro jistotu se hned v křesle připásal bezpečnostním pásem a ukázal Slávce stranou na sklopené nouzové sedátko.

„Vyklop si to a připoutej se!“ poručil jí.

„Počkej – opravdu chceš brzdit?“ vyjekla nesouhlasně. „Viš, jak dlouho budeš brzdit sto dvacet kilometrů za vteřinu?“

„Tak dlouho tady nebudeme,“ ujistil ji. „Sepíšu krátký program a vrátíme se na Jukagyri. Ale brzdy zapnu hned, abychom už přestali zrychlovat, rozumíš? Neudělat to...“

„Jo, chápu!“ odvětila rychle. „Už sedím! Sákryš, ten popruh se nějak zasekl...“

„Možná je zmrzlý!“ poradil jí. „Můj byl taky na kost. Trhni s ním, on se uvolní!“

„Dobrý, už jsem to zacvakla!“ oznámila mu ulehčeně. „Můžeš začít!“

Standa vyklopil řídicí páku, zacvakl ji do operační polohy a uchopil pevně pravačkou. Pak sáhl do řídicích reostatů

a Vlaštovka začala brzdit. Oba to vrhlo dopředu, až se napnuly bezpečnostní pásy, jenže v té chvíli bliklo a rozsvítilo se červené světlo na horním panelu výstrah.

„Sakra, to nám chybělo!“ vykřikl rozzlobeně. „Štít je v čudu!“

„Aspoň to budeme mít dobrodružné!“ opáčila spokojeně Slávka. „Pokud vím, tady se ještě nikdy nic nestalo!“

„Jo, nestalo!“ zavrčel. „Slávko, tohle není žádné cvičení, to smrdí havárií!“

„Snad nebude tak zle!“ zvažněla taky.

„Nejspíš už je!“ odvětil stručně. „Přišli jsme právě o racionový štít a kolem nás je buď tma, nebo už shořely venkovní kamery.“

„Proč by měly shořet?“

„Hádal bych nějakou řídkou mlhovinu,“ pokoušel se o vysvětlení. „Ale můžeme mít proti ní velký rozdíl rychlosti, takže se může třením o plášť rozpálit, rozumíš?“

„To neberu!“ odvětila. „Venkovní teploměr!“

Mrkl na naznačený přístroj a trochu se uklidnil. Venkovní teploměr ukazoval obvyklý mráz, jako vždycky v kosmu. Mlhovina to tedy nebyla.

„Tak je to něco jiného!“ odvětil s ulehčením.

„Ale co?“ chtěla vědět.

„Nevím!“ odvětil. „Vnější kamery ukazují tmu. Tak – a rychloměr je taky v čudu!“

Na displeji rychloměru znenadání naskočila nula. Byl to nesmysl, chyba musela být jedině ve zničeném rychloměru. Seděli vedle sebe a bezradně se podívali jeden na druhého.

„Co teď?“ zeptala se.

„To byl důvod, proč jsme tu dva!“ řekl s hraným klidem. „Vrať se na Jukagyri, zburcuj bratry Pilzovy, Francouze a ať se podívají na dálkové řízení racionu!“

„A co ty?“

„Já tu ještě chvíli zůstanu!“ řekl. „Dopíšu ten program a přiletím za tebou. Ať mi tam nikdo nevrže na značku! Ale ty mazej domů!“

„Hele, nech program programem a pojď pryč!“ vyjekla s obavami.

„Přišli bysme o Vlačtovku!“ namítl. „Nezdržuj a padej!“

S těmi slovy vypnul motory, aby jí umožnil opustit kabinu. Chtěla na to ještě něco říci, ale včas se zarazila. Měl pravdu, něco se dělo, nesměla ztrácet čas. Odepnula se od popruhů, jemně se odstrčila od nouzové sedačky a uprostřed kabinky se soustředila na přeto, které jí mělo přenést do pancéřové komory. Nic se ale nestalo.

„Nejde mi to!“ vyjekla.

„Cože?“ otočil se k ní. „Sakra! Proč?“

„Nevím! Přeto nereaguje!“

„To nám chybělo!“ zavrčel. „Třeba ses špatně soustředila! Počkej, já si to určitě pamatuji lépe! Pojď ke mně, ať zmizíme spolu!“

Teď už nešlo jen o to, jestli přijdou o Vlačtovku, nebo jí ještě zachrání. Horší by bylo, kdyby v ní oba zůstali! Okamžik váhal, ale pak se odpojil od křesla a nasměroval se proti ní. Setkali se skoro uprostřed kabiny, Slávka mu přímo vlétla do náruče, ale i když se Standa s ní pokusil odletět přímo do pancéřové komory na Jukagyri, nepodařilo se to ani jemu.

V té chvíli sebou Vlačtovka trhla a oba tvrdě přistáli v koutě.

„Co to bylo?“ vyjekla Slávka. „Něco do nás narazilo?“

„Nevím,“ řekl bezradně. „Jsme strašně daleko od hvězd, tady nemá žádná hmota co dělat. A kdyby do nás přece jen něco narazilo, bez ochrany silovým polem racionu by nás to nejspíš prostřelilo skrz naskrz. Ale ať mě na tomhle fleku zabiješ, nevím, co to bylo.“

„Nepřekročili jsme kritickou rychlost?“ nabízela mu jedno z možných vysvětlení.

„Do té jsme měli čtyři sta kilometrů za vteřinu, to jsme nemohli nabrat ani omylem!“

„Jen jestli rychloměr nehaproval už předtím!“ vzdychla si. „Nakonec přece odešel!“

„To nevím,“ odvětil nerozhodně. „Zkusím ještě brzdit, připoutej se!“

Oba v beztížném stavu pozvolna zapluli do sedaček a když se ozvalo dvojí klapnutí, Standa se opět chopil reostatů.

Vlaštovka v první chvíli zabrala, jako kdyby začala brzdit, ale vzápětí prudce narazila zadní částí a roztočila se. Standa tak tak zastavil její rotaci a nastavil ji podle gyroskopů do původního směru – jiného přístroje se nemohl chytit a vnější kamery ukazovaly černou tmou.

„Poslyš, Stániku, co když už se odsud nedostaneme?“ napadlo Slávku.

„Nestraš!“ okřikl ji.

Měla ale pravdu. Zůstat v neovladatelném, nevybaveném modulu dva světelné roky od nejbližších hvězd, to by teda byla výhra! Co tu mají? Vzduchu je tu nejvíc, tak na týden. Potraviny? Ten týden by jistě vydrželi i bez jídla a pak už by jim to bylo jedno, protože se dřív udusí než by zemřeli hladem. Voda? Pár láhví tu někde bude, ale to taky nerozhodne...

„Jak se odsud dostaneme?“ zkusila se ho zeptat.

„Teď to zřejmě nejde,“ nepotěšil ji. „Musíme počkat na pomoc z Orizemě.“

„Oni nás dokáží nějak odsud vytáhnout?“

„To sice ne, ale mohli by Vlaštovku přibrzdit pod kritickou rychlost,“ uvažoval nahlas, aby si sám utřídil myšlenky. „Očekávám, že po nás brzy vznikne sháňka. Všichni vědí, že se občas dívám na Vlaštovku. Musí je tedy napadnout, že jsme tady.“

Určitě zkontrolují dálkový rychloměr a pak nás zkusí přibrzdit. Až rychlost klesne pod kritickou mez, vrátíme se.“

„Jak dlouho nás ale budou muset brzdit?“ namítala.
„Vydržíme tu tak dlouho?“

„Když se nám sem podařilo skočit, byla v té chvíli rychlost určitě podkritická. A tady jsme nemohli zrychlovat dlouho. Takže i brzdění bude krátké.“

„Jak to ale poznáme?“

„Brzdění nepřehlídneš,“ ujistil ji. „Rozhodně bude lépe, když zůstaneme připoutaní.“

„Jak dlouho jim to ale může trvat?“

„To už po mně chceš moc,“ vzdychl si. „Jasnovidec nejsem. Doufám, že jim to dlouho nepotrvá, ale... budeme asi rádi, když to stihnou ještě dneska...“

„To je hrozný!“ otrásla se. „To vědět předem...“

„Tohle předem nevěděl nikdo,“ ujistil ji. „Teď budeme potřebovat hlavně trpělivost.“

„A co když nás tady neobjeví?“

„Tomu nevěřím,“ zavrtěl hlavou. „Někomu budeme chybět brzy, to si piš! Nemyslím si, že by naši přehlédli, že chybíme u večere.“

„A co tady budeme do té doby dělat?“

„Čekat,“ vzdychl si taky. „Nic víc se tady dělat nedá. Měli bychom asi šetřit energií a vypnout topení a světlo. Jestli máš chuť, můžeme si zatím pustit nějaký film, ten by nás tolik energie nestál.“

„Nemám chuť,“ řekla. „To budu radši čekat potmě.“

„Asi nám nic jiného nezbude,“ vzdychl si.

Sáhl na ovládací pult a přeplnul dva vypínače. První se neprojevil, ale topení zakrátko přestane hřát a na pulty se asi vrátí jinovatka. Druhý vypínač se zato projevil ihned, v kabině zhaslo osvětlení a osvětlovalo ji teď jen rudé světélko na horním panelu výstrah.

Vlaštovka zdánlivě nehybně visela v prostoru. Vnější obrazovky neukazovaly, či spíš ukazovaly jen tmu. Nejspíš byly zničené kamery, venku muselo být přece všemi směry plno hvězd! Uvnitř nevelkého modulu, ne většího než bývalé pozemské raketoplány, seděli ve strašidelném tmavočerveném světle dva lidé.

Seděli a čekali.

Na pomoc – nebo na smrt?

Když zelené číslice na digitálních hodinách na horním panelu oznámily devět hodin večer orizemského času, začala být Slávka opět nervózní.

„Oni nás ještě neobjevili?“ vyhrkla dotčeně. „Jsou už přece po večěři, nebo ne?“

„Po večěři by měli být,“ přikývl. „Jen pochybuji, že jim bez nás chutnala.“

„Jak dlouho jim může trvat, než je napadne, kde jsme?“ chtěla vědět.

„To opravdu netuším,“ přiznal. „Na zjištění, že nejsme na Orizemi, jim stačí první neúspěšný pokus o spojení s námi. Odmítám uvěřit, že by otec Mihovič nevěděl, kde mám laboratoř. Ale jestli se teď dohadují Pilzové s Francouzi a Rusy, může jim to chvíli trvat.“

„Měli by si pospíšet!“ řekla Slávka. „Poslyš, Stando, je tady ve Vlaštovce záchod?“

„Není,“ podíval se na ni tázavě. „Tobě se chce?“

„No... chce,“ přiznala.

„S tím jsme nikdy nepočítali,“ vzdychl si. „Očekávali jsme, že návštěvy na Vlaštovce nepřesáhnou pět minut. Takové zařízení by tu bylo zbytečné, jen by překáželo.“

„Teď by ale zbytečné nebylo,“ podotkla.

„Víš... nepočítají s tím ani skafandry,“ pokračoval trochu provinile. „Jediné, co jsme při návrhu řešili, byla kabina Vlaštovky, prostřelená nějakým kosmickým smetím. Jen proto

jsme tvrdě vyžadovali návštěvy zásadně ve skafandrech. Skočít do kabiny, kde je vakuum, to by byl skok smrti, ale ve skafandru by to ušlo. Máme tady tuby s lepidlem, při výskytu nějakého průstřelu zalepíme díru zevnitř a letíme dál. Jak víš, nebylo to nutné, nic takového se nikdy nestalo. V každém případě by nám stačilo vydržet pár minut a na to jsou skafandry navrženy. Nikdo nepočítal s tím, že bychom tady zamrzli, jako my dva. Ve skafandrech se nedá ani jíst, na případné jídlo nebo pití si musíš zvednout přední sklo – předpokládali jsme, že vakuum může trvat jen do té doby, než ucpeme průstřel, pak už by byl skafandr zbytečný – když nepočítám, že dobře chrání i před mrazem...“

„Jenže teď by to opravdu bylo potřeba,“ přerušila ho. „Vy jste s tím nepočítali? To jste mi pěkní konstruktéři!“

„Počítali jsme s tím, že každou poruchu rychle spravíme a kdyby ne, pak z Vlaštovky prostě zmizíme a vrátíme se po chvílce s lepším nářadím. Dalo by se i vylézt ven, ale není tu žádná přechodová komora, takže by to znamenalo vypnout přístroje a vypustit vzduch. Nikdy jsme ale nepočítali s delším pobytem ve skafandru – nebyl k tomu důvod.“

„Ten důvod už by tu skoro byl,“ přiznala trochu sarkasticky. „Co s tím tedy?“

„No... něco snad ještě vydržíš,“ zkusil ji povzbudit. „Kdyby to nešlo jinak, načůráš si do skafandru a až se dostaneme na Orizem, pomazeš i se skafandrem rovnou do koupelny. Tam za tebou nikdo nepůjde, skafandr necháš se vším všudy zmizet jako smetí a rovnou si vlezeš pod sprchu. Může to být trochu nepohodlné, ale kdyby šlo jenom o to...“

„No tak ti děkuji, konstruktéře!“ řekla jedovatě. „Ale jestli nás v nejbližší půlhodině někdo nevysvobodí a dojde na tvoje slova, máš o jednoho nepřítele víc!“

V té chvíli ji přerušil skřípavý zvuk – jako když táhnete polystyrén po skle. Vlaštovka se pohnula a trochu se smýkla stranou, zatím nic víc. Jenže Standa nedokázal vysvětlit ani to.

Zvuky v kosmu nemají co dělat a aby se loď sama od sebe pohnula, ke všemu do strany, to byla další záhada. Skřípavý zvuk ale pokračoval, občas trochu slábl, pak zase zesílil. Podle všeho přicházel zvenčí – ale co ho mohlo způsobovat?

Na oba jakoby sáhla smrt...

=*=

Když pustíte z kohoutku vodu jen slabě, teče hladce a klidně. Pustíte ji ale víc a změní se v perlící proud. Ve fyzice se tomu říká laminární a turbulentní proudění.

Kdyby byla Vlačovka ponorka a plula v moři, mohli by zvuky považovat za skřípění písku pod kýlem. Takové zvuky signalizují vždycky nebezpečí – mořské dno nebývá rovné jako pláž a kromě písku v něm bývají podmořské skály, do kterých může ponorka narazit.

Vlačovka ale neplula v moři, vznášela se v prázdném kosmickém prostoru a skřípavé zvuky zvenčí vyvolávaly u její dvojčlenné posádky přebíhání mrazivých vln po zádech.

Pak ale jako kdyby někdo pootevřel onen imaginární vodovodní kohoutek víc a klidný proud se změnil v turbulenci. Vlačovka znenadání na cosi narazila pravou stranou, stočila se vlevo a za stálého skřípání se otřásala, jakoby se smýkala po kamenitém mořském dně.

Slávka leknutím vykřikla. Loď sebou hodila stranou, vzepjala se a roztočila, jako by špicí narazila do nějakého hrbu. Standa se pokusil let srovnat, ale tentokrát se mu to nepodařilo. Kabina se zmítala všemi směry a její posádka chvílemi visela v popruzích, pak zase ji kosmické síly stlačily do sedaček.

Slávka na tom byla hůř. Standa seděl v pohodlném křesle, ona měla pod sebou jen nouzovou výklopnou sedačku bez postranní opory. Snažila se aspoň držet oběma rukama malé rukojeti poblíž, ale chvílemi se zmítala v popruzích jako moucha v pavučině.

„Stániku!“ vykřikla. „Co je zase tohle?“

„Záhada!“ odvětil. Naštěstí odpověděl telepatii, jinak by si v té chvíli ukousl jazyk.

„Tohle nikdo nečekal a nikdo to nevysvětlí!“ pokračoval, zatímco kosmické síly mlely nebohou Vlačovkou jako prádlem v automatické pračce. Sonda sebou zmítala, otáčela se v podivné šroubovici, občas narazila, ale pak jako by se odrazila od pružné kovové sítě, letěla za strašidelného skřípění dál.

Drželi se oba čeho to šlo a snažili se nekřičet hrůzou. Pak jim oběma zalehlo v uších. Kabinou se rozlehl zprvu pronikavý, ale rychle slábnoucí hvizd. Látka obou skafandrů se napjala a Standa se rychle natáhl stranou, aby uzavřel kohouty přívodů vzduchu z tlakových láhví – nemělo smysl doplňovat vzduch, když někudy unikal.

„A je to tady!“ řekl skoro klidně. „Díra jako hrom!“

Musel použít telepatii. Zaplat'pámbu za ni! V kabině se mizejícím vzduchem přestaly šířit zvuky a radiové spojení nebylo dost srozumitelné. Vzduch rychle vyšuměl a kolem nich byla už jen narudlá tma a kosmické vakuum.

„Co to bylo?“ zeptala se ho také telepatii, když se kolem nich rozhostilo to náhlé ticho.

„Nějaký kamínek!“ ohlédl se po ní. „Jsi v pořádku? Uvolni si pravou nákolenní kapsu, máš tam náplast! Kdybys měla netěsný skafandr, přelep si to, jestli to ještě stihneš!“

„To nás něco prostřelilo?“ ubezpečovala se, jestli to správně odhadla.

„Nejspíš!“ řekl. „Drží už jen plášť, ale není vzduchotěsný.“

V té chvíli to oba vtisklo do sedaček a Vlačovka vyrazila vpřed jako závodní auto.

Netušili, co ji žene, ale Standa se ani nepokusil sáhnout na řízení, aby ji přibrzdil. Nemělo to smysl, beztak nevěděl, kterým směrem jsou otočení. Pohledem na gyroskop se ujistil, že kosmická sonda zvolna rotuje kolem nějaké nesmyslné šikmé osy, ale dokud je odstředivá síla neobtěžovala, nesnažil se to

srovnávat. Kdyby se měl spolehnout na svůj cit pro polohu, musel by předpokládat, že Vlaštovka opisuje jakousi podivnou spirálu, ale čas od času do něčeho narazila a odrážela se jako na rybníce žabka od hladiny – jenže z náhodných směrů. Házelo to s nimi nepříjemně. Nebylo to zraňující, ale připadali si jako na horské dráze. Nejhorší na tom bylo, že netušili proč.

Tady, daleko od hvězd, přece nic nemělo být!

Nemělo – ale bylo.

Najednou – stejně jako to začalo – vesmírné tancování skončilo.

Vlaštovka ještě dvakrát o cosi škrtila – a uklidnila se.

Standa pohlédl na všechny přístroje. Zvolna rotovali kolem nějaké náhodné šikmé osy. Znenadání postřehl jakýsi pohyb na jinovatku pokrytých obrazovkách. Bez váhání smetl jinovatku rukavicí skafandru a zjistil, že na obrazovce vidí hvězdy, jako před tím záhadným úkazem.

Sáhl do řízení a pomalu, opatrně vyrovnal rotaci Vlaštovky. Orientoval se přitom podle jasně viditelného souhvězdí Orionu, ve kterém ale chyběla hvězda ORI-Chí-1, odkud před pěti lety odlétli. Až dosud to byla poměrně jasná hvězda, teď ale zmizela úplně. V první chvíli se polekal, aby se s ní nic nestalo. Vždyť tam někde je Orizemě, kde žijí jeho rodiče, sestry a přátelé!

Ale ne, uklidňoval se. V tom to být nemůže! Hvězda jen tak nezhasne, snadněji ji může něco zakrýt. Nějaké tmavé těleso, které by také mohlo být zodpovědné i za předchozí kosmický kolotoč.

„Zdá se, že jsme z toho venku!“ otočil se na Slávku.

Nespatřil ji však. Jen její skafandr. Přední sklo měla něčím zacákané – došlo mu, že se v poslední fázi kolotoče pozvracela, no – neměla to, holka, lehké.

„Týýý, člobrdo!“ vnímal její telepatii, ale i její úplně zničený tón. „To byl děs! Hele, Stando, trochu jsem si zevnitř poblíčkala skafandr!“

„Poslyš, Slávi, zdá se, že to skončilo. Odpoutej se a zkus skočit do přechodové komory na Jukagyri! Možná to už půjde.“

„Bez tebe nepůjdu!“ řekla rázně.

„Ale půjdeš!“ odvětil ještě rázněji. „Jak jsem ti říkal předtím – upaluj na Jukagyri, zburcuj bratry Pilzovy, Francouze i Rusy a ať kmitají! Já přiletím hned jak to tady očíhnu!“

„Co bys tady chtěl ještě dělat? Pojd' se mnou!“

„Tady velím já! Jako velitel Vlačstovky ti přikazuji – padej, nebo si mě nepřej! Dělej co říkám, to je rozkaz! Tady mi beztak nepomůžeš a slepá bys mi tu jen překázela! Nepodceňuji tě, ale je tu vakuum a máš zaplácáný výhled! Nezapomeň pořádně zavřít dveře přechodové komory na Jukagyri, nebo nám vakuum pocuchá celý hrad! Koukej se řádně vysprchovat, ale předtím zburcuj koho můžeš, jasný?“

„Ty tu chceš zůstat?“

„Musím zjistit, co je s Vlačstovkou!“ řekl. „Dokud se dá ještě něco zachránit, pokud už není pozdě! A ty padej, nebo tě sem už nikdy nevezmu!“

Blýsklo to – a Slávka zmizela. *Préto* už zřejmě fungovalo.

Standa se také odepnul od pilotního křesla. Rozsvítil naplno světla v kabině, pak sáhl do skříně na zadní stěně, vytáhl tubu s tekutým lepidlem a plechovku s kouřovým sprejem. Sprej namířil doprostřed kabiny a jak mu nafouknutá rukavice skafandru dovolila, zlehka odfoukl obláček dýmu.

Obláček se rychle vsákl do stěny na opačné straně než předtím seděla Slávka.

Standa ho sledoval jako ohař a zakrátko spatřil nepříliš velký otvor. Ano, byl tady malý průstřel mikrometeoritem. Přistrčil k otvoru tubu s lepidlem a také tak lehce stiskl ventil.

Lepidlo vhrklo do otvoru, ale ihned začalo tuhnout. Druhá dávka lepidla se vsákla do menšího otvoru, opět probublala až ven z lodí, ale třetí kapka ztuhla přímo ve zmenšené díře – a ucpala ji.

Standa opět použil kouřový sprej. Rychle se rozšiřující obláček už nezamířil do průstřelu, místo toho se otočil a putoval na opačnou stranu kabiny. Byl tam další otvor, menší než ten první, ale také skrz všechny vrstvy pláště Vlačovky. Standa zaplácl i druhý průstřel a další obláček kouře se jen rozplízl po kabině a nejevil snahu uniknout ven do kosmického vaku.

Kdyby byly jen dva, to by ještě ušlo, pomyslel si. Pokusil se napustit do kabiny aspoň trochu vzduchu a když na něm napjatý skafandr trochu povolil, opět použil signalizační dým ke zjištění dalších netěsností. Obláček se tentokrát zvětšil jen trochu, ale neměl snahu se více rozptylovat ani zamířit k další netěsnosti.

Dobrá je to, pomyslel si. Pak už se příliš nezdržoval, pobyt tady zřejmě nebyl bezpečný. Vyměnil ještě plnou flešku se všemi záznamy za prázdnou – a pokusil se skočit do pancéřové místnosti na Jukagyri.

Blýsklo to – a stál uprostřed ní.

Slávka tu už nebyla, ale dveře byly zavřené. Zřejmě odešla, ale dveře poctivě zavřela.

Prima holka, uznal jí to.

==*=

Eridan

K vyhodnocení děsivého dobrodružství Standy s Slávkou přicestovaly ještě téhož večera na hrad Jukagyri III všechny skupiny, zabývající se cestami vesmírem.

Pochroumaná Vlaštovka byla naštěstí stále použitelná, jen mířila jinam než původně. Bylo potřebné otočit ji do správného směru, který byl teď šikmo k současnému. Standovi se při další krátké návštěvě podařilo telepaticky synchronizovat racion a sondu opět obklopilo ochranné pole, dokonce silnější než předtím. Mohlo zachytit další kosmické smetí, znemožnit další průstřely a navést sondu do správného směru, ale jeho spolehlivostí už si nebyli tak jistí, jako na počátku.

Co se vlastně stalo, pokusil se vysvětlit inženýr Formánek. Rozhovořil se o hypotetických útvech, nazývaných „červí díry“, spojující vzdálené oblasti vesmíru jakousi „zkratkou“. Objekt – jakým byla i Vlaštovka – který se do takové červí díry dostane, cestuje do cíle s využitím nějakého záhybu v prostoročasu, takže sice nepřekračuje rychlost světla, ale tím, že cestuje po cestě „kratší než přímka“, může světlo znatelně předběhnout.

Program inženýra Formánka dovoloval určit novou polohu Vlaštovky podle postavení hvězd, zaznamenaných na přinesené flešce. Inženýr Formánek zadal záznamy do programu a v krátkosti měl překvapující výsledek.

Krátká cesta červí dírou, ačkoliv se oběma pasažérům zdála příliš dlouhá a stresující, přenesla Vlaštovku až někam do prostoru mezi Slunce a hvězdou ERI-Epsílon, vzdálenou od Země okolo jedenácti světelných let – jenže ji vyvrhla zhruba v pětinu délky úsečky, blíž ke Slunci, takže by k cíli chyběly necelé dva světelné roky a při těsně podkritické rychlosti by tam Vlaštovka mohla doletět už za pouhých šest let. Z původního odhadu osmdesáti let by se cesta scvrkla na jedenáct let a polovinu by již měla Vlaštovka za sebou. Letěla sice špatným směrem, ale to jistě

půjde napravit, zejména když pole racionů opět fungovalo. Inženýr Formánek dokonce tvrdil, že racion jim vytvářejí bližší lizidy na Zemi, jeho síla by tomu odpovídala. Neměli čím si to ověřit, ale mohlo to tak být.

Tím samozřejmě cena Vlačtovky pro lidi Orizemě značně stoupla. Konkurenční Blesk mohl při troše štěstí vletět do stejné červí díry, ale byla otázka, zda ji jeho řídicí programy překonají, vzpamatují se po značně krkolomném průletu a zorientují se na druhé straně do správného směru. Standa se sice k úpravám řídicích programů nabízel, ale byla otázka, zda to bude mít vůbec smysl. Jestli totiž Vlačtovka dosáhne cíle za šest let, cesta Blesku by úplně ztratila význam. Samozřejmě nikdo nechtěl ostatní sondy hned likvidovat, ale všichni se teď soustředili na Vlačtovku.

První důležitý poznatek říkal, že uvnitř červí díry zmizelo ochranné pole racionu. Byl div, že se je podařilo obnovit – ale jak Standa tvrdil, i telepatie využívá záhyby vesmíru, neboť je rychlejší než světlo, které sice letí po přímce, ale nezná zkratky.

Ještě závažnější poznatek říkal, že uvnitř červí díry nefunguje přeto. Uvnitř červí díry se tedy nedá skočit do lodě, ale co je horší, ani se z ní dostat ven. Ještě že cesta červí dírou trvala jen pár hodin, takže ji oba nedobrovolní cestovatelé přečkali živí a zdraví – ačkoliv pohodlná jistě nebyla.

Nejhorší bylo, že se červí díra neprojevovala, dokud do ní nevletěli. Nebyla ani viditelná, ani jinak zjizitelná. Standa všem připomněl, že by se měla projevovat gravitačně, neboť je téměř doslova vcucala, ale spoléhat se na to nedalo. Zrychlení letu se projevilo až těsně předtím, než do ní vlétli a kdyby si toho Standa nevšiml, možná by do Vlačtovky skočili až po průletu – a vakuum v kabině by je pak velice nepříjemně zaskočilo.

Bud' jak bud', cesta k Zemi se tím významně zkrátila a mohli uvažovat, co dál. Nebude ještě vyhráno, dva světelné roky od Země mohla začínat další neviditelná past, která by je už

nepřenesla blíž k cíli, ale přesně naopak, vzdálit je a zkazit tím přínos první červí díry.

Standa navrhl zkrátit interval kontrol na Vlaštovce z týdne na den. Každodenní návštěva by podle něho mohla včas odhalit nebezpečné zrychlování poblíž ústí červí díry a snad by se pak ještě proti tomu dalo něco dělat.

Bratři Pilzové dále tvrdili, že není možné nadále ponechat zodpovědnost za Vlaštovku jen na Standovi, jako když se dala čekat monotónní cesta prázdným prostorem. Standa se podle nich zachoval přesně tak jak měl, ale nemohl předvídat komplikace způsobené červí dírou. O její existenci teď už nikdo nepochyboval, zkrácení cesty Vlaštovky bylo prokazatelné, tím víc ale vyvstalo nebezpečí, že další taková „zkratka“ všechno naopak zkomplikuje.

„Zkrácení intervalu na denní bude asi nutné,“ souhlasili Francouzi, zodpovědní za sesterskou sondu Allouette. „Měli bychom se v kontrolách s Standou střídat. Dodáme vám na Jukagyri dva naše piloty, aby se Standovi trochu odlehčilo.“

„Já bych denní kontrolu zvládl!“ bránil se Standa.

„Ale proč?“ usmál se na něho François. „Vždyť víme, že ses dal i na kariéru filmového herce! A nemusel bys pak za sebe posílat napůl laika, jako nedávno Oldu.“

Standa na to zavrčel, že tu chybu vlastně hned napravil, ale sám cítil, že to nebylo úplně správné. Olda nebezpečí nerozpoznal. A kdyby ve Vlaštovce uvízl místo Standy s Slávkou, jak by to dopadlo? Buď jak buď, Francouzi měli pravdu. Tři zodpovědní piloti se mohou střídat a spíš by rozpoznali, že se děje něco neobvyklého. A on sám... no tak bude mít víc času na filmování! Je to přece také zajímavé! A třeba se mu podaří uplatnit u filmu i víc než jen své kamery.

Raději tedy ustoupil. Bude to tak lepší.

„Měl bych jeden drobný zlepšováček,“ dodal, když odsouhlasili, kdo z Francouzů se dočasně přestěhuje na Jukagyri.

„Měli bychom vyslat před Vlaštovku dvě až tři menší sondy. Bez kabiny, jakou má Vlaštovka, jen kamery, aby mohly letět rychleji. Obraz by přenášely na Vlaštovku, kde se zaznamená. Kdyby bylo před Vlaštovkou další nepříjemné překvapení, vletěly by do toho nejprve sondy a daly by nám čas reagovat.“

„A jak si představuješ vyslání těch sond?“ chopil se toho Fritz Pilz.

„Jednoduše,“ řekl Standa. „Vysunu se ve skafandru z výlezu, na okamžik vypnu racion, kameru odhodím do strany a obalím ji dalším racionem, pak ať letí samostatně. Nakonec se vrátím dovnitř a Vlaštovka může pokračovat. Speciální kameru s objektivy do všech stran navrhnu a postavím třeba ještě dneska večer.“

Jeho návrh po krátkém zvažování přijali. Sondy mohou zvýšit bezpečnost Vlaštovky, proto se rozhodli vypustit je co nejdřív. Standu ale budou ve Vlaštovce jistit nejméně dva další piloti, bude to snad bezpečnější.

Navíc se rozhodli přibrat mezi sebe další dobrovolníky. Projdou důkladným školením, aby si věděli rady, kdyby zase něco... ale už není možné, aby se o něco takového zajímalo jen pár nadšenců a ostatní jim jen z dálky fandili...

Je to přece důležité pro všechny!

=*=

Po poradě se Standa utřhl od ostatních a sháněl se po Slávce. Ačkoliv byla téměř noc, nečekal, že by spala. Musela by mít mnohem pevnější nervy, aby po té zkušenosti usnula klidně jakoby nic.

Požádal o spojení a nemýlil se, skoro okamžitě se mu objevila. Stála ale tak blízko od okna spojení, že z ní viděl jen obličej. Za ní byla tma, jako kdyby byla někde venku.

„Máš chvílku času a chuť na trošku řeči?“ zeptal se jí.

„Tak přijď za mnou!“ pobídla ho. „Sedím na ochozu Velké věže.“

To bylo přece jeho oblíbené místo! Že by Slávku také zaujalo? Na vrcholu Velké věže měl značku přéta, takže mu přesunutí netrvalo ani vteřinu.

„Co tady děláš?“ řekl místo pozdravu.

„Čekám na tebe,“ řekla tiše. „Posaď se vedle mě, ať mi nevneseš spaní...Věděla jsem, že se po mně budeš shánět, až skončíte.“

„Dobře jsi to odhadla,“ přikývl a sedl si vedle ní na lavičku. „A musím se ti omluvit.“

„Za co?“ pokrčila rameny. „Výjimečně jsi mi nic zlého neprovedl, spíš naopak.“

„No – vzal jsem tě tam...“ vzdychl si. „Kdybych tam šel sám, nemusela bys kvůli mně tak trpět. Opravdu jsem netušil, co se tam semele.“

„On to snad někdo tušil?“ usmála se trochu smutně. „Prostě jsem měla smůlu, že jsem tam byla s tebou. Ale kdybych byla v té chvíli na Jukagyri, bylo by to asi ještě horší. Byla tu prý po nás sháňka a když zjistili, že jsme v nezvěstné Vlačstovce, vznikla tu příšerně hrobová nálada. Už nás oba spolu pochovávali!“

„To si dovedu představit,“ odfrkl si. „Naštěstí trochu předčasně!“

„Tady to tak opravdu vypadalo,“ ujistila ho. „Máma šilela, táta si nevěděl rady, ségry nahlas brečely a litovaly, co ti všechno kdy provedly... To už bylo opravdu lepší sedět tam s tebou, aspoň jsem s jistotou věděla, že ještě žijeme... oba...“

„Ale ten kolotoč byl opravdu trochu divoký,“ řekl.

Seděli pořád vedle sebe, natočení proti sobě jen hlavou a rameny.

„Byl divoký,“ souhlasila. „Ale byla to i moje vina. Kdybych si to nechtěla ulehčit...“

„Co?“ nechápal, o čem mluví.

„Víš... já jsem do skafandru vlezla normálně oblečená,“ přiznala. „V džínách a ve strakaté košili, proto jsem v něm byla tak rychle. Jenže se mi to pěkně vymstilo...“

„Proč, prosím tě?“ nechápal.

„No...“ vzdychla si. „Víš, já jsem normálně na Zemi na kolotoči nikdy nezvracela. Ani jako malá holka. Naši mi dopřávali kdejakou zábavu, horskou dráhu, kolotoče, lochnesky... Nikdy mi nic nebylo. Ale tam... to bylo příliš i pro silnější náтуры... ačkoliv, kdo mě pak viděl, jak mažu s pozvraceným skafandrem rovnou do koupelny, aspoň se nevyptával proč...“

Ani ho to nerozesmálo. Vlastně má pravdu, říkal si, vypadalo to jistě věrohodně...

„Ale proč mi to teď říkáš?“ vzdychl si taky tak tiše. „Kdybys mlčela, nenapadlo by to nikoho, ani mě...“

„No... já jen, abys věděl všechno,“ řekla. „Mohla bych to zapřít, to máš pravdu. Ale vy byste to jako konstruktéři měli vědět. A měli byste to ještě vylepšit. Už se to možná nikomu nestane, ale znáš to, náhoda je blbec...“

„V tom máš pravdu,“ řekl vážně. „Kdybys to zatajila, mohlo by se to příště stát znovu. Taky doufám, že se to nebude opakovat... ale měli jsme to zvážít pořádně, každý šlendrián se nám může pekelně vymstít... Musíme se nad tím ještě zamyslet.“

„Ale doufám, že to nikde nebudeš dávat k dobru jako prima vtip!“ dodala rychle.

„Považuješ mě za blba?“ usmál se trochu. „Jako vtip se ještě dal brát dort, podstrčený Lenkou na moji židli, ale když jde o život, jdou vtipy stranou. Máš mé slovo, že se to nikdo nikdy nedozví. Umím ocenit, že jsi mi to vůbec řekla. Víš, Sláví, málokterá by to na tvém místě zvládla jako ty. Máš můj obdiv, fakt.“

„Ó, díky,“ řekla, ale k nadšení to mělo daleko. „Ale měla bych pro tebe ještě něco. Víš, tam v té Vlačstovce mi došlo, že jsme tam mohli snadno zůstat. Dvě vyschlé mumie ve

skafandrech, navěky letící nekonečněm do neznáma... Dopadlo to výborně, jsme tady, živí a dokonce bez šrámů, ale tam jsem přímo cítila, jak si na nás ta šedivá brousí kosu...“

„Nějaké riziko v tom bylo,“ připustil. „Ale přežili jsme to! Přiznám se, taky se tam o mě pokoušela hrobová nálada, ale nepřipustil jsem si ji a zvládli jsme to.“

„Já vím,“ přikývla. „Ale viselo to na vlásku. Ten meteoritek, či co to bylo, mohl být jen o maličko větší... ani nemusel být, stačilo by, aby nám prostřelil skafandr...“

„Vždyť jsem ti připomněl ty náplasti!“ opáčil. „Ty tam byly právě pro tuhle možnost!“

„Když to dokázalo prostřelit pancíře, dokázalo by to projít přílbou skafandru i s hlavou – a pak by nám žádná náplast nepomohla...“

Na tohle chvílku mlčel. Měla pravdu a měli štěstí, že to dopadlo jen tak neškodně.

„Máš pravdu,“ přiznal. „Ten průstřel byl pěkně razantní – jednou dírou dovnitř, druhou ven... Kolik vrstev to asi probilo?“

„Viš, já jsem si na tom nouzovém sedátku uvědomila, že nás možná čeká život dlouhý deset tisíc let, ale ve Vlaštovce můžeme vydržet taky jen pár hodin – a konec...“

„Jenže my to riskovat musíme,“ řekl vážně. „Čím dřív se dostaneme na Zem, tím lépe. A Vlaštovku musí řídit ti, kdo jí rozumí. Je nás takových na Orizemi jen pár. Teď se navíc ukázalo, že budeme muset ten let sledovat častěji než dosud. Dohodli jsme se, že se budeme střídat denně. Na Vlaštovku budeme tři, ale nesmíme tam za sebe posílat nikoho, kdo by si tam nevěděl rady. Byla moje chyba, že jsem tam poslal Oldu. Věděl sice, co má udělat, ale věděl by si rady jen v rutinní situaci a té rychlostní anomálie si vůbec nevšiml...“

„Já taky ne,“ vzdychla si. „Bez tebe by mě taky nenapadlo, že se děje něco nepřístojného. Tys to viděl na první pohled, ale mně jsi to musel ještě vysvětlovat...“

„Proto chceme udělat nábor dobrovolníků, aby nás bylo víc,“ přikývl. „A všichni dostanou pořádné zaškolení.“

„Na to se hlásím taky!“ řekla. „Taky chci o tom vědět víc. A chtěla bych tam být příště zase s tebou. Pokaždé, rozumíš?“

Podíval se na ni s naprosto nelíčeným překvapením.

„I po tomhle?“ vyhrkl nevěřicně.

„Právě že po tomhle!“ odvětila. „Říkáš si jistě, že jsme tam mohli zůstat oba, ale bylo by lepší, kdybys tam byl jen ty a já byla na Jukagyri?“

„Byl bych jistě klidnější, že aspoň ty jsi v bezpečí,“ řekl. „A i kdyby to dopadlo zle, byl bych rád, že aspoň ty zůstaneš naživu. Nevěřila bys, jak jsem si ve Vlaštovce oddychl, když jsi konečně odlétla do Jukagyri...“

„A nenapadlo tě, jestli by se mi pak ještě chtělo žít?“ podívala se na něho.

Trošku se mu rozšířily oči. Tahle slova byla hodně přímá. Vlastně... ona se už jednou místo něho nabízela, ještě na Dzigvlegtu, když šlo o předhození obětních beránků Sandišůtům...

„To ti tak na mně záleží?“ zeptal se.

„Viš, Stáníku, já už si myslím, že my dva... už tak trochu patříme k sobě...“ řekla tiše.

„Hele, Slávi, je fakt, že máme dost společných zájmů,“ vzdychl si a vzal ji opatrně za ruku, až příliš opatrně, jako by se bál, že se mu vytrhne. Nevytrhla se mu, naopak mu trochu stiskla prsty, ale když si víc nedovolil, nehýbala se ani ona.

„Nebyl bych proti chodit s tebou,“ pokračoval. „Ale uvážila jsi, že tady na Orizemi můžeme žít klidně až deset tisíc let, ne-li ještě déle? Teď je nám oběma sedmnáct. Vydrží nám ty společné zájmy tak dlouho?“

„Když to nevyzkoušíme, nedozvíme se to,“ opáčila.

„Vyzkoušet to můžeme,“ přikývl. „Nejsem proti, ty zřejmě taky ne. Můžeme si zkusit, jestli se k sobě hodíme. Docela bych

si přál, aby to vydrželo. Ale očekávej, že to nebude tak jednoduché. Naši nebudou proti, ale pochybuji, že se s tím smíří vaši. Až se dozví, že chceš být zrovna se mnou, proklejí tě do sedmého kolene!“

„Tím by ale prokázali, že jim nejde o mě,“ řekla. „Mám jim taky co vyčítat!“

„Víš, Sláví, nikdy by mě nenapadlo, že zrovna my dva... pamatuješ si, jak jsi mě z hloubi duše nenáviděla, když jsem tě přitáhl na Vytvezyl a na Dzigvlegt? A kdybys na vlastní oči neviděla, jak snadno jsem zatočil s dospělými, zkusila bys mi vyškrábat oči, že?“

„Pamatuju,“ přikývla. „A pamatuješ, jak jsem mluvila sprostě jako dlaždič? Dneska se za to stydím. U nás doma se tak vyjadřovala jen máma, táta mluvil uhlazeně a sprosté slovo by neřekl. Musela jsem se dostat do vaší rodiny, abych viděla, že se dá mluvit jen zdvořile. Ale... Stáníku, za své rodiče jsem se začala stydět už na Vytvezylu. Víím, že se to nemá, rodiče se mají ctít, ale oni si to peklo opravdu zasloužili. Chtěla jsem se jmenovat jinak a když jsem se začala představovat jako Tvrzníková, došlo mi, že by to vlastně nebylo nemožné. Stačilo by, aby sis mě vzal.“

„Vážně bys chtěla?“ zeptal se a trochu neobratně ji objal kolem ramen.

„Je nám oběma sedmnáct, potřebovali bychom ještě souhlas rodičů,“ usmála se a opatrně prostrčila levačku pod jeho rukou, aby ho také mohla obejmout. „Vaši by ti to asi dovolili, ale naši na to určitě nepřistoupí. No tak spolu budeme rok jen tak chodit. Aspoň se ještě lépe poznáme. Pak už nám bude osmnáct a nikoho se nebudeme muset ptát. Leda tvých rodičů, kdybychom se rozhodli vzít se už v době mezi mými a tvými narozeninami. Já víím, kluci s tím začínají později než holky, ale... ono se to srovná, věř mi. Za takových tisíc let nám to ani nepřijde.“

„Za tisíc let?“ usmál se. „To si přece ani neumíme představit!“

„Ale umíme!“ řekla. „Stačí se podívat na otce Mihoviče. To je takový dobrák, že se opravdu divím, že žije pořád sám.“

„Měl na Dzigvegtu nešťastnou lásku,“ prozradil na něho Standa. „Teď sice tvrdí, že má pořád dost času, ale třeba na ni nemůže zapomenout.“

„To by mu bylo podobné,“ řekla a také tak nesměle se k němu přitiskla. „Ale já už na tebe nechci čekat šest set let, víš?“

„Nebudeš!“ přitiskl ji k sobě...

=*=

Následujícího týdne svolal Standa další poradu »Výboru pro kosmické lety«, na které přednesl další návrh.

„Myslím, že bychom neměli propást příležitost,“ začal, když se shromáždili v salonku u Velkého sálu Jukagyri. „Navrhuji rozdělit výpravu Vlaštovky na dvě.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se ho opatrně Hans Pilz.

„Podívejte se,“ rozvíjel to Standa. „Teď má Vlaštovka dva světelné roky k Zemi, jenže kdyby letěla opačným směrem, měla by za sebou již dva světelné roky k Epsilonu Eridana. Navrhuji vyslat tam další sondu – je to o dva světelné roky blíže než ze Země. Znamenalo by to smontovat za letu Vlaštovky další loď a poslat ji k Eridanu.“

„To nepůjde!“ zavrtěl hlavou Fritz Pilz. „Jak ji chceš smontovat? Myslíš pronést ji po kouskách výlezem a smontovat ji vedle v prostoru?“

„Přesně tak,“ přikývl Standa.

„To nepůjde!“ zavrtěl hlavou Fritz. „Trup je příliš velký než aby prošel výlezem!“

„Rozdělíme tedy sondu na menší díly,“ navrhoval Standa.

„To nebude v mnoha případech stačit!“

„Představuji si to jinak,“ usmál se Standa. „Jako první protáhneme výlezem základ nové Vlaštovky – říkejme jí třeba

Eridanka – kabinu, rozdělenou na proužky, aby prošly výlezem. Ta už bude mít místo jednoduchého výlezu veliká vrata – výlezem Vlaštovky je po kouskách v pohodě protáhneme. Až budeme mít hotovou kabinu, umístíme do ní značku práta a Vlaštovka si může letět po svých. Velkými vraty protáhneme všechno ostatní – a to už půjde.“

Předvedl jim na svém konstruktérském tabletu, jak si to představuje.

„Dobře, to by šlo,“ zhodnotil to Vladimír Novikov. „Proveditelné to je. Otázkou je, vyváží to rizika výstupů do kosmu bez ochrany racionem? Potřebujeme vůbec letět k Epsílonu Eridana?“

„Nepotřebujeme,“ odvětil Standa. „A riziko to bude, jen je to příležitost, jaká se nebude už nikdy opakovat. Můžeme ji využít nebo zahodit. Zamysleme se, stojí to za pokus? Když řekneme ne a později se rozhodneme naopak, přijdeme o dvanáct let času. Nejde ani tak o to, zda vůbec chceme létat do kosmu, nebo se spokojíme s Třetím vesmírem, kde se, jak jistě víte, cestuje bez problémů a bez nebezpečí. Podle mě jde o víc.“

„Dvanáct let uspořenému času není moc – a to nevíme, zda to bude mít smysl...“ uvažoval Hans Pilz. „Další otázka je, jaký můžeme mít důvod ke spěchu? Máme k dispozici několik tisíc let života, proti tomu je dvanáct let okamžiček. Na Zemi si můžeme takovou výpravu připravit lépe, v klidu a bez rizika.“

„Možná máme tisíce let času,“ řekl Standa. „Ale možná už ne. Nechci malovat čerty na zeď, ale uvažujme nejhorší možný scénář – Sandišůty. Zablokovali jsme jim cestu na Zem přes Vytvezyl, ale pak se nám podařilo proniknout z Třetího vesmíru na Orizemi, odkud je to k Zemi kousek. Jenže co když i Sandišůti znají jiné cesty do Prvního vesmíru než přes Vytvezyl? Na Zem určitě nevedou, ale mohli by se objevit na některém světě u blízkých hvězd. Tam mohou udělat totéž co my – vyslat sondu podobnou Vlaštovce směrem k Zemi. A nechci vidět, co by

vyvedli, až by se tam objevili! Jistě si pamatujete na hořící Dzígvlęgt, nebo ne? Lizidy tam už mají.“

To byla hodně silná slova.

„A co bys chtěl proti tomu dělat?“ zeptal se stručně Fritz Pilz.

„Znemožnil bych jim poslat tu sondu,“ řekl Standa.

„Třeba tím, že bys ten svět vyhodil do povětší?“ zamračil se Vladimír.

„Spíš bych zničil tu sondu, než by se dostala na dosah od Země,“ upřesnil Standa svůj návrh. „Ale nedovolil bych jim přiblížit se k Zemi. Víme, že na Zemi je několik dobře ukrytých lizidů. Až dosáhneme Země, můžeme je využít, ale dobře víte, že by se mohly změnit v děsivou Apokalypsu. Sandišůti nám dokázali, že jsou toho schopni a nepochybujte, že by to dokázali provést i podruhé.“

„Dobře, to už možná stojí za nějaké riziko navíc,“ souhlasil Fritz Pilz. „V tom případě jsem také pro návrh vyslat sondu k Epsílonu Eridana. A začít připravovat i další.“

Objevením Orizemě vznikla pro uprchlíky z Dzígvlęgtu skoro selanka. Sandišůti jsou mimo hru, původní Země je na dosah... Standa tuto selanku rozmetal jako granátem.

Mohlo to být malování čertů na zed'?' Ano, ale kdyby nebylo, bylo by to strašné nebezpečí.

Ztrácet čas se mohlo šeredně vymstít.

=*=

Následujícího dne vyvolali podobnou schůzku Sjöbergovci. Na včerejší schůzce nebyli přítomni, ale s Standovým návrhem se brzy seznámili a slibovali, že i oni mají k tomu co říci.

Standa samozřejmě neváhal a spolu s dalšími se okamžitě dostavil do jejich domu.

„Zvažovali jsme také dlouho nebezpečí, vyplývající z možnosti zneužití anihilátorů, ať už jde o lizidy nebo

o chitsaldily,“ začal schůzku Arne Sjöberg. „Vyšlo nám, co se dá proti tomu dělat. Ale bylo by to nutné udělat co nejdřív.“

„Povídej!“ vyzval ho netrpělivě Fritz Pilz.

„Bylo by to něco, co si zřejmě nemohl nikdo v Druhém vesmíru dovolit,“ pokračoval rychle Arne. „Ale my to zkusit můžeme. Můžeme překódovat ovládání všech našich lizidů na nekompatibilní se Sandišůtskými.“

„Co by to znamenalo?“ zeptal se zachmuřeně otec Mihovič.

„Všem našim lidem implantovat nový ovladač. Kdyby nás bylo několik miliard, byla by to sebevražda lidstva, ale šlo by to, dokud nás je pouhých pár tisíc. Překódování lizidů je snadné, ale výměna miliardy implantátů je problém – a velký. Proto si to nemohou dovolit Sandišůti ani gufyrové, proto jsou gufyrové rukojmími Sandišůtů.“

„Myslíte, že je to proveditelné?“ zeptal se věčně Fritz Pilz.

„Je to nejen proveditelné, ale už jsme v tom směru ledacos podnikli,“ přikývl Arne.

„Tak v čem jsou další problémy?“ staral se otec Mihovič.

„Ve složitosti ovladače,“ řekl Arne. „Nekompatibilní ovladače musí mít navíc pojistku proti okopírování. Pak by totiž Sandišůtům stačilo zmocnit se jednoho člověka nebo aspoň jeho ovladače. Už jsme to propočítali. Kdybychom se rozhodli pro nový druh, nedokážeme ho implantovat dost rychle a úprava všech lidí na Zemi by nám pak netrvala pár let, jak jsme odhadovali původně, ale déle než století – a to by bylo příliš pomalé.“

„Kdyby to mohlo chránit proti Sandišůtům... pak to stojí za uvážení!“ přijal by to otec Mihovič. „Beztak se obávám, že by to nešlo tak hladce. Původní odhady byly podle mě moc optimistické.“

„Možná,“ připustil Salmö Sjöberg. „Ale nový druh by to ještě více zpomalil. Spousta lidí by se pak implantace vůbec nedožila.“

„To by byla daň za obranu proti Apokalypse ze strany Sandišůtů,“ mínil otec Mihovič.

„Mělo by to ale nepříjemné důsledky,“ pokračoval Salmö. „Při zdlouhavém přechodu vzniknou na Zemi dvě kasty lidí – lidé schopní ovládat lizidy a lidé bez té schopnosti. Těm prvním nastane ráj na Zemi, druzí budou... a to poměrně dlouho... druhé kategorie. V tom by se mohlo skrývat velké nebezpečí podobné rasizmu.“

„Budeme to muset risknout,“ řekl Fritz Pilz. „Jak to vidíte s možností mít oba ovladače v jedné hlavě? Nebo to bude znamenat úplnou výměnu?“

„Dva ovladače v jedné hlavě...“ usmál se Salmö Sjöberg. „Zatím to testuji sám na sobě a zdá se, že mi to nevádí. Na Orizemi je totiž z pěti lizidů jeden překódovaný na nový režim a čtyři pracují postaru. Nový ovladač dokáže prakticky totéž co starý. Tak to může zůstat, dokud nebudou mít všichni nové, pak teprve můžeme překódovat zbývající lizidy. Znamená to samozřejmě, že kdo má starý ovladač, tomu zůstanou oba. Sandišůtské lizidy v Druhém vesmíru potom poslechnou jen dnešní obyvatele Orizemě a Hjöwiltu. Kdo bude mít pouze nový ovladač, nesmí tam cestovat, nic by ho tam neposlechlo.“

„Tam beztak nikdo nemá co dělat,“ řekl otec Mihovič.

„My naopak chceme, aby se tam někdo podíval, a to co nejdřív,“ namítl Arne. „V Druhém vesmíru, ovládaném Sandišůty a gufyry, zůstalo přece spousta našich lidí. Jednak těch dobrovolně rozptýlených po různých menších světech, ale jsou tam i lidé, kteří tam jsou z donucení. Myslím trestance v Adu a ze světů Ažefkoj a Roponoch, tedy ty, kdo si už trest odpykali. Všechny bychom měli odtud dostat.“

„Trestance bych tam nejraději nechal,“ řekl otec Mihovič. „Co tady s nimi?“

„Měli slíbený návrat,“ namítl Arne. „A mají. A spousta lidí se odstěhovala do jiných světů než Dzígvlgt. Ti přece mají právo

na návrat na Zem, ale mohli by se stát i rukojmími Sandišůů – a to by nebylo dobré!“

„Máme tam jen pár značek přeta,“ namítl otec Mihovič. „Podařilo se mi položit je po jedné na světech Vytvezyl, Kamifmuch, Vlokjyu a Mubakra. Značku na Vytvezylu můžeme škrtnout, tam je dnes v lepším případě zasypaná a tedy nedostupná, v horším případě životu nebezpečná. Máme tedy přístup na pouhé tři světy...“

„Ne tak docela,“ přerušil ho Standa. „Já s Slávkou máme ovladače gufyrských adchýůů, tím pádem máme přístup na většinu světů, kamkoliv si vzpomeneme.“

„Jenže vás dva by tam nejspíš rychle vyčíhli,“ namítl otec Mihovič.

„Když každý svět navštívíme jen na okamžik, potřebný k položení značky přeta, těžko nás kdo vyčíhne,“ namítl Standa. „Rozložíme značky přeta na všechny světy, které nás mohou zajímat a dokončit to pak může kdokoliv.“

„Výborně!“ plácl Standu po zádech Hans Pilz, sedící vedle něho. „To je přece přesně to, co potřebujeme. Jsem pro – i kdyby to mělo znamenat, že za tebe převezmeme Vlaštovku a vy dva se budete nějakou dobu věnovat jenom zpřístupnění světů v Druhém vesmíru!“

„Vlaštovku mi neberte!“ couvl rychle Standa. „Víte přece, že je skoro jako mé dítě!“

„Ale tohle bude důležitější!“ řekl otec Mihovič. „Pilotů máme pro Vlaštovku víc, ale přístup do světů v Druhém vesmíru máš jen ty a Slávka!“

Že jsem nemlčel! pomyslel si Standa – ale bylo mu jasné, že otec Mihovič má pravdu.

„Já bych to spojil,“ řekl Fritz Pilz. „Otče, Standa má pravdu, Vlaštovka je opravdu víc než jeho dítě. Měl by mít možnost s ní pokračovat. Ale využijeme toho ještě víc. Standa může dál navštěvovat Vlaštovku, navíc může spolu s Slávkou

filmovat s partou Míši Safronova a jen čas od času podniknou spanilé jízdy do Druhého vesmíru, kde položí pět – šest značek přeta a zase na nějakou dobu zmizí. Návštěvy Vlaštovky by byly pravidelné, ale o volných oknech při filmování se to nedá říci a právě filmování do toho vnese prvek náhody, aby se jejich cesty do Druhého vesmíru nedaly vyčíhnout.“

Standa se na Fritze vděčně podíval. Zlatý Fritz! To byla přece nejlepší možnost, jak se účastnit všeho. A to i s Slávkou! Ačkoliv – ve světech Druhého vesmíru by se měli pohybovat každý zvlášť – a to může být problém. No – snad to nebude tak nebezpečné, jako kosmické cesty na Vlaštovku!

S tím by mohla souhlasit i Slávka.

=*=

Perchye

Konstrukci sondy Eridan stihli bratři Pilzové s Standou rozpracovat v rekordním čase, ale stavbu už mu nesvětili. Prokázali mu jako zakladateli čest a nechali ho ve skafandru slavnostně položit její základní kámen – či vlastně vystrčit z výlezu Vlaštovky podlahovou desku nové kabiny a přivázat ji lanem k Vlaštovce, ale tím jeho úloha při stavbě Eridanu skončila. Měl jejich slib, že může jednou týdně Vlaštovku navštívit, ale tím pocty skončily a vlastní montáže se ujali Pilzové s Francouzi.

Standu s Slávkou čekala jiná práce. Měli se vypravit do Druhého vesmíru, do oblasti nadvlády Sandišůtů a gufyrů, aby tam umístili pár tisíc značek přéta. Jako jediní měli totiž možnost využívat značky gufyrů, takže se mohli dostat i tam, kde zatím žádné značky přéta nebyly. Lidé Země by tak získali možnost cestovat po celém Druhém vesmíru nezávisle na technologii Sandišůtů i gufyrů.

Původně se Standa s Slávkou chystali cestovat společně, ale otec Mihovič jim to rozmluvil.

„Jste pro nás příliš cenní, než abyste tolik riskovali. Poletíte každý jinam, na každém světě se zdržíte nejvýš vteřinu a jakmile tam položíte značku, okamžitě odtud zmizíte. Jasně?“

„To je nesmysl,“ protestoval Standa. „Nemá smysl položit denně tisíce značek na neznámých místech, když je beztak nedokážete využít. My bychom měli s lidmi jednat, navštívit je a přemluvit, aby šli s námi – a když na tom světě nikdo nezbude, značku tam nemusíme nechávat. A už vůbec nemá smysl vybírat světy náhodně, ale jen ty, kde žijí lidé. Nemáš ještě někde seznam pozemšťanů na všech světech?“

„To mám, ale nebude aktuální,“ namítal otec Mihovič. „Leccos se mohlo změnit, lidé se mohli přestěhovat...“

„Ale většina tam má stálé obydlí, ti se nepřestěhovali,“ namítl Standa. „Podle mě je musíme navštěvovat podle tvého starého seznamu a zvlášť řešit jen ty, které nenajdeme na místě. Navíc nám jejich nejbližší sousedi mohou poradit, kde je máme hledat.“

„Bylo by dobré umístit značky préta i tam, kde lidé nežijí,“ uvažoval otec Mihovič. „Časem se nám mohou hodit.“

„To můžeme, až odstěhujeme všechny lidi,“ odvětil Standa. „Na to bude dost času později.“

Otec Mihovič to uznal a dohodli se, že začnou světy prohledávat podle jeho seznamu. Nechali si jen poradit, kde by to měli zkusit přednostně a naopak, kam mají jít až naposled.

„Při první známce nebezpečí ihned přeskoč na Orizem a už se nikam nevracej!“ kladl Standa Slávce na srdce. „Nebezpečná místa budeme řešit spolu!“

Slávka souhlasila s výhradou, že by měli mít mezi návštěvami jednotlivých světů přestávku, pokud možno pokaždé jinak dlouhou, aby ztlížili možnost, že je Sandišůti vyhmátnou.

„Jak chceš,“ souhlasil Standa.

Pak se soustředil na svět Perchye – a zmizel.

=*=

Očekával, že gufyrská značka nebude příliš blízko u obydlí zdejších lidí, ale nečekal, že se objeví na vrcholku pustého ostrůvku ve zdejších moři. Viděl odtud jen hromadu písku pod sebou a širé moře okolo.

Tablet mu pomohl orientovat se, kde vlastně je. Měl zjednodušenou verzi s menší pamětí a především se zakázanou automatickou synchronizací. Měl v něm nutné informace o Sandišůtském vesmíru, kterému teď říkali »Druhý«, ale nebylo tam nic o světech, využívaných lidmi po odchodu z Dzígvglegtu. Nedalo se očekávat, že by se za tak krátkou dobu, kdy byli mimo, změnila poloha zdejších lidských sídel, ale náladu mu nepřidalo, když zjistil, že Perchye je jen řídce osídlený svět a nejbližší lidi

mohl čekat až po obletu třetiny světa. Nezbylo mu než se drze spolehnout na zdejší lizidy, požádat je o ration a k lidem doletět. Riskoval, že už je u Sandišůtských lizidů na indexu, ale chtěl to prověřit hned jak to bude možné a jak se zdálo, drzost opět slavila úspěch. Zdejší lizid ho poslechl a Standa zakrátko přeletěl moře, pak letěl chvíli nad savanou, až před sebou spatřil skupinku domků, až mile podobných pozemským obydlím. Byly to prastaré dřevěné roubené domky, jaké se ještě na mnoha místech najdou i na Zemi. Poblíž spatřil i zdejší obyvatele. Byli shromáždění kolem hořící hranice a buď si na ní něco připravovali, nebo jen tak u ohně zpívali. Tak se ostatně baví spousta lidí i na Zemi, proč by ti zdejší měli být výjimkou?

Přistál na volné ploše před nimi a zrušil ration.

„Dobrý den vespolek!“ oslovil je, sotva se postavil na vlastní nohy.

„Á – máme návštěvu!“ vstal jeden z chlapů od ohně.
„Odkud jste?“

„To je přece Standa Tvrzník od otce Mihoviče!“ vyskočila jakási dívka.

„Takže z Dzígvglegtu? Už máte spravené lizidy?“ zeptal se ho chlap jako hora, jistě přes sto kilo živé váhy, ale rozhodně ne sádelnatého, spíš medvědí postavy.

„Vám sem nechodí z Dzígvglegtu zprávy, že?“ zeptal se ho klidně Standa, zatímco myšlenkami pokládal značku práta, aby se sem mohl opět podívat – on nebo někdo jiný.

„Nechodí,“ přikývl chlap. „Poslední zpráva z Dzígvglegtu byla o nějaké poruše lizidů, že vám tam prý nic nefunguje. A je to pravda, nejde nám tam ani spojení.“

„Ta porucha lizidů byla většího rázu. Vybuchly a Dzígvglegt už neexistuje,“ řekl Standa.

„Neměli jste si s nimi hrát!“ zavrčel chlap. „Jsou to nesmírně citlivé stroje, náročné na přesné seřízení. Teď potrvá dlouho, než je zase dají Sandišůti do pořádku, co?“

„To vám řekli oni?“ zeptal se ho Standa.

„Jistě!“ přikývl chlap. „A opět nás varovali, ať se nevrátíme v něčem, čemu nerozumíme.“

„Doufám, že jste je poslechli,“ vzdychl si Standa.

„To se ví!“ odvětil sebevědomě chlap. „Nejsme sebevrazi! Jsme s lizidy spokojení a nikoho z nás ani nenapadne šťourat se v nich.“

„Je to ale trochu jinak,“ řekl Standa. „Nehráli jsme si s lizidy. Šťourali se v nich Sandišůti. Ne že by si s nimi jen tak hráli – úmyslně nám je vyhodili do povětří.“

„Opravdu?“ požíval se na něho chlap pátravě. „No, zaslechli jsme, že jste s nimi měli nějaké spory. Stálo vám to za to?“

„Chtěli moji hlavu,“ řekl Standa zamračeně. „A když mě ostatní lidé nevydali, odneslo to plno nevinných. Sandišůti totiž vyhodili do povětří nejen lizidy, ale rovnou celý svět Dzigvlegt – se vším všudy, i s lidmi. Určitě mě to zachránilo, ale genocida Dzigvlegtu byla za to příliš velká cena.“

„Cože?“ zůstal chlap stát jako ztuhlý. „To není možné!“

„Proč ne?“ pokrčil Standa rameny. „Pořád žijete v iluzi o Sandišůtech jako o dobrodincích lidí ze Země?“

„Proboha! Proč tomu říkáte iluze? Vždyť je to nezpochybnitelný fakt!“

„My už to zpochybňovat můžeme,“ odvětil Standa. „Dobrodinci to jsou jen dokud je na slovo posloucháte. Zkuste se s nimi dostat do sebemenšího sporu a uvidíte, jak rychle na vás vycení zuby! Napadlo vás někdy požádat je, aby někoho pustili na Zem? Třeba když má na Zemi matku, ženu nebo dítě a dostal se sem bez nich? No, raději to ani nezkoušejte, nebo vám ukáží, kdo je v tomhle vesmíru pánem! Mohlo by se vám stát totéž co nám na Dzigvlegtu!“

„Poslyšte, mladíče!“ nadechl se chlap. „Co nám to věšíte na nos? My se tak snadno bulíkovat nenecháme! Jestli jste se na

Dzígvglegtu vrtali v lizidech a porouchali si je, je to vaše hloupost, ale tyhle řeči jsou – přinejmenším nactiutrhačské! Ty byste věst neměli!“

„Může být pravda nactiutrhačská?“ vzdychl si Standa. „Zalet' se tam na vlastní oči podívat, co se stalo s Dzígvglegtem! Uvidíte, co je pravda a co lež!“

„Na Dzígvglegt nikdo nesmí!“ opáčil chlap. „Řekli nám, že při téhle poruše lizidů by mohly nastat vážné problémy s návratem!“

„To není úplná pravda,“ řekl Standa. „Dokud budete sedět v racionu řízeném z Perchye, nic se vám nestane. Problémy by nastaly, kdybyste se pokusili přistát a zrušit racion. Pak byste zjistili, že vám lizidy Dzígvglegtu neposkytnou další a nechají vás v tom smrtícím světě na holičkách. Jenže to se nestane, není tam kde přistát. Celý Dzígvglegt hoří, není tam jediné bezpečné místo.“

„Poslyšte, mladíče!“ vzpamatoval se chlap. „Kdo si myslíte, že jste, abyste mohl osočovat jen tak Sandišůty? Abyste o nich tvrdil, že lžou? Komu myslíte, že uvěříme? Nějakému zelenáči, nebo Sandišům, kteří nás tady tak laskavě a nezištně přijali? Kdo jste, abyste se proti nim stavěl?“

„Vy mě neznáte?“ usmál se trochu smutně. „Vždyť jste u nás nedávno byli!“

„Ale tati! To je přece Standa Tvrzník od otce Mihoviče!“ opakovala dívka a postavila se srdnatě vedle svého otce. „Nedávno jsme tam byli na plese, měl nejlepší masku, taky jsem s ním tančila! A přitáhl prý ze Země spoustu filmů...“

„Nejhoršího škváru!“ vybuchl muž. „Války, násilí, nespravedlnosti! Nedivím se Sandišům, že se jim to nelíbilo! A taky bych souhlasil s potrestáním toho, kdo mezi nás tyhle škváry přitáhl!“

Ostatní lidé shromáždění u ohně mlčeli. Zřejmě tu měl mezi nimi hlavní slovo a nechali ho proto jednat za sebe. Jen všichni Standa zamračeně pozorovali.

„Souhlasil byste za ty filmy i s trestem smrti?“ zeptal se ho Standa.

„To jistě ne, ale s pořádným výpraskem ano!“ odvětil chlap.

„Ale kdyby Sandišůti trvali na trestu smrti, souhlasil byste s nimi? Ty filmy jsem přece přitáhl ze Země já,“ přiznal klidně Standa. „Neměl jsem na Zemi čas vybírat jen dobré, ale na Dzígvegltu jsme je od špatných brzy oddělili, nebylo to tak těžké. Navíc u nás vznikla parta filmařů, která začala natáčet vlastní filmy, lepší než ty dovezené!“

„Všechny filmy jsou zlotřilost!“ prohlásil muž. „A kdyby je chtěli Sandišůti vykořenit až do posledního, pomáhal bych jim v tom.“

„Takže vy byste mě klidně vydal i na smrt?“ vzdychl si Standa. „Opravdu si myslíte, že by to byl spravedlivý trest za dovezení pár filmů?“

„To by určitě nechtěli! Ale kdyby požadovali někoho vydat, zasluhoval by si to, na to dám ruku do ohně! Rozhodně je správnější pomoci jim ztrestat zločince, než ho ukrývat!“

„Pomáhal byste jim i zapalovat náš svět?“ zeptal se ho Standa trochu ostřeji.

„Co tady pořád mluvíš o zapalování světa?“ naježil se chlap. „Vždyť to jsou pusté lži! Cožpak to vůbec jde, zapálit celý svět? To je nesmysl! Lidi, neposlouchejte ho! Je to nováček a nejspíš mezi nás ani nepatří! Kdyby za námi přišel někdo starší, zkušenější, snad by se o tom dalo diskutovat, ačkoliv o kacírství takového zrna je každá diskuse těžká.“

„Mám vám sem poslat otce Mihoviče?“ zeptal se Standa. „Je smutné, že mi nevěříte, ale věřili byste aspoň jemu?“

„Proč mu nechceš věřit, tati?“ zastala se ho opět dívka. „A co takhle přesvědčit se na vlastní oči, jestli náhodou neříká

pravdu? Jak jsi mi to vykládal o spravedlnosti? A vůbec, smrt za pár filmů, dokonce i za pohádky pro malé děti, to přece nemůžeš myslet vážně!“

„Ty se do toho neplet!“ okřikl ji otec. „Tohle je příliš vážná věc!“

„A není vážná věc chovat se zdvořile k hostům?“ namítla drze.

„Což se k němu nechováme zdvořile?“ opáčil její otec. „Nebýt host, hnali bychom ho už po prvních urážkách, které tady řekl! A kdoví co je to za prohnané kvítko! Jestli ho chtěli Sandišůti opravdu potrestat, musí to být pěkný grázlík!“

Během řeči pomalu, okázale rozepnul veliké kožené pouzdro na svém stehně. Vytáhl odtud a zálibně v ruce potěžkal obrovský bubínkový revolver velké ráže. Standa zpozorněl, ale zatím ho to nevzrušovalo. Sandišůti nikde lidem vraždy netrpěli, proč by zrovna tento svět měl být výjimkou? Raději přelétl pohledem po ostatních. Podle naditých pouzder měli zbraně všichni, ale nikdo jiný je nevytahoval. Nejspíš netušili o Standově schopnosti změnit se bleskurychle v allohmotu, to by ho před kolty dostatečně zabezpečilo. No – bude asi lépe příliš je nedráždit!

„Nebojte se mě, nebudu vám tu překážet,“ řekl. „Jen vyložím, proč jsem tady, aby mi později nikdo nevyčítal, že jsem vás nevaroval. Věřte si dál těm laskavým Sandišům, kteří nám zapálili Dzigvlegt pod nohama a vyvraždili nevinné po desítkách! Mýlíte se, že se svět nedá zapálit, jde to – až příliš snadno! Přišel jsem vám před nimi nabídnout ochranu, my jsme totiž jejich nespravedlivý, zákeřný a nebojím se říci i hanebný pokus o naše vyvraždění přežili. Ne všichni, ale většina. Jenže ne na zničeném a dnes už životu nebezpečném Dzigvlegtu. Našli jsme si jiný, říkáme mu Orizemě. Stačili jsme se tam před nimi odstěhovat a oni za námi nemohou. Přišel jsem vám tam nabídnout bezpečí. Ale nikoho k ničemu nutit nebudu.“

„Co je to za svět, ta Orizemě?“ zeptala se zvědavě dívka.

„Neptej se ho!“ okřikl ji otec. „To je největší klam! Neznám žádný svět toho jména!“

„Že něco neznáte, to snad neznamená, že to neexistuje!“ zasmál se Standa. „Nikdy jsem nebyl na Zemi v Americe a přece nepochybuji, že existuje.“

„Jenže já jsem o Orizemi nikdy ani neslyšel a to jsem prošel více než tisíc světů, než jsem se tady usadil!“ trval na svém chlap.

„Samozřejmě jste o Orizemi nemohl slyšet,“ přikývl Standa klidně. „Vždyť jsme ji objevili až po zkáze Dzígvegltu! A bylo to naše největší tajemství, i proto jste o něm nemohl slyšet!“

„Řekl bych, že ve zdejších vesmíru žádný takový svět neexistuje!“ trval chlap na svém.

„V tom jediném máte pravdu,“ přikývl Standa s lehkým úsměvem.

„Neříkal jsem to?“ vyskočil chlap. „Žádná Orizemě neexistuje! Sám to potvrdil!“

„Orizemě existuje, ale ne v tomto vesmíru,“ pokračoval klidně Standa. „Tady vládnou Sandišůti a gufyrové. Mají příliš velkou moc, které se nemůžeme, ani nechceme postavit. Ale naši jsme cestu do našeho původního vesmíru. Orizemě se nachází na dohled od naší staré Země. Naše Slunce je tam jen jedna z hvězdiček na noční obloze, ale už jsme tam vyslali výpravu a brzy ji budeme moci navštěvovat podle libosti. Ale i Orizemě je krásný svět, je tam sice větší podíl oceánů, ale dá se tam žít a tam jsem vám přišel nabídnout místo i ochranu.“

„Ochranu – před čím? Před Sandišůty? To je strašlivá lež a klam! K čemu nás vlastně svádíte? K věrolomné vzpouře proti našim dobrodincům?“

„I když pomínu, že se nás ti dobrodinci pokusili věrolomně vyvraždit, nabízíme vám u nás větší svobodu než oni!“

„Svobodu?“ zasmál se chlap. „Jakoupak svobodu? Pravou svobodu máme jen tady! O takové se nám na staré Zemi nikdy ani nezdálo! A vy nás chcete vrátit do té otrokářny?“

„Skutečná svoboda je na Orizemi,“ odvětil pevně Standa. „Sandišůti nám dávali jen její iluzi. Zkuste je požádat aspoň o krátkodobý návrat na Zem! Pak teprve poznáte, zač jejich svoboda stojí! Jste tu jako v kleci, možná zlaté, ale přece v kleci. Nebudeme se na starou Zem vracet jako otroci, ale dobrovolně a svobodně. A nejen to! Otroctví tam úplně zrušíme, na to už sílu máme.“

„Když se to za desetitisíce let nepodařilo ani Sandišům? To si tedy troufáte!“

„Sandišům se to nepodařilo, protože tam otroctví nejspíš sami vypěstovali,“ řekl již trochu zachmuřeněji Standa. „Nám se do toho plést nebudou a proto se nám to podaří zrušit!“

„Máš to nějaké popletené, mladíče!“ vyprskl muž a šermoval přitom ve vzduchu revolverem. „Tvrdíš, že se proti nim silou stavět nechcete, ale neumím si představit, že by Sandišůti dovolili naši starou Zem beztravně zpackat. To je očividný nesmysl! To oni nikdy nedopustí!“

„Ptát se jich na to nebudeme!“ odsekl Standa. „Přístup na naši Zem jsme jim přehradili ohněm, aby ji už nemohli zotročovat. Nebudou nám tam škodit ani překážet!“

„Cože?“ rozesmál se chlap. „Vy jste jim přehradili přístup na Zem?“

„Ano,“ přikývl Standa.

„Ten přece měli a mají dávno před lidskou civilizací, aspoň třicet tisíc let!“

„Devadesát tisíc let!“ opravil ho pedantsky Standa. „Po celou dobu tam měli možnost zasahovat do pozemského vývoje – a také to dělali. Otroctví tam vzniklo za jejich působení. A i když se časem zmírnilo, skutečnou svobodu tam nikdy nepřinesli. Bylo by to v jejich silách, ale neměli o to zájem. A když, tak jen pro

někoho – pro své vyvolené. To ale nebyla pravá svoboda! Proto jsme jim cestu ke staré Zemi přehradili. Znemožnili jsme tím návrat i sobě, ale brzy se tam dostaneme z opačné strany a pak začneme. I vám na tom nabízíme účast, ale když nám neuvěříte, nutit vás nebudeme. Můžete si svobodně zvolit klidnější život tady na Perchye, ale budete tu jako v kleci a na Zem se už nikdy, uvědomte si to – nikdy nepodíváte!“

„Slibovali nám, že jednou...“ začal s přesvědčením v hlase, ale Standa ho přerušil.

„Slibovali, ale splnit to nikdy nechtěli,“ řekl. „Teď už ani nemohou. Cestu na Zem jim přehradil neuhasitelný oheň, tam už neprojdou. A tím méně vy. Žijte si tu ve své zlaté kleci! Ale když si ji sami zvolíte, nestěžujte si, že je to klec!“

„Tati!“ vyhrkla vyčítavě dívka. „Chceš zůstat do smrti tady, mezi tygry?“

„Díky tygrům nám Sandišůti povolili lovecké zbraně!“ namítl. „Těch se přece vzdávat nechceme! Proto je Perchye největším rájem lovců ze všech světů! Můžete na vaší Orizemi také tak bez omezení lovit?“

„Lovit tam není co,“ opáčil Standa. „Nežijí tam tygři, ani jiní velcí predátoři. Orizemě je svět tisíců, možná milionů ostrovů a ostrůvků. Dravci by své loviště vždycky brzy vylovili, proto se tam na souši nikdy ani nevyvinuli. Je tam pár mrchožroutů, kteří se starají o čistotu prostředí, ale ti nejsou nebezpeční. Jen ve vodě jsou dravé ryby, srovnatelné s pozemskými žraloky, ale ti se drží v hlubokém moři a souš je bezpečná i pro malé děti. Zvířata tam jsou krotká a důvěřivá, před lidmi neutíkají a jejich zabíjení považujeme za barbarství. Proto tam nemáme lovce a tím pádem nepotřebujeme ani zbraně.“

„Pak tam není pravá svoboda!“ prohlásil s jistotou otec dívky. „Tady jí máme víc!“

A pozdvihl vítězně do výšky revolver – jako symbol svobody.

„Myslíte tím svobodu vraždit?“ opáčil Standa jedovatě. „To byste byli podobní těm, kdo ji hlásají i na Zemi a také tam »svobodně« vraždí. Asi by bylo lepší, abyste zůstali tady! My to tam totiž chceme zatrhnout.“

„Taky že tu zůstaneme!“ řekl chlap. „A ty koukej vypadnout, než tě vyhodíme! Přišel jsi sice jako náš host, ale už teď jsi tady nevítaný!“

„Aha!“ vzdychl si Standa a ucouvl o krok zpátky. Mohlo to vypadat, jako by ustupoval před revolverem, ale to už sledoval jiný cíl.

„Takhle si představujete svobodu?“ pokračoval jedovatě. „Svoboda jen pro vás a kdo s vámi nesouhlasí, toho vyhodíte. Nebo rovnou zastřelíte? Je to přece svobodnější!“

„Do toho nám nemáš co rejpat!“ okřikl ho chlap a o co Standa ustoupil, o to on naopak k němu pokročil. „Moc neprovokuj, nebo se neznám!“

„Nechci rejpat,“ řekl Standa. „Přišel jsem jen s nabídkou. Když ji odmítnete, přemlouvat vás nebudu. Střílejte si tu své tygry, ale nereptejte, že se už nikdy z té klece nedostanete.“

„Máme díky Sandišūtům přístup na tisíce světů!“ prohlásil hrdě chlap.

„Ale nemůžete se už podívat na zničený Dzigvlegt, na naši Orizem, ale především na starou Zem! Nechte si svých tisíc světů, kde není noc a na obloze nejsou vidět miliony hvězd! Máme jich také tolik, ale Orizemě je pro nás cennější. Uvidíte, kolik svobody vám Sandišūti nechají, až pro ně přestanete být užiteční!“

„Sandišūti nikdy nehleděli na užitek, jaký by z nás měli!“ odvětil chlap pyšně. „Nikdy po nás nic nechtěli, jsme přece jejich hosté!“

„Jste pro ně jen genetický vzorek,“ řekl schválně co nejlhostejněji Standa. „Jako zvířata, držaná v zoologických zahradách. Ani ta se přece nezapřahají. Proto po vás nic nechtějí.“

Ale nechme toho, nikam to nevede. Máte plné právo moji nabídku odmítnout, ale nedávám ji jen vám. Snad tu všichni nechtějí žít jako zvířata, zavřená v kleci s tygry, ačkoliv máte svobodu – pokud ne povinnost – nosit zbraně!“

„Nejsme žádná zvířata!“ zavrčel muž se zlověstným přízvukem a postoupil o další krok, zatímco Standa o stejný krok ustoupil, aby si chlapa udržel dál od těla.

„Sandišůti vás neberou jako partnery,“ řekl trochu škodolibě. „Ani je neumíte zavolat, mluvíte s nimi jen když to oni chtějí! Když po nich něco chcete, musíte pokorně počkat, až vás sami zavolají! A když vám řeknou své »ne«, dál už se s vámi nezdržují.“

„Jak to můžeš tvrdit?“ vybuchl chlap. „Jsi tady poprvé v životě, nikdy jsi u žádného vyjednávání nebyl a zase budeš něco plkat?“

„To jsou zkušenosti otce Mihoviče,“ odvětil Standa klidně. „Nechovali se k němu lépe. Mihoviče jistě znáte, je to starousedlík, byl to patron Čechů. Mohl bych vám ho sem poslat, třeba byste mu věřili víc. Ale neřekne vám nic jiného. Lidé z bývalého Dzigvlegtu teď žijí na Orizemi, kam Sandišůti nemohou, a nabízí azyl lidem ze zdejších světů. Je to jedinečná příležitost osvobodit se ze zlatých klecí. Rozmyslete se dobře, berte nebo neberte, ale já sem podruhé nepřijdu. Opakuji, přišel jsem jen s jedinou nabídkou! Nic víc, nic méně. Závísí to jen na vás, využijete ji nebo ne? Kdo ji ale odmítne, nikdy už ji nedostane.“

„Nech si tu jedinou nabídku, nás nenapálíš!“ odsekl chlap.

„Odmítáte ji tedy?“ podíval se na něho Standa útrpně.

„Ano – a všichni jako jeden muž!“ řekl chlap.

„Mluvte, prosím, jen za sebe,“ poradil mu Standa. „Nejste přece otrokář.“

„Mluvím za všechny, protože to všichni chtějí!“ opáčil chlap zprudka.

„Mají snad vlastní svobodnou vůli a nemusí odmítnout neopakovatelnou příležitost.“

„Tati!“ přistoupila k chlapovi dívka. „Zapomeň na tygry a pojd' me na Orizem!“

„Ty do toho nemáš co mluvit!“ okřikl ji otec. „Ty budeš poslouchat, rozumíš?“

Odstrčil ji, až odlétla dozadu a upadla.

„Opravdu si hodně vážíte svobody druhých!“ rýpnul si Standa. „Snad bych se měl zeptat každého zvlášť a nejlépe o samotě, když máte takovou svobodu, že jeden diktátor rozhoduje o životech všech i proti jejich vůli!“

„A dost!“ vybuchl chlap. „To už přesahuje všechno! Povídám, zmiz, nebo se tady bude střílet! A ostrými!“

A zamířil na Standu revolver – to už šlo opravdu do tuhého.

„Zastrašováním nic nezískáte!“ stihl Standa ještě říci, ale na víc nečekal. Rychle po sobě stihl tři věci. Předně se bleskurychle převedl do allohmoty, aby měl jistotu, že ho ten šílenec neohrozí ani kdyby mu ujel prst na spoušti. Za druhé před ním opět ucouvl a když chlap udělal další krok směrem k němu, zmizel mu z očí jako blesk.

Nezmizel ovšem ze světa Perchye. Jen se přemístil na značku, kterou sám před chvílí položil na plácek před domy. Za normálních okolností by to byl neuvěřitelně nevhodný, sotva třímetrový skok, jenže tady ty tři metry rozhodly.

Standa se objevil těsně vedle dívky, která mezitím ztěžka vstala poté, co ji vlastní otec hrubě odmrštil. Proměnil se zpátky do reálné hmoty a obrátil se k ní.

„Pojd' se mnou!“ oslovil ji spěšně.

„Ale kam?“ zeptala se ho.

Dalo se to chápat jako souhlas – na nic víc už nebyl čas, než se její otec ohlédne.

„Takhle!“ řekl, objal ji a zmizel – i s ní.

V příštím okamžiku ji opatrně postavil na silný koberec, pokrývající podlahu knihovny v hradě Jukagyri na Orizemi.

„Vítej u nás,“ oslovil ji omluvně.

=*=

Dívka se chvíli udiveně rozhlížela. Pak konečně poznala své okolí a udiveně se ho zeptala: „Tohle je přece Jukagyri! Jak jsme se sem dostali? To nebylo rationem?“

„Ne, to nebylo rationem,“ usmál se na ni Standa. „To byl náš nový dopravní prostředek, préto. Jsme skutečně na Jukagyri, ale ne na Dzígvglegtu. Svět kolem nás je Orizemě.“

„Orizemě?“ nemohla se vzpamatovat z překvapení.

„Ano, Orizemě,“ opakoval Standa. „Svět, který patří nám, lidem. Svět v Prvním vesmíru na dohled od původní Země. Svět, kam Sandišůtové nemají přístup.“

„Poslyš – je to pravda, že jste měli s nimi spor jen o filmy?“ zeptala se ho rychle. „Aby kvůli takové blbině vraždili?“

„Ano,“ přikývl. „Nelžu. Nešlo o filmy, ale o to, že jsem byl na Zemi bez jejich svolení. Kvůli tomu zničili Dzígvglegt. Naštěstí jsme se před nimi včas přestěhovali do světa zvaného Hjöwilt. Ani ten nepatří Sandišům, ale odtud jsme se stěhovali rovnou sem, do Orizemě. Pojď se rozhlédnout, jak je tu krásně!“

Přítáhl ji k oknu. Na Orizemi nebyla okna zakrytá těžkými závěsy, vytvářejícími noc. Tady byly jen lehké záclonky a když je Standa rozhrnul, dívka vydechla překvapením.

„Moře!“ podívala se zasněně do dálky.

Na útesu, vzdáleném kolem šesti kilometrů, právě probíhaly stavební práce. Nebyly tu žádné stavební stroje a přece tu vyrůstal další hrad, menší než Jukagyri, ale také tak členitý. Stavěli ho Rusové, neboť režisér Safronov se nechtěl spokojit pouhými kulisami, když mohl stejně snadno postavit skutečnou repliku pevného kamenného středověkého hradu. Na rozdíl od Jukagyri zde byla na cimbuřích veliká bronzová děla, ze kterých se sice

doopravdy střílet nedalo, ale z hlavní šlehalý plameny věrohodně, skoro jako skutečné.

Ruská pevnost působila z dálky stejně impozantně jako Jukagyri a na tuto vzdálenost vypadala tak romanticky, jak jen to bylo pro filmové účely možné. Dívka se tam dívala jako u vytržení.

„A v noci je tu tma?“ ubezpečovala se.

„Ano, je tu tma,“ přikývl Standa. „Na nebi svítí hvězdy a svítí se i na hradě, vypadá to docela zajímavě. Ale pojď, seznámím tě s ostatními. A s otcem Mihovičem budeme muset řešit tvůj přilet, nebyl zrovna standardní. Ty jsi přece Zdenka Vítová, že? Měl bych se ti představit, ale je to zbytečné, když mě znáš. Tak tu aspoň vítej!“

„Ale... když jsme v jiném vesmíru, to už se nevrátím na Perchye?“ zarazila se. „Říkal jsi, že tam už podruhé nepříjdeš! A já tam mám přece tátu a mámu!“

„Bránit ti v návratu nebudeme, to bude záležet jen na tobě,“ potřásl hlavou Standa. „Půjde tam s tebou otec Mihovič. Ale nezastírám ti, už to pro tebe nebude úplně bezpečné.“

„Na Perchye jsem přece doma!“ namítla vzdorovitě.

„Ano, ale když jsi byla u nás, budeš pro své krajany podezřelá,“ vzdychl si. „Uvědom si, jak se chovali ke mně. A vydali by tě Sandišūtům, kdyby si tě vyžádali.“

„Nač bych jim byla? Nic zlého jsem přece neprovedla!“

„K přísnému potrestání by mohlo stačit, že jsi byla u nás,“ připomněl jí. „Sandišūti mi tenkrát nevyčítali, že jsem přitáhl na Dzigvlegt sbírku pozemských filmů. Vadilo jim, že jsem byl na Zemi bez jejich svolení, rozumíš? To byl podle nich nejtěžší zločin.“

„Ale jak ses mohl bez nich na Zem dostat?“ nechápala.

„Umožnili mi to gufyrové,“ řekl. „Chtěli, abych jim ze Země přinesl k potrestání pár zločinců. Bylo to spravedlivé a vyhověl jsem jim. Oni mi za to dovolili přinést si ze Země ty

filmy. Ale pak se to nějak dozvěděli Sandišůti – a bylo zle! Víš, gufyrové jsou možná strašní, asi to dřív byli dravci, ale v Druhém vesmíru pomáhají spravedlnosti, nemůžeš je proto považovat za nestvůry. Sandišůti jsou horší. Tváří se jako dobrodinci, ale ve skutečnosti nejsou spravedliví jako gufyrové.“

„A ty myslíš, že by mě taky... potrestali?“

„S určitostí to nevím,“ přiznal. „Mě potrestat chtěli. Podle nich byla návštěva Země bez jejich vědomí a navíc s pomocí gufyřů těžký zločin. Nevím, jaký trest měli pro mě připravený, ale nebylo by to nic příjemného, když kvůli tomu zničili Dzigvlegt. Dá se očekávat, že by totéž tvrdili i o tobě. Bez jejich svolení může být v jejich očích těžkým zločinem i pouhá návštěva Orizemě.“

„Tos mě ale dostal do pěkné kaše!“ vyčetla mu.

„Proto ti přece nabízím, abys zůstala tady na Orizemi,“ řekl. „Tady na tebe nemohou. Nebyl by žádný problém dostat sem i tvé rodiče – jedinou překážkou by byli oni sami, kdyby sem nechtěli jít. Viděla jsi ale sama, tvůj táta na mě klidně vytáhl bouchačku! Nejlepší by bylo, kdybys je v klidu přemluvila ty sama. Na tebe snad dají víc než na mně! I když jsem viděl, jak se k tobě táta choval.“

„Ale co kdyby sem opravdu nechtěli? Táta nepřenese přes srdce, aby nesměl lovit!“

„Ale na tebe by snad bral ohled, ne?“

„Je hrozně pyšný na svou sbírku tygřích kůží. Kdybys viděl, kolik jich už doma máme... On sem nechce, vím to!“

„Podívej se, kdyby sem s tebou rodiče opravdu nechtěli jít, máš dvě možnosti,“ řekl. „Buď se na Perchye vrátíš natrvalo, kdyby ses rozmyslela, že se od nich přece jen nechceš odtrhnout. Musela bys všem tvrdit, že jsem tě unesl násilím, ale pak už se sem nikdy nevrátíš a zůstaneš do smrti mezi tygry. Nebo zůstaneš u nás, ale pak by ses tam směla vracet jen občas a jen na skok.“

„Ale proč?“ chtěla vědět.

„Pochop, nemůžeme dát práto k volnému používání lidem, žijícím v oblasti vlády Sandišůtů. Vždyť by byli schopní i rozpitvat tě, jen aby zjistili, jak na nás vtrhnout! Neříkej, že je to nemožné, když víme, že dokázali zničit celý svět. A bez práto se sem prostě nedostaneš.“

„A kdybych zůstala tady, směla bych se tam aspoň občas podívat?“

„Ano, ale jen s velkou opatrností,“ přikývl. „Nic ti nezastírám. Vzepřeli jsme se Sandišům, považují nás za zločince, na Dzígvgletu se nás pokusili vyvraždit a i krátké návštěvy jejich vesmíru jsou pro nás nebezpečné.“

„A přece tam cestujete!“ skoro vykřikla. „Teď jsi přece u nás byl!“

„Ano, cestujeme tam,“ souhlasil. „Sami jsme si dali úkol pomoci pozemšťanům, žijícím pod vlivem Sandišůtů, aby se z těch zlatých klecí dostali.“

„Ale jak jste vůbec přišli na to, že to jsou zlaté klece?“

„Sandišůti nejsou takoví dobrodinci, za jaké se vydávají. Ovlivňují původní Zem už devadesát tisíc let. To pod jejich dohledem vzniklo na Zemi otroctví a v mírnější podobě tam vzkvétá dodnes, ačkoliv dnes je to spíš otroctví finanční. Ale ani z toho se otroci nikdy nedostanou.“

„Ale vždyť oni sami považují otroctví za zločin! Je to jeden z bodů Sedmera! Chtěli to lidem zakázat a není přece jejich vina, že to lidé porušili!“

„To teď tvrdí oni,“ vzdychl si Standa. „Měli přece tisíce možností přinést na Zem spravedlnost, ale neudělali to. Takže jim zřejmě o spravedlnost vůbec nejde a všechno zlo na Zemi se děje s jejich tichým souhlasem. Nejspíš i to zakazované otroctví!“

„Ale na Perchye jsme se cítili svobodní!“ namítla. „Dali nám tisíce světů, kam jsme se mohli kdykoliv podívat! V ničem nás neomezovali!“

„Ale omezovali!“ opravil ji. „Nesměli jste se podívat na Zem. S nikým v jejich vesmíru jste se nesměli přátelit – jen s lidmi, tedy mezi sebou.“

„Ale vy tak svobodní nejste,“ řekla tvrdohlavě. „Zatrhli byste mi návštěvy Perchye!“

„My ne!“ opravil ji. „Klidně tě tam zase odnesu. Ale ty pochop, že bys ohrozila ostatní, kdyby ses nechala chytit. A že by po tobě šli, to si piš! A tvoji krajané na Perchye by jim ještě pomohli! Předali by tě k potrestání jako těžkého zločince! A tvůj táta by byl v čele!“

„Táta jistě ne!“ řekla – ale neznělo to příliš suverénně.

„Právě tvůj táta tvrdil, jak je správné trestat zločince a ne ukrývat je!“ připomněl jí. „Taky říkal, kdyby Sandišůti chtěli někoho vydat, jistě by si to zaslouhoval! Zajímalo by mě, jestli by to tvrdil i teď, až by šlo o tebe! Ale nevylučoval bych to.“

„Křivdíš mu!“ řekla. „Je to přece můj táta! Ten by to neudělal!“

„Sám jsem viděl, jak se k tobě choval nelaskavě!“ připomněl jí. „A kdyby couvl, vydali by tě ostatní. Všichni vypadali jako... jako kolaboranti!“

„Hu!“ otrásla se. „Kolaboranti – to je hodně odporné slovo! To si snad nezasluhují!“

„To znamená jen to, že by s nimi spolupracovali, nic víc. A nezdálo se, že by jim kolaborace – neboli spolupráce – se Sandišůty připadala odporná. Stačilo by, aby tě předali k potrestání, ačkoliv jim musí být jasné, že za nic nemůžeš.“

„Já jsem nechtěla, abys mě unášel!“ vyčetla mu. „Jen jsem byla trošičku zvědavá!“

„Já jsem tě přece neunes!“ odsekl. „Jen jsem ti pomohl k nám, ale zadržovat tě tady násilím nechci ani nebudu. Když se rozhodneš pro návrat, vrátíš se. Ale vážně bych ti doporučil vrátit se jen abys přesvědčila rodiče, aby šli s tebou. I když se otecko bude muset vzdát zbraní i lovu tygrů.“

„Když on to považuje za svoji největší svobodu!“ vzdychla si.

„To asi bude těžké!“ vzdychl si. „Ono totiž platí, že svoboda jednoho člověka končí tam, kde začíná svoboda druhého. A i to je zjednodušené, svoboda otrokářů bývá vždycky větší než svoboda jejich otroků. Bývaly doby, kdy svoboda otrokářů zahrnovala i právo svobodně své otroky zabít. To už dnes neplatí, ale svoboda bezdomovce je pořád stínem svobody prachatého gangstera. Ačkoliv ani on nemůže všechno, a jistě má i on nějaká omezení, zejména k těm ještě silnějším.“

„Tak co mám dělat?“ zeptala se ho bezradně.

„Víš co?“ řekl. „Pojď se mnou za otcem Mihovičem, snad nám poradí!“

Ten návrh se Zdence zalíbil. Otec Mihovič byl všeobecně známý jako rozšafný člověk, který žil na Dzigvlegtu už šest set let a kdysi ve středověku mu svěřili úřad patrona Čechů. Standa uznával, že by mohl mít větší úspěch i mezi loveckými fanatiky na Perchye, ale trval na tom, že otec Mihovič přece nemůže řešit všechno.

Našli ho ve společné jídelně.

„To jsou k nám hosti!“ přivítal Zdenku. „Zdenička Vítová! Jak se ti líbí na Orizemi?“

„Je tu krásně, ale...“ začala, jenže hned po úvodu se zarazila.

„Máme problém, otče!“ dokončil to za ni Standa.

„Jaký problém?“ staral se hned otec Mihovič.

Vysvětlili mu to oba, Zdenka povídala a Standa občas doplňoval podrobnosti.

„A to je přesně ten důvod, proč bys neměl za těmi lidmi chodit ty,“ obrátil se otec Mihovič na Standu, když to oba dopověděli. „Neříkám, že bych to zvládl lépe. Ale řekl bych, že by mě tam vzali vážněji. Neumím se sice měnit v ducha, ale nemyslím, že by i na mě Zdenčin otec vytáhl bouchačku.“

A kdyby přece, dostalo by to úplně jiný obrat. Nikoho bych neunášel, prostě bych od nich zmizel, ale ponechal bych si otevřenější vrátka.“

„Jak to myslíš?“ zajímal se Standa.

„No – po takovém úvodu bych si je odhadl a začal bych je jednoho po druhém obcházet, až by se rozešli do domovů. Ve stádu se lidé nechovají rozumně. Což mě zřejmě tak jako tak nemine, až na to, že teď budou rozdráždění jako vosí hnízdo, do kterého někdo nerozvážně šťoural klackem.“

„To myslíš na mě?“ zeptal se ihned Standa.

„A na koho jiného?“ usmál se otec Mihovič. „Poslyš, Stando, bude vynikající, když teď položíš spoustu značek, ale nech taky něco na jiné!“

„No dobře,“ zavrčel Standa. „Tak to s Zdenkou nějak vyřeš, já jdu zatím jinam.“

„Ale vrátíš se, že?“ zeptala se ho rychle Zdenka.

„To se ví!“ odvětil – a zmizel.

=*=

Ad

Standa nejprve položil dvanáct značek práta poblíž obydlí pozemšťanů ve dvanácti světech, ale zbytečně se tam nezdržoval, ačkoliv si ho ve dvou případech všimli a byli zjevně udivení, když se u nich objevil. A to si mohl jen představovat, jak se asi tvářili, když jim znenadání zmizel!

Mrzelo ho, že se mu hned první případ vymkl z ruky. Přinést Zdenku do Orizemě bylo správné, o tom nikdo nepochyboval, ale málo platné, všechno další kolem toho bylo fiasko. Píchl do vosího hnízda a otec Mihovič to bude mít těžší, než kdyby tam šel jako první.

Naštěstí věděl o jednom místě, kde nebude nikdo jiný tak platný, jako on.

Kromě něho a Slávky se tam nikdo jiný dobrovolně nepodíval. Dobrovolně tam byli jen oni. Ale i tam žili lidé. Možná by je tam mohli nechat, otec Mihovič to tak navrhoval, ale spravedlivé by to nebylo, ačkoliv šlo o darebáky nejhoršího kalibru, kteří si krutější osud plně zasloužili.

Šlo o peklo, legendární Ad, Hádes nebo jak se mu na Zemi říká. Právě peklo našich předků, dokonce s opravdovým žářem a hořící sírou. Jen místo kotlů tam byla lávová jezírka a sopečné krátery, mezi nimiž si odpykávali své tresty nejtěžší hříšníci ze Země.

Předtím se Sjöbergovci probírali, zda to nakonec neudělat oficiálně. Snad by se měli s gufyry dohodnout po dobrém. Když začnou jednat bez dohody s nimi, mohou to gufyrové považovat za akt nepřátelství. Kdyby se dohodli, předali by lidem vězně a zbavili by se tak starostí. Standa namítal, že by tím gufyrové poznali, že lidé někde zásah Sandišůtů přečkali, ale Sjöbergovci poukázali na to, že se to Sandišůti i gufyrové stejně brzy dozvědí, až jim začnou z Druhého vesmíru mizet lidé. Bylo by výhodnější dohodnout se? Kdyby se potvrdilo Slávčino podezření, že

gufyrové se Sandišůty potají spolupracují, mohli by vyjednače zajmout a předat Sandišům.

Rozhodli se tedy podniknout překvapivou, rychlou akci a unést je, ať budou chtít nebo ne.

Standa ale nezamýšlel převézt vězně odtud na Orizem. Ti lidé si trest zasloužili a jeho zkrácení by nebylo spravedlivé opačným způsobem – byl by to výsměch jejich obětím. Jenže v nejbližším okolí Hjöwiltu se nenacházel žádný sopečný svět podobný Adu. Standa dokonce mudroval nad tím, jestli nejsou všechny žhavé světy Druhého vesmíru umělé a Dzígvegt by byl jen poslední z nich. Kdoví, které další civilizace Sandišůti takhle zdeptali! A je otázka, zdali se jiným takto ztrestaným bytostem podařilo vyvážnout, jako lidem. Standovi se vtírala myšlenka, že ne, že ostatní bytosti na těch světech prostě zahynuly. Kdyby lidé nebyli úplně první, kdo to přežil, Sandišůti by jistě použili něco horšího. Je přece více spolehlivějších způsobů, jak nepohodlnou civilizaci vyvraždit! Některé už se objevily i na Zemi a Sandišům by jistě nedělalo problém použít je. Kdyby na Dzígvegtu po celém světě naráz vybuchly místo sopek termojaderné bomby, neunikla by ani myš. Buď jak buď, ve Třetím vesmíru poblíž Hjöwiltu žádné peklo nebylo a v Prvním vesmíru byly mezi světy příliš velké vzdálenosti, než aby se to dalo zjistit. Navíc se zdálo, že v Prvním vesmíru je obecně menší počet vhodných planet. Kolem Slunce jich obíhá víc, ale jen Země je vhodná k životu. V soustavě ORI-Chí-1 je naštěstí vhodná k životu aspoň Orizemě, ale okolní hvězdy se zdály být bez vhodných planet. První vesmír byl vůbec pustější a nevlídnější, jen jsme si na to jako lidé už dávno zvykli.

Čím ale peklo nahradit?

Standa o tom dlouho diskutoval s bratry Pilzovými a Sjöbergem. Uvažovali o dvou možnostech.

První spočívala ve vyhrazení jednoho neobydleného světa ve Třetím vesmíru, pokud možno dál od Hjöwiltu. Sjöbergovci

by tam nainstalovali upravený lizid, který by poskytoval jen základní potraviny bez ostatních prostředků a funkcí, jako spojení, raciony a vytváření ovladačů. Obyvatelům by umožnil jen skrovný život bez většiny vylepšení a kdyby byli rozmístěni na ostrovech jednotlivě, neměli by mezi sebou ani spojení. Obydlí by si museli najít nebo postavit sami a nebylo by je tam třeba ani hlídat, aby se mezi sebou nepovraždili. Úprava lizidů by byla snadná – stačilo by smazat katalog funkcí a naplnit jej jen vybranými položkami. Lizidy by tam nic neposkytovaly ani ostatním lidem, ale ti by nebyli závislí na racionech a k dopravě by využívali préto, řízené jiným ovladačem. Bratři Pilzové navíc tvrdili, že i préto se dá nastavit tak, aby některé vybrané ovladače ignorovalo. Ti lidé by je pak nemohli používat a zablokování zločinci by odtud neunikli.

Speciální vězeňský svět by byl zřejmě nejčistším řešením, ale – kvůli několika darebákům zabírat celý svět, vhodný k životu pro miliony jiných lidí? To by nebylo hospodárné!

Druhou možností by bylo vyhradit pro tento účel vězeňské souostroví na Orizemi, oddělené od ostatních ostrovů oceánem. U rovníku by jedno bylo, ale problémem by zde byly společné lizidy. Sjöbergovci slibovali, že pro trestance vyvinou speciální ovladač, který jim umožní využívat pouze omezenou škálu funkcí, ale ještě je neměli hotové. Kromě toho tu bylo i teoretické nebezpečí, že se některým trestancům podaří vězeňský ostrov opustit na nějakém nouzovém plavidle. Plavba přes oceán by nebyla žádný med, ale kdyby se dostali mezi ostatní obyvatele, mohli by se mezi ně vmísit a zneužívat je, ať už soucitem, nebo násilím.

Sjöbergovci se nakonec přiklonili k variantě vězeňských ostrovů na Orizemi. Než ale vyvinou speciální ovladače, muselo by se to vyřešit pomocí dobrovolných dozorců. Sjöbergovci získali dva, což bylo sice málo, ale dokud počet vězňů nepřekročí přijatelnou hranici, mohli by si vystačit. Standa se teď s jedním

z nich spojil a když se vzájemně ubezpečili o připravenosti, zburcoval i připravené komando a zamířil přímo do jámy lvové. Do světa zvaného Ad – do pekla.

Standa tu měl klíčovou úlohu. Měl vniknout do Adu pomocí gufyrského adchýfu, u nejbližšího vězeňského tábora položit značku práta a pokusit se využít buď jiné gufyrské značky, nebo i místní ration, aby propátral další oblasti Adu. Kdekoliv by objevil vězně, měl tam položit značku práta, ale nikde se neměl zdržovat, aby co nejrychleji obletěl všechny lokality, kde jsou trestanci drženi.

Vlastní přepravu vězňů měli zajistit Sjöbergovci. Sestavili pro tento účel komando, které mělo vězně přenášet na centrální ostrov souostroví, kde jim připraví společné ubytování. Později je pak v klidu rozmístí po jednotlivých ostrovech. Komando bylo ustrojené do maskovacích světle žlutých obleků s tepelně izolační vrstvou, která měla zachytit žár a umožnit jim, aby vydrželi i v pekle, kam se právě chystali. Dlouho předtím diskutovali, co udělají, kdyby se na místě objevil některý gufyr. Uvažovali vlastně jen dvě možnosti. Buď se s ním na místě dohodnou, vězně po dobrém převezmou a on jim je dovolí odvézt, nebo se jim v tom pokusí zabránit a pak všichni zmizí a akci se pokusí dokončit později. Za tímto účelem měli hned zpočátku umístit poblíž pozorovatele – měl se ukrýt ve skalách, aby přivolal ostatní, až gufyr zmizí, nebo aby je varoval, kdyby se začali rojit ve velkém.

Předvojem měl být ale Standa – a ten to také začal.

=*=-

První, ještě gufyrská značka, ho přivedla na známé místo. Tady stál už několikrát, znal to tu. Rychle se rozhlédl, ale žádného gufyra v dohledu neviděl. Chvatně položil první značku, za skalou u noclehárny hříšníků položí druhou. Za stálého rozhlížení došel k noclehárně, ale už z dálky viděl, že je prázdná.

Trestanci byli asi někde na práci. Položil před ni druhou značku, ale hned se vrátil do Jukagyri na Orizemi.

„Pozor, nejsou v ubytovně, ale někde na práci!“ varoval připravené komando.

„Kde na práci?“ otázal se ho velitel komanda Igor Zamjatin.

„Neviděl jsem je,“ přiznal. „Ubytovna tam je, ale prázdná. Pošli tam pozorovatele, ať si najde místečko, odkud bude mít rozhled, a počkejte, až se tam někdo objeví. Já jdu dál.“

Vrátil se tam, kde začal – mezi skály. Zkusil vycítit další gufyrské značky a na nejbližší z nich skočit. Podařilo se mu to, ale objevil se u jiné, bohužel stejně prázdné noclehárny.

Opět se vrátil na Jukagyri a požádal hochy z komanda o vyslání dalšího pozorovatele. Pak se vrátil na první značku a zaměřil se opačným směrem.

Tentokrát se objevil uvnitř nějakého doupěte. Nikdo tu nebyl, bylo tu prázdkno. Uvědomil si, že i gufyrové musí mít v tomto světě místečko k odpočinku – nejspíš se strefil do jednoho z nich. Pochopitelně nečekal, až se někdo objeví a skočil na další gufyrskou značku poblíž. Podle dohody s komandem se měl vracet jen v případě nutného varování nebo upozornění, ale tohle nic takového nevyžadovalo, do hnízda gufyrů přece žádnou značku přeta nepoloží.

Značka byla poblíž další ubytovny, tentokrát obsazené. V šestibokých kukaních, podobných včelím plástvím, lidé byli, ale zřejmě spali. Standa položil značku, ještě jednou se rozhlédl a pak opět skočil dál. Až velitel komanda Zamjatin zjistí položení značky, začne jednat samostatně.

Poblíž objevil další gufyrskou značku u další, tentokrát opět prázdné ubytovny hříšníků, další byly zřejmě mnohem dál, protože je cítil jen slabě. Beztak se musel vrátit varovat komando před další prázdnou ubytovnou, měli tam vyslat jen pozorovatele, ale ne se tam nahnout.

Na Orizemi ho však zarazili.

„Počkej, zastav se!“ požádal ho Igor Zamjatin. „Cos to tam objevil?“

„Zatím tři prázdné ubytovny hříšníků, jednu plnou a jedno prázdné hnízdo gufyrů,“ hlásil mu.

„No jo – ale co je to za hříšníky?“ zarazil ho Igor. „To přece nejsou lidé!“

Mezi muži jeho komanda se choulily čtyři postavy. Lidé to zřejmě byli, ale ne ze Země. Jejich modrá kůže to nepochybně dokazovala.

„A sakra!“ uklouzlo Standovi.

=*=

Mimořádné porady v hradu Jukagyri na Orizemi se účastnili všichni patroni – představovali zde uznávanou Radu Starších. Dále tu byli bratři Pilzové, party Sjöbergů a Igora Zamjatina a Standa s Slávkou. Předmětem porady bylo, co s neplánovaným přírůstkem z Adu.

Vina na zapeklité situaci byla rovnoměrně rozdělená mezi Standu a komando Igora Zamjatina. Standa si měl všimnout, že v noclehárně nejsou lidé a neoznačit ji. Nevšimli si toho ale ani příslušníci komanda, kteří modré mimozemšťany sbalili a přivlekli na Orizemi. Teprve tam zjistili svůj omyl a další akci zastavili.

Nade všemi teď visela tak trochu Nerudovská otázka – co s nimi?

Podle všeho se jednalo o naprosto stejné zločince, jako byli ti ze Země, jen pocházeli z úplně jiné, lidem dosud neznámé civilizace. Dalo se s nimi domluvit pomocí telepatie, neboť pojmořeč je srozumitelná i bez znalosti slovíček, ale velká domluva s nimi nebyla.

Dalo se pochopit, že všichni patří do světa Avigul, ale nedaly se z nich vytáhnout podrobnosti. Sami nevěděli, kde je jejich svět a zarytě mlčeli, jak se dostali do Adu. Dalo se jen

předpokládat, že budou spadat do stejné kategorie jako hříšníci ze Země.

Přitáhnout je do Orizemě byla samozřejmě hrubá chyba. A nedala se snadno napravit. Kdyby je teď přenesli zpátky do Adu, zburcuje okamžitě všechny gufery.

„Budeme je tu muset pozdržet, než vyřešíme hříšníky!“ povzdychl si otec Mihovič. „Nevidím schůdnější možnost. Měli jsme si nechat Ad až na konec, tohle jsou jen zbytečné komplikace!“

Tomu se ale říká pozdě bycha honění a jediné, co teď mohli udělat, bylo maximální urychlení stěhování ostatních lidí. Patroni vyhlásili nábor dobrovolníků, kteří by pomohli přemluvit zbývající lidi v Druhém vesmíru. Přihlásilo se jim několik set lidí – víc než bylo třeba.

Standa s Slávkou dostali za úkol nechat všeho a vrhnout se na pokládání značek na obydlených světech. Ad teď musel počkat. Když nestihnou přetahat všechny zločince, budou mít prostě smůlu.

Slávka při tomto rozhodnutí zbledla, ale otec Mihovič ji trochu uklidnil.

„Poslyš, Slávko, o rodiče se tolik neboj,“ obrátil se k ní. „Dá se přece očekávat, že jsou někde na práci poblíž těch tří prázdných ubytoven. Ty už máme označené, hlídají je pozorovatelé. Až se trestanci vrátí na nocleh, hoši ze Zamjatinova komanda na ně vtrhnou a pak by ses s nimi mohla i setkat. Vysvobodit je nesmíš, to by nebylo spravedlivé, ale snad budeš klidnější, až je budeš mít po ruce a budeš vědět, že na ně nezapomeneme.“

Slávka se po něm vděčně podívala, ale otec Mihovič už řešil něco důležitějšího. Nezbylo jí než se soustředit na úkoly, přidělené Radou Starších. Otec Mihovič požadoval zabezpečit, aby trestanci nepáchali v novém vězení sebevraždy. Od Standy věděl, že guferyové trestancům v Adu zvyšovali pud sebezáchovy,

aby neskákali do lávových jezírek. Pobyt v Adu byl určitě natolik deprimující, aby ho mohly slabší povahy ukončovat sebevraždou – a mohla by jich být i většina.

Naštěstí Standa zjistil, že to je součástí vyladění bezvadných funkcí lidského organismu lizidy v souvislosti s prodlužováním lidského věku. Na Orizemi se také nevyskytovaly psychické poruchy, jinak zcela běžné na Zemi. Tento problém tedy mohli považovat za vyřešený.

Pro Standu a Slávku pak nastal kolotoč, proti kterému byly dosavadní cesty za lidmi do Druhého vesmíru poklidnou selankou. Už se nesměli nikde zastavovat. Každý den položili od dvou do čtyř stovek značek a i když po třech dnech vyčerpali seznam otce Mihoviče, museli zůstat v pohotovosti, aby dohledali lidi, přestěhované až po ztrátě spojení s Dzígvgtem.

Těch naštěstí nebylo tolik, v průměru dva – tři denně.

Stěhování už zařizovali jiní, ale ani to nebylo jednoduché. Lidé většinu světů opustili rychle, čistě a v pohodě. V Druhém vesmíru se nepěstovala móda hromad zavazadel při kdejaké cestě. Nač s sebou tahat zbytečné krámy? Každý mohl dostat co potřebuje až na místě, stačilo si přát. Jediné, co si lidé s sebou brali, byly osobní tablety – pokud v nich měli nějaká zajímavá data, o která by nechtěli přijít. Ty se ale vešly do kapsy.

Výjimkou byli, jak se dalo čekat, umělci.

Ještě dost skromní byli hudebníci. Skoro každý si s sebou bral vlastní hudební nástroj a pokud jich měli víc, vešly se obvykle do malého kontejneru. Výjimkou byl Ital, přezdívaný Paganini, jehož sbírka originálních hudebních nástrojů by zaplnila několik kamionů. Paganini navíc trval na tom, že jde o samé unikáty, které musí vzít s sebou, čímž zaměstnal na celý týden dvacetičlennou stěhovací partu. Navíc největší kousek, obrovské varhany, zaplňující celý sál, nemohli do Orizemě dostat. Až nastoupil Igor Šarkády, který obrovský nástroj převedl do paměti lizidů a teprve tuto strukturu mohl přenést do Orizemě.

Musel ovšem Paganinimu slíbit, že tuto strukturu ihned po stěhování smaže, aby se zachoval jedině jeho vzácný, unikátní originál.

Ještě horší byli malíři, jejichž všechna díla představovala podle nich originály, které se nedají nahradit pouhými kopiemi. Také tam musely nastoupit stěhovací party, které ta vzácná díla opatrně ošetřily, zabalily a odvezly.

Největší stěhovací oříšky jim však připravili sochaři, zejména ti monumentální. Jen si zkuste stěhovat pětadvacetimetrovou sochu egyptského boha Anubise, vytesanou ze vzácné mramorované žuly, nepoškodit přitom ani jeho psí hlavu, ani ještě choulostivější žezlo a když to přece za pomoci silových polí zvládnete, můžete začít se stejně velkou sochou dalšího boha. Egyptan jich měl pěkný háj, čítající stovky soch a navíc deset třicetimetrových obelisků.

Vrcholem ale byly přírodní sochy, vytesané přímo do skal. Ty by se nedaly stěhovat jinak než po rozřezání na menší díly, což ovšem jejich autor rozhodně a rozhořčeně odmítl.

Vyřešil to nakonec otec Mihovič. Sochy ponechali na místě a nedaleko nich připravili skryté vyhlídky, podobné nenápadným bunkrům. Do nich položili značky přeta, aby se mohli uměleckými díly kochat návštěvníci, kteří sem přiletí jen na skok.

Něco mezi malíři a sochaři představoval Zdenčin otec pan Vít se svou sbírkou loveckých trofejí, především tygřích kůží. U něho to bylo ještě horší, neboť se odmítal vzdát lovu. Otec Mihovič mu ale nabídl účast na průzkumech neznámých světů ve Třetím vesmíru, kde byl prozatím důkladně prozkoumaný jen svět Hjöwilt. Průzkumníci tam mohli narazit i na neznámé predátory a proto měli nárok i na přiměřené zbraně. Průzkum neznámých světů byl přitom zajímavější než opakující se lov tygrů a rozhodně i užitečnější, neboť ve Třetím vesmíru byla spousta neprozkoumaných světů, které by mohly v budoucnosti posloužit přelidněné Zemi.

Sbírka loveckých trofejí se tak přestěhovala na jeden z ostrovů Orizemě k velké radosti jeho dcery Zdenky, která ani neslízla otcovský trest za to, že se proti němu postavila – pan Vít uznal, byť neochotně, že to na Orizemi zařídila nejlépe, jak jen to šlo.

Umělci naštěstí tvořili ze všech lidí v Druhém vesmíru menšinu, ostatní se stěhovali úplně bez zavazadel a na Orizemi se svěřovali poradcům, aby jim pomohli zabydlet se. Horší byli potíživí, kterých se v každé společnosti musí najít aspoň pár. V Druhém vesmíru jich nebylo mnoho, ale našli se. Stalo se to, když začali stěhovat svět Tasyky.

Dva obyvatele museli stěhováci odnést násilím, neboť jim vyhrožovali, že okamžitě uvědomí Sandišůty. Neuklidnil je ani otec Mihovič, který po dlouhém, ale marném vyjednávání rozhodl, aby je dočasně internovali na pustém ostrově ve světě Mizguli nedaleko od Hjōwiltu, aby nemohli dělat problémy. Nebyly tam lizidy, takže jim tam museli nosit i jídlo. Slíbili jim, že je brzy vrátí zpátky, ale oba zuřili, rozbíjeli bedny se zásobami, dupali po jídle a házeli je do moře.

„Hlad vás naučí vážit si jídla!“ varovali je poslední ze stěhovací party, než jim zmizeli.

Podle neúplného průzkumu rostlo na ostrově jedlé ovoce, internovaným tedy nehrozila smrt hladem, i kdyby na ně zapomněli. Otec Mihovič ale rozhodl splnit daný slib a vrátit je do Druhého vesmíru, až »stěhování národů« skončí.

„Když Sandišůtům tolik věří, ať se o ně postarají!“ řekl unaveně. „Nemůžeme nikoho tahat do Orizemě násilím. Trestanci z Adu budou jediná výjimka, i té je až dost!“

„Co to bylo za lidi?“ zajímal se Standa, když to pak hoši vykládali otci Mihovičovi.

„Tihle se sem dostali snad omylem,“ povzdychl si otec Mihovič. „Jak je to možné? Sandišůti přece tvrdili, že v Druhém

vesmíru jsou jen slušní lidé a darebáky vždy rovnou předávali gufyrům!“

„Třeba jim už trest vypršel!“ napadlo Standu.

„Ti byli soustředění na Roponochu a Ažefkoji, ale tam jsme takové problémy neměli,“ namítl otec Mihovič. „Tihle se k Sandišūtům dostali až v poslední době, nebyli v Adu.“

„Odkud vlastně jsou?“ chtěl vědět Standa.

„Z daleka,“ vzdychl si otec Mihovič. „Dostali se k Sandišūtům nějakou jeskyní na ostrovech v Tichomoří. Nazývali ten ostrov Iwojima, nebo tak nějak. Jsou tam prý od velké války.“

„V Tichomoří válčili Japonci, ale tihle na Japonce nevypadali!“ namítl Fritz Pilz. „Že by to byli Američané? Také Britové by tam někde mohli být.“

„To museli být Američané,“ vrtěl hlavou Hans Pilz. „Britové tam nebyli.“

„Zeptám se jich na to,“ slíbil otec Mihovič. „Doufám, že mezi zbývajícími takových moc není a že tihle jsou výjimka.“

Doufat mohl, ale marně. Potíživců tam byla většina. Odmítali stěhovat se na Orizem, stěžovali si na obtěžování. Nakonec Rada Starších na Orizemi rozhodla ukončit stěhování ze světa Tasyky, dokud neodstěhují ostatní. Bylo s tím spojené nebezpečí, že je odstěhovat nestihnou, ale tihle o to beztak nestáli.

Stěhování na Orizem ale pokračovalo úspěšně a za necelé čtyři dny bylo v podstatě hotovo. Slávku ohromně potěšilo, že se na vězeňské ostrovy v Orizemi přemístili i její rodiče. Hned si na otci Mihovičovi vymohla jejich návštěvu, ale vrátila se hrozně rozčarovaná. Rodiče nebyli nadšení, že ji po tak dlouhé době vidí, i když jim tvrdila, že i ona má podíl na jejich vysvobození z pekla Adu.

Vyčetli jí, že mají nezvratné svědectví od nejnovějších přírůstků, že se s *tím klukem* podílela na únosech lidí ze Země do

pekla. Slávka to s klidem přiznala, ale trvala na tom, že v těch případech šlo vždycky o zločince, kteří si peklo zaslouhovali a ujistila je, že na Orizemi panuje obecné mínění, že zmírnění trestů z pekla na příjemnější ostrovy neznamená žádnou amnestii ani zkrácení trestu.

Vrátila se nakonec od nich ubřečená a odmítala se o tom bavit s kýmkoliv, kdo ji chtěl utěšit nebo povzbudit. Jediný, kdo měl jakž takž úspěch, byl Standa, ale ani ten s ní nemluvil, jen ji hladil po vlasech, aby se mu mohla na rameni vybrečet. Nebylo co řešit, zkrátka se nepohodla s rodiči.

Navíc kvůli němu.

=*=

Na Tasyky se vypravili hned tři patroni v čele s otcem Mihovičem, aby zjistili, co místním obyvatelům vadí na přesunu do Orizemě. Věděli už, že v tomto světě žije zhruba pět set Američanů. Proti celkovému počtu přemístěných lidí to bylo nepatrné množství, ale nebylo by správné ponechat je bez pomoci ve vesmíru ovládaném Sandišůty.

Tasykanům by to ale nevadilo. Říká se, že Američané jsou jediní na světě, kdo věří i vlastní propagandě. Ani tihle si nenechali nic vymluvit. Trvali jako mezci na tom, že Sandišůti jsou jejich největší dobrodinci a že by se jim kdekoliv jinde bez nich vedlo zle.

Po půldnu vyjednávání to tři patroni vzdali a vrátili se na Orizem.

„Komu není rady, tomu není pomoci,“ komentoval to otec Mihovič po návratu na hrad. „Ať se jim tam vede dobře a doufám, že Sandišůti ocení jejich věrnost.“

„Aspoň budou mít nějaký genetický vzorek ze Země,“ doplnil ho Standa.

„To nebude tak docela pravda,“ usmál se na něho otec Mihovič. „Právě komunitě na Tasyky úplně chybí ženy. Je tam jen pětistovka chlapů, bývalých vojáků. Dostali se do Druhého

vesmíru za války, když prolézali na Zemi nějaké jeskyně v honbě za Japonci, ale nebyly mezi nimi žádné ženy. Ty se v tehdejších armádách uplatňovaly až v dalších sledech, nejčastěji jako zdravotnice, takže se do jeskyň nikdy nedostaly. Ale mám dojem, že to těm hochům nevadilo po celou dobu, co tam žijí. Vystačili si vždycky sami a nebude jim to zřejmě vadit ani dál, akorát jako genetický vzorek budou takový... neúplný až bezcenný.“

„Jen jestli to nebude vadit Sandišūtům!“ opáčil Standa.

„Když jim to nevadilo doteď...“ pokrčil rameny otec Mihovič. „V každém případě to teď bude jejich věc a nás to přestává zajímat. Nechtěli se vrátit – ať si tam zůstanou!“

„Mohli jste jim nabídnout nějaký vlastní svět v Třetím vesmíru!“ zkoušel to ještě Standa.

„To jsme udělali,“ odvětil otec Mihovič. „Nabídli jsme jim to, ale odmítli. Oni zkrátka věří, že to kdekoliv jinde bude horší, drží se zuby nehty Tasyky a varování před Sandišūty neberou vážně.“

„Komu není rady, tomu není pomoci,“ opakoval i Standa.

Měl ale před sebou další, možná už poslední důležitý úkol v Druhém vesmíru. Měl se vrátit do nejnepříjemnějšího světa – do pekla na Ad.

Doposud se podařilo odvézt na Orizem obyvatele dvou nocleháren. V jedné našli čtyřicet pět trestanců, skutečně pocházejících ze Země, ve druhé osm pozemských hříšnic. V ostatních nebyli lidé ze Země. Co to bylo zač, neměl nikdo tušení, ale pozemšťanů našli nějak příliš málo.

Standa objevil další dvě, ale i ty byly plné lidí s modrou kůží. Začínal být nervózní. Kam je ti lišáci gufyrové schovali?

Při objevení další plástvovité noclehárny, kupodivu opět prázdné, k ní položil značku přeta a chystal se k dalšímu skoku, když se přímo před ním zavlhl už tak dost roztrášený vzduch a náhle se tu zhmotnila známá černá silueta.

Gufyr – jako kdyby tu na něho čekal.

=* =

Řeč s gufyrem

V první chvíli Standu napadlo zmizet, zdrhnout, zachránit se útekem, ale na poslední chvíli se přinutil zůstat. Zvědavost mu v tom pomohla – zajímalo ho, co budou gufyrové dělat s podezřelým mizením pozemšťanů.

„Dobrý den přeji,“ oslovil postavu před sebou telepatii.

„To není dobrý den,“ odvětil gufyr stejným způsobem.

„Proč si myslíte, že není dobrý?“ otázal se ho Standa.

„Neděláte dobře,“ řekl gufyr. „Proč rušíte naši spravedlnost?“

„My ji nerušíme,“ odvětil Standa.

„Osvobodit trestance není správné,“ řekl gufyr. „Spravedlnost vyžaduje tresty.“

„My je neosvobozujeme,“ ujistil ho Standa. „Jen jsme si je převzali a odnesli, ale nehodláme je osvobodovat. Jen jim umožníme dokončit spravedlivé tresty u nás.“

„Proč vám vadí jejich trestání tady?“ zeptal se gufyr.

„Vy nevíte, co se stalo na Dzígvglegtu?“ otázal se ho naopak Standa. „Jestli to opravdu nevíte, řeknu vám to. Sandišůti tam úmyslně způsobili výbuch lizidů a udělali z Dzígvglegtu svět podobný Adu. Zahynulo plno lidí a doufám, že aspoň vy to neschvalujete! Naštěstí jsme předtím objevili, jak se dostat do jiného vesmíru, většinou se tam podařilo uniknout a tam se teď zařizujeme. Nedivte se, že už tady nechceme být a že s sebou bereme i naše trestance. Potrestáme si je sami, ale opravdu by mě zajímalo, jak chcete potrestat Sandišůty, kteří to způsobili! Pokus o úplné vyvraždění je podle našeho mínění nejtěžší možný zločin.“

„Dostali jsme o Dzígvglegtu úplně jiné vysvětlení!“ odvětil gufyr. „Prý jste si nestabilitu lizidů způsobili sami! A ke všemu jste protiprávně pronikli na Vytvezyl a způsobili tam další katastrofu.“

„Dalo se přece čekat, že se to ti zločinci pokusí svést na jiné, nejlépe na své oběti!“ odfrkl si Standa. „Snad jste jim to neuvěřili?“

„Bylo to trochu podivné,“ připustil gufyr. „Ale nevypadalo to nemožné. Měli jste prý s nimi nějaké vážné spory a oni vám lizidy vypnuli. Vy jste je ale chtěli zapnout stůj co stůj a při tom jste způsobili jejich nestabilitu a výbuch. Máte pro to snad jiné vysvětlení?“

„Jistě,“ řekl Standa. „Slíbili nám krutý trest a když jsme neustoupili nátlaku, provedli ten pokus o úplnou genocidu. Nikdo z nás se s lizidy nepokoušel dělat vůbec nic, neboť jsme se rozhodli tak jako tak Dzigvlegt opustit. Zařizovali jsme si v té době jiný svět, kam jsme se chystali odstěhovat. Lizidy na Dzigvlegtu už pro nás v té době nebyly vůbec důležité.“

„Můžeme si to u vás ověřit?“ zeptal se gufyr.

„Co chcete ověřovat na spáleném světě?“ vrtěl hlavou Standa. „Chcete tam najít pár koster?“

„Mohli byste nám poskytnout své vzpomínky, jako nezpochybnitelné potvrzení vašich slov,“ navrhl gufyr. „Je to poměrně jednoduché a stačí, když k tomu dáte svolení...“

„To neuděláme,“ odmítl zprudka Standa. „Ani náhodou!“

„Bez toho vám ale nemusíme věřit ani slovo,“ namítal gufyr.

„Nechcete raději prozkoumat vzpomínky některých Sandišůtů?“ opáčil Standa jedovatě.

„Na ně nemáme pravomoci,“ odvětil gufyr. „Jen vaše vzpomínky můžeme kontrolovat.“

„My vám je ale nedáme,“ řekl pevně Standa. „Řeknu vám proč, abyste se mylně nedomníval, že se odmítnutím vlastně přiznáváme. Z našich vzpomínek by se dalo zjistit, jak se dostat na svět, kde teď jsme. To ale z pochopitelných důvodů tajíme. Nestojíme o to, aby nám ho Sandišůti také zničili. Už toho

prvního, Dzígvegtu, bylo víc než dost, oběti jsme tam počítali po desítkách.“

„My bychom jim to nikdy nesdělili!“ bránil se gufyr.

„Jak vám to ale máme věřit?“ odmítl to Standa. „Až dosud jste byli jejich spojenci. Proč by to mělo být najednou jinak?“

„Nejsme jejich spojenci!“ namítl tvrdě gufyr. „Občas s nimi spolupracujeme, když jde o vyšší míru spravedlnosti, ale to je všechno.“

„Jakápak to byla spravedlnost, nechat explodovat Dzígvegt i s lidmi?“ vyčetl mu Standa.

„To nebyla naše věc!“ řekl rychle gufyr. „Ano, kdyby se to stalo podle vašeho popisu, bylo by to nespravedlivé, ale o tom jsme nevěděli a dodatečně nám řekli, že jste si Dzígvegt zničili sami.“

„Proč jste po nich nepožadovali jejich vzpomínky, nezpochybnitelné potvrzení jejich slov?“

„Protože... my Sandišůty trestat nemůžeme, jsou pro nás nedotknutelní,“ přiznal gufyr.

„To už jsme taky pochopili,“ přikývl Standa. „Tím se ale veškerá spravedlnost v tomto vesmíru postavila na hlavu. Nepopíráme, že na naší Zemi to se spravedlností nevypadá dobře, ale čím se liší od vašeho »spravedlivého« světa?“

„Přímo u nás je to jiné,“ tvrdil rychle gufyr. „A také ve světech, které jsme dostali k ochraně. Na Yraachynu jsme dohlíželi na podobnou civilizaci a dnes je tam přímo vzorová společnost. Se Sandišůty je ale strašně těžké jednání.“

„To už víme,“ přikývl Standa. „Jednají z pozice síly – to znamená, že vždycky prosadí své a na jiné neberou ohled. Kdyby se rozhodli, že vám civilizaci na Yraachynu odeberou, za pár let by tam mohlo být i otroctví!“

„To snad ne – Yraachyn máme ve správě my, oni by smlouvy neporušili...“

„Kdysi jste mi říkali, že se i k nám Sandišůti chovají podle nějakých starých smluv. A nestálo v nich náhodou, že nebudou svěřené bytosti hromadně vyvražďovat?“ rýpl si Standa.

„To tam nebylo, ale bylo tam, že se bude všude dodržovat spravedlnost,“ odvětil vážně gufyr.

„Takže vyvraždění celého světa s vinnými i nevinnými je podle vás spravedlivé?“

„To jistě není... ale my s tím bez jasných důkazů stejně nic nesvedeme...“ přiznal.

„A co byste s nimi svedli, kdybyste měli důkazy?“ udeřil na něho znenadáni Standa. „Vůbec nic, co? Zalezli byste před nimi. Poslyšte, proč se jich tak bojíte? Nevyhrožovali i vám, že zničí některý váš svět? My jsme se dostali do vesmíru, kde nejsou ani Sandišůti, ani sopečné světy jako je Ad – a dneska i Dzígvlęgt. Nevznikl nakonec Ad stejně jako Dzígvlęgt?“

„Vznikl,“ přiznal gufyr. „Původně to byl svět Zaroné. Také na něm kdysi vybuchly lizidy...“

„A také se v nich místní bytosti šťouraly, co?“ řekl Standa jedovatě. „Samozřejmě po výstraže od Sandišůtů, že na ně uplatní tvrdé sankce... a nikdo to nepřežil, že?“

Gufyr mlčel, ale bylo to výmluvnější než kdyby mluvil.

„Nevyhrožovali nakonec Sandišůti i vám?“ opakoval po chvílce Standa.

„Vyhrožovali,“ přiznal gufyr hluše. „Nejhorší je, že nevíme, kde mají sídlo. Kdysi jsme po nich dlouho, ale marně pátrali. Chtěli jsme jim jejich vyhrožování oplatit, aby s tím přestali, ale jsou zřejmě v úplně jiném vesmíru a to je jejich největší tajemství.“

„Aha,“ řekl Standa. „Takže se jen občas objeví, tu někomu vyhrožují, tam pomáhají, takže mají svatozář dobrodinců... a vy jim pomáháte, kde to jde, co?“

„Pomáháme jim, kdekoliv to pomůže i spravedlnosti,“ řekl gufyr. „Přesně podle smluv.“

„Poslyšte, ty vaše smlouvy... vám bych snad ještě věřil, že je dodržíte, ale oni si dělají co sami chtějí, že je to tak?“

„Ne tak docela, některé smlouvy dodrží... a na některých dokonce trvají...“

„Jo, na těch pro ně výhodných...“ zavrčel Standa. „Poslyšte, jsem možná příliš mladý a naivní, ale je mi vás opravdu líto. Jenže já nic nerozhodnu. Nechcete si raději popovídat s našimi Staršími? Možná bychom se mohli na něčem poctivě dohodnout.“

„To byste je sem musel pozvat...“ uvažoval gufyr. „Máte snad dorozumívací prostředek, který by účinkoval do vašeho světa?“

„To nemáme, ale mohl bych pro ně skočit,“ nabídl se.

„Rozluštili jste tajemství ovladače pro adchyf?“ zeptal se. Standovi se zdálo, že v tom cítí smutek.

„Ne,“ odvětil. „Ale jistě se pamatujete, že jste mi váš ovladač implantovali. Proto umíme já a Slávka používat adchyf, ale jen my dva.“

„Zjistili jsme, že adchyf používá více vašich lidí!“

„Nepoužívají adchyf, ale přeto,“ řekl Standa. „My lidé jsme totiž vymysleli něco podobného, co funguje podobně. Ale jen já a Slávka můžeme používat oboje.“

„Jestli je to tak, můžeme se někde sejít a dohodnout se,“ souhlasil. „Poctivé dohody vždycky dodržíme, i s méně rozvinutými bytostmi.“

„Dobře – počkejte tady, hned se vrátím!“ řekl Standa – a zmizel.

=*=

Otec Mihovič byl naštěstí podle Standova očekávání v knihovně.

„Můžeme jednat s gufry!“ sděloval mu rychle Standa, jakmile se tam objevil. „Pojď taky!“

Překvapenému Mihovičovi nejprve několika slovy vysvětlil situaci, ale pak se starý zbrojnoš rychle rozhodl následovat ho do Adu.

„Říkáš, bude tam na nás čekat?“ ubezpečoval se.

„Slíbil mi to,“ ujistil ho Standa.

Vzápětí už oba stáli před gufyrem, který na ně skutečně počkal.

„Nestihl jsem tady otci Mihovičovi vysvětlit, o čem už jsme hovořili,“ omlouval se gufyrovi. „Jen mu v rychlosti vysvětlím, na čem jsme se zatím domluvili.“

Rychle pak otci Mihovičovi vysvětloval, co se dozvěděl. Že Sandišůti nezastrašují jen méně rozvinuté civilizace, jako jsou lidé, ale vyvyšují se i nad gufyry. A že už zničili více světů – zdejší Ad byl původně svět Zaroné, na němž se odehrálo prakticky totéž co na Dzígvlégtu, s tím rozdílem, že uměle vyvolanou katastrofu na Zaroné nikdo z obyvatel nepřežil.

„Jak se mi zdá, Sandišůti stejně vyhrožují i gufyřům,“ zakončil své vysvětlování. „Mohli by zničit i jejich svět – nebo světy, pokud jich mají víc. Neměli bychom jim pomoci?“

„Pomoci – vy nám?“ zeptal se překvapený gufyr.

„Třeba i my vám,“ ujistil ho Standa. „A měli bychom hned dvě možnosti.“

„Hned dvě?“ divil se gufyr ještě víc.

„Ano,“ trval na svém Standa. „První možnost by byla rychlejší a poměrně snadná. Stačilo by umožnit jim položit si značku adchyfu na některý svět ve Třetím vesmíru. To je tam, kde my máme svět Hjöwilt, ale kromě něho je tam pár dalších dostupných světů. Gufyrové by si tam mohli založit základnu, smontovat na ní lizidy a případně si tam přestěhovat své nejohroženější obyvatele. Pak by se jich vyhrůžky prakticky přestaly týkat.“

„Tím by se ale gufyrové dostali k našim světům,“ ozval se opatrně otec Mihovič.

„To je otázka důvěry,“ opáčil Standa. „Víme přece, že gufyrové nedali Sandišútům všechno, co mají. Například adchyf, nebo aglomno. Byli by neuvěřitelně hloupí, kdyby předali tajemství Třetího vesmíru těm, kdo je obrazně řečeno drží pod krkem. Já bych jim přece jen věřil.“

„A klidně bys jim umožnil ovládnout celý Třetí vesmír?“ zeptal se ho trochu vyčítavě.

„Samozřejmě bychom s nimi museli nejprve uzavřít smlouvy, že si ve Třetím vesmíru zaberou pro sebe jen jeden svět,“ upřesnil to Standa. „Oni přece smlouvy dodržují.“

„My ale máme těch obydlených světů víc,“ namítl gufyr. „Jeden by nám asi nestačil.“

„Tak dostanete víc světů i v Třetím vesmíru!“ navrhl Standa. „Důležité je, abyste už v Druhém vesmíru nebyli vydíratelní. Když se odstěhujete na záložní světy, další hrozby se vás nedotknou.“

„Ale to bychom museli... opustit i naši *Hirávhy*...“

„Podívejte se, máte více světů,“ zkusil to otec Mihovič. „Vyvinout jste se přece mohli jen na jednom. To znamená, že část vaší populace kdysi vaši rodnou *Hirávhy* opustila. A taky to šlo. Když se teď přestěhujete jinam, jen ten krok zopakujete ve větším.“

„Možná bychom o tom měli uvažovat,“ připustil gufyr. „Ale o tom zase nemohu rozhodovat já sám, budu to muset přednést Velké radě *Hirávhy*.“

„Předněte, ale teď ještě budeme pokračovat,“ nedal se zastavit Standa. „Dokážete si na těch světech smontovat nové lizidy? Kdyby ne, pomůžeme vám s tím, my už jsme se to naučili.“

„To nebude potřeba,“ odvětil rychle gufyr. „Lizidy jsme kdysi dávno vynalezli my a umíme to s nimi nejlépe. Kdyby Sandišúti neobjevili, jak se dá vyvolat nestabilita *hut'ut'ů*...“

„Počkat!“ zarazil ho Standa. „Sandišůti se na vynalezení lizidů nepodíleli?“

„Ne,“ ujistil je gufyr. „Kdysi dávno se objevili v našich okrajových světech. Léтали tenkrát na hrozně nemotorných kovových strojích s velkými vrtulemi, my jsme jim místo nich nabídli rationy, pochopitelně i s lizidy. Přijali je a nabídli nám jako protihodnotu některé jejich technologie. Byly by to snad oboustranně výhodné smlouvy, kdyby...“

„To už si dokážeme představit,“ vzdychl si otec Mihovič. „Díky rationům se Sandišůti rozlezli po celém vašem vesmíru a začali se tam chovat, jako kdyby jim všechny světy patřily.“

„Vždyť jste u toho nemohli být... ale tak nějak to bylo...“ souhlasil gufyr.

„Nebyli jsme u toho, ale i na Zemi máme takové sandišůtky,“ povzdychl si otec Mihovič. „Na ty zdejší to zřejmě platí také.“

„Nejhorší překvapení nás teprve čekalo,“ pokračoval gufyr. „Sandišůti úmyslně vyvolali spor s našimi chráněnci Vlokjaepy na Zaróné – a než jsme se do toho mohli vložit a spor urovnat, vyhubili je do jednoho explozí lizidů. A stejně tak později další.“

„Takže oni přišli na to, jak uměle vyvolat nestabilitu anihilátorů, které jsou v lizidech zdrojem veškeré energie, nutné pro syntézu hmoty...“

„Neříkáme jim anihilátory, to je zřejmě vaše slovo... pro nás jsou to odjakživa huťutě. Ale to na věci nic nemění, je to tak, exploze vyvolali úmyslně a nás samotné překvapilo, jakou strašlivou sílu to představuje.“

„Jenže jste nikdy nepřišli na to, odkud Sandišůti přišli,“ navázal otec Mihovič. „Znamená to, že přišli z jiného vesmíru. Proto nejsou postižitelní a jsou ve výhodě. Mohou beztrestně vyhrožovat a vydírat vás – a vy jim jen ustupujete.“

„Ne vždycky,“ ohradil se gufyr. „Mnoho důležitých smluv jsme s nimi i za těchto nerovných podmínek dohodli.“

„Ovšem v hlavních bodech jste jim vždycky ustoupili. Ve Třetím vesmíru není jediný sopečný svět, ve vašem jich je několik desítek. Jestli všechny vznikly stejně, pak mají Sandišůti na svědomí za vašeho nečinného přihlížení obrovské masakry!“

„My na ně nemůžeme,“ ospravedlňoval se gufyr.

„Chitsaldily jsou zřejmě jejich vynálezem,“ shrnul to otec Mihovič. „Chitsaldily, neboli brány do sousedních vesmírů. Oni vám je nedali, že? Proto na ně nemůžete a navíc ani nevíte, odkud na vás vtrhli. Dali jste jim lizidy za pár drobností, že?“

„Nejen lizidy,“ řekl rychle gufyr. „Dostali od nás skoro všechno. Až na... až na tyhborgyry, které proměňují hmotu na allohmotu a naopak... dali jsme jim jen první, značně nedokonalou verzi, novější aglomno už jsme jim nedali. Jim to ostatně stačilo, nic víc ani nechtěli...“

„A kdyby je chtěli, dostali by je, že?“ rýpl si Standa.

„Nedostali,“ odvětil gufyr. „Nabídlí jsme jim aglomno výměnou za chitsaldily, ale odmítli je.“

„Jistě, protože chitsaldily jim zajišťují monopol na přechody mezi souběžnými vesmíry,“ řekl s pochopením Standa. „To už jsme pochopili i my. Jim stačily i tyhborgyry. Nač by jim byla novější verze toho, co už tak jako tak měli?“

„Vám se podařilo jejich chitsaldily okopírovat, že jste se dostali do sousedících vesmírů?“

„Ne, okopírovat jsme je nedokázali,“ nesouhlasil Standa. „A po posledních zkušenostech bych se divil, kdyby si je pečlivě nehlídali. Zdá se, že měli pravdu bratři Sjöbergové. Víte, původně jsme se chystali proniknout na naši Zem pomocí chitsaldilů na Vytvezylu. Sjöbergové to ale odmítli, že to tam Sandišůti určitě dobře hlídají. Místo toho tam nechali explodovat lizidy, aby i Sandišůtům znemožnili vstoupit na naši původní Zem.“

„Cože?“ zděsil se gufyr. „Považovali jsme to jen za další lež Sandišůtů! Vždyť jen oni věděli, jak to provést! Takže jste ten Vytvezyl doopravdy zničili vy?“

„Ano, zničili,“ přikývl otec Mihovič. „Přesně stejným způsobem, jako to udělali Sandišůti na Dzígvgeltu. Také jsme přišli na to, jak uvést do nestability anihilátory. Jenže, jak byste měli vědět, byly v tom velké rozdíly. Předně, Vytvezyl nebyl už dávno obydlený. Sandišůti tam měli chitsaldily, zajišťující vstup na naši Zem, a původní obyvatele odstěhovali jinam, aby nemohli jejich tajemství odhalit. Měli byste ocenit, že se naše zničení světa nedotklo nevinných. Naštěstí jsme objevili jinou cestu na Zem a proto bylo lépe Sandišůtům zamezit škodit tam.“

„Ale tím jste i vy zničili celý svět!“ vyčetl jim gufyr.

„Ano, zničili,“ zopakoval to tvrdě otec Mihovič. „Možná to odneslo i pár jejich hlídačů. Ale ti určitě nebyli nevinní, jako lidé na Dzígvgeltu a bytosti na ostatních světech, zničených Sandišůty. Kdyby vám opravdu šlo o spravedlnost, museli byste to pochopit.“

„Jste... jste ale příliš destruktivní...“ vyčetl jim aspoň gufyr.

„Méně než oni,“ odmítl to otec Mihovič.

„My bychom asi nevinným něco tak strašného provést... nemohli...“ pokračoval gufyr.

„A to říkáte zrovna vy, kteří jste prohlásili spravedlivý trest za potřebný?“ rýpl si i Standa.

„Trest pro jednotlivce, který se proviní zločinem, je skutečně potřebný,“ souhlasil gufyr. „Ale tohle přece nebyl spravedlivý trest pro jednotlivce! Na Vytvezylu jistě zahynuli i nevinní, co neměli se zkázou Dzígvgeltu vůbec nic společného!“

„V tom máte možná částečnou pravdu,“ připustil otec Mihovič. „Ale jen částečnou. Sandišůti na Vytvezylu určitě věděli, jakým způsobem jejich krajané zničili Dzígvgelt. Divil bych se, kdyby nevěděli o dalších podobných případech. Udělali ale něco proti tomu? Troufnu si hádat, že nehnuli ani prstem

a nejspíš to i schvalovali. Nejsou tedy vinni přímo zničením Dzígvgeltu, ale tím, že tyto zločiny umožňovali. Vina je to také, i když menší.“

„Berete to ale... až příliš ostře,“ namítal gufyr.

„Jenže naše obavy o osud naší původní Země nejsou nepodložené,“ pokračoval otec Mihovič. „Jak jistě víte, Země je v jiném vesmíru, ale Sandišůti tam právě přes Vytvezyl měli přístup. Jejich hlídači museli být do plánů na zničení Země zasvěceni. Kdyby se na tom odmítli podílet, dávno by odešli. Takže i oni by byli vinni chystanou zkázou Země. Jen jsme je trochu předběhli.“

„Jste si tím ale jistí?“ namítl gufyr. „Měli jste snad nějaké známky, že Sandišůti opravdu něco tak hrůzného chystají?“

„Měli,“ odpověděl otec Mihovič. „Dzígvgelt. Vaše vlastní poučka říká, kdo jednou začal vraždit, nezastaví se před dalšími zločiny, zejména když se nemusí bát spravedlivého trestu. A vás se přece vůbec nebáli. Neodvažovali jste se tyto pravdivé poučky použít i na ně.“

„Byli silnější,“ přiznal neochotně gufyr. „A pořád jsou.“

„A co kdybychom objevili, odkud sem na vás přišli?“ nadhodil Standa. „My totiž máme vlastní chitsaldily, či spíš něco obdobného, čím dokážeme otevřít brány do sousedících vesmírů. Vymysleli je naši lidé a právě díky jim jsme se dostali do vesmírů, kde Sandišůti nejsou. To by byla totiž druhá možnost, jak vám pomoci. Otevřeli bychom vám vesmír, kde byste se Sandišůtů nemuseli bát, ale kde bychom se nemuseli bát ani my vás.“

„Nás se bát nemusíte!“ ohradil se ihned gufyr.

„Donedávna jsme vás považovali za spoluviníky,“ řekl Standa také tak tvrdě, jako předtím otec Mihovič. „Věděli jste o zločinu zničení Dzígvgeltu a nic jste proti tomu nepodnikli.“

„Nevěděli jsme, že to byl zločin!“ bránil se gufyr.

„Ale věděli!“ trval na svém Standa. „Nebylo to poprvé, mohli jste a měli jste předpokládat, že to nebyla naše chyba, neopatrnost ani neodborný zásah. Dobře jste věděli, že to způsobili Sandišůti, jako už několikrát. Jenže jste na ně krátcí, takže jste se raději tvářili, že jste uvěřili jejich verzi. Ale i to by byla spoluvina, kdybyste se tak nechovali pod hrubým nátlakem.“

„Neměli jsme jinou možnost,“ řekl hluše gufyr.

„Naštěstí vám to věřím,“ řekl Standa trochu smířlivěji. „Ale něco vám jen tak neodpustíme. Vy jste určitě dobře věděli, co na nás Sandišůti chystají. Varovali jste nás, ale jen tak mlhavě, že jsme to nemohli brát vážně. Proč jste nám na rovinu neřekli, že se Sandišůti chystají přímo pod našima nohama vyhodit Dzígvglegt do povětří? Určitě bychom měli méně obětí na životech.“

„To bychom museli předem uznat, že jsme o všech těch zločinech věděli!“

„Ale mohli jste tím spravedlivě zachránit pár desítek našich lidí,“ řekl Standa. „No, my jsme už něco tušili, proto se na Dzígvglegtu zdržovali jen dobrovolníci. Ale i ty to strašlivě zaskočilo.“

„Nechme to už být,“ navrhl otec Mihovič. „Nechme být, co bylo, a zkusme vyřešit, co bude.“

„Jsem pro,“ přikývl Standa. „Jsem pro, věnovat gufyrům tolik světů ve Třetím vesmíru, kolik jich budou potřebovat k záchraně před Sandišůty. Jsem pro, aby dostali další světy i pro ty, kdo jsou na nich závislí – například aby se Sandišůti nemstili na Yraachynu. Pak jsem ale pro, aby naši hoši začali urychleně stavět další chitsaldily a objevovat další vesmíry. Bylo by dobré najít, odkud do Druhého vesmíru Sandišůti přišli, abychom je případně předběhli, než oni předběhnou nás.“

„Jak myslíš – předběhnout je?“ zamračil se otec Mihovič.

„Spíš vysvětlím, jak by nás mohli předběhnout oni,“ řekl Standa. „Například kdyby se objevili na Zemi jinou cestou než přes Vytvezyl, mohli by přivést k výbuchu všechny lizidy, které

tam mají schované. Tomu bychom nezabránili a bylo by to pro ně příliš snadné.“

„Myslíš, že tam nějaké mají?“ zarazil se otec Mihovič.

„O tom nepochybuj!“ řekl Standa. „Když jsme tam byli, používali jsme bez omezení raciony, ty jsou přece vytvářené lizidy. Nedovedou to z jiného vesmíru, musí být tedy na Zemi. Jistě je mají velice dobře schované, ale když se dají používat, dají se stejně snadno i odpálit.“

„Takže – jestli to dobře chápu, byl bys ochotný přivést k výbuchu lizidy přímo v jejich světě, až bychom ho objevili?“ otrásl se otec Mihovič.

„To zrovna ne, ale až tak moc by mi nevadilo slíbit jim to,“ řekl Standa. „Doufám, že by nám to uvěřili. Tak jako jsou oni schopni provést to komukoliv, tak si dovedou představit, že by to někdo jiný dokázal odpálit u nich. Zkrátka bychom je pěkně popadli pod krkem jako oni dnes drží gufyr a zpacifikovali bychom je, aby zapomněli na další zločiny.“

„Představuješ si to příliš jednoduše,“ namítl gufyr. „Mohlo by se stát, že je budeš tisíc let, jak říkáš, držet pod krkem. Ale pak oni objeví, jak se dostat k Zemi – určitě se o to budou celou tu dobu usilovně snažit – a pak nastane přesně to, čemu říkáš – že by vás mohli předběhnout... Co bys dělal, kdyby zapálili vaši Zem? Nebo rovnou všechny světy, osídlené vámi?“

Standu tím trochu zaskočil. Představoval si to dobře, ale jen do chvíle, kdy by Sandišůty stejnou vyhrůžkou zaskočili. Ano – oni by se pak museli soustředit na odvrácení hrozby, jenže nejspíš by se dal od nich očekávat preventivní úder, soustředěný na Zem, na Orizem a případně i na všechny další lidské kolonie, které by do té doby vznikly. Nejlepší obranou je útok, to ví i primitiv, a pochybovat, jestli by toho byli schopni, nemělo smysl. Byli by schopni všeho. Co potom dál?

„Co bych udělal potom?“ pokusil se aspoň o nejistou odpověď. „Nejspíš bych se pokusil splnit tu hrozbu. V té chvíli by to bylo asi jediné, co by se dalo dělat.“

„Bylo by to ještě horší než dnes,“ řekl gufyr.

„Jenže nechat to tak, jak to je, znamená přivolat na nás tutéž pohromu bez možnosti odplaty,“ řekl Standa. „Oni nejspíš budou po Zemi pátrat tak jako tak. My nesmíme opakovat vaše chyby!“

„Nesmíte,“ souhlasil gufyr. „Ale pak vám nezbude nic jiného, než okamžitě po objevení jejich světa udělat to, co oni dělali jiným. Jakmile některá civilizace začne vyvražďovat jiné, pak ani těm nezbude nic jiného, než vyvraždit ji. Jinak mohou jen čekat na smrt. Genocida plodí genocidu.“

To ale uzemnilo oba, Standu i otce Mihoviče.

„To myslíte vážně?“ vyhrkl po chvílce Standa.

„Naprosto vážně,“ přikývl gufyr. „Kdybychom mohli, dávno bychom to provedli. Bylo by to spravedlivé i oprávněné, když už zničili tolik světů. My ale přístup do jiných vesmírů nemáme. Mimochodem, první podmínka, kterou nám dali, trvá na tom, že nesmíme takové zařízení vyvíjet a do jiných vesmírů smíme vstoupit jen s jejich svolením, na jejich žádost a pomocí jejich zařízení.“

„Asi věděli proč,“ řekl Standa. „Nás se pokusili vyvraždit i bez takových podmínek.“

„To by nebylo úplně vyvraždění,“ řekl gufyr. „Vás lidí by v našem vesmíru zbylo ještě dost.“

„Jsem zvědavý, co Sandišůti udělají, až zjistí, že tady zůstalo jen pár posledních lidí,“ vzdychl si Standa. „Stihli jsme odstěhovat skoro všechny, zbyli tu jen ti, kdo se nechtěli připojit a vězňové. Ty jsme chtěli vzít až na konec, až je najdeme.“

„Ale ono jich tu víc opravdu není,“ řekl gufyr.

„Jak to?“ podivil se Standa. „To jich tu bylo tak málo?“

„Nejvíc jich tu bylo po válce Lučanů s Čechy,“ řekl gufyr. „Jenže ti byli vinni jen přípravou na válku, takže ti trest brzy odpykali a museli jsme je pustit.“

„Vždyť se mluvilo o spoustě »částečných návratů«,“ namítal Standa.

„Mluvilo?“ opáčil gufyr. „Nejvíc trestanců jsi přitáhl ty sám – ale to byly výjimky. Průměr byl kolem osmdesáti přírůstků za sto let, ale polovina z nich se v tomtéž století dostala do Roponochu a trvale jich tu bylo jenom šest. Odvezli jste si je – dokonce i s několika trestanci, kteří vám vůbec nepříslušeli, neboť to nejsou lidé z vaší skupiny.“

„Už Standa vám řekl, že trestance nechceme osvobodit,“ řekl otec Mihovič. „Jen jsme i je chtěli dostat z dosahu Sandišůtů. Omylem jsme vzali i pár jiných, ale nebylo to úmyslné. Vrátime vám je.“

„Co byste také s nimi dělali?“ řekl gufyr. „Jsou to zločinci z jiného druhu. Měli byste problém už pochopit je, natož dodržet u nich spravedlnost...“

„To bude drobnůstka,“ řekl otec Mihovič. „Dobrá, jděte se poradit do své Velké rady Hirávhy, my se také poradíme ve větší radě. Můžeme se tady setkat... kdy by se vám to hodilo?“

„Podle vašeho dělení času – zítra touto dobou,“ navrhl gufyr.

„Dobře, zítra tady,“ přistoupil na to otec Mihovič.

Gufyr se v tom okamžiku prostě vypařil – jen Standa vycítil použití adchyfu.

„Jdeme se také poradit, ne?“ obrátil se na otce Mihoviče. „Čas běží...“

„Jdeme – ale fofr!“ souhlasil i on.

=*=

Slávka

Další mimořádné porady v hradu Jukagyri na Orizemi se účastnili především všichni patroni, kterým se na Orizemi začalo říkat Rada Starších, a několik skupin, angažovaných buď v osidlování Orizemě, nebo ve stěhování lidí ze světů Druhého vesmíru. Byli tu bratři Pilzové, party Sjöbergů a Igora Zamjatina, Francouzi se svými dvěma chitsaldily a samozřejmě i Standa a Slávka.

Předmětem porady byla tentokrát překvapivá možnost dohody s gufry.

Otec Mihovič poradu svolal, ale nechal Standu všechny seznámit se situací.

Standa nejprve všechny překvapil oznámením, že stěhování lidí úspěšně skončilo. V Druhém vesmíru v oblasti ovládané Sandišůty zůstali jen ti, kdo si tam opravdu přáli zůstat. Trestanců bylo skutečně tak málo a víc jich není, což všechno ještě ulehčuje. Vězeňské ostrovy by pojalý mnohem víc vězňů, vznikne tam ještě pořádná rezerva.

„Uvidíme, jak to poskočí, až Vlačstovka dorazí na Zem!“ věštil Standa. „Pak se uvidí, jestli by nebyl lepší celý vězeňský svět!“

„Předpokládáš, že začnou vězňové přibývat tak rychle?“ zeptal se ho Fritz Pilz. „Myslíš, že je Rada starších stihne soudit?“

„No jistě!“ řekl Standa. „Na některé nebudu muset čekat. Například exekutory budu brát přímo podle seznamu členů exekutorské komory, ty musí Rada starších potvrdit všechny.“

„Jsi si tím tak jistý?“ pokoušel se ho Fritz navíkat.

„Naprosto,“ řekl Standa. „Zrovna tak budu brát šmahem každého dealera drog, kterého potkám na ulici. Nemusím je ani rozlišovat, půjdou tam všichni.“

„Ale co ostatní darebáci?“ usmál se Fritz.

„Tam budou mít naši Starší plno práce,“ připustil Standa. „Ale dealeri drog a exekutoři jsou už předem jasné případy. Tahle dvě povolání se prostě neslučují se spravedlností.“

„Nechte toho!“ napomenul je otec Mihovič. „Nejdůležitější problém jsou gufyrové. Musíme se dohodnout, zda přistoupíme na Standův návrh umožnit jim schovat se ve Třetím vesmíru. Řekl bych spolu s Standou, že bychom to měli risknout.“

„Má to ale i svá rizika,“ připomněl všem Arne Sjöberg. „Samozřejmě kdyby byla pravda, co ten gufyr otci Mihovičovi a Standovi tvrdil, bylo by to jednoznačné. Ale mohl také lhát. V tom případě bychom Sandišůtům a gufyrům vydali celý Třetí vesmír. Můžete tvrdit, že tam je jen Hjöwilt, odkud bychom stihli evakuovat všechny lidi na Orizem, ale není to tak jednoduché. Na Hjöwiltu máme chitsaldil, schopný otevřít spojení s Orizemí a tím by nás měli jako na talíři.“

„Chitsaldily bych jim hned napoprvé nedával,“ mínil Salmö Sjöberg. „Můžeme ovšem ten na Hjöwiltu rozebrat – dokonce si myslím, že s tím Francouzi už začali. Jak je na tom pan Leclerk?“

„Čtvrtá sonda se uchytila na malém ostrůvku,“ řekl Leclerk. „Ale je to jen osamělé skalisko, taktak se tam vešla značka. Dá se tam skočit pomocí přeta, byl jsem se tam osobně aspoň na skok podívat, kdo chce, může se tam podívat také. Bohužel tam nic není.“

„Nevadí, chitsaldil okamžitě rozeberte,“ rozhodl otec Mihovič. „Ten už nebudeme potřebovat. Byl jste tam už osobně? Víte aspoň, jakého typu je ten vesmír?“

„Klasický, jako Druhý a Třetí,“ řekl Leklerk. „Viděl jsem odtud tři nejbližší světy.“

„Kdyby něco, na tom skalisku můžeme stavět,“ řekl Fritz Pilz.

„Jenže to skalisko je malé, neunese váhu chitsaldilu!“ varoval všechny profesor Leklerk.

„To nevadí,“ usmál se Arne Sjöberg. „Vypomůžeme si plovoucí plošinou.“

„Dobrá. Máme ještě jinde něco jako chitsaldily?“ staral se dál otec Mihovič.

„Jeden rozestavěný na Orizemi,“ připomněl François z party Francouzů.

„Tam nás to nebolí, myslel jsem jen na Třetí vesmír!“ upřesnil to otec Mihovič.

„Chtěli jsme postavit další na sousedním světě,“ řekl François. „Ale čekáme na Sjöbergovce, až tam smontují první lizid. Bez nich to nemá smysl.“

„Stavba lizidů může nerušeně pokračovat, ty nás nebolí,“ řekl otec Mihovič. „Bude ale opět nutné vygumovat z nich všechna data ohledně chitsaldilů a přéta. Chopil by ses toho, Stando?“

„Třeba hned!“ nabídl se Standa. „Bude to snadné, dám si někde v Druhém vesmíru okopírovat libovolnou knihu a přetáhnu ji do Třetího vesmíru, kde zafunguje automatická aktualizace. Jen bude potřeba, aby někdo tu náказu nepřenesl do Orizemě.“

„Je to na tvoji zodpovědnost!“ připomněl mu otec Mihovič. „Běda ti, jestli něco zkazíš!“

„Bez obav!“ řekl Standa. „Kdyby něco, mám jeden dobře uschovaný, vypnutý tablet, kde mám všechno pečlivě zaznamenané, včetně aktualizacího programu. I kdyby někdo omylem nebo třeba i úmyslně všechno smazal, v tom tabletu je to nezníčitelné.“

„Výborně, Stáníku!“ uznal otec Mihovič.

„Co ještě?“ zeptal se jeden ze Starších.

„To by bylo všechno,“ řekl otec Mihovič. „Za každou cenu musíme zabezpečit, aby ve Třetím vesmíru nezůstalo nic, co by mohlo kohokoliv – Sandišůty nebo gufyry – přivést na naši stopu. Pak teprve tam můžeme gufyry pustit bez rizika, že by nás zaskočili na Zemi nebo na Orizemi.“

„Takže klíčová otázka – pustit gufery do Třetího vesmíru, nebo ne?“ vrátil diskusi zpět do hlavního bodu jeden z Rady Starších.

„Po zametení stop a rozebrání chitsaldilů – jsem pro,“ hlasoval jako první otec Mihovič.

„Byl bych raději opatrnější, ale výjimečně gufyrům věřím,“ řekl Hans Pilz. „U mě padá na váhu nejvíc to, že jsou nejspíš hodně v tísní.“

„Jestli nás ale zklamou a zradí, přijdeme rázem o celý Třetí vesmír!“ připomněl všem opatrně Arne Sjöberg.

„Dobrá – ale současně začneme s průzkumem Čtvrtého vesmíru!“ řekl Fritz Pilz.

„Vždyť tam máme jen nepatrný skalní útes!“ namítal Arne Sjöberg. „Na něm nepostavíte ani chitsaldil, ani lizid. Musíme tam postavit nejprve pomocnou plošinu, něco jako jsou na Zemi vrtné plošiny naftařů, a teprve na ní můžeme něco dělat.“

„Vždyť to ani není nutné,“ řekl Fritz. „Jestli je Čtvrtý vesmír stejného typu jako Druhý, stačí nám dopravit na ten útes jen malé letadlo, obyčejný ultralight. Na něm můžeme přeletět na nejbližší sousední svět a to by v tom byl gufyr, aby na něm nebylo více místa ke stavbě lizidů i chitsaldilů!“

Nápad Fritze Pilze byl ovšem jako proslulé Kolumbovo vejce. Jistě, postačí tam dopravit malé letadélko a na něm přenést pilota jinam, kde po položení značky přetá půjde postavit všechno, co tam bude zapotřebí.

„A co takhle co nejvíc urychlit průzkum Čtvrtého vesmíru a dát ho gufyrům místo Třetího?“ napadlo znenadání Slávku Thorovskou. „Tam přece není vůbec nic, co by je mohlo přivést k Třetímu i k Prvnímu vesmíru!“

Obrátili se k ní všichni a chvíli se na ni dívali, až se pod tou pozorností začervenala.

„No – tam přece nejsou žádné chitsaldily, nic se nemusí odstraňovat,“ pokračovala v rozvíjení svého nápadu. „Jen

bychom se tam měli pořádně porozhlédnout, aby tam nějakou nepřijemnou náhodou nebyli Sandišůti!“

„Ale to je přece to, co potřebujeme!“ rozjasnil obličej otec Mihovič. „Slávko, tys na to přišla! Kluci Pilzové, ten ultralight máte připravený, nebo vás to teprve teď napadlo? Jak rychle byste byli schopni položit značku na dalším světě?“

„Teprve teď nás to napadlo,“ přiznal Fritz. „Ale od myšlenky k realizaci u nás nebude daleko. Jakmile nám ten úkol přiklepnete, jdem na to!“

„Takže všichni – je tu přelomový návrh tady Miloslavy Thorovské – kdybychom ho přijali, padá předchozí návrh, i když už je skoro odhlasovaný!“ shrnul to otec Mihovič. „Zkuste přemýšlet, co by v něm ještě mělo být, jinak můžeme hlasovat.“

K přemýšlení toho ale mnoho nebylo. Čtvrtý vesmír byl zatím velká neznámá, takže průzkum byl víceméně nutností. Kdyby v něm průzkumníci objevili Sandišůty, nabralo by to úplně jiný směr, ale kdyby v něm nebyli, dalo by se s ním počítat pro gufery.

„Obávám se, že na další domýšlení nemáme dost času,“ vzal si slovo patron Poláků, který je ve zdejším shromáždění zastupoval. „Navrhují rovnou hlasovat, ať to nezdržujeme. Případné další podrobnosti budeme muset řešit za pochodu.“

„Dobrá, hlasujeme!“ souhlasil otec Mihovič.

Hlasování bylo ale poměrně jednoznačné. Všichni byli pro, aby bratři Pilzové co nejdřív svůj nápad uskutečnili, přeletěli na další svět a položili tam značku práta. Sjöbergovci tam budou muset ihned postavit alespoň jeden lizid, který umožní používání racionů a další průzkum už povede větší množství dvojic průzkumníků na racionech. Pokud průzkum ukáže, že je Čtvrtý vesmír pro gufery vhodný, nabídnou jim v něm útočiště. Kdyby tam ale nastaly nepředvídané okolnosti, bylo by třeba uskutečnit původní plán a v tom případě bylo nutné pokračovat i v úpravách Třetího vesmíru. Standa proto zabezpečí smazání stop v lizidech,

v knihách a v tabletech, Francouzi tam zlikvidují všechny své chitsaldily a další party budou ještě usilovněji prohledávat okolní světy Třetího vesmíru, neboť stejné nebezpečí – že při průzkumu najdou Sandišůty – trvalo i tady.

A pak se teprve uvidí, co dál.

=*=

Shromáždění se rozešlo, jako když foukne. Vzhledem k tomu, že se na hrad Jukagyri slétali přetem a stejnou cestou odlétali, vyprázdnil se Velký sál tak rychle, jak by to dveřmi ani nešlo.

„Pojď do knihovny!“ přitočila se Slávka k Standovi – a zmizela.

Následoval ji a přeskočil tam. Byla tam sama, takže ji ihned objal, což mu bez váhání oplatila.

„Byla jsi báječná!“ pochválil ji mezi dvěma pusami.

„Nemusíš mít všechny nápady jen ty!“ odvětila šťastně. „Ale mohli jste mě přibrat už na to jednání s gufyrem.“

„To nešlo,“ vzdychl si Standa. „Byl to příšerný fofr. Otec Mihovič byl nejvhodnější člověk a na víc nezbyl čas, i jeho jsem honil, abychom to neprošvihli. A navíc – asi by nebylo dobré, abychom se v Adu vyskytovali my dva současně. Kdyby se něco stalo...“

„Naopak,“ řekla. „Kdyby se mělo něco stát, bylo by lepší, aby se to stalo nám oběma.“

„Z pohledu nás dvou máš pravdu,“ řekl vážně. „Ale zkus se na to podívat z pohledu ostatních. Pro ně jsme oba dost důležití, už pro to, co máme právě my dva jedinečné.“

„Víš, napadlo mě požádat v rámci budoucích smluv gufyry, aby unikátní schopnosti umožnili i dalším,“ řekla. „Aby tady nebyli jen dva lidé, kteří se dokáží měnit v allohmotu a využívat adchyf, takže jsou nenahraditelní. Dejme tomu, že přeto adchyf nahradilo, takže už nevadí, že to máme jen my dva. Ale měli by nás naučit prodlužovat lidem věk a aspoň vybraným z nás

věnovat i schopnost proměny v aliohmotu. Když bude takových jako my dvacet nebo dvě stě, nebudeme nenahraditelní a bude to lepší pro všechny – nakonec i pro nás dva.“

„Máš pravdu,“ přikývl. „Asi by ses měla účastnit dalšího jednání. Otec Mihovič jistě nebude proti, ale uvidíme, kdo ještě bude mít zájem o účast.“

„Postavíš se za mě, kdyby se o tom rozhodovalo?“ zeptala se ho.

„To víš – a rád!“ usmál se. „Snad už to nebude v takovém ofru jako doted!“

„Hele... jak jsi vlastně přenášel do Orizemě Zdenku Vítovou?“ změnila náhle téma. „Chlubila se nám, že jsi ji přenášel v náručí. A že to byl úchvatný pocit, asi jako když s tebou tančila.“

„A jak jinak jsem ji měl přenášet?“ pokrčil rameny. „Když létáme spolu my dva, stačí nám držet se za ruce, ale ty se mi v leknutí nepokusíš vytrhnout. Pro jistotu jsem ji objal, ale skok přetem netrvá dlouho a tady jsem ji hned postavil na nohy, aby neupadla.“

„A kdy s tebou tančila?“ chtěla ještě vědět.

„Nikdy!“ odvětil vážně. „Ona si to asi myslí, ale ve skutečnosti všechny tenkrát na tom plese tančily jen s mým náhradníkem – gufyrem. Sama víš, jakou nezaslouženou chválu jsem tím získal! Kdyby tančila se mnou a já ji z nešikovnosti trošku okopal, určitě by dneska mluvila jinak. A úplně jinak by mluvila, kdyby věděla, s kým tenkrát doopravdy tančila. Pokud se pamatuji, málem jsi mě za to zlynčovala, když ses to dozvěděla!“

„Jo ták... ona taky tančila jen s gufyrem?“ řekla Slávka schválně hodně ledabylým tónem, ale na očích jí bylo znát, jak si ve skutečnosti oddechla.

„Jako všechny,“ ujistil ji. „Já jsem tam přišel až na vyhlásování vítězné masky. Takže kdykoli se některá další začne rozplývat nadšením, jaký to byl úchvatný tanec, budeš už vědět,

co si o tom máš myslet. Ale ne abys to hned všem vybrebtala! Nech si to pro sebe, mohly by se na mě všechny sesypat a vyškrábat mi oči! To bys mi přece neudělala! Ostatně – byla jsi taky postižená, ne?“

„Neboj se, tohle nevykecám. Ale bylo by asi zajímavé uspořádat další ples,“ napadlo ji. „Ono to tancování může mít něco do sebe. Akorát abych si tentokrát dala větší pozor, kdo je v té masce!“

„Hele, Slávi, to bys mě nejdřív musela naučit tančit,“ bránil se. „Pořád to neumím a o trapasy nestojím, to bys mohla pochopit.“

„Otec Mihovič by mohl uspořádat na Jukagyri normální taneční kursy,“ pokračovala. „Ještě tu žádné nebyly, aspoň co si pamatuji.“

„Ale kdo by je vedl?“ pochyboval.

„On už by se někdo našel, neboj se!“ usmála se.

„O to strach nemám,“ ujistil ji. „Horší je, že se poslední dobou lidi nějak divně dívají po nás dvou. Nevšimla sis toho?“

„Divně?“ usmála se. „Ani bych neřekla, že divně. Prostě pochopili, že my dva... zkrátka že už tak trochu patříme k sobě. Nejen tím, že máme oba aglomno a adchyf a děláme našim předvoj.“

„Já jen... aby nebyly řeči,“ zahučel trochu nejistě.

„No a? Tak ať jsou!“ řekla odhodlaně. „Hele, je nám oběma teprve sedmnáct, museli bychom si pěkně kleknout před rodiče, aby nám dovolili vzít se. To by mi ale hodně lezlo krkem, abych se musela našich dovolovat, beztak mě už dávno vydělili! Ale já jim taky nezapomenu, že mi přilepili nálepku »dcera zločinců«, takže jsme si kvit. Takže musíme počkat, až nám oběma bude osmnáct, ale kdo by se nám stavěl do cesty, až to bude jen na nás?“

„To jako už teď plánuješ svatbu?“ ujišťoval se opatrně.

„Radši bych,“ přikývla. „Ale ne aby nebyly řeči. Prostě protože to tak má být. Opravdu bych se radši jmenovala Tvrzníková než Thorovská – to jistě pochopíš, ne? Ty bys mě nechtěl? A taky by to ostatním klukům jasně ukázalo, aby to na mě ani nezkoušeli. A totéž platí i u tebe.“

„Myslíš, že to někoho odradí?“ zkusil pochybovat.

„Myslím si to,“ přikývla. „Asi sis toho nevšímal, ale tady na Orizemi se Sedmero dodržuje, ne jako na Zemi. Dbali na to Sandišůti, možná si to na nich vymohli gufyrové, ale tady se od začátku nekrade, nevraždí a rodina je tu tak ctěná, že se pozemské milostné trojúhelníky považují za děsné faux pas a nemravnost. Zeptej se otce Mihoviče, ale sama se divím, že ti to ještě nevysvětloval.“

„Už jsme o tom víckrát debatovali,“ podotkl. „Ale asi jsme to nebrali tak podrobně... Stejně se mi zdá, že se to nedá uhlídat. Na Zemi...“

„Na Zemi se krade a vraždí,“ připustila. „Ale tady ne.“

„Tady není proč,“ připustil. „Kdo by kradl, když má na co si vzpomene? Ale vraždy... kdyby se na Dzígvelegtu nějaká stala, viník by nejspíš rychle skončil v pekle. Všichni vědí, že to není planá hrozba, všichni to berou vážně a proto se tu nevraždí. Ale jestli stejně fungovala i ochrana rodiny... no, možná to tak bylo, ale přece jen si neumím představit, že by se všichni tak dokonale ovládali.“

„Ovládali,“ řekla. „Měl ses o to zajímat víc. Na Zemi se tvrdí, že pudy jsou prevíti a člověk je proti nim jen bezmocná hříčka. Občas se tak hodnotí i kleptomanie a někdy i úkladné vraždy. U nás se ale ukazuje, že lidi nemají šedou kůru mozkovou jen pro legraci. Většinu lidí dokáže zarazit, aby se nezakoukali do vlastní sestry a kdo to bere se stejnou vážností, nezajímá se ani o cizí manželky. Obojí je přitom jen věcí dohody. Faraoni si vlastní sestry brali a nepovažovali to za nemravné. My to za

nemravné považujeme. A tady se respektuje i rodina, nekrade se tu, nevraždí a nezotročuje.“

„Zajímavé. Zřejmě lidé uvěřili, že se na všechno přijde,“ uvažoval. „Přitom se ukázalo, že se ani zdaleka na všechno nepřijde.“

„Na to bychom se museli zeptat otce Mihoviče,“ navrhla.

„Nemusíme,“ pokrčil rameny. „Vyhození Vytvezylu do povětří porušilo hned dvě příkázání – »Nezabiješ« a »Svévolně nezničíš«! Gufyr se nad tím otrásl, ale nepožadoval po nás vydání viníků do pekla. Přitom Sandišůti dělali velezločin už z toho, že se něco stalo bez jejich vědomí!“

„Gufyr se otrásl, ale dal si vysvětlit, že ohnivá přehrada byla nutná, aby se Sandišůti nemohli mstít na Zemi,“ vysvětlovala to.

„Sám klidně přiznal, že by jejich světy vyhodil do povětří, aby už nemohli beztrestně škodit. To máš asi jako s tím »Nezabiješ« – i gufyrové uznávají sebeobranu,“ doplnil Standa.

„Ale přitom je Orizemě a dřív i Dzigvlegt mnohem mravnější než Země,“ pokračovala Slávka. „Nebýt zničeného Vytvezylu – jenže ten se dá považovat za sebeobranu nebo za nutné zlo – byla by tu ideální společnost.“

„Ne všude,“ vzpomněl si Standa. „Vezmi si některé světy! Na Perchye se nerozpakují namířit na člověka revolver, na Tasyky neuznávají rodiny...“

„Lidi z Perchye se teď uplatní jako průzkumníci,“ namítla. „Otec Mihovič to náhodou vystihl perfektně. V Druhém vesmíru nebyli potřební, tam už bylo všechno dávno objevené, takže se vrhli ze zoufalství na lovecké trofeje. Ve Třetím vesmíru z nich budou perfektní průzkumníci. Vždycky se najdou světy, kde žijí tygři, nebo aspoň upírci a piraňky. A tam může být dobré umět tasit kolt dříve než se do tebe něco s chutí zakousne.“

„Ale co lidi na Tasyky, co neuznávají rodiny?“ namítl.

„Je mi divné, že se do Druhého vesmíru vůbec dostali,“ zamyslela se nad nimi. „Sandišůti přece na Sedmero dost dbali... Ale je příznačné, že právě oni tam zůstali...“

„Zajímavé je, že byli od konce Druhé světové války soustředění na jediném světě,“ doplnil ji o další postřeh. „Aby byli na jednom světě jen chlapi a ke všemu vojáci z jedné armády, to je samo o sobě divné. Neměli s nimi Sandišůti nějaké zvláštní úmysly?“

„Ať měli, nebo ne, ať si je třeba strčí za klobouk,“ řekla.

„Jestli bych chtěl o něčem pochybovat, pak bych pochyboval o tomhle,“ zavrčel Standa. „Ti si je určitě za klobouk nestrčí. Taky se mi na tom něco nezdá, k čemu je asi chtěli na Zemi použít? No – možná budeme ještě rádi, že zůstali v Druhém vesmíru!“

„Uvidíme,“ mávla rukou. „Ale víc mě zajímá, co najdeme ve Čtvrtém. Jak to vyřeší se svým letadlem Pilzové? A průzkumníci z Perchye budou mít tolik práce, že snad zapomenou na lovecké trofeje. Byla bych radši, kdyby si jako trofeje počítali objevené a prozkoumané světy. Podle mě by to bylo správnější!“

„Jo – ale co my dva?“ vzdychl si. „Skončili jsme, jasná zpráva. Ještě sjednat dohodu s gufyry – a můžeme oba do muzea.“

„Ty to vidíš takhle černě?“ podívala se na něho udiveně. „To už tě přešly nápady? Však toho na nás ještě hodně zbyde. Co kdybys pokračoval v pátrání po nedokumentovaných funkcích lizidů? Nebo si myslíš, že nám o nich gufyrové vyklopí úplně všechno? I to, co sami už dávno zapomněli? A co takhle udělat lizidy odolné proti nestabilitě? Vestavět do nich... něco jako firewall do počítačů, aby se nedaly nějakým virem zvenčí rozhodit? To by Sandišůtům sebralo vítr z plachet i kdyby se jim nějakou oklikou podařilo vtrhnout na Zem nebo na Orizem!“

„Ty na tom chceš dělat taky?“

„Já ne – mám jinou zábavu. I kdyby nás gufyrové naučili, jak se prodlužuje lidský věk, bude v biologii určitě co dělat. A kdyby nás to nenaučili? Pak by to bylo ještě naléhavější.“

„Proč by nás to nenaučili? Oni to přece dokáží a když jim dáme bezpečí před Sandišůty, byl by to od nich nepochopitelný naschvál.“

„Vyloučené není nic,“ pokrčila rameny. „Ani to, že spolupracují se Sandišůty a všechno je jen těžká habadůra na nás. Myslím, že to pochopili i ostatní, nadarmo neděláme opatření pro případ, že by nás gufyrové podrazili. Jak jsi na tom s utajením informací v knihách, tabletech a lizidech?“

„Řekl jsem přece, že je to snadné a mám to připravené,“ ujistil ji. „Mořil jsem se nad tím, než jsme odešli na Hjöwilt, ale teď už je to odzkoušený postup. Včetně záloh – a to jsem ještě otci Mihovičovi neřekl, že jich mám pro jistotu pět. A co ty? Jak jsi na tom ve vědě?“

„Děkuji za optání, nic moc,“ vzdychla si. „Utěšuji se, že to gufyrové vědí a že by nás to mohli naučit, ale kdyby nás zklamali a museli bychom to vymyslet sami, bylo by to horší. Jediné, co nás už teď může blažit, je vědomí, že neděláme zbytečnou práci, protože to není chiméra, když už se to někomu před námi podařilo.“

„No vidíš!“ řekl povzbudivě. „Šlo to jim, musí to jít i nám!“

„Já vím, ale...“ vzdychla si. „Jen aby nám výzkum netrval tisíc let! Nám by to snad nevadilo, ale ty miliardy lidí, které by se toho nedožily...“

„Ale aspoň máme co dělat!“ řekl povzbudivě – a zase ji k sobě přitiskl.

„Ještě rok!“ vzdychla si. „Ještě rok se musíme skrývat!“

„Neboj se, ten ještě bude nabíjet!“ věstil.

Jen neupřesnil, jak...

=*=

Prakticky v téže hodině, kdy malý letounek dosedl na rozlehlou pláň, se od místa jeho přistání rozběhli průzkumníci.

Hans Pilz přistál opatrně, ale jakmile letoun dobrzdil, vyskočil z kabiny a okamžitě položil na vyprahlou step značku práta. Z výšky se pláň zdála široko daleko prázdná – což neznamenalo, že je zde bezpečno, ale položení značky práta bylo v této chvíli nejdůležitější. Hans si proto pospíšil, aby na něho nečekali ani o vteřinu déle, než bylo nutné. Kdyby se tu něco nebezpečného objevilo, měli všichni instrukce, aby ihned zmizeli. Zpočátku se měli vracet do karanténního bloku na pustém světě Sýglydy, aby případně neohrozili jiné lidi. Byli tam připraveni i záchranáři, ačkoliv všichni doufali, že nový svět bude lidem příjemný jako většina předchozích.

Jakmile ale Hans položil značku, začali se tu vynořovat průzkumníci. Jako první otec Zdenky, pan Vít z Perchye. Rychle se rozhlédl, odskočil stranou, ale nespokojeně si odfrkl, když široko daleko, kam jen oko dohlédlo, spatřil holou step rovnou jako stůl a pokrytou drobnou trávou, kde se nemohlo skrýt žádné větší zvíře. Pan Vít by byl raději, kdyby se vynořil pár metrů od obrovského tygra, současné okolí se nedalo považovat za nebezpečné. Ale mohl se i mýlit.

Hans Pilz krátce poté zmizel do karantény na Sýglydy. Jeho úkol skončil, zůstal tu po něm jen drobný letounek, kterým sem z vodního světa přiletěl. Tento ultralight možná jednoho dne skončí na podstavci jako pomník, ale teď tu byl jako jediný orientační bod široko daleko.

Na pláni se jen tak ze vzduchu zhmotňovali další a další průzkumníci. Objevovali se rychle, tak jak ti před nimi stíhali opouštět značku a uvolnit ji dalším, ale pak se dvacet metrů stranou od první objevila další značka a proud lidí se zdvojnásobil a o chvíli později ztrojnásobil.

Pan Vít s několika prvními uspořádal narychlo poradu. Odeslali na Sýglydy kurýra, aby jim z Orizemě poslali několik

průzkumných ultralightů. Obratem se začaly vynořovat, jeden po druhém vzlétaly a hvězdnicovitě zamířily do všech stran. Pan Vít je dirigoval, ale když mu přivezli další pro něho, předal velení jinému a sám se nasoukal do těsné kabiny, navržené pro štíhlejšího Hanse Pilze.

„To by v tom byl gufyr, abych tu nějaké větší zvíře nenašel!“ prohlásil, než se vznesl.

Brzy poté ale průzkumníci označili pláň za poměrně bezpečnou a nastoupili Sjöbergovci, aby zde postavili první lizid. Až bude funkční, budou moci všichni používat namísto neobratných, ale v této chvíli jedinečných ultralightů mnohem výhodnější rations. Pak se mohou bez obav rozletět na další světy – některé byly viditelné již z toho prvního. Pokud má tento vesmír blíž k Druhému, další jistě nebudou daleko.

Vypadalo to jako frontální útok na další vesmír – a jistě to k tomu nemělo daleko. Jen namísto zbraní byly hlavními prostředky značky préta, ultralightsy bratří Pilzů a mravenčí piplačka sehrané rodiny Sjöbergů při montáži dalšího lizidu. Tentokrát se ani nenamáhalo s utajováním a maskováním – montovali tu obrovitou horu přímo na pláni, kde brzy trčela jako námořní loď, vyvržená vlnou tsunami na pevninu.

Podobně to vypadalo i ve Třetím vesmíru, kde odlétaly stovky průzkumníků hledat další světy a zapisovat je do seznamu použitelných. Na každý svět mířili v trojicích. Jednotlivci by mohli selhat a dvojicím by chyběla možnost poslat jednoho člena se vzkazem. Dobrovolníků našli něco kolem tisícovky, někteří z nich museli zajišťovat karanténní blok na Sýglydy, takže průzkum probíhal na třech stovkách světů současně.

A veškerý průzkum zajišťovala nepřilíš početná kolonie pozemšťanů z Orizemě. Ani do toho nepotřebovala zapojit dobrovolníky z Hjöwiltu, zejména Lučany. Zatím si vystačili i bez nich.

Kdyby bylo třeba, přihlásili by se všichni.

Prvního většího jednání se účastnilo pět gufyrů a osm lidí. Byli mezi nimi i Standa a Slávka, ale na naléhání Rady Starších se jednání s gufyrý nikdy neměli účastnit oba současně. Samozřejmě oba protestovali, ale otec Mihovič jim to zdůvodnil tím, že jen oni dva mají ovladač gufyrských adchyfů a to by mohlo být nebezpečné – především pro ně.

„Uvědomte si, oni vědí, komu to tenkrát dali,“ připomínal jim. „A pořád nemáme jistotu, zdali se projeví jako skutečné oběti Sandišůtů nebo jako jejich spojenci. Pořád je možné oboje.“

„No a co?“ zkusila lehkomyšlně namítnout Slávka. „Aspoň by nás zabili oba najednou.“

„Poslyš, Sláví, tak nesmíš uvažovat!“ napomenul ji.

„Nenapadlo tě, otče, že by se nám jednomu bez druhého beztak nechtělo žít?“ řekla tišeji.

„Kdyby se vás dvou opravdu chtěli zbavit, měli by tisíckrát vítanější příležitost, kdyby vás měli pohromadě,“ připomněl jí.

„Když nebudete u jednání nikdy spolu, budou mít i menší pokušení a vy budete mít větší šanci přežít. Oba, rozumíš? Nebylo by od nich inteligentní odhalit se při zabití jen jednoho z vás. Nevíme, jestli jsou gufyrové naši přátelé, ale rozhodně to nejsou pitomci!“

Slávka to uznala, otec Mihovič míval až příliš často pravdu.

První kolo jednání se proto odehrálo bez Standy, neboť Slávka měla důležitější důvod k účasti. Chtěla hned zpočátku projednat s gufyrý »biologické problémy«. Ale jak se zdálo, na podrobnosti mělo dojít později. Klíčovou otázkou bylo, zda se Velká rada Hirávhy rozhodne přijmout nabídku pozemšťanů, zda budou gufyrové ochotní přestěhovat se do bezpečí jiného vesmíru a jaké problémy to přinese, kdyby chtěli přestěhovat i některé závislé civilizace.

Jednání probíhalo na jednom z neutrálních světů v Druhém vesmíru, Avigulu. Hostiteli byly bytosti podobné lidem, jenže

s modrou kůží a s pravou modrou krví. Tu barvu působily jiné nosné prvky v krevním barvivo – lidé měli hemoglobin na bázi železa, Avigulové na bázi alumina. Zdálo se ale, že jsou s gufyry jedna ruka a snažili se připravit k jednání co nejpříznivější prostředí. Když otec Mihovič navrhl, aby se jednalo u kulatého stolu, okamžitě jim jeden navrhli a přinesli. Standa do velkého sálu propašoval kamery, aby z jednání zůstal trvalejší záznam. Nikdo je neobsluhoval, jen je zběžně připevnili tak, aby zabíraly celý jednací stůl. Telepatické snímače se snažily zaznamenat všechno, o čem se bude jednat. Gufyrové by dokázali mluvit česky, ale zvuky se daly přeslechnout snadněji než telepatie, proto se raději rychle shodli na ní.

Nějakou dobu se jednalo o zárukách. Gufyrové byli v tom směru velice opatrní – zřejmě už se jednou pořádně spálili a z důvěřivosti je to vyléčilo, ale pozemšťané je nechtěli napálit. Bylo přece mnohem výhodnější získat spojence než dalšího nepřítele.

Gufyrové to nakonec zběžně sečetli – měli by požadavek na dvanáct světů běžné velikosti. Ty zatím pozemšťané neměli prozkoumané, takže se rozhodnutí muselo odložit, ale mezitím uplynulo celých dvanáct hodin jednání a na Slávku se zatím nedostalo. Otec Mihovič jí proto doporučil vrátit se na Jukagyri, zalehnout a přijít až ráno. Když přišla řeč na odpočinek, gufyrové tvrdili, že unavení nejsou a Rada Starších, aby jednání nezdržovala, se rozhodla střídat vyjednávače za chodu. Spolu s Slávkou se proto na Jukagyri vrátili tři a poslali za sebe jiné tři. Tak to chtěli střídat až do konce.

Slávka se objevila nejprve v knihovně, kde ji uvítal nejen Standa, ale většina osazenstva hradu, všichni napnutí na dosavadní průběh jednání. Zejména tím, že ve svém tabletu přinesla záznamy dosavadního jednání. Jenže toho bylo příliš mnoho, takže po ní chtěli nějaké stručnější shrnutí.

„Zatím dobrý,“ řekla Slávka, ale takové nicneříkající vyjádření nikomu nestačilo, takže to na všeobecnou žádost musela upřesnit. Když přiznala, že se na její problémy zatím nedostalo, Standu napadlo, že by ji měl vlastně vystřídat, ale vymluvila mu to.

„Oni se teď dohadují o podrobnostech stěhování, tam teď nebudeš nic platný,“ řekla. „Máme se raději oba pořádně vyspat na zítřek, to už by mohlo dojít i na naše problémy.“

„Takže máme nejvyšší čas,“ pohlédl Standa významně na svůj tablet, zavěšený na krku.

Měl pravdu, bylo už hodně pozdě. Ostatní to uznali a když Standa i Slávka řekli, že tedy dnešní večerní debatu končí, nikdo nedal najevo nesouhlas – i když bylo zřejmé, že by raději diskutovali až do rána, neboť ještě neměli ani zdaleka všechno prodebatované.

„Tak my jdeme – dobrou noc!“ zvedla se Slávka. Podala ruku Standovi a zamířila na chodbu.

„Proč to nevezmeš přetem?“ podivil se trochu Standa.

„Protože nehodlám zneužívat nadprostor i tam, kde jde o pár kroků!“ odvětila. „Nebud' líný a pojď mě doprovodit!“

To jí samozřejmě nemohl odmítnout, takže z knihovny na chodbu vyšli ruku v ruce.

„A co ty? Jak jsi daleko s výzkumy?“ zeptala se ho ještě ve dveřích.

Standa se tedy rozhovořil o svých výzkumech lizidů. Jenže jakmile se za nimi zabouchly dveře knihovny, umlčela ho Slávka rukou položenou na jeho puse.

„Nech toho!“ poručila mu. „Jen jsem chtěla, aby si ostatní mysleli, že se teď budeme my dva bavit o lizidech. Ne že by to nebylo zajímavé, ale...“

„Máš lepší téma?“ usmál se na ni.

„Mám,“ přikývla. „Víš, promýšlela jsem tam, jak jsme na tom my lidé ve vztahu ke gufyrům. Jenže mi vyšlo něco úplně jiného.“

Mezitím došli ke dveřím její komnaty. Slávka je otevřela, ale Standa se před nimi zastavil.

„Pojď dál!“ navrhla mu. „Nebudeme se snad bavit tady na chodbě!“

A vtáhla ho dovnitř. Nebyl proti, když ho sama pozvala.

„Tak povídej!“ vyzval ji, jakmile za nimi zabouchly dveře.

Bylo už skoro samozřejmostí, že se hned za dveřmi objali. Jako vždycky, když byli sami.

„Víš, Stániku, uvažovala jsem o nás dvou,“ řekla a trochu se od něho odtáhla, aby se mu dívala přímo do očí. „Jsme ve válce se Sandišůty. Ve válce sice nevyhlášené, ale s desítkami obětí na naší straně a snad i s nějakými na jejich. Gufyrové mohou být stejně tak dobře našimi dobrými spojenci jako krutými nepřáteli. My dva jsme přitom nejvíc na ráně, zájem na našem zabití mohou mít skoro všichni... Nezdá se ti hloupé, že pořád ještě čekáme, až nám bude osmnáct?“

„Sama jsi chtěla počkat, až se nebudeš muset ohlížet na vaše,“ připomněl jí.

„Jistě,“ přikývla. „Se svatbou musíme ještě skoro rok počkat. Dohodli jsme se, že budeme na Orizemi dodržovat Sedmero ve všech bodech... jenže když to promyslíš, ctít rodinu znamená, že by ses neměl ohlížet po cizích manželkách a já zase po cizích chlapech, ale vlastně vůbec nic to neříká o tom, že bysme měli pořád kolem sebe jen kroužit jako kočka kolem horké kaše!“

„Takže – ty myslíš...?“ jakoby tomu nemohl uvěřit.

„Jo!“ ujistila ho.

Rozvíjet už to nemusela...

=*=

Gufyrové

Dohodu mezi gufyry a pozemšťany se nakonec podařilo uzavřít.

Zpočátku se zdálo největší překážkou, že pozemšťané neměli Třetí ani Čtvrtý vesmír pořádně prozkoumaný, ale gufyrové se nabídli pomoci s průzkumem, bylo by to přece i v jejich bytostném zájmu. Původně navrhovali, aby jim lidé Čtvrtý vesmír uvolnili úplně, aby se vzájemně ohrožovat ani nemohli, ale s tím Rada Starších nesouhlasila. Zejména Mihovič trval na dobrých sousedských vztazích místo úplné izolace.

„Jednou beztak dojde k tomu, že se budeme muset vypořádat i s přímým sousedstvím,“ tvrdil. „Oddělení by mohlo fungovat jen kdyby jedna nebo druhá strana nedokázala projít hranicí vesmírů. Věčně se ale oddělovat nemůžeme a vyvinout chitsaldily není tak nemožné, když jsme to dokázali i my lidé, dodnes považovaní jak Sandišůty, tak vámi za zaostalý druh.“

„Podceňovali jsme vás,“ přiznal gufyr. „A oni... našťěstí... taky.“

„Takže musíme dohodnout vzájemné vztahy,“ pokračoval otec Mihovič. „Navrhoval bych pro začátek věnovat vám místo ve Čtvrtém vesmíru. Kdybych řekl: »co tam najdete, je vaše«, nebylo by to správné. Zatím byly všechny dosud objevené světy prázdné, ale nemusí to být pravidlo a nebylo by spravedlivé utiskovat na některém objeveném světě bytosti, které tam již odedávna žijí.“

„To je i naše pravidlo,“ řekl rychle gufyr.

„Zajímalo by mě, jestli jste to dodržovali i u nás na Zemi?“ rýpnul si otec Mihovič.

„Od začátku nás tam Sandišůti nepouštěli...“ řekl gufyr suše. „Odvolali jsme se sice na staré smlouvy, podle nich jsme měli při dohledu nad méně rozvinutými civilizacemi

spolupracovat, ale oni považovali za dostatečnou spolupráci, když nám občas umožnili trestat skutečné darebáky.“

„Jednou za pět let ztrestat jednoho – dva darebáky,“ vzdychl si otec Mihovič. „I nám tvrdili, že je to vrchol spravedlnosti. A zatím...“

„My se na Zemi nevyznáme,“ přiznal gufyr. „Ale až se tam dostanete, dejte si pozor. Oni tam už jistě mají rozmístěnou spoustu pastí. Jsou určeny proti nám, ale vám by také vadily... měli Zemi na starosti devadesát tisíc let, dost času na to, aby se tam zabydleli...“

„Díky za varování,“ přikývl otec Mihovič. „Mám pro vás také jedno. Kdybyste tady, v tomto vesmíru, narazili na Sandišůty, nepokoušejte se jít na ně sami. A kdybyste to už udělali, dejte nám aspoň předem vědět. Jestli jsou pasti na Zemi, mělo by jich být tisíckrát víc kolem nich.“

„To očekáváme,“ souhlasil gufyr. „Opravdu si myslíte, že byste nám mohli být i v takovém případě užiteční?“

„Nevylučujte to už předem,“ řekl otec Mihovič. „Kdyby nic jiného, měli byste nás aspoň včas varovat, kdybyste neuspěli. Můžete vás naopak varovat my, kdybychom na ně narazili jinde.“

„Takové vzájemné služby jsou spravedlivé,“ řekl gufyr. „Souhlasíme. Máme pro vás ale něco, co nám oplatit nemůžete.“

„Myslíte?“ zapochyboval otec Mihovič.

„Nemůžete, protože nic takového sami neznáte a za druhé, my to už dávno nepotřebujeme,“ řekl gufyr. „Jedná se o úpravy genetiky. Můžete tím urychlit přírodní vývoj a zavést do organismů funkce, jaké v nich nebyly a některé by se přírodní cestou ani nemohly vyvinout.“

„Myslíte telepatické ovladače?“ řekl otec Mihovič a všichni lidé zbystřili pozornost.

„Ty už jste zřejmě objevili,“ řekl gufyr. „Ty ale nemám na mysli. Jde mi o analýzu genetiky a následné úpravy, také ukryté

v lizidech, ale na jiném místě. Dokáží urychlit i zpomalit biologické hodiny organismů. Mohli byste tím urychlovat růst a dospívání dětí i přenos některých znalostí, ale užitečnější je obrácená funkce – zpomalením dosáhnete opravdu významného prodloužení svého věku. Vy sami už to nepotřebujete, to je totiž první, co jsme vám při přijetí dělali, ale lidi Země by to zajímat mohlo. Rychlejší vývoj jedince je výhodný pro obecný rozvoj druhu, ale přináší kratší život. Myslíci bytosti už další rychlý druhový rozvoj nepotřebují. Obecně platí, že stabilní civilizace vynikají dlouhověkostí. Časem by se to zpomalilo samo i u vás, ale trvalo by to možná až stovky generací. Zpomalení stárnutí je v našem pojetí rychlejší.“

„Teď by tu měla být Slávka Thorovská!“ řekl otec Mihovič vážně. „Prosím, přerušme jednání, já pro ni skočím!“

„Myslíte tu mladou s našimi ovladači adchyfu?“

„Ano, tu,“ přisvědčil otec Mihovič.

„Dobrá – přiveďte ji sem!“ svolil gufyr. „Zdála se nám hodně nedočkavá...“

Otec Mihovič v té chvíli zmizel...

=*=

Je pravda, Slávku nemusel dlouho přemlouvat. Ba ani krátce. Stačilo, aby se znenadání objevil v hradní knihovně, kde všichni obyvatelé Jukagyri snídali, a navrhl jí, aby ho následovala k jednání, neboť gufyrové lidem nabízejí znalost prodlužování života, Slávka ihned vyskočila.

Ani se nestihla s Standou rozloučit víc než letným gestem rukou. Standa ji ovšem chápal a přál jí, že bude při tom, nač se nejvíc těšila a bylo to i natolik důležité, že to byl dobrý důvod ke spěchu.

Jednání se ale protáhlo déle než čekal. Všichni snědli oběd bez chuti, jak byli duchem jinde. Mohli si jen probírat část záznamů, které včera přinesla ve svém tabletu Slávka, když ji otec Mihovič odeslal na Jukagyri, ale on sám přiletěl tak nakvap,

že neměl čas přenášet další díly záznamu. První část už dávno probrali a teď nedočkavě čekali na další.

Večer se ale vrátili oba, otec Mihovič i s Slávkou. A přiletěli s dobrou zprávou.

„Dohoda je hotová!“ oznámil otec Mihovič. „Gufyrové dostali značku ve Čtvrtém vesmíru, kde začnou vlastní průzkum souběžně s naším. Dohodli jsme se zamezit při průzkumu světů dvojí práci. My jim předáme popis těch, které jsme už objevili a o které prozatím nemáme zájem, oni nám budou také předávat popisy nově objevených světů, které sami nehodlají osídlit. Dají nám i seznam světů, které by osídlit chtěli. Vzájemné návštěvy obydlených světů si budeme předem hlásit a kdo z nás objeví Sandišůty, dá okamžitě vědět těm druhým.“

„A teď to nejdůležitější!“ vskočila mu do řeči Slávka. „Gufyrové mě naučili používat lizidy pro některé biologické funkce, které jsme dosud neobjevili – a když si uvědomíte, co toho v lizidech je, tak by nám objevení těch věcí mohlo trvat ještě pár set let! I tak se můžeme pár let seznamovat se vším, co tam je pro nás zajímavé.“

„Nepodceňuješ nás?“ namítl Standa.

„To bych si netroufla,“ ujistila ho. „Ale uvědom si, kdybys chtěl obsáhnout všechno současné vědění lidstva, musel bys mít o hodně větší hlavu. Gufyrové by to zvládli, mají mozkovou kapacitu nejméně desetkrát větší, ale jeden člověk dnes prostě nemůže obsáhnout všechno. Naše civilizace si nedostatky mozkové kapacity jedinců vynahrazuje spoluprací týmů a i to v úzkých oborech. Lidstvo své vědění dávalo dohromady po střípcích a na veškeré vědění lidstva potřebuješ tisíce odborníků. Když se ode dneška soustředíš na lizidy, dokážeš ve své hlavě obsáhnout sotva desetinu toho, co do nich kdysi gufyrové vložili. A když budeš cílevědomý a soustředíš se správným směrem, můžeš se stát odborníkem na některou součást lizidů, můžeš

vyniknout dokonce i nad gufury – ale obsáhnout do detailů všechno není v silách jednoho člověka.“

„No nazdar!“ vzdychl si Standa. „Tos mě teda nepotěšila!“

„Potěšit tě může jen to, že jsou prý už i nad schopnosti gufyrů,“ usmála se na něho. „Sami to přiznávají. Možná je pro nás hořká pilulka, že jejich mozkové schopnosti jsou nad našimi lidskými, ale to je prostě biologický fakt, o kterém bych nepochybovala. Jsou starší, rozvinutější, lizidy měli dávno předtím, než na Zemi pračlověk popadl první šutr, smiřme se s tím! Ale na druhé straně, když se zaměříš správným směrem, můžeš v tom jednom jediném směru převýšit i gufury. Jde jen o to, poznat správný směr, kde by to mělo smysl.“

„Myslíš?“ vzdychl si opět Standa.

„Zkus to a uvidíš!“ navrhla mu. „Dnes jsme od nich dostali obrovské možnosti. Sami bychom to možná objevili také, jistě by nás popohánělo vědomí, že to je proveditelné, ale trvalo by nám to neúměrně dlouho, možná i několik staletí. I gufyrům to zabralo pár tisíciletí výzkumů! Teď už je to jednoduché jako všechno, co pro nás zařizují lizidy. Potřebovala bych to teď na někom vyzkoušet, ale pevně věřím, že nás nepodvedli.“

„Chceš dělat pokusy na lidech?“ zamračil se trochu otec Mihovič.

„Stačila by mi pro začátek kočka,“ přikývla Slávka. „Nebo pes, ale nebála bych se to zkusit na člověku, je to prý už několik set tisíc let prověřené a nejen na lidech, ale i na jiných bytostech.“

„Kočku nebo psa dostaneš, až se uchytíme na Zemi,“ slíbil jí neurčitě otec Mihovič.

„Ale na lidech to raději nezkoušej,“ přidal se i Standa.

„Jednou s lidmi začít musíme,“ odvětila. „Na Orizemi to nemá smysl, tady tu úpravu máme všichni, ale snad si nemyslíte, že si napořád vystačíme s tisíciletými kočkami?“

„Staří Egypťané by je pak považovali za božské...“ zasmál se Standa.

„Staří Egypťané možná,“ zamračila se Slávka. „Ale čím dřív začneme, tím lépe. Lidstvo na to čeká až příliš dlouho. Sandišůti nám to nedali – řečičky o tom, že je lidé zklamali, jsou jen řečičky k zakrytí pravého důvodu, proč nás nechávali vyhnívat v tom marastu, ve kterém Země je.“

„Ty už znáš ten pravý důvod, proč to na Zemi udržovali tak, jak to je?“ zvažněl Standa.

„Neznám,“ pokrčila rameny. „Můžeš se jich na to zeptat. Ale asi ti to neřeknou, i kdyby se ti podařilo se s nimi domluvit.“

„Tobě nevadí, že lidem na Zemi upřeli dlouhověkost, ačkoliv ji mohli zavést už od pravěku?“ naléhal na ni.

„Nevadí mi to,“ přiznala klidně. „Ale teď už na tom nesejde. Teď už se můžeme na Sandišůty vykašlat. Už bych se jich na to ani neptala.“

„Já bych jim to nepřestal vyčítat nikdy!“ namítl.

„Vyčítat jim to můžeš,“ usmála se. „Ale teď máme důležitější věci na starosti, takže Sandišůty odsuneme na vedlejší kolej, kde mohou klidně rezivět. Nestarej se už o ně!“

„Nebylo by dobré pustit je úplně ze zřetele,“ nesouhlasil. „Ještě by nás mohli v budoucnu šeredně překvapit.“

„Mohli – kdybys nevymyslel, jak jim to překazít,“ připustila. „Ale neříkej mi, že při tvých nápadech na něco nepřijdeš!“

„Celé lidstvo bys podceňovala, ale mě naopak přeceňuješ!“ vyčetl jí.

„Spíš buď rád, že ti tak věřím!“ řekla.

=*=

Čím víc se Vlaštovka blížila ke Slunci, tím víc se Slávka těšila, až bude moci konečně uplatnit vědomosti získané od gufyrů. Rada Starších rozhodla, že musí všechno nejprve vyzkoušet a teprve když se ukáže, že je všechno přesně takové, jak se očekává, zasvěťí do toho další.

Slávka tvrdila, že to nebude těžké. Ji samotnou do toho gufyrové zasvětili během jediného dne – pravda, vypomohli si urychleným vnímáním, ale to by už měla umět i ona.

Teď ale měla před sebou několik let pauzu. Výzkum dlouhověkosti zastavili, aby neobjevovali objevené. Výzkumný tým se mohl ode dneška zaměřit na jiný problém, ale než si najdou předmět dalšího výzkumu, měli všichni volno.

Naštěstí se mohla věnovat i filmu! Teď na to měla ještě víc času než dřív. Pořád bydlela na Jukagyri, ale stále častěji pobývala i mezi filmaři. Z dětských rolí vyrostla, ale dostávala jiné, často ještě zajímavější, známí ji dokonce ze žertu nazývali podle známé pozemské herečky Marylin.

Standa se až teď zabral pořádně do výzkumů, takže mu to nevadilo. Pravda, Sjöbergové objevili schopnost lizidů duplikovat samy sebe, dokázali celý kolos podle návodu i smontovat, ale cítili se přitom jako montéři na páse, kteří dokáží sestavit i automobil nebo složitý počítač, aniž by rozuměli jeho funkcím. Standa se naopak zaměřil na skryté vlastnosti. Nedokázal by lizid smontovat, ale brzy zjistil, že mu nikdo na Orizemi nedokáže poradit prostě proto, že on sám toho o nich ví nejvíc. A čím víc toho věděl, tím méně pomoci mohl čekat od jiných zdejších expertů.

Musel se tedy spolehnout především sám na sebe. Možná bylo dobře, že se přestal zdržovat rozhovory s ostatními, aspoň se tím víc dokázal zahlbout správným směrem, mělo to ale i špatné stránky. Standa se přestal stýkat s přáteli a i Slávce se zdálo, že se jí teď nějak straní. Věděla o tom, co dělá, uznávala, že je to důležité, sama ho k tomu popichovala, ale pak se i jí samotné zdálo, že to trochu přehání.

Standa brzy objevil další neznámé funkce lizidů. Prodlužování věku byla jen malá část balíku funkcí, ke kterým se dostal. A nestačil se divit.

Přišel na to, proč na Dzígvlégtu a teď i na Orizemi nejsou lékaři. Pokud tu ještě od středověku nějakí byli, lékařskou praxí se zásadně nezabývali. Neměli totiž pacienty.

Nebylo to tím, že by vůbec neměli co dělat. Doktor Hybeš sem tam ošetřil nějaký menší úraz, Standu například ošetřoval po útoku upírků na Hjöwiltu, ale neměl žádné léky a zpravidla se omezil jen na první pomoc a zbytek ponechal zdejší přírodě. Tvrdil, že příroda je mocná čarodějka a poradí si jistě sama.

Nebyla to úplná pravda. Příroda nebyla taková zázračná čarodějka, jak se zdálo. Ani v jiných vesmírech nebyly velké rozdíly oproti Zemi nebo Orizemi. Všude číhaly na lidi přírodní nástrahy v podobě bakterií a virů, na Zemi přinášejících nemoci, nikde nebyli lidé bezpeční před úrazy, ale na žádném ze světů nikdy nikdo neonemocněl a také úrazy se hojily podstatně rychleji než na Zemi.

Při katastrofě Dzígvlégtu popálil pár lidí žhavý sopečný popel, ale pokud se jim podařilo včas vyskočit ze smrtících mračen do bezpečí Hjöwiltu, spáleniny se jim rychle zahojily. Pomoc lékařů spočívala v potlačení šoku, očištění ran a u zlomenin v odborném narovnání a zafixování.

Lékař Hybeš nad rozbitými dětskými koleny vždycky lamentoval: »Teď bys měl (měla) dostat injekci proti tetanu, ale protože ji nemám, tak to jen zavážeme a natřeme chladivou masťou« – a natřel ránu vepřovým sádlem, které se objevovalo studené, jako právě vytažené z ledničky. Kupodivu to vždycky stačilo. Rány nikdy nehnisaly, naopak velice rychle mizely a nezůstávaly po nich ani jizvy.

Takovou pomoc ovšem zvládli i laici. Samozřejmě většinou volali lékaře, ale ve světech, kde žádní studovaní lékaři nebyli a nebylo koho volat, museli se spolehnout jen na sebe. Někteří v tom získali i značnou praxi – například pan Vít, otec Zdenky, proslul jako ranhojič a napravovač zlomenin – na lovu tygrů nebyla o různé nehody nouze. Ale i neodborná pomoc vždy

končila dobře a pacienti samoléčitelů se uzdravovali stejně rychle jako pod dozorem skutečných lékařů.

Nebyla to ale jejich zásluha. Jak se Slávka dozvěděla a Standa potvrdil, mohl za to implantovaný ovladač dlouhověkosti. Monitoroval neustále většinu funkcí lidského či zvířecího organismu – na Dzígvegtu to měli i koně – a zajišťoval opravy odchylek od normálního stavu. O nápravu se staraly lizidy – nebyl pro ně problém syntetizovat účinné látky přímo uvnitř poškozeného organismu, aby se brzy vrátil do ideálního stavu. Znamenalo to, že lidé budou ve světě bez lizidů stárnout téměř tak rychle jako na Zemi? Slávka tvrdila, že se i přesně vyladěné organismy mohou časem rozladit. Jejich odolnost přestane být vyšší než přírodní – přestaly by se jim vyhýbat nemoci a některé agresivní bakterie by je mohly velice rychle zabít. Tak to například popisoval H.G.Wells v knize Válka světů, kde vetřelce na Zemi nakonec zlikvidovaly obyčejné hnilobné bakterie. Podle Slávky by to nebylo hned, ale bude-li se někdo dlouho pohybovat mimo dosah lizidů, časem by se to projevit mohlo. Takoví lidé by si měli občas dopřát dovolenou v civilizovaném světě, aby je lizidy daly do pořádku.

Tyto závažné poznatky musel Standa předat především průzkumníkům nových světů, ale o to se postaral hned, jakmile je objevil. Důležité bylo, že stačí skok přetm zpět do civilizovaného světa. Středisko průzkumu světů na Hjöwiltu jeho poznatky vděčně přijalo a službu konající hoši slíbili, že je samozřejmě ihned rozšíří, jakmile se která skupina vrátí z průzkumu.

Standovi trochu vrtalo hlavou, co vlastně Sandišůti provozovali na Zemi? Kdyby vybraným lidem opravdu prodlužovali věk, bylo by to trvalejšího charakteru. Do Hjöwiltu se nedávno přestěhovalo ze světa Trysišyha v Druhém vesmíru pár desítek bývalých sibiřských lovců mamutů, jejichž věk se počítal přes dvanácti tisíc let! Všichni pak zůstali na Hjöwiltu, do

dalšího stěhování se jim nechtělo. Nepomohlo lákání, že je na Orizemi v noci tma – ti nejstarší si na bílé noci už dávno zvykli. I do druhého vesmíru přešli až po varování, že by na Trysišyha zůstali ze všech pozemšťanů sami.

O což nikdo ze starších nestál, zejména když už ledacos tušili o Sandišůtech.

Záhada Metuzaléma a jeho vrstevníků ovšem zůstala. Proč všichni pomřeli po dosažení necelé tisícovky? Buď na nich Sandišůti dělali úplně jiné pokusy než se standardní dlouhověkostí, jako ve Druhém vesmíru, anebo vybraným jedincům dlouhověkost nejprve poskytli, ale pak jim po necelé tisícovce život násilně ukrátili. Jinak by se Metuzalém a jeho věrní museli dočkat v plné životní síle a v pohodě moderní doby, což se ovšem nestalo, ačkoliv lizidy na Zemi byly a fungovaly.

Jaký to mělo smysl, zůstalo lidem záhadou a jak se zdá, záhadou to už zůstane.

Nejdůležitější bylo, že dlouhověkost, spolu s vysokou odolností lidí i vybraných zvířat, bude bez problémů přetrvávat i na Zemi a Orizemi. Neměl mít na to vliv ani krátkodobý pobyt na světech bez lizidů – stačí, když se průzkumníci čas od času vrátí na některý civilizovaný svět.

Šlo teď o to, aby na všech světech byly lizidy a lidé měli správné ovladače.

Pak už zůstane jen jeden jediný problém, který dlouhověkost s sebou zákonitě přinese.

Nebezpečí přelidnění.

=*=

Na Orizemi se setmělo a přicházela noc.

Hrad Jukagyri III se ponořil do tmy, do dálky svítila jen okna knihovny, kde se jako obvykle sešlo celé hradní osazenstvo u tradiční společné večeře.

Standa vypadal jako duchem nepřítomný a když mu Slávka přistrčila slánku, aby si mohl přisolit večeři, nabral si soli plnou lžičku a než mu v tom mohla zabránit, zamíchal si ji do kávy.

„Popleto!“ zasmála se mu. „Ukaž – napravím to!“

Káva i s hrnkem se vypařila a přímo před Slávkou se objevila jiná. Ve stejném hrnkem, se stejnou pěnou navrchu, jenže neoslazená. Slávka do ní přidala dvě lžičky cukru, opatrně zamíchala a pak hrnek přesunula před Standu.

„Tady máš – a dávej trochu pozor, co děláš!“ napomenula ho.

Otec Mihovič se na Standu podíval pátravěji.

„Co je s tebou, Stando?“ oslovil svého nejmladšího kamaráda.

„Nic mi není,“ protestoval Standa, ale neznělo to příliš upřímně.

„Pořád něco řešíš, co?“ vystihla ho maminka.

„Když ono je to strašně zajímavý...“ vzdychl si Standa.

„No dobře, ale aspoň při večeři bys to mohl na chvílku odložit!“ přisadil si přísně tatínek.

„Nemohl, tati,“ obrátil se na něho Standa. „Možná dřív, ale teď už je na všechno pozdě.“

Napil se přitom kávy – nebyla to pozemská káva, ale orizemská, s pozemskou měla společné jen to, že se vařila z jakýchsi umletých plodů. Přišli na ni Japonci, ale orizemská káva se okamžitě rozšířila po celé Orizemi, protože chutnala podobně jako káva, jen neměla její nepříjemné účinky.

„Na co je pozdě?“ zachytil se toho otec Mihovič.

„Na všechno,“ řekl Standa, dopil kávu a vstal. „Dneska jsem nějak utahaný, půjdeme radši dřív spát, snad to zítra bude lepší.“

Skutečně vypadal nějak sklesle, takže se nikdo nedivil, když zamířil ke dveřím na chodbu. Poslední dobou ani nemizel pomocí přeta. Jednak sám tvrdil, že by mělo být využíváno

skrovněji než dosud, jinak nebude pro všechny lidi stačit, za druhé by podle něho měli lidé dávat přednost vlastním nohám všude tam, kde to postačí.

Vyšel z knihovny, aniž se ohlédl, ale když dveře zabouchly, uvědomil si, že jde sám. Slávka se k němu nepřidala, jak bylo v poslední době pravidlem. Trochu ho to znejistilo, ale jen si povzdychl a nezastavil se. Možná to tak bude lepší.

To se ale přepočítal. Téměř došel ke dveřím své ložnice, když se vynořila ze sousedních dveří i ona. Předběhla ho prětem, jak jinak.

„Jsi dneska vážně tak utahaný?“ zeptala se ho tiše, než se objali jako vždycky, když byli sami. Chodba byla našťestí pořád prázdná. „Nepůjdeme nejdřív ke mně?“

„Jsem utahaný,“ odvětil. „Ale můžeme si ještě popovídat.“

„Tak pojď!“ vtáhla ho tiše do své komnaty.

„Počkej, Sláví!“ snažil se ji krotit, jen se za nimi zavřely dveře. „Musím ti nejdřív něco říct!“

„Až potom!“ odbyla ho a nedočkavě mu rozepínala košili. Zmohl se sotva na to, aby jí trochu pomáhal...

„Co je s tebou dneska?“ vyzvídala, když ho konečně dotáhla do své postele. „Jako bys byl duchem úplně někde jinde!“

„Třeba jsem!“ odvětil neurčitě. „Nemáš ani tušení, co...“

Nedočkavostí ho ale nenechala, aby to rozvíjel. Jen si ho přitáhla k sobě blíž, aby ho mohla dlouze políbit. A pak už mezi nimi nepadlo ani slovo, jenom na konec sebou překvapeně trhla.

„Co je to s tebou?“ vyjekla. „Proč sis nedával pozor? Dohodli jsme se, že s dětmi počkáme až po svatbě!“

„Promiň!“ zabručel a padl vedle ní naznak. „Nejde uhlídat všechno najednou...“

„Jakýpak všechno najednou?“ rozčilovala se. „Souhlasil jsi s tím přece! Tady na Orizemi není žádná pořádná antikoncepce, pozor si musíš dávat ty!“

„Nemusíš se bát, nic se nestane!“ uklidňoval ji a chtěl ji pohladit po tváři.

„Obdivovala bych tvou jistotu, kdyby se mě netýkala!“ odsekla a nahněvaně ho odstrčila. „Za chvíli doletí Vlaštovka na Zem a zrovna my dva nebudeme akceschopní!“

„Obdivovat nemusíš,“ zahučel nesouhlasně. „Vědkyně jako ty by už dávno měla vědět, jak to tady chodí.“

„Právě že to už dávno vím!“ odsekla a otočila se k němu zády. „Takhle se přece dělají děti! To mi vykládala ještě moje máma jako malé holce, abych to ani nezkoušela! Ale pak mi to potvrdila i tvoje máma. Pro jistotu mi to zopakovala, když poznala, že to na mě poprvé přišlo.“

„Vykládaly ti to špatně!“ ujistil ji. „Obě. Vykládaly ti to, jak to chodí na Zemi, ale tvoje máma nemohla ani tušit, jak to chodí tady. A mojí mámě to nejspíš nedošlo a možná to do dneška neví.“

„Tady to snad chodí jinak?“ zeptala se ho jedovatě.

„Jakési rozdíly tu jsou a jako vědkyně bys je měla znát!“ trval na svém.

„A odkud to víš ty?“ zpražila ho. „Ty... techniku!“

„Vím to z paměti lizidů,“ řekl vážně.

„Tam je něco takovýho?“ obrátila se opět k němu, tentokrát zvědavě.

„Tam toho je...“ řekl neurčitě. „Tvoje máma nic ani tušit nemohla, protože... ale moje máma už musela na beton vědět, že tady je to jinak.“

„No, něco mi řekla,“ připustila. „Že tomu na Zemi říkají měsíční cyklus, kdežto tady to nějak souvisí s dlouhověkostí, takže to trvá skoro rok. I tak je to dost nepříjemné a už jsem měla párkrát příležitost litovat ty na Zemi, jestli je tohle trápení potkává každý měsíc...“

„Takže bys měla vědět, že mezi dvěma cykly je neplodné období, které u žen na Zemi trvá jen pár dní, kdežto tady jedenáct

měsíců. A během té doby prostě otěhotnět nemůžeš,“ dodal s jistotou.

„Vážně?“ podívala se na něho udiveně. „To by... to by vlastně nebylo špatný!“

„Takže si někam poznamenej, kdy tě to zase čeká,“ poradil jí. „Stačí, když to budeš sledovat měsíc předem. A mezitím to, prosím tě, hod' za hlavu a radši si to užij. Kdybys pořád hlídala, aby se něco nestalo, ani bys z toho nic neměla!“

„Ale... ale proč sis do dneška pozor dával?“

„Protože jsem to do dneška nevěděl,“ přiznal.

„A to víš od lizidů?“

„Jo,“ přikývl. „Tam toho je, to by ses divila! Nejen o nás, lidech! Taky jsou tam podrobnosti o Sandišůtech, gufyrech a dvaceti dalších. Ale já... já teď vím úplně všechno!“

„Úplně všechno?“ zopakovala po něm pochybovačně. „Odkdy tak neskromně přeháníš?“

„Ode dneška,“ řekl, ale tak vážně, až ji zamrazilo. „Jenže já nepřeháním. Například vím, jak ochránit kterýkoliv svět před Sandišůty – a vlastně před každým, kdo by se pokoušel něco provést s lizidy. Kdybych to věděl dřív, nemusel by vylétnout do povětří ani Dzígvlagt.“

„Fí ha! Takže už víš všechno, co potřebujeme? A naučíš mě to?“

„Vím prakticky všechno,“ přikývl vážně. „Ale není to jednoduché. Smím ti říci jen že je něco takového možné a že se to co já nikdy nedozvíš. Nikdy v životě, rozumíš? Jen jeden z nás dvou smí být Vědoucí a protože to jsem já, ty už to být nesmíš.“

„Ty mě už nemáš rád?“ vyhrkla a zamračila se.

„Právě proto, že mám,“ vzdychl si. „A buď ráda, že se víc nedozvíš.“

„Ale proč?“ nedala se tak snadno odbýt.

„Je to nebezpečné,“ připustil. „Dva Vědoucí se nikdy nesmí ocitnout v tomtéž světě, jinak jim hrozí smrt. Buď tedy ráda, že Vědoucí nejsi. Jen tak můžeme být ještě spolu.“

„Ty mě úplně děsíš!“ zvažněla ještě víc.

„Hele, nechme toho!“ navrhl trochu unaveně. „Dneska toho mám právě tak po krk. Není lehké být Vědoucí. Je to strašně zodpovědné. Povíme si to někdy jindy, ano? Musím si to ještě promyslet, v tom mi asi nepomůžeš...“

„Myslíš?“ pochybovala.

„Jako Vědoucí to vím,“ ujistil ji.

„Poslyš, Stáníku, zdá se mi to čím dál tím strašnější!“ přiznala.

„Taky že je,“ přikývl. „Radši se tím netrap. Nemysli na to.“

„Zkusím to,“ přikývla. „Ale zůstaň dneska se mnou až do rána. To snad smíš...?“

„Zůstanu,“ slíbil.

=*=

Ráno Standu probudilo volání. Bylo ještě brzy, ale volal otec Mihovič, takže se rozhodl vyhovět mu ihned. Vyskočil z postele, automaticky se otočil, aby měl za sebou jen holou stěnu a nedalo se rozpoznat, kde se nachází, a uvolnil spojení.

„Stando, stalo se něco důležitého,“ sděloval mu s nesmírně vážným obličejem, až to Standu úplně elektrizovalo. „Přileť okamžitě do hradu Jukagyri II na Hjöwilt, musíme se tam poradit, co s tím.“

„Já?“ podivil se Standa. „Je to tak nutné?“

„Účastnil ses jednání s gufyry, přiděloval jsi jim značku do Čtvrtého vesmíru, takže se tě to týká taky. Dokonce víc než koho jiného.“

„Něco se stalo s gufyry?“ zajímal se Standa a rychle na sebe házel košili.

„Jo – a probud' Slávku a vezmi ji tam s sebou, když už jsi u ní!“ požádal ho otec Mihovič.

Standa se prudce rozhlédl. Jak může otec Mihovič vědět, že je u Slávky? Ale hned pochopil, že ho tentokrát zradila i holá stěna za ním. Slávka měla svou ložnici tónovanou v růžové barvě, zatímco on sám měl svůj pokojík neutrálně bílý. Což otec Mihovič pochopitelně věděl, vždyť s tím nedávno Slávce pomáhal. Stačilo mu pak spatřit růžovou za Standovými zády a byl doma. Nu což, otec Mihovič z toho nebude dělat problém, Standův táta nebo máma by byli nejspíš přísnější.

„Vstávej, Sláví!“ obrátil se na dívku, zachumlanou do přikrývky. „Něco se děje, máme ihned oba letět na Hjöwilt!“

„Je to nutný?“ zívla. „Ty tam jdeš?“

„Ty taky!“ ujistil ji. „Vstávej, otec Mihovič s námi počítá!“

„A proč mi to neřekne on sám?“ vyhrabala se neochotně z postele, posadila se a natáhla se pro své svršky.

„Protože pochopil, že jsem u tebe,“ usmál se na ni. „Neboj se, otec Mihovič to nikomu nepoví a nebude nám dělat problémy.“

Oba se rychle začali strojit, ale Slávka na sebe hodila jen to nejnutnější a zamířila do koupelny, zatímco on si místo ranní hygieny jen tak prsty prohrábl vlasy – na jeho krátké vlasy to stačilo.

„Kam že máme letět?“ obrátila se k němu ze dveří koupelny, kde se snažila s hřebenem v ruce zvládnout své zacuchané vlasy.

„Do Jukagyri na Hjöwilt,“ doplnil to rychle. „A pospěš si.“

Opatrně zdvihl z nočního stolku její halenku a sukni a podával jí je, aby její strojení urychlil. Konečně byla v pořádku.

„Podej mi ruku, poletíme spolu!“ nabídl jí.

„S tebou kam si budeš přát!“ řekla zasněně, ale v očích měla šelmovské ohníčky.

Cuklo to oběma a následující čtvrt vteřiny potřebovali k zachycení rovnováhy na druhé straně. Stáli v hradní knihovně, ale k jejich údivu byla prázdná.

„Že by byli ve Velkém sále?“ napadlo Standu. „To nás sezvali tolik?“

„Pojďme tam,“ navrhla Slávka.

Nebylo to daleko a kromě toho se dalo očekávat, že značky nemusí být volné. Raději vyběhli na chodbu pěšky a zamířili k sálu. Už z dálky slyšeli hluk a šum, Velký sál byl zjevně plný.

„Už vás tu napjatě čekáme!“ přivítal je otec Mihovič, jakmile vstoupili hlavními dveřmi do Velkého sálu. Oči desítek přítomných se na ně ihned obrátily.

„Proč zrovna my dva?“ zeptal se skromně Standa.

„Protože to tak chtěli gufýrové,“ řekl otec Mihovič.

„Odporuje to zásadě, že se my dva nemáme vyskytovat u jednání společně,“ připomněl jim.

„Neodporuje, žádní gufýrové tu nejsou,“ ujistil ho otec Mihovič. „Poslali nám jen jeden tablet našeho typu a vzkaz, že se jedná o velice důležité zprávy, které rozluštíte jen vy dva. Je to sice nezvyklé, ale nikdo o tom příliš nepochybuje, spíš jsme zvědaví, co v tom je.“

„Proč zrovna já?“ zamračil se Standa. „Co kdybych nebyl dostupný?“

„Tak nám to gufýrové vzkázali,“ pokrčil otec Mihovič rameny. „Přiletěli jste naštěstí už mezi prvními, po vás ještě přiletí další.“

„Jak vám to vlastně vzkázali?“ chtěla vědět Slávka.

„Máme ve Čtvrtém vesmíru ve světě Nyget nevelkou stanici k udržování kontaktu s gufýry,“ pokračoval otec Mihovič. „Před půlhodinou se tam objevil jeden gufýr, předal tříčlenné hlídce tablet se vzkazem, že ho přečteš jen ty, neopomněl zdůraznit, že je to velice důležité, ale nepočkal na naši odpověď a zmizel. Hned jsem tě šel vzbudit, aby nám něco neuteklo.“

„Zajímavé!“ přikývl Standa, kterého to očividně zaujalo. „Můžeš mi to půjčit?“

Tablet se zdál být nový, nepoužívaný. Zřejmě si ho nechali vytvořit krátce předtím. Standa jej zapnul, ale uvítal ho dotaz na heslo. Dole na tabletu byla maličkými písmenky stručná nápověda.

„Jméno prvního, koho jsi odnesl do Adu adchyfem.«

„Tak tohle je fakt jen pro mě,“ zabručel si Standa. „A je to dokonce česky!“

Ťuknutím si vyvolal klávesnici a zkusmo napsal jméno: Miloš. Tak se jmenoval první darebák ze Země, kterého kdysi na přání gufyrů odnesl k potrestání do Adu.

Na displeji se objevilo video, ale Standa je ťuknutím zastavil. Tenhle vzkaz nebyl jen pro něho. Když už se tu sešlo tolik lidí, měl by zajistit, aby se s tím seznámili všichni.

„Projektor!“ poručil si.

„Počkej!“ zarazil ho otec Mihovič. „Neměli bychom si to nejprve prohlédnout... řekněme jen my v užším kroužku?“

„Nebudeme to zdržovat,“ zavrtěl hlavou Standa. „Nemáme přece před ostatními co tajit!“

Otec Mihovič ustoupil, otevřené jednání bylo jistě správnější než neustálé utajování. Ustavení projektoru proběhlo rychle, zatemnění sálu byla otázka minuty. Mezitím Standa rychle připojil tablet k projektoru – šlo jen o správné nastavení hesla, spojení samo bylo bezdrátové.

„Ticho prosím!“ vyzval přítomné v sále. Zbytečná starost, všichni čekali už jen na tohle, v sále by byl slyšet dopad špendlíku, chybělo už jen spustit od samého počátku přichystané video.

Objevil se obraz gufyrů. Někteří se při jeho spatření otřásli, jiní už byli zjevně zvyklejší, takže to na ně neudělalo takový dojem. Gufyr se podíval do kamery – jako kdyby pohledem přešel po přítomných, až slabším povahám přejížděl mráz po zádech. A ještě víc se otřásli, když začal mluvit. Nepoužil žádný

pozemský jazyk, tablet jim zprostředkoval skřípající telepatickou pojmořeč, ale z ní jako kdyby čísel mráz.

„Podle naší dohody podáváme lidem Země povinnou zprávu,“ promluvil gufyr. „Ve vesmíru, kterému říkáte Čtvrtý a kde jsme se začali usídlivat, jsme objevili Sandišůty. Znamená to, že je jim tento vesmír známý. Ale co víc, narazili jsme tady na jejich domovské světy.“

Na promítaném obraze i na Standově tabletu se postupně objevil obraz několika světů. Z dálky, odkud byl obraz snímán, nebyly znát podrobnosti, ale vzhledem se tak věrně podobaly Zemi, že si většina přítomných vzdychla úžasem. Jen bílé okolí místo černi vesmíru je odlišilo od pravé Země.

„Objevili jsme jich celkem dvanáct,“ pokračoval gufyrský komentátor, když se obraz zastavil na jednom z nich. „Zajali jsme jednoho obyvatele a i když jsme nedokázali přechíst jeho vzpomínky, sdělil nám, že jsou to opravdu všechny světy Sandišůtů. Použili jsme na něho kruté fyzické mučení – tuto výjimku obhajujeme stavem krajní nouze, museli jsme se to dozvědět stůj co stůj a dosavadní zásady musely protentokrát ustoupit.“

A hrome, pomyslel si Standa. To tedy budou doma těžko vysvětlovat!

„Světů osídlených Sandišůty byla právě desetina počtu, které v našem vesmíru zničili explozí lizidů,“ pokračoval gufyr bez nejmenšího zaváhání. „Bylo tedy naprosto spravedlivé nechat stejným způsobem explodovat i všechny jejich světy.“

Obraz světa se znenadání začal měnit.

Na pevninách se tu a tam objevily ohnivé body, rychle se šířily a spojily do souvislých ploch ohně. Z vařících se moří vyrazily kotouče špinavě bílé páry a oheň se s ní začal mísit do šedivých mračen, zahalujících celý svět, jimiž na mnoha místech prorážely ohnivé chocholy nových sopek.

„Panebože!“ vydechl v hrůze otec Mihovič.

Vyslovil to za všechny. Něco podobného nedávno provedli Sandišůti na Dzígvgeltu, ale kdo to smrtící divadlo viděl z bezpečné dálky, uvědomoval si, že na těchto světech v této chvíli v několika okamžicích zahynuly tisíce, nebo spíš celé miliony bytostí. Opravdu byly všechny vinné, aby si tak krutou smrt zasloužily? Nedělaly totéž na jiných světech jen hrstky darebáků mezi Sandišůty?

Obraz se několikrát změnil, ale byly to jen záběry stejné nebo podobné katastrofy na dalších a dalších světech. Lidé v sále hradu Jukagyri bez dechu sledovali, jak se před jejich užaslýma očima mění jeden svět po druhém v ohnivě peklo, podobné Adu. Ano, jenže na Adu od podobné katastrofy uplynulo několik tisíciletí, takže se tam už dalo žít, ale tohle, co pozorovali pod sebou, bylo čerstvé jako právě hořící hranice s připoutaným kacířem.

Tohle jste pořádně přehnali, gufyrové! pomyslel si jistě každý v sále.

„Na vysvětlení lidem Země i naší Velké Radě Hirávhy musíme dodat několik podrobností,“ pokračoval mrazivým tónem gufyr, když projektor zobrazil jedenáct právě ničených světů. „Mluvím za průzkumnou skupinu, která na sebe vzala odpovědnost za všechno, co jste právě viděli. Rozhodli jsme se pro jediné spravedlivé řešení – na všechny strany.“

Spravedlivé? chtělo se vykřiknout Standovi, ale nevydal ani hlásku, ani telepatický vzdech.

„Zničení světů Sandišůtů bylo jen aktem spravedlnosti, to nemůžete nikdo popřít,“ pokračoval nevzrušeně gufyr, jakoby právě neviděli neuvěřitelnou genocidu, jaká se ještě nikde a nikdy nestala. Sandišůti zničili světů víc, ale ne takhle naráz. Připadala na deset tisíc let jedna taková katastrofa? Bylo zničení Dzígvgeltu a Vytvezylu v jediném roce až dosud jen ojedinělou výjimkou?

„Uznáváme však, že je možné – a snad i pravděpodobné – že ve světech Sandišůtů žili mimo zločinců, zodpovědných za

všechny dosavadní vraždy, i jedinci, kteří o nich neměli ani tušení, natož aby se na nich podíleli,“ pokračoval gufyr za souhlasného pocitu všech v sále hradu Jukagyri.

Co to zase mělo být? Pozdní a neuvěřitelně pokrytecká lži vrahů?

„Znamená to, že zkáza těch světů byl zločin,“ pokračoval gufyr stejně ledovým tónem. „Plně srovnatelný se zločiny Sandišūtů. Dopustila se ho však jen naše osamělá skupinka průzkumníků. To my jsme tyto světy objevili a zničili. Udělali jsme to bez porady s Velkou Radou Hirávhy, dokonce i bez jejího vědomí a porušili jsme všechny naše zásady. Vzali jsme na sebe zločin, jaký v našich světech nikdo nepamatuje, s vědomím, že i my pouze vykonáme spravedlnost.“

Možná spravedlnost, ale strašnou, zachvěl se Standa a pohledem na Slávku, otce Mihoviče i na ostatní lidi v sále mu bylo jasné, že není sám, kdo si to myslí.

„Jsme si vědomi, že takový čin nemůže zůstat nedokončený,“ pokračoval ale gufyr. „Jakmile některá civilizace začne vyvraždovat jiné, neponechá jim na vybranou – buď ji zničí dřív než ona je, anebo zahynou. Genocida plodí vždycky další genocidu.“

To snad ne, pomyslel si Standa, to by se vyvraždování nezastavilo nikdy...

„Proto jsme se rozhodli vyřešit to tak, aby se zločin genocidy zastavil,“ pokračoval gufyr stále stejným tónem. „Naše průzkumná skupina proto vyhlašuje založení civilizace nezávislé na Velké Radě Hirávhy. Rozhodli jsme se pro zradu vlastního hnízda, což je další zločin hodný spravedlivého trestu. Přidali jsme se k nepřátelské civilizaci Sandišūtů, která po dlouhá tisíciletí hrozila našemu hnízdu zničením. Ale o potrestání se už starat nemusíte. Sami uznáváme, že i naše zločiny musí být potrestány. Spravedlivě, ale přísně. Každý z nás přistál na jednom světě Sandišūtů, kde přivedl místní lizidy k explozi. Současně

s trestem pro Sandišůty jsme vykonali stejně spravedlivý trest i sami nad sebou. Proto zdokumentujeme jen zničení jedenácti ze dvanácti zločineckých světů. Posledního z naší skupiny jsme pověřili doručit do rukou pozemšťanů tento dokument. Žádáme je, aby vše předali i Velké Radě Hirávhy. Nikdo z nás nemá tu sílu předstoupit před ni zatížen zločiny, které Rada Hirávhy jistě spravedlivě odsoudí. Viníky našich velezločinů ale nehledejte – ve chvíli, kdy budou pozemšťané sledovat dokument, budou již dovršeny trestem pro naši malou, ale zrádnou a vražednou civilizaci. To může být jediné řešení přijatelné pro všechny nezúčastněné. Nemáme jinou cestu. Ať vzkvétá Hirávhy!“

Kamikaze! pomyslel si Standa. Vlastně ne, ti tak neuvažovali, tohle je úplně jiná směs trestání nepřátel i sebe za neschopnost odlišit vinné od nevinných. Spravedlnost dovedená do absurdnosti, nicméně – je to jen spravedlnost. Pro obě strany, i pro nezúčastněné svědky.

Obraz zmizel, obrazovka tabletu i promítaný obraz byl čistě černý. Standa pokynul, závěsy na oknech se samy od sebe rozhrnuly a Veliký sál opět zalilo světlo nekončícího dne Hjöwiltu. Nikdo z lidí však nebyl ještě dlouho schopen říci ani slovo. Gufyrové zvolili příliš vražedné řešení.

Ačkoliv – spravedlivé.

=*=

Vědoucí

Zkáza civilizace Sandišůtů pozemšťany otřásla, ačkoliv měli už předem náznaky, že by to tak mohlo dopadnout.

„Jakmile některá civilizace začne vyvražďovat jiné,“ řekl tenkrát gufyr, se kterým jednali, „ani jim nezbude nic jiného, než vyvraždit ji. Jinak mohou jen čekat na smrt. Genocida plodí zase jen genocidu.“

„Poslyš, Stando, co jsi mi to včera říkal?“ obrátila se před všemi ostatními Slávka na Standu. „Že bys už dokázal něčemu takovému zabránit?“

„Dokázal bych to, ale musel bych tam být,“ řekl zdrceně. „Explozi lizidů umím zabránit, ale ne na dálku a už vůbec ne u Sandišůtů. Oni sami by mi to znemožnili.“

„Cože? Ty dokážeš zabránit explozi lizidů?“ zachytil jeho slova otec Mihovič. „Proč jsi nám to neřekl? Vždyť je to tak závažná a důležitá věc, že si ji prostě nemůžeš nechat pro sebe!“

„Umím to teprve třicet dvě hodiny,“ hájil se Standa. „Bylo to pro mě neuvěřitelně těžké zjištění, věř mi. Ještě jsem se s tím sám úplně nevyrovnal. Jistěže si to nenechám jen pro sebe, ale nebude to vůbec tak jednoduché, jak se to řekne a jak si to jistě myslíš.“

„Určitě najdeme spoustu odborníků, kterým bys to mohl svěřit!“ tvrdil otec Mihovič.

To už se kolem nich vytvořil kruh překvapených přihlížejících. Bylo proč – znalost, jak by se dalo zabránit podobné hekatombě, nemohla v této chvíli nechat nikoho lhostejnou.

„To nebude věcí odborníků,“ řekl Standa. „Klíčovou úlohu nebudu mít já, ale ty, Mihoviči.“

„Já o tom přece vůbec nic nevím!“ bránil se jeho starý kamarád.

„Nevíš,“ souhlasil Standa. „Ale máš od Sandišůtů schopnost získávat vzpomínky lidí, dokonce i proti jejich vůli. Budeš ji tedy muset použít.“

Otce Mihoviče to úplně zaskočilo.

„Bylo by lepší, kdyby zrovna o téhle schopnosti nikdo nevěděl,“ zavrčel. „Zařekl jsem se, že ji nikdy v životě nepoužiju a budu na tom trvat, to si piš!“

„Nebudeš na tom trvat!“ vybuchl náhle Standa. „Naopak! Prohlédneš vzpomínky všech, kdo se mají dozvědět, jak zabránit explozi lizidů. Bude to první a nejdůležitější podmínka, ty znalosti bez ní nesmí nikdo získat! Rozumíš? Nesmí!“

„Stando!“ zarazil se otec Mihovič. „Proboha! Proč?“

„Protože!“ odvětil Standa.

V té chvíli se Velký sál nenadále ponořil do tmy, ačkoliv závěsy na oknech zůstaly roztažené. Otec Mihovič se chvíli marně pokoušel rozsvítit světla. Pár neuvěřitelně dlouhých vteřin panovala v sále tma jako ve sklepě, až pak se stejně náhle rozsvítilo. Venku byl nekončící Hjöwiltský den, tak jako na všech světech Třetího vesmíru.

„Co to bylo?“ vyhrkla překvapeně Slávka.

„To byla, prosím, tma,“ odvětil trochu neslušně Standa, neboť tak jednoduchou odpověď nikdo nepotřeboval, to přece viděli všichni. „Jenže – ale to jste neviděli – ta tma byla na celém Hjöwiltu. Celý svět se ocitl v bublině černočerné tmy.“

„A to jsi udělal ty?“ obrátila se Slávka na něho. Také ji to překvapilo, ale správně pochopila, že to nebyla náhoda a na koho se má obrátit.

„To nikdo jiný nedokáže,“ přikývl. „Jsou funkce lizidů, které může požadovat jedině Vědoucí. A to jsem tady jedině já.“

„Co to znamená – Vědoucí?“ zeptal se ho zaraženě otec Mihovič.

„To je člověk – nebo obecně bytost – která ovládá lizidy přímo, bez zprostředkování,“ odvětil klidně Standa. „Vy všichni

lizidy jen o něco žádáte – o stvoření různých předmětů, o tvoření a řízení racionů, o spojení... a naopak dostáváte od lizidů požadované informace, obvykle pomocí knih nebo tabletů. Já jediný o nic nežádám. Všech pět lizidů řídím přímo a jejich informační část je přímo mou součástí. Proto všechno vím, ani se nemusím ptát.“

„Všechno vím... všechno vím...“ opakoval trochu skepticky otec Mihovič. „Nepřeháníš?“

„Trochu to upřesním,“ připustil Standa. „Jistěže neznám všechno, nač si vzpomeneš. Jenže vím nejen všechno, co kdy do lizidů vložili jeho tvůrci, ale i to, co si zjišťují samy, mají totiž po celém světě vlastní čidla. Tak jako zprostředkují naše běžná spojení, získávají od nás i znalosti, které jim poskytujeme nevědomky. Všimli jste si během spojení kamer, přenášejících náš obraz? Všichni tak nějak mlčky předpokládáme, že jsou součástí vytvářeného obrazu a tak jako sami vidíme druhou stranu, tak i ona vidí nás. Nikoho ještě nenapadlo porovnat si perspektivu. Zjistil by, že neviditelná kamera visí ve vzduchu **před** vytvářeným obrazem.“

„Ale jak to víš ty?“ zeptal se ho otec Mihovič.

„Vždyť říkám, že teď vím všechno,“ usmál se Standa. „Nenapadlo vás ještě, že i ten obraz není úplně normální? Chybí mu přece viditelný zdroj! U projektoru víme, že promítaný obraz vzniká uvnitř a optikou se přenáší navenek. Jenže při spojení vidíte obraz, podobný otevřenému oknu, bez viditelného zdroje. Je sice ohraničený něčím, co vypadá jako dřevěný rám, ale neúspěšný pokus o dotyk by vás přesvědčil, že ani ten není skutečný.“

„Takže ty už víš i to, jak se ten obraz vytváří?“ ubezpečoval se otec Mihovič.

„Jistě – teď už znám všechno,“ přikývl Standa. „Principy racionů, druh komunikace mezi lizidy a našimi knihami, dokonce i principy anihilace a syntézy hmoty podle receptur, které jsi šest

století tak trpělivě ukládal... principy vytváření obrazů jsou proti tomu dětská hádanka. Podívejte se!“

Celá čelní stěna Velkého sálu náhle zmizela a proměnila se v okno do vesmíru. Všichni v sále údivem umlkli. Sál jako kdyby se změnil v hvězdolet, nehybně visící nad planetou. Bílý den kolem ledacos napovídal a kdo se pozorně díval, mohl si všimnout, že jde o jeden ze Sandišůtských světů. Pak se ale objevily první ohnivé body – a zakrátko všichni podruhé zažili strhující zážitek ze zkázy celého světa. Tentokrát byl díky větší věrnosti obrazu ještě působivější než prve, kdy to sledovali v zatměném sále na obraze z nevýrazného projektoru. Za denního světla byl obraz ještě věrnější a tisíckrát působivější.

Konečně obraz zmizel a Velký sál získal svou obvyklou podobu.

„Proč jsi nás ale předtím nechal koukat na obraz z projektoru?“ zamrzela se Slávka.

„Víš, Slávko, já vím všechno, ale to neznamená, že si všechno hned uvědomím,“ přiznal Standa. „Samozřejmě mě, jako každého na mém místě, nejprve napadlo použít projektor. Až potom jsem si uvědomil, že lizidy umí vytvářet dokonalejší obraz. Nebyla to jejich standardní funkce, ale teď mě napadlo z toho standardní funkci udělat. A můžeme zapomenout na projektory, sestrojené nedávno podle nedokonalého pozemského vzoru. Ode dneška může na Hjöwiltu požádat o stejnou projekci kdokoliv – stačí očima objet obvod budoucího obrazu, určit tím jeho rozměry i umístění, a pak zadat příkaz: **Projekci** – stačí telepaticky.“

„Ty to tak ještě dneska naprogramuješ?“ zeptala se ho Slávka.

„Já nic neprogramuji,“ zavrtěl hlavou. „Prostě si to přeji a tím je to hotové. Může to už použít každý, stačí vědět, jak to vyvolat.“

„Dobře – ale jak je to s odolností proti explozi lizidů?“ vrátil se otec Mihovič k hlavní otázce.

„Dokázal bych ji kdykoliv vyvolat i zablokovat,“ odvětil vážně Standa. „Lizidy Hjöwiltu mě považují za hlavního zdejšího soudce. Kdyby se teď někdo pokusil narušit jejich stabilitu, předloží mi jeho požadavek k posouzení. A já bych provedení pochopitelně odmítl, nejsem přece sebevrah. A nejspíš bych viníka okamžitě sestřelil. Mohu totiž odmítnout nejen jakýkoli požadavek na zdejší lizidy, ale umím i bleskově najít sabotéra a izolovat ho od okolí podobnou černou blánou, jakou jsem dočasně obklopil Hjöwilt. Tím by se přerušilo i řízení jeho rationu a dotyčný darebák by byl mým zajatcem. Dokud jsem tady, je Hjöwilt bezpečný jako nikdy předtím.“

„To by bylo úžasné!“ rozjasnil se jeden z přihlížejících Starších. „Ale co ostatní světy?“

„No – a to teď bude největší problém,“ přiznal Standa. „Moje přítomnost umožní ochránit jen jeden svět – ten, na kterém jsem. Teď je chráněný Hjöwilt, ale Orizemě ani další světy ne. Nemohu být na všech současně.“

„Ten problém přece nemůže být tak velký!“ namítl otec Mihovič. „Jistě už víš, jak jsi ze sebe udělal toho... vědouceho... tak prostě uděláš tolik vědouceho, kolik máme světů – a je to!“

„Není to tak jednoduché!“ namítl mrazivě Standa. „Je v tom hned několik nesnází. Uvědomuji si zatím jen dvě, ale obě jsou tak závažné, že prostě vylučují, abych udělal další Vědouce, i když to jde tak snadno, jak ani neočekáváte.“

„Jaké nesnáze?“ zeptal se ho věčně otec Mihovič.

„První je – na tomtěz světě, vybaveném lizidy, se nikdy nesmí objevit dva Vědouce. Proč? To snadno pochopíte, když si uvědomíte, že Vědouce tvoří s celou baterií lizidů toho světa jeden celek, jednu mysl. Ano, já současně vnímám všechno dění na Hjöwiltu. Vidím, kdo, kde a s kým se baví pomocí spojovacích obrazů – vidím to i kdybych nechtěl, ale stačím to vnímat, jako

kdybych se na to rozdělil na tisíc kusů. Moje mysl je teď propojená s celým Hjöwiltem. Ano, já jsem teď Hjöwilt a Hjöwilt jsem já, teď to tak prostě je a skoro se divím, že přitom ještě dokáží ovládat své vlastní tělo. Tady Slávka už se s tím trochu setkala, může mi to potvrdit...“

Slávka při jeho slovech zrudla, ale přikývla.

„Problém nastane, když se v tomtěz světě objeví dva lidé – nebo jakékoliv bytosti – s touto schopností,“ pokračoval. „Takové případy jsou popsány v pradávnejší historii gufyrů, ti se s tím jevem setkali jako první. Pak totiž nastane přinejmenším pro jednoho z nich katastrofa. Nedá se očekávat, že by ti dva měli naprosto shodné myšlení. Pravděpodobnější je, že se už v první vteřině dostanou do myšlenkového konfliktu. Zpětné vazby mezi lizidy a lidským mozkem se v tomto případě změny v něco podobného elektrickému zkratu – asi jako když připojíte k síti střídavého napětí nesfázovaný generátor, nebo ještě hůř, generátor úplně v protifázi.“

„Jak víš, co se potom stane?“ vyhrkla Slávka nedůvěřivě.

„Nezapomeň, že znám všechno, co se kdy připojilo k lizidům i k našim knihám a tabletům,“ usmál se Standa. „Notebook inženýra Formánka obsahoval pozemské encyklopedie, kde jsou takové případy popsány. Pak vyletí z vypínačů nejprve snop jisker, v lepším případě exploduje jen vypínač, v horším případě s sebou vezme rozfázovaný generátor a k němu příslušnou turbínu – takový náraz lopatky nevydrží a turbína, generátor i pár kilometrů vedení vysokého napětí se v jediné půlminutě změny v hromadu rozpáleného šrotu.“

„Dobře, ale copak máme v hlavě turbínu?“ namítla Slávka.

„Turbínu ne,“ pokýval hlavou. „Ale mnohem choulostivější síť nervových buněk. Ta se potom zachová jako nejjednodušší tavné pojistky – prostě shoří. V nejstarší historii gufyrů jsou popsány i tyto případy. Samozřejmě se mozkové buňky ve skutečnosti neroztaví, ale podobá se to mozkové mrtvici.“

Okamžitá smrt – a to u gufyrů, kteří jsou ve všech směrech odolnější než lidé. Nemusíme pochybovat o tom, co by se v takovém případě stalo nám lidem. Kdo se připojí jako druhý, je prostě předem odsouzený k smrti. Platí železné pravidlo – na jednom světě s lizidy se dva Vědoucí nesmí objevit současně. To je bohužel poznatek dosažený za cenu několika mrtvých gufyrů a já bych to už raději neověřoval.“

„Proč jen ten druhý?“ zeptala se ho napjatě Slávka.

„Protože ten první je obvykle připojený k lizidům tak pevně, že se celý systém chová podle něho a posiluje ho,“ vysvětloval Standa jí i ostatním. „Stejně jako u těch generátorů – když se jeden připojí v protifázi k ostatním, ostatní také zakolísají, ale havaruje jen jeden. Můžeme být rádi, že jen jeden! Kdyby to postihlo oba, bylo by možné zaútočit na takový svět jedním kamikaze, který by za cenu vlastní smrti vyřadil Vědoucího. Další diverzant by pak bez překážek přivedl k výbuchu lizidy. Takhle je Vědoucí přece jen jakousi jistotou.“

„Až na to, že když bude mít každý svět Vědoucího, nebudou se smět navštěvovat a každý tak bude vězněm svého světa,“ domýšlel otec Mihovič.

„Tak nějak,“ přikývl Standa. „Dva Vědoucí se mohou setkat jen na světech bez lizidů, jinak hrozí návštěvníkovi katastrofa. Dokud jsem Vědoucí jen já, mohu střídát světy jak mě napadne, ale až bude na každém jeden, bude pro nás kosmické cestování životu nebezpečné a tedy zakázané.“

„A tohle všechno že gufýrové neznali?“ namítal Fritz Pilz, který se protlačil davem až k Standovi. „Nějak se mi to nezdá! Vždyť sami tvrdí, že jsou lizidy jejich výtvorem!“

„Oni to kdysi znali,“ řekl Standa. „Oni to spojení se všemi vazbami vytvořili a za velkých obětí i vyzkoušeli, jak je ostatně zaznamenané v gufyrských kronikách. Jenže funkce Vědoucích je příliš omezující a ani gufýrové nejsou nesmrtelní, zkrátka jejich poslední Vědoucí zemřel před dvěma sty tisíci lety. Ostatní si v té

době možná říkali, že je to zbytečné – a pak na to úplně zapomněli. Kdyby si na Vědouce vzpomněli v době příchodu Sandišůtů, nenechali by se tak snadno vydírat.“

„Ani Sandišůti na to nepřišli,“ napadlo Slávku. „To by je gufyrové nemohli vyvraždit.“

„Zajímalo by mě, jak jsi na to přišel ty,“ zeptal se ho otec Mihovič.

„No – hledal jsem, jak by šlo lizidy stabilizovat,“ vysvětloval Standa. „Až jsem se jich přímo zeptal, co se s nimi dá dělat. Mají přece pro tolik funkcí náповědu... a dostal jsem odpověď, že je to dávno vyřešené, zajistí to každý Vědouce. To mě navedlo k pátrání po nich. Co jsou zač a jak se stát Vědoucím. To jsem se dozvěděl – a zkusil jsem to. Bohužel jsem se včas nezeptal, co všechno to obnáší. Jako Vědouce to sice vím, jenže na prvním místě je, že se to nedá vrátit zpátky.“

„Takže ty už budeš naporád...“ ztuhla trochu Slávka.

„Jo,“ přikývl. „Svět, kde se usadím, by mi mohl být vděčný za stabilitu, jenže bych se o tom raději moc nešířil. Bude to čestná a nutná, ale neznámá funkce. Budu samozřejmě poslední, kdo by to příliš roztrušoval a kdo mě bude znát, bude taky mlčet, aby se nestal mým nepřítelem. Nejvíc mě mrzí, že to pro mě znamená konec s cestováním po vesmíru a dalekých světech.“

„No, mohl bys občas navštívit nějaký nový svět, kde ještě nejsou lizidy,“ navrhla mu Slávka.

„Jo – leda bych se dal k průzkumu,“ přikývl. „Jenže pak by se mohlo stát, že bych se neměl kam vrátit. Víš, jako lidstvo to budeme muset zavést, i když už ne kvůli Sandišůtům. Nikdo se přece nemůže zaručit za všechny darebáky, šílence nebo frajery Hérostraty, kteří by mohli způsobit zkázu některého světa. Podle mě musí mít každý obydlý svět svého Vědouceho. Jenže právě ti budou ve svých světech prakticky uvězněni.“

„Když ale vynecháme cestování vesmírem, mohl bys ještě žít normálně, jako všichni ostatní?“ zkusil ho utěšovat otec Mihovič.

„To snad ano,“ připustil Standa. „My Vědoucí budeme mít možnosti, jaké by nám mohl kdekdo závidět. Ovšem to přikování k jednomu světu... to bude zkrátka daň za všemocnost... ačkoliv i to je jen nadsázka, Vědoucí nebudou ani zdaleka všemocní ani vševědoucí.“

„Dobře, ale říkal jsi něco o dvou problémech,“ zkusila Slávka odvést jeho pozornost jinam.

„Jo, tak ten druhý,“ vzdychl si Standa. „Už jsem to nakouzl, my Vědoucí budeme mít možnosti, jaké by nám mohl kdekdo závidět. Vědoucí bude jediný člověk, který může způsobit zkázu svého světa, takže to nesmí být žádný psychopat. A nemusí to být zrovna zkáza, ačkoliv i tou by mohl lidi vydírat. Jak jsem už řekl, Vědoucí bude ve svém světě také hlavním soudcem. Nejen protože ho za soudce uznávají lizidy, může být skutečně pánem nad životem a smrtí všech lidí svého světa. Mohl by je beztretně vraždit po milionech, nedalo by se zjistit, že je vraždí právě on a nikdo by mu v tom nemohl zabránit.“

„A ty se toho obáváš?“ podíval se na něho pátravě otec Mihovič.

„Ano,“ přikývl Standa. „Vyloučené to rozhodně není. Proto byste měli dobrovolníky na tuhle funkci pečlivě vybrat. U mě to asi nepůjde, když už Vědoucí jsem, ale všichni ostatní by měli dát své vzpomínky k posouzení těm, kdo do nich lidem umí nahlížet. Uměl bych to taky, ale uznávám, že na to nemám dost životních zkušeností. Takže to budu muset nechat na vás, Starších.“

„Uvědomuješ si ale, že takový zásah do lidského soukromí by byl něco neslýchaného?“ otrásl se otec Mihovič.

„Uvědomuju,“ přikývl. „Nebudete jim je přece brát proti jejich vůli! Vědoucí musí být ve všech směrech dobrovolníky a lidé na Zemi přece svěřují své vzpomínky dobrovolně

k posouzení jiným i při zpovědi. Tahle zpověď bude jen o něco důkladnější. Ale bude nutná a budete je muset posuzovat pečlivě. Jestli ustanovíte za Vědoucího psychopata, změníte jeho svět v peklo.“

„My?“ otrásl se otec Mihovič. „Proč zrovna my? My, co tu vlastnost máme, ji sami nemáme v lásce, víš přece, že jsme ji dostali, abychom udávali lidi!“

„Tady nepůjde o udávání,“ zavrtěl hlavou Standa. „Vy prostě těm, kdo neprojdou, šetrně sdělíte, že psychicky nevyhovují a není žádná hanba, že na to každý nemá. Nic víc. To přece není udávání. Ale jen vy k tomu máte schopnosti i zkušenosti a musíte to proto brát zodpovědně.“

Všichni kolem pozorně poslouchali a přemýšleli. Ten kluk měl očividně pravdu, na mládě až nepřírozenou – ale jestli je skutečně Vědoucí, těžko se to dá zpochybnit. Je to až příliš logické. Nebude lépe jeho návrhy přijmout?

„Máš asi pravdu,“ vyjádřil to za všechny otec Mihovič vážně. „S tímhle fenoménem jsme se ještě nikdy nesetkali. A vypadá to, že ti budeme muset chtět nechť vyjít vstříc, i kdybychom museli použít prostředky, ve všech jiných případech nečestné. Ještě že vyžaduješ tu dobrovolnost... tím to snad bude snazší i pro nás. Ale jak si to představuješ dál?“

„Jednoduše,“ usmál se Standa. „Vy uchazeče na místo Vědoucího prověříte a já mu svěřím, jak se jím skutečně stát. On pak odletí do světa, který bude spravovat, a tam se jím stane.“

„A nikomu jinému než Vědoucím to tajemství neprozradíš?“

„Nikomu dalšímu by to nebylo nic platné,“ zavrtěl hlavou Standa. „Bude lépe, když to zůstane i nadále tajemstvím.“

„A co kdyby teď někdo sám vykoumal, jak se stát Vědoucím – i bez posouzení?“

„Může to zkusit každý,“ usmál se Standa. „Nepodaří se to nikomu. Stačil jsem obletět všechny vesmíry a zakázal jsem

lizidům po dobu dvaceti let dávat tuto informaci lidem, kteří se neprokáží heslem. Funkce Vědoucích je bohužel doživotní. Časem se jejich místa přirozenou cestou uprázdní, lidé jsou přece smrtelní, ale i sami Vědoucí si budou muset pohlídat, aby takové bezvládní netrvalo nikde příliš dlouho. Naštěstí už víme, proč jsou tak nezbytní.“

„Ale – jak vlastně budou Vědoucí žít?“

„Nechtějte nám to, prosím, určovat!“ usmál se Standa. „Budeme žít tak, jak nám to samotným bude nejlépe vyhovovat. Nejspíš si najdu místočko někde stranou, aby mě lidé neokukovali, zařídím si život podle svého a když se na mě zapomene, bude to tak nejlepší. Budu možná neskromný, když jsem první, chci si proto vybrat svět sám. Zatím váhám mezi Orizemí a starou Zemí, ale nebude mi vadit začínat na Orizemí a přemístit se na Zem, až na ni Vlačstovka doletí a získáme na ni přístup. Doufám, že mi tu výsadu ponecháte – třeba jako odškodnění za to, že jsem se stal Vědoucím vlastně nevědomky a nenechal jsem si to pro sebe.“

„A myslíš, že i Vědoucí mohou mít rodiny?“ zeptala se ho rychle Slávka.

„No jistě!“ usmál se na ni s pochopením. „Vždyť budou mít jen jednu nevýhodu, takové malé postižení – nebudou smět cestovat vesmírem. Ale jinak to budou normální lidé! Nebude to platit jen na našich světech, časem to vnutíme i ostatním civilizacím, používajícím lizidy. Gufyrům, Azyjům, Dajpagiům, Chlichikům, Yraachynům a dalším.“

„Teda, Stáníku, nečekal jsem to – a už vůbec ne od tebe!“ zakončil to otec Mihovič. „Vytrhl jsi nám všem trn z bolavé paty! Samozřejmě to budeme muset zavést. Jen doufám, že i ze mě neuděláš Vědoucha, protože pak bychom se už nikdy nesměli setkat!“

„Taky doufám, že se na to nepřihlásí nikdo z mých přátel!“ vzdychl si Standa. „Takhle bych o ně vážně přijít nechtěl. Bude to svým způsobem řehole – proto také trvám na dobrovolnosti.“

„Tak to abychom vyhlásili nábor dobrovolníků!“ řekl otec Mihovič.

„Nespěchal bych s tím tolik,“ zarazil ho Standa. „Poslyšte všichni! Podle mě by bylo nejlepší, kdyby byli Vědoucími ti, kdo v daném světě žijí. Místní se lépe přizpůsobí. Dokud nebude na světě Vědoucí, mohu každý svět navštívit, přímo na místě předat heslo a zmizet. Nebude to tak lepší?“

Nejbližší uznale pokyvovali hlavami. Otec Mihovič si pak pokynem ruky zjednal ticho v sále a dal o Standově návrhu hlasovat. Jak se dalo čekat, padlo ještě několik upřesňujících dotazů, ale když je Standa ke spokojenosti tazatelů i ostatních zodpověděl, hlasovalo se.

Rada Starších rozhodla přijmout Standův návrh bez dalších připomínek.

„Tak – a můžeš začít!“ usmál se na něho otec Mihovič.

„Nebojte se – začnu,“ odvětil vážně Standa.

=*=

Návrat do Orizemě by byl pro Standu a Slávku záležitost okamžiku, jenže slíbili otci Mihovičovi pomoc s náborem uchazečů o funkci Vědoucích. Spolu s Radou Starších se dohodli, že při náboru dobrovolníků zdůrazní hlavně odpovědnost a omezení, které to přináší. Výhody si už budou muset zjistit sami. To by mělo vyloučit kariéristy. Zodpovědná funkce by měla přitahovat jen zodpovědné lidi, ochotné i k obětem. Zájemců nebude potřeba mnoho – na každý svět osídlený lidmi jen jeden.

Standa navrhl vytvořit další funkci, která by Vědoucím do jisté míry nahradila zákaz cestování vesmírem. Mělo jít o kurýrní službu, umožňující rychlé spojení mezi Vědoucími. Kurýrů by mohlo být na každém světě víc, aby se mohli střídat. To by je

tolik neomezovalo a postačilo by, aby byl na daném světě v kteroukoliv dobu k dispozici alespoň jeden. Služba kurýrů by nebyla ani doživotní, ani nezrušitelná a hledat za každého odpadlého náhradu už by se dalo řešit podle potřeby.

„Myslím, že už je i na čase zavést na našich světech cosi jako vládu,“ řekl Standa, jakmile se už zdálo, že se dohodli na všem.

„Vládu?“ vykulil na něho oči otec Mihovič. „Nač? Snad bys nechtěl zavést demokracii, volby a nedejbože i partaje?“

„Chraň pámbu!“ usmál se bezelstně Standa. „Samozřejmě nemám na mysli vládu v dosavadním pozemském smyslu, neboli tyranii několika jedinců, vnucujících své plány zbytku lidstva. Mám na mysli současnou Radu Starších. Taková vláda přece nikomu neporoučí, jenom připravuje práci pro dobrovolníky, kterou pak oni vykonají. A všem postačí vědomí, že je to potřebné.“

„Ale to už přece máme!“ usmál se otec Mihovič.

„Máme,“ přikývl Standa. „Ale chtělo by to sepsat pořádně. A také pár základních zákonů. Podle mě postačí vzít jako základ starodávné Sedmero příkázání a trochu je doplnit. Aby to mělo přece jen nějaký řád. Tady na Hjöwiltu ani na Orizemi to možná nebude nutné, tady to všichni dodržují, ale na Zemi nás čeká práce jako na katedrále. A budeme muset vymyslet i vlastní očištec pro darebáky, kteří nebudou Sedmero dodržovat. Nemusí to být Peklo. Postačí, když to bude dost odstrašující.“

„Ale to už taky máme!“ ozvalo se od Starších.

„Nemáme,“ zavrtěl hlavou Standa. „Pojetí Věžeňského souostroví na Orizemi je úplně scestné. Speciální ovladač, slibovaný Sjöbergovci, je nesmysl. Ovladače se poměrně snadno implantují, ale měnit je by byl těžší oříšek a v současnosti to ani neumíme. Přitom to vůbec není nutné. Vědoucí na Orizemi snadno ohlídá, aby lizidy neposkytovaly vězňům totéž co ostatním. Ale podle mě nebude stačit to souostroví. Darebáků je

na Zemi příliš mnoho, než aby se na každého dostal vlastní ostrov a kromě toho, pouhá izolace nikoho nevychová. Gufyrové to měli vymyšlené lépe, jen jim vinou Sandišůtů chyběla zpětná vazba do normálního světa.“

„Jak to myslíš?“ zarazil ho otec Mihovič. „Ta nesmyslná práce pro práci se ti líbila víc?“

„Ano,“ přikývl Standa. „Práce pro práci není tak nesmyslná, jak se nám původně zdála. Účelem vězení není jen izolace zločinců, ale musí být i odstrašující pro další, kdo se k lumpárnám teprve chystají. Zpětná vazba vznikne až návratem potrestaných, kdy se ostatní lidé dozvědí, co by je za zločiny čekalo. Takže jsem i proti speciálním světům vyhrazeným pro ty, kterým trest skončí. Podle mě by se měli vracet rovnou mezi lidi a i tam být ještě nějakou dobu druhořadými. Třeba aby ještě několik let nemohli používat rationy a přeto a případně měli i jiná omezení.“

„Ty jsi na ně nějak nabroušený!“ namítla Slávka.

„Kriminál nemá být rekreace, ale trest,“ trval na svém. „Potrestaný musí své viny odpracovat tak těžce, aby se příště otrásl při pouhé myšlence na lumpárny! Jen ať si každý vzpomene, jak tahal ručně kameny v kamenolomu a rozbíjel je bez mechanizace, jen pomocí kladiv a majzlíků. Že ten kámen nepotřebujeme? Nevadí! Potřebujeme hlavně darebáky sedřené tak, aby večer co večer padli únavou na tvrdou palandu a ráno na další šichtě počítali každou minutu do večera! A aby jim přejel mráz a horko po zádech, kdykoliv by je někdo lákal do dalších nepravostí, až se vrátí mezi lidi!“

„Myslíš, že to postačí?“ pochyboval i Fritz Pilz, přizvaný se svým bratrem a Sjöbergovými do Rady Starších díky jejich znalostem lizidů, chitsaldilů a přéta.

„To nevím, ale zdá se mi to správné,“ přikývl Standa. „Rozumějte, co se týče technické stránky čehokoliv, co je v lizidech a knihách, o tom vím všechno. Včetně chitsaldilů

a přeta, neboť jste do knih uložili jejich dokumentaci. Ale o spravedlnosti a vězeňství mám jen encyklopedické znalosti ze Země a pojednání gufyrů. A ta nejsou rozhodně tak hloupá, jako většina pozemského práva. Jenže gufyrové nemuseli mít na nás lidi správný pohled – přece jen se od nich lišíme.“

„Ty tedy tvrdíš, že víš všechno o pozemském právu?“ zeptal se ho otec Mihovič.

„Všechno ne,“ přiznal Standa. „Jen to, co je v encyklopediích. I tak je toho dost. Ale když si to srovnám se záznamy gufyrů, vychází mi, že byli vpředu i tady. Lidé nejsou stejní jako gufyrové, ale ti zase měli zkušenosti i s jinými bytostmi.“

„Fajn,“ řekl otec Mihovič. „Budeme k tobě chodit na rady.“

„Není to špatný nápad,“ přikývl Standa.

=*=

Gesto hodné velmoci

Po návratu ze sněmu Starších se Standa s Slávkou zavřeli v Standově kajutě, aby si vyjasnili situaci mezi sebou. Bylo to na Standovo přání, ale Slávka ho s velice vážnou tváří následovala.

„Myslíš, že se mezi námi něco změnilo?“ začala, sotva za nimi zaklaply dveře.

„Doufám, že mezi námi ne,“ usmál se trochu smutně. „Ale musím připustit, že teď budu mít menší handicap, něco jako tělesnou vadu. Není to jako kdybych byl beznohý, ale... dneska bych snad ještě cestovat mohl, ale to se brzy změní.“

„No a co?“ usmála se taky trochu kysele. „Ještě máš výsadu, že si můžeš své doživotní vězení vybrat. Ostatní Vědoucí na tom budou hůř, každý bude přikovaný, kde to na něho vyjde...“

„Záleží už jen na tom, jestli ti to bude vadit nebo ne,“ pokračoval.

„Mně?“ opáčila. „Já nikde přikovaná nebudu. Předpokládám, že budu dál navštěvovat ruská filmová studia a pokračovat v herecké kariéře... tys tomu moc nedal, na Orizemi budeš mít poslední příležitost, ale jestli si, jak předpokládám, vybereš za domov původní Zem a Rusové zůstanou na Orizemi, pak se obávám, že o tu možnost přijdeš. Na druhé straně je jasné, že jsi o to do této chvíle beztak moc nestál...“

„Snad si tě budu smět vychutnat v hotových filmech,“ usmál se. „Díky bratrům Pilzovým za přeto! Ale víš přece, že mě k tomu vedla nutnost! Ani nevíš, jak jsem rád, že je ten problém s lizidy řešitelný! Teď mám vlastně chvílku volna, ačkoliv... co bych ti zapíral, ten zákaz cestování mě bude trochu mrzet. Ale víc kvůli tobě než kvůli mně.“

„Proč kvůli mně?“ vyjela si na něho. „Já přece omezovaná nebudu. Ledaže bych ti slíbila, že zůstanu ve tvém vězení s tebou. Ale to ti neslíbím – předpokládám, že se na filmování nedáš,

takže to i nadále zůstane jen mým koníčkem. Doufám aspoň, že nebudeš žádat, abych nechala filmování. Ale jak sám říkáš – zaplať pámbu klukům Pilzovým za přeto! Ty budeš mít své lizidy, já své filmové ateliéry. Když nám to nedělalo problémy doposud, nemělo by nám to vadit ani v budoucnu.“

„Byl bych rád, kdybys to takhle sportovně brala pořád,“ oddychl si trochu.

„Ty si snad myslíš, že bych to mohla brát jinak?“ usmála se. „Holka, která má tak zajímavýho kluka, si ho musí pořádně hledět!“

„Ale víš, co jsem řekl!“ upozornil ji. „Kdo mě bude znát, nesmí to rozkecávat, aby se nestal mým nepřítelem!“

„Neboj se!“ povzbudila ho. „Stačí mi, že to bude vědět kromě rodičů i otec Mihovič. Vlastně všichni Starší, Pilzové a Sjöbergové... i tak jich bude dost. A vědí to už dnes, ale řekl jsi jim to ty sám, pamatuj si to!“

„Víš, trochu jsem se bál, že ti můj hendikep bude vadit,“ svěřil se jí.

„Blázinku!“ objala ho. „To jsou zbytečné obavy!“

„Slávinko!“

=*=-

Vlaštovka prolétla oběžnou drahou Neptunu a vstoupila do Sluneční soustavy. Jupiter a Mars byly úslužně rozmístěné stranou, ale brzy se na obrazovce v řídicí kabině objevil i malý kotouček Saturnu. Řídicí středisko na Orizemi ji už delší dobou brzdilo a její rychlost postupně klesala. Měla už sotva tisícinu mezihvězdné rychlosti, ačkoliv pořád ještě letěla rychleji než komety v periheliu.

Brzdění probíhalo po dávkách. Bylo tak prudké, že v té době musela být kabina prázdná, bez lidí. Intenzita brzdění se snižovala na úroveň snesitelnou pro člověka zpočátku jen dvakrát do týdne, aby posádka mohla zkontrolovat stav Vlaštovky

a pořídit snímky, které inženýr Formánek po jejím návratu na Orizem trpělivě vyhodnocoval vlastním programem.

Když po Saturnu objevil na snímcích i Zemi, nechal let Vlačtovky změnit tak, aby k ní mířila co nejdvhodnější cestou. Byla to podivná stíhací křivka, ale inženýr Formánek trval na tom, že je za dané situace nejdvhodnější.

Ačkoliv – a to nemohl tušit – výhodnější by bylo, kdyby Vlačtovka přiletěla k Zemi z boku.

To už se kosmonauti na Vlačtovku vypravovali každým dnem, aby něco nepromeškali. Žádný div, že blížíci se cíl sledovali i všichni obyvatelé Orizemě. Někteří už si plánovali i první výlety do známých míst. Rada Starších po lidové diskusi vyhlásila, že nebude bránit, aby se někteří postupně na Zem vypravili za příbuznými a po splnění nutných podmínek je zlákali k odstěhování na Orizem. Část těchto podmínek by museli splnit i lidé na Orizemi, ale větší část podmínek by se týkala jejich příbuzných – zejména přirozeného dodržování Sedmera příkázání. Jak Rada Starších vyhlásila, dá se dodržovat i bez jeho znalosti a jeho porušování je tak jako tak odsouzeníhodné, ačkoliv lidské zákony jsou v tomto směru neuvěřitelně benevolentní a porušování Sedmera často ještě podporují.

Návštěvy Země se měly odehrávat jen nakrátko a v co největším utajení, aby se nepodobaly nájezdům kobylek. Z toho vyplynulo, že se na Zem nemohou vypravit všichni najednou, ale podle pořadníku, do kterého už se největší nedočkavci začali zapisovat. Přednost měli ti, komu na Zemi zůstali nejbližší členové rodiny a chtěli by je tam navštívit. Starší se ale nad některými nedočkavci jen usmívali. Až budou mít přístup na Zem všichni, budou muset zpočátku dodržovat pořadníky, pak se návštěvy okoukají a omrzí a nakonec nebudou pořadníky vůbec potřebné.

Jak se Vlačtovka blížila oběžné dráze Marsu, nervozita obyvatel Orizemě stoupala. Zbytečně je Rada Starších

uklidňovala, zbytečně je připravovala na hrozící zklamání. Otec Mihovič vykládal, jak se po šesti stech letech podíval na Zem a jak ho překvapilo, nakolik se Země za tu dobu změnila k horšímu. Asi to nebylo tak horké, lidé i ve středověku nebyli svatí, ale s odstupem času si každý ztracenou Zem idealizoval a teď se měl vrátit do světa, kde je člověk člověku vlkem a spravedlivé aby hledal za dne s lucernou.

„Jen si o lidech nedělejte iluze!“ napomínal otec Mihovič nedočkavce. A zejména si vzal na starost Rudolfa Pilze, který se očividně trásl na to, až si ze Země přiveze svoji choť a matku svých synů. Sandišůti mu návštěvu Země nepovolili a on se proto zapsal do pořadníku na první místo, hned jakmile o tom začali uvažovat.

„Poslyš, Rudo, co budeš dělat, až zjistíš, že se ti manželka znovu provdala za jiného?“ zkoušel ho trochu připravit na to, s čím by se mohl na Zemi setkat. „Uvědom si, na Zemi vás tři už dávno prohlásili za mrtvé – tak to přece chodí. Kdyby pro vás tvoje Gertruda truchlila pět let, bylo by to až dost. Ale kdyby si pak vzala jiného, nikdo by jí to nemohl vyčítat, ani ty ne!“

„To by neudělala!“ tvrdil Rudolf Pilz. „Gertička nebyla na chlapy!“

„Nebyla... nebyla...“ mrmlal otec Mihovič. „Jenže osamělá ženská... Já jen, abys nevyváděl, kdyby už měla čtyři další děti s jiným!“

„Toho se nebojím!“ trval na svém Rudolf. „Já jsem to taky táhl bez ženských!“

„No jo, ale ty ses pořád utěšoval, že ti Sandišůti někdy povolí přivést si ji! Mezi námi, byla to bláznivá naděje!“

„Však jsem jim to nikdy nezapomněl!“ odvětil zamračeně pan Rudolf.

Na návštěvu Země se chystali i Standa s Slávkou. Standa se těšil na bývalé kamarády a plánoval si, že některým nabídne přestěhování na Orizem – zejména si myslel na Káju a jeho

rodiče. Slávka to měla horší. Představovala si, co jí asi řeknou její dvě sestřenky. Jejich rodiče se nejen kamarádili, ale nejspíš spolupracovali i v podvodech. Slávka měla obavy, aby si se sestřenkami vůbec rozuměla. Spíš měla tušení, že se naprosto neshodnou. Už protože si s nimi kdysi rozuměla velice dobře. Jenže zatímco ona se na Dzígvegltu pod dohledem otce Mihoviče a rodiny Tvrzníků rychle měnila, ty dvě nejspíš zůstaly, jaké byly. Nafoukané, prázdné fifleny, pro které byla většina lidí »socky«, nad které se mohly vyvyšovat oblečením, luxusním make-upem nebo kapesným. Dnes už – pokud se s jejich rodiči něco nezměnilo – budou navíc oslňovat i značkou automobilů a shlížet zvysoka na majitele levnějších aut. A samozřejmě budou arogantní, sebejisté a sebestředné.

Kéž by je postihla podobná katastrofa jako její rodiče!

Ačkoliv – co není, může být a jestli se strejda s tetou nezměnili, mohl by je navštívit někdo, kdo je odnese do Věžeňských ostrovů. Pravda, to by Slávka nejraději přenechala Standovi, přece jen je teta mámina sestra a až by se ty dvě setkaly, určitě by se shodly i na jejím zatracování.

A co kamarádky ve škole?

Slávka si až teď uvědomila, že ve škole nikdy neměla pravou kamarádku. Chudšími pohrdala a před stejně bohatými se měla na pozoru. Také chtěly být ve třídě nejobdivovanější a byly pro ni vždycky konkurentkami, nikdy ne kamarádkami. V poslední době se ve světě na úkor kamarádství nebývale rozmohla konkurence. Kamarádká pomoc přece snižuje nejdůležitější přednost dneška – konkurenceschopnost. Jak to, že Standa kamarády má? Vlastně – on na Zemi patřil mezi »socky« a ty si pořád nejen pomáhají, ale často se i kamarádí. Samozřejmě si už pak nemohou správně, zdravě a dravě konkurovat, ale socky se tímhle netrápí.

Problém je ale v tom, že kdo chce zbohatnout, musí nutně porušovat Sedmero a obvykle hned ve dvou bodech –

Nepokradeš a Neztročíš. A pak už se obvykle nezdržuje ani s ostatními. To je ten pravý smysl věty, že spíše projde velbloud uchem jehly než bohatec do království nebeského. Jistě, dá se zbohatnout i nějakým užitečným vynálezem, jenže to jsou výjimky podobné pohádkám o chudé dívce, kterou si najde pravý princ. Na vynálezech nebohatnou vynálezci, ale ti, kdo jejich vynálezy dokáží dobře zpeněžit – a přitom ve zdrcující většině právě vynálezce oškubou. Těch proto většina umírá v chudobě a jejich vynálezy se chlubí ti správně draví manažeři.

Dnes by si Slávka spíš našla kamarádku mezi těmi dříve tak opovrhovanými sockami, na které pohlížela spatra, jenže na to už bylo pozdě. Teď by toho mohla litovat, naštěstí si mezitím našla pár kamarádek na Dzígvegtu a teď na Orizemi. Však už také sama nebyla taková namyšlená a prázdná fiflena, jako když ji Standa přinesl na Vytvezyl a následně až na Dzígvegt. A své vlastní sestřenky by teď nejspíš litovala. Ačkoliv – ony by teď možná litovaly ji. Protože je už úplně jiná než ony.

Jde o to, kdo má k lítosti víc důvodů.

=*=

Rychlost Vlaštovky klesla na pouhých dvacet kilometrů za vteřinu. Zabrzdili ji ještě daleko od Země, ale inženýr Formánek tvrdil, že je to tak správně. Čekala je zodpovědná část letu – přistání. Při něm měli sedět uvnitř Vlaštovky dva piloti a korigovat dráhu až do dosednutí. Pak měli vylézt, položit první značky přeta a rozběhnout se do stran, aby další značky položili co nejdál od té první – kde se brzy objeví lidé, kteří si všimnou přistávání Vlaštovky. A při jakémkoliv problému se měli skokem vrátit na Orizemi – i jedna jediná značka na půdě Země by měla stačit.

Standa se ostatně nabízel, že položí další, kdyby museli opustit Vlaštovku předčasně. Jemu by stačila jediná značka, i kdyby místo přistání Vlaštovky ihned obklopila některá pozemská armáda. Dalo se přece čekat, že to neujde pozornosti

vojáků – a ti by se mohli v takovém případě chovat až nevypočitatelně. Neviditelného a nehmotného ducha by si však nevšimli – a Standa by pak položil po okolí tolik značek, kolik by jich potřebovali.

Ted' ale bylo třeba, aby piloti v pořádku přistáli. Ačkoliv Vlačstovku obklopovalo silové pole racionu, byla příliš důležitá. Byl to první mezihvězdný let pozemšťanů a nesměl skončit špatně. Na jeho úspěchu hodně záleželo, přinejmenším by se všechno o několik let opozdilo, než dorazí další Alouette nebo oba Blesky. Ale tyto tři hvězdné lodě byly pořád na dosah od Orizemě, nedostaly se ještě ani k místu, kde první Vlačstovku spolkla červí díra. Kdoví, jak to s tím úkazem vlastně je, zda je trvalejšího charakteru, anebo se objevuje jednou za deset tisíc let a to ještě jen nakrátko? Nikdo to zatím nevěděl. Sandišůti, gufyrové ani ostatní z Druhého vesmíru s tím neměli žádné zkušenosti, v Prvním vesmíru přece nelétali. Vlačstovka byla první a jediná, proto všichni tak napjatě sledovali závěrečnou fázi jejího letu.

Standa se také nabízel mezi piloty, ale opět ho odmítli s poukazem na to, že i on a Slávka budou na Zemi příliš důležití než aby je nechali sebeméně riskovat. Sledoval aspoň let Vlačstovky na hradě Jukagyri pomocí záznamových flešek, které sem piloti v pravidelných intervalech přinášeli. Ted' už se střídali po hodině letu a s takovým zpožděním si mohli pouštět obraz lidé kdekoliv na Orizemi.

Piloti se mezitím rozhodovali, kam s Vlačstovkou přistanou.

Vlačstovka už byla pod oběžnou drahou Měsíce, který byl naneštěstí na opačné straně, takže si ho nemohli prohlédnout zblízka. Ideální by bylo dosednout v Evropě, kde to skoro všichni znali, ale Evropa je příliš sledovaný kontinent a nikdo neví, co by byly schopné provést obsluhy radarů, až by Vlačstovku zpozorovaly. V nejhorším případě by si ji mohly splést

s mezikontinentální balistickou střelou, vyvolat poplach – a neštěstí by mohlo být na světě.

Z téhož důvodu se museli vyhybat území pozemských velmocí. Pokus o přistání na pevnině Severní Ameriky, tak jako na území Ruska nebo Číny, by mohl skončit atomovou válkou. Zbývaly jim odlehlé oblasti Jižní Ameriky anebo centrální Afriky. Všude jinde by rozdráždili armády a mohli by způsobit globální světovou katastrofu. Když o tom na Radě Starších diskutovali, padl tam návrh vyslat dopředu radiové volání a ujistit všechny národy Země, že Vlačovka přilétá v míru. Padlo by na to sice jejich inkognito, ale mohlo by to zabránit nedorozumění.

Ruský patron se však proti tomu opřel.

„Bude zapotřebí, abychom i na Zemi jednali v utajení,“ trval na původním plánu. „Myslíte si, že by takové radiové volání zabránilo nedorozumění? Právě naopak! Všechny velmoci by okamžitě začaly podezírat ty druhé z obzvlášť rafinovaného podrazu a viděli byste, že by to bylo ještě horší.“

Nakonec se shodli, že Vlačovka přistane přece jen tajně. Z dálky se podobala asteroidům, ani velikostí nebudila dojem nebezpečí pro Zem. Tak velkých balvanů dopadne každým rokem na Zem plno, většina shoří v atmosféře a jen málo jich dopadne na povrch. Vlačovka se nemohla prozradit ani motory, neboť žádné neměla. Byla to pouhá schránka, která měla přistát na vhodném místě buď pomocí pole racionů, které ji obklopovalo, nebo klouzavým letem, kdyby pole racionů vysadilo. Což bylo docela dobře možné, neboť pole z Orizemě až k Zemi nedostačovalo a Vlačovku od opuštění červí díry obklopovalo i řídilo pole z pozemských lizidů, které bylo zcela v moci Sandišůtů.

Teď ještě bylo třeba vybrat místo přistání. Piloti navrhli severní Afriku poblíž Středomořího moře – co nejdál od Středního Východu, kde leželo neuralgické místo Země. Inženýr Formánek jim spočítal nejvýhodnější trajektorii a předal jim ji na

flešce, se kterou dva piloti zmizeli z přechodové komory přímo do hlavní a jediné kabiny Vlačovky.

Krátce poté se v přechodové komoře objevili vystřídání kosmonauté. Rychle si otevřeli těžké dveře komory a ještě ve skafandrech podali nedočkavému panu Formánkovi flešku se záznamy. Ten ji rychle připojil ke svému tabletu – a s ním vlastně ke všem tabletům Orizemě.

Všichni, kdo mohli, si nedočkavě pustili přehrávání filmového záznamu, kde se už viditelně přibližovala naše stará dobrá Země...

Náhle se ozvalo dvojité prásknutí.

Těžké vzduchotěsné dveře přechodové komory se prudce zabouchly, až všem lidem na hradě Jukagyri zalehlo v uších. Inženýr Formánek, Standa, otec Mihovič i čerstvě vystřídání kosmonauti se okamžitě otočili k zabouchnutým dveřím přechodové komory.

Zevnitř se nic neozývalo. Otec Mihovič vzal za zajišťovací kolo, ale dveře se ani nehly.

„Je tam podtlak!“ upozornil ho Standa. Pravda, stačil by nepatrný podtlak, aby se dveře nedaly otevírat. Otec Mihovič natáhl ruku k ventilu a opatrně jím pootočil. Ozvalo se zasyčení, jak dovnitř komory vnikal vzduch, ale rychle zesláblo. V komoře nebylo vakuum, jen trochu snížený tlak, který se rychle vyrovnal a když pak otec Mihovič zalomcoval zajišťovacím kolem na dveřích, těžké dveře se pomalu otevřely.

„Nechod'te sem!“ ozvalo se zevnitř ostré varování, ztlumené skafandrem.

Byli tu oba piloti Vlačovky, ale jeden napolo ležel, druhý ho malátně podpíral.

Otec Mihovič na varování nedbal. Vběhl do komory a také se sklonil nad bezvládným tělem druhého pilota.

„Stando, zavolej okamžitě Slávku!“ poručil jen tak přes rameno.

„Nebude to nutné,“ namítl Standa chlácholivě. „Už se to lepší.“

„Jak to můžeš tvrdit?“ obořil se na něho otec Mihovič.

„Jsem Vědoucí!“ připomněl mu Standa. „Těmi dvěma se už zabývají zdejší lizidy. Budou jistě úspěšnější než lékařka, i když Slávka je dost dobrá. Ale už ji taky volám...“

„Jsi vědoucí?“ obrátil se na Standu inženýr Formánek. „Tak co jim je?“

„Jsou oslepení, popálení v obličeji a kromě toho mají parádní nemoc ze záření!“ řekl Standa. „To všechno se ještě dá napravit, i když to možná bude trvat pár měsíců.“

„Nemoc ze záření? Z jakého záření?“

„To ještě nevím, ale můžeme si to už domýšlet,“ zahučel Standa. „Země nás přivítala takovým vřelým pozdravem... zkrátka nám Vlaštovku sestřelili.“

„Sestřelili?“ obrátil se nedůvěřivě na něho i otec Mihovič. „Prosím tě, čím?“

„Vždyť je pořád chráněná polem racionů!“ nedůvěřoval tomu ani inženýr Formánek.

„Podle všeho jadernou hlavicí,“ doplnil to Standa. „Asi aby si byli jistí...“

„To byl tedy hodně žhavý pozdrav!“ odplivl si obrazně inženýr Formánek.

„Pozdrav hodný velmoci!“ přikývl Standa.

=*=

Standova odpověď

Byl ještě chlapec, když zářivé ocelově lesklé křižníky z mimozemského prostoru vysadily vojáky ve Washingtonu, New Yorku a Moskvě, aby se zmocnili toho, co pokládali za své.

(Isaac Asimov: Ocelové jeskyně)

Slávka se okamžitě po svém příchodu věnovala zraněným, ale brzy se omezila jen na tlumení bolestí – a i to jen tak primitivním způsobem, jaký představuje studený obklad. Oba zranění se jako vždy uzdravovali víceméně sami, ovšem kdo nevěděl, že za tím stojí lizidy, hovořil by o zázraku.

Krátce po incidentu byl alespoň jeden schopný vypovídat, co ve Vlaštovce zažili. Mnoho toho nebylo, všechno se odehrálo v jedné jediné vteřině.

Vlaštovka neměla okna, jen kamery a obrazovky. Díky tomu oba přežili, ačkoliv na tom měla hlavní zásluhu i jejich pohotovost při použití préta. Tím se jejich přítomnost na palubě Vlaštovky omezila na pouhý zlomek vteřiny, což oba zachránilo.

Jak ještě vypověděli, všechno vnitřní vybavení v jediném okamžiku vzplálo, nebo se změnilo v páru. Ani skafandry by ten žár dlouho nevydržely, ale jejich odolnost jim poskytla onu důležitou vteřinu, kdy včasným únikem unikli smrti uhořením. Zdálo se, že se horkem zhroutila i čelní stěna kabiny, což by vypovídalo o obrovském žáru, jemuž byla Vlaštovka vystavená. Popálení obličejů za skly skafandrů také o něčem svědčilo. Ve vakuu se téměř neprojevil náraz tlakové vlny, který by na povrchu Země představoval další ničivý účinek, ale atomový žár se naopak na nebohou Vlaštovku obořil svou plnou, nezeslabenou silou.

Dalším ničivým účinkem bylo nesmírné radiační ozáření. Také tady kosmonauty do jisté míry zachránil včasný ústup, ale i tak došlo k těžkému poškození očí, přesněji k zakalení očního

sklivce. Dalo se říci, že ti dva na vlastní oči **viděli** gama záření – a když už je to vidět, pak to samozřejmě stojí za to, protože mohli vidět jen druhotné světélkování, neviditelného bylo mnohem víc.

Naštěstí zmizeli z kabiny Vlaštovky dřív, než tam doletěly pomalejší neutrony. Ty by asi měly ještě horší účinky – ačkoliv se dalo říci, že i to, co schytali, by jim stačilo k několikanásobné rychlé smrti, kdyby lizidy na Orizemi ihned nezahájily účinné léčení. Takhle se dalo čekat, že budou brzy z nejhoršího venku a nejenže to přežijí, ale nejspíš budou oba i vidět.

Horší bylo, že z hvězdné lodi, sálavým žářem i radiací prakticky zničené, zmizela krátce před vnořením do atmosféry posádka. Radioaktivní záření úplně sfouklo pole lizidů a zničená loď vlétla do hustých vrstev bez ochrany, takže na několika desítkách kilometrů shořela, podobně jako svého času raketoplán Columbia.

Na Orizemi zavládla pohřební nálada.

=*=

Otec Mihovič svolal na Jukagyri poradu Rady Starších. Vzhledem k tomu, že všichni napjatě sledovali konečnou fázi letu Vlaštovky, dostavili se téměř okamžitě po vyhlášení. Slétali se takovou rychlostí, jakou stačili ve Velkém sále opouštět značky přéta.

Jediný, kdo se na poradu nedostavil, byl Standa. Bylo to s podivem, byl do poslední chvíle před jejím vyhlášením v blízkosti otce Mihoviče, ale když ho chtěli požádat o jeho poznatky k havárii Vlaštovky, nebyl najednou k sehnání. A co víc, nebyl ani na Orizemi a když pro něho otec Mihovič vyslal spěšného kurýra na Hjöwilt, dostal obratem zprávu, že ho nemohou identifikovat ani tam.

Otec Mihovič chtěl zahájit poradu bez něho, když se konečně objevil na značce před velkým pódiem. Neobjevil se ale sám. Přivlekl vysokého chlapa v maskovacím obleku, nejspíš před malou chvílí paralyzovaného ztuhnutím, neboť ho hned po

příletu složil na zem jako pytel brambor. Chlap byl bezvládný, ale byl při vědomí, neboť očima sledoval, co se kolem něho děje.

„Tady ho máte, vážení!“ oznámil Standa slavnostním tónem. „Tenhle pán nařídil sestřelení naší Vlaštovky. Musí to být velké zvíře, když měl pravomoc použít jadernou hlavici. Zbývá nám už jen vynést nad ním soud. Mám za to, že se jedná přinejmenším o pokus o dvojitou vraždu.“

„Kde jsi ho sebral?“ zeptal se otec Mihovič za všechny.

„Na Zemi, kde jinde?“ opáčil Standa.

„Jak ses tam ale dostal?“ zněla ihned druhá, stejně závažná otázka.

„Pomocí značky, kterou tam dopravila Vlaštovka,“ odvětil klidně Standa.

„Vlaštovku přece sestřelili!“ připomněl mu otec Mihovič.

„To nic nezmění na tom, že i sestřelená nesla naši značku,“ odvětil Standa. „Trochu nám sice ohořela, přistála úplně jinde než jsme chtěli, ale měli jsme štěstí. Roztavený úlomek kabiny dopadl na pevnou zem, takže neskončil v moři.“

„A tys na ni skočil?“ vybuchl otec Mihovič. „Nenapadlo tě, že by ten úlomek mohl být také radioaktivní a životu nebezpečný?“

„On přece byl radioaktivní,“ přisvědčil klidně Standa. „Však se od něho vojáci drželi v uctivé vzdálenosti! Proto jsem tam šel rovnou ve formě allohmoty, na tu záření neúčinkuje. Navíc jsem byl neviditelný pro vojáky, kteří se tam hemžili. Helikoptéry byly rychlejší než jsem čekal a my jsme se nejprve zabývali našimi zraněnými, takže mě předběhli, ale tolik mi zas nevadili. Pro jistotu jsem nejprve položil značky do vzdálenosti deseti kilometrů od vraku Vlaštovky, pak jsem se k němu vrátil – a sebral jsem tam tohohle frajírka.“

„On tam byl osobně?“

„Jo, byl nezdravě zvědavý, co to vlastně sestřelili,“ přisvědčil Standa. „Trup Vlaštovky se ještě ve výšce rozpadl, ani

nevím, kam spadly ostatní kusy, ale nejdůležitější podlahová část se značkou přeta dopadla do hor Sierra Nevada na jihu Španělska. Je tam poměrně řídko osídlený horský kraj, takže tam nevznikla žádná škoda, ale nedaleko byly v té době nějaké válečné lodě, nejspíš plující do základny La Maddalena na Sardinii, takže tam jejich helikoptéry dorazily velmi rychle. Vojáci místo obšancovali a místní lidi k troskám nepustili, což je dobře, radioaktivita je příliš neviditelná smrt. Je ale smutné, že tihle hoši měli nějak moc pohotově jadernou střelu! Když si uvědomíme, jak dlouho jsme se blížili poměrně malou rychlostí, nemůžeme vyloučit, že v kosmu někdo Vlaštovku sledoval. Dalo se jistě spočítat, kam se asi při našem režimu letu dostane... takže někdo stihl uvést do bojové pohotovosti armádu...“

„Připadá mi, že ji sestřelili příliš snadno,“ zavrčel otec Mihovič.

„Já se nedivím,“ přikývl Standa. „Vlaštovka byla maličká letoun, příliš snadný terč. Měla sice pár tun, ale správná mezihvězdná loď by byla mnohem větší. Mohli ji ale považovat za výsadečkový člun z větší kosmické lodi. Představte si tisíckrát větší fotonovou loď, která by v místě přistání natropila svými motory strašlivou paseku, pak vám vyjde logické použití k návštěvě planety menší výsadečkový čluněk zhruba o velikosti Vlaštovky, ne?“

„Ten by ale mohli sestřelit také tak snadno, ne?“ namítal otec Mihovič.

„Jo, jistě,“ přikývl Standa. „Jenže by to mohlo dopadnout, jako když v lese s gusem nakopnete malé medvědě – a krátce nato stojíte tváří v tvář rozružené medvědice! Budete se hodně divit, až vás bude trhat na kusy? Se divím, že to těm pozemským khaki-mozkům nedošlo!“

„Jenže my nejsme medvědice, nemáme obrovskou fotonovou hvězdnou loď a nechystáme se způsobit na Zemi strašlivou paseku jejím přistáním,“ namítl otec Mihovič.

„Taky se říká, že není chytré dráždit neznámého hada bosou nohou,“ ušklíbl se Standa. „Jistěže nejsme válečníci, nechceme Zem zdevastovat a zničit – ačkoliv bychom to explozí lizidů dokázali. Chceme naopak Zemi chránit. Ale to neznamená, že necháme bez trestu řídit darebáky, kteří si už dávno zasluhují peklo! Nemusí to být peklo na Zemi, ale... Vězeňské ostrovy Orizemě by mohly být docela dobrou náhražkou Adu.“

„Tím chceš naznačit, že by měl být tady ten ptáček prvním?“

„Ano,“ řekl Standa. „Hned tam generála odnesu. A také se hlásím o místo Vědoucího na Zemi. Na Orizemi si budete muset zvolit jiného. S radostí ho na to připravím, stejně jako všechny ostatní.“

„Takže – myslíš si, že nastal čas začít?“

„Ano, nastal čas,“ řekl Standa.

=*=

Místo pohřební nálady se na Orizemi začalo oslavovat. Sestřelená Vlaštovka přece jen úkol splnila a Země bude dostupná. Neznamenalo to, že se tam všichni zájemci hned nahnou, nicméně se konečně otevřela možnost návratů na Zem, byť dočasných. Zájemci se začali připravovat, kam se všude podívají a koho tam navštíví.

Bylo však třeba vyčkat, až na Zemi bude větší počet záchytných bodů. To teď byl úkol Standy a Slávky, neboť jen oni měli možnost snadné přeměny v allohmotu. Pro začátek museli rozmístit po celé Zemi co nejvíc všeobecných záchytných bodů. Na nich se mohou vynořit ostatní a každý, kdo Zemi navštíví, si jistě položí další vlastní body tak, aby se mohl vracet do známých míst. Čekalo je tedy velké cestování po celém světě – i když počátku jen po nejdůležitějších místech.

Nejprve se ale oba ubytovali v Praze.

Společně obešli matriky, aby získali duplikáty pravých rodných listů. Úředníky na matrikách nemuseli ani podplácet,

postačilo sepsat čestné prohlášení, že jim osobní dokumenty někdo ukradl – v Čechách zřejmě byly tyto krádeže pořád natolik běžné, že jim tu výmluvu nikdo nezpochybňoval. S čerstvě získanými osobními doklady si oba založili konta v několika bankách, aby mohli ukládat své finanční prostředky. Použili osvědčenou taktiku – nabízeli klenotníkům zlaté prsteny, vytvořené lizidy. Výkupní cena zlatých zlomků bez puncu není vysoká a klenotníci na nich hodně vydělávali, ale při prvních zkouškách na ryzost zjistili, že jsou z dobrého zlata, takže je brali rádi. Standa s Slávkou měli brzy na kontech dostatek finančních prostředků, aby si pronajali malý byt – pro začátek se spokojili s garsonkou.

Dejte mi pevný bod – a pohnu světem! volal kdysi starořecký Archimédes. Standa s Slávkou teď měli legitimní bydliště a v Evropě nezpochybňované doklady. Co víc si mohli přát? Měli kam se vracet – záchytný bod měli přímo v pokoji. Prostředky na kontě jim stačily nejen na nájem, ale i na jiné nutné platby – zejména za elektřinu. Víc kupovat nepotřebovali, všechno ostatní jim zajišťovaly pozemské lizidy. Mohli se soustředit na svůj hlavní úkol – zpřístupnění Země lidem z Orizemě.

Ze světa, kam se Standa už nikdy nevrátí, neboť jeho místo Vědoucího na Orizemi zaujal Fritz Pilz, který se naopak už nikdy nevrátí na Zem...

Spanilé jízdy zahájil Standa cestou ze Španělska do Čech, ale jen si s Slávkou opatřili ubytování, vydal se rationem kolem světa. Postupně přitom navštívil řadu velkých měst – nejprve v Evropě, ale pak přes Atlantik do Jižní Ameriky, přes Mexiko do Kanády a přes Japonsko do Číny a Indie. Slávka zatím cestovala po Čechách a po Evropě a síť použitelných bodů přiměřeně zahušťovala. Záchytné body umisťovali nejčastěji do parků, kde se mohou nenápadně objevovat další cestovatelé.

Nebyla to samo sebou cesta na jeden zátah. Každý večer pražského času se scházeli ve svém prvním společném bytě, kde si pokaždé našli pár chviliek i pro sebe. Přitom si vzájemně sdělovali, co se jim kde podařilo a co bude na řadě zítra. Vraceli se se bleskurychlým skokem přeta, aby se brzy po ránu stejně bleskově přenášeli na některou již dříve položenou značku.

Nemusela to být vždycky ta poslední – Slávka řešila hvězdicovou strukturu v Evropě, takže se často vracela do středů hvězdic, Standa zase musel počítat s časovým posunem a musel si naplánovat cestu tak, aby značky neumisťoval v noci – mohl by je pak položit na místa za denního světla příliš nápadná. Jistě bylo vhodnější vracet se a vytvářet hvězdicovou strukturu značek v místech, kde byl právě den a vyčkat, až se na novém místě rozední.

Do vyhlédnutého místa pro položení další značky létali pomalejšími raciony. Využívali přitom neviditelnosti aliohmoty, aby nikdo předčasně neodhalil veřejné záchytné body. Let racionem měl i své kladné stránky a jednou z nich byly úchvatné letecké pohledy na přírodní krásy zemí, kde se právě pohybovali. Slávka obdivovala především krásy Evropy a zejména Čech, Standa létal po světě.

Sít' značek v Čechách, v Evropě i po světě ale rychle houstla a Slávka na Standu naléhala, aby ji poslal pro další vlnu lidí z Orizemě.

„Ať sem přiletí pár desítek lidí a založí si značky, kde jsme na to neměli čas,“ argumentovala. „Podle mě už současná sít' plně postačí. A my bychom se mohli věnovat něčemu jinému.“

„Myslíš odnášení darebáků do pekla?“ vzdychl si Standa. „Mně se do toho moc nechce. Ne že bych se bál vyhrožování toho plukovníka. Když tvrdil, že nevíme, proti čemu se stavíme, neuměl si ani v náznacích představit, proti čemu se postavil on sám. Z jeho pohledu jsme byli skupinka skoro bezbranných lidiček, která si dovolila zajmout jeho, po zuby ozbrojeného

velitele nejsilnější armády světa. Vůbec mu nedošlo, že pistole nemáme, protože je nepotřebujeme.“

„Ale on skutečně patřil k velení nejsilnější armády světa!“ zastala se ho Slávka.

„Má pravdu jen v tom, že je nás pár,“ zavrtěl hlavou Standa.

„Ale i v tom má pravdu!“ zasmála se. „Kolik je nás? Pár tisíc! Zatímco jeho plně vyzbrojená armáda se počítá na statisíce a kdoví, možná i na miliony vojáků.“

„Když nás bude posuzovat podle svých vlastních měřítek, jsme opravdu jen banda sebevrahů s nulovou palebnou silou. Vždyť nemáme ani obyčejné pistolky! Mohlo mu ale ledacos dojít, když mu jeho super automatický kolt nepomohl. Zajali jsme ho bez jediného výstřelu, ani nepochopil jak. Vždyť nám ani nechtěl uvěřit, že jsme ho přenesli na úplně jiný svět!“

„To máme z toho, že se Orizemě tak podobá Zemi!“ zavrčela. „Podle mě bychom se měli opět vrátit ke gufyřům a odnášet darebáky do Adu. Tam by darebáci ani vteřinu nepochybovali, že jsou na jiném světě. A gufyrové by je tam ohlírali i bez nás.“

„Nebudeme se spoléhat na gufyry!“ odmítl to Standa. „Musíme to zvládnout sami! Jakmile se začneme spoléhat na mimozemšťany, ztratíme oprávnění řešit své záležitosti i v jiných případech.“

„Tak jsme si měli s gufyry dohodnout, že si budeme své darebáky hlídat v Adu sami,“ navrhla Slávka. „Anebo jsme měli pro tento účel obsadit jiný zničený svět v Druhém vesmíru. Vždyť jich je tam víc než dost!“

„Ale jen Ad se už stačil trochu zklidnit, že se na něm dá přežít,“ namítl. „Ostatní jsou pořád příliš bouřlivé, než aby se tam dala postavit noclehárna. Řadí na nich zeměřesení a bouře ohnivého popela, zadusí a upeče všechno živé, kde dopadne. Potrvá až desítky tisíc let, než se některé zklidní aspoň jako Ad.“

A ten si přece už ve starověku zabrali gufyrové a nemám chuti se s nimi dohadovat.“

„Vypadali přece rozumně,“ zastávala se jich.

„Proti Sandišūtům jistě!“ souhlasil. „Ale já jsem se zařekl – už nikdy žádné mimozemšťany! Nějaká spolupráce – budiž. Vyměňovat si technologie – v pořádku. Omezeně se navštěvovat... to už by chtělo pořádně promyslet. Ale už nikdy bych nenechal mimozemšťany náš svět řídit! To musíme zvládnout sami, jinak budeme věčně jen podřadné a ovládané bytosti!“

„Hele Stáníku, ne že by se mi nelíbilo lítat nad Evropou racionem, je to vlastně úžasná dovolená, lepší než s cestovní kanceláří, ale víš ty, kolik lidí na Orizemi na nás netrpělivě čeká?“

„Jen ať se naučí trpělivosti,“ odsekl. „Nebo se tam chceš prostě podívat?“

„Vlastně taky,“ přiznala. „Podívala bych se na otce Mihoviče a na Míšu Safronova, slíbil mi hned po návratu ze Země další filmovou roli...“

Standa se na ni podíval a trochu se zamyslel.

„Mohl bych tě tam vyslat jako kurýrku,“ uvažoval nahlas. „Přednesla bys otci Mihovičovi, jak jsme daleko. Z mé strany je to jednoduché – chybí mi skoro celá Afrika. Ty zase jistě víš, co ti chybí v Evropě. Stav se tedy na Orizemi v Jukagyri, vyříd' jim moje pozdravení – no a pak se stav u Rusů, jestli na tebe ještě nezapomněli...“

„Ale ty bys tady neměl zůstat sám!“ napadlo ji. „Někoho ti sem pošlu.“

„Jak myslíš – ale ať to není nikdo, koho neznám! Nejlépe kdybys požádala o návštěvu přímo otce Mihoviče, bude-li chtít. Jo – a nezapomeň jim vyřídít, ať si ze Země zkopírují současnou mapu sítě značek. A nejlépe když přijdou za mnou sem, do našeho bytu.“

„Počkej!“ zarazila se. „Sem snad ne! To bych tu musela nejprve uklidit!“

„Uklidit? A co?“ usmál se. „Pohovku složíme na jednolůžko a nadbytečné příkrývky nacpeme do peřínáku... žádný problém!“

„Až někdo uvidí, jak tady bydlíme...“

„No tak pochopí, že tady máme jen jednu postel, beztak to o nás kdekdo ví!“

„Ale přece...“ váhala ještě.

„V tom případě se snaž, aby sem přišel otec Mihovič,“ navrhl jí. „Ten má nejvíc pochopení. Nebo našeho tátu, tomu to taky dávno došlo.“

„Dobře,“ souhlasila. „Zítřka.“

=*=

Ráno se ještě rozloučili a Slávka skočila do Orizemě. Standa zůstal z orizemských na Zemi sám. Chtěl pokračovat ve značkování Afriky, ale když Slávka zmizela, ještě se zamyslel, kde začne.

Najednou strnul.

Když se vcítil do pozemských lizidů, měl náhle pocit, že není všechno v pořádku. Zpozorněl – a pochopil, co to bylo.

Na Zemi požadoval něco po lizidech i někdo jiný než on sám. Dokud měl vedle sebe – nebo kdekoliv na Zemi – Slávku, nevšiml si toho, její přítomnost ten slabý dojem přehlušila, ale když byl – nebo měl být – na celém světě sám, existence dalších uživatelů lizidů ho konečně trkla.

Kdo to ale může být?

Prakticky měl jen tři možnosti, kdo mohl mít kromě něho spojení s lizidy. Sandišůti, gufyrové anebo některý z lidských pozorovatelů. Žádný jiný tvor neměl v hlavě ovladač, bez něhož se s lizidy spojit nemohl. Lizidy si ale nepamatovaly, kdo a kdy je o něco žádal. Nejčerstvější požadavky byly od něho a od Slávky, ale když v rychlosti prošel záznamy lizidů do minulosti, objevil

několik dalších požadavků. Vesměš šlo o přesuny pomocí racionů a nebyly starší než dva roky – což vylučovalo jak jejich minulou návštěvu před více než pěti lety, tak i návštěvy Sandišůtů po zničení Vytvezylu.

Musel to být někdo, kdo pobýval na Zemi i v posledních dvou letech.

Poměrně pravděpodobný byl lidský pozorovatel, necháný na Zemi Sandišůty. Jenže – pokud se jim dalo věřit, jejich pozorovatelé na Zemi oficiálně už několik století nebyli. Ačkoliv na druhou stranu – věřte Sandišůtům! Úplně vyloučené to zkrátka nebylo.

Ještě menší pravděpodobnost by měl některý zapomenutý gufyr. Ti byli vůči Sandišůtům tak bezmezně poctiví, že skoro nepřipadalo v úvahu, aby se tu někdo skrýval. Od dob Lucké války, kdy tu prý byli naposledy, to sami gufyrové vylučovali.

Ačkoliv – i ve Čtvrtém vesmíru se našly výjimky. Nepatrná skupinka zlikvidovala Sandišůty a s nimi i sebe. Mohl by takovou, ještě osamělejší výjimku vyloučit i tady?

Nejpravděpodobnějším byl ale některý Sandišůt.

To, že na Zemi nepobývali často, nemělo žádnou váhu. Naopak, v době zkázy Dzigvlegtu by mohli nad těmi vzpurnými lidmi na Zemi obnovit dohled. Zkáza Vytvezylu je mohla odříznout, ale ne vyřídít. Ještě že nevěděli, že zkázu Vytvezylu mají na svědomí lidé! To by také mohli na oplátku nechat explodovat lizidy Země a zničit ji. Že to dosud neudělali, znamenalo, že jsou odříznutí i od zpráv svých krajanů. Zřejmě vyčkávají, až někdo obnoví přístup na Zem a umožní jim vrátit se, ale do té doby tady setrvávají v záloze, jako spící agenti.

Spící? Nebo až příliš aktivní?

Dosaďme si Sandišůty do rovnice o mnoha neznámých. Mohla by poskytnout vysvětlení toho, co se zatím stalo?

Zopakujme si poslední události! K Zemi se přibližuje Vlaštovka, kosmická člun mimozemské civilizace. Není nic

nemožného, že to lidé Země zjistí, podivné je, že ji bez varování sestřelí. Proč? Po dosazení Sandišůtů do rovnic ale zjistíme, jak je to logické.

Mohou Sandišůti na Zemi očekávat přilet mimozemského kosmického člunu? Mohou – tutéž volbu přece mají i jejich krajané! Na Zem se dá proniknout jen z Vytvezylu, ale do Prvního vesmíru se můžete dostat i z jiného světa – potíží bude v tom, že se ocitnete na jiné planetě, ale to už se dá přeletět, jako to přeletěla Vlačovka.

Má to ovšem jednu vadu. Vzdálenosti jsou v Prvním vesmíru větší a cestování mezi světy je příliš pomalé. Bez gufyrského adchfy by to nemělo žádný význam, jenže ten jim gufyrové nechtěli vydat. O tom všem ale dávno věděli, naštěstí to dlouho nepotřebovali.

Jenže dlouhodobé poruchy chitsaldilů na Vytvezylu, nebo dokonce jejich zničení, by vyvolaly nutnost získat od gufyrů adchfy stůj co stůj. Znamenalo by to došlápnout si na ně, ale oni nedokáží odmítnout, takže by zde byla nejen teoretická, ale i skutečná možnost, že Sandišůti získají se Zemí spojení oklikou, aby vysvobodili své krajany a případně pokračovali v dozoru nad lidmi.

Bližící se loď však na Sandišůtské signály neodpovídala. Samozřejmě nešlo o signály, jaké by mohli použít lidé – ani radiové vlny, ani laserové signály. Co víme o Sandišůtských prostředcích komunikace, používanými jejich loděmi ještě před raciony? Jak na ně můžeme odpovědět, když je nezachytíme? Vlačovka tedy neodpověděla a chystala se přistát. Tím to bylo pro Sandišůty jasné – návštěvníci z kosmu jsou zřejmě konkurenti, v dané situaci spíš nepříjemní, než vítaní.

Dá se v tomto světle pochopit, že lidé – či spíš Sandišůtské loutky – návštěvu sestřelili?

Ale ať to způsobili Sandišůti nebo sami lidé, jedno je velice pravděpodobné.

Na Zemi se někde skrývají Sandišůti. A nejspíš mají nad lidmi prostřednictvím svých loutek i rozhodovací pravomoc. A oni ji dokáží výhodně využít jen pro sebe a nebudou brát žádné ohledy na škody, vzniklé lidem. Jedinou dobrou zprávou je, že u lizidů ještě nepřišli na instituci Vědoucích. To by totiž Standa ihned po skoku na Zem zemřel na mozkovou mrtvici, což se naštěstí nestalo.

Výhodu Vědoucích má tedy on a Sandišůti o ní ani nevědí.
Dobrá, dá si na ně pozor.

=*=

Před další cestou po Africe se Standa zabezpečil, aby nepropásl okamžik, až opět někdo o něco požádá lizidy.

Vědoucí má jiné možnosti než ostatní uživatelé lizidů. Jednou z nich je možnost vytvářet si malé, ale neúnavné hlídače na libovolné události. Mohou jen nevtíravě připomínat, jako poznámky v kalendáři, nebo i samy na ně reagovat, a to i dost propracovaně. Standa si nastavil hlídače tak, aby ho jen upozornil na jakékoliv použití lizidů jakoukoliv osobou jinou než byl on sám. To by mohlo pro začátek stačit – později jistě uvidí, jak dál.

Poté vyrazil na další výlet. Zbývala mu celá Afrika, ale tady nemusela být síť značek přeta tak hustá, jako v jiných částech světa. Pro Čechy by mohl být zajímavější Egypt, Jihoafrická republika, Madagaskar a zejména ostrovy Komory, Seychely a Maledivy – zaslíbené země největších českých zlodějů. Tam by měl položit hned několik značek, budou se jistě hodit.

Přelétal právě nad hladinou Indického oceánu poblíž Somálska, když jako kdyby mu v hlavě zazvonil neviditelný zvoneček.

Okamžitě se tam nasměroval – ale hned se zase uvolnil.

Bylo to v Praze, přímo v jejich bytě, ale nebyl to žádný vetřelec. Byl to otec Mihovič, který ho přiletěl navštívit. Neměl by ho asi nechat čekat.

Skok z výšky čtyř kilometrů z náhle zrušeného rationu přímo do obývacího pokoje garsonky byl sice neobvyklý, nicméně to byl nejrychlejší způsob. Jediná nepříjemnost by se vyskytla, kdyby značka přeta nebyla volná, ale Standa měl v tom případě v záloze několik jiných náhradních značek, kam by mohl skočit. Ale nebylo třeba uplatnit náhradní cíl. Objevil se uprostřed pokojíku, přímo před otcem Mihovičem, sedícím u nízkého stolečku.

Při spatření Standy se otec Mihovič usmál.

„Hodili jste sebou!“ přivítal ho, v jeho vlastním bytě.
„Můžeme posílat první nedočkavce?“

„Hodili jsme sebou, ale máme tu nový problém,“ oznámil mu Standa. Pak mu krátce vysvětlil, že na Zemi jsou pravděpodobně nějakí Sandišůti.

„Nebylo by dobré, kdyby sem začali létat nedočkavci po stovkách,“ uzavřel to. „Potřeboval bych tu především klid. Zatím vím jen to, že někdo na Zemi používá lizidy. Těžko to bude někdo jiný než Sandišůti. Ale používají je výjimečně, ne trvale. Až je opět použijí, dozvím se to. Všiml sis, jak rychle jsem reagoval na tvůj přilet? Jenže k jejich vystopování nepotřebuji, aby se tady na Zemi pohybovaly tisíce lidí, požadujících po lizidech tu rationy, tu různé jiné předměty.“

„Dobře, to se dá zařídit,“ souhlasil vážně otec Mihovič.
„Lidé na Orizemi jsou nedočkaví, ale také disciplinovaní. Až se dozvědí, nač potřebuješ klid, cesty na Zem odloží. Mnohé jistě odradí od návštěvy už sama přítomnost Sandišůtů. Vydrželi jsme to pět let, vydržíme to klidně i déle.“

„Nemusíte z toho udělat absolutní zákaz,“ navrhl Standa.
„Pár největších nedočkavců odliším. Jen by jich neměly být tisíce, neumím ještě rozdělit pozornost na tolik dílů.“

„Takže – řekněme nejvýše pět – deset – nebo kolik?“ nadhodil otec Mihovič.

„Řekněme současně pět návštěv a tři kurýři,“ přikývl Standa.

„Kurýry už máme vybrané,“ přikývl otec Mihovič.

„Už by tu byli potřební, abych nemusel posílat jen Slávku.“

„To zařídím!“ sliboval otec Mihovič. „Ale co chceš dělat, až případně Sandišůty objevíš?“

„To ještě nevím,“ přiznal Standa. „Obávám se, že to může být pro obě strany hodně nepříjemný rozhovor. Neočekávám, že na mě budou milí, až se dozví, že jsou poslední svého druhu.“

„To bych spíš očekával, že se na tebe vrhnou,“ přikývl chápativě otec Mihovič. „A že se pokusí zaškrtnit tě vteřinu poté, co jim to dojde.“

„S tím počítám,“ pokrčil rameny. „V allohmotě na mě nemohou.“

„Zůstává otázka, co s nimi budeš na Zemi dělat?“

„Opakuji – nevím. Nejlepší by bylo přemístit je někam jinam. Na Zemi je nechci, tam budou nebezpeční. Očekávám, že jsou mezi lidmi dobře přizpůsobení, zamaskovaní a mají prostředky, jak ovlivňovat lidi i svět, aby jim vyhovoval – a vsadím cokoliv, že to nebude pro dobro lidí. Ale kam je přemístit? Na Orizem? Tam by byli nebezpeční méně, protože tam nejsou tak přizpůsobení, ale i na Orizemi by mohli napáchat hodně zla. Vydal bych je gufyrům, jenže ti s nimi mají nevyřízené účty, takže bych řekl, že by je svrhli na jejich vlastní spálené světy, aby je měli konečně s krku.“

„Nedivil bych se, kdyby to tak dopadlo,“ přikývl otec Mihovič. „A souhlasím, že by nedělalo dobrotu, aby žili mezi námi lidmi. Kdybychom s nimi neměli takové zkušenosti, jaké máme, snad bychom je nechali žít mezi sebou jako hosty, ale takhle... nejspíš bychom jim měli vyhradit nějaký neobydlený svět, kde by mohli žít. Ale pak by bylo potřeba postavit jim tam lizidy omezené tak, aby jim neposkytovaly raciony. Jinak by se odtud dostali a mohli by zákeřně škodit na jiných světech.“

„Já už bych jim nevěřil,“ souhlasil Standa. „Od Dzígvglegtu je beru jako nepřátele, kteří nedrží slovo. Asi se toho už nezbavím. Jenže když už jsem si vybral Zemi, nemohu se odsud hnout a budu je muset nechat na krku vám. Zkuste to nějak vyřešit!“

„Vyřešíme,“ slíbil otec Mihovič. „Můžeš se spolehnout.“

„Takže jsme domluveni,“ přikývl Standa.

=*=

Probuzené Peklo

Otec Mihovič brzy odletěl a místo něho se vrátila Slávka. Přiletěla se čtyřmi novými kurýry a se dvěma návštěvníky. Standa se nejvíc přivítal se dvěma z nich. Hans Pilz mu měl dělat kurýra na Orizemi, kde byl Vědoucím jeho bratr Fritz. Měl by to snadnější, přenášel by jen hmotné předměty. Mezi Zemí a Orizemí naštěstí fungovalo spojení a lizidy si mohly vyměňovat informace. To mezi ostatními světy v jiných vesmírech nefungovalo.

Otec bratří Pilzů Rudolf si přiletěl na Zem pro svoji ženu, kterou mu Sandišůti nedovolili vzít s sebou na Dzígvlęgt. Hned po přijetí Standou odletěl s Slávkou do Švýcarska. Téměř obratem se ale oba vrátili s neuvěřitelně šťastnou starou paní, ještě oblečenou do černých vdovských šatů.

„Říkal jsem vám, že na mě Gertička počká? Říkal!“ opakoval nadšeně starší pan Pilz.

Gertruda Pilzová se rozbřečela, když se objala se synem Hansem – on k tomu taky neměl moc daleko, přece jen maminka je maminka, i když vypadala jako jeho prababička.

„Škoda, že jsme se pro tebe, Gerti, nedostali dřív!“ litoval pan Rudolf.

„Však ona vám ještě trochu omládne, až se jí ujmou lizidy na Orizemi!“ utěšovala je Slávka. Pro jistotu hned staré paní vytvořila ovladač lizidů a Standa jí ihned mrknutím potvrdil, že funguje.

„Myslíš?“ podíval se na ni pan Rudolf s nadějí.

„To si jen tak nemyslím, to vím,“ odvětila sebejistě Slávka.

„To se ještě spraví, uvidíte!“

Pravda, manžel paní Gertrudy Pilzové Rudolf teď vypadal málem jako její vlastní vnuk, ale to jen podle měřítek na Zemi. Na Orizemi by vypadal jako její syn nebo i vnuk i otec Mihovič. Pilzové naštěstí o Slávčinyh slovech nepochybovali – Slávka

u nich ve vědě platila za autoritu. Ale jen Standa v této chvíli věděl, jak intenzivně začal ovladač paní Gertrudy komunikovat s nejbližším lizidem. Mládnutí tedy začalo už na Zemi a na Orizemi bude jistě pokračovat.

„Poslyš, Hansi, máš teď za úkol doprovodit rodiče k Fritzovi,“ obrátil se Standa na Hanse.

„Ale já tu mám posláni kurýra!“ namítal Hans.

„No právě!“ odušil Standa. „Takže je to tvůj první kurýrní úkol – musíš se postarat, aby setkání na Orizemi všichni ve zdraví přežili. A až se řádně přivítáte, vrať se! Taky tě rád vidím!“

Pilzovi odletěli společně – přeto vyvolával Hans. Slávka doprovodila druhého návštěvníka na místo, které chtěl navštívit, zatímco Standa se zbývajícimi třemi kurýry navštívil nejbližší banku, kde jim založil konta a převedl na ně potřebnou sumu do začátku. Pak společně navštívili podle inzerátu nejbližšího majitele domů, inzerujícího pronájem menších bytů. Když zaplatili jako zálohu nájem za první rok dopředu, dostali bez problémů klíče a nastěhovali se.

Standa jim byt zařídil nejnutnějším nábytkem, ale než se s nimi rozloučil, dal jim své instrukce.

„Máte-li být nenápadní, postačí, když nebudete zbytečně vycházet z bytu,“ začal. „Máte tady vlastní tablety – ty zdejší jsou pozměněné, aby fungovaly i jako televizní přijímače, abyste se tady nenudili. Ale musím vás požádat o jednu o laskavost. Nastavte si na tabletech osm hodin ráno, poledne a osm večer a cokoliv budete potřebovat, požadujte od lizidů jen v rozmezí deseti minut před a po tomto času.“

„My už víme,“ usmál se Olda Hanzl. „Sleduješ tady nějaké Sandišůty, že?“

„Ano,“ přikývl Standa. „Jakýkoliv požadavek na lizidy mi dává varovný signál. Nemyslím si, že by Sandišůti sídlili zrovna v Praze, ale určitě bude lépe, když budu každý signál mimo tyto doby chápat jako poplach. Ještě se musím proletět po Africe

a kdyby byli Sandišůti v Evropě, těžko by se dali odlišit od vás. Tak aspoň časově...“

„Jasně,“ přidal se Hynek Darza. „Budeme tady tiše jako myšky, po kterých slídí kočka.“

„Hele, hoši,“ dodal dobrácky Standa. „Vaším úkolem není nic jiného než být připraveni odnést případné doličné předměty do Jukagyri Radě Starších, případně Fritzovi Pilzovi coby Vědoucímu. Zprávy nám tu fungují, na Zemi nebudete dělat nikomu průvodce ani po nikom pátrat. Jste kurýři, rozumíte? Můžete si klidně chodit i po Praze, ale nepřejte si mě, kdybych vás potřeboval a všichni byste byli nedostupní!“

„Jasně, šéfe!“ srazil paty Olda.

„Toho šéfa si nech pro otce Mihoviče, uvidíš, jak rychle s tebou vyběhne,“ usmál se Standa. „Poslyšte, kluci, až Sandišůty vypátráme, všechno se změní, ale teď... není to jednoduché.“

„Ale my to chápeme!“ přikyvoval Hynek. „Škoda, že my nic necítíme!“

„To může jen jeden, ale nemusíte mi závidět,“ vzdychl si Standa. „Znamená to konec cestování po jiných světech. Pravda je, že jsem všechny naše světy navštívil, dokud jsem byl sám a šlo to, ale teď už má každý náš svět svého Vědoucího a to je konec. Vy si pořád můžete cestovat podle libosti kam chcete, já už ne.“

„Jenže zrovna tady to může být nejzajímavější!“ křenil se Hynek. „A je tu náš původní domov. Na Prahu se těším už nejmíň pět let, od chvíle, kdy se začalo mluvit o Vlaštovce. Musím se podívat, kde tady žil táta.“

„Možná by sis ho sem měl pozvat, aby ti to sám našel,“ navrhl mu Standa.

„Táta mi to popsal dost podrobně,“ ujistil ho Hynek.

„Jenže tady sám dlouho nebyl a možná bude mít i on problém vyznat se tu,“ namítl Standa. „Za těch pár let se mohlo hodně změnit!“

„Uvidíme!“ řekl optimisticky Hynek.

=*=

Během následujících dnů Standa položil značky v Africe a prohlásil, že to postačí. Nej hustší síť značek byla v Evropě a speciálně v Čechách, kde je rozmisťovala Slávka. Standa jich umístil početně víc, ale rozhodil je po celém zbytku světa, takže byly často až tisíce kilometrů od sebe. Nejřidší byla síť v Austrálii a v Americe, ale ani Afrika nebyly dost pokryté. Standa předpokládal, že si jiní položí další značky až podle skutečné potřeby.

Teď se musel soustředit na Sandišůty. Nebylo to snadné. Nepoužívali totiž na Zemi lizidy. Zřejmě to nepotřebovali, materiálně je zajišťovaly lidské prostředky a nemuseli si přilepšovat lizidy. Nepoužívali ani rationy. Buď se vůbec nepřemisťovali, nebo i k tomu využívali běžné dopravní prostředky. Byli tak méně nápadní, ačkoliv – Sandišůti jsou mezi lidmi nápadní už svým vzhledem a nemohou se objevovat na veřejnosti. Budou nejspíš někde zalezlí, kde o jejich existenci ví jen málo věrných sluhů. A ti své pány jistě neprozradí.

Když nic nehlásily hlídače použití rationů a generování hmotných předmětů, zkusil to Standa s monitorem životních funkcí. Jenže ani tady se nic moc nedělo. Sandišůti měli zřejmě fyzická těla stabilizovaná a nepotřebovali trvalé korekční zásahy lizidů jako paní Gertruda Pilzová, když jí Slávka vybavila ovladačem. Neutrálně se chovali i lidé z Orizemě, včetně kurýrů, Standy a Slávky. Ani tady se zřejmě nedalo očekávat nějaké usnadnění při pátrání po Sandišůtech.

Standa si uvědomoval, že tudy cesta nepovede.

Aby ale neseděl s rukama v klíně, rozhodl se začít dělat to, co měl na Zemi původně v plánu.

Slávka začala pravidelně navštěvovat ruské filmové ateliéry na Orizemi, ale ke spojení s otcem Mihovičem a potažmo s Radou Starších Orizemě ji beztak nepotřeboval, proto jí dal

plnou volnost k natáčení. Zejména když Rusové tvrdili, že je to jejich hvězda první velikosti.

Na jeho návrh jednala Rada Starších s gufyry o podílu na využívání Adu. Gufyrové kupodivu na ten návrh přistoupili bez vytáček a sami nabídli lidem pomoc při zavádění trestaneckých kolonií. Rada Starších Orizemě jejich pomoc přijala, ale pouze na zaváděcí dobu. Její delegace potvrdila úmysl řídit kolonii vlastním systémem bez dalších zásahů ze strany gufyřů. Gufyrové to kupodivu přijali, trvali jen na tom, že Vědoucím na Adu bude gufyř – už ho tam totiž měli. Což bez dalších podmínek přijali naopak lidé.

Důsledkem toho bylo svolení posílat do Adu největší darebáky. Otec Mihovič Standovi doporučil vybírat je zpočátku jen z Čech, aby pro ně nemusel cestovat daleko, ačkoliv na to Standa namítal, že pro něho vzdálenosti nehrají roli. Sám je ale na Ad přenášet nemohl, musel k tomu využívat kurýrů. Ad už měl svého Vědoucího, se kterým by mu hrozil smrtící konflikt.

Standa tedy zahájil akci »Peklo pro tebe«, spočívající v přesunu největších darebů do kolonie na Adu, obnovené lidmi z Orizemě s pomocí gufyřů. Využívání kurýrů nebylo příliš omezující. Jako první tam vrátili z Orizemě všechny, kdo tam byli už předtím – až na dva, kterým trest vypršel.

Pak měly následovat nové přírůstky ze Země. Otec Mihovič kladl Standovi především na srdce, aby neposílal do Adu sporné případy – bylo by hodně trapné vracet nevinné zpátky na Zem.

Standa na to odpověděl odesláním pěti doktorů práv po kurýrech přímo do Adu. Otec Mihovič se s ním hned poté z Orizemě spojil, ale vrtěl hlavou pochybnostmi, jak si, proboha, může být tak jistý, že to jsou skutečně tak nepopiratelní darebáci?

„Je to jednoduché, Mihoviči,“ usmál se na něho Standa. „Jsou to přece exekutoři! Ty bych mohl brát šmahem podle seznamu členů České exekutorské komory!“

„Opravdu považuješ za vyloučené, aby i mezi nimi byli i poctivci, kteří se nesnaží jiným na potkání škodit?“ pochyboval otec Mihovič. „Co když se na to někteří dali, aby opravdu upřímně pomáhali věřitelům získat zpátky, co jim patří?“

„Trochu bych pochyboval u nejmladších, kteří jsou exekutory teprve krátce,“ odvětil Standa. „Těm bych snad ještě věřil, že to šli dělat upřímně. Ale kdo je u toho déle, ten už není a nemůže být nevinný. Ti nevinní od toho po krátké době zcela zákonitě utečou a kdo u toho vydrží, přizpůsobí se ostatním, zvykne si a o nevině nemůže být ani řeč. A navíc, tahle banda mezi sebe žádného poctivce nepustí. Když pošlu do Adu pět exekutorů, vybraných čírou namátkou ze seznamu, je téměř jisté, že jde o darebáky největšího kalibru. Ostatně, umím taky číst vzpomínky, nemusíš se bát, že bych tam posílal neviňátka...“

„Tak to radši nikomu neříkej!“ napomenul ho otec Mihovič. „Víš, co mi dalo práce přesvědčit kamarády, že je naprosto nezbytné používat to svinstvo s vykrádáním cizích vzpomínek? Jestli teď přijdeš s tím, že je to zbytečné, roztrhají mě na kusy! A posílej nám je podle našeho seznamu! Když už jsme se přemohli, ať je to aspoň k něčemu dobré!“

„Tak se nezlob!“ zkusil to Standa vyžehlit. „Ale v tom případě se rychle domluv s Fritzem, ať s námi drží basu a neprokecne to on! Jako Vědoucí umí číst vzpomínky taky.“

„Díky za varování,“ přikývl otec Mihovič.

=*=

Mezitím putovalo ze Země na Orizem pár desítek advokátů, exekutorů, soudců i policistů, aktivních při ožebračování lidí. Standa je tam odesílal pomocí kurýrů, jenže z Orizemě je po krátkém výslechu beze slov preposílali rovnou do Pekla. Během zastávky na Orizemi si delikventi vyslechli rozsudky, velice podobné těm, jaké dříve vynášeli gufyrové.

Soudy na Orizemi vynášeli místo právníků Starší. Neměli právnické vzdělání a používali jen známých sedm příkázání, ale

rozsudky vynášeli spravedlivější než nejvyšší i ústavní soudy Země. Většina pozemských právníků protestovala. Podle jejich právního mínění nedělali nic nezákonného, takže tresty nejsou spravedlivé.

„Nás vaše pokřivené zákony nezajímají!“ umlčoval je otec Mihovič. „I když jste kradli přesně ve shodě s vašimi zákony, museli jste vědět, že je to proti mnohem starším Příkázáním! A to vám neznalost některých bodů uznáváme jako polehčující okolnosti! Sami přitom říkáte, že neznalost zákonů neomlouvá!“

„Příkázání! Myslíte Desatero? To je přece dávno překonané!“ hájili se ti nejrzejší.

„Překonané?“ ohradil se otec Mihovič. „Zrovna vy jste při rozvodu ošidil svoji bývalou ženu o většinu toho, co jí mělo patřit! Porušení příkázání »*Nepodáš křivého svědectví*« jsme vám počítali za polovinu obvyklé sazby. Dvě sebevraždy, ke kterým jste dohnal své oběti, vám ale počítáme za plnou sazbu – »*Nepokradeš*« a »*Nezabiješ*«! Jen za tyhle dva případy budete v Pekle padesát let a když k tomu připočteme všechno ostatní, těch dvě stě dvacet let v Pekle máte plně zasloužené!“

„Dvě stě dvacet let?“ ušklíbl se právník. „Přešli jste na americký způsob sčítání trestů? Jsou snad u vás v pekle taky amnestie?“

„U nás nejsou amnestie,“ zvažněl otec Mihovič. „Když dostanete dvě stě dvacet let v Pekle, strávíte v Pekle tvrdou fyzickou prací dvě stě dvacet let. Povíme si to potom. A netěšte se, že se toho nedožijeme. Už je mi šest set a klidně si těch dvě stě dvacet let na vás počkám. Mimochodem, jestli pořád doufáte, že je Peklo pouhá náboženská fikce, můžete si to myslet ještě asi tak pět minut. Pak vás tam totiž dopravíme a pravé Peklo poznáte na vlastní kůži.“

„Peklo – s kotli žhavého oleje?“ ušklíbl se advokát přezíravě.

„Ne, Peklo s jezery žhavé lávy,“ odvětil otec Mihovič.

„Takové ale neznáme!“ ušklíbl se advokát.

„Tak je teď poznáte!“ odsekl otec Mihovič. „Je to sopečný svět, určený k trestání darebáků ze Země i z jiných světů – Yraachynu, Lefga, Kamifmuchu, Vlokjyu a Surdyu. Nejste ve vesmírech jediní lumpové. Možná se tam s některými setkáte, možná je spatříte jen z dálky. A také tam nejspíš uvidíte gufiry, kteří asistovali u trestání našich prapředků. Vypadají sice odporně, ale mají vyvinutý smysl pro spravedlnost. Dvě stě dvacet let Pekla není dlouhý trest, ale budete mít aspoň příležitost zvažovat, proč vás vaše svědomí včas nezadrželo. Možná žádné svědomí nemáte, ale o to nemějte starost, tam je určitě získáte. To je už dávno prověřené.“

„Peklo by snad mělo být věčné!“ namítl zaraženě právník.
„Nač potom to počítání na roky?“

„Peklo trvá skutečně už statisíce let a jistě ještě dlouho vydrží,“ souhlasil otec Mihovič. „Ale tak dlouhé tresty by neměly smysl. Až si ten svůj odpykáte, bude vás vaše probuzené svědomí před každou další lumpárnou včas varovat.“

„To bych chtěl vidět!“ vybuchl rozzlobeně právník.

„Uvidíte to hned,“ ujistil ho otec Mihovič. „Zdeni, doprovod tam pana doktora!“

Obrátil se k dívce, oblečené do černé kombinézy. Zdenka Vítová mu teď dělala asistentku místo Slávky a v poslední době často odnášela odsouzence do Adu. Vypadala na takovou službu křehce, ale s odsouzenci si věděla rady. Vzpírající delikventy si před transportem znehybnila, ale většinou na ně vystačila s momentem překvapení.

„Tak jdeme – Peklo už na vás čeká!“ přistoupila k bývalému exekutorovi.

A oba současně zmizeli...

=*=

Po únosech všech členů exekutorské komory se tato instituce, zatím jen v Čechách, zhroutila pro totální nedostatek

exekutorů. Zejména když se mezi lidmi proslýchalo, že je skutečně unášejí černé postavy a pronášejí přitom slova, vzdáleně připomínající zatýkácké formulky. Nezačínaly sice slovy „Ve jménu zákona“, zato v nich byla vždycky zmínka o čekajícím Pekle.

Několik únosů se odehrálo přímo před objektivy sledovacích kamer a tvář neznámého únosce se zachovala na záznamech. Standu znal brzy kdejaký školák, o dospělých nemluvě, takže ani nemohl vycházet z domu. Naštěstí ani nemusel, i když se občas toulal po Čechách i ve vzdálenější cizině. Jen nesměl svůj byt opouštět dveřmi a po schodech, ale vždy prýtem přímo na místo, stejně jako se vydával na lov darebáků.

Ti poslední už u sebe mívali policejní ochranu, která jim ovšem byla houby platná. Jednoho bodyguarda dokonce napadlo připoutat se k advokátovi služebními pouty. Bohužel ani to nebylo nic platné. Před očima dalších číhajících policistů se černá postava objevila těsně vedle spojené dvojice, vyřkla známou formuli – a než se ostatní vzpamatovali, i s oběma jim zmizela.

Samozřejmě vypukl ihned zmatek, jako po každém únosu. Telefony, služební policejní auta, hemžení na místě, ohledávání stop, služební psi. Ani ti ale nezachytili jedinou stopu.

Jenže tentokrát netrvalo dlouho a černá postava se na krátký okamžik znovu objevila přímo uprostřed pokoje mezi detektivy, marně se pokoušející hledat aspoň otisky prstů. Objevila se, aby vzápětí zmizela. Uprostřed pokoje zůstal stát osamělý bodyguard, sotva se potácející, jako kdyby nemohl popadnout rovnováhu. Tu sice našel, ale vzápětí si musel sednout, jak byl přepadlý z toho, co zřejmě zažil.

„Karle!“ vykřikl na něho jeho kamarád, který ho jako první poznal. „Co je s tebou?“

„Nechte mě!“ bránil se znovu objevený policista. „Až se trochu vzpamatuju!“

„Kdes' byl?“

„Cos' tam dělal?“

„A kde máš čepici?“

Otázky přšely jedna za druhou.

„Dejte mi napít!“ přerušil policista jejich vodopád zaúpěním. „Vodu!“

Jeho kolega sáhl pohotově do skříně zmizelého advokáta a vytáhl otevřenou láhev vína, které si všiml, když tady hlídali. Nalil kamarádovi plnou sklenici a podal mu ji. Zmizelý advokát ji už asi beztak nebude potřebovat.

„Kluci, nebudete mi to věřit – ale byl jsem v opravdovém pekle!“ vyhrkl bodyguard, když se pořádně napil. „Ten černej nelže! Nosí je rovnou do pekla a předává je samotnému Őbrluciferovi! Pana doktora mu odevzdal, mně ještě vrátil, že prý mu nepatřím!“

„Počkej!“ zarazil ho kolega. „Po dvou deci vína?“

„Vždyť říkám, že mi nebudete věřit!“ urazil se bodyguard. „Sejměte mi aspoň ten prach z bot! Dejte ho na rozbor, vsadím se, že je to síra! Hořela tam skoro všude, vy jste ten smrad necítili?“

Smrad ale nikdo nepřiznal. Koukali se na kamaráda udiveně, ale neměli se k činu.

„Tak si ke mně, sakra, čuchněte zblízka!“ zavrčel bodyguard.

Až když si kolegově přičichli k jeho uniformě, připustili, že by z ní mohl být cítit zápach po hořící síře. Nebo i něco ostřejšího. Ale bylo to tak neuvěřitelné, že to ani nechtěli přijmout.

„Ten černej se mnou dělal strašné tóčo!“ pokračoval sklesle bodyguard. „V prvním okamžiku se s námi dvěma objevil na planině v pekle. Stáli jsme na takové kamenné desce, třesoucí se jako v zimnici, jako ostatně všechno kolem. Stál jsem tam jako sloup, byl jsem celý ztuhlý, nemohl jsem se ani hnout. Sebral mi

pistolí – nemohl jsem hnout ani prstem, abych mu v tom zabránil – a hodil ji stranou do bazénu, kde bublalo něco příšerného – vypadalo to na svítící roztavené železo. Pistole do toho žbluňkla a zmizela pod hladinou, už jsem ji neviděl. No, měl jsem v té chvíli jiné starosti. Pak se totiž znenadání objevil ten óbrlucifer – i kdybyste mě zabili, tak ho pořádně nepopíšu! Pamatuji se jen, že to bylo živé a že to nemohl být člověk. Tlamu to mělo do půlkruhu, tak půlmetrovou, plnou žraločích zubů, až mě z nich záblo, ačkoliv kolem hořely skály. Pan doktor začal řvát hrůzou, když to po něm sáhlo černými drápy – já asi taky, ale měli jsme proč, bylo to příšerné. Pak jsem náhle pochopil, že už k sobě nejsme připoutáni. Podívejte se na tohle!“

Natáhl k nim ruku. Na zápěstí měl zaklapnutou polovičku služebních pout – ale druhá půlka i s řetízkem chyběla. Něco ji zřejmě utrhlo nebo odřízlo – už se nedalo zjistit co, přerušené články řetězu totiž chyběly.

„Pak si ta obluda pana doktora odnesla – oba prostě zmizeli jako na povel. A ten černý se pak obrátil ke mně. Řekl něco jakože jsem ještě peklu nepropadl, jako nebožák doktor, ale že mě musí provětrat, abych nesmrđel sírou – a v té chvíli jsme oba stáli na takovém strašlivém útesu, nelžu, že se mi motala hlava, když jsem viděl tu hloubku. Ten černý mě znenadání popadl a vrhl se i se mnou do strašlivé propasti pod námi. Vzpíral jsem se mu marně, skály tam byly kluzké. Příšerně dlouho jsme pak padali – bez padáku, bez gumy bandží-džampingu, bez lana, až na dno jakéhosi hlubokého kaňonu, už jsem počítal, že se tam na skalách oba rozprskneme jako melouny, shozené z desátého patra na asfalt – jenže pak to luplo a oba jsme stáli tady. Jak je to možné? Nevím. Ale nechtěl bych to zažít ještě jednou!“

Nikdo se nenabízel, že by si to s ním vyměnil.

„A co ten černej?“ zeptal se kdosi po chvíli.

„Samozřejmě to byl náš pan X,“ přikyvoval policista.

„Viděl jsem ho pěkně zblízka, obličej přesně odpovídá identikitu,

ale... Pánové, on sice vypadá jako člověk, ale jestli fakt bydlí v pekle, tak ho nemáme šanci najít, rozumíte?“

„Francis Kovář ho prý předešlel,“ připomněl všem jiný. „Jako řešeto! Dušoval se nám, že se do něho střelil přinejmenším pětkrát. Ale nikde žádná krev! Pan X se pak na něho útrpně podíval a řekl mu, že je to marná práce. A zmizel i s advokátem, kterého měl Francis chránit.“

„Pánové, to nevypadá dobře,“ vzdychl si další policista. „Kam to povede? V Čechách skoro vymizeli exekutoři. Nechci je obhajovat, byli příliš nenažraný, skoro každé si peklíčko zaslouhuje, ale přece jen si neumím představit, jak to půjde bez nich.“

„Bez exekutorů bych si to představit uměl,“ podotkl jiný. „Ale prej zmizelo i několik soudců a slyšel jsem, že i pár kolegů od policie. Ten černej X se nezastavuje před žádnou autoritou! Tohle smrdí v každém případě – a nejen peklem!“

Nikdo to nezpochybňoval.

„No jo, jenže až to začne likvidovat i nás...“ nadhodil někdo, co leželo v hlavě všem.

V kanceláři zmizelého exekutora zavládlo těžké ticho a napětí by pohnulo i voltmetrem.

„Já bych řekl, že po nás pan X nepůjde,“ řekl po chvíli bodyguard, který před pár minutami tvrdil, že prošel pravým a nefalšovaným peklem. „To by si mě tam přece rovnou nechali! Naopak, pan X mi jasně řekl, že jsem peklu nepropadl – a vrátil mě sem. I když, připouštím, krkolomnou cestou. Ten pád do půl kilometrové propasti... no, byl by to adrenalin jako kráva i kdybych předem věděl, že je to srandička a pouťová atrakce a že mi to nezkriví ani vlas... fakt je, že peklo smrdělo příšerně a provětrání to bylo opravdu rychlé a důkladné... Ale všimněte si – v pekle mě nechtěli! Proč? Řekl bych, že dokud se sami nebudeme podílet na těch zlodějnách, nemusíme se bát!“

„Myslíš?“

„Jo,“ přikývl neúspěšný bodyguard. „Když budeme jen pomáhat lidem a chránit je, nemusíme se bát pekla. Akorát bych nechtěl být v kůži Francise, ten na pana X střílel. Nota bene zbytečně.“

„Tak by se to snad nemuselo ani počítat, ne?“

„Nevím,“ vrtěl hlavou bodyguard. „Věřil bych, že je pan X neprůstřelný a neuškodilo mu to. Ale v každém případě bych byl při střelení opatrnější. Proslýchá se, že se od takových pekelníků všechny střely odrážejí a někdy zastřelí toho, kdo je vypálil.“

Ani proti tomu nikdo nic neřekl...

=*=

Rozhovor

Jak se dalo odhadnout, ani úplné zničení České komory exekutorů neznamenal konec řádění tajemného pana X.

Navzdory soustředěné policejní ochraně začali tajuplně mizet soudci, státní zástupci i obhájci. Nepomohla rezignace policejního prezidenta ani tvrdé finanční postihy policistů, kteří své svěřence nedokázali před únosem ochránit. Poslední exekutor zmizel i z vládního protiatomového bunkru, kam se spolu s ním kromě elitních bodyguardů nechali zavřít i ministři vnitra a spravedlnosti a nový policejní prezident, aby tak byli přímými svědky.

Únos se i přes tato opatření uskutečnil. Posledního exekutora nezachránilo ani velké množství vystřílené munice, která neškodně prolétávala hlavou i tělem tajemného pana X, poté co bez nesnází vstoupil zamčenými pancéřovými vraty, spočítanými na nedaleký jaderný výbuch. Ministrům vnitra a spravedlnosti přitom jen jako mimochodem doporučil, aby podali demisi a vystoupili ze svých partají, jinak se ocitnou na pořadníku – nespecifikoval na jakém, ale z kontextu to bylo tak jasné, že ministr spravedlnosti demisi již následujícího dne podal a vystoupil i ze své strany, aby se vrátil ke své původní advokátské praxi.

Panu X to zřejmě stačilo, protože už se v jeho okolí neobjevil.

Ministr vnitra se naopak rozhodl vzdorovat a chodil pak dva dny uprostřed sevřeného útvaru policejní jednotky přidělené k jeho ochraně, takže kolem něho bylo vždy nejméně dvacet chlapů.

Třetí den v bunkru objevili celou jeho ochranku spící a ministr nikde.

Když se pak mezi lidem rozneslo, že i to bylo způsobeno panem X, získával tajemný desperát jen další sympatie. Snad by

teď mohl chodit i otevřeně mezi lidmi – jenže člověk nikdy neví, kdo se nakonec projeví jako udavač a Standa raději i nadále mezi lidmi nevycházel.

V Čechách to narušilo celý sektor spravedlnosti. Několik soudců začalo k nelíbenému zděšení lobbistů soudit spravedlivě, což nepříjemně zasáhlo příbuzné a známé partajních špiček vládnoucích stran. Když se ale hejtman Středočeského kraje pokusil telefonicky zapůsobit na soudce, aby byli k jeho přátelům shovívavější, navštívil ho ještě téhož dne nevíтанý host – černý pan X. Stručně mu oznámil, že dostane poslední šanci jedině když do týdne složí funkci a natrvalo odejde z politiky. V opačném případě *se ocitne na pořadníku...* a dál se uvidí...

Hejtman požádal okamžitě o policejní ochranu, ale k jeho zděšení mu sám policejní prezident vysvětlil, že policejní ochranu mělo i deset posledních exekutorů, dvanáct soudců i ministr vnitra, navzdory tomu všichni bez nejmenší stopy zmizeli – a všichni zúčastnění jako jeden muž potvrdili, že se tomu nedalo zabránit, střežení mizeli nejen z míst, kde byli sami – třeba z uzavřeného záchodu – ale i když byli pod přímým dohledem.

„Viděl jsem na vlastní oči, jak na něho ochranka zblízka vystřílela veškerou municí. Pak jsme to spočítali – sto osmdesát šest nábojů ráže sedm pětadesát! Na dva metry se musí střelit každý, ale tím chlapem to jen prolétlo jako mlhou, jen to za ním dělalo d’ubky do ocelových dveří. Stál tam chvíli klidně, jako panák na střelnici, ale když nám došla munice, řekl oběma ministrům, aby složili funkce, jinak si pro ně přijde taky – a zmizel i s chudákem doktorem, kterého jsme měli chránit.“

„Jak můžete být policejním prezidentem, když nejste schopný zajistit někomu ochranu?“

„Pane hejtmane, já už se jen obávám, že se na pořadníku pana X ocitne i prezident republiky,“ řekl apaticky policejní úředník. „Až se to stane, podám okamžitě rezignaci, protože opravdu nebudu schopný mu tu bezpečnost zajistit. Kdyby mi pan

X na tomto místě nařídil podat do týdne demisi, podám ji už dnes. Co jste mu vlastně provedl, že si na vás zasedl?“

„Nevím!“ utrl se na něho hejtman. „Vyhrožuje mi úplně bez příčiny!“

„To mi nevykládejte!“ zavrtěl hlavou policejní prezident. „Když říkáte, že vám dal poslední varování, byla u toho jistě podmínka, kterou se můžete sám zachránit a také příčina, proč varování dostáváte. Tak to dělá vždycky, když dotyčného rovnou neodnese. Předpokládám, že vaše podmínka byla složit funkci, ne?“

„Ano,“ připustil hejtman. „Složit funkci a odejít z politiky.“

„Takže máte poslední možnost. Kdybych ji dostal já, splnil bych ji a měl bych pokoj.“

„Ale to je přece neslýchané!“ vzpěnil hejtman.

„Není v tom i podmínka, abyste prodal majetek a zaplatil škody, vzniklé vašim působením?“ dostal na to další otázku. „Chápal bych, že by se vás to dotklo víc...“

„Ne – to by byla přece úplně šílená nehoráznost!“ vyjekl hejtman.

„I tuhle podmínku někteří dostali,“ odvětil policejní úředník. „Co vím, jeden soudce ji splnil a soudí klidně dál, ale pár jich to odmítlo a dneska už mezi námi nejsou. Dobře si to rozmyslete. Když mu vyhovíte, můžete mít klid. Když ne, přidělím vám tým třiceti lidí, kteří se budou na vás ze všech stran mačkat, aby se k vám nemohl nikdo přiblížit, ale za výsledek neručím. Minulý ministr vnitra zmizel, ačkoliv měl osmičlennou ochranku, která se od něho nehnula. Pak se ale v uzamčené místnosti vládního bunkru všichni sesypali a zatímco byli bez vědomí, ministr jim zmizel. Probrali se až když bylo po všem. Proslýchá se, že je ten chlap spřažený s peklem. Jsem ateista, ale začínám na to pomalu věřit.“

„Ale když vás požádám o ochranku, dáte mi ji?“ zahučel umíněně hejtman.

„Jak jsem řekl – dám,“ přikývl policista. „Ale za výsledek neručím.“

„Poslyšte – jak to, že byste mi je dal tak ochotně?“ vyjel si na něho hejtman. „Co kdybych vás opravdu požádal o třicet chlapů? Šli by? Vy se o své lidi nebojíte, když je to tak nebezpečné?“

„Nebezpečné? Pro mé chlapy to nebezpečné není. Pan X je v tom směru velice zvláštní typ. Nikdy nepoužívá střelné zbraně a nikdy žádného muže z ochranky neškrábl. Nikomu neublížil – až na ty odnášené, u těch se to neví. Ale jestli je odnáší do pekla, ať jim je peklo milostivé!“

„A co kdyby byli vaši lidé s tím černým nějak domluvení?“ zkusil to hejtman ještě jinak.

„Klidně vám dám třicet chlapů, každého z jiného kouta republiky, aby se domluvit nemohli. Ale v tom to zřejmě není.“

„Tak nač tady vlastně jste?“ vybuchl hejtman už skoro zoufale.

„Upřímně řečeno – asi na ochranu poctivých lidí před darebáky,“ přiznal policejní prezident. „V tom mi pan X nebrání. Jde jen po těch, kdo vyvedli něco ošklivého. To vám ale jistě sdělil – nic mi neříkejte, nezajímá mě to, ale když vám dal podmínku záchrany, máte ještě možnost. Nesmím vás k ničemu nutit, poskytnu vám i ochranku, když o ni budete stát, ale raději vám rovnou řeknu, abyste jeho podmínku splnil. Když budete ode dneška žít poctivě, nemusíte se ho bát.“

„Já přece žiju poctivě!“ bránil se hejtman.

„To byste byl první,“ vzdychl si prezident. „Ale dovolte mi, abych vám to nevěřil. Jako ateista pochybuji pro jistotu o všem – nemusím věřit ani tomu peklu, dokud jsem tam sám nebyl.“

„Kdo by taky ještě dneska věřil na peklo?“

„Budete se asi divit – všichni moji muži na to věří,“ přikývl vážně prezident. „Já jsem viděl na vlastní oči, jak ho prostřílelo sto osmdesát šest kulí ráže sedm pětadesát. Neuškodilo mu to.“

„To je v háji zeleném!“ ulevil si hejtman. „Tak to abych raději složil funkci?“

„Když to uděláte, budete mít klid,“ pokrčil rameny prezident.

„Když to říkáte takhle...“ vzdychl si otřesený hejtman.
A téhož dne odstoupil.

=*=

Za celou dobu, co Standa s Slávkou bydleli v novém bytě, nikdo na jeho dveře nezaklepal.

Sousedé zahlédli jen Standu a to jen když přejímal klíče a poprvé vstupoval dveřmi. Ty se pak dlouho neotevřely. Standa ani Slávka dveřmi nepřicházeli ani neodcházeli, přeto bylo jak pohotovější, tak – a to především – bezpečnější. Zejména když začala být na veřejnosti známá Standova tvář, ať už sestavená podle výpovědí svědků, nebo šlo o zřetelnější snímky bezpečnostních kamer a začalo být nebezpečné ukazovat se na veřejnosti. Návštěvy sem nepřicházely dveřmi. Lidé z Orizemě přilétali pomocí přeta rovnou dovnitř, a s těmi, kdo žili na Zemi, se setkávali zásadně na neutrální půdě.

Zat'ukání na dveře bytu ho proto poněkud vyvedlo z míry.
Kdo to může být?

Pro jistotu se změnil v allohmotu – bylo to jistější. Pro tyto případy měl také namluvených pár zdvořilostních frází, které za něho vyslovil jeho tablet – telepatie se v allohmotě naštěstí nelišila.

„Je otevřeno, vstupte!“ ozvalo se z tabletu.

Dveře skutečně nebyly zamčené. Klika cvakla a do bytu opatrně vstoupil pán s plnovousem, vlasy i vousy měl šedivé stářím, kterého ale Standa nikdy neviděl.

„Co si přejete?“ vyzval ho tablet hlasem Standy.

„Tebe, ty zmetku!“ řekl stařík telepaticky. „Říkají ti pan X, nebo snad ne?“

Současně Standa pocítil silný úder, ačkoliv byl v allohmotě. Nebyla to hmotná rána, vůči ní by byl netečný, byl to úder do psychiky. Až se otrásl. Nepřipraveného pozemšťana by to nejspíš úplně složilo, Standovi v allohmotě to naštěstí nic vážného neudělalo.

„A vy jste kdo?“ rychle se zeptal neznámého telepaticky. Bylo to rychlejší, než aby se pracně pokoušel sesmolit příkaz pro hlasový syntezátor tabletu. Samozřejmě již tušil, koho má před sebou. To není obyčejný člověk Homo Sapiens, ale služebník Sandišůtů! A chová se příliš drze! Očividně nemělo smysl zapírat, že i on ovládá telepatii.

„Povídám – vylez z toho chcípáčka!“ zahřměla mu v hlavě telepatická odpověď, ostrá, až mu před očima přelétly mžitky.

Napadlo ho, že jeho návštěvník je podezřele silný a větší mentální fackou by ho mohl vyřadit. Nebylo by lépe zmizet? Préto ho přenese bleskově buď do jiného místa na Zemi, nebo i mimo ni. Nesmí se objevit na žádném světě, kde už sídlí jiný Vědoci, ale světů neobsazených Vědoci zůstává pořád dost. Na mnoha jsou značky, kam se dá skočit. Poslední dobou předával darebáky gufyrům podle dohody v neutrálním Vytvezylu. Ti je sice v Adu vraceli lidem, ale mělo to zdrcující psychický vliv na nezúčastněné, kteří u toho byli. Vytvezyl se dnes podobal Adu, jenže mu tam nehrozil myšlenkový konflikt s místním Vědoci. Ve Druhém vesmíru naštěstí fungovalo mezi odlišnými světy spojení a Standa s gufyrý dohodl ještě předtím, než umožnil prvnímu z nich stát se Vědoci, aby některé světy ponechali bez lizidů. Jedině tam pak mohli Vědoci cestovat bez problémů. Tenhle vetřelec nemůže být Vědoci, co do vlády nad lizidy by se mu rovnat nemohl, ale mohl by vyřadit jeho křehké tělo pozemšťana a pak by mu převaha v lizidech nepomohla. Nespěchal mu proto nijak vstříc, ale zůstal nehybně stát na tom místě, co stál, když jeho protějšek vstoupil.

Návštěvník však nezůstal stát u dveří, ale udělal pár výhrůžně vyhlížejících kroků k Standovi.

V prvním okamžiku Standu proto napadlo zmizet na Vytvezyl, ale rozmyslel si to. Zbabělý útěk mu přece zbývá až když všechno jiné selže. Tohle se dalo snést – co by neupraveného pozemšťana hned prvním úderem zbavilo vědomí, to pozemšťana z Orizemě sice také udeří, ale nevyřadí.

Místo útěku se proto trochu rozdýchal a pak se jakoby nic obrátil na příchozího.

„Co jste myslel tím – vylez?“ řekl telepatii.

„Abys okamžitě vylezl z toho chcípáčka, ve kterém jsi!“ opakoval stařík. „Mě neoblafneš! Jsi samozřejmě gufyr, zalezlý v těle zdejšího ubožáčka! Povídám ti – vylez ven, ať nemusím použít příliš drastických prostředků!“

Díky těmto výhrůžkám se ale Standa naopak uklidnil. Byla by vlastně obrovská výhoda, kdyby ho nezvaný host považoval za gufyra v těle běžného pozemšťana. S gufyrem, byť byl na Zemi proti původním dohodám, by musel i Sandišůt jednat jako rovný s rovným a nemusel by se od něho bát okamžitého útoku. Ačkoliv se vetřelec nejspíš cítil v právu, proti gufyrovi by si těžko dovolil násilí. Kdyby ale vytušil, že má proti sobě člověka, nejspíš by změnil způsob jednání na mnohem ostřejší.

Což samozřejmě platilo jen díky tomu, že Země už dlouho neměla spojení s Druhým a Třetím vesmírem a Sandišůti dosud mohli žít v iluzi, že se jedná jen o poněkud delší výpadek chitsaldilů na Vytvezylu, který časem přece jen někdo opraví. Kdyby zdejší Sandišůti již věděli o vyhlazení svých mateřských světů, jistě by se jednání odvíjelo jinak. A zřejmě podstatně hůř!

„A vy jste kdo, že mi chcete s takovou samozřejmostí poroučet?“ opakoval Standa otázku, jen ji ještě doplnil a rozvinul. Splnit jeho rozkaz beztak nemohl a rozhodl se proto jednat sebevědomě. Na Zemi byl přece doma on a vetřelcem tu byli naopak Sandišůti!

„Tohle je přece další nepochybné porušení dohod!“ hřímal stařeček. „Jenže tentokrát vám to neprojde! Z toho se budete těžce zodpovídat!“

„A komu? Snad ne vám?“ zeptal se ho trochu posměšně Standa.

„Však vy jste tady taky v cizí kůži!“ prskal vzteky stařeček. „Přece nečekáte, že by vám mohl něco vytýkat nějaký chcípáček, jako ten můj? V tom si nemáme co vyčítat – a vy to dobře víte!“

Standa na okamžik ztuhl. Znamená to, že před ním nestojí pouhý služebník Sandišůtů. Kdysi viděl gufyra opouštět tělo doktora Thorovského, otce Slávky. Zapůsobilo to tenkrát na něho otřesně, a to byl v těle dospělého člověka jen rozměrově menší gufyr! Což je vůbec možné, aby se vecpal do člověka i třímetrovy Sandišůt? Zřejmě to šlo, asi by nebylo od věci přeptat se gufyry, jak to vlastně dělají. Standa našťestí věděl, že to možné je. Jedno tělo zřejmě musí tvořit normální hmota a druhé allohmota, které se mohou vzájemně prostoupit...

Jenže – a teď se na okamžik zarazil – nemusel to být ani Sandišůt! Nejsou ve vesmírech jen oni a gufyrové! Standa se kromě nich setkal v Adu i s trestanci z osmi rozvojových civilizací. Jenže si neuměl představit, že by na Zemi Sandišůti s jinými rozvojovými civilizacemi spolupracovali. To už by si spíš představil třímetrového Sandišůta nacpaného do človíčka výšky metr sedmdesát. Ostatně – bylo s podivem už to, že mohli být v jednom těle dva!

„A proč vlastně chcete, abych vylezl ze své kůže?“ ušklíbl se. „Totéž bych mohl chtít i od vás, nemyslíte?“

„To už přestává všechno!“ soptil stařeček. „Já jsem tu přesně podle dohod, kdežto vy jste tady jen nelegální vetřelec!“

„To záleží na tom, jaké dohody máte na mysli,“ podotkl Standa.

„Jaké dohody? Jaké dohody? Děláte, jako byste je neznal!“

„Jen si nejsem jistý, že mám na mysli tytéž dohody jako vy,“ řekl už zase vážně Standa. „Já mám na mysli dohody, kde stojí, že nás v našem domově nesmí žádný cizinec ovlivňovat. Pokud je nutné cokoliv mezi našimi světy vyjednat, máme k tomu účelu vyhrazené neutrální světy.“

„Děláte si snad blázný?“ vybuchl stařeček. „Co je to za pitomost? Takové dohody neexistují!“

„Máte pravdu, ale jen v tom, že ještě nedávno neexistovaly,“ přikývl Standa. „Tyhle jsou totiž úplně nové. Omlouvá vás jen izolace, v níž jste tady dlouho žili. Asi byste se měli včas seznámit se všemi novinkami.“

„To je nesmysl!“ ječel staříček nahlas. „To je jasná provokace! Takové dohody nejsou vůbec myslitelné, vždyť by byly přímo proti našim životním zájmům!“

„To se v těch dohodách neřeší. Dohody, týkající se Země, řeší hlavně zájmy obyvatel Země.“

„To je ale podvod! Nikdo z nás by na takové dohody nepřistoupil!“

„Pravda,“ připustil Standa. „S vámi jsme jednat zapomněli, ale ono to ani nešlo, když jste tady byli tak zoufale odříznutí od zbytku vesmíru!“

Stařeček se až teď trochu zarazil.

„Co vy, gufyrové, můžete vědět o našem odříznutí od Vytvezylu?“ zeptal se ho podezíravě. „Nemáte v tom nakonec pařáty?“

„Pařáty?“ odfrkl si Standa. „Nešlo by to zdvořileji? Já vám přece taky nenadávám.“

„Však vy to snesete!“ mávl obrazně rukou stařeček. „Uctíví musíte být vy, ne my. A vy to moc dobře víte!“

„Vidíte, a to je právě tou izolací, ve které jste tu žili,“ pokračoval Standa. „Potíž je právě v tom, že se poměry trochu změnilly. Dnes byste měli být naopak uctivější vy.“

„Počkat!“ zarazil se staříček úplně. „Tady něco nehraje! Odkdy nás chce umravňovat nějaký drzý gufyr?“

„Od té doby, co Sandišůti nemají přístup k lizidům,“ řekl to Standa konečně naplno.

Do této chvíle se to až příliš podobalo hře na kočku a myš, kde je nebohá myška přesvědčená o své síle a tím i o nedotknutelnosti, takže si myslí, že může kočku vodit za vousy jako na vodítku, ale najednou zjistí, že je kočka neporovnatelně silnější a že nebyl nejlepší nápad tahat ji za vousy v dobré víře ve vlastní nadřazenost a tím i beztrčnost.

Standa v té chvíli zachytil stařečkův příkaz k vytvoření spojení. Jeho protějšek chtěl někomu zavolat – ale Standa ten příkaz zablokoval a místo toho se sám podíval, s kým to mělo být.

Elegantní, opálený, sportovně vyhlížející pán na krásné bílé plachetnici vypadal docela lidsky, ale o jeho čistě lidské podstatě se dalo úspěšně pochybovat – pokud je ve stařečkově těle Sandišůt, nač by právě teď tak nutně potřeboval člověka?

Musím si ho zapamatovat, řekl si v duchu Standa, ale víc už neztrácel čas.

Stařeček zřejmě neměl nejmenší tušení, že zde celou dobu stojí uprostřed místnosti přímo na Standově značce přeta. Teď však postoupil o další krok směrem k Standovi a ještě zlostněji a s nelíčeným vztekem se na něho obořil.

„To už přestává všechno!“ vybuchl. „Co si to dovoluujete? Tady není vaše území! Podle našich dohod patří tenhle svět nám a vy nemáte nejmenší právo dělat nám naschvály! Koukejte vylézt ven, ať toho vašeho chcípáčka nezměním v hromádku rosolu! Dobře víte, že to dokážeme i bez lizidů!“

Standovi zatrnulo. To by znamenalo, že Sandišůti dovedou lidi zabít tak snadno, jak se mu ani nezdálo – a on ho k tomu bezstarostně provokuje. Pravda, na allohmotu většina zbraní neúčinkuje, ale slyšel už i o zbraních, které účinkují na oba druhy

hmoty. A prý je na Zemi objevili lidé, takže je čas od času používat i proti sobě navzájem.

Lidé? Objevili je skutečně lidé? Nebo je k těmto objevům Sandišůti popostrčili?

V každém případě není dobré stát tu jako živý terč a provokovat. To by nemuselo dopadnout dobře, kdoví, co má tehle protivník ještě v rukávu.

Standa ještě na okamžik zvažoval, zda nebude lepší prostě zmizet po anglicku. Pak si ale řekl, že to stojí za pokus něco tomuhle namyšlenému panstvu ukázat.

Jeho následující pohyb protivníka vyvedl z míry, neboť se k němu otočil zády, ale byl to dobře promyšlený pohyb, neboť se současně přenesl skokem za stařečka. Mohl ho teď prudce obejmout a přenést jinam – což také učinil.

Vzápětí se oba rozkašlali, neboť se vynořili přímo v modrém obláčku ostře pálivého sirného dýmu na okraji plošiny, obklopené ze všech stran plameny, a oba vyrovnávali rovnováhu, přesunem mírně rozhozenou.

Byli na Vytvezylu.

=*=

Kde se nacházejí, věděl jen Standa, který se o přeskok postaral. Jeho spolucestující – či zajatec, protože se sem nedostal dobrovolně a na zničeném Vytvezilu by byl naprosto ztracený – se nejprve chvíli vzpamatoval.

„Co to bylo?“ vyhrkl. „Kde to jsme?“

„Tento svět se dříve nazýval Vytvezyl,“ upokojil Standa ochotně jeho zvědavost. „Sám můžete posoudit, co se tu asi stalo. Když to uhodnete, pochopíte i příčinu vaší dlouhé izolace.“

„Tohle že je Vytvezyl?“ stařeček se chtěl rozkřiknout, ale údivem ze sebe dostal jen neurčitý výdech s tónem plným překvapení.

„Ano, tohle je – či ještě nedávno byl – Vytvezyl,“ ujistil ho Standa.

„Jako kdyby tu vybuchly lizidy... ale proč? Vytvezyl byl přece pustý!“ nechápal stařeček – či spíše ten, kdo se v něm skrýval.

„Aspoň víte, proč jste nemohli navázat kontakt s ostatními světy,“ dodal Standa.

„Aha!“ řekl stařeček, ale pak se opět odmlčel. Zřejmě toho na něho bylo trochu moc.

„Myslím, že je načase, abyste se mi omluvil,“ řekl Standa. „A nesnažte se mi vyhrožovat, nebo vás tu nechám na holičkách. Odsud se sám nedostanete. Nikdo tu není a přežít se tu dá jen krátce!“

„Aha!“ opakoval stařeček, ale už to neznělo tak přezíravě.

Chvilí mlčeli oba. Standa uvažoval, co dál. Doufal, že nepochybná inteligence už nedovolí jeho protivníkovi vystupovat z pozice síly. Musel si přece uvědomit, na kom jeho život závisí a kdyby na něho zaútočil, zůstane tady sám a sám – a Vytvezyl se od pravého pekla Adu lišil jen tím, že byl ještě divočejší a nebezpečnější.

„Aha!“ opakoval opět stařeček. „Chcete tím říci, že mě máte v hrsti. To ale neděláte dobře.“

„Musím se aspoň trochu zabezpečit před vašimi vyhrůžkami,“ odvětil Standa už opět klidně.

„Vážně si neuvědomujete, jak hnusnou potupu musím od vás snášet?“ vzpamatoval se už zase stařečkův loutkovodič. „Neuvědomujete si, jak na to bude reagovat náš Velký Sněm, až to tam budu muset přednést?“

„Zkuste na mě zaútočit – a už tu potupu nesdělíte nikomu!“ přitvrdil i Standa. „Ne že bych vám chtěl škodit, ale pak bych vám už ani pomoci nemohl. Umíte si snad představit, jak dlouho se dá ve zdejším prostředí přežít?“

„Ale vy jste mě sem unesl!“ vyjel si na něho stařeček. „Do zdejšího nebezpečného prostředí! Už to byl přece nezastíraný nepřátelský čin, to nemůžete popřít!“

„Za samotný únos se omlouvat nehodlám,“ řekl Standa. „Jen za výběr cíle. Mám totiž omezené možnosti a tenhle svět je jeden z mála, kam se sám smím přenášet.“

„To je lež!“ vybuchl stařeček. „Chcete snad popřít, že jste mě sem vzal z jiného důvodu, než abyste mě tady měl v hrsti a mohl mi klást nestoudné požadavky?“

„Nehodlám vám klást žádné požadavky,“ odvětil klidně Standa. „Já vás ve zdejším světě pouze předám někomu jinému a tím to pro mě skončí.“

„To si jenom myslíte!“ rozkohoutil se stařeček. „Ať jste, kdo jste, budu trvat na vašem vydání a na příkladném potrestání! Tohle si nikdo nesmí dovolovat! Kam bychom přišli? A nechodte na mě se slaboduchými výmluvami, že někam nemůžete! Dobře víme, že můžete i tam, kam se běžnými prostředky nikdo jiný nedostane!“

„Když to víte, tak to víte,“ nerozmlouval mu to Standa. „Můžete si to myslet.“

„Už to, že jste se protiprávně a proti všem dohodám znovu objevili na Zemi!“ pokračoval stařeček v obžalobě. „Zatajili jste na Zemi přístupová místa, abyste věrolomně oklamali náš Velký Sněm! To jsou neodpustitelné viny a ty vám nemohou projít bez příkladného trestu!“

„Zmlkňte konečně!“ nevydržel Standa ten příval vyhrůzek. „Gufyrové kdysi vašemu vydírání ustoupili a svá přístupová místa ze Země až příliš poctivě odstranili! Příliš dlouho nám pak trvalo, než jsme se tam znovu dostali! Ale teď je to jiné, než si ve své pýše myslíte! Dnes nemají na Zemi svá přístupová místa gufyrové, ale my! S námi žádné dohody nemáte a nemůžete nám vyčítat, že je porušujeme! Dohody, pokud budeme vůbec nějaké potřebovat, si budete muset s námi uzavřít nové – a to vám povídám, nenecháme se od nikoho vydírat! Ani od gufyřů, natož od vás!“

Stařeček opět ztuhl překvapením.

„Vy nejste gufyrové?“ vyhrkl. „A kdo tedy?“

„To je dost, že vám to došlo!“ oddychl si Standa. „Asi by bylo zdvořilé, abych se představil, ale mohu vám sdělit už jen své jméno. Nejsem pouhá slupka a neskrývá se ve mně žádný parazit, jako jste vy nebo gufyrové. Jsem člověk, původní obyvatel Země, tak jak mě před sebou vidíte.“

„Cože?“ zmohl se stařeček už jen na tuhle nejapnou otázku, ačkoliv se na Standu díval jako na nějaký odporný hmyz.

„Ano, vidíte mě dobře!“ potvrdil mu to Standa. „Ale opakuji vám, nezkoušejte proti mně něco podnikat, nebo tu zůstanete navěky. Nikdo kromě mě o vás neví a na Vytvezylu už dnes nikdo trvale nežije. A jak jste správně uhodl, nejsou tu ani lizidy, takže se ani pomoci nedovoláte. A že závisíte jen na mně, to není tak strašná potupa, jak si asi myslíte. Mohou být i horší skutečnosti.“

„Co můžeš vědět, co je a co není pro nás potupa?“ vybuchl opět stařeček. „Být závislý na vás lidech je ještě potupnější než být závislý na těch smradlavých gufyrech!“

„Jsme pro vás jen ubozí chcípácci, co?“ ušklíbl se Standa. „No, budete si muset zvyknout, že i chcípáček může mít nějakou váhu!“

„Máš štěstí, že tě nezměním v hromádku rosolu!“ zavrčel stařeček. „A hlavně, že tohle není příjemný svět a rosol by mi odsud nepomohl. No dobře, pomstu si nechám na jindy. Co teď chceš?“

„Já nic nechci,“ odvětil Standa. „Vrátím se teď na Zem a pošlu posla ke gufyřům, aby si pro vás přiletěli, když už si myslíte, že je menší potupa záviset na nich.“

„To je mi ale podezřelé!“ vyskočil stařeček. „Jakýpak posel? Co je to za habaďůru?“

„Nejsou tu lizidy,“ připomněl mu Standa. „Nefunguje tu spojení.“

„Tak proč jsi mě sem unášel?“ čertil se stařeček.

„Já totiž na jiné světy nesmím,“ sdělil mu Standa. „Musím si proto poslat pro gufry někoho, kdo si může cestovat kam chce. To snad není těžké pochopit.“

„Nesmíš na jiné světy? Proč? Obáváš se, že by tě tam dostihla spravedlnost, co? A doufáš, že ti na některých odlehlejších světech zločiny projdou? To se tedy mylíš!“

„Nejde o žádné zločiny!“ zavrčel Standa. „Nic jiného si neumíte ani představit? Mohl bych vás odnést až ke gufyrům, ale museli by mi svůj svět uvolnit – a já to nepovažuji za tak důležité, abych je tím obtěžoval.“

„Teď tomu nějak nerozumím,“ přiznal stařeček – či spíš ten v něm.

„Nemusíte rozumět všemu,“ souhlasil Standa. „Prostě tu na mě počkejte, hned se vrátím.“

A zmizel, než se stařeček vzpamatoval.

=*=

Když se po chvilce Standa na Vytvezyl vrátil, stařeček tam nervózně chodil jako lev v kleci.

„To je dost, že ses vrátil!“ přivítal ho značně škrobeně. „Je tady hrozně dusno!“

„Za chvilku tu budou gufyrové,“ ujistil ho Standa, jako by o nic nešlo. „Jen co jim posel vyřídí můj vzkaz.“

„Skoro bych obdivoval tvoji víru, že se s tebou budou vůbec zabývat,“ řekl stařeček upjatě.

„Obdivovat můžete, co chcete,“ odvětil Standa. „Za chvilku tu budou a odvezou si vás oba.“

„Mně na mém chcípáčkovi nezáleží!“ řekl stařeček, jakoby ani netušil, že Sandišůt mluví jeho ústy velice neuctivě o něm samotném.

„Však oni si ho tam taky proberou,“ ujistil ho Standa.

„A co kdybych ho rovnou zabil?“ napadlo toho uvnitř.
„Nač se s ním tahat?“

„V tom případě by bylo lepší, kdybyste z něho vylezl hned teď a nechal mi ho tady,“ zamračil se Standa. „Já si ho od vás přeberu.“

„To by se ti hodilo!“ zavrčel stařeček. „Ten můj je sice vycepaný a nic by vám sám od sebe nevykecal, ale z lidí se dá dostat ledacos i kdybyste neuměli získávat vzpomínky. Ale i před tím nás krátce před ztrátou spojení s Vytvezylem stačili varovat. Někteří z vás to dokáží, takže si nemůžeme dovolit nechat vám je v pařátech! I kdyby sis ho od gufyrů vyžebra, dostaneš ho jedině mrtvého.“

Standovi trochu zatrnulo. To by tedy byla opravdu královská odměna za věrné služby! Vzpomněl si, jak kdysi gufyr přímo před ním vylezl z těla pana Thorovského. Ten to taky nedělal dobrovolně a gufyr se s ním moc nepáral, nenechal ho ani podrbat se. Jak je asi skutečnému stařečkovi, jehož tělo ten Sandišůt okupuje? I kdyby ho poslouchal se psí věrností, určitě musí vnímat, jak o něm jeho pán hovoří a jaký osud mu chystá. Poslouchal by ho dál, kdyby se dostal z jeho vlivu? Kdoví, třeba je to ve skutečnosti úplně nevinná oběť, která se teď právem zoufale obává o svůj život, ale nemůže to dát najevo ani gestem, ba ani zblednutím.

Ale i kdyby to byl věrný otrok svého pána, nebylo by lepší vyrvat mu ho ze spárů živého? Co všechno by se od něho mohl dozvědět? Jestli se svým otrokářem žil delší dobu, jak se dalo docela dobře předpokládat, mohl by toho o něm – a možná i o druhých – hodně vědět a možná i povědět.

Ale jak se zdá, Sandišůt ho dobrovolně a živého nejspíš nevydá. Taky si je dobře vědomý, co všechno by na ně mohl vypovědět – a jestli ho vydá, pak jedině mrtvého. A nejhorší je, že Standu nenapadalo, jak by tomu mohl zabránit.

Nezbylo mu než přestat na Sandišůta naléhat, aby tělo svého otroka a nositele opustil. Mohl by ho tím velice spolehlivě

zabít. Musel teď naopak dělat, že mu na něm tolik nezáleží, nebo že ho dokonce považuje za Sandišůtova spojence.

„Nechte si ho,“ odvětil proto. „Bylo by vám tu bez něho příliš horko. Necháme to na vaší dohodě s gufyry.“

„Docela rozumná řeč – na chudáčka ze Země!“ ušklíbl se ten uvnitř stařečka.

Nic víc. Standa to raději ponechal bez komentáře. V té chvíli se stranou nad gufyřskou značkou zavlnil vzduch a na horké kamenné plošině se objevil gufyř.

„Kde máte toho hajzla?“ obrátil se na oba stojící pozemšťany a postoupil směrem k nim.

„Tady!“ ukázal stařeček pohotově na Standu.

„No jo!“ vzdychl si Standa. „Typický Sandišůt! Lže, aby si zachránil kůži!“

Oba pozemšťané odpověděli gufyřovi stejnou telepatí a v první chvíli se nedali od sebe nijak odlišit. Bylo by nepříjemné, kdyby to gufyř spletl a odnesl do Adu Standu. Naštěstí se mohl spoléhat na gufyřovu inteligenci.

„Který jste ten pravý?“ obrátil se gufyř opět na oba.

„Já!“ odvětil pohotově stařeček.

„Nech to ještě chvílku nerozhodnuté!“ vyzval gufyřa Standu. „Nejlépe nás rozeznáš podle toho, kdo z nás se odsud dokáže dostat vlastní silou. Je to vlastně jednoduché, zvládne to jen ten, kdo ovládá adchyf, nebo přesněji, naši náhražku adchyfu. Ale to až potom! Mám ještě pár instrukcí.“

„Já taky!“ vskočil mu rychle do řeči stařeček. „Nenech se oklamat tím zrádcem!“

„Nestarej se!“ přerušil ho gufyř. „Oklamat se nenechám. A jaké instrukce máš na mysli?“

To už bylo zřejmě určené Standovi, takže pokus oklamat gufyřa Sandišůtovi nevyšel.

„Vidíš nás prakticky tři,“ pokračoval tedy Standa. „Dva jsme lidé, ten třetí je schovaný uvnitř jednoho z nás dvou, ale to

jistě znáš. Toho třetího je třeba oddělit. A to tak, aby nedošlo k poškození jeho nositele. Je to tím obtížnější, že ten třetí se právě chystá svého nositele zabít. Dokážeš to?“

„Ty chcípáčku!“ vyštěkl stařeček. „Za tohle budeš hodně a dlouho trpět!“

„On totiž ještě neví, na čem je,“ pokračoval Standa klidně směrem ke gufyrovi. „Vyhrožuje, že půjde na Velký Sněm s žalobou, že se k němu chováme neuctivě a potupně. A spoléhá se, že nás za to exemplárně potrestají.“

„Za dřívějších okolností by to nebyly plané vyhrůžky,“ souhlasil gufyr. „Na nedotknutelnosti si tihle hodně zakládali a vzít někoho z nich jako zajatce považovali za smrtelný zločin.“

„No vidíte!“ vyskočil stařeček. „A tenhle chcípáček se opovážil přenést mě proti mé vůli sem, do té nejhorší oblasti vesmíru! Naštěstí snad aspoň vy víte, co se patří! Konejte tedy svoji povinnost a už ho konečně zpacifikujte!“

„Času dost!“ opáčil klidně gufyr. „Vy se tedy chystáte svého hostitele po opuštění zabít...“

„To my musíme!“ řekl trochu omluvným tónem stařeček. „On už toho ví příliš mnoho.“

„Jenže ve smlouvách je požadavek neničit zbytečně a svévolně podřadné bytosti, dokonce ani prokazatelně nemyslicí zvířata – natož bytosti uznávané, kde je to smrtelný zločin. Je to tak?“

„Ano, ale tohle nebude zbytečné ani svévolné, naše instrukce to považují za bezpodmínečně nutné,“ namítal stařeček. „V rámci využívání podřadných bytostí máme přece oprávnění likvidovat své nadpočetné nástroje. Je to nejen naším právem, ale i povinností a doufám, že to tak pochopíte.“

„Pochopil bych to, kdyby se mezitím smlouvy maličko nezměnily,“ řekl gufyr. „Sami tvrdíte, že neznalost zákonů neomlouvá! Radši vás zběžně seznámím s nejdůležitějšími změnami a doufám, že je budete respektovat.“

„Dohody o podřadných bytostech se jistě nezměnily!“ narovnal se hrdě stařeček. „Ty přece patří k základním bodům dohod.“

„Dohody o podřadných bytostech se nezměnily,“ opáčil klidně gufyr. „Jen došlo k upřesnění jejich definic. Podřadné bytosti jsou dnes ty, které zbytečně a svévolně škodí ostatním. Samozřejmě pokud nepatří mezi druhy ohrožené vyhynutím, ty dnes podléhají zvláštní zvýšené ochraně.“

„Ta se ale lidé Země netýká!“ přispíšil si ulehčeně stařeček. „Lidé je na Zemi takový nadbytek, že je občasné snížení jejich počtů nutné a dokonce žádoucí. V tomto světle snad o jedince nejde.“

„Nešlo by, kdyby nenastala jedna důležitá změna,“ pokýval svou ohybnou hlavou gufyr. „Tou změnou je, že lidský druh jako takový už nepatří mezi bytosti podřadné, ale uznávané.“

Stařeček ztuhl úžasem.

„To snad ne!“ vyhrkl po chvíli.

„Právě o to jde!“ nenechal ho gufyr pochybovat. „Lidé Země jsou dnes uznávaní.“

„To snad ne!“ vyjekl stařeček. „Lidé? Ti primitivové? Co nikdy nic neobjevili, všechno mají od nás, dovedou to nanejvýš využívat, nejčastěji zneužívat a nic na nich nestojí za uznání? To přece nemůžete myslet vážně, aby byli tihle divoši uznávaní!“

„My to ale vážně myslíme,“ odvětil klidně gufyr. „Pravda, mezi lidmi je pořád dost primitivů, kteří umí jen svévolně ničít a dokonce i zabíjet, ale ti se řadí k podřadným sami. Jenže jako druh je dnes počítáme za uznávané a jejich zabíjení bez zjevné příčiny se stalo zločinem.“

Stařeček opět ztuhl a Standovi ho bylo až líto. Přesněji – bylo mu líto jen viditelného člověka, ale už ne toho uvnitř. Ať tam byl Sandišůt, nebo někdo jiný – což ovšem bylo tak málo pravděpodobné, jako tlustý svazek bankovek, ležící bez povšimnutí uprostřed poloprázdné nádražní haly. Uvnitř byl

zkrátka darebák, který to dalšími slovy jen a jen potvrzoval, ale stařeček, který to jistě proti své vůli vyslovoval, si musel pod svým vládcem již hodně dlouho užívat ponížení, strachu a beznaděje! Nejkrutější bylo, jak musel sám přednášet argumenty, ospravedlňující jeho chystanou likvidaci.

„Takže se lidé nesmějí zabíjet?“ pokrčil nakonec rameny staříček. „No dobře, přizpůsobíme se, našich nástrojů se to přece netýká! A i kdyby, opodstatněné výjimky snad ještě platí!“

„Výjimek se změny dotkly nejvíc,“ ujistil ho gufyr. „Zatímco dříve jste měli výjimky skoro na všechno, dnes jich je většina zrušená. Nemáte ani výjimku na vytváření řízených nástrojů ze živých bytostí. Nástroje mohou být jen neživé věci, ale myslící tvorové ne, pokud to není součástí trestu. Ani zabíjení trestanců již není dovoleno. Takže vás oficiálně žádám, abyste ukončil protizákonné využívání myslícího tvora jako nástroje. A chraňte se být jen uvažovat o jeho likvidaci! To je podle nových dohod vražda a protože neplatí ani výjimka na vaši beztrestnost, mohl byste se za to dočkat i spravedlivého trestu. Rozuměl jste mi?“

„Trestu?“ vybuchl stařeček, ačkoliv už mohl uvnitř skoro jásat nad změnami, které se zatím ve zdejší části vesmíru staly. „Trestu pro nás? Jakého?“

„Výše trestu se nezměnila,“ sdělil mu dobrácky gufyr. „Za každou vraždu dvacet let nucené práce v Adu, jako pro každého.“

„Nucené práce?“ záupěl stařeček. „My – a nucené práce?“

„Vždyť říkám – výjimky byly zrušeny,“ ujistil ho klidně gufyr.

„To není možné!“ křičel stařeček. „Na něco takového nemohl Velký Sněm nikdy přistoupit! To je všechno lež, ten podvod všichni šeredně odskáčete! Až se to Sněm dozví, odsoudí vás a bude to váš úplný a definitivní konec!“

„Nebude,“ ujistil ho gufyr. „Vy nás soudit nebudete. A vystupte z vašeho nástroje, nebo budu muset použít drastičtějších prostředků!“

Standa zatajil dech. Teď se ukáže, jestli bude stařeček žít. A také, kdo je v něm.

„Nevystoupím ven!“ ječel teď už vztekle stařeček. „To jste nemohli s naším Velkým Sněmem dohodnout, to přímo odporuje naší podstatě! A použití násilí proti nám je smrtelný zločin, za který budete tak těžce pykat, jak si ani neumíte představit!“

„Nebojíme se toho!“ přitvrdil gufyr tón své telepatie, teď byl tak mrazivý, až z něho záblo.

„A ven z toho člověka!“ zasyčel výhrůžně jako sexteto rozzuřených brejlovců.

Chvíli bylo ticho a klid. Pak se za stařečkem objevilo cosi zeleného. Standa už to párkrát viděl, ale dosud jen s drobnějšími gufyr, tohle bylo i pro něho nové. Konečně se Sandišůt narovnal. Přesahoval výšku stařečka více než dvojnásobně a kdyby to Standa neviděl na vlastní oči, nevěřil by, že je něco takového možné.

„Můžeš si odvést jeho nositele, Stando,“ pokynul Standovi gufyr.

„Poslyš – mohli byste tohohle u vás vyslechnout?“ požádal ještě gufyr. „Myslím tím přečíst si jeho vzpomínky. Moc by nám pomohlo dozvědět se, kde jsou Sandišůti na Zemi ukrytí.“

„To nepůjde!“ odvětil gufyr trochu nejistě. „Jsou psychicky příliš silní, než abychom je mohli přečíst. Vy to raději ani nezkoušejte, zahltili by vás! Můžeme je u nás izolovat, ale to je všechno.“

„No dobře, obejdeme se bez toho,“ spokojil se Standa a nenápadně se změnil z aliohmoty zpět do normální hmoty – snad už to nebude potřebovat.

„Tak jdeme!“ obrátil se vzápětí na stařečka a trochu se usmál, aby ho nepoplašil.

Ačkoliv po tom, co chudák právě prožil, by asi bylo těžké
postrašit ho ještě víc.

Popadl ho – a zmizeli.

=*=

Herečka Slávka

Od prvního vzájemného pohledu do očí neuplynuly ani dvě hodiny a stáli proti sobě znovu.

Stařeček, už bez svého parazita, a Standa.

„Když už jste tady, sedněte si!“ pokynul Standa telepaticky nedobrovolnému hostu a vytvořil přímo před ním malý kulatý stoleček a pohodlné křesílko.

Zatímco si jeho návštěvník velice opatrně sedal, Standa se do svého vytvořeného křesla posadil zprudka, jen zaskřípalo.

„Kdo vlastně jste?“ zašeptal stařeček tiše česky.

Promluvil hlasem, bez telepatie. Proti jeho předchozí suverénnosti to byl velký kontrast, ale teď už konečně jednal sám za sebe, kdežto předtím z něho mluvil ten druhý.

„Vy to nevíte?“ podivil se Standa, ale také ihned přešel na češtinu. „Mám dojem, že hostitelé těch parazitů vnímají, co se s nimi děje a s kým jednali.“

„To nevěděl ani on,“ šeptl stařeček.

„Proč jste tedy za mnou přišli?“ zajímal se Standa.

„Nevím všechno,“ pokrčil rameny stařeček. „On mě nepotřeboval pořad. Při jednání se svými mě odkládal na chodbě.“

„Ale víte, že vás chtěl zabít, nebo ne?“

„Vím,“ přikývl tiše stařeček.

„Tak abychom se raději zdvořile představili, ne?“ usmál se Standa. „Ačkoliv vám to nejspíš nic neřekne. V matrice mám jméno Stanislav Tvrzník a známi to zkracují na Standa. A kdo jste vy?“

„Opravdu mě neznáte?“ zalapal stařeček po dechu. „To není možné, byl jsem prezidentem této země a můj obraz visel na tisíci místech!“

„Český prezident?“ podivil se trochu Standa. „Promiňte, ale dlouho jsem v Čechách nebyl. Jako malému klukovi mi byl nějaký prezident úplně ukradený!“

„*Sic transit gloria mundi!*“ vzdychl si stařeček. „Tak pomíjí sláva tohoto světa... No, jestli jste byl dlouho v zahraničí, nejspíš i se svými rodiči, dalo by se to pochopit. Kdy jste se ale vrátil? A s rodiči, nebo snad už sám?“

„Jsem tu jen s několika přáteli,“ řekl Standa.

„Tak je to asi správné,“ pokyvoval hlavou stařeček. „Opravdu, ale opravdu se mi líbí, že jste se osamostatnil. Ostatně, můj pán by se nezahazoval s kdejakou nickou. Předpokládám, že máte i nějaké zahraniční vzdělání, ne?“

„Vy jste si nevšiml, že jednám s mimozemšťany?“ podíval se na něho Standa pátravě.

„Všiml,“ přikývl stařeček. „Jak jsem pochopil, jednal jste dokonce samostatně. Mě také občas nechají jednat samostatně, ale na důležitá jednání mě berou jen jako kůži.“

„Kůži?“ podivil se Standa.

„No – děláme jim jen kůži, aby si ostatní mysleli, že jednají s lidmi. Vy to neznáte?“

„Párkrát jsem to viděl,“ přiznal Standa. „Dnes asi tak potřebí. Zvenku to nevypadá lákavě.“

„Vy jste jim nikdy kůži nedělal?“ podivil se stařeček.

„Ne,“ otrásl se Standa. „Ani nebudu. A vy už také nemusíte. Ale poslyšte, když jste prezident, to si jen tak pobíháte po Praze bez nějakého... doprovodu?“

„Ovšemže mám své bodyguardy, ale můj pán je nechal čekat dole u dveří paneláku,“ přikývl stařeček. „Jako kůže nikomu neporoučíme, to jistě znáte. Ale moji bodyguardi se tomu nediví, už si na to dávno zvykli.“

„Asi bychom je tam neměli nechat čekat,“ navrhl Standa. „Co kdybychom je pozvali nahoru?“

„Já bych je tam klidně nechal,“ mínil stařeček. „Tady by mohli být nervózní...“

„Spíš by měli být nervózní dole, ne?“

„Tam ne, oni jsou zvyklí, že je s sebou všude neberu,“ řekl stařeček trochu živěji. „Vy nejste zvyklý na bodyguardy, že? Je mi to divné, proč vás chtěl můj pán navštívit? Ledaže... ledaže jste jen bodyguard někoho významnějšího. Uhodl jsem?“

„Neuhodl,“ usmál se shovívavě Standa. „Teď jsem nejvýznamnější člověk na světě, ale žádné bodyguardy nemám, umím se o sebe postarat sám.“

„Nejvýznamnější člověk na světě?“ usmál se ještě shovívavěji stařeček. „Sebevědomí máte, to je pravda. Ale příliš se přeceňujete.“

„Můžete si to myslet,“ pokynul mu Standa blahosklonně. „Ale mohlo by vám něco napovědět, že jsem právě předal vašeho pána do pravého a nefalšovaného pekla.“

„To si jen tak myslíte, mladíku!“ zatvářil se stařeček útrpně. „Ti se o nás lidech už dávno dohodli, jen tu s námi hrají divadlo.“

„Bejvávalo!“ opáčil Standa. „Viděl jste někdy v životě gufyr? Myslím toho černého, který tam ode mě přebíral vašeho pána.“

„Opravdu to byl gufyr?“ zeptal se opatrně stařeček. „O těch jsem jenom slyšel, na vlastní oči jsem je do dnešního dne ještě nespapřil. Oni prý na Zem ani nesmí.“

„Aspoň mi uvěříte, že jsme byli mimo náš svět,“ vzdychl si Standa.

„Jestli jsme opravdu byli na Vytvezylu, jak o tom šla řeč, pak jsem pochopil, že tam mělo dojít k nějaké velké katastrofě,“ nadhodil stařeček.

„To jste pochopil správně,“ přitakal Standa. „Jenže to nebyla katastrofa přírodní, ale umělá. Šlo o úmyslné odříznutí Země od ostatních vesmírů, aby Sandišůti na Zemi nevěděli, co se stalo a aby nemohli tutéž katastrofu způsobit i na Zemi.“

Nebavili se vaši pánové o tom, že to musí někdo na Vytvezylu už brzy spravit? To se načekají! Vytvezyl je dnes svět nevhodný k životu a spravit na něm chitsaldily už nikdo nedokáže.“

„To by asi nebylo dobré,“ mínil v obavách stařeček.

„Nám už je to jedno,“ mávl rukou Standa. „My jsme si cestu na Zem našli.“

„Takže vy pracujete pro gufyry, jestli jsem to dobře pochopil?“

„Ne, s gufyry máme dohody,“ řekl Standa. „Nejdůležitější je o nevměšování, neboli že se nám do Země nebudou míchat, leda bychom je sem sami pozvali. Země je teď čistě naše záležitost.“

„Takže je všechno při starém,“ povzdychl si stařeček.

„Jaképak při starém!“ opáčil Standa. „Když říkám, že je teď Země naše, myslím tím nás lidi!“

„Nebud'te takový naivka, mladíku!“ napomenul ho stařeček. „Nám na Zemi nepatří zhola nic, všechno tady drží pevně naši pánové...“

„Myslíte Sandy?“ zasmál se Standa. „Ti si to nejspíš ještě v této chvíli myslí, ale sami netuší, že jejich čas na Zemi skončil. Ted' se to vrátí do rukou nás, lidí.“

„To je nesmysl,“ oponoval stařeček. „Je vidět, že ještě nemáte správnou představu o jejich síle a moci. Oni si s námi mohou dělat, co se jim zachce. A taky že to dělají. My jsme jen jejich loutky, mají nás jen jako kůži a nic než poslušnost nám nezbývá!“

„Vy ještě nemáte správnou představu o naší síle!“ usmál se Standa. „Máte pravdu, v současné době vládnou na Zemi oni. To vám ještě vyvracet nebudu. Ale už ne všemu. Sebrali jsme jim vládu nad lizidy – víte-li vůbec, co to je. To byl první krok k tomu, aby nemohli Zemi zničit, až pochopí, že prohráli. Je nás tu na Zemi zatím jen pár, ale už teď by se nás měli bát.“

„Až se před vámi objeví váš pán, pochopíte svůj omyl,“ vzdychl si stařeček. „Těm se nikdy nemůžete ubránit. Když si umyslí, vstoupí do vás a bude vašim pánem, bez jeho vůle ani okem nemrknete! Možná to opravdu ještě neznáte, ale to bude jen tím, že jste příliš mladý a nezkušený!“

„Co se týče vstupování do lidí i jiných tvorů, s tím bude také konec,“ tvrdil Standa. „My už se proti tomu bránit umíme a Sandy vypoklonkujeme, kam patří.“

„Svatá prostoto!“ vzdychl si stařeček. „No, hádat se s vámi nebudu. Sám jistě brzy pochopíte, jak naivní názory pořád ještě máte! Ale oni vás z toho vyvedou! Co teď zamýšlíte dělat?“

„To co dosud,“ odpověděl Standa. „Vás teď pustím, nejste pro nás nebezpečný. Naše parta začala přebírat vládu nad Čechami. To je počátek, na něčem si to musíme vyzkoušet, ale až nás bude víc...“

„Kolik vás je v té vaší partě?“ zeptal se zvědavě stařeček. „Není-li to tajné...“

„Teď jsem tu jen já a mám k ruce pět kurýrů,“ odpověděl mu Standa.

„Jen šest lidí?“ chytal se stařeček za hlavu. „A to myslíte vážně?“

„Jak říkám, je to jen první pokus,“ zlehčoval to i Standa. „Ale pár výsledků už máme. Zatím se nám v Čechách podařilo rozvrátit zkorumpované soudnictví a vyřadit profesní komoru exekutorů. Nevšiml jste si, že soudy začaly soudit jak mají, i když dost váhavě? A exekutoři se vypařili úplně.“

„Myslel jsem si, že je to záměr pánů,“ přiznal stařeček. „Součást jejich plánů. Naši páni si to snad vyložili jinak, ale to nám nepřísluší posuzovat.“

„Vykašlete se na vaše pány!“ zavrčel Standa. „Všude jinde ve vesmíru skončili, Země je jejich poslední štace a i tady to mají spočítané! Nikde je nechtějí a my je taky vyhodíme!“

„Proboha! Nemluvte tak! Nevíte, kdo to poslouchá!“

„Tady nás nikdo neposlouchá!“ ujistil ho Standa. „Možná mají obšancované vás, co jste jim tak dlouho sloužili, ale my tady žádné takové praktiky nestrpíme!“

„Mluví z vás neznalost, mladíku!“ pokáral ho stařeček.

„Z vás zase mluví strach,“ opáčil Standa. „Ale to se poddá. Co chcete dělat, když jste o svého pána přišel? Mohl bych vám něco nabídnout, abyste měl z čeho vybírat, až se vrátíte domů.“

„Nevím, co bych měl dělat,“ odpověděl nerozhodně stařeček. „Po pravdě řečeno, nemám potuchy ani o tom, co se vlastně děje. Jestli mě propustíte, vrátím se domů a počkám na další instrukce.“

„A nechcete nějakou jinou možnost?“ navrhl mu Standa. „Nabídnu vám mimozemský pobyt na zotavenou ze šikanování Sandů. Chcete?“

„Když já už jsem si zvykl,“ řekl omluvně. „Přijde nový pán, vyslechne ode mě hlášení, co se tady stalo, převezme si mě a všechno bude při starém.“

„Vy to pořád nechápete?“ zamračil se Standa. „Mohu vás před novým pánem ochránit. Kdyby si pro vás přišel, odešlu ho za gufery. Neslyšel jste, jak guferyové o Sandech mluví? Ani oni už se jich nebojí. Země je jejich poslední bašta, na skutečnou vesmírnou sílu je jich příliš málo. A až se do nich pustíme naplno, vyhážíme je i ze Země!“

„Mladíku, mladíku!“ řekl stařeček soucitně. „Vždyť ani nevíte co plácáte! Kdybyste se slyšel, uši by vás brněly. Je sice možné, že tady teď nikdo z pánů není, ale i tak byste si měl dávat pozor na hubu, takové nevázané holedbání může strašně špatně skončit!“

„Já vás docela chápu,“ přikývl Standa. „Nikdy jste nepoznal nic než otrockou službu. Umím si představit, až vás pustím domů, poběžíte zavolat své pány a vyprávět jim s očima navrch hlavy, co jste viděl. Dokonce s tím počítám a abych s nimi zbytečně neztrácel čas, přestěhuji se jinam. Nemusím bydlet

v Praze a vlastně ani na Zemi, mám-li bleskurychlé dopravní prostředky, jaké jste u mě zažil. Ale i vám nabízím lepší možnost. Na Orizemi žijí lidé v hojnosti a bez pánů. Tady na Zemi, jak sám víte, vám pořád hrozí, že se vás zbaví jako rukavičky hozené do popelnice. Chcete-li se před nimi schovat, pak jediné u nás.“

„O jaké Orizemi mluvíte?“ nedůvěřoval stařeček. „Neznám ji, ale nedoufejte, že vám pomůže. Pán jako pán – jeden za osmnáct, druhý bez dvou za dvacet... Mezi námi, gufyrové jsou ohavnější než ti naši, kdoví, jak vypadá služba pod nimi.“

„Vy mě pořád nechápete!“ začal se Standa zlobit. „Kolikrát vám mám vykládat, že tam pány nemáme a žádné nechceme? Na Orizemi žijí lidé bez pánů, proto je tam tisíckrát lépe než tady.“

„Víte, mladíku, já už jsem pohádkám trochu odrostl,“ řekl na to shovívavě stařeček.

„Takže mi nevěříte?“

„Věřím, že to možná myslíte upřímně, ale i vy z těch pohádek jednou vyrostete.“

„No – komu není rady, tomu není pomoci,“ vzdychl si Standa. „Váš domov na Zemi je příliš na ráně, než abych vás tam chránil. To bych nemohl dělat nic jiného a na to přece jen čas nemám. Zejména když o mou pomoc nestojíte. Když odmítáte Orizemi, mohu toho pro vás udělat jen málo. Snad jen tohle... nedivte se, až začnete mládnout. Právě jsem vás vybavil něčím, co se postará o vaše tělo. Ztmavnou vám šediny, získáte krásné, pevné a zdravé zuby a přestanou vás trápit lidské neduhy. Třeba vám to napoví, že si jen tak nevymýšlím.“

„To se tak krásně poslouchá, hotová pohádka!“ vzdychl si stařeček. „Mladíku, vy byste mohl od hodiny psát knížky pro děti!“

„To si povíme za rok,“ řekl Standa. „To už možná budete mluvit jinak.“

„Pokud budu napřesrok ještě naživu,“ vzdychl si stařeček. „Jeden nikdy neví...“

„Na Orizemi byste naživu byl,“ ujistil ho Standa. „Ale i tady můžete žít lépe, kdybyste moji nabídku nezahlodil. Ale vybral jste si sám... Co teď řeknete vašim gorilám?“

„Myslíte bodyguardy?“ usmál se stařeček. „Co bych jim říkal? Nic. Budou rádi, že se neděje nic tak strašného, aby někdo z nich přišel k úrazu. A budou mlčet – jistě se taky mají rádi.“

„Mě už tady nenajdete,“ ujistil ho Standa. „Ne že bych se bál vašich pochopů, ale mohli by jít na mě s velkou silou jako s kanonem na vrabce a ubližovat přitom lidem kolem mě...“

„Já určitě nic takového nezpůsobím,“ usmál se stařeček. „Na to nemám pravomoci. Ale to už bude starost někoho jiného...“

„No – vraťte se domů a snažte se nepřijít k úrazu!“ poradil stařečkovi Standa.

„Budu se snažit...“

=*=

Setkání s prezidentem! I když bývalým...

Málokdo by si je představoval takhle. Standa si ale uvědomoval, že tady něco nesedí. Proč se na něho Sandišůt vypravil osobně a ještě ke všemu v „kůži“ bývalého prezidenta? Nebylo to divné? Mohl přece pro něho poslat obyčejné komando těžkooděnců z Útvaru pro rychlé nasazení, případně vojenskou policii. Proč za ním přišel osobně, navíc v kůži chcípáčka, jak ho sám nazýval?

Standa nebyl tak naivní, aby si neuvědomoval, že nakopl vosí hnízdo. Nebo spíš hnízdo sršňů. Jedno věděl jistě – doteď po něm možná nešli, snad jen něco tušili. Teď ale po něm půjdou jako po veřejném nepříteli číslo jedna. Nepříjemné je, že zjistili jeho bydliště. Mohl by se ubránit celé rotě vojáků a stovce policistů, ani speciální jednotky by mu neškodily, ale bránit se silou by asi nebylo dobré. Síla vyvolává ještě větší sílu a mohli by to odnášet lidé kolem. Jeho protivníci by sílu zcela jistě stupňovali. Neuspěli by pěšáci, nasadili by letectvo nebo

dělostřelectvo. A z okolních paneláků by létaly kusy betonu, neboť při husté palbě se na „vedlejší“ škody obvykle nehledí. Chudáci lidi!

Vlastně to sám nadhodil i před prezidentem. Ani toho by na Zemi chránit nemohl. Praha je ale český symbol a klenot, byla by jí nevyčísitelná škoda. Prezidenta jim tedy musí nechat. Nabídl mu jiné řešení, ale on si vybral sám. Nejspíš se stane „kůží“ dalšího Sandišůta, který ho pak odhodí, ale to už bude jeho problém.

Nájem bytu přímo v Praze byl možná dobrý nápad, ale ne pro profesionálního teroristu, jakým se teď stal. Zejména v Čechách, plných velice všímavých sousedů. Tvrdilo se, že za Druhé světové války bylo právě v Praze nejvíc udavačů na tisíc obyvatel ze všech měst okupované Evropy. Říkalo se, že většinou udávali pražští Němci, ale přesto... o něčem svědčilo, že i dnes ho vyhmátli. Doufal, že se nežádoucí pozornost Sandišůtů soustředila jen na něho a kamarádi ještě nejsou středem jejich zájmu. Raději je varuje – lidi, vládnoucí prětem, nikdo snadno nezajme. Snad postačí dávat si pozor.

Standovi došlo, že si musí vybrat jiné sídlo, pokud možno bez slídivých sousedů. Ale v Čechách to nebude snadné, ledaže... ale proč ne? Jemu je přece jedno, zda bude bydlet v bytě s výhledem na nějaký chrám, na Hradčany, anebo s okny do špinavého dvorku. Nakonec – nejsou nutná ani okna. Nepotřebuje bydlet blízko místa činu, tedy v Praze nebo v blízkém okolí. Prěto mu umožní kašlat na vzdálenosti. Postačí mít v Praze dost záchytných bodů – a může bydlet třeba v Africe.

Standa nebyl zvyklý dlouho rozvažovat o proveditelnosti svých plánů. Na rozdíl od vynálezců, zvyklých na strádání, nouzi a nedostatek, měl díky lizidům cokoliv si přál. Zvykl si na ně tak, že ho ani nenapadlo, kolik sil, odříkání a životní energie by ho jeho nápady stály, kdyby tuhle materiální podporu neměl k dispozici.

Téhož odpoledne s lehkým srdcem zrušil veškeré zařízení svého bytu a přeskočil na místo, které ho zaujalo, když po světě pokládá záchytné body přeta.

Byly tam mohutné a kompaktní skály, pozůstatek dávné horotvorné činnosti Země.

Ty si vybral za nový domov.

=*=

Když se Slávka večer vrátila z Orizemě, nestačila se divit.

Ačkoliv se vynořila na téže značce jako jindy, na první pohled pochopila, že se nachází v jiné místnosti a nejspíš i v jiném domě.

Poznala to už podle výšky stropu. To nebyla standardní výška místností pražských paneláků, tady byl strop nejméně ve výšce čtyř metrů. Veliký křišťálový lustr visel na dlouhém řetězu a přece ani čahounům nehrozilo, že si urazí hlavy. Vysoká a úzká gotická okna zakrývaly těžké závěsy jako na Jukagryi v Dzígvgletu či Hjöwiltu, kde lidem do jisté míry nahrazovaly chybějící noc.

„Copak se to zase děje?“ zeptala se Standy místo pozdravu, jakmile se zběžně rozhlédla.

„Ále... navštívila nás vzácná návštěva Sandišůtů,“ odvětil Standa ležérně. „A protože nechci ohrožovat sousedy, raději jsem to zabalil a našel si místečko jinde.“

„Kde vlastně jsme?“ vzala to věcně.

„Záleží na tom?“ pokrčil rameny. „Jsme na místě, kde nás Sandi nenajdou ani kdyby na nás vypsali odměnu milion dolarů. Stačí?“

„Zajímalo by mě, jestli si v tomhle bodě moc nefandíš,“ zabručela.

„Ale Slávi, ani ty bys mi nevěřila?“ nasadil ublížený výraz. „No dobře, ať má dušička pokoj. Vydlabal jsem tohle doupě pod osmdesáti metry kvalitního, kompaktního čediče. Nevede sem

žádný vchod, chodba, okno ani větrací trubka, takže je naprosto vyloučeno, aby nás tu někdo objevil.“

„Snad se odhalení tolik nebojíš?“ popíchla ho.

„Nebojím se o sebe, ale o jiné,“ ujistil ji. „Proto jsem vyklidil byt v Praze a přestěhoval se do téhle díry. Víš snad, čeho jsou Sandi schopní! Z nějakého pitomého komanda bych si hlavu nedělal, nerozhází mě ani pluk těžkooděnců, ale... už jednou kvůli mně zničili celý svět a nerad bych, aby se to někdy opakovalo. A už vůbec bych to nerad zažil na Zemi.“

„Nejsi náhodou Vědoucí?“ připomněla mu.

„Neobávám se exploze lizidů,“ upřesnil své obavy. „Ty mám pod kontrolou. Jenže Sandišůti měli na Zemi volné ruce příliš dlouho a mohli si nashromáždit i jiné prostředky. Mají kontrolu nad všemi zbraněmi a nespolehal bych se na to, že budou váhat s jejich použitím. Aby nad Prahu jedné noci nepřiletěla taková menší – anebo rovnou větší – nukleární hlavice...“

„Myslíš, že by toho byli schopni?“ zamračila se. „Já vím, byli by. Tak proto jsi opustil Prahu... Chápu to a schválím ti to. Jak jsme od ní daleko?“

„Na tom přece nezáleží,“ řekl. „Můžeme být stejně dobře v Čechách jako v Africe. A to je na tom to nejlepší. Oni vědí, že mě mohli zastihnout v Praze, jenže teď už zase zcela jistě vědí, že tam nejsem a přitom nemají nejmenší tušení, kde opravdu jsem. Komando si pro mě zkrátka nepošlou.“

„Neřekneš to ani mně?“

„Tobě kdykoliv a cokoliv,“ ujistil ji s úsměvem. „Před tebou bych to stejně utajovat nemohl. Tobě by stačilo změnit se v allohotu a zamířit rovnou za nosem libovolným směrem kromě směru dolů. No, divila by ses, kde by ses vynořila na světlo denní. Ale mohlo by ti napovědět, že je kolem našeho podzemního paláce čedič.“

„Takže jsme v nějaké dávno vyhaslé sopce, že?“

„Těch je i v Čechách dost, natož po celém světě,“ pokračoval. „Znalost, že je to zrovna čedič, ti umožní vynechat jiné geologické útvary. Například vápence je ve světě podstatně víc, ale ani to by ti moc nepomohlo.“

„Já to vlastně ani nechci vědět,“ změnila náhle názor. Mezitím se starala o společnou večeři, na stůl rozmístila talíře s jídlem a sklenice s nápoji.

„Kdo nic neví, nic nepoví,“ pokračovala, sotva zasedli proti sobě a pustili se do jídla. „Neměl bys to říkat nikomu, ani mně. Prostě – místo bytu v paneláku máš sídlo tady a navštívit tě může jen přítel, který ovládá préto. Po ostatních podrobnostech nikomu nic není.“

„Tak jsem to taky myslel,“ souhlasil. „Přátelé jsou u nás přece vítáni. Oceňuji, že sis to sama rozmyslela a nechceš to vědět. Řekl bych ti to, jsi totiž jediná, před kým nechci mít žádné tajemství, ale když to sama nechceš vědět, tím lépe. Dnes se mohu prořknout jen já, ale čím víc lidí to ví...“

„Proto to taky nechci vědět!“ zarazila ho. „Radši mi řekni, co teď děláš.“

„Uvažuji rozšířit únosy darebáků i mimo Čechy,“ řekl mezi dvěma lžícemi polévky.

„Z jakého důvodu?“ zeptala se ho. „Vždyť nestíháš ani ty Čechy!“

„Omezit se na Prahu a okolí by mohlo přivést Sandy k omylu, že sídlíme v Čechách. Najít mě tam samozřejmě nemohou, ale některého horlivce by mohlo napadnout vymazat z mapy světa pro jistotu celé Čechy.“

„To snad ne!“ otřásla se.

„Ale ano,“ trval na tom Standa. „Počítej raději s tím, že máme proti sobě bezohledné fanatiky, kteří už mají na triku vyvraždění několika světů! Úmyslně neříkám *na svědomí*, neboť se obávám, že žádné nemají. Využívají je jen u jiných bytostí,

kde se jim to náramně hodí k výčítkám ostatním viníkům, ale sami se nad ně cítí strašně povzneseni.“

„A nebylo by rozumnější vykašlat se na lidské darebáky a nejprve se zaměřit na ty nelidské?“ napadlo ji. „Očekávám, že pravých Sandů bude pár desítek, možná stovek. Mohli bychom získat víc než odnášením malých rybek do pekla...“

„Já si to nemyslím,“ zavrtěl hlavou. „Lidských darebů je mnohem víc. Sandi jim vládnou, ale nemohou řídit všechny. Z toho vyplývá, že spousta darebáků páchá ty prasečinky samostatně a mají respekt jen k největším rybám. Tvoji rodiče asi o Sandech nevěděli, gufýry považovali za postavy z pohádek a na uzdě je držely jen ještě větší potvory nad nimi, které je mohly ztrestat. Jenže ti větší hlavouni taky hrabali hlavně pod sebe a kdo opravdu věděl o Sandech? Bývalý prezident, snad i pár dalších figurek v pozadí, tahajících za nitky, ale většina o nich neví zholá nic. Přesto se ti nahoře chovají jako bez nejmenších zbytků svědomí.“

„Jenže kdybys vyřadil Sandišůty, ti nahoře by přišli o podporu shora,“ namítla.

„Ale taky o hrozbu shora,“ namítl. „Paradoxně je pro většinu lidí přijatelnější silný tyran než tisíc drobných tyranů a loupežníků. Obávám se, že by se bez mimozemské vrchnosti začali i ti dole chovat jako absolutní páni. Sandišůti mají aspoň vršek hierarchické pyramidy stabilizovaný, je to taková hydra – odsekneš jednu hlavu a rázem jí narostou dvě další, ještě horší. Na celou současnou pyramidu zla je nás z Orizemě opravdu málo.“

„Tak co chceš dělat?“

„Zkusím vyčistit od Sandů a jejich vyvolených aspoň jednu zemičku – rozhodl jsem se pro Čechy, tady to trochu znám. Předpokládám, že to nenechají jen tak a pokusí se proti mně zakročit, ale tím se prozradí a umožní mi přímý zásah proti nim. A pak to začneme šířit i na okolní státy. Nejprve na ty nejbližší,

pak dál. A mezitím občas sáhnou do řad těch největších lumpů mimo Čechy, tam, kde se budou odehrávat nejkřiklavější případy.“

„Co když to takhle přednesu otci Mihovičovi?“ nadhodila.

„Můžeš,“ přikývl. „Klidně si o tom popovídejte, taky s ním rád hovořím, s Orizemí funguje spojení, ale tohle už jsem s ním dlouho diskutoval ještě na Orizemí. Neřekneš mu nic nového.“

„Dobře,“ spokojila se s tím. Uklidila prázdné talíře od hlavního jídla a požádala lizidy o kávu a zákusky.

„Mám ještě něco,“ řekla, když oba trochu usrkli ze šálků kávu.

„Povídej!“ vybídl ji.

„Míša Safronov, Boris Bradkin i Kolja Pandějev mě zase přemlouvali, abych se přestěhovala do Ruské Tajgy,“ řekla.

Ruská Tajga, středisko všech profesionálních filmařů a největší filmové ateliéry na Orizemí, se nacházela na ostrovech Dylor a přístup tam měli jen pozvání, jinak by filmaři kvůli zástupům čumilů nemohli ani natáčet. Standa už slyšel tisíckrát, jak všechny filmové hvězdy považují pozvání k přestěhování do centra Ruské Tajgy za vrchol kariéry. Slávka tu nabídku dostala hned na začátku, ale odmítala ji, aby mohla bydlet s Standou. Tvrdila, že při existenci přeta nehraje vzdálenost bydliště od ateliérů roli, ona i ze Země přiletí ve vteřině, dřív než by vyšla z apartmánu hotelu Kamera, kde byly ubytované nejdůležitější osobnosti filmu.

Jenže Rusové s lanařením nepřestali, až se Standovi zdálo, že jim nejde jen o čistě profesní zájem.

„A co ty?“ obrátil se na ni.

„Odolala jsem... zatím...“ odtušila, aniž by to znělo příliš přesvědčivě.

„Vždyť tě mohou na Zem kdykoliv zavolat,“ navrhl jí nerozhodně. „Spojení sem funguje a ty můžeš být v Ruské Tajze vteřinu po zavolání.“

„Já vím,“ odvětila. „Kdyby mě opravdu potřebovali kvůli natáčení, vědí, kde mě najdou. Já jen doufám, že i filmová herečka má nárok aspoň na malou kapičku vlastního soukromí...“

„To by měli respektovat,“ schvaloval jí to Standa.

„Jenže je v tom menší problém,“ vzdychla si. „Filmaři jednu herečku tak nutně nepotřebují. Stačí jim kývnout a mohou jich mít sto, i kdyby si je museli nejprve vychovat a vyceповat. Stejně to budou muset udělat, když chtějí rozšiřovat ateliéry a točit víc filmů najednou. Herečka ale filmaře potřebuje, bez nich nebude nic – a oni to vědí...“

„Hmmm,“ zahučel Standa. „Jenže to by se mohlo změnit. Nikdo si nesmí myslet, že může mít jiného člověka jako otroka. Máš pravdu, každý se dá nahradit, i herečky. Ale i režiséři, kameramani a scénáristé. Když se rozhodneš, že jejich lákavé nabídky odoláš, je to tvoje rozhodnutí a měli by tě respektovat. Kdyby ses sama rozhodla přijmout, bylo by to něco jiného, ale nutit tě nemohou.“

„Když... mně se opravdu zalíbilo být herečkou,“ řekla a dopila kávu. „Prostě – nechtěla bych s tím přestat. Ale i oni vědí, že mi to jde docela dobře. Jistěže by mě mohli nahradit, ale zatím za mě náhradu nemají. A taky si myslím, že už si na mě zvykli i diváci.“

„Odolávat jim můžeš jen dokud máš proč,“ řekl. „Taky bych tě mohl zaměstnat na Zemi, tady by ses také uplatnila, i když ne jako herečka... ale já vím, že tě herectví baví víc než spravedlnost, to je prostě znát. Tak až ty hochy potkáš... zkus jim naznačit, že bys mohla dělat herečku i bez nich, na Zemi. Naznač jim, že Ruská Tajga je sice jediné filmové studio na Orizemi, ale není jediné ve všech vesmírech. Tebe vezmou všema deseti všechny filmové společnosti, postačí, když jim předvedeš jakýkoliv film, ve kterém hraješ, talent se na nich dá rozeznat. Ať se zamyslí, jestli by si tě neměli víc vážit a hlavně víc respektovat tvoje soukromí.“

„Myslíš?“ podívala se na něho. „Máš snad nějaké dobré známé v Hollywoodu? Nebo aspoň na Barrandově? Nakonec – ačkoliv jsem si zvykla na ruštinu, česky by se mi možná hrálo líp...“

„V Hollywoodu známé nemám,“ usmál se. „Ale tam by tě byla škoda, mají odlišné názory na to, jak má film vypadat. Barrandov by se dal použít, kdyby se zbavili poklonkování cizím vlivům. Nech to radši na mně, něco zkusím...“

„Já taky,“ slíbila mu. „Viš, Rusové by nebyli špatní kluci, ale nějak jim to stouplo do hlavy.“

„To znám,“ vzdychl si. „Dokonce už i na sobě. Nemá cenu si něco nalhávat, zkrátka jsem na Zemi jediný Vědoucí. Taky mě láká cítit se všemocný, ale zkusím se s tím prát.“

„Mohl bys být opravdu nepříjemný jako všemocný,“ řekla – už v jeho objetí.

„Nebudu, neboj se,“ slíbil jí.

=*=

Balada Vítkova rodu

V Ruské Tajze se skutečně dělo něco nezdravého. Při každém návratu z Orizemě to na Slávce bylo znát, ani nemusela Standovi říkat, že nemá náladu – a proč.

„Víš co?“ uvítal ji při jednom takovém nevrlem přiletu. „Uděláme si dneska spolu oddychový čas. Zvu tě na film. Opatřil jsem jeden, to budeš koukat.“

„Na filmy dneska nemám náladu,“ vzdychla si. „A na Hollywood už tuplem ne.“

„Žádný Hollywood,“ ujistil ji. „Ani Barrantov, ačkoliv se to odehrává v Čechách. A bude tě to zajímat, vsaď se.“

„Odehrává se to v Čechách?“ zpozorněla.

„V Čechách za doby husitské,“ doplnil svou informaci o další drobný detail.

„No – snad přijdu na jiné myšlenky, Češi uměli dělat slušné historické filmy,“ připustila.

„Za to ti skoro ručím,“ ujistil ji. „Budeš určitě překvapená, ačkoliv netušíš, v jakém směru.“

„No tak už to spust’!“ vybídla ho.

Dali si oba kapučíno se zákusky, Standa otočil křesílka proti čisté stěně a zhasl velký lustr.

Stěna zmizela, místo ní byl letecký záběr na jihočeskou krajinu, typickou svými rybníky, přes které se objevily první titulky. Jako kdyby nad ní celá místnost letěla, ale titulky vznášející se ve vzduchu dokazovaly, že Standa jen použil nejdokonalejší promítačku, vytvářenou lizidy.

Balada Vítkova rodu – příběh z dob starých Čechů.

Podtitulek hlásal, že jde o příběh podle skutečných událostí rodu Vítků z Věnce u Tachova, jak se odehrával kolem roku 1410 a později. Tvrz Věнец u Tachova dávno zmizela ve víru husitské doby a stálo by značné úsilí sehnat stará svědectví a zápisy, nutné k objasnění osudu rodu Vítků...

Letecký pohled ale skončil a děj se přenesl do hlubin minulosti...

Záběr ukázal vesnickou kovářnu, před kterou zastavila skupinka tří jezdců na koních.

„Hej, kováři!“ zvolal jeden z nich. „Potřebujeme maličkost, jen přibít podkovu, můj kůň se na ní cítí nějak nejistě.“

Mladík, který vyběhl z kovářny, se hbitě sklonil ke koňské noze.

„To je maličkost,“ prohlásil. „Hned to bude, jen si skočím pro kladivo a pár podkováků.“

Odběhl do kovářny, kde ho ale zadržel starý kovář.

„Poslyš, Jošte, nebud' tak hrr!“ zarazil ho.

„Co dělám špatně?“ opáčil mladík.

„To jsou přece Vítkové!“ upozornil ho staroch.

„No a? Myslíš, že mi za práci nezaplatíš?“

„Všechno, co jim uděláš dobrého, ti může náš pán Arnošt vyčíst.“

„Mně se jejich spory netýkají,“ odsekl mladý Jošt.

„Ale týkají!“ trval na svém starý kovář. „S Arnoštem bych se do žádného sporu nepouštěl, má příliš dlouhé prsty a všechno si dlouho pamatuje!“

„S našim panem Arnoštem žádné spory nemám,“ odsekl Jošt.

„Ale chystáš se pomáhat Vítkům!“ namítl kovář. „To by tě mohlo setsakra mrzet!“

„Proč?“ ušklíbl se Jošt. „Ty to přece Arnoštovi nevyzvoniš a nikdo jiný tady není.“

„Jen jsem tě varoval!“ vzdal to starý kovář. „Když se to nedozví, dobře. Ale cák si myslíš, že ti to projde pokaždé? Pamatuj, tak dlouho se chodí se džbánem...“

„...až se ucho utrhne!“ dokončil rychle Jošt. „Poslyš, Jechu, je snad jedno, kdo z pánů nám za práci zaplatí. Nejsme Arnoštovi robotězi a na měďácích nikdo nepozná, jestli přiletěl z měšce

pana Arnošta nebo od Vítkovců. Arnošt navíc měďáky příliš paškrťí.“

„Pak si aspoň pospěš, ať nám před kovárnou nestojí dlouho!“

„Vždyť jde o maličkost,“ odvětil Jošt a s kladivem vyběhl před kovárnu.

Chvíli se pak ozývalo jen rychlé bušení jeho kladiva.

„Uvolněné to bylo hodně,“ skončil práci mladý kovář. „Osm podkováků už jste ztratili, musel jsem tam dát silnější. Zato teď to bude držet déle než zbývající tři podkovy.“

„Dobře jsi pracoval!“ uznale to zhodnotil jezdec.

Pár měďáků z jeho měšce vzápětí změnilo majitele. Joštovi zajiskřily oči. Podle jednoduché práce zřejmě očekával jeden jediný – pan Vítek byl zřejmě štedřejší než pan Arnošt.

„A pozdravujte ode mě Máju!“ zavolal za odjíždějícími.

„Máju?“ ohlédl se nejstarší jezdec, jedoucí jako poslední. „Odkud ji znáš?“

Zastavil dokonce koně, aby si počkal na odpověď.

„Jela kolem nás už víckrát!“ volal za ním Jošt. „Občas tudy jezdí s matinkou do Tachova na nákupy. Jen poslední dobou nějak málo nakupují!“

„Doba je zlá,“ zachmuřeně odvětil starší jezdec a opět pobídl koně. „Dvě slabé ženy se starým kočím nemají jistotu, že projedou bez úhony územím našeho souseda... teď za ně nakupujeme my, na nás si Arnošt zatím netroufá!“

„I tak ji pozdravujte!“ zavolal vesele Jošt.

Jezdci odjeli a Jošt se zasněně vrátil do kovárny.

„Kdo to natočil?“ šeptla Slávka, když se chvílku nic nedělo.

„Neruš, uvidíš!“ napomenul ji mírně Standa a film pokračoval dál.

Ještě se nesnesla noc a na cestě kolem kovárny zabušila kopyta mnohem větší jízdní družiny. Oba kováři opatrně vyhlédli, ale jen Jošt vyskočil, jako když ho píchne.

„Arnoštovi zbrojnoši! I s Arnoštem, v plné zbroji!“ šeptal vzrušeně. „Kam ale jedou? Tudy se dá jet jedině k Vítkům!“

„Neříkal jsem ti to?“ šeptal ještě zděšeněji starý kovář. „A na jednom voze si vezou složený těžký prak, na dalším sudy, jistě plné smůly... zdá se, že se Arnošt rozhodl sousedy vypálit.“

„Musíme je varovat!“ napadlo Jošta.

„Na to je pozdě!“ hlesl starý kovář. „Jejich koně nepředjedeš!“

„Jedou úvalem, ale když je nadběhnu přes hřeben...“

Na nic víc Jošt nečekal a vyběhl. Následoval strašlivý běh v nastupující tmě úzkou pěšinkou do strmého kopce, pak cesta mezi rozeklanými skalami hřebenu a na druhé straně stejně strašný sešup. Před zoufale spěchajícím kovářským chasníkem se valily desítky větších i malých kamenů, utržených pod jeho škorňemi. Předběhl ale jízdní, kteří po klikaté cestě zdlouhavě rozsáhlý skalní ostroh objížděli a navíc je zdržovaly vozy s těžkým nákladem. Vozkové s tichým klením popoháněli koně, ale neodvažovali se zvýšit hlas, aby se předčasně neprozradili.

Překvapit hlídky tvrze se nakonec podařilo jen Joštovi. Zabušil na bránu a když se stranou ve zdi otevřelo malé okénko, udýchaně strážného burcoval:

„Vstávejte, strojte se do zbraně! Jedou na vás Arnoštovi ozbrojenci!“

Vítkovci se zřejmě nedali ukolébat dosavadním klidem a bránu proto nestřežil jediný strážný. Měl u sebe pomocníka, kterého ihned poslal zburcovat ostatní, ale sám zůstal u brány.

„Jak to víš, že jedou sem?“ vyslychal skrz okénko neznámého posla špatných zpráv.

„Jeli kolem naší kovárny,“ vysvětloval mu mladý kovář. „Nadběhl jsem jim přes hřebeny, ale jedou na koních a budou tu co nevidět!“

„Ty jsi z kovárny starého Jecha?“ vyzvídal strážný dál.

„Ano, jeho pomocník Jošt!“ tvrdil mladý kovář.

„Vy ale patříte Arnoštovi!“ udeřil na něho strážný.

„Nejsme jeho!“ opáčil hrdě Jošt. „Naše kovárna je svobodná!“

„Vladane, pootevři mu bránu!“ ozvalo se náhle ze dvorce. „Jestli je to opravdu Jošt, nenech ho venku Arnoštovým lidem na pospas! Ale pak hned bránu zajistěte břevny, ať něco vydrží!“

„Mohl by se ještě vrátit do kovárny!“ namítl strážný. „Přes hřebeny ho nikdo z Arnoštových neuvidí, nebudou ho s námi spojovat!“

„Nevidíš, že sám nechce?“ namítl hlas zevnitř.

Skulinou v pootevřené bráně se mladý kovář rychle protáhl do dvorce. Zatímco za ním strážní vrata zabouchli a navíc zajišťovali velkými příčnými břevny, kovář se ocitl před starým vladykou. Tím, který mu před necelým půldnem vysvětloval, proč ženy z tvrzi nejezdí samy na nákupy.

„Přišel jsi nás varovat,“ promluvil na mladého kováře zamračeně. „Díky.“

„Nechtěl jsem, aby vás přepadli nečekaně,“ vysvětloval rychle Jošt. „Nemám žádnou zbraň, ale kdybyste mi uvěřili, zůstal bych tu s vámi a pomáhal vám.“

„Jak dobře umíš zacházet s mečem?“ zeptal se ho starý vladyka.

„Moc ne,“ přiznal Jošt. „Zkoušel jsem to, ale cvičil jsem jen sám a nejsem si v tom jistý. Lépe mi jde střelba z luku, trefím v lese veverku na padesát kroků.“

„Možná bys byl dobrý nahoře na věži, ale... Radovane!“ zarazil jakéhosi zbrojnoše, který nesl toulce plné šípů k věžičce u vrat.

„Myslel jsem, že jich mají Vladanovi lidé málo,“ vysvětloval rychle zbrojnoš.

„Dones jim je, ale na zpáteční cestě odvedeš tady Jošta do podzemí,“ nařídil mu vladyka.

„Mezi ženské?“ ušklíbl se trochu přezíravě Radovan.

„Nezná naše pasti, tady by jen překážel. Tam může být víc platný než tady!“ nařídil vladyka. „Předej ho Máje!“

Zbrojnoš už nic nenamítal a odběhl k bráně, ale vzápětí se vracel.

„Tak pojď, nešiko!“ vybídl Jošta a rychle ho vedl do hlavní budovy, přilepené k vysoké skále, na jejímž vrcholu stála strážná věžička.

Jošt raději spolkl celkem pochopitelné obvinění z nešikovnosti. Jasně, tady byli na přepadení od sousedů připraveni a on neznal jejich tajemství. Nebylo divu, že ho starý vladyka posílá kamsi do sklepení, nejspíš hlídat ženy a děti. Bylo to jasné vyjádření nedůvěry v jeho schopnosti, ale na druhou stranu to vlastně bylo i přiznání jisté důvěry. Který zodpovědný obránce by svěřil nepříteli do ochrany to nejcennější, co má?

U Jošta tu navíc silně zapůsobilo i vědomí, kdo mu bude nadále poroučet jako velitel. Mája? Pravda, zemanské dívky mají tvrdší jádro než hradní slečinky, kdoví, jaké schopnosti dcera vladyky měla, když jí tatík svěřil velení podzemní části tvrze!

Neprotestoval tedy proti přízvisku nešika, což mohla být i pravda ve vztahu k jeho dovednostem v zacházení s mečem, a raději následoval Radovana do vrat hlavní budovy.

Tam už bylo všechno ve spěchu a zdánlivém zmatku. Chodbu osvětlovaly dvě zřejmě předem připravené pochodně v držácích, muži i ženy nosili jakési vaky po točitých schodech do sklepení. Ženy nosily židle a jiný drobný nábytek, dokonce zahlédl dva docela malé kluky, opásané krátkými mečíky, jak důležitě vlečou malé židličky.

„Májo!“ zavolal zbrojnoš. „Táta ti posílá tady toho venkovana! Přiděl mu místo!“

„Co je to zač?“ ozvalo se z temné chodby.

„Přiběhl nás varovat, že nás jedou vykourit Arnoštovi pacholci!“ vysvětloval jí Radovan. „Ale nezná naše pasti, máš ho vzít raději dolů. Prý je to kovář, mohl by mít aspoň sílu!“

„Kovář? Snad ne z kovářny za hřebenem?“ zeptala se pro jistotu dívka a konečně vystoupila z temného schodiště do osvětlené chodby.

Jošt se na ni usmál jak jen mohl. Ano, byla to Mája, která dříve jezdila kolem kovářny se svou matkou do městečka... a uhodla, o koho jde...

„Ježíšikriste!“ vykřikla v té chvíli Slávka. „Zastav to! To není možný!“

Máju totiž hrála – ona sama. Herečka Slávka Thorovská – Tvrzníková.

„To není možný!“ opakovala, když Standa pohotově film zastavil a obličej Máji ztuhl.

Možné to ale bylo. Těžko o tom mohla pochybovat, když porovnála svou tvář s tváří té dívky. Byla to ona sama – ledaže by to byla její dvojnice. Ale musela by být až neuvěřitelně stejná. Ne jen podobná, ale naprosto stejná, do poslední drobné pihy na tváři. Ne že by to bylo úplně nemožné, ale omráčit ji to mohlo.

„Proboha!“ držela se za hlavu. „To jsem přece já! V žádném takovém filmu jsem ale nehrála! Kde tohle mohli natočit?“

Standa opatrně rozsvítil velký lustr. Promítaný obraz byl i při plném osvětlení jasný a zřetelný, promítačka lizidů byla dokonalejší než pozemské.

Slávka se teď dívala střídavě na něho a na svůj obraz.

„Stando, netrap mě!“ obrátila se nakonec jen na něho. „Kdo to natočil?“

„No přece já!“ usmál se na ni.

=*=

Slávka nebyla schopná dokoukat film, dokud jí Standa ne vysvětlí, jak je možné, že v něm hraje jednu z hlavních rolí právě ona.

„Stěžovala sis, že se dá herečka nahradit jinou,“ usmíval se na ni.

„Takže jsi mě nahradil nějakou... dvojnicí?“ zamračila se. „Kde jsi ji sebral?“

„Jakoupak dvojnicí?“ vrtěl hlavou a nepřestal se usmívat. „Žádná neexistuje. Tenhle film je malá ukázka, jak se dá nahradit nejen herečka, ale úplně všichni. Herci, kameramani, ale i režisér, scénárista, střihači, kulisáci i kostymérky. Všichni. Ten film jsem natáčel sám a trvalo mi to pět dní. Jošta hraje kamarád Týna, Máju ty, roli tam má i otec Mihovič. Není rozhodující, kdo z nich umí či neumí hrát. Všichni hrají, jak jsem jim to určil já. Máš tam roli zemanské dcerky. Možná bys ji ve skutečnosti zahrála jinak, ale hraješ ji přesně tak, jak si to představuji a jak si tě pamatuji. To platí i o ostatních. Většina mých postav nejsou herci a dlouho by jim trvalo, než by se to naučili, ale mně stačí, že si pamatuji jejich podobu. I ta největší dřeva se u mě pohybují přirozeně, nikdo nepotřebuje zastupovat kaskadérem. Rozumíš?“

„Tys to natáčel jen pět dní?“ vyjekla. „Nám takový film trvá nejmíň půl roku, ale častěji rok, a to nepočítám přípravy! Jak je to možný?“

„Protože nepotřebuji přípravy,“ usmál se. „Nezajímá mě prostředí, kulisy, dokonce ani počasí. Nenatočil jsem to na jeden zátaž, ale základ děje jsem měl během dvou hodin a pak už to šlo samo. Od třetího dne jsem už jen vyšperkoval drobné detaily, vkládal a mazal, ale to už byl film skoro v definitivní podobě. Nevylezl jsem přitom ze svého podzemního doupěte a nikdo mě nenavštívil, ani herci. Všechno to jsou jen mé zdigitalizované představy.“

„Bez studia, bez spolupráce...?“ dodala zděšeně. „Ty bys nás nahradil všechny?“

„Jo, šlo by to,“ přikývl. „Jediné, co jsem potřeboval, byl příběh. Pro tenhle film jsem si půjčil skutečný příběh rodu Vítků, zaznamenaný na Dzígvglegtu. Abys věděla, sklepením jejich tvrže byla rozsáhlá jeskynní síť s podzemní říčkou. Na podzemním odtoku si postavili dřevěnou přehradu se stavidly, díky kterým

mohli v krátké době zatopit vstupní chodby vodou. Za sucha mohli do jeskyní odvést i domácí zvířata, ovce, kozy, drůbež i jízdní koně, i po částečném napuštění se tam ještě dalo projít, ovšem až po krk ve vodě, a každý člověk se musel vyhnout několika důmyslně připraveným vodním pastem. Při úplném zatopení chodeb by se tam dalo vniknout jen s potápěčskou výzbrojí, jenže ta v té době ani nebyla vynalezena.“

„A co ta tvrz na povrchu?“

„Když obránci zjistili, že útočníků je příliš mnoho a oni tvrz neudrží, stáhli se do podzemí a ponechali Arnoštovcům vrchní část na pospas. Ti ji sice obsadili, ale brzy pochopili, že získali jen úplně prázdnou vrchní část, kde nebylo co drancovat. Samozřejmě zapálili dřevěné součásti tvrze, ale pak jim nezbylo než odtáhnout.“

„A co sklepy?“

„Schodiště i rampa pro zvířata končily ve vodě,“ pokrčil rameny. „A kdo se tam potopil, brzy zjistil, že je to nad jeho síly. Mohli by ještě prorazit skálu a odvést vodu pryč, ale i kdyby to udělali, voda by klesla nanejvýš o metr, dostali by se o pouhé dva metry dál a spadli by do pastí.“

„Takže Arnoštovi lidé odešli a Vítkovci se vrátili...“

„Dopadlo to jinak,“ řekl Standa. „Jeden z Arnoštových zbrojnošů se tam přece pokusil projít. Nebyl to ale dobrý nápad potápět se v těžkém kyrysu. Dostal se až za první prahy, kde se pod ním přetočila podlaha, zapadl do pasti a utopil se. Útočníka lítovat nemusíš, jenže klesl až k přehradě, jeho krunýř se vzepřel o stavidlo, takže se nedalo vytáhnout a uvěznilo Vítkovy lidi v podzemí.“

„Podle toho, že se objevili na Dzígvlētu, se jim zřejmě podařilo objevit chitsaldil Sandišůtů,“ hádala Slávka. „Je to někde ve tvém filmu popsané?“

„Ano, tak to nakonec dopadlo,“ přikývl. „Pro Vítkův rod to tehdy dopadlo poměrně dobře, na Dzígvlētu. I když si

v podzemí užili i zoufalství. Z hladu snědli všechna domácí zvířata a až pak se jim podařilo objevit chitsaldil. Mája si na Dzigvlegtu vzala Jošta a Sandi povolili vladkyvi Vítkovi jeden částečný návrat, při kterém unesl k potrestání hlavního viníka, urozeného pana Arnošta. I ten dnes žije v ústraní na Orizemi, jenže peklo Adu ho navěky odnaučilo škodit sousedům. A tam končí i můj film. Jestli chceš, seznámím tě s rodem Vítků, jsou teď na Orizemi.“

„A to všechno jsi zvládl natočit za pět dní – a sám?“

„Za pět dní a sám,“ přisvědčil. „Myslím, že bys měla ten film shlédnout znovu a celý, teď už tě vlastní tvář nevyvede z míry a mohla by ses více zaměřit na jeho filmové kvality či nedostatky.“

„Podle začátku je to úžasné!“ řekla. „Je prostě k neuvěření, že je to dílo jediného člověka!“

„Nevěříš, že je to moje?“

„Tobě to věřím,“ připustila. „Ale kdo to uvěří mně?“

„Předved' to chlapcům z Ruské Tajgy!“ poradil jí. „Nemohou si nevšimnout, že tam hraješ i ty a bude to pro ně nejspíš šok. I kdyby ti neuvěřili, že je to moje dílo a že nebylo natočené kamerou, jistě pochopí, že Ruská Tajga už nemusí mít na filmování monopol. A že by si tě měli vážít, protože se bez nich obejdeš lépe než oni bez tebe.“

„Jenže ty se obejdeš bez nás všech!“ namítla. „To není jen pohružka klukům z Ruské Tajgy, to je přece jasná hrozba i mně! Vždyť z nás všech uděláš nezaměstnané!“

Spatřil najednou v jejích očích slzy. Ale jí přece nechtěl sebrat chuť k filmování!

„Proti tobě to zaručeně není,“ ujistil ji mírně. „Mám na Zemi důležitější úlohu než zdržovat se filmováním. Jen točte filmy jako dosud. Rozšiřujte ateliéry, naberte další herce. Já jen doufám, že to srazí hřebínek lidem, kteří už překračují jisté

hranice. Jen ať si uvědomí, že by se neměli chovat monopolně. To přece lidi kazí – skoro stejně jako politická moc.“

„Jestli to myslíš jen tak... ale stejně je k neuvěření, aby jeden člověk dokázal něco takového! Čím jsi to mohl vytvořit?“

„Chceš tím říci, že na to nemám hardware?“ usmál se trochu. „Ale mám. Lizidy.“

„Ale tohle s nimi přece nikdo neumí!“ namítla.

„Nemáš tak docela pravdu,“ opravil ji. „Vědoucí to dokáží. I když – jen oni a nikdo jiný.“

„Vědoucí to dokáží?“ ujišťovala se. „Jen oni?“

„Dokázali by, kdyby chtěli,“ upřesnil to. „Naštěstí si myslím, že to nikoho z nich nenapadne, jinak by to mohly všechny filmové ateliéry od hodiny zabalit. Ale pro zbytek lidí to není dostupné. Na to je nutné opravdu důkladné spojení s lizidy, tak aby se staly tvojí součástí. A to může opravdu jen Vědoucí. Zkusím prostřednictvím otce Mihoviče navrhnout všem Vědoucím, aby vám nedělali nekalou konkurenci.“

„Jeden film za pět dní – to by bylo zhruba sedmdesát filmů do roka,“ uvažovala. „Vynásobíme to počtem Vědoucích a dostaneme strašlivou lavinu, kterou by nikdo nebyl schopný shlédnout. Asi je opravdu lepší nechat to Ruské Tajze nebo i žabařům z Hollywoodu.“

„Nehledě na to, že bude opravdu lepší, když budou točit pořádné filmy a ne aby je šili horkou jehlou jako já,“ přidal jí další argument proti sobě. „Mé filmy nejsou úplně dokonalé. Kdyby ses na ně zaměřila, zjistila bys, že se pozadí příliš často opakuje. Listy stromů nejsou jako ve skutečnosti každý jiný, na stromech se občas opakuje i tvar větví – na první pohled si toho všimne málokdo, ale kdo to předem očekává, tomu to neunikne.“

„Máš pravdu jen v tom, že jsem si zatím ničeho nevšimla,“ usmála se.

„Hoši v Ruské Tajze nejsou takoví žabaři, všimnout by si toho mohli. Ale postrašit je můžeš. Prospěje jim to – a tobě ještě víc. Budeš tam mít pevnější pozici.“

„Zkusím to,“ slíbila.

=*=

Při příštím návratu k Standovi Slávka přímo zářila.

„Ti teda koukali!“ hlásila mu nadšeně, jakmile se objevila. „Vejrali na to jeden jako druhý! A nikdo si nevšiml opakujícího se pozadí! A když jsem se na to zaměřila, všimla jsem si toho snad jen na dvou místech. Není to tak moc znát, jak jsi tvrdil.“

„A ještě tě straší vyhazovem?“

„Ani nápad!“ usmála se. „Jenom...“

„Jenom co?“

„Jen mi jedovatě říkali, že jsem v *Baladě Vítkova rodu* hrála naprosto bezchybně a že bych to měla někdy zopakovat i u nich.“

„Doufám, že to nemysleli vážně!“ usmál se.

„Bohužel, mysleli,“ zvažněla trochu. „Víš, Stando, natočit všechny scény napoprvé a bez chyby je skoro nemožné. Některé scény točíme víckrát, než je rejža spokojený. Doufám, že i ty jsi některé záběry předělával aspoň šestkrát!“

„Šestkrát jsem nic nepředělával. Pár záběrů jsem upravoval, když mi kolidovaly s pozdějšími, ale nanejvýš jednou. Na víc jsem neměl čas. Uvědom si, dělat všechno sám mělo jednu obrovskou výhodu. Věděl jsem přesně, co mají moji herci hrát – a také mi to tak hráli.“

„Jo, to máš pravdu,“ přijala to. „Kdežto my někdy nevíme, jak to rejža myslel a on nám to pak musí i třikrát vysvětlovat. Vědět vždycky přesně, co rejža chce, taky bych toho tolik nezvrzala. Ale část viny je i na něm – kdyby se uměl pořádně vymáčkout napoprvé, nemusel by to upřesňovat.“

„A pak jsem měl další výhodu,“ pokračoval Standa. „Měl jsem v podstatě hotový příběh, který se skutečně stal. Jen ho

zdigitalizovat. Dokonce bych si mohl vypůjčit postavu skutečné Máji, příliš se od té doby nezměnila.“

„Proč sis tedy vybral mě?“

„Tebe jsem tam dal schválně. Jednak jsi mi při spatření sebe sama bez velkého přesvědčování uvěřila úplně všechno, za druhé jsi dostatečně známá na to, aby to dost omráčilo i tvé ruské kolegy. A o ty mi šlo nejvíc – aby s tebou nemávali jako s kusem hadru. Moc dobře vím, jak ti na filmu a na herectví záleží. Ale abys hrála jen z milosti jiných? Na to jsi příliš dobrá, než aby si na tebe někdo vyskakoval!“

„Vidíš! A já už jsem se bála, že mi řekneš: holka, zanech herectví, na Zemi potřebujeme víc policajtku než herečku!“

A ze samé radosti ho objala.

„Ruce spravedlnosti potřebujeme taky,“ ujistil ji, když si patřičně vychutnali další pusy. „Ale byla by škoda utopit na to tvůj herecký talent. Tvé schopnosti nejlépe vyniknou ve filmu, takže hraj, jak nejlépe umíš, máš na to. Na rozdíl od Země není na Orizemi práce nutná k obživě ani k udržení životní úrovně, proto tam lidé pracují z nadšení. Kdo bude dělat z nadšení ruku spravedlnosti, bude ji také dělat nejlépe.“

„Kolik těch nadšenců už tady máš?“ zeptala se ho, když se na chvilku přestali líbat.

„Já s tím nespěchám,“ zachmuřil se trochu. „Ještě musím vyřešit aglomno. Bez něj by to bylo příliš nebezpečné. Máme to pořád jen my dva a když se věnuješ filmu, zůstal bych na to sám.“

„Mohla bych ti pomáhat aspoň v přestávkách mezi natáčením,“ navrhla nesměle.

„Jeden jako dva – na prohnitou pozemskou civilizaci by to nestačilo,“ mávl rukou. „Asi budu muset co nejdřív zlomit odpor gufyrů. Nechtějí nám aglomno věnovat, jakoby se nás báli! Přitom jsme je zbavili jejich největší hrozby!“

„A co kdybys vyvinul vlastní?“ navrhla mu bezelstně. „Jako když bráchové Pilzové vymysleli préto. Nebylo by lepší být na nich nezávislí?“

„Možná bylo,“ připustil trochu neochotně.

„Když máš takové možnosti, nemělo by to být pro tebe snadnější? Nemáš náhodou k dispozici i znalosti o starší verzi – tyhborgyrech?“

„To asi mám,“ pokrčil rameny.

„Tak co ti brání pustit se do toho?“

„Zkusím to,“ řekl. „Ale nečekej, že to zmáknou za týden! Sandišůti na to za statisíce let nepřišli vůbec! A to nám tvrdili, že mají třikrát větší mozkovou kapacitu než my lidé!“

„Mohl bys to mít dřív než my natočíme další film?“

„Můžeme to porovnat,“ přistoupil i na tuto možnost. „Je pravda, že mám proti většině vědců obrovské výhody. Zatímco oni se musí potřebné výchozí znalosti pracně učit nebo je vyhledávat, já je mám všechny přímo... řekl bych v hlavě, kdyby byly v té mé. Ale ono to zvenčí opravdu vypadá, jako kdybych měl všechno ve své vlastní hlavě.“

„Není to náhodou, jako kdybys měl v hlavě veškeré vědění lidstva?“ natukla to.

„Kdyby jen lidstva!“ vzdychl si. „Mám tam velkou část pozemské vědy, jak ji přitáhl inženýr Formánek ve svém notebooku, navíc vědění Sandišůtů a nejvíc toho bude od gufyrů. Ale když se do toho dám, nemohl bych se asi bavit s tebou, na jednu ubohou lidskou hlavu je toho příliš mnoho. To si nechám na později, až budeš točit v Ruské Tajze.“

„Ty moje ubohá lidská hlavičko!“ zasmála se a vzala jeho hlavu do svých dlaní. „Co všechno se to na tebe sesypalo...“

„Tomu se radši nesměj,“ poprosil ji také tak žertovným tónem. „Se divím, že mě z toho hlava nebolí. Jenže o to se taky starají lizidy. I ty můžeš znát bolení hlavy jen z doby, kdy jsi žila

na Zemi. Některé slovní obraty zůstanou už jen jako historické relikvie...“

„Kdyby zůstaly pouhými historickými relikviemi války, násilí, zbraně, vraždy a utrpení, bylo by to jen dobře,“ řekla vážně.

„Budeme se o to snažit,“ ujistil ji.

=*=

Nehoda

Se Sandišůty neměl Standa jen světlé okamžiky. Prohru utřzil již ve chvíli, kdy se pokusil vrátit ke chlapovi, kterého se pokoušel volat prezident – či spíš jeho Sandišůt. Standa se domníval, že si ho stačil zapamatovat, ale když se na to místo chtěl vrátit, nebyl tam ani chlápek sportovního vzhledu, ani jeho jachta. Lizid Standovi umožnil vzletět do výšky a rozhlédnout se kolem, ale jachta nikde. Jen modré moře a nedaleké pobřeží, kde by se ovšem schovala i námořní flotila, natož malá jachta.

Lizidy si pamatují, kdo po nich co naposledy požadoval. Kdo se přemísťuje výhradně pomocí racionů a neudělá ani krok pěšky, toho najdou okamžitě. Ale lizidy klienty nesledují, když to není nutné. Kdo po nich něco chce, spojí se s nimi směrovanou telepatí, jejíž dosah v Druhém vesmíru vystačí k letům ze světa na svět a i na Zemi umožňuje mimoprostorové spojení s Orizemí a naopak.

Standa proto požadoval na Radě Starších Orizemě se sídlem na Jukagyri drastické omezení cest pozemšťanů na Zem. Jeho požadavek tam však způsobil značné rozladění. Standa tvrdil, že ti, kdo na Zemi něco opravdu neodkladného potřebovali, si to už jistě stihli vyřídit a další návštěvy jsou tam v této chvíli krajně nežádoucí.

Na hradě Jukagyri to vyvolalo bouři protestů.

„Dřív nás tam nechťeli pouštět Sandišůti. No dobře, byly to bestie. Ale proč nás tam nechce pustit náš vlastní člověk?“

„Pro tohle jsme podstoupili tolik obětí?“

„A ti, co tam už jsou, to budou mít jako výsadu?“

Horší bylo, že to někteří odmítli respektovat a pár pozemšťanů dokonce podniklo neohlášené protestní výlety do míst, kde již byly značky práta položené.

Standa ale pro ně neměl pochopení. Samozřejmě o každém návštěvníkovi hned věděl. Všichni se do několika vteřin po

příletu prozradili požadavkem na ration, který by je měl dopravit od značky préta dál. Standa jim to zablokoval a pro provinilce posílal kurýry, aby je přenesli do Adu. Tím ovšem neuškodil lidem, kteří ovládají préto, jen vzbudil další protesty.

„Otče Mihoviči, vyřídte, prosím, nedisciplinovaným návštěvníkům Země, ať s tím přestanou, než se stane neštěstí!“ požádal ještě téhož dne na Orizem. „Oni si vážně neuvědomují, že je mohou uvítat Sandišůti se svými ozbrojenými poskoky, dříve než se rozkoukají? Každá návštěva mi navíc způsobí falešný poplach! Kdo je opravdu tak nedočkavý po cestách na Zem, ať se přihlásí za mého kurýra, mezi nimi se ještě orientuji a nepletu si je se Sandišůty.“

„Říci jim to mohu, ale je velká otázka, zda poslechnou,“ pokrčil rameny otec Mihovič. „Oni tady všichni svorně tvrdí, že je to nepřípustné omezování jejich svobody.“

„Řekni jim, že je tam neposlechnou lizidy,“ pokračoval Standa. „Zablokoval jsem je, abych se ihned dozvěděl o každém pokusu o jejich využití Sandišůty. Když budou naši lidé spouštět falešné poplachy, přispějí jedině k tomu, že mi Sandišůti uniknou. Tím později se budou moci lidé na Zem doopravdy vrátit, ale ať za to všichni poděkují těmhle nedisciplinovaným frajírkům.“

Po další diskusi počet protestních návštěv Země klesl, ale nepřestal úplně. Jen se přesunuly do míst, kde byl den v době, kdy Standa spal. Každý falešný poplach ho vzbudil, pokaždé se zaměřil na místo, kde se zablokovaný požadavek na lizidy odehrál a když zjistil, že je to jen obyvatel Orizemě, mávl nad nimi rukou. Už za nimi ani neposílal kurýry. Nikdo z protestních návštěvníků ostatně na Zemi dlouho nevydržel. Jakmile zjistili, že je lizidy neposlouchají, vraceli se na Orizem. Jediným důsledkem tak bylo, že byl Standa čím dál tím ospalejší.

Až si jedné noci řekl, že už toho má dost. Dobrá, prošvihne několik Sandišůtů, ale konečně se trochu vyspí. A vypnul poplachové hlášení.

Návštěvníci ze Země se nejčastěji objevovali ve Spojených státech a jejich nejoblíbenějším místem se stala značka u katedrály svatého Patricka na Páté ulici v New Yorku. Byla umístěna na opravdu lukrativním místě poblíž Centrálního parku, jenže za dne tu bylo poměrně dost lidí, kteří si mohli nenadálých návštěvníků snadno všimnout. Tím spíš, že se záhadné objevování cizinců v New Yorku poměrně brzy rozkřiklo.

Standa začal uvažovat i o zrušení této značky. Podle jeho mínění se zde návštěvníci z Orizemě stávali centrem nežádoucí pozornosti. Tady se už snad ani nemohli objevit nepozorovaně a protože se nemohli vzdálit pomocí racionů, Newyorčané je zpravidla brzy obklopili, takže jim nic jiného než překotný návrat ani nezbývalo. Někteří to brali i jako jistý druh adrenalinového sportu. Bylo přece vzrušující vynořit se uprostřed davů, stát se ihned terčem desítek fotoaparátů i neobratných pokusů o seznámení, a stejně tak znenadání jim uniknout.

Samozřejmě si s sebou brali své tablety, pořizovali si o svém krátkém pobytu videozáznamy, kterými se pak na Orizemi navzájem chlubili. Největší úspěch měli odvážlivci, které se místní lidé pokoušeli na Zemi neúspěšně zadržet. Tyto případy se pochopitelně množily, neboť i lidé na Zemi se podivnými návštěvníky znepokojovali. Nikdo totiž nevěděl, co jsou podivní vetřelci zač. Noviny o nich uveřejňovaly různé ztřeštěné dohady, proč se na Zemi objevují a zase záhadně mizí a zda od nich nehrozí lidem Země nějaké nebezpečí.

Netrvalo ale dlouho a došlo na Standovy obavy.

Françoise Lebrieux, rebela již od osmnáctého století, zastřelil newyorský šerif zblízka střelou ráže pětáctyřicet přímo do čela. Stalo se to pět metrů od zdi katedrály. François neuposlechl výzvy, aby dal ruce nahoru, neboť je zatčen. Výzva byla v hlučícím davu špatně slyšitelná, nicméně šerif ji formálně vyslovil, považoval ji za dostatečnou a její neuposlechnutí za dobrý důvod k okamžitému použití služební zbraně.

Tělo zastřeleného Francouze následně zkoumali patologové newyorského koronera. Nenašli nic podezřelého a potvrdili verzi šerifa, že neznámého vetřelce zastřelil ze dvou metrů. Mrtvé tělo a všechno, co měl vetřelec u sebe, pak zabavili příslušníci americké bezpečnostní služby. Odvezli je do armádních laboratoří, kde všechno zmizelo z hledáčku civilních médií, nadšeně komentujících pohotovost a duchapřítomnost neohroženého šerifa.

Zatímco americká veřejnost několik dní hrdě jákala nad dopadem podivného návštěvníka, na Orizemi zavládlo zděšení.

Delegace protestních návštěvníků Země si vyžádala konferenci na hradě Jukagyri, kde by se incident z New Yorku projednal. Otec Mihovič jim vyhověl, ale nemohl splnit jejich požadavek, aby se konference zúčastnil Vědoucí ze Země Stanislav Tvrzník. Podle delegace právě on fatálně selhal při zajišťování bezpečí Orizemských návštěvníků na Zemi.

„Standa nemůže opustit Zem,“ vysvětloval otec Mihovič rozzlobeným členům delegace, kteří ho pro tento přístup začali podezírat z nadřování svému bývalému chráněnci.

Aby jim co nejvíc vyhověl, použil svého spojení na Standu, jenže standardní obraz byl příliš malý a zprostředkovaná diskuse zdoluhavá. Standa raději navrhl přijmout delegaci nespokojenců ve svém pozemském sídle, pokud nebude početnější než asi dvacet lidí, aby se tam vůbec vešli.

Členové delegace nespokojenců po krátké diskusi tento návrh přijali. Vylosovali ze svého středu dvacet šťastnějších a požádali Standu, aby je přijal. Standa jim předal identifikaci značky přeta, umístěné v jeho podzemním sídle, kde se zakrátko všichni směstnali.

„Posaďte se u mě!“ vyzval je, když přistál poslední z nich.

Měl tu pro ně dvacet pohodlných židlí, ale musel je dvakrát požádat, než je přijali. Až když je upozornil, že vstojí na sebe

neuvidí a nebudou moci jednat, přistoupili na to, že vstane vždy jen ten, kdo bude právě mluvit.

„Tak povídejte!“ vybídl je, když se konečně usadili. „Ale ne všichni naráz!“

„Proč na Zemi nefungují rationy?“ zeptal se ho hned ten první.

„Zablokoval jsem je, abych zjistil, kde se nacházejí Sandišůti, kteří by je chtěli používat,“ řekl klidně Standa.

„To se nedají zjistit jinak?“

„Když vás napadne, jak zjistit Sandy mezi těmi miliardami lidí, sdělte mi to, budu vám velice vděčný,“ usmál se Standa trochu smutně.

„Sandišůty snad mezi lidmi nikdo nepřehlédne!“ namítal další z rebelů. „Nestačilo by vyhlásit v pozemském rádiu nebo televizi odměnu pro toho, kdo nějakého zahlédne?“

„Nestačilo,“ odvětil s jistotou v hlase Standa.

„Myslíte? Že by se nenašel nikdo, kdo by je za dost velkou sumu peněz nepoznal?“

„Kdyby se mezi lidmi volně pohybovali, poznal by je asi kdekdo,“ přikývl Standa. „Jenže to se neděje. Lidé na Zemi nemají o Sandišůtech ani tušení – pochopitelně až na jejich přímé služebníky, jenže ti zachovávají tajemství a nikomu nic neřeknou. Potřebuji, aby Sandišůti použili aspoň občas lizidy, jedině pak zjistím, kde se nacházejí.“

„Ale pak se na Zem nemůžeme stěhovat!“ namítal opět první rebel.

„Přesně tak,“ přikývl Standa. „Dokud na Zemi všechny Sandišůty neobjevíme a neodstěhujeme, budou pro nás představovat nebezpečí. Až tohle překonáme, bude to snad veselejší.“

„Ale co když je takhle neobjevíte?“

„Nestraš!“ napomenul ho s úsměvem Standa. „Může jich tu být jen poměrně nízký počet. Až je všechny objevíme

a odstěhujeme na Ad, bude snad klid. Gufyrové už se tam na ně těší!“

„Ale do té doby budou lizidy vypnuté?“

„Nejsou vypnuté,“ upřesnil to Standa. „Jen zablokované. Když se je někdo pokusí použít – stačí požádat je o ration – budu o tom v téže vteřině vědět. Byly tu prakticky jen dvě skupiny, které by to mohly být. Sandi a jejich pomocníci z řad lidí – pokud by je vybavili ovladači. Nepočítám ani sebe a pár mých kurýrů. My lizidy nepoužíváme dokud nemusíme. Dokud je nás jen pár, mohu v případě potřeby lizidy na krátký okamžik odblokovat. Což ale neplatí o nedisciplinovaných návštěvnících z Orizemě. Objevují se na Zemi bez ohlášení, navíc je – nevím proč – nejvíce láká zrovna Amerika, takže se nejčastěji objevují v době, kdy jako každý normální člověk spím.“

„Bez vás by to nešlo?“ zeptal se kdosi jedovatě.

„Ale šlo, proč ne?“ usklíbl se Standa. „Zpočátku jsem nezvané hosty posílal ze Země šupem do Adu, ale nemělo to žádoucí účinek, takže jsem to vzdal. Od té doby to jde bez mých zásahů, ale za výsledek si můžete už jen a jen sami.“

„Ale co kdyby byly lizidy zapnuté?“ zkusil navrhnout někdo vzadu. „Pak bychom se mohli na Zem vypravovat bez nebezpečí, ne?“

„Ne,“ odvětil Standa. „Nebezpečí na Zemi je větší než si myslíte. Můžeme hovořit o štěstí, že náš hrdina François narazil pouze na ztřeštěného pistolníka. To se na Zemi dalo čekat, v Americe se střílí až příliš často. Před tím jsem vás marně varoval, ale mohlo to dopadnout i hůř.“

„Hůř? François je přece po smrti, nebo ne?“

„Ano, je po smrti,“ kývl Standa. „Pro něho cesty na Zem skončily. Podle zpráv utrpěl průstřel hlavy střelou velké ráže, která našťestí nadělala z jeho mozku paštiku.“

„Naštěstí?“ opáčil nevěřicně rebel z první řady. „Tomu říkám cynismus! A Françoisův duch to za tak velké štěstí určitě nepovažuje!“

„Děsím se okamžiku, až některého z vás zajmou živého!“ vybuchl náhle Standa. „Jsem opravdu vděčný tomu šerifovi, že mířil na hlavu, že mířil dobře a jeho příruční kanon měl dostatečně ničivé účinky. François naštěstí neměl u sebe tablet, takže jim nepadlo do rukou nic podstatného. Ale až někoho z vás zajmou živého, to teprve bude katastrofa! A té se bojím nejvíc.“

„Nač takové obavy?“ namítl další rebel. „Zajmout nás není možné! Při jakékoliv známce nebezpečí zmizíme zpátky na Orizem! Vždyť je to pro nás otázka mrknutí oka a přeto je dostatečně rychlé a bezpečné.“

„Rychlé a bezpečné jen do chvíle, kdy proti vám použijí něco, co vás ještě bleskověji uvede do stavu bez vědomí, ale nezabije vás to. Takových zbraní má v Americe policie dost. Taserem vás omráčí dříve než stačíte zmizet – a pak už jim nezmizíte!“

„No tak jim zmizíme, až se probereme!“ namítl lehkovážně další. „I kdyby nás zajali, přeto nám nikdo vzít nemůže. To přece není peněženka ani zbraň. Zmizíme, i kdyby nás svlékli do naha!“

„Nezmizíte!“ zavrtěl hlavou Standa. „Až se proberete, bude vás řídit Sandišůt přímo ve vašem těle a bez jeho vůle ani nemrknete. Samozřejmě hned zmizíte na Orizem, jenže se Sandišůty v těle, jako jejich otroci. Díky pitomcům jako jste vy získají Sandišůti přeto, umožníte jim, aby se rozšířili do všech vesmírů a schovali se někde, kde je nikdo nenajde – sakra, pořád vám to nic neříká?“

Tohle ovšem nikdo nečekal.

„Ale vždyť je to nesmysl!“ vzpamatoval se po chvilce jeden z Standových hostů.

„Proč si to myslíte?“ opáčil Standa.

„Sandi jsou mnohem větší bytosti než lidé, do lidského těla se nemohou vejít!“

„V tom případě se jděte přeptat do Adu gufyrů, jednoho zajatého Sandišůta tam mají,“ poradil všem Standa. „Odnosl jsem ho na Vytvezyl v těle člověka, jeho sluhy. Taky jsem nechtěl věřit, že by se tam vešel, ale když pak tělo svého otroka opouštěl, nedalo se o tom pochybovat.“

„Ale před tímhle jste nás nevaroval!“ vyčetl mu kdosi.

„Vy si myslíte, že dokážu předvídat všechno? Já ale opravdu nejsem věštec!“

„Tak jak to, že to teď víte...?“

„Napadlo mě to až ve chvíli, když jsem se dozvěděl o té střelbě,“ přiznal Standa. „Od té chvíle je to má noční můra. Sandišůti by mohli zajmutím někoho, kdo ovládá préto, získat přístup do všech známých vesmírů. A nejen to, kdyby se jim podařilo zmocnit se některého z Vědoucích, mohli by zničit i jeho svět. Snad by byly aspoň ostatní světy před nimi bezpečné, ale každému, nejen mně, už dnes musí být jasné, že by takové příležitosti zneužít mohli, a nejspíš by ji využili. To by mohlo mít velice tragické následky.“

„Vy jste ale nechtěl, aby lidé navštěvovali Zemi, ještě dřív, než jste tohle věděl.“

„Na počátku mi šlo o dopadení Sandišůtů,“ přiznal Standa. „A na to jsem potřeboval nečinnost lizidů. Aby jakákoliv jejich aktivita znamenala, že je používají Sandišůti. Lizidy své klienty aktivně nesledují, jen pasivně vyčkávají, až po nich budou něco požadovat. Sandišůti si ale na Zemi vystačí s pozemským luxusem a lizidy skoro vůbec nepoužívají. Pokud to dělají s úmyslem, aby byli mezi lidmi nenápadnější, není to úplně špatná taktika.“

„Takže po nás chcete, abychom už Zemi nenavštěvovali?“

„Doufám, že to nebude natrvalo,“ přikývl Standa. „Nemůžeme je nechat skrývat se mezi lidmi. Mám obavy, že

právě oni stojí za většinou zla na Zemi. Pořádně si oddychneme, až je vyvezeme ze Země do Adu, kam už dávno patří. Ani potom nebude Země bezpečná, zůstane tam pořád spousta darebáků, které si tam Sandišůti za staletí vypěstovali, ale s nimi už snad bude jednodušší pořízení. Takže byste udělali lépe, kdybyste mi to neznesnadňovali.“

„Když je to tak... ale to jsme nemohli vědět!“

„Měli jste mě respektovat už dřív,“ vyčetl jim Standa. „Nepožaduji to bez důvodu. I když teď je těch důvodů více a jsou ještě závažnější. Nevydržíte to aspoň chvíli?“

„Řekneme to takhle ostatním,“ zahučel nejbližší z rebelů.

„To doufám,“ přikývl Standa.

=*=

Protestující návštěvníci přestali na Zem cestovat, ale ani Sandišůti se neprojevovali a Standa pochopil, že půjde o dlouhodobou záležitost. Ne že by je pustil ze zřetele, zablokování lizidů stále považoval za nejsnadnější metodu jejich odhalení, takže v tom pokračoval i nadále, ale když se nic nedělo, nezbylo mu než zaměřit se i jinam.

Pokračoval tedy v únosech pozemských darebáků. Svěřoval je kurýřům, které měnil po dobu akcí v allohmotu, aby nebyli tak snadným terčem pozemských zbraní. Jakmile se vrátili z Orizemě, nebo přímo z Adu, a neměl pro ně další úkoly, měnil je zpátky v normální hmotné lidi a dával jim zasloužené volno. A protože bylo skutečně nebezpečné omezit se jen na Čechy, kde by mohlo dojít k zásahu globální vlády, musel své působení rozšířit. Chtělo to jen vybírat si správné cíle.

Kdykoliv začínal na novém místě, kde neznal prakticky nikoho a nic, musel se tam vypravit osobně. Jen on dokázal vniknout ve formě allohmoty do zamčených kanceláří a vojenských prostor a zmocnit se namátkově vybraných dokumentů. Aby tam nechyběly, nechal je analyzovat lizidem, jako by šlo o nová jídla. Ve svém sídle si pak nechal v klidu

vytvořit duplikáty a buď si je prohlížel sám, nebo to dával za úkol svým kurýrům.

Nutno přiznat, že Standa se svými kurýry neshledali všechno v pořádku téměř nikde. Skutečně spravedlivé soudce aby hledal za dne s lucernou. Jednotlivé případy se ale od sebe lišily závažností. Drobné případy museli ponechávat bez povšimnutí, zasahovali až když zachytili skutečné křivdy, páchané na jednotlivcích i na celých rodinách. Nejvíce zločinů objevili u vojenských a politických špiček. Téměř všude na světě, kde zasahují vojáci, dochází na obou stranách konfliktu ke zločinům. Každé použití zbraní signalizuje zločin – a ne vždy je vítězná strana v právu. Vítězství neznamená spravedlnost, často je tomu právě naopak. A když vítěz soudí poražené, jen tomu nasazuje korunu.

Standa dlouho rozmýšlel zásah proti newyorskému policistovi, proslulého nedávno zastřelením Françoise Lebrieuxe. Stal se mezitím miláčkem davů, rozdávajícím na všechny strany autogramy i zářivé úsměvy, ačkoliv každému soudnému člověku muselo být jasné, že šlo o obyčejnou, i když státem tolerovanou vraždu. François Lebrieux přece nikoho neohrožoval a v hlučícím davu šerifovu chvatně zadrmlenou výzvu přeslechl. To však davům nebránilo obdivovat ho a nechávat si od něho podepisovat jeho fotografie, pohotově vytištěné místním podnikatelem.

Standu rozhoupalo až chystané vyznamenání »Za statečnost« od primátora města New Yorku, slavnostně ohlášené při nejbližší slavnostní příležitosti. Oficiální oslavy vrahů se na Zemi konají často a zcela běžně, ale tahle oslava se týkala i Orizemě a Standa se rozhodl ji překazit.

A tak, zatímco primátor New Yorku vlastenecky řečnil do několika instalovaných mikrofonů, středem sálu se k jeho pultu blížila podivná, černě oblečená postava.

Někteří lidé jí nervózně uhýbali z cesty. Jiní o ní nevěděli a neuhnuli, těmi procházela, jakoby jí v cestě ani nestáli. Obvykle

se vyděsili až když se z nich vynořila a kráčela volným krokem dál, směrem k řečnickému pultu. Pak pozdě uskakovali, ale postava si jich nevšímala a kráčela dál.

V sále se rozmáhal šum, víc a víc lidí se ohlíželo. Černé postavě uskakovali na poslední chvíli s cesty, ale ta si jich nevšímala. Kráčela, jako kdyby měla celý sál jen pro sebe.

To už se jí stavěli do cesty i někteří pořadatelé. Postava je zřejmě zaznamenala, přinejmenším jim reflexivně uhýbala hlavou a mrkala, když jí sahalo do obličeje, ale nezpomalilo ji to. Procházela nastavenýma rukama i nohama, jako kdyby tam nebyly.

Jeden z pořadatelů se se černé postavě postavil do cesty, aby ji zastavil pod hrozbou namířené zbraně, velké pistole. Tomu hrdinovi se však dva kroky před vetřelcem podlomila kolena, zhroutil se na podlahu a pistole mu vypadla z bezvládné ruky. Vetřelec nezpomalil, bez váhání prošel jeho ležícím tělem a kráčel dál. Další ozbrojence to donutilo podobné úmysly rychle přehodnotit. Přestali se pokoušet vetřelce zastavit nebo zpomalit. To bylo dobře, střelba mezi lidmi by určitě neskončila bez dalších obětí.

Černá postava stále stejným krokem došla k řečnickému pultu s emblémem města New Yorku a zastavila se před ohromeným starostou, který zděšením zmlkl a fascinovaně sledoval, jak se černé monstrum nezadržitelně blíží bez ohledu na lidi, marně se mu stavějící do cesty. Stranou stál i stejně zkoprnělý policista ve slavnostní uniformě, kterého naštěstí ani nenapadlo tasit svoji zbraň.

„Varujte své strážné, ať nestřílejí!“ obrátila se postava na starostu poněkud zastřeným hlasem s podivně cizím přízvukem. „Ublížili by si navzájem, nemají toho zapotřebí.“

Ačkoliv stála jako on přímo před mikrofony, jen z opačné strany, v sále bylo ticho. Mikrofony nic nezaznamenaly, postava ostatně při těchto slovech ani neotevřela ústa.

„Kdo jste, člověče?“ vyhrkl ohromeně starosta.

„Oficiální vyslanec Pekla,“ řekl stejně nepřírozeným hlasem černý. Zblízka to byl mladíček, ale černá kombinéza ho zdánlivě dělala štíhlejší a starším.

Vzápětí se kolem něho nepatrně zavlnil vzduch, ale všimli si toho jen ti nejbližší.

„Pane starosto, vážení hosté!“ promluvil konečně neznámý – a jeho cizokrajně znějící hlas se tentokrát rozlehl jasně a čistě po celé hale. Mikrofony se zřejmě vzpamatovaly a snažily se hlasitostí dohnat, co dosud zanedbaly.

„Oslavovat vraždu nevinného člověka je přinejmenším zvrhlost,“ pokračoval neznámý.

Tato slova ale trhla všemi. Tak příkré odsouzení nikdo neočekával. V sále nastalo ticho, bylo by slyšet zazvonění padajícího špendlíku.

„Máte ve vaší zemi hodně zvrácené mravy, když něco tak nechutného strpíte,“ pokračoval bez slitování černý. „Ale není to ještě dost hnusné, abych vás směl za pouhé oslavy vraždy odnést do Pekla. Rochněte si tedy ve své úchylce, jak je vám libo. Ale vražda nevinného, kterou se chystáte odměnit, je už dostatečný důvod k příkladnému trestu.“

„Co vám dává právo...!“ vybuchl starosta, ale pod ostrým pohledem umkl v půli věty. Pocítil přitom neznámou tíhu, jako kdyby ho vetřelec popadl pod krkem a stiskl, ačkoliv ten stál nepohnutě metr od něho, jen si starostu přísně změřil očima.

„Mám pověření vámi vyznamenaného vraha odnést, kam patří,“ pokračoval černý. „Celu pro vyvrhele má již v Pekle nachystanou.“

„Ale on přece není žádný vrah!“ zmohl se starosta na nesmělý protest. „Konal jen řádně svoji povinnost! Postupoval přesně podle zákona!“

„Vaše zákony mě nezajímají, pro nás nemají váhu ani význam. My se řídíme staršími zákony. Zrušili jste ve vaší zemi Bibli?“ zeptal se ho ostře černý.

„To jistě ne...“ zakoktal starosta.

„Pak se důkladně zamyslete nad přikázáním »**Nezabiješ**«!“ řekl černý. „Uznáváme sice právo na sebeobranu, ale ten zabítý nikoho neohrožoval. Nemusíte se obávat, Peklo bude spravedlivější než vaše pozemské soudy.“

Pak se obrátil stranou k policistovi ve slavnostní uniformě.

„Za porušení přikázání »**Nezabiješ**« patříš do Pekla, zlosynu. Půjdeš se mnou!“

Udělal ještě krok, pak úplně ztuhlého policistu objal – a oba zmizeli. Jen zápach po hořící síře po něm zůstal.

Ve velkém sále vypukla panika...

=*=

Standa se nejvíc obával setkání se Sandišůty v tělech pozemšťanů. Očekával, že jsou v té chvíli změnění v allohmotu a tedy nebezpečnější než v reálné hmotě. Nechat je na starost kurýrům by bylo příliš riskantní, proto po nich pátral především sám.

Bylo to však příliš zdlouhavé. Zaměřil se na nejvyšší místa v hierarchii pozemských vládců, ale byli to pouze lidé. Osobně unesl z Afriky do Vytvezylu několik desítek vojenských velitelských figurek, ale i když byli nepochybně zodpovědní za spoustu krutostí, nikoho z nich Sandišůti přímo neřídili. Po únosu několika afrických samozvaných prezidentů byl tam, co na počátku. Jediné, čeho dosáhl, bylo dočasné snížení intenzity vojenských operací na bojištích Afriky. Pak se chopil moci další samozvaný plukovník a vyslal své vojáky na další krvavou výpravu. Standa si chvílemi připadal jako starověký Sisyfos.

V Africe navíc nezabíraly ani teatrální únosy, při nichž vystupoval jako vyslanec Pekla. Mělo to větší úspěch v Evropě i v obou Amerikách, ale ne v zemích, kde Peklo nemělo

odstrašující sílu. Podobně jako v Africe to neúčinkovalo ani v Asii. Výjimkou byli muslimové, kterým mohl pohrozit hněvem Alláha, ale příslušníci ostatních náboženství si z Pekla ani z jeho vyslance nic moc nedělali.

Zlatí křesťané! říkal si Standa, když viděl v očích některých lidí nefalšovaný strach, který dával naději na brzké zázračné obrácení Šavla v Pavla.

Mizerní ateisté! láteřil, když narazil na očividný, nijak nezastíraný výtěch.

Pravda, měl dost přesvědčivé prostředky. Objevoval se příliš záhadně, hmotou procházel příliš snadno a když někoho přenesl aspoň nakrátko do Vytvezylu a předvedl mu na vlastní oči »pravé peklo«, stávali se bigotní křesťané i ze zapřísáhlých ateistů.

Bohužel to nezajišťovalo, že přestanou své bližní podvádět, okrádat, nebo aspoň pomlouvati. Někteří by potřebovali ke změně smýšlení strávit v Adu alespoň několik let. Na to by ale potřeboval dostatečnou vinu, opravňující takový trest.

Podle dávné dohody s otcem Mihovičem nechával bez povšimnutí porušení méně závažných příkázání, zejména těch, které nebyly součástí Desatera. Nemohl trestat vandaly, porušující zákaz svévolného ničení, ani otrokáře, nevšiml si prohřešků proti rodině. Na to dojde, až je celosvětově vyhlásí – ani pak to nebude jednoduché, lidé si u těchto příkázání zvykli na beztrestnost. Zaměřil se proto jen na ty nejhorší – Nezabiješ a Nepokradeš – navíc jen u velkých zlodějů, neboť těch malých bylo na Standu a jeho pět kurýrů příliš mnoho. Všem bylo jasné, že šest lidí na nápravu světa nestačí. Všude, kde se mihli, zanechávali po sobě zděšené darebáky a naopak naději v očích poškozovaných, ale na prorostlé justiční i finanční mafie to bylo směšně málo.

Standa se proto vrhl na výzkum aglomna, jak to nedávno slíbil Slávce. Potřeboval, aby se z jeho kurýrů stali plnohodnotní

detektivové, schopní měnit se podle potřeby v allohmotu a zpět. Mohli by pak bez překážek procházet zdmi, ale na druhé straně vzít do rukou důležitý dokument, který by jim mohl hodně napovědět i bez vykrádání lidských vzpomínek.

Dvakrát požádal o aglomno gufury, ale ti se k vydání svých tajemství neměli. Měl k dispozici jen principy tyhborgyru a svou schopnost zapojit do výzkumu podporu lizidů. Nezbylo mu nakonec než vrhnout se do výzkumu jako plavec po hlavě do řeky. Přitom pokračoval i v únosech darebáků a osobně unášel ty, u kterých se obával, že by k nim mohli mít blízko Sandišůti. I když se pokaždé vzápětí ukázalo, že u nich žádný nebyl a únos by bez problémů zvládli i méně vybavení kurýři.

Na výzkumy mu naštěstí zbývalo dost času. Seznámil se svým záměrem i otce Mihoviče, ale ten mu nemohl pomoci. Věda tohoto druhu byla už nad jeho schopnostmi. Mohl mu aspoň slíbit, že se spojí se všemi pozemskými Vědoucími a vyzve je, aby nad tímto problémem báдали i oni.

Standa byl ovšem nejdál.

Pomoci se ale znenadání dočkal ze strany, odkud to nečekal. Netýkala se aglomna, ale také mu významně pomohla.

Nebyl jediný, komu vadilo odříznutí Prvního vesmíru od Druhého, Třetího i Čtvrtého. Všichni Vědoucí si museli postupně pořídit kurýry, ale nebylo to příliš pohodové. Kurýři občas neměli co dělat a jindy nestíhali přenášet zprávy. Nejvíce byli vytíženi kurýři Země, kde občas Standovi chyběli při únosech darebáků.

V podobné situaci byl i Fritz Pilz, Vědoucí Orizemě. Ale zatímco Standa se přednostně vrhl na výzkum aglomna, Fritz se úspěšně pokusil spojit pozemskou techniku s chitsaldily. Výsledek stál za to – podařilo se mu prolomit mezivesmírnou informační bariéru. Po zavedení spojovacích modulů do lizidů bylo možné vyvolat spojení i mezi vesmíry. Jediným rozdílem a omezením bylo, že kromě volané osoby musel volající správně určit i vesmír, ve kterém její přítomnost očekává. Ale i to se dalo

snadno obejít – když lizid nenašel volanou osobu ve svém vesmíru, opakoval požadavek i pro všechny další vesmíry, dokud ji nenašel.

Zatím to pro jistotu nepřizpůsobil ani automatickým aktualizacím mezi lizidy samotnými, což se časem ukázalo jako velice prozřetelné opatření...

Byl to opravdový průlom. Zejména Standovi se nesmírně ulevilo – potřeboval se až několikrát denně spojovat s gufyrským Vědoucím Adu kvůli předávání pozemských trestanců, což mu kurýři zajišťovali příliš zdlouhavě.

Informační síť mezi vesmíry začala fungovat a mohl své kurýry plně nasměrovat na únosy.

Konečně se to trochu pohne!

=*=

Guantánamo

Ruská Tajga, světoznámé filmové ateliéry na Orizemi, pořádaly u příležitosti dokončení svého jubilejního dvacátého filmu velikou oslavu.

Hlavní režisér Michail Safronov si usmyslil pozvat na ni Vědoci z pozemšťany obývaných světů. Nenechal si vymluvit, že je to nejen hazard, ale i nesmysl. Marně mu Slávka vysvětlovala, že se Vědoci nemohou na žádném světě sejít, neboť by je to stálo život, nehledě na nebezpečí, že by jejich světy zůstaly bez ochrany před Sandišůty.

Míša si zkrátka usmyslel, že bez Vědocih nebude mít jeho slavnost patřičný lesk. Stačilo by mu, aby se všichni sešli aspoň nakrátko – na společný přípitek a společnou fotografii, pořízenou bez trikových prostředků.

Slávka si překážky nevymýšlela, byly prostě dané. Michail se tím ale nenechal odradit. Když to nešlo na žádném z obydlených světů, vyslal několik průzkumníků, aby objevili svět s vhodnými přírodními podmínkami, kde dosud nejsou instalované lizidy. Nebyl to obtížný úkol. Vesmíry jsou nekonečné, jen v Prvním se špatně cestuje, neboť tam jsou mezi světy příliš velké vzdálenosti.

Vulnarmho, svět bez lizidů, měl ale pro uspořádání oslav podstatnou nevýhodu. Nikdo si tam nemohl nic od lizidů objednat.

Michail Safronov by ale nebyl excelentním organizátorem, kdyby to nezvládl. Na Vulnarmho osobně položil několik značek přeta a armáda nadšených nosičů tam donesla hromadu součástí, z nichž na místě vše potřebné smontovala: veliké dřevěné pódium s ještě větším hledištěm ve tvaru amfiteátru, kryté lehkou smontovanou střechou, zázemí s několika restauracemi, vybavené vším potřebným – jen jídla a pití museli číšníci přinášet z libovolného světa vybaveného lizidem, ale to už byla maličkost.

Technici umístili za nejbližší skálu, stínící hluk, vojenský dieselagregát, natáhli kabely a zajistili osvětlení i ozvučení celého prostoru.

Zbývalo jen přemluvit Vědouce, aby opustili své světy a na pompézní slavnost se dostavili. Je ovšem pravda, že tuto příležitost uvítali i Vědouce, dobrovolně přikovaní ke svým světům. Dalo se vydržet i riziko, že pro tuto chvíli budou jejich světy bez ochrany a nakonec s tím souhlasila i Rada Starších Orizemě, v zásadních otázkách uznávaná i v ostatních světech.

Setkání mohlo začít...

=*=-

Filmařům je vždycky třeba přiznat dvě téměř dokonalé dovednosti – točit filmy a oslavovat.

Míša Safronov potvrdil, že perfektně zvládá oboje. Filmy Ruské Tajgy byly oblíbenější než filmy z jiných zdrojů. Na Orizemi se říkalo, že jim žádné pozemské filmové ateliéry nesahají ani po kotníky. Rusové točili filmy bez násilí-pro-násilí. Pravda, v historických a pirátských velkofilmech jim také stříkala krev, ale vždycky jim šlo především o příběh, ne o kilogramy vyplácaného kečupu. Nejdůležitější bylo, že dosud nepociťovali tvůrčí krize, projevující se v Hollywoodu nedostatkem originálních námětů – znáte jistě jejich neustálé recyklování příběhů a remaky úspěšných filmů.

Rusové ale dokázali i velice okázale slavit. Michailův štáb zapojil do příprav i svůj tisícihlavý kompars. Na Orizemi jej netvořili lidé, procházející se podle scénáře tu a tam za nepatrnou odměnu, ale lidé, věnující se práci pro film bez každodenního přepočítávání honoráře, čistě z nadšení. Občas si z nich režisér vybíral i herce vedlejších postav, někteří mu zase přinášeli náměty na další filmy a tak se občas dostávali z nepojmenovaných roliček statistů až do závěrečných titulků. Nikdo z nich ale neodmítl jakoukoliv potřebnou práci.

Slavnost u příležitosti dokončení jubilejního dvacátého filmu proběhla hladce, bez zádrhelů. Obrovská fotografie současných Vědoucích získala místo v nově založeném albu jako vyvrcholení dokumentárních fotografií z natáčení všech dosavadních filmů. Zlí jazykové tvrdili, že hlavní účel akce byl, aby se Míša Safronov mohl alespoň na fotografii obklopit Vědoucími, ale na druhé straně – proč ne? Ani Slávka si neodřekla příležitost přitočit se k Standovi a už ho neopustit. Vědoucí setkání využili k uspořádání konference a k výměně zkušeností.

Centrem pozornosti byl Standa. K Zemi lidé vzhlíželi s největší nadějí. Málo platné, ačkoliv si lidé zvykli žít ve vesmíru na různých světech, Země byla odjakživa jejich původním domovem. Na Orizemi se už nějakou dobu rozšiřovaly řady nespokojenců, kteří tvrdili, že nebylo správné svěřovat nejčennější a nejobtížnější svět mladíčkovi bez zkušeností. Vědoucí to ale mohli probrat mezi sebou nezávisle na kibicích – a nikdo z nich netvrdil, že by to na Standově místě svedl lépe. Tak už to bývá, že nejvíc kritiky vyjadřují ti, kdo o věci samotné nevědí zhora nic.

Standa to mohl považovat za potvrzení svého působení na Zemi. Díky Fritzovu vynálezu mohli Vědoucí konzultovat všechny své nápady a připomínky přímo, bez kurýrů, ale vždy jen dva z očí do očí. Tady jim Michail připravil obrovský kulatý stůl, kde mohli jednat všichni současně.

Standovi se zalíbil poměrně snadno proveditelný námět Poláka Zachariáše Pietrwalda. Navrhl mu jednorázovou akci – převést v některé zemi výkony trestu výhradně do Pekla. Znamenalo to odnést tam všechny vězně a nechat je dokončit tresty tam, třeba i výjimečně beze změny délky trvání.

Chvíli to diskutovali ve společném kruhu a Zachariáš přitom získával další a další příznivce.

Mělo by to několik jasných výhod. Trestanci by se vraceli na Zem dříve než u nejzávažnějších zločinů, jaké Standovi kurýři dodávali do Pekla nyní, a šířili by mezi lidmi povědomí o pravém Pekle. Skazky o hořící síře a jezírkách žhavé lávy by jistě byly v příkrém kontrastu se současnými poměry ve věznicích. Žádná zábava, televize, posilovny, tělocvičny, pohodlí, nicnedělání v celách, mobilní telefony, návštěvy příbuzných, ale naprostá nemožnost útěku, vražedné prostředí, stísněné buňky na spaní a tvrdá nucená práce po většinu dne. Kdyby tak popisovali hrůzy Pekla všichni, další zločinci by si z toho přestali dělat legraci a mělo by to na ně konečně správný odstrašující vliv.

Standa chvíli namítal, že v pozemských věznicích bývá mezi zločinci i přinejmenším pár tisíc nevinně odsouzených. Pro ně by bylo takové zstřílení trestu ještě nespravedlivější.

„Vždyť máš schopnost vyslechnout si u každého jeho vzpomínky!“ připomínal nu Fritz Pilz.

„Jo, to mám,“ vzdychl si Standa. „Ale víš ty, jak to vyčerpává? Dva, nejvýš tři denně, to je ještě v lidských silách, i když mám pak hlavu jako střep. Ale tisíce? To nemyslíš vážně! To by byla fuška na několik desítek let obzvlášť krutého utrpení!“

„A nenapadlo tě využít k tomu paměťové kapacity lizidů?“ naklonil se k němu Fritz.

„Jak?“ zarazil se Standa.

„Jednoduše,“ řekl Fritz. „Vždyť jsi k lizidům beztak připojený prakticky pořád. Až zase budeš vyslychat nějakého darebáka, uvolni se a místo abys ho aktivně probíral, nech jeho vzpomínky skrz sebe jen tak protékat. Jistě to brzy vystihneš, jde to stokrát rychleji a místo do tvé nebohé hlavičky se přelijí do paměti lizidu, na rozdíl od tebe neporovnatelně rozsáhlejších, rychlejších a trvalejších. Tobě se ukládají do krátkodobé paměti. Začneš je zapomínat už ve chvíli, kdy je vstřebáváš a trvale si z nich zapamatuješ jen nejdůležitější minimum. Když jim v lizidu přidělíš včas vhodné návěští, uschovají se třeba trvale. A teď

pozor! Nemusíš je vyhodnocovat sám. Když se dohodneš se svými lidmi, můžeš je stejným stylem přelít některému z nich. Po krátkém zaškolení to zvládnou a stihnete tak padesát podezřelých v době, kterou bys potřeboval na jednoho.“

„Myslíš, že moji hoši jich snesou víc než já?“ nedůvěřoval mu Standa.

„Pochopitelně do toho musíš zapojit víc lidí než těch pět nebo šest, co máš teď!“ pokračoval v radách Fritz. „Založ si vyšetřovací odbor, naber padesát dalších lidí – na Orizemi jich najdeš i víc, stačí vyhlásit nábor a naznačit, oč jde. Každému svěř denně dva až tři, to krátkodobá paměť snese, a sám si ponechávej největší lahůdky. Poslyš, nechceš si to se mnou prohodit? Já bych si vzal Zemi a ty by ses vrátil na Orizemi.“

„To nepůjde,“ zavrtěl hlavou rázně Standa. „Nejde jen o vyšetřování. Někdo musí ty lidi přinést a na to potřebuješ aglomno, jinak ti hrozí, že ti tvé lidi nějaký pistolník postřílí. Aglomno mám jen já, takže je jasné, že výměna nepřipadá v úvahu.“

„No jo, zapomněl jsem,“ zabručel Fritz. „Promiň, ale když jsem odpojený od vnější paměti, myslí mi to nějak pomaleji. Člověče, já už se bez lizidu cítím jako pitomec!“

„I tak jsi to vymyslel nádherně!“ přiznal Standa. „Vyzkouším to, hned jak se vrátím na Zem. Já teď zkouším vymyslet aglomno. To budeme na Zemi potřebovat ještě víc.“

„Myslíš, že nám je gufyrové nedají?“ otázala se ho Slávka.

„Kdyby chtěli, dávno by dali,“ řekl Standa. „Zřejmě nechtějí. Doufám, že je objevíme bez nich. Jestli se to povede, bude to podstatně lepší, než kdyby nám je dali. Stejně jako to bylo s prétem. Je lepší než gufyorský adchfyf, snadněji se určuje cíl, umíme je zablokovat, ale co je nejdůležitější, gufyrové naše značky nedokáží ani objevit, natož zrušit. Bylo pro ně snadné znemožnit nám přístup na Zem, dokud na ní měli značky adchfyfu. Udělali to, aby vyhověli Sandům. Teď už nám nemohou

škodit omylem ani úmyslně. Je ale tisíckrát lepší, když máme světy zajištěné vlastními prostředky. Chráníme lizidy, aby je nikdo nemohl zničit. Určitě před Sandišůty, ale možná i před gufyry.“

„Človče!“ zvažněl Fritz. „Co povídáš, se strašně podobá přípravě války s gufyry! Nemyslíš, že by to bylo od nás příliš zákeřné?“

Nejbližší Vědoucí zpozorněli, i Slávka vypadala zaraženě.

„Nechceme válku s gufyry,“ zavrtěl hlavou Standa. „Ale odstup si od nás udržují oni. Když se nic nestane, tím lépe, ale uvažujte, nakolik jim smíme věřit? Kdyby si opravdu přáli spolupráci, dali by nám i aglomno. Dali jsme jim všechno nač jsme přišli a co jim chybělo, včetně jejich vlastního tajemství Vědoucích, které sami dávno zapomněli. Nedali jsme jim jen préto, které nepotřebovali, neboť měli adchýf. A mezi námi, bylo by dobré být na nich nezávislí a postavit si lizidy na nějakém novém Adu, abychom byli soběstační i v Pekle.“

„Proč bychom si měli vytvářet vlastní Peklo?“

„Protože jim zatím svěřujeme jen lidi ze Země, kteří nic nevědí,“ řekl vážně Standa. „I kdyby si vyslechli jejich vzpomínky, nic se z nich nedozvědí. Horší bude, až se mezi lidmi Země rozšíří naše další tajemství. Zejména préto, které by jim umožnilo přístup na naše světy.“

„A my na jejich světy můžeme?“

„Také ne,“ odvětil Standa. „A to je dobře.“

„Ale ty tam přece můžeš!“ podíval se na něho tázavě Fritz.

„Mě by to zabilo!“ řekl klidně Standa. „Já nemohu opustit ani Zemi. A bude lépe, když to nikdo nebude ani zkoušet.“

„Mohla by k nim Slávka!“ připomněl mu Fritz.

„Ta tam taky nepůjde,“ řekl Standa. „Je to prostě jejich území, nechme jim je. Důležité je, že oni nemohou cestovat ani do Orizemě, ani na Zem. V tom ostatním musíme dodržovat

přátelské styky – bohužel víme, že nám nechtějí pomoci, když to potřebujeme. To je asi tak všechno.“

„Dost na pořádné zamyšlení,“ řekl Fritz.

=*=-

Ačkoliv se Vědoci vrátili do svých světů, slavnost Ruské Tajgy pokračovala, takže se Slávka spolu s Standou na Zem nevrátila. Standovi to nevadilo, měl jiné aktivity a věřil jí, že přiletí k němu na Zem, až na Vulnarmhu slavnost skončí. Sám toho využil k vyhlášení náboru do týmu detektivů pro Zemi. Na místě se mu přihlásilo dvacet Rusů, ale otec Mihovič slíbil rozhlásit to i v Orizemi po české enklávě, Češi by si podle něho s Standou lépe rozuměli.

Standa si po návratu na Zem svolal do své skalní rezidence všechny dosavadní kurýry k poradě. Vysvětlil jim nápad Fritze Pilze a navrhl další postup s oddělením únosců a vyšetřovatelů. Ti první by představovali výkonné nástroje a jejich hlavním úkolem by bylo přinášet vybrané zločince ze Země vyšetřovatelům, kteří by je pak v klidu vyhodnocovali.

V obojím měl ale klíčovou úlohu Standa, bez něho by ostatní nemohli dělat zhola nic. Neměli ovladače aglomna, takže je musel sám měnit do allohmoty a posílat na Zem, jako dřív Sandišůti při vysílání lidí na »částečné návraty«. Z nedostatku lepších možností by mohli vystačit i s tím, ostatně i on sám s tím měl zkušenost z dětství. Vyslýchání unesených zločinců šlo podle návodu Fritze Pilze jako po másle. Standa ukládal vzpomínky unesených lidí, uvedených krátkodobě do stavu ztuhlosti, do paměti lizidů, odkud je přeléval ho hlav pomocníků, aby je prověřili a nejdůležitější poznatky zapsali do obžalovacího spisu. Bylo to rychlé, ale opět – bez Standy to nešlo.

Kdyby své vyšetřovatele zatěžoval jen jedněmi vzpomínkami denně, dalo se to snést v pohodě a ráno by se budili s jasnou hlavou. Lidská paměť je našťásti taková, že si trvale pamatuje jen velice silné nebo důležité podněty. Být tomu jinak,

vešlo by se do jedné hlavy jen malé množství cizích vzpomínek. Takhle se dalo u jednoho vyšetřovatele počítat s převzetím vzpomínek až tří set šedesáti lidí ročně, nouzově i s dvojnásobkem. Nebylo to dost na celý svět, ale Standa to chtěl používat jen na nejtěžší případy a pak by si mohli vystačit. Výborné bylo, že se mu hlásili další zájemci z Orizemě a počet vyšetřovatelů stoupal.

Sjöbergovci mu slíbili přednostně zprovoznit lizidy na některém hořícím světě, podobného Adu, kde by bylo možné založit trestanecké kolonie. Zkusili to nejprve na Vytvezylu, ale tento svět byl ještě příliš čerstvý a divoký, takže tam nedokázali lizidy ani postavit, natož uvést do chodu. Na Vytvezylu nebylo snadné najít stabilní skalní kru, nezasypávanou žhavým popelem a sopečnými pumami. Sjöbergovi průzkumníci ale prošli několik jiných hořících světů, pozůstatků dřívějších zločinů Sandišůtů, a nejméně dva byly dost vybouřené, aby se tam daly lizidy postavit.

Standa tvrdil, že vlastní Peklo bude pro pozemšťany výhodné a Sjöbergovci se snažili, takže mu po pouhém čtvrt roce předali nové, plně funkční Peklo.

Šlo teď o to, koho tam nastěhují. Na počátku tam připravili několik zabezpečených obydlí pro strážné a ti už si jistě rychle zařídí zbytek.

Orizemská spravedlnost mohla na Zemi začít...

=*=

Aby neobraceli pozornost a případnou zlobu Sandišůtů k jednomu místu světa, navrhl Standa novou strategii. Parta únosců začala střídavě probírat různé státy. V každé zemi se nejprve zaměřili na věznice, odkud vytahali odsouzené vězně a přenesli do Pekla. Přitom je v Standově sídle vyslechli za použití získávání vzpomínek a zpravidla se tak dozvěděli tipy na další nespravedlnosti.

Část vězňů ale způsobila Standovi menší problémy. Byli totiž nevinní, přinejmenším ne tím, za co byli odsouzení. Standa musel řešit, co s nimi. Propustit je na svobodu? Jejich domovská země by je dál vedla jako uprchlé trestance, brzy by se ocitli zpátky ve vězení a ještě by se dočkali zpřísnění už tak nespravedlivého trestu.

Standa si tyto vězně bral jednotlivě a navrhoval jim nějaké přijatelné řešení. Nejvýhodnější pro něho i pro většinu z nich byla nabídka usídlení v Orizemi, kde na ně budou všichni hledět jako na nevinně a nespravedlivě odsouzené. Získali by tím novou příležitost, navíc vylepšenou vyšší životní úroveň v Orizemi i neobvyklou možností prodloužení života. Komu by vadilo odloučení od rodiny, těm Standa navrhoval přivést si na Orizem i své rodinné příslušníky a příbuzné – pochopitelně jen pokud budou souhlasit i oni. Na Orizemi bylo pořád místa dost a dost.

Našli se ale i takoví, kteří chtěli navzdory všem křivdám zůstat na Zemi. Těm Standa navrhoval počkat na Orizemi, než se jejich případy na Zemi vyřeší. Zamýšlel totiž nejprve obvinít z justičního omylu příslušné soudce, zodpovědné za jejich odsouzení. Někteří mohli dostat šanci napravit vlastní omyly a nevinně odsouzené očistit. Pak by se mohli vrátit nejen rehabilitovaní vězni, ale i soudci. Horší by bylo, kdyby soudci odmítli své přehmaty uznat a napravit, nebo kdyby Standovi vyšetřovatelé zařadili činnost těchto soudců jako úmyslnou. Ti by se pak mohli sami dostat do Pekla jako justiční zločinci. Nebylo to příliš pravděpodobné, ale přehmaty některých soudců byly příliš úmyslné, než aby se daly chápat jako omyl. Pak by se ale návrat nespravedlivě odsouzených zkomplikoval.

Typických justičních omylů bylo ale víc než dost. Byly by snad pochopitelnější v primitivních oblastech, kde justice nemá prostředky k důkladnému vyšetření, jenže počet justičních omylů rostl i ve státech, které se v tomto směru samy považovaly za vyspělé.

Primitivnější společnosti se navíc nějakou spravedlností ani nezdržovaly. Dopadené zločince, vinné i nevinné, tam při dopadení prostě zmasakrovali. Prosluly tím především vojáci, a to nejen ze zemí Afriky, ale i ze zemí, které se prohlašují za demokratické. Stačilo, aby nad nimi neměli dohled novináři. A to bylo prakticky všude, kde se vedly vojenské mise.

Kdekoliv podnikli Standovi kurýři výpravu do státních věznic, spustila proti nim místní média obrovské kampaně. Bylo to pochopitelné. Žádný režim nebude nadšený, když se mu někdo dívá pod pokličky. Ačkoliv Standovi kurýři dbali na to, aby při svých nájezdech nikdy nikomu neublížili, média je líčila jako nejnebezpečnější odnože teroristů, nebezpečnější než sebevrazi, odpalující se uprostřed davů. Pravda, občas jejich nájezdy doprovázela střelba, ale stříleli vždycky jen příslušníci vězeňské ostrahy. Standovi lidé u sebe střelné zbraně vůbec neměli a pokud se zmocnili zbraní ostrahy, spokojili se s jejich zneškodněním. Někdy je nechali rozpálit, až se roztekly na kovové loužičky, ale častěji je zahřáli na takovou teplotu, aby se nedaly udržet v ruce a explodovala v nich munice. Nejdůležitější bylo, že při žádných akcích netekla krev. I když ostraha prostřílela kurýra jako řešeto, nezranila ho. Jakmile kurýr vnikl do cely, zmizel i s vězni do bezpečí dřív, než ostraha stihla otevřít dveře. Bylo tu jediné nebezpečí, že se příslušníci ostrahy postřílejí navzájem. Kdykoliv něco takového hrozilo, kurýři jim zbraně znehodnotili. Naštěstí je ozbrojenci odhazovali, jakmile je začaly pálit do rukou.

Největší, celosvětovou mediální kampaň si Standovi kurýři vysloužili přepadením a vyklizením koncentračního tábora Guantánamo na Kubě.

Standa věděl, že tamní ostraha bude střílet při první známce něčeho nenormálního a poslal tam neobvykle početné komando. V té době měl připravený oddíl šedesáti odhodlaných, které před akcí přeměnil v alohmotu, a do střeženého prostoru i do ubikací vojenské posádky jim předem osobně položil značky přeta.

Výsledkem bylo, že se podařilo vězně odnést bez jediného výstřelu, dříve než se všichni vojáci vzpamatovali ze ztuhnutí.

Média celého světa se okamžitě začala předhánět v líčení zvěrstev, kterých se únosci dopustili na nebohých strážných. Novináři a reportéři se nezastavili ani před falšováním. Uváděli v médiích obrázky a rozhovory s popálenými a zraněnými vojáky v různých amerických nemocnicích, ačkoliv šlo zpravidla o oběti autohavárií. Standovi únosci neměli do médií přístup a proti nařčením se nemohli bránit, ale ani se o to nesnažili. Dobře věděli, že média budou v této fázi proti nim a oni s tím vůbec nic nesvedou. Nechali to na později.

Standa proto pověřil dva hochy pořizováním autentických dokumentů ze všech akcí. Měli na to tablety a snažili se zachytit co nejvíc podrobností o únosech a zejména o překonávání ostrahy. Standa navíc nechal lizidy pořizovat záznamy vysílání všech satelitních televizí. Až nadejde správný čas, všechno zveřejní, ale do té doby museli nechat média lhát, tak jak jsou zvyklá.

Jednou jim to ale spočítají.

=*=-

Guantánamo bylo ze všech světových věznic výjimečné hned v několika směrech.

První výjimečnost byla v tom, že zde byli vězňové zavřeni už desítky let bez soudu. Svědčilo to o mimořádné bestialitě těch, kdo to nařídili. Něco takového je možné v diktaturách, ale i diktátoři nejhoršího zrna se obvykle snaží takové případy před světem nějak ospravedlnit, i kdyby museli soudce k vynesení odsuzujících rozsudků donutit hrozbami nebo silou.

Americký prezident tento stav legalizoval, když prosadil zákon, podle něhož je možné věznit podezřelé z terorismu libovolně dlouho bez soudu a dokonce i bez sdělení obvinění. Do té doby byli vězňové na Guantánamu protiústavně. Po tomto aktu to bylo i nadále protiústavní, jenže v souladu s americkými zákony. To, že jsou samy tyto zákony protiústavní, zřejmě nikoho nepálilo.

Druhá výjimečnost této neobvyklé věznice byla v tom, že zde nebyly cely, ale pouhé klece. Ty by vojákům umožnily ve velice krátké době vězně postřílet, kdyby se začali nepochopitelně ztrácet. Aby k tomu nemohlo dojít, bylo nutné nejprve tvrdě vyřadit vojenskou ostrahu. Proto musel Standa vázat část únosců na hlídání akceschopnosti vojáků a znovu je vyřazovat, kdykoliv by se vzchopili.

Třetí výjimečnost zjistil Standa až dodatečně a pořádně jím otrásla.

Soudy nemohly zdejší vězně odsoudit, protože nebylo zač. **Všichni vězni byli nevinní.** Byli uvězněni pro formální podezření z terorismu, ale důkazy o konkrétních zločinech chyběly. Většinu jich zajali američtí vojáci náhodně na ulici, když se některému z nich zdáli podezřelí. Ale uvěznění na déle než deset let na tak chatrný důvod, to je opravdu silné kafe.

Jak je ale možné, že k něčemu tak otřesnému mohlo dojít?

Amerika se stala terčem teroristických útoků. Podle oficiálního vysvětlení za ně mohla tlupa dobrodruhů, se kterou by

si možná poradil i větší pes, ale s tak pronikavým úspěchem, jaký nikdo ve světě neočekával.

Zničení několika letadel a dvou mrakodrapů v New Yorku byla drobnůstka, jaká by normálně vůbec nestála za řeč. Donebevolajícím úspěchem teroristů bylo, že Američanům sebrali svobodu. Nejpikantnější je, že si ji Američané nenechali sebrat od teroristů, ale od vlastních představitelů. Zákony likvidující občanské svobody předložil Kongresu jejich vlastní prezident, schválili je jejich vlastní zástupci. Co jim ještě zbylo z jejich starých svobod? Jedna ošuntělá socha – a nejdéle, zuby nehty udržované právo držet zbraně.

Když Standa zjistil, že vězňové z Guantánama nejenže nejsou ničím vinni, ale většinou nemají ani tušení, co se jim klade za vinu, upozornil na to všechny vyšetřovatele, kteří se toho dne zabývali probíráním vzpomínek zajatců. Měli se zaměřit na cokoliv, co by dalo tomu neuvěřitelně dlouhému věznění důvod. Nestačila pouhá nenávisť k Američanům. Ta vznikla přirozeně při agresi jejich vojsk do zemí, odkud vězňové pocházeli, navíc byla násobená křivdami nesmyslného zatčení a umocněná zločiny, jichž se na nich jejich vězňové dopouštěli. Mučení, psychický teror do úplného zlomení – to přece byly zločiny nejhoršího zrna, hodné mezinárodního soudu!

Žádný mezinárodní soud však nebyl ochoten zločiny tohoto druhu soudit. I to cosi vypovídalo o žalostném stavu spravedlnosti na Zemi. O tom si ale Standa nedělal iluze od chvíle, kdy je exekutor bez sebemenší příčiny připravil o všechno. Jen věděl, že bude strašná práce tohle napravit!

Nechal si všechny zajatce shromáždit do velkého sálu svého tajného podzemního sídla, aby je mohl oslovit všechny najednou. A pak mezi ně vstoupil – jako vstupuje krotitel do lví klece.

Překvapilo ho, že nikdo ze zajatců neprojevuje při jeho příchodu hněv. Očekával, že je bude muset nejprve přesvědčovat, že nepatří k Američanům, aby s ním byli ochotní jednat. Nečekal,

že ticho při jeho vstupu do sálu bude pokračovat, i když si ho všichni všimnou.

„Vítejte v mém paláci!“ oslovil je prostě.

Jedna z jeho neuvěřitelných možností Vědoucího byla, že mohl mluvit po zařazení překladače do svých myšlenek. Kdysi se ve škole na Zemi učil anglicky, ale teď, ačkoliv dál uvažoval česky, si mohl nechat vlastní myšlenky překládat prakticky do libovolného pozemského jazyka, takže je teď vyslovoval čistou arabštinou. Předpokládal, že mu bude alespoň většina rozumět, ale překvapilo ho, že po jeho slovech ticho nepřestávalo. Nikdo ani nešpitl. Stáli před ním ve věžeňských oranžových oblecích mlčky, jen ho upjatě pozorovali. Nedalo se odhadnout, zda s nenávisí nebo s nadějí.

„Na úvod vám chci dát hádanku,“ pokračoval raději dál čistou arabštinou. „Víte, proč jste se dostali do mého paláce a kde se ten palác nachází?“

Mlčení bylo také jakousi odpovědí. Nemohli to vědět, to jim musel říci sám.

„Zřejmě to nevíte, nevádí, řeknu vám to,“ pokračoval po chvílce, když se nedočkal odpovědi. „Můj palác leží pod silnou vrstvou skály a nevede sem žádný vchod, chodba ani dveře. Může sem vstoupit jen ten, kdo dokáže projít skálou. Tu schopnost ale žádný člověk na světě nemá. Ptám se vás tedy, chápete, co to znamená?“

„Že nám lžeš!“ řekl stručně, ale jasně jeden z bližších zajatců.

„Mýlíš se,“ odvětil ihned Standa a usmál se. „Znamená to, že my, kteří jsme vás sem unesli, jsme přišli z jiného než z vašeho světa. Jsme lidé z hvězd a proto máme i schopnost projít skálou.“

„To není možné!“ odvětil ihned poměrně klidně zajatec.

„Je to nejen možné, ale je to pravda,“ odvětil Standa. „Můžete se o tom přesvědčit. Podejte mi ruku na znamení míru mezi námi.“

Napřáhl ruku k zajatci, ale v téže chvíli se nepozorovaně změnil v aliohmotu, takže když mu zajatec váhavě ruku podal, jejich ruce prošly jedna druhou. Při této ukázce ztuhli všichni.

„Už věříte, že nejsme z vašeho světa?“ usmál se Standa, když se změnil do normální hmoty.

„Kdo tedy jste?“ vyhrkl zajatec zmateně.

„Lidé jako vy,“ vysvětloval mu Standa. „Jenže jsme přišli z hvězd. To byste mohli pochopit, ne? Máte aspoň nějaké představy o světech ve hvězdách?“

„V Koránu nic takového není!“ namítl suše zajatec.

„To je v pořádku,“ souhlasil s ním Standa. „Korán je kniha z vašeho světa. Nemusí v ní tedy být něco, co na váš svět vlastně ani nepatří.“

„Alláh je veliký a Mohamed je jeho prorok!“ řekl hlasitě zajatec a všichni při těchto slovech na okamžik sklonili v úctě hlavy.

„Alláh je veliký!“ opakoval po něm Standa. „Ale Mohamed byl jeho prorok jen tady, na Zemi. U nás ve hvězdách nikdy nežil. Shodneme se tedy aspoň na tom, že Alláh je veliký. Souhlasíte?“

„Vy jste bezvěrci!“ napadl zajatec Standu, našťěstí jen slovně.

„Shodneme se aspoň, že Alláh je veliký?“ opakoval návrh Standa. „Korán přece napsal tady na Zemi Alláhův prorok Mohamed. Obojí proto patří sem, na Zem. My jsme ale přišli z hvězd.“

„Sláva Mohamedova se i hvězd dotýká!“ trval na svém zajatec.

„To ano, neboť i my o něm víme,“ přikývl Standa. „Ale on sám i jeho učení patří sem na Zem, to byste měli uznat. My máme jiné proroky, které vy ani neznáte. Shodněme se aspoň na tom, že Alláh je velký!“

„Na tom se shodnout můžeme,“ připustil nepříteli ochotně zajatec. „Ale pokud jste opravdu z hvězd, co děláte tady, v našem světě?“

„Jsme tu zatím jako hosté,“ řekl Standa. „Ovšem i jako hosty nás zaujala nespravedlnost, jaká ve vašem světě panuje. Chtěli bychom vám pomoci a proto jsme vás unesli z vězení. Neočekávali jsme ale, že jste tam byli nespravedlivě všichni.“

„Alláh ať zatratí ty, kdo nás tam mučili!“ řekl s procítěnou nenávistí stále týž zajatec. Zřejmě se právě stal s mlčenlivým souhlasem ostatních jejich mluvčím.

„Všem se dostane spravedlnosti,“ ujistil je Standa. „Ale teď jde o vás. Zjistili jsme, že jste byli ve vězení neprávem. Proto se tam už nevrátíte. Můžeme vám nabídnout několik jiných možností. Budete si muset vybrat tu nejvhodnější, ačkoliv ideální asi nebude žádná.“

„Co nám nabízíte?“ zeptal se stručně mluvčí zajatců.

„Možností je víc,“ opakoval Standa. „Řeknu vám některé a až pak se rozhodnete. První, pro vás možná nejlepší, by byla, kdybychom vás vzali do některého našeho světa ve hvězdách. Máme jich tam víc, určitě by se pro vás našlo místo. Výhodou by pro vás bylo, že u nás získáte delší život bez velkých starostí. Nevýhodou by bylo, že byste si tam museli nejprve zvykat, než byste tam byli jako doma, a ztratili byste na nějakou dobu kontakt s domovem – který jste v zajetí beztak neměli.“

„Dobře – a jiné možnosti?“

„Druhá možnost by byla, že vás vrátíme domů,“ pokračoval tedy Standa. „Výhodou by pro vás bylo, že to doma znáte. Zvykat byste si ale museli na to, že tam nebudete v bezpečí. Prozatím není v našich silách zabezpečit vás kdekoliv na světě. Takže bych vám navrhl třetí možnost. Zůstaňte tady u nás, a podílejte se s námi na obnovení spravedlnosti na tomto světě.“

„Jiné možnosti nejsou?“

„Jistě by jich bylo víc,“ řekl Standa. „Ale tyto tři jsou podle mého názoru nejlepší.“

„Co si máme představit pod tou třetí možností?“ zeptal se mluvčí zajatců. „Co to znamená, podílet se na obnovení spravedlnosti?“

„Nevrátili byste se domů, kde pro vás beztak není bezpečno. Ubytovali bychom vás buď tady pod zemí, nebo ve hvězdách. Získali byste naši schopnost procházet zdmi i mřížemi a odolnost proti zbraním. Mohli byste nám pak pomáhat napravovat křivdy tohoto světa.“

„Pokud jde o pomstu, jsme k ní ochotní kdykoliv,“ řekl rychle mluvčí. „Je to i naše přání.“

„Ale my nechceme pomstu, jen spravedlnost,“ nesouhlasil Standa. „To není totéž. My například pro spravedlnost zásadně nikoho nezabíjíme – a to byste museli dodržovat i vy.“

„To pak není žádná spravedlnost!“ vybuchl mluvčí. „Jen smrt vrahům může být spravedlivá!“

„Spravedlnosti se dá dosáhnout i bez zabíjení,“ namítl Standa. „Hynku, zanes ho na okamžik do Pekla, ať vidí, co tam čeká na naše zločince!“

Poslední větou se obrátil česky na svého kurýra, sledujícího jeho vyjednávání. Hynek pochopil, co má dělat, přistoupil k mluvčímu zajatců a v okamžiku s ním zmizel. Ostatní poděšeně od Standy ucouvli o další krok, Hynek se však po několika vteřinách opět objevil i s mluvčím, kterému bylo na obličeji znát, že právě prošel nějakou hroznou zkušeností.

Standa si ho chvíli prohlížel. Zajatec se naštěstí brzy ovládl a získal ztracený klid.

„Nikdo tam naše odsouzence nemučí,“ pokračoval Standa po chvilce vyčkávání. „Nemučíme je, ani je tam nezabíjíme. Ale když si představíte život v tom světě...“

„Svět věčného zatracení!“ vydechl v hrůze zajatec. „Ano, jen věčný život v zatracení je horší než smrt...“

„Věčné zatracení by bylo příliš kruté,“ namítl Standa. „Stačí prožít tam rok, aby každého přešla chuť na další zločiny. A rok je malý trest, těžší zločiny trestáme víc. Co bys řekl trestu osmi set let živoření ve světě, kam jsi jen na okamžik nahlédl?“

„Osm set let... to je přece totéž co věčnost!“ oťrásl se zajatec.

„No, je v tom přece jen rozdíl,“ nesouhlasil Standa. „Po osmi stech letech odtud vyjde i lev jako beránek. Musí ovšem vědět, že tam byl spravedlivě. Že si to opravdu zasloužil. Ale naše soudy jsou spravedlivé, nikoho tam nepošleme nevinně.“

„A jaký trest tam čeká vraha, který zastřelil tři malé děti i s jejich matkou?“ vybuchl mluvčí.

„Spravedlivý,“ přikývl Standa. „Kdyby to nebylo nic víc, bylo by to osmdesát let. Bez možnosti amnestie, bez předčasného propuštění za dobré chování. Já vím, těm čtyřem to život nevrátí, ale jen si na druhé straně představ... celých osmdesát let tam skřípat zuby...!“

„A po těch osmdesáti letech...?“

„Takového už pak ani nenapadne ukládat někomu o život,“ přikývl Standa. „Zejména když si představí, že by ho pak čekaly další desítky let tam... tohle vyléčí každého.“

„A co v tom můžeme udělat my?“ zeptal se suchým hrdlem mluvčí po chvilce rozmyšlení.

A Standa je měl tam, kde je chtěl mít. Nabídka účasti v něčem, co přináší spravedlnost, byla pro ně docela lákavá, zejména po tom, co sami nedávno prožili.

„Můžete se stát našimi policisty,“ nabídl jim. „Policista v našem pojetí nechodí po městě, aby dával řidičům pokuty za špatné parkování. Naši policisté chodí zatýkat darebáky, které jim určí naši detektivové. Naučíte se procházet zdmi, zneškodňovat zbraně a přenášet se přes hory a doly. Nic víc, ale i to je dost. Nebudete zjišťovat, koho máte přinést, to je záležitost detektivů,

ani co se s nimi bude dít dál. To zase necháte našim soudcům. Platí?“

„Proč bychom měli zatýkat jen ty, koho nám někdo jiný označí?“ zarazil se mluvčí zajatců. „Vy nám snad nevěříte?“

„Neumíte číst myšlenky,“ odvětil klidně Standa. „To umí jen naši detektivové a jen díky tomu si můžeme být jistí, že nepotrestáme nevinné. Můžete zatknout člověka, který spáchá zločin přímo před vámi, aby o jeho vině nebyly žádné pochyby, ale uznejte sami, to by byla opravdu výjimka.“

„Čtete lidem myšlenky?“ podivil se. „To je opravdu příšerná vlastnost! Ale pro spravedlnost může být i užitečná. A ve které oblasti světa bychom měli to... působit?“

„Všude,“ pokrčil Standa rameny. „Všude, kde to bude potřebné. Máte pravdu, čtení myšlenek je velice zneužitelná vlastnost, ale když se nezneužívá, mohou se jí obávat jen zločinci. Vám jsme také přečetli myšlenky, ale když jsme zjistili, že jste byli ve vězení nevinně, znamenalo to pro nás jediné, že vás musíme osvobodit. Tak to bude spravedlivé.“

„Ale vy pak o nás... víte všechno? I z dřívějška?“

„Víme, ale nic z toho nebylo zavrženíhodné,“ ujistil ho Standa. „Možná vás to uklidní, ale naši detektivové většinu z toho rychle zapomenou. Jinak to ani nejde, bez zapominání se do lidské hlavy tolik poznatků nevejde. Naši detektivové musí všechno důležité zapsat, protože druhého dne už nic nevědí. Ale tak je to jistě nejlepší.“

„A budete se také zabývat našimi... věznicemi?“

„Jistě,“ přikývl vážně Standa. „Máme o nich dost důkazů. Škoda, že vám při mučení nasazovali na hlavy černé pytle, takže si nepamatujete jejich tváře. Ale až je dopadneme, z jejich vzpomínek si sami zjistíme, kdo se toho účastnil aktivně a kdo jen přihlížel.“

„A co ti, kdo jen přihlíželi?“ zajímal se další.

„Budou mít menší vinu,“ ujistil ho Standa. „Ale vina je už takovým věcem přihlížet. Bez viny může být jen ten, kdo proti tomu dal najevo odpor.“

„To u nás nebyl nikdo,“ ujistil ho jiný.

„Je to možné,“ připustil Standa. „Na taková místa se vybírají jen dostatečně otrlí. Ale pobyt ve světě zatracenců napraví i sadisty.“

„A budeme se toho účastnit už teď?“

„Co nejdřív,“ ujistil ho Standa. „Něco vás naučíme a můžete začít.“

„To je dobře – abychom jim mohli aspoň trochu vrátit jejich pohrdání!“

„Budete mít příležitost – ačkoliv, pohrdání vás brzy přejde,“ řekl Standa vážně. „Zpočátku vás to možná uspokojí. Pomsta někdy bývá sladká, znám to také. Ale pak se změní ve smutek, i když vám způsobili veliké křivdy. Však uvidíte!“

„Ale vy přece pomstu uznáváte, ne?“

„Jak se to vezme,“ pokrčil rameny Standa. „Vaším úkolem i pomstou bude, že viníky přivlečete ke spravedlnosti. Sami je trestat nemůžete. Uvědomte si, pořád můžete přivléci nevinné. O vině a trestu se rozhodne až tady, podle jejich vzpomínek. Trest proto musíte nechat na povolanějších.“

„To by mohlo být nejspravedlivější,“ připustil mluvčí zajatců.

„Alláh je velký!“ stvrdil to další.

=*=

Když se média, zejména americká, předháněla v líčení utrpení hrdinných strážců demokracie na námořní základně Guantánamo, vymýšlela si o sto šest. Jenže brzy se ukázalo, že všechna tato líčení byla vymyšlená a zfalšovaná.

Pravda vyšla najevo, až když během další noci záhadně zmizeli všichni strážci a zaměstnanci Rentgenového campu – koncentračního tábora, proslulého zejména dlouhodobým

vězněním vězňů v otevřených klecích bez řádného soudu, mučením podezřelých, otevřeně porušujícím Ženevské konvence a splňujícím proto označení válečných zločinů.

Pro tyto válečné zločiny byli G.W.Bush spolu s několika členy své vlády a s Tonym Blairem z Velké Británie v nepřítomnosti označeni v květnu 2012 tribunálem pro válečné zločiny v Kuala Lumpur »vinnými v plném rozsahu z genocidy a zločinů proti lidskosti« během války v Iráku. Tribunál se jednomyslně shodl podle článku 6 Norimberské charty o jejich vině na mučení s tím, že důkazy byly spolehlivě prokázány a že Bush a členové jeho vlády si byli plně vědomi porušování Ženevské konvence a konvencí o mučení z r.1984, ale nijak nezasáhli proti jejich porušování.

Náhlé zmizení zaměstnanců koncentračního tábora následovalo třetího dne po zmizení vězňů. V té době trval v celé vojenské základně Guantánamo nepřetržitý stav poplachu a nejvyšší bojové pohotovosti všech jednotek. Navzdory tomu se ráno třetího dne ukázalo, že v noci záhadně zmizelo dalších několik tisíc lidí, tentokrát vězňů a zaměstnanců.

K zátoce ihned zamířila flotila válečných lodí, na letišti přistála letka interceptorů US-Navy, ale záhada přetrvávala. Podařilo se zjistit jen to, že všichni zmizeli v průběhu pěti minut a nikdo na svou obranu nestačil použít služební zbraň. Několik zbraní našli ležet v místnostech, část jich byla záhadně poškozená vysokou teplotou, jakoby je někdo na pár minut položil do kovářské výhně. Experti však tento druh poškození zbraní ihned prohlásili za přísně tajný, čímž znemožnili srovnání s jinými oblastmi Země. A protože se stejně zachovali experti ve všech zemích, nikoho nenapadlo, že je tento druh poškození zbraní pro podobné události dokonce typický.

Hned následujícího dne se však stalo něco nečekaného.

Osm zmizelých, tři vojáci a pět civilních zaměstnanců, z toho tři ženy, se nečekaně objevilo před polednem v prázdné důstojnické jídelně Rentgenového campu.

Nikdo z nich nebyl schopen vysvětlit, kde se těch šestatřicet hodin nacházel. Poměrně shodně popisovali své zmizení – někteří hovořili o setkání s neznámými průhlednými postavami, jiní si na nic takového nepamatovali, ale všichni tvrdili, že se po neočekávaném trhnutí ocitli v kamenné cele, kde je navštívili lidé v oranžových šatech, jaké předtím nosili vězňové. Pak si však už nic dalšího nepamatovali, někteří sice neurčitě hovořili o tom, že se chvílemi budili na bílém lůžku, ale nemohli na to přísahat a nepamatovali si žádné podrobnosti.

Všech osm však mělo v kapsách oděvu záhadný dopis v zalepené obálce bez adresáta. Když se na to přišlo, vojenští vyšetřovatelé jim dopisy zabavili a podrobili zkoumání.

Na nevelkém listu papíru byl u všech stejný, stručný, ručně psaný anglický nápis.

»Nevinní z Guantánama. Nelze je obvinit, je třeba je vrátit s omluvou do X-ray campu.«

Podepsán Vědoucí, guvernér Země.

=*=

Invaze z Orizemě

Diktátoři patřili na Zemi odjakživa k nejlépe chráněným osobám.

Snad ještě ve středověku vyrazili králové na koních v čele svých armád do boje. To ještě byli praví rytíři železní a zlatí, kteří riskovali, že sami padnou na poli válečném. Posledním diktátorem, osobně řídícím své vojsko v bitvě, byl nejspíš Napoleon Bonaparte. Ostatní potentáti v jeho době se už na bitevním poli nechali zastupovat jen svými maršály a generály.

Ve dvacátém století se bitevní vřavě vyhýbali i generálové. Budiž čest přiznaná několika málo výjimkám, jako byl Hitlerův generál stíhacího letectva Galland, který i na konci války občas usedl do kabiny stíhačky, aby si sestřelil pár amerických bombardérů a vykličkoval pak mezi americkými mustangy, nebo maršál Paulus, zajatý se svými vojáky u Stalingradu.

Jednadvacáté století už žádnou takovou výjimku nepřineslo. Nejen diktátoři, ale i generálové svá vojska dirigovali z tepla velitelských bunkrů, nejlépe na hodně vzdáleném kontinentě. Tato doba proslula piloty, sedícími v teple a v bezpečí plně klimatizovaných kancelářích na opačné straně světa a bezohledně bombardujícími nezúčastněné civilisty kdesi ve vzdálených zemích. Občas se strefili do pravých vojenských cílů, což propaganda vždycky vynášela jako úspěch, zatímco mrtvé civilisty cynicky označovala jen za »vedlejší škody«, ačkoliv jich bylo mnohonásobně víc než úspěchů.

V tomto století se už málokterý potentát odvažoval vydat se mezi lidi. I papeži se po několika atentátech museli oddělovat od lidí alespoň neprůstředným sklem obrněných papamobilů.

Nejlépe chráněnými potentáty byli v poslední době američtí prezidenti. Ti nemohli důvěřovat ani svým nejvěrnějším spojencům – jak se ukázalo, když gruzínský atentátník hodil po Georgu W. Bushovi a spřáteleném diktátoru Saakašvilim granát,

naštěstí pro oba nefunkční. Do některých zemí se nesměli odvážit vůbec – v Malajsii je soudní tribunál právoplatně prohlásil za válečné zločince. Ani po skončení funkčního období a trvalém opuštění úřadu si nebyli jistí životem. Potřebovali pak doživotní ochranku a dobře se rozmýšlet, kam se mohou odvážit cestovat a kam to nesmí v žádném případě riskovat. Jejich civilní rezidence se podobaly pevnostem, obehnaným více bezpečnostními pásmy, kam bez důkladného prověření nesměl nikdo ani nahlédnout, natož vkročit.

Když ze svého opevněného texaského ranče zmizel prezident na odpočinku G.W.Bush, vznikl samozřejmě poplach. Jedinou stopou po něm zůstala na jeho psacím stole položená vizitka velikosti kreditní karty se strohým jménem: Vědoucí Země. Navíc zde byla uvedená provokační internetová adresa www.hell.usa a na zadní straně bylo anglicky ručně připsáno:

»G.W.Bush patří za své válečné zločiny do Pekla. Vědoucí Země.«

Někdo neznámý se zřejmě snažil vyvolat podobnost se záhadnými událostmi na Guantánamu. Jakoby šlo o tutéž osobu, případně organizaci. Analytici FBI však o tom pochybovali. Nedokázali si představit, jak obrovská organizace by byla potřebná na takové grandiózní akce, kdo by ji dokázal financovat bez sebemenšího povšimnutí světových bank a jak by bylo možné utajit její sídlo, aniž by je odhalily satelitní kamery. Detektivové se neměli čeho zachytit. Svědectví byla nedostatečná, nevěrohodná až zmatečná, na místě nezůstal jediný otisk prstů, jediná stopa, jediný zapomenutý předmět. Sledovací kamery v Rentgenovém táboře zachytily množství cizích postav, ale při bližším vyhodnocování se experti chytali za hlavy. Většina postav byla poloprůhledná, byly skrz ně vidět předměty stojící za nimi. Tento dav se jako povodeň vevalil do ostře sledovaných klecí vězňů, kde se rozplynul jako unikající pára. Jen poslední z postav bylo možné sledovat při jejich záhadném mizení, ale expertům

i to přidělavalo vrásky. Když poloprůhledná postava došla k vězni – a později k vojákovi nebo zaměstnanci tábora – bleskově i s nimi zmizela, takže byly na některých snímcích zachyceny jen horní půlky postav – než kamera dokreslila políčko, byl zbytek obrázku prázdný.

Bývalý prezident samozřejmě neměl v soukromé pracovně žádnou kameru, takže se nedalo dokázat, jakým způsobem zmizel. Ve zbytku jeho usedlosti však bylo takových kamer plno – ale na žádné se nic podezřelého neobjevilo. Experty to dokonce svedlo k domněnce, že únos exprezidenta má na svědomí někdo jiný než akci v Guantánamu. Bez důkazů to ale nemohli věrohodně potvrdit, ani vyvrátit. Obě akce přece jen spojovalo, že se k nim přihlásil jakýsi »Vědoucí«.

»Vědoucí«, kterého však nikdo nespatrił.

=*=-

Zkoumání vzpomínek bývalého amerického prezidenta se chopil Standa osobně. Nezkoumal je ale průběžně. Nejprve jeho vzpomínky nahrál do paměti lizidů, pak je poskytl třem dobrovolníkům ze svých »detektivů« a na konec je začal zkoumat i sám. Všichni čtyři zaznamenávali své poznatky do společného protokolu, aby jeden druhého upozornili na podrobnosti hodné záznamu.

Standa se však nejvíc ze všech čtyř zaměřil na prezidentovy zkušenosti se Sandišůty.

Tentokrát očekával správně. Nejvyšší představitel nejmocnější světové velmoci byl poměrně často hostitelem některého ze Sandišůtů, který za něho rozhodoval o osudech planety. Shodovalo se to i s tím, co prosáklo do pozemských médií, když G.W.Bush několikrát naznačil, že dělá jen to, co mu nařídil sám Bůh. Sám si to dokonce i myslel – na rozdíl od jiných mu Sandišůti nikdy nesdělili, jak by jim měl říkat a jejich nejmocnější loutka ani netušila, co slovo Sandišůt znamená.

Domníval se však, že v takových chvílích jedná pod vlivem Božím a nenechal si to vzít.

Tím ale nastal pro spravedlnost zapeklitý oříšek. Byl tento člověk skutečně zodpovědným za zločiny, které za něho rozhodl někdo jiný? Mezi těmito zločiny bylo i zahájení dvou ničivých válek, při kterých zahynuly miliony lidí. Tyto příkazy přece vydal Sandišůt v jeho těle a prezident vlastně byl jen další z jeho obětí. Potíž byla v tom, že prezident tak jednal, i když ho jeho parazit opustil. To by pak byly jeho vlastní zločiny – kdyby nebyly vyvolané předchozím ovládním.

Prezident byl zkrátka přesvědčen, že jeho kroky řídí sám Bůh a že jedná podle jeho příkazů. Jeho našeptávač mu nařídil vyvolat válku – a prezident ji pak vedl i bez něho. Sandišůt mu nařídil vydat zákony, odebírající Američanům jejich svobody – a prezident je pak v Kongresu sám protlačil i s použitím pohrůzek. Proslulý zákon PATRIOT Act dostal od Sandišůtů v hotové podobě, ale pak už jej sám bez nejmenších skrupulí prosadil.

Standa si s tím poprvé nevěděl rady. O Sandišůtech neměl pochybnosti. Ti svoji loutku přinutili vydat rozkazy k zabíjení a měli by se zodpovídat i za miliony takto vyvolaných vražd. Jenže když jeho tělo opustili, prezident další rozkazy vydával už bez jejich přispění. A byly to pěkně sadistické rozkazy! Bombardování sekačkami kopretin – jedna bomba – jedna vesnice dokonale srovnaná se zemí a vyvražděná do posledního kojence, aniž by piloti bombardérů tušili, zda hluboko pod nimi jsou nepřátelští bojovníci nebo jen bezbranní vesničané.

V roce 2004 vydal i bez našeptávání Sandišůty rozkaz dobýt za každou cenu město Fallúdz, ovládanou povstalci proti centrální loutkové vládě. Americká armáda rozkaz splnila s mimořádnou brutalitou pomocí zakázaných chemických zbraní, především fosforových a radioaktivních bomb. V bojích přišla o necelou stovku mužů, ale ve vyvražděném městě, prakticky

srovnáním se zemí, zůstalo čtyřicet tisíc mrtvých, včetně žen a dětí. Navíc jsou tam lidé poškození tak masívní radiací, jako svého času oběti v Hirošimě.

Pozemský tribunál pro válečné zločiny v Kuala Lumpur prohlásil tuto vojenskou operaci za genocidu a válečný zločin nejhoršího druhu. Také podle původních gufyrských počtů by za to měl prezident dostat nejvyšší trest – deset tisíc let nucených prací v Pekle, zakončených zpopelněním zaživa. Prezident se nemohl vymlouvat. Použití fosforových a radioaktivních bomb osobně nařídil a musel si být vědom, jaké mají na lidi účinky. Rakovina, leukémie, dětská úmrtnost, znetvořeniny. Američtí vojáci to jen provedli, jak je jejich zvykem – přesně, bestiálně a bez přemýšlení.

Co teď s tím?

Standa si do svého podzemního sídla povolal na radu otce Mihoviče, ale ani on tento zapeklitý oříšek pro spravedlnost nevyřešil.

„Převezmeme gufyrské zvyky a pak je přece situace jasná,“ navrhl mu.

„Jenže je tady i to předchozí našeptávání, které mohlo překonat jeho svědomí,“ připomněl mu Standa. „On za většinu těch nejhorších věcí nemůže!“

„Ale pořád může za tolik lumpáren, že to podle mě stačí. Víš co? Nech to zatím nedořešené. Klidně ho pošli do Pekla, nějaké to utrpení si tak jako tak zaslouží, ale já o tom svolám velkou Radu Starších a kdyby to nestačilo, můžeme ještě použít všelidové hlasování. Souhlasíš?“

„Nebudu proti,“ řekl Standa. „Příčí se mi gufyrské zpopelnění po tak dlouhé době utrpení. Jaký je v tom smysl? A kromě toho si nejsem jistý, zda by neměli být nejprve obžalováni Sandišůti.“

„Škoda, že v něm žádný nebyl, když jste ho unášeli!“ vzdychl si otec Mihovič.

„Škoda,“ souhlasil Standa. „Řídili ho a vlastně z něho takovou bestii naprogramovali. Když pak předal prezidentský úřad, odhodili ho. Každý prezident pro ně přestal být zajímavý, jakmile skončil. Ale podívám se na toho současného, mohl by mít svého loutkovodiče u sebe, ne-li přímo v sobě.“

„Zkus to,“ souhlasil otec Mihovič.

„Uvidíme,“ slíbil Standa.

=*=

Současný americký prezident včas pochopil, že teď nejspíš půjde o krk jemu. Pochopil, že ho žádný podzemní kryt nezachrání a použil prostředek, který by měl jeho únosu úspěšně zabránit.

Je velice pravděpodobné, že to ani nevymysleli lidé, ale Sandišůti. Ti se přece už dávno mohli obávat, že se na Zem vypraví gufyrové a vymysleli prostředky, které by jim to maximálně ztížily.

Nepřekonatelnou překážkou pro gufyry bylo americké prezidentské letadlo, známé ve světě pod heslem *Air Force 1*. Jedině na jeho palubě měl být prezident před nimi bezpečný. Sandišůti se při svých úvahách hodně spoléhali na gufyorskou čest. Gufyrové by asi nepoužili sestřelení civilního letadla, při jehož havárii by zahynuli i nevinní. To Sandišůti by si takové starosti nedělali. Ve světě jsou známé případy sestřelených civilních letadel, ať zveřejněné, jako byl korejský dopravní letoun sestřelený Rusy nad Sachalinem, Američany sestřelený iránský dopravní airbus, Izraelci sestřelené libyjské letadlo, nebo jsou dodnes zahalené tajemstvím, jako havárie letadla, na jehož palubě byl generální tajemník OSN Dag Hammarskjöld v Africe.

Většinou byli viníci těchto tragédií za své zločiny namísto odsouzení naopak vyznamenáni. Byly to ale zločiny výhradně lidí, nebo se na nich podílely také cynické bytosti z vesmíru?

A snažili se prezidenta Spojených států chránit jen lidé? Anebo – nejen lidé?

Co věděli Sandišůti o možnostech gufyřů?

Znali jejich adchyf, umožňující přesuny na libovolné vzdálenosti i mezi vesmíry. Když zjistili, že gufyrové na Zem posílají děti pozemšťanů, tvrdě na ně udeřili, Podle gufyřů šlo o neošetřenou výjimku, vlastně díru ve smlouvách, ale Sandišůti to považovali za důvod k brutálnímu vyhrožování a gufyrové své záchytné body raději ze Země až příliš poctivě stáhli.

Mohli se Sandišůtové domnívat, že jim tenkrát gufyrové nějaké záchytné body zatajili, aby se časem mohli vrátit? Nejspíš ano, Sandišůti neměli prostředky k jejich odhalení. Věděli jen, že tyto prostředky gufyrové mají a měli i jakousi hrubou představu o jejich možnostech.

Znali i aglomno a ačkoliv sami používali jednodušší verzi tyhborgyr, o vlastnostech allohmoty měli poměrně dobré představy. Jistě pochopili, jaké prostředky byly při nedávných únosech použity. Prezidentské letadlo bylo ale ve vzduchu objekty z allohmoty nedosažitelné a dokud by nepřistálo, byl by na něm prezident v naprostém bezpečí. Air Force 1 dokáže ve vzduchu doplnit z tankovacích letadel palivo a mohlo by se poměrně dlouho udržet mimo dosah gufyřů.

To vše by platilo, kdyby byli protivníkem Sandišůtů jen gufyrové, případně i gufyry vybavení pozemšťané. Sandišůti ale neměli o konfliktu správné představy. Netušili, že jim lidé odebrali vládu nad lizidy a že se na Zemi nenachází ani jeden gufyř. Pokud pátrali po svých největších vesmírných konkurentech, pátrali marně. Museli by pátrat výhradně po lidech... ale těch je na Zemi tolik, že se mezi nimi pár tisíc příchozích z vesmíru ztratí.

V každém případě Standa brzy zjistil, že jeho cíl v současné době létá někde nad mraky, takže na něho nemůže. Nevadí, řekl si. Nepřetržité létání stojí mnoho paliva a doplňování tankovacími letadly ve vzduchu je hodně marnotratné plýtvání. To dlouho nevydrží.

Bohužel se nemohl zabývat stíháním jednoho letadla, i když v něm byl tak významný člověk, nejspíš i se svým parazitem. Jenže jen Standa uměl číst lidem vzpomínky, proto byla jeho přítomnost na základně důležitější. Sledování ale mohl svěřit přátelům. Nebude jednoduché najít ve vzdušném prostoru Spojených států, kde se denně pohybuje tisíce letadel, jedno konkrétní, ale měl by se o to aspoň pokusit.

Pozval si z Orizemě Brdlíkovice dvojčata Pét'u a Pavla, vysvětlil jim, co mají hledat a slíbil jim všemožnou podporu a všechny prostředky, o které požádají. Bylo by dobré letadlo Air Force 1 najít, sledovat a až přistane, položit tam dvě prétové značky: na letiště a přímo do letadla. Zbytek měli ponechat přepadovému komandu, Standovi hoši měli přece jen více zkušeností. Měl tam být Sandišůt, takže by ty zkušenosti byly potřebné.

Sám se musel soustředit na jiné...

=*=

Dlouhé Standovo úsilí bylo nakonec úspěšné. Podařilo se mu vymyslet, jak na to s aglomnem.

Dokud byl on a Slávka jediní, kdo aglomno ovládal, musel před každou akcí osobně převádět své lidi do allohmoty a po skončení akce vracet do reálné hmoty. Bylo to poměrně rychlé, ale přece jen to zdržovalo. Ještě horší bylo, že všichni museli během akce zůstat ve formě allohmoty, což je omezovalo. Dokázali některé předměty obalit polem rationu, dokázali s nimi pomocí práta přeskočit třeba až na opačnou stranu Země, ale žádný předmět nedokázali uchopit rukou.

Standa přitom přišel na odlišné řešení než gufyrové – a jak se zdálo, šikovnější.

Tyhborgyr, základ aglomna, se mu podařilo vestavět přímo do lizidů, takže nepotřeboval další úpravy lidí. Kdo měl ovládat lizidů, mohl se nyní převádět podle potřeby do allohmoty a naopak, mohl tak dokonce převádět i různé předměty – a to na

pouhý myšlenkový povel lizidům. Stačilo by naučit dobrovolníky správný myšlenkový povel – a získal by ještě schopnější armádu než dosud.

A byla tu ještě jedna výhoda, ovšem jen pro Vědouce. Kdo ovládal lizidy, mohl podle potřeby i tento povel či požadavek zablokovat. Vědouce by tím získal další moc – ale Standa si jen povzdychl, když si to uvědomil. Další posílení moci Vědoucích nemuselo být podle něho dobré. I když se sám mezi ně také počítal.

Jeho soukromá armáda se mezitím rozdělila na dvě skupiny.

První říkal »policisté«. Byli teď ještě lépe přizpůsobeni a jejich schopnost únosů se zvýšila. Jejich akční rádius byl prakticky po celém světě a prakticky neznali překážky.

Druhé partě říkal »detektivové«. Věřil jim natolik, že jim svěřoval vyhodnocování vzpomínek zajatců. Přečíst je mohl pořád jen on, ale o vyhodnocování se s nimi dělil. Základem party detektivů byli jeho původní kurýři, ale postupně je doplňoval o další dobrovolníky z Orizemě. Nejvíc mu jich poslal otec Mihovič, takže to byli většinou Češi, měl ale mezi nimi i dvacet pět Rusů, kteří se mu přihlásili na setkání Vědoucích, pořádané Ruskou Tajgou. Detektivové se od policistů prakticky ničím nelišili, jedni i druhí mohli dělat totéž. Rozdíl byl v důvěře, kterou jim Standa dával. Policisté byli vlastně jen výkonné nástroje. Detektivové měli větší vliv, ale také větší zodpovědnost.

Získání dvou set nových »policistů« z řad vězňů na Guantánamu byl poměrně značný skok. Kritickým místem byl už jen on sám, Stanislav Tvrzník, Vědouce Země.

Kdyby se zaměřili na vězně v Čechách, byla by to pro ně snadná záležitost. Standa ale věděl, že v tak malé zemičce nesmí začínat, když není chráněná proti invazi spojenců. Byl to jen zdánlivý paradox. Obsadit Čechy vojensky dokázali nedávno i formálně spřátelení Rusové, dokázali by to ale lehce i spojenci

z druhé strany. Komu by se to hodilo, podnikl by takový krok bez rizika, že by se Češi bránili. Propaganda by snadno zahladila pošramocení světové pověsti útočnicka, jak se jí to ostatně daří ve všech podobných případech.

Standa podvědomě cítil, že musí začít v nějaké větší zemi, která by se nemusela obávat invaze. Mohlo by to být Rusko, Čína, Indie, nebo raději Francie či Anglie? Chtěl se o tom poradit s otcem Mihovičem, ale ani on si nebyl jistý. Opatrně se nakonec shodli, že by bylo nejlepší začít v největší zemi světa, protože tu si nikdo nedovolí ani kritizovat, natož postihovat sankcemi, o vojenské invazi ani nemluvě.

Ano... ale...

Napravovat vězeňství Spojených států by byl úkol pro Herkula. Přes tři a půl milionu vězňů v mnoha stovkách státních i soukromých věznicích byl příliš velký oříšek. Ve Spojených státech se vězeňství stalo ziskovým vězeňsko-průmyslovým komplexem a i když se nedařilo prokázat jeho korupční charakter, tvrdí se, že vznik soukromých věznic a příslušných lobbistů vedl k nebývalému zpřísnění americké justice a tím i k neuvěřitelnému nárůstu počtu vězňů.

Vězeňství je totiž obrovský byznys – vězňové pracují levněji než placení dělníci, nemusí se za ně platit pojištění a neopovází se vzepřít ani při otrockých podmínkách. Což pochopitelně nemá se spravedlností nic společného a pro demokratickou zemi je to hodně špatná vizitka. Experti dokonce odhadují, že polovina vězňů je nevinných. Tak se chovalo Rusko za Stalina – potřebovalo otrockou práci k budování mamutích staveb pětiletok. V tomto bodě nedosáhly Spojené státy Stalinovy velikosti s desetimilionovými gulagy a vražednými sibiřskými podmínkami, ale třemi a půl miliony vězňů mu začaly nepříjemně šlapat na paty – zejména když se Rusko Stalinových gulagů již před časem zbavilo. Místo aby vězeňství vedlo k potlačování kriminality, soukromé vězeňství způsobilo její nárůst a udržování

na nejvyšší hodnotě na světě. Daleko za Spojenými státy tak zůstaly i tradiční tyranské režimy, jako Rusko, Bělorusko a Bermudy. I Čína je v těchto tabulkách níž. Má vězňů na pětkrát víc obyvatel o milion a půl méně.

Standa si uvědomoval, že rozplést tu hydru nebude určitě jednoduché. Neměl by se toho raději zdravě zaleknout a začít na snadnějším místě?

Otec Mihovič by na jeho místě možná couvl.

Standa ne.

=*=

Internetová adresa www.hell.usa začala zveřejňovat údaje, které představitelům velmocí jistě nebyly po chuti. Standa tím pověřil dva hochy s úkolem vysvětlovat lidem, co se děje pod hlavičkou »Vědoucí Země«. Měli se starat o vysvětlování, co se děje s unášenými lidmi, i o aktuální zprávy.

Začalo to rozbořem situace na Guantánamu, kde Vědoucí nejprve nařídil osvobození všech vězňů a následně naopak potrestání většiny vojenského i civilního personálu. Standa prohlásil, že je to ve shodě se závěry justice USA. Tím, že za desetiletí nedokázala nikoho z vězňů obžalovat ze skutečných zločinů, vlastně nepřímo přiznala, že tam jsou nevinní úplně všichni.

„Samozřejmě dnes všichni chovají obrovskou nenávist k Americe a Američanům,“ stálo tam otevřeně. „Jenže tu nenávist způsobilo dlouhé a ničím neomluvitelné věznění. Proto jsme přistoupili i k potrestání většiny personálu koncentračního tábora. Nemohou sice za zlovůli prezidenta Bushe, ale účastnili se až příliš nadšeně ponižování a mučení zajatců, což je přímo učebnicová definice válečných zločinů. Byli proto odsouzeni k různě dlouhému pobytu na nucených pracích v Pekle, donedávna používaného jen výjimečně.“

Stránka, popisující Peklo, obsahovala pár panoramatických fotografií, aby si její návštěvníci mohli udělat představu o tamním

prostředí. Kromě toho zde bylo krátké video, rovněž zachycující panorama ze světa zatracených a další, ukazující vězně při práci v rozžhaveném prostředí.

Nejhorší částí – z hlediska vlády – byla ale všeobecně přístupná databáze trestanců v Pekle.

U každého zde byly uvedené údaje, jaké musí podle Ženevských konvencí odpovědět zajatci – jméno, datum narození, u vojáků hodnost a osobní číslo, rozsudek – důvod k odsouzení i sazba trestu. Nejčastějším důvodem byl »válečný zločin – mučení« se sazbou deseti let nucených prací v Pekle, ale byly i další důvody: »vražda« za dvacet let a »nepřípustné ponižování zajatců«, trestané pouhým rokem, jenže za každou osobu zvlášť. Sazby se sčítaly, takže u mnohých vězňů dosahovaly až několika tisíciletí – s poznámkou, že v Pekle se nestárne, takže si zaručeně celý trest odpykají.

Vojenské a politické představitele na těchto seznamech nejvíce rozčilovaly sazby pro vysoké důstojníky. Ve všech válkách, kde došlo k uplatnění Ženevských dohod, měli zajatí důstojníci lepší životní podmínky než mužstvo. Tady tomu bylo naopak. Čím vyšší představitelé, tím těžší zločiny se jim kladly za viny a tím vyšší tresty měli uloženy. Nejvyšším trestem bylo deset tisíc let v Pekle – i když tento drakonický trest dostal jediný člověk – bývalý americký prezident. S poznámkou, že soud ještě hledá polehčující okolnosti, které by mu mohly trest snížit, což ovšem vypadalo spíš jako výsměch.

Další, co se na této stránce objevilo, bylo původní prastaré **Sedmero** a podrobné vysvětlení jeho jednotlivých bodů. Byla tu navíc poznámka, že tento zákoník platí na Zemi už tisíce let, takže bude vyžadován ve všech zemích. Nejen v těch, kde se zachovala jeho pozmeněná varianta, známá jako **Desatero**, ale i tam, kde dosud uznávali jiné zákony.

„Sedmero bylo lidem kdysi dáno jako základ společnosti,“ stálo na konci vysvětlivek. „Časem si je lidé svévolně pozmenili,

proto na Zemi nastal nejvyšší čas návratu k původní verzi. V současné době trestá Peklo jen porušování bodů, které znají lidé z Desatera, ale to se musí změnit.“

Na internetu pochopitelně vyvolalo Sedmero tisíce bouřlivých diskuzí. Získalo si zastánce, ale i zuřivé odpůrce. Jak se zdálo, odpůrcům nejvíc vadilo přikázání »Svévolně nezničíš«. Vandalové se proti tomu otevřeně bouřili, ale protestovali i ostatní lidé.

„Co je komu do toho, jak si já nakládám se **svým** soukromým majetkem?“ byla nejčastější námitka v diskuzích. „Proč bych měl být za něco takového trestán? Tím přece nikomu neškodím!“

Zakrátko se tato námitka objevila i v upřesnění vysvětlivek.

„Když ničíte svůj soukromý majetek, ničíte podíl na zdrojích,“ objevil se u ní vysvětlení.

„Ale co je komu do toho?“ pokračovaly námitky.

„Zničíte-li zdroje, nemusí se jich dostávat pro jiné,“ pokračovalo vysvětlení. „Nedodržování tohoto přikázání vedlo na Zemi k tomu, že jedna část lidstva společnými zdroji nezřízeně plýtvala a na druhou část se nedostávalo. Zdroje se mají využívat hospodárně a jejich svévolné ničení proto má být trestné. Zejména když jsou zdroje hromadně přesouvány z oblastí, kde jich nedostatek, do oblastí nadbytku, kde jimi malá část lidstva nepřípustně plýtvá. Dvojnásob trestné bude, když se ty přesuny uskuteční násilím.“

„Ale to je přece nepřípustný útok na Spojené státy!“

„Ano, to je to nepřípustné plýtvání zdroji, které Spojené státy pomocí svých okupačních vojsk a za přispění tištění ničím nepodložených peněz ždímají ze zbytku světa,“ byla odpověď. „Majetek Spojených států vznikl a vzniká drtivou většinou pouhými finančními přesuny, aby hodnoty, za ně získané, mohla nepatrná část lidstva uchvátit, ovládnout a prohrýřit. To bude

v budoucnu trestné – včetně plýtvání prostředky, vynakládanými na zbrojení.“

Jak se dalo čekat, vláda Spojených států ihned podnikla protiakci. Vypsala milionové odměny za informace, které by vedly k dopadení osob, zodpovědných za tuto »štvavou a nelegální webovou stránku«, a také ke zjištění umístění serveru, kde se tato stránka nachází. Jenže neuspěla, ačkoliv se na problém zaměřily tisíce lidí nejen ve Spojených státech, ale po celém světě.

Kromě IT odborníků pátraly po tajemném serveru i stovky amerických vězňů, které zase lákal příslib svobody za jeho případné odhalení. Firma Microsoft by tím přišla o pár odborníků, ale mezi množstvím vězňů, jejichž otrocké práce běžně využívá, by to nehrálo žádnou roli. Navzdory lákavé odměně se umístění serveru zjistit nepodařilo. Zdálo se, že se nenachází na území Spojených států, ale to byl značně nejistý poznatek. Tím spíš se nepodařilo odhalit osoby, které za ním stojí. Podpis Vědoucího pod akcemi se nezměnil, ale stále to byla neznámá postava.

Dalo se ale vysledovat, že tato stránka má neustále se zvětšující návštěvnost. Lidé se na ni asi nejčastěji připojovali ze zvědavosti, jenže server se nezhroutil ani pod miliony současně posílaných dotazů, když se ho vládní hackeři pokusili přetížít a shodit.

Byl zřejmě silnější než čekali.

=*=

Peklo pod správou Orizemě se od původního gufyrského lišilo. Chybělo přepočítávání práce na mzdu, které gufyrům sloužilo k fiktivnímu odškodňování obětí zločinů. Tvrdá trestanecká práce byla i zde součástí trestu, ale jediným účelem bylo nucené zaměstnání vězňů – a to i na nesmyslném vršení pahorků, náspů a přehrad, stavěných do cesty lávovým proudům. Zdejší sopky je obvykle překonaly a úmornou práci vězňů

rozmetaly, ale tady šlo o zaměstnávání vězňů třeba i nesmyslnou prací, aby jim trest lépe ubíhal. Bylo to vlastně i pro jejich dobro, nicnedělání by je brzy zničilo.

Vězňové mohli podle Vězeňského řádu odmítnout pracovat venku. Místo toho mohli šlapat na rotopedech, které jim odvedenou práci přesně změřily a té pak odpovídala odměřená strava, jenže horší kvality, než dostávali vězňové pracující venku.

Kdo odmítl i to, případně na rotopedech neplnil alespoň minimální výkon, mohl celý den ležet ve své spací buňce nečinně. Skleněnými dveřmi mohl pozorovat ostatní, jak pracují, jenže k jídlu se musel spokojit úsporně namíchanou šlichtou z masokostní moučky, vhodnou spíš jako krmení pro vepře. Prý byla po zdravotní stránce nezávadná, ale rozhodně nevoněla a nevynikala chutí – naopak. Udržela člověka při životě, ale nic víc. U nováčků zpravidla vyvolávala dávivý reflex, bez zvracení se dala jíst až po delším hladovění. A navíc – aby to nebylo tak snadné – se doba bez práce počítala jen za polovinu. Ve výsledku se všichni trestanci po krátkém počátečním období vzdoru sami hlásili na nesmyslnou práci mimo věznici, za kterou byla strava přece jen o stupínek snesitelnější.

O nedělích se nepracovalo. Vězňové, pracující celý týden venku, dostávali svátečnější jídlo, ostatní se museli spokojit se stejnou kvalitou, jako o předchozích všedních dnech.

Na vězně dohlíželi dozorcí, podřízení Vědoucímu Pekla. Byl jím Standův kamarád Břetislav Kovář, rozvázný muž, který pamatoval krále Přemysla Otakara II. Podle stanov nezasahoval do záležitostí vězňů a staral se jen o dozorce, aby nebyl vystavený pokušení vězně šikanovat. Také Vězeňský řád na první pohled vypadal jako ochrana vězňů před šikanou. Ve skutečnosti chránil dozorce, aby sami nesklouzli k nepřijatelnému chování. Aby nemohli vězně šikanovat, měli dozorcí za různé přečiny stanovené pevné sazby trestů. Rozhodně neměli právo trestat je podle své libovůle. Kromě řešení sporů měli vězňům přidělovat

práci a výjimečně varovat ulejšváky, aby přidali na výkonu, nechtějí-li namísto venkovní práce šlapat na rotopedech, ale nesměli používat ani násilí. Jejich jedinou zbraní bylo částečné ztuhnutí, vyhrazené k sebeobraně a k řešení rvaček.

Největším trestem pro vězně bylo dočasné převedení mezi nepracující, což s sebou přinášelo stravu nejhorší kvality a prodloužení trestu. Také vězeň, který úmyslně způsobil druhému zranění, si vysloužil nucené nicnedělání – a po celou dobu léčení jen nechutnou šlichtu z masokostní moučky.

Mezi Břet'ovy povinnosti patřilo dohlížet na pravidelné střídání dozorců. Služba v Pekle neměla překročit čtrnáct dnů, pak museli být vystřídání. Dobrovolníků se ale hlásilo dost. Někteří se střídali mezi Peklem a Zemí, kde je zaměstnával Standa, většinou jako »detektivy«, jiní se v mezidobí vraceli na odpočinek do Orizemě.

Služba v Pekle nebyla náročná fyzicky, ale psychicky. Poznatek ze světových věznic říká, že střežení vězňů se příliš snadno změnilo v šikanu, Proslulý Stanfordský vězeňský experiment ukázal, že věznitelé, kterým se ponechá úplná volnost, dokáží týrat i vězně, o jejichž nevině bezpečně vědí. Odborníci přitom odhadují, že třetina vězňů v Amerických věznicích je nevinných, jsou tam jen aby byli k dispozici na otrockou práci. Tak to v USA zavedli již po zrušení otroctví. Tehdy propustili na svobodu černošské otroky, jenže jejich práce na plantážích chyběla. Jižanští představitelé si ale rádi zvykli nahradit je vězni – a bývalí otroci rychle skončili ve vězení, často pro nepatrné nebo dokonce úplně smyšlené přečiny. A tak to v té »svobodné zemi« přetrvalo dodnes.

Se zavedením soukromých věznic vylétly ve Spojených státech počty vězňů do neuvěřitelné výše. Kritikové tohoto systému tvrdili, že to nemá nic společného se zvýšením kriminality, ale se zneužíváním justice k získávání otrocké práce. V této »svobodné zemi« může být trestem za krádež auta až

pětadvacet let otrockých prací! Někteří jdou ještě dál tvrzením, že je v amerických věznicích víc nevinných, než opravdu důvodně uvězněných zločinců. Představitelé tohoto státu mají přitom pořád nebetyčnou drzost kritizovat jiné země za nedodržování lidských práv!

Bylo by protismyslné, kdyby mělo vězeňství Pekla dopadnout stejně odstrašujícím způsobem. Proto bylo nutné klást větší důraz na spravedlnost. Pobyt ve zdejších nevládním prostředí byl sám o sobě dostatečným trestem a drakonicky dlouhé tresty obzvlášť. Peklo bylo ale určené především pro nejzávažnější zločiny, kde jeho tvrdost byla namístě.

Znamenalo to ale obrovský problém. Kdykoliv se Standovi »policisté« zaměřili na americkou věznici, největší problém byl, co s nevinnými. Jejich poměr ke skutečným zločincům byl v každé věznici jiný, ale všude vysoce nadpoloviční. Bylo to pochopitelné – před zavedením soukromých věznic odpovídaly počty vězňů zhruba zločinnosti, po tomto kroku se přiblížily vyšší poptávce po otrocké práci. Standa však nemohl nevinné propustit do jejich domovů. Byli přece americkými soudy právoplatně odsouzeni a okamžitě by je do vězení vrátili. Řešení muselo být proto komplexnější.

Po každé vyklizené věznici se museli Standovi detektivové zaměřit na nejbližší soudy. Tam byl poměr nevinných k těm, kdo soudcovský talár zneužívali, zpravidla úplně opačný. Po prostudování namátkově vybraných rozsudků skončila většina soudců v Pekle a ti zbývající, většinou nezkažení justiční nováčci, nestíhali přebujelou soudní agendu zvládnout, jako když byli v plném počtu. Měli to těžké, neboť americké zákony jim nedávaly na výběr, trestní sazby byly předem dané. U koho našli policisté sebemenší množství drog, ten šel bez pardonu do vězení, často na stejnou dobu jako pachatelé nebezpečných násilných činů. To pak nebyla vina soudců – ale i tak jich šlo do Pekla dost.

Standa se rozhodl vypomoci soudcům, kteří bez újmy prošli testem vzpomínek. Přenechal jim rehabilitaci nevinných a sám za ně převzal zbytek soudní agendy. Případy mu přenechávali ochotně. Stačil jim krátký pohled do Pekla, kam se směli podívat, když se zajímali o osud svých kolegů. Ani rehabilitacím se příliš nebránili. Ať tak či tak, v koutku duše uznávali, že budou spravedlivější než odsuzující rozsudky. Zejména když sami ještě nikoho nespravedlivě neodsoudili.

Do Pekla začali naopak hromadně přicházet udavači, obvykle pro porušení sedmého přikázání *Nepodáš křivého svědectví*, nejčastěji ve spojení s porušováním pátého přikázání *Nezotročíš*, neboť to byli nejčastěji oni, kdo si pak vězně levně pronajímali. Často ale tu špinavou práci zadávali za Jidášské peníze jiným, takže se pak s nimi sešli v Pekle. Z věznic se do Pekla přesunulo i několik skutečných zločinců, ale bylo jich mnohem méně než za úřadování zkorumpovaných soudců.

Nevinně odsouzení se vraceli domů pomaleji, než je předtím odsuzovali – ale bylo naprosto nezbytné, aby se vraceli domů legálně. Dokud byli na Zemi vedení jako odsouzení, nezbývalo jim nic jiného než se dočasně ubytovat na ostrovech v Orizemi. Některým se tam tak zalíbilo, že využili nabídky Rady Starších, aby si sem natrvalo přivezli rodiny a případně příbuzné. Jiní se ale chtěli za každou cenu vrátit na Zem. Bohužel si museli počkat na výsledek rehabilitačního soudního procesu, tak jak je soudy stačily provádět – a to museli mít naději, že je obnovený soud po vyřazení křivých udání osvobodí.

Dlouholetá zkušenost říká, že rehabilitace všude probíhají mnohem pomaleji než soudy. Žádný režim nepřízná s radostí své chyby a omyly a soudní moc dvojnásobně. Jako komunističtí soudci sabotovali rehabilitace politických vězňů po pádu komunismu, tak si američtí soudci dávali na čas s rehabilitacemi amerických nevinných.

Pravda, úplně jednoduché to neměli. Museli nejprve vyřadit svědectví osob, zainteresovaných na využívání odsouzených, stejně jako vynucených přiznání. Pokud se jim to podařilo, mohli proces obnovit, jenže vyřazování křivých svědectví osob se střetem zájmů bylo velice problematické.

Standovi »detektivové« to věděli přesně, ale nemohli u amerických soudů legálně vystupovat ani jako svědci, ani jako soudní znalci. Soudci zase nesměli přijmout za právoplatné svědectví záznamy vzpomínek obžalovaných ani svědků. Tak se stávalo, že v mnoha případech zůstávali ve Spojených státech neviní i nadále formálně odsouzení a nemohli se už vrátit.

Mnohem rychleji probíhaly rehabilitace osob, odsouzených čistě na objednávku. Tam obvykle býval proces zfalšovaný natolik, že musel obžalované osvobodit prakticky každý nezávislý soudce. Aspoň někteří neviní se tak mohli vracet k rodinám. Justiční mašinerie couvla... ačkoliv neochotně a zdaleka ne všude... Revizi věznic zahájili v menších státech Alabamě, Mississippi a Louisianě a překvapivým zásahem se jim tam podařilo justiční mafii úplně zlikvidovat.

Vláda státu Texas se jim ale postavila s nebývalou razancí. Bylo nad její síly uchránit věznice před nájezdy, neboť Standovi »policisté« byli díky aglomnu v takové výhodě, že se jim nemohl nikdo otevřeně postavit. Nedokázala ochránit ani soudce, soudící lidi na objednávku, kteří končili sami na nucených pracích v Pekle, postavila se však s neočekávanou tvrdostí proti rehabilitacím nevinných, jako kdyby to mělo mít za následek úplné zhroutilí Ameriky.

Soudci, vracení na Zem po vyslechnutí Standovými detektivy, kteří neměli na svědomí svévolné rozsudky, většinou poslechli doporučení Vědoucího Země a rehabilitaci nevinných ochotně zahájili, jenže vláda státu Texas jako výpomoc dosadila na místo jejich nadřízených jiné soudce, osvědčené ve službě politikům. Ti rehabilitace ihned zastavili a pokoušeli se dokonce

pokračovat v procesech, označených Standovými lidmi za účelové a založené na křivých obviněních.

Pokud ale čekali, že jim to projde, mylili se.

=*=

Soudce Michaela Westwooda třetího odpoledne v jeho nové funkci navštívil velice podezřelý návštěvník. Nepřišel běžnou cestou přes Westwoodovu sekretářku. Zjevil se znenadání přímo před jeho psacím stolem, až sebou ohromený soudce trhl.

„Dobré odpoledne přeji, pane Westwoode!“ pozdravil ho.

Vypadal skoro normálně. Vysoký, poměrně mladý blondák, ani oblečením nijak nevybočoval z průměru. Strakatá košile, odřené jeany, brýle proti slunci – všechno běžné součásti oděvu. Nebylo ale běžné, jak se tu objevil.

„Bývá dobrým zvykem oslovovat soudce Ctihodnosti, zejména když je ve funkci!“ opravil ho soudce, jako kdyby toto opomenutí bylo v této chvíli ze všeho nejdůležitější.

„Tak tedy – dobré odpoledne, Ctihodnosti!“ opakoval klidně vetřelec opravený pozdrav.

„Co si přejete?“ zavrčel soudce.

„Varovat vás,“ odvětil vetřelec. „Pokuste se lépe zvažovat vámi souzené případy. Většina jich je založená na křivých obviněních. Bylo by dobré, kdybyste všechny výpovědi lépe prověřil.“

„Poslyšte, chlape!“ vybuchl soudce. „Kdo vůbec jste a co tady děláte? A co vám dává drzost plést se do mé práce?“

„Je to moje práce,“ odvětil chlap. „Jako vyslanec Pekla se pleťu i do práce soudců. Mohl byste rozhodnout podle křivých obvinění a to by se velice rychle obrátilo proti vám.“

„Drzoune!“ zpražil ho soudce. „Vypadněte z mé kanceláře, než zavolám stráž!“

„Jako vyslanec Pekla si ze strážní nic nedělám,“ odvětil suše chlap. „Přišel jsem vás varovat. Vaši předchůdci v této budově soudili podle křivých obvinění a měli na svědomí odsouzení

několika nevinných. Přesněji řečeno, těch prohřešků bylo tolik, že se za to ocitli u nás v Pekle. Proto jsem vás raději přišel varovat. Budete-li soudit také tak nespravedlivě, brzy se s nimi u nás setkáte.“

„Kde u vás?“

„V Pekle, Ctihodnosti,“ ušklíbl se chlap – a vypařil se.

Soudce chvíli seděl jako tumpachový, ale pak hbitě vyskočil ze svého pohodlného koženého křesla a nedbaje udivených pohledů své sekretářky, také se teprve seznamující s novým působištěm, proběhl kolem ní na chodbu a zapadl do sousední kanceláře.

„Paní kolegyně! Paní kolegyně!“ vpadl jako velká voda k mladičké soudkyni. „Co jste mi to prve vykládala... o pekle či co to bylo...? Promiňte, ale... nemohla byste mi to zopakovat?“

„Copak se stalo, Ctihodnosti?“ přivítala ho. „Neposadíte se? Mohu vám nabídnout kávu, čaj nebo sušenky?“

Usadila ho rychle na polstrovanou židli, přesně podle pravidla, že sedící člověk se spíš zklidní než stojící, načež vyslechla jeho popis neočekávané návštěvy.

„Tvrdil, že je vyslanec pekla!“ zakončil nevěřicně soudce Westwood. „Vy jste mi přece také tvrdila něco o pekle, ne?“

„Já tušila, že mě pořádně neposloucháte!“ vzdychla si. „Ale je mi jasné, kdo se sám s něčím takovým nesetká, nic nepochopí. Říkáte, že vás jen navštívil... nevšiml jste si, kdy přišel, ale víte, že zmizel naráz a naprosto nečekaně... to jen dokazuje, že nešlo o podvodníka. Tihle... ať si říkají jak chtějí, jsou typičtí právě nenadálým zmizením i objevováním. Říkáte, že vás přišel jen varovat... to můžete mluvit o štěstí, nás vzali s sebou do jejich světa a to vám povídám, nechtěla bych se tam ocitnout podruhé!“

„Takže jste byla... v pekle? Pravém?“

„Ano, ale jen na okamžik, ne delší než pět vteřin,“ přikývla. „Děle jsem byla u nich, snad by se to dalo nazvat předpekli, tam to bylo ještě snesitelné.“

„Jak jste se tam dostala?“ vyzvídal soudce.

„Stejně záhadně, jako se oni pohybuji,“ řekla. „U nich je to asi normální. Ne že by neudělali krok pěšky, ale ty jejich bleskurychlé přesuny... vím, že jsem seděla tady ve své sesli, pak jsem asi trochu mrkla a najednou jsem stála v takovém nepřijemném sklepení s gotickými klenbami... vedle neznámého chlapa v bílém obleku, jenže se zdržel sotva půl vteřiny a pak záhadně zmizel... Později tam jiní dva vstoupili normálně dveřmi, ale dál už to nevím...“

„Jak – nevíte?“

„Nevím,“ pokrčila rameny. „Prostě se mi zamotala hlava... a víc nevím... Nevím, co všechno se mnou dělali, ale když jsem se probírala, nic mi nebylo. Žádná modřina, žádné škrábnutí. Kdybych jen omdlela, určitě bych měla z pádu nějakou modřinu, ale nic... ani jsem si nenatloukla. Probrala jsem se na posteli, na kraji seděla jakási dívka. Když viděla, že už ji vnímám, začala mě uklidňovat a omlouvat se. Tvrdila, že mi v tom spánku přečetli všechny mé vzpomínky a zjistili z nich, že jsem nic trestuhodného nespáchala, takže mě musí vrátit na Zem.“

„To bylo někde mimo náš svět?“

„Nevím to jistě, ale řekla bych, že ano,“ přikývla. „Když jsem se začala zajímat, jestli unesli jen mě, ujistili mě, že z budovy našeho soudu unesli všechny, jenže u ostatních zjistili spáchání tak vážných zločinů, že je na Zem vrátit nemohou.“

„Jakže to zjistili? Ze vzpomínek, přečtených ve spánku?“

„Tak to aspoň tvrdili,“ začervenala se. „Víte, každý člověk má něco, co by chtěl za každou cenu ukrýt jako své tajemství, ale oni zjistí všechno... jenže drobné hříšky ignorují, důležité jsou pro ně jen zločiny. Neberou je podle zákonů, všechno poměřují Desaterem, i když je mají upravené...“

„Jak – upravené?“

„Tady mi o tom věnovali malou knížečku,“ hrábla pro ni do zásuvky psacího stolu a podala ji kolegovi. „Tvrdili mi, že tohle

Sedmero je původnější než Desatero. Některá přikázání tam chybí, jiná jsou tam navíc a jejich vysvětlování je úplně jiné.“

„Ale Bible se přece o žádném Sedmeru nezmiňuje!“ namítl.

„Oni tvrdili, že lidé si na Zemi Bibli v dávných dobách pozměnili, aby jim více vyhovovala, jenže tím původní přikázání do značné míry znehodnotili,“

„To je snad nesmysl!“ nesouhlasil. „Bible má přece spoustu kontrolních součtů, aby nešla jen tak změnit. Taková změna by prostě nemohla projít!“

„Taková změna by neprošla dneska, kdy je Bible široce rozšířená po celém světě,“ přikývla. „Jenže Bible byla po dlouhá tisíciletí majetkem jednoho jediného národa, který se v Egyptě naučil falšovat všechno, co se dalo. Dějiny, právo i Bibli. Podívejte se na jednotlivé body Sedmera. Chybí v nich body, týkající se Boha – *V jednoho Boha věřit budeš* a tak... Zato tam jsou navíc přikázání, upravující vztahy mezi lidmi. Mezi námi, Sedmero upravuje vztahy mezi lidmi lépe než Desatero. Kdyby lidé už tenkrát dodržovali přikázání *Nezotročíš*, byl by svět lepší. Tehdejší lidé si ale zvykli, že život je pro otrokáře pohodlnější a proto toto omezení ze Sedmera vyloučili. Podobně si upravili i další přikázání a místo nich tam přidali pár čistě náboženských, sloužících jen kněžské skupině.“

„Vždyť je to skoro stejné!“ řekl soudce, když otevřel knížku. „Jaký je rozdíl mezi přikázáními ze Sedmera – *Cti rodinu* – a velice podobným z Desatera – *Cti otce svého i matku svou*?“

„Asi v tom, že přikázání v Desateru je jednostrannější,“ pokrčila rameny. „Děti měly uctívat rodiče, ale rodiče směli děti libovolně zavrhnout a třeba vyhnat. Původní přikázání bylo symetrické. Děti měly ctít rodiče, ale rodiče měli uznávat práva svých dětí. To je přece spravedlivější.“

„No dobře, ale co my s tím máme společného?“

„V tom předpekli, či jak se to dá nazvat, mi ta dívka vysvětlovala, že se lidé z hvězd vrátili na Zem vrátit spravedlnost. Tvrdili, že postačí dodržovat Sedmero a my soudci na to máme dohlížet.“

„To přece děláme, ne?“ zamračil se. „Naše zákony jsou dokonce podrobnější a důkladnější než Desatero – které beztak skoro nikdo nedodržuje!“

„A to je podle nich základem všeho zla,“ vzdychla si. „Skoro nikdo je nedodržuje. A navíc se původní Sedmero změnilo v Desatero, které dovoluje otroctví, nevšímá si vandalství, z rodiny jsme udělali přežitek a naše zákony si tak často protirečí, že soudní spory u nás nerozhodují zákony, ale pohotovější právníci. Vyškrtnutí přikázání »**Lidé jsou si rovni**« znamená, že jsou si někteří rovnější než ostatní. Podle Desatera se soudit nedá, ale podle Sedmera je to snadné a podle mě i spravedlivé. Kromě toho lidé z hvězd tvrdí, že kde je kterýkoliv lidský zákon v konfliktu se Sedmerem, neměl vůbec vzniknout, natož platit.“

„No dobře – ať si ti šílenci ve hvězdách soudí pro mě za mě podle Sedmera, ale co my s tím máme, u všech čertů, společného?“

„Oni říkají, že nám to na Zemi zavedou,“ řekla plaše.

„Chcete říci, že nám to chtějí vnutit?“ vytáhl trochu obočí.

„Tak nějak,“ přikývla. „Pozemské soudní případy poměřují Sedmerem. Rozsudek, úmyslně porušující Sedmero, je podle nich nepřipustný. Tolerují justiční omyly, ale ne úmyslné porušování Sedmera a podle nich soudce, který sám porušuje Sedmero, nesmí soudit jiné.“

„A co je jim do toho, jak tady soudíme? Ať si zůstanou kde jsou a nemontují se do nás!“

„Taky mě to zajímalo,“ vzdychla si. „Jenže oni tvrdí, že pocházejí ze Země. Někteří ji opustili už hodně dávno, ale chtěli by se vrátit, jenže k tomu musí podle nich na Zemi změnit

spravedlnost. Tvrdí, že naše soudy soudily z osmdesáti procent nespravedlivě a na základě těchto nespravedlností odsoudili většinu našich kolegů k dlouhým trestům do pekla.“

„Na to ale nemají právo!“ vybuhl soudce.

„To si netroufnu posoudit,“ řekla. „Jenže ti lidé mají na své straně další bytosti z hvězd. Kdysi se na Zemi angažovaly mnohem víc a současný stav rovněž považují za katastrofu. Problém pro nás je, že jejich civilizační úroveň je vyšší než naše a nikdo se jim nemůže otevřeně vzpírat.“

„My se jim ale musíme postavit!“ opáčil soudce pevně. „Vždyť ohrožují nezávislost našich soudů a s tím přímo podstatu naší demokracie!“

„Zkuste raději přehodnotit některé dřívější kauzy,“ poradila mu. „Vždyť za porušení příkázání »*Nepodáš křivého svědectví*« hrozí trest i v našem právním systému. Podle mě postačí zaměřit se na křivá obvinění a více prověřovat svědecké výpovědi.“

„To děláme tak jako tak!“ nakohoutil se. „Nebo tady... »Nezotročíš!« Otroctví jsme zrušili po válce Severu proti Jihu, proč to tu pořád straší?“

„Asi proto, že pořád používáme otroky a otrockou práci,“ řekla trochu nejistě. „Vysvětlili mi, že vězeňská práce je vlastně otrocká. Chtějí, abychom přestali využívat vězně komerčně.“

„Jak to mysleli? Jako že je máme zadarmo žít?“

„Podle nich smějí vězni pracovat jen sami na sebe,“ řekla.

„No tak to přece je, ne? Pracují a za jejich mzdu je živíme.“

„Není to tak,“ opřela se mu. „Když vězni pracují pro nějaké komerční společnosti, je to podle lidí z hvězd otrocká práce. Tvrdili, že vězni dostávají značně podhodnocenou mzdu a společnosti na nich nestydatě vydělávají. Podle nich smíme využívat práci vězňů k jejich vlastní potřebě. Mohou si sami udržovat pořádek, vařit si, na nějaké farmě si pěstovat pro vlastní potřebu potraviny, ale ty už se nesmí dál využívat komerčně.“

„To by okamžitě zruinovalo všechny soukromé věznice!“
vybuchl soudce. „A státních věznic máme příliš málo! A navíc by
na vězně nestačily současné státní prostředky!“

„Lidé z hvězd tvrdí, že máme tolik vězňů jen kvůli
soukromému komerčnímu využití jejich práce, takže jsme vlastně
stát otrokářů. A že je u nás ve vězení příliš mnoho nevinných,
zavřených za křivá udání, jen aby mohli pracovat pro komerční
společnosti.“

„Paní kolegyně, mluvíte jako někteří zlomyslní kritici
našeho vězeňského systému! Vědět, že to jsou agenti
mimozemšťanů, mohli jsme s nimi už dávno zatočit, jak si
zasluhují!“

„Ti kritici nejsou agenti mimozemšťanů,“ zavrtěla hlavou.
„Kritizovali náš systém už dávno před jejich příchodem. Lidé
z hvězd se na Zem dostali až po známém incidentu nad
Atlantikem, kde naše letecké síly sestřelily jejich hvězdný člun.
Nepamatujete se? Oblast v horách Sierra Nevada ve Španělsku je
dodnes uzavřenou vojenskou oblastí.“

„Generálmajor Margareta Woodwardová tenkrát na tiskové
konferenci tvrdila, že výbuch ty trosky sterilizoval ještě vysoko
nad atmosférou, takže se není čeho bát!“

„Myslíte si, že k nám vyslali jediný člun?“ zpochybnila to
soudkyně. „Vždyť jsou v případě potřeby neviditelní! Incident
nad Atlantikem označil jen dobu jejich přiletu. Co se odehrálo
předtím, to už s nimi nesouvisí. Naši kritici prostě kritizovali
totéž, co se dnes nelíbí lidem z hvězd. Neměli bychom se přece
jen věnovat spravedlnosti opatrněji?“

„Ale kdepak, paní kolegyně!“ získal mezitím soudce svůj
klid. „Jsme soudci Spojených států! Takže musíme soudit podle
našich zákonů a ne podle jakýchsi nám vnucovaných a dávno
historicky znemožněných pravidel. Přísahala jste přece na Bibli!“

„Vždyť můžeme soudit podle našich zákonů,“ přikývla.
„Většinou to souhlasí!“

„Tak vidíte!“

„Ale je dobré poměřovat to i Sedmerem,“ dokončila tvrdohlavě. „Když nenastane protiklad, je to správné podle našich i jejich zákonů. Ale jejich připomínky bych raději respektovala. Byla jsem v pekle jen na okamžik a stačilo mi to.“

„Pokud se vám to jen nezdálo, paní kolegyně,“ nadhodil soudce Westwood.

„I kdyby se mi to jen zdálo, byl by to hodně živý sen,“ otrásla se. „Stačilo mi to!“

„Vy jste se někde, milá kolegyně, stala obětí nějakých teroristů,“ prohlásil soudce. „Použili na vás hypnózu a naočkovali vám do hlavy nějaké komunistické ideje. Ale protože jsem teď vaším nadřízeným, budete poslouchat moje příkazy. Rozumíte?“

„Mám-li být nezávislá, budu poslouchat jen zákony a své svědomí,“ odvětila nečekaně pevně.

„Ale jen ty zákony Spojených států, které vám doporučím,“ odvětil soudce. „Zejména když se stal náš svět obětí bezprecedentní vesmírné invaze! Nezávislá máte být na okolí, ale ne na příkazech svých nadřízených.“

„Na fakultě nás to ale učili jinak!“ opáčila.

„Tady ale rozhoduji já!“ řekl stroze.

=*=

Podraz

Výzva ke spojení se ozvala v nejnevhodnější možnou dobu – kolem dvou hodin v noci. Standu vzbudila až po chvilce tápání a mžourání. Slávka spala dál, ale té nic v uších nezvonilo, výzva byla určená jen pro něho. Ani nerozsvítil, jen se v posteli posadil a spojení uvolnil.

„Ty už jsi spal, že?“ ozval se mu Břet'a Kovář, zřejmě podle polštářů za Standou. „Promiň, ale já už mám šest ráno, neuvědomil jsem si...“

„Vo co de?“ zabručel rozespale Standa.

„Máme tu problém,“ řekl Břet'a neurčitě. „V Pekle se poslední dobou odehrálo několik desítek vražd. Měl bys o tom vědět, budou se tě týkat.“

„Ty si s nimi neporadíš?“ zavrnil Standa rozmrzele.

„Neporadím,“ odvětil Břet'a. „Vrahové mi vždycky zmizeli. Teprve když jsem v celém Pekle zablokoval préto, jednoho jsem dnes v noci chytil.“

„Cože?“ nechápal Standa. „Ty ponecháváš trestancům préto?“

„Nejde o trestance,“ odvětil Břet'a. „Vraždili tvoji lidé! Proto ti to říkám, abys o tom věděl.“

„Cože?“ trhl sebou Standa a rychle si protíral oči. „Jak to, moji lidé?“

„Jednoho jsem před chvilkou načapal,“ hlásil Břet'a. „Číhal jsem na něho a tentokrát už mi nezmizel, jako ti před ním. Je to jeden z tvé družiny!“

„A co že tam vyváděl?“ ubezpečoval se Standa. „Vraždil? Proboha, jak?“

„Už sem lítali, jakoby o nic nešlo!“ hlásil Břet'a. „Zpočátku jsem si toho ani nevšiml, položili si totiž značku préta na vrcholku sopky na opačné polokouli, ale opakovali to každodenně, to už se přehlédnout nedalo. Přinášeli sem zajatce

a házeli je do žhavé lávy v kráteru. Dnešního jsem stačil zachránit, ti před ním měli zřejmě smůlu, nezůstalo z nich skoro nic.“

„Jaké zajatce?“ nadskočil Standa.

„Poslední je nějaký major americké armády Witkowski,“ odvětil Břet'a. „Nechám si ho tu jako trestance, zaslouží si to, má za sebou taky pestrou minulost, ale co s nimi tvoji hoši dělali, to je proti všem našim dohodám. Tak to přece nemůžeme nechat!“

„Počkej, řekni mi to popořadě!“ požadoval Standa, neboť už se skutečně probudil. „Kdo je ten Witkowski? Říkáš – major americké armády? A s pestrou minulostí?“

„S hodně pestrou minulostí,“ přisvědčil Břetislav. „Toho chlapa jsem si vyslechl. Velel jednotce bojových vrtulníků v Iráku, vyznával heslo: dobrý Arab – mrtvý Arab, a rozkazy tomu odpovídaly. Jeho podřízení měli na svědomí pár tisíc civilistů, většinou přímo na jeho rozkaz.“

„Docela pěkný ptáček!“ ulevil si Standa. „No povídej dál!“

„Major věděl, že v Iráku se ve všech domácnostech vaří na propan-butanových vaříčích a na tom založil své rozkazy,“ pokračoval Břetislav. „Když někdo těžkou raketou rozboří kterýkoliv obytný dům, zakrátko uvnitř vybuchne jedna, někdy dvě propan-butanové láhve. Pozorovatel v helikoptěře pak zapíše, co se mu hodí – obvykle že v domě následně explodovala munice nebo trhaviny, takže šlo bezesporu o hnízdo teroristů – a vyžaduje pochvalu. Witkowski je vždy podepsal. Žurnalisté jim to spolkli i s navijákem, takže se to v Iráku rychle rozšířilo i na další jednotky. Viníci nejen vyvázli bez trestu, ale pochvaly a odměny na ně jen přšely.“

„Takže by si zasloužil deset tisíc let Pekla...“ uvažoval Standa. „No dobře, nech si ho tam. Ale co ten hoch, co ho tam přinesl? Jestli mě tady obcházal, podám si ho, že na to nezapomene!“

„Já už ti ho nedám, patří do Pekla, nemyslíš? Máš jich tam ještě šestadvacet,“ ujistil ho Břet'a. „Je to taková spiklenecká buňka, všichni jsou to Iráčané, osvobození z Guantánama. Tam byli úplně nevinně, protože je Američané sbalili víceméně náhodně – toho, co tu teď mám, například sebrali v Bagdádu, nic jim nedělal, jen se jim zdálo, že se na ně nenávislně dívá... jenže teď už nevinní nejsou! V Louisianě objevili klub válečných veteránů z Iráku se jmény i s adresami, prostě jednoho maníka vytáhli z postele a vymlátili z něho, kde tenkrát válčil. Ten, co ho tu mám, se toho účastnil. Vylepšili to všemi figly, které na ně používali dozorcí v Guantánamu – jen ve větším. Jednoho utopili při waterboardingu, dva zabili elektrickým proudem, ale z ostatních vytáhli, co potřebovali. Pak už je pochopitelně nenosili k tobě, abys je vyslechl, ale rovnou je zabíjeli, aby na ně neprasklo to mučení.“

„Ale proč je nosili až k vám?“ nechápal Standa.

„Měli problém, co s mrtvolami,“ vysvětloval Břetislav. „Zakopávat je někde potají? To bylo moc práce a někdo by je mohl vykopat. Házet je do moře? To taky občas mrtvoly vyplaví. Házet je do sopky bylo nejjistější, ale na Zemi není dost činných sopek, které by nepřetržitě chrlily lávu. Takové jsou jen u nás – a kdybych si nevšiml, že se mi někdo potuluje po odvrácené straně Pekla...“

„Darebáci!“ ulevil si Standa.

„Víš, Stando, ale ty na tom máš taky svůj podíl!“ napomenul ho dobrácky Břetislav.

„Nic takového jsem je neučil!“ vybuchl Standa. „Nepřestával jsem jim opakovat, že nám nejde o pomstu, ale o spravedlnost!“

„Ano, ale věděl jsi o jejich nenávisti!“ připomněl mu Břet'a.

„Věděl!“ připustil Standa. „Ale liboval jsem si, jak se dali přemluvit, aby místo pomstě sloužili čisté spravedlnosti!“

„Tak si to teď pěkně vylízej!“ řekl klidně Břet'a. „Vyřešit to musíš ty. Jsou to tvoji lidé a nikdo jiný to za tebe nenapraví. Nechceš tam radši poslat pár psychologů? Mohli by ti s tím pomoci!“

„Ty nějaké máš?“

„Ne, ale otec Mihovič ti je klidně sežene, když ho požádáš.“

„Dobře, poslechnu tě a požádám o ně,“ vzdychl si sklesle Standa. „Tohle jsem vážně nečekal. Když jsem ty hochy nabíral do party, nebylo na nich ani smítko, čestně!“

„No, nebylo,“ připustil Břet'a. „Ale teď už je to něco kolem padesátky vražd, žádná legrace. A co je ještě horší, ta spiklenecká buňka se mezi nimi rozšiřovala. Začalo to prý jen pět lidí, ale teď už jich bylo sedmadvacet – no, budeš mít s nimi pěknou fušku!“

„Já to vyřeším, neboj se!“ slíbil Standa.

=*=

Všeobecné shromáždění »policistů« a »detektivů« se tak- tak vešlo do velkého podzemního sálu Standova paláce. Od posledního rozšiřování sálu už uplynulo pár pátků a jejich počty se mezitím rozrostly, takže se sedadla na všechny nedostala a pár desítek jich stálo podél stěn.

Většina přítomných vypadala zvědavě, ale Standa zachytil i pár nejistých pohledů. Spiklenci si už jistě všimli, že se jeden jejich kamarád z Pekla nevrátil a podle dosavadních zkušeností se o něho mohli právem obávat.

Standa se přesvědčil, že nikdo nechybí, a vzal si slovo.

„Musíme si opravdu vážně pohovořit,“ začal klidným hlasem. „Vzali jsme na sebe nelehký úkol – zavést na Zemi spravedlnost. Vzhledem k současnému neutěšenému stavu pozemské justice je to obtížný úkol, vyžadující opravdové nadšení. Zatím máme na kontě šedesát tisíc přemístěných vězňů v Severní Americe a dvanáct tisíc v Evropě. Mohli bychom být

spokojeni, kdyby se přímo mezi námi nenašly černé ovce, které se pokusily naše dílo zničit.“

„Černé ovce?“ zeptal se kdosi z první řady. „Co provedly a kdo to jsou?“

„Moment!“ zvedl ruce Standa. „K tomu se dostanu. Ještě musím připomenout, že není možné přinášet na Zem spravedlnost a současně ji pošlapávat. Nevykládejte mi, že to je na Zemi normální a že se to tam děje! Ano, vím to – ale my musíme být lepší! Nevykládejte mi, že spravedlnost je na Zemi jiná pro poražené a jiná pro vítěze! Ano, vím to – ale my musíme být lepší! Nevykládejte mi, že si lidé na Zemi často a rádi pletou spravedlnost s pomstou! Ano, vím to – ale my musíme být lepší, jinak naše činnost ztratí smysl!“

„Kdo mezi námi pošlapává spravedlnost?“ zeptal se netrpělivě kdosi zprostředka sálu.

„Já to ještě nevím,“ přiznal Standa. „Ačkoliv si nechávám říkat Vědoucí, uniklo mi to. Jsem taky jen člověk... Ale brzy se to dozvím. Zatím toho vím jen málo, ale i to málo stačí k tomu, abych se opravdu upřímně snažil dozvědět se všechno. Dobrá – ať víte co já! Dnes ráno zadrželi jednoho z nás v Pekle při pokusu o zákeřnou a neomluvitelnou vraždu. Jenže přitom zjistili, že to nebylo poprvé a že někteří z našich lidí tam beztrestně vraždí už delší dobu. Nevšimli jsme si, že zneužívají svěřené prostředky tak, že si sami zasluhují trest v Pekle. Jenže já tvrdím – my musíme být lepší než justice na Zemi, jinak by naše existence neměla nejmenší smysl.“

„Co teda kdo provedl?“ chtěl vědět další netrpělivý.

„Někteří tady začali brát spravedlnost do svých rukou,“ řekl Standa suše. „Objevíli na Zemi pár darebáků mezi armádními veterány z Iráku. Takových, co měli ruce od krve a zasloužili by si Peklo. Jenže místo aby je dávali na přezkoumání vin a do Pekla, kam patří, začali je soudit a zabíjet sami.“

„Takže si to ti zabití zasloužili, ne?“ ozval se kdosi.

„Ano, zasloužili si to,“ nezakrýval to Standa. „Gufyrové měli pro takové vrahy nejvyšší možný trest – deset tisíc let v Pekle a na konci zpopelnění zaživa. My jsme gufyrské tresty převzali, jen se nám zdají některé sazby příliš přísné. Nemůžeme ale dopustit, aby si kdekdo bral spravedlnost do vlastních rukou.“

„I když spravedlnost zůstane zachovaná?“ zeptal se kdosi zezadu.

„Potíž je v tom, že spravedlnost zachovaná nebyla,“ odmítl to Standa. „Spravedlnost vyžaduje, aby se zacházelo se všemi zločinci podle stejných pravidel. Nemůžete se k některým hříšníkům chovat hůř a k jiným lépe. Nechápete, že spravedlnost trvá na stejném jednání ke všem? Kdo chce do spravedlnosti zanešť libovůli, ten ji vlastně pohřbívá. A to nesmíme dopustit!“

„Zabíjení zločinců jsem začal já!“ vstal uprostřed sálu chlap v arabském obleku. „Protože to, co jsme dělali společně, žádná spravedlnost není!“

Standu to zarazilo. Očekával, že teď bude muset všechny podrobit proceduře čtení vzpomínek, ne že se někdo tak otevřeně přizná. Budiž, to přiznání bylo aspoň čestné, ale stejně... kdyby se stala pomsta normální, nedalo by se to už uhlídat.

„Jak si tedy představuješ spravedlnost?“ obrátil se na viníka klidně.

„Kdo zabil, má být také zabit!“ trval na svém Arab. „Oko za oko, zub za zub, smrt za smrt, jedině to je spravedlivé!“

„Oko za oko – až budou všichni slepí!“ řekl na to Standa. „Pomsta vytváří nekonečný koloběh. Neustane, dokud bude na jedné nebo na druhé straně jediný mstitel schopný vraždit. My ale musíme vzájemné vraždění zastavit a ne přilévat další olej do ohně! Ano, je spravedlivé potrestat vraha tak, aby pocítil citelnou újmu. Ale to přece děláme! Tresty v Pekle jsou horší než jednoduchá smrt, ale nikomu nedávají záminku k dalšímu vraždění. A to je jen jedna stránka věci. Druhou stránkou je, že jste lidi zabíjeli bez jistoty, že to jsou skuteční viníci. Tak jste

mohli vraždit i nevinné. To už nešlo ani o pomstu, ani o spravedlnost, ale jen o neomluvitelné vraždění.“

„Oni se přiznali!“ namítl Arab. „Všichni se ke svým vraždám přiznali.“

„Až na ty tři, které jste zabili při mučení,“ odrazil ho Standa. „Nepřiznali se, žádné důkazy jste proti nim neměli – takže jste sprostě zavraždili tři nevinné! Možná nebyli nevinní, ale jejich zabitím jste z nich nevinné udělali! Kde máte důkazy o jejich vině? Kdo se toho účastnil, je zkrátka vrah!“

„Nemohli být nevinní!“ namítl. „Oni taky naše lidi umučili k smrti! Zabíjeli nás, stříleli naše ženy a děti! Ničili naši zemi a naše domy! A na spravedlnost se nikdy neohlíželi!“

„A jsme u toho!“ opáčil Standa. „Ano, vím to – ale my musíme být lepší! Jinak nemá celé naše snažení smysl! A kromě toho – mučení není cesta, jak se dozvědět pravdu. Mučený se často přizná i k tomu, co nikdy neprovedl. Takhle spravedlnost nenaplníte.“

„Nikdy jsem jim nic nepřiznal ani když mě mučili!“ namítal Arab.

„Není každý dost silný, aby vydržel bolest,“ opáčil Standa. „Najdeš mezi lidmi vraha, který se nepřizná ani při mučení – jenže mnohem víc lidí se přizná, ačkoliv jsou nevinní. Přiznání na mučení nemůže rozhodovat o vině a nevině! Silný protivník tě svede na falešnou stopu a slabý ti sdělí jen to, co si ty sám přeješ slyšet. Jenže pravdu tím stejně nezjistíš.“

„A co když potřebuješ zjistit, jakou léčku nepřátelé přichystali tvým spolubojovníkům?“ trval na svém Arab. „Co když hrozí nebezpečí, že do ní spadnou? Není lépe odhalit ji třeba i mučením?“

„Není!“ odmítl Standa. „Když máš podezření na nastraženou léčku, je lépe hodit si mincí a řídit se podle toho, která strana padne. Má to asi tak stejnou hodnotu.“

„A vy snad pravdu zjistíte?“ vybuchl Arab.

„My pravdu zjistíme,“ přikývl Standa vážně. „Víš přece, že lidi nemučíme, ale čteme si jejich vzpomínky! A to je něco jiného. Odlišit živé sny a zprostředkované vzpomínky od pravých už je poměrně snadné. Když vynecháme pouhé sny, zbude nám holá pravda.“

„Cožpak se nedají vzpomínky zfalšovat?“ zeptal se Arab. „Jakou cenu mají vzpomínky na to, co se člověk jen sám dozvěděl od jiných?“

„Vzpomínky se falšovat nedají,“ ujistil všechny Standa. „Nezalžeš je ani sám sobě, natož nám. Když ve vzpomínkách najdeme, co říkal někdo jiný, bereme to s rezervou, ale když tam spatříme, jak někdo řeže lidem hlavy, může to být buď hodně živý sen, nebo skutečnost. Sny ale rozpoznáme a zbude nám holá pravda. My teď od tebe zjistíme tváře a jména ostatních – a pošleme vás do Pekla odpykat si spravedlivé tresty za vraždy. I když šlo o vraždy darebáků, kteří si smrt zasloužili.“

„Nikoho vám neprozradím!“ vybuchl Arab. „To se radši sám zabiju!“

Vytáhl dýku a obrátil ji proti sobě.

„Zabiješ se úplně zbytečně!“ varoval ho Standa. „Když nám nic neřekneš, nevadí, zjistíme si to od ostatních. Největší váhu mají vždycky vlastní vzpomínky, ty nám řeknou všechno.“

„Ale není spravedlivé trestat oprávněnou mstu stejně jako zabíjení žen a dětí, které nikomu nic neudělaly!“ trval na svém Arab. „Dokud tohle nevyřešíte, spravedlnosti nikdy nedosáhnete!“

Standa se nad tím zamyslel.

„Možná máš pravdu,“ přiznal mu po chvíli. „Měli bychom to odlišovat. Stejně jako zabíjení na rozkaz od zabíjení z vlastní vůle. Kdo dostane rozkaz zabíjet, má omezenou možnost výběru. Odmítne-li rozkaz provést, hrozí mu trest od nadřízených. Mohu o tom vyvolat diskusi na úrovni Rady Starších všech světů. Dalo by se to odlišit třeba tak, že za zabíjení z pomsty bude trest pouze

deset let Pekla místo dvaceti a za zabití na rozkaz jen pět let. Mohlo by to být spravedlivější.“

„Deset let za **oprávněné** zabití?“ nesouhlasil Arab, ale díky nenápadně schoval do oděvu, až si Standa trochu oddychl – nemusel mu ji rozpalovat do běla, aby ji odhodil, jak se už chystal.

„Oprávněná pomsta nevyžaduje smrt vraha,“ řekl pevně Standa. „Oprávněná pomsta znamená předání lumpa do Pekla, to je víc než dostatečné. To spíš jednoduchá smrt znevažuje utrpení obětí. Navíc je nutné spolehlivé prokázání viny a toho se dá dosáhnout jedině přečtením vzpomínek. Ale máš pravdu, málo to rozlišujeme. Dobrá, vyvolám diskusi v Radě Starších, ale do té doby zůstanete všichni uvěznění v mém sídle.“

„Jak je tu chceš uvěznit, když mají práto?“ namítl rychle Hynek.

„Práto je v téhle chvíli v mém paláci zablokované,“ odvětil Standa. „Pro všechny kromě těch, komu dovolím odlet. Mám tyhle možnosti.“

„Nevím, nevím,“ nechtělo se to Hynkovi líbit. „Necháš si ve svém sídle volně pobíhat vrahy?“

„Klidně,“ přikývl Standa. „Dveře nemají zámky, ale umím je zamknout a nikdo se nedostane, kam mu to nedovolím.“

„Na tvém místě bych se jich bál o hodně víc,“ řekl Hynek.

„Na mém místě by ses jich nebál vůbec,“ usmál se Standa. „Mám jiné možnosti než vy všichni dohromady. Mohli by zabít sebe – v tom bych jim těžko bránil, ale tady jsou opravdu v pevnosti, kde vím o všem, co se kde šustne.“

„Leda tak,“ oddychl si Hynek.

=*=

Vyřazení dvou set »policistů« se projevilo menším tempem při asanaci amerických věznic, ale samotný proces to nezastavilo. Vedle čtení vzpomínek vězňů přečetl Standa každého dne i vzpomínky několika »policistů« a když neobjevil nic

závadného, vracel je mezi ostatní. Zpočátku probíral ty, kdo se mu sami přihlásili, jenže ti neměli žádné máslo na hlavě. Standa je ale pro jistotu nevracel do služby ve Spojených státech. Aby je nevystavoval dalšímu pokušení, přiděloval je raději Ivanovi, který se zabýval věznicemi v Čechách a kterému se pár desítek Arabů navíc hodilo.

Ivan Derka samozřejmě ignoroval protesty některých vězňů, kteří považovali za nepřijatelné, aby je z vězení osvobodili Arabové. Tím spíš, když je přenášeli z pohodlných českých věznic do Pekla, kde se jim mohlo jen zdát o pohodlí, na jaké si mezitím v Čechách zvykli. Žádná televize, kafičko, posilovny, mobily, žádné knihovny, dostatečný odpočinek a sprchy. V Pekle je čekala tvrdá práce. Mohli ji sice odmítnout, jenže brzy zjistili, že to není nejlepší nápad. Lenochy totiž čekala nechutná šlichta z masokostní moučky, která naučila pracovat i pravověrné lenochy ze zásady, kteří dosud nikdy v životě nepracovali.

„Vždyť je to zbytečná práce!“ protestovali zpočátku. „Nač máme tahat těžké kameny, když je to za chvíli stejně rozhází? To je přece nesmysl!“

„Není účelem tady něco trvalého postavit,“ ujišťoval je s klidem dozorce. „Účelem je, abyste se nenudili a pracovali jako mourovatí! Tohle je Peklo, holomci! Komu tady uznali délku trestu ze Země, ať mluví o štěstí! Co mají říkat ti, kdo jsou tu už dvě stě let a osm set je ještě čeká? Půl roku v Pekle je proti tomu jako nic!“

„Tisíc let v tomhle?“ zděsil se protestující vězeň.

„Nejdělsí trest tady je deset tisíc let,“ ujistil ho vážně dozorce.

„A už to někdo nafasoval?“

„Poslední dobou jich tu přibývá nejvíc,“ zavrčel dozorce. „To víte – války plodí zločince jako na běžícím pásu. Na Zemi

oceňují vraždy medailemi, tady je běžná sazba dvacet let za každou.“

„Dvacet let za vraždu?“

„Za každou!“ přikývl dozorce. „Kdo zabije pět lidí, bude sto let makat jako mourovátý, kdo se účastnil hromadné popravy, může tady bruchet i tisíc let. V Pekle se nestárne tak rychle jako na Zemi a po tisíci letech budete vytrénovaní, že vám budou i olympionici závidět!“

„Já tady mám být ještě skoro rok!“ vzdychl si nespokojenec.

„To už vydržíš třeba pod vodou!“ utěšoval ho dozorce. „Ale teď nestůj a zaber, ať to lítá! Jo – a až se vrátíš na Zem, vzpomeň si před každou další levárnou na zdejší horké balvany! Koho to tady nevyhladí, dostane příště dvojité flastr!“

„Jak to?“ zarazil se vězeň.

„Tady platí pravidlo: kdo se sem vrátí, dostává dvojnásobek toho co by dostal napoprvé. Kdo se sem vrátí podruhé, dostane čtyřnásobný trest. A příště osminásobný a tak to pokračuje dál. Pak už může někdo dostat za jednu čmajznutou šrajtofli deset let a když si to spočte, rozhodně se mu to nevyplatí!“

„To ale není spravedlivý!“ protestoval další. „Za stejnou věc má být stejný trest, ne?“

„Proč by to nebylo spravedlivý?“ opáčil dozorce. „Vždyť to tak stejně platí pro každého! Kdo si na Zemi zvykl počítat s kriminálem jako s rizikem podnikání, ať si zvyká na jiné počty. Když ho ani deset let nepoučí, dostane příště dvacet let jako za vraždu a příště čtyřicet. Ti nejvytrvalejší borci prožijí celý život v Pekle, ale i to je v pořádku – ostatní lidé budou mít od nich pokoj.“

„Já si představuju spravedlnost jinak,“ vrčel další vězeň. „Když ukradnu auťák, předem vím, co by za to mohlo bejt, jenže mě většinou nechytí a krást auťáky se docela vyplatí.“

„Na to zapomeň, brácho!“ napomenul ho dozorce. „Tady se to bude zdvojit. A navíc, až tě příště chytí – a nemůžeš mít věčně kliku, s tím nepočítej – spočítají ti všechno dohromady i s úroky a to už si budeš šeredně rozmýšlet, jestli se ti to vyplatí nebo ne!“

„Kam ten svět spěje!“ vzdychl si našťavaně starý zloděj.

„Jo – pro kriminálníky spěje do Pekla!“ souhlasil s ním dozorce.

„Ale to je přece příšerný!“ trval na odporu vězeň.

„Jak pro koho!“

=*=

V Čechách nebylo nevinných vězňů tolik, jako ve Spojených státech, ale i tady se našli. Bylo jich nejvíc díky justičním omylům a méně vysloveně svévolně odsouzených – ale i takoví se našli. Znamenalo to, že většina soudců se po prověření vrátila na svá místa – ale i v Čechách zůstalo pár desítek soudcovských křesel prázdných a jejich majitelé se přestěhovali na těžké práce do Pekla.

Soudce ale nemůže páchat zločiny bez spoluviníků, takže je tam brzy následovali další. Bylo to pár stovek policistů a několik státních zástupců, kteří vyměnili pohodlí kanceláří za kóje v Pekle.

Standa měl na exekutory po kruté zkušenosti rodiny Tvrzníků obzvláštní pifku, takže hned po svém návratu na Zem rozmetl celou exekutorskou komoru. Exekutory odnášel do Pekla šmahem podle seznamů, ale když je v Adu prověřovali podle jejich vlastních vzpomínek, nenašli mezi nimi ani jednoho, kdo by postupoval skutečně přísně podle zákonů. Exekutorské povolání je příležitostí, která dělá zloděje jako na běžícím pásu, byť by to bylo i ve shodě se zákony. Bylo znát, že zejména v Čechách zákony týkající se exekutorů vytvářeli sami exekutoři tak, aby jim nebránily ve státěm posvěcené loupeži.

Jenže Standa věděl, že exekutoři jsou největší zlo a po návratu se do nich pustil přednostně a se vši rozhodností. Neváhal přitom pouštět hrůzu i na jejich klienty – i kdyby byli nevinní jako lilie, pouhý styk s exekutorem vypadal v Standových očích podezřele – a neměl daleko k pravdě. Teď k nim připojil i pár stovek dalších zloduchů české justiční mafie. Už ne v Adu, ale pod správou čistě pozemského Pekla. Pro odsouzené to mělo malou výhodu – nebyli zde gufyrové, ale hlídali je lidé.

Příliš velká výhoda to ale nebyla. Většina dozorců v Pekle pocházela ze středověku, kdy byly poměry na Zemi mnohem drsnější než dnes, takže nemělo smysl pokoušet se oblomit jejich city ani vyjednávat o případných výhodách a úplatcích. Dozorci konejšili nářky vězňů popisem vlastních zkušeností s natahováním na žebřík, španělskými botami, palečnicemi, pálením boků a lámáním kostí. Ne že by po těchto věcech toužili, ale kdo zažil inkvizici, ten považoval podmínky v Pekle ve srovnání s inkvizičními torturami za docela snesitelné. Na současné zhýčkané příslušníky české smetánky to ovšem působilo značně depresívně.

Tím víc, čím delší tresty je čekaly.

=*=

Bratři Brdlíkovi se vrátili společně ve stejný okamžik.

„Máme ho!“ prohlásili, když stáli v Standově pracovně. „Přistál poblíž Čejenské hory, přesedl do helikoptéry a v současnosti je v podzemním komplexu velitelství NORAD.“

„Jezevec zalezl do doupěte,“ usmál se Standa. „To ho nezachrání. Škoda, že nemohu osobně do Adu. Ale nevádí, dojdu si tam pro něho. Díky, hoši.“

„Poslyš, Stando, snad tam nechceš jít sám?“ zvažněl Pět'a Brdlík.

„Budu muset,“ ušklíbl se Standa. „Na tohle nemám lidi, budu tam muset jít sám. Pohlíďte mi zatím můj zdejší palác.“

„Můžeme tam jít třeba my, ne?“ nabídl se Pět'a.

„Nemůžete,“ zavrtěl hlavou. „Nedokážete to. Moment překvapení je pryč a varovaný Sandišůt je příliš nebezpečný. Ani já bych ho nezvládl, ale pozvu si na něho kamaráda.“

„Nějakého gufyra z Adu?“ došlo Pětovi a pokročil až k Standovi.

„Ano,“ usmál se omluvně Standa. „Jen já tam dokážu položit značku pro gufyrský adchyf. Jsme jen dva, kdo to dokáže, ale přece byste nechtěli, aby tam šla Miloslava?“

„No – tak tedy zlom vaz!“ ustoupil trochu Pět'a.

„A hodně štěstí!“ přidal se i Pavel.

„Počkejte tu na mě,“ poprosil je Standa. „Mělo by to být poměrně rychlé.“

„Uvidíš,“ vzdychl si Pavel.

Standa zmizel jako blesk...

=*=

Heliport ležel nedaleko od severního vchodu do Čejenské hory.

Standa se tu objevil, aniž by si ho hlídky v nedaleké řídicí věži všimly. Před skokem se změnil v allohmotu a k tomu patřila i schopnost neviditelnosti. Jakmile se dotkl asfaltu, vznesl se ve stejně neviditelném racionu a zamířil ke vchodu do podzemního komplexu. Vstupním místem je tunel, procházející celou horou. Je průchozí, aby případná tlaková vlna z nedalekého jaderného výbuchu i při proražení vstupní brány neškodně prolétla na opačnou stranu hory. Vlastní protiatomový komplex je za pancéřovými vraty v boční stěně tunelu. Před uzavřenou branou musel Standa opustit racion, aby mohl projít těžkými vraty.

Komplex bunkrů v Čejenské hoře je rozsáhlý a složitý. Vyznat se zde by bylo pro náhodného návštěvníka obtížné, ne-li nemožné. Standa měl výhodu spolupráce s lizidy, které ho prakticky stále zaměřovaly a pomáhaly mu zakreslovat plán komplexu. Další jeho výhodou byly neviditelné sondy, které mohl vysílat do libovolného směru, jako kdyby tam otevřel

jednostranné okno spojení, jehož zobrazovací strana byla kdesi v lizidech. Tak měl i on sám k dispozici kromě vlastních očí i několik dalších pohledů – a mohl se na místě rozhodovat, kam dál. Tam, kde by každý člověk beznadějně zabloudil, měl Standa stále k dispozici víc plánek okolního bludiště. A sondy mu postupně odkrývaly další a další úseky, obraz podzemního komplexu se stále zvětšoval, rozšiřoval a zpřesňoval. Sondy mu usnadňovaly orientaci a umožňovaly mu vynechávat nezajímavé části bludiště.

Části komplexu bunkrů, kterými zatím procházel, byly plně vojáky, ale nikde tu neviděl toho, za kterým sem přišel. Místy dokonce narazil na kompaktní skálu. Bludiště tam končilo, dál byla jen stará, neporušená žula. Podzemní skalní komplex byl ale rozsáhlý a pořád v něm ještě zbývalo dost neprozkoumaného místa. Neznámá oblast ale pozvolna dostávala hranice a zmenšovala se, jak Standa procházel dalšími a dalšími úseky.

Nejhledanější osoba tu ale nikde nebyla.

Se zmenšující se neprozkoumanou oblastí začínal být Standa napjatý. Tady někde přece musí prezident být! Ale teď už procházel značně odlehlou, zužující se oblastí – a nikde nikdo. Tady bylo jen nějaké skladiště – a opět zakončené neporušenou skálou. Kde, sakra, může být?

Sestoupil do nejnižších pater, kde byly hluboké studně a nad nimi malá hala s dieselagregáty. Tady by ho opravdu nečekal – a také tu nikdo nebyl. Zbývalo mu naopak několik pater úplně nahoře nad ostatními, ale když tam po schodech vystoupal, ani tady to nevypadalo nadějně.

Úplně nahoře ale objevil dlouhou, nepřilíš rozměrnou chodbu. Auto by tu neprojelo, jako ve většině ostatních – když si odmyslil železobetonové přepážky, dělicí zdejší chodby na kóje. Všude jinde byly prostory dost velké i pro nákladák, jen tato chodba byla užší, že by projel jen motocykl. Nevypadala ale opuštěně, naopak. Nikdo se tu sice nepohyboval, ale stěny byly

pečlivěji zarovnané a svítidla přepychovější než jinde. Chodba vedla hluboko do žulové stěny, nikde kolem žádné další kóje nebyly. Standu napadlo, že právě to může být cesta k nejjadnějšímu doupěti a spěchal chodbou k těžkým ocelovým dveřím na jejím konci.

Chodba se tu trochu rozšiřovala, zřejmě aby se dveře daly pohodlně otevírat.

Standa opatrně prošel kovovými dveřmi. Nebyla ale za nimi obytná místnost, jak čekal. Bylo tu cosi jako velín, v současné době prázdný. Dál byly ještě jedny pancéřové dveře, ale když tam Standa nedočkavě poslal sondu, vydechl zklamáním.

Další místnost byla kromobyčejně malá – a prázdná. Byla tu jedna jediná pohodlná lavice, ale nic víc. Dál to nepokračovalo, jak se Standa rychle přesvědčil. Osamělý velín s malou odpočinkovou místností by byl možná zajímavý – co se asi tady, na tak odloučeném místě řídí? Ale Standa se tím nemínil zdržovat. Jeho hlavní cíl tu nebyl – kde jinde ale mohl být, když už poctivě prošel celým podzemním komplexem?

Najednou ho ale něco napadlo. Jak jen mohl na to zapomenout? Všichni včetně něho najisto předpokládali, že se prezident v tomto podzemním komplexu ukryje. On ale mohl jen proběhnout centrálním tunelem, vyjít na druhé straně hory – a pak adié!

Standa doběhl do hlavního tunelu, jak jen mohl nejrychleji. Na krátkou cestu tunelem dokonce použil racion, i když těžkými ocelovými vraty na druhé straně musel projít opět pěšky.

Heliport na druhé straně jako by se mu vysmíval. Právě tu přistávala helikoptéra, ale na první pohled bylo jasné, že je plná jakýchsi nezúčastněných důstojníků – od plukovníka výš. Vystupovali z ní ale pomalu, zjevně neměli naspěch. Jenže ta pravá, s prezidentem na palubě, mohla být zatím bůhvíkde! Zřejmě se nechal nachytat. Honit se za přízraky nemohl, na to byl jeho čas příliš drahý.

Vrátil se do svého paláce a ve své pracovně se obrátil na bratry Brdlíkovy.

„Utekl mi,“ hlásil jim rozmrzele. „Hoši, je mi to opravdu trapné, ale musím vás tam poslat znovu. Zkuste ho opět zachytit!“

„Nebyl tam?“ ubezpečoval se Pět'a.

„Že váháš!“ okřikl bratra Pavel. „Kdyby tam byl, byl by už v Adu. Ale jestli utekl, vím, jak ho rychle dostaneme. Mají tam dokonalý přehled o všech letadlech nad celou Severní Amerikou! Pojd', dokud není příliš daleko!“

„Máš asi pravdu! Jdeme!“ – a oba bratři zmizeli.

Standa zůstal sám a jen si vztekle bouchl pěstí do stolu.

Což mu ovšem nepomohlo.

=*=

Bratři Brdlíkovi neztráceli čas, ale toho příliš mnoho promrhal Standa, takže se jim nepodařilo vypátrat, kterým letadlem či helikoptérou jim prezident zmizel.

Spolehlivě mohli vyloučit jen letadlo Boeing 747, kterým prezident přiletěl. To pořád stálo na letišti, obskakované celým hejnem techniků. Pokud ale nepočítali techniky, bylo zcela prázdné.

Bratři Brdlíkové se nyní ke sledování letadel rozdělili. Pavel setrval ve velitelství NORAD v Čejenské hoře, kde měl přehled o veškerém leteckém provozu nad celou Severní Amerikou, Pět'a zatím oblétał všechna letadla, na která ho Pavel naváděl.

Bohužel, většina vojenských letadel byly stíhačky, které by mohly těžko převážet hlavu státu. Velká dopravní letadla také nepřicházela v úvahu a v dosahu Čejenské hory byly už jen helikoptéry a pár malých letadel, většinou soukromé osobní stroje. Zkontrolovat je nebyl problém, ale výsledek byl opět negativní. Žádné také nepoužívalo volací znak Air Force 1. A prezident – nikde.

Bratrům se ale rozdělení zalíbilo natolik, že už u toho zůstali. Pavel ve velkém velině položil další značku, aby se vracel přímo sem, další položil do některých odpočinkových místností. Občas se přece jen museli oba najíst a vyspat, pak sledoval letecký provoz jen jeden. Celkově ale zůstávali oba optimisty. Prezident jim utekl? Nevadí! Objevili ho jednou, vyhmátnou ho i podruhé. Příště ale nepoletí za Standou oba najednou. Jeden zůstane, aby prezidenta nepřetržitě sledoval.

Podruhé už ho utéci nenechají.

=*=

Dobré bydlo

Po incidentu v Adu se další průsvih podobného zrna odehrál v Orizemi.

Tentokrát to ale bylo horší. Vražda se odehrála přímo v osadě Concordia na ostrově Speranza a rozvířila poklidné vody osadníků na Orizemi více než co jiného.

Stalo se to o větrné noci. Okolní moře bylo rozbouřené a vlny narážely s temným hukotem do tmavých skal útesů na východní straně ostrova. V tom rachotu by se ztratil i mnohem větší hluk než jeden jediný tlumený výstřel.

Ráno však v jednom domku objevili mrtvolu a zvěst o vraždě oblétna celou Orizemi.

Zavražděným byl zhruba stoletý mladík Nicholas Epeve, jeden z nemnoha Italů, žijících mezi ostatními na Orizemi. Přišli na něho náhodou. V krytém přístavišti, kam vlny noční bouře nedolehly víc než zvýšeným vlněním, se jeho loďka utrhla a narážela do ostatních. Sousedé rybáři, zabývající se lovením ryb ne z nutnosti, ale jen jako koníčkem, loďku chytili a uvázali, ale považovali za svou sousedskou povinnost upozornit majitele, aby si ji lépe uvazoval. Když ale vstoupili do jeho domku, našli ho v kaluži krve a s obrovskou dírou v prsou. Mrtvého bez nejmenší naděje na oživení.

První se to mimo osadu dozvěděl otec Mihovič, kterému to sousedé ihned hlásili. Brzy poté to věděla celá Rada Starších i Vědoucí Orizemě Fritz Pilz. Tím to ale neskončilo, každý v osadě měl své kamarády a přátele, takže zvěst o vraždě brzy obletěla celý svět.

Byla to první vražda na Orizemi. A nejen to. Nikdo ze Starších si nepamatoval, že by se stala vražda na Džigvlegtu ani na jiných světech. Dokonce ani na Perchye, kde lidé nevycházeli ze svých domů neozbrojeni, nepozdvihli zbraně jeden proti

druhému s úmyslem zabít. Pravda, občas se trochu drsně zastrašovali, ale ani tam nikdy nic neřešili zbraní.

A teď – vražda. A ke všemu střelnou zbraní, jak Rada Starších brzy zjistila. Vražedná kulka prošla tělem a zasekla se do dřevěné stěny, odkud ji vyloupli a zkoumali. Tím mohli ihned vyvrátit, že by šlo o nějakou starší zbraň. Ta kulka byla moderní. Prohlásili to nezávisle na sobě dva, kteří se nabídli jako odborníci. Oba byli bývalí policejní detektivové, kteří se dostali díky intrikám soudců nevinně do vězení, ale nebyli dosud rehabilitováni, proto museli žít na Orizemi. Libor Zahradil byl Čech, kdežto Ralf Folcrum Američan.

Zatímco bývalý český policista jen neurčitě označil kulku za moderní projektil, ale mohl jako její původ jen vyloučit Čechy, Ralf Folcrum kulku zcela určitě popsal jako americký typ ráže 5.56, používaný převážně do automatických pušek M16. Teoreticky mohlo jít i o jiné náboje této ráže, neboť se vyrábějí na mnoha místech staré Země, nicméně Ralf Folcrum si byl do značné míry jistý.

Klíčovou otázkou bylo, jak se střelná zbraň dostala na Orizem, kde se nikdy nevyráběla. Bylo nasnadě, že jde o import ze Země a vzhledem k typu leželo první podezření na Američanech. Jenže na Orizemi bylo skoro šedesát tisíc osvobozených vězňů, odsouzených buď pro malichernosti, nebo úplně nevinných. Teď zřejmě jeden z nich nevinnost ztratil. Vražda na Orizemi! První případ – a když přičteme období před Orizemí, tak přinejmenším za sto tisíc let! Ve Druhém vesmíru se nevraždilo, ani když tu žili lidé počínající doby kamenné. Až teď! To přece nemůže zůstat jen tak!

V první chvíli se soustředilo podezření na obyvatele ostrova. Oba bývalí policejní detektivové věděli, že to může být falešná stopa, vrah mohl na ostrov Concordia zavítat odkudkoli, ale první na řadě byli vždycky lidé z nejbližšího okolí.

Otec Mihovič jako představitel Rady Starších samozřejmě na Concordii přiletěl, jakmile se tu zprávu dozvěděl. Pověřil oba bývalé policisty pátráním po vrahovi, ale přitom je nabádal:

„Můžete použít všechny metody, na jaké jste zvyklí. Ale klíčové musí být čtení vzpomínek, jako vždycky. To na Zemi neznáte, ale tady s tím můžete počítat. Dokonce musíte! Bez potvrzení přečtením vzpomínek pachatele zůstává podezření pouhým podezřením a žádný soud na Orizemi nemůže rozhodovat o vině a nevině. Tady je to vlastně jediný přípustný důkaz. Důkazy, na které jste zvyklí ze Země, mohou vést k odhalení pachatele, ale čtení jeho vzpomínek to musí završit.“

„To je skoro jako v Orwellově románu!“ ušklíbl se kysele Libor Zahradil.

„Takové romány neznám, ale čtení myšlenek by se dalo přílišně zneužít!“ přidal se k němu i Ralf Folcrum.

„Máte pravdu,“ souhlasil otec Mihovič. „Ale protože to je jediný důvěryhodný prostředek ke zjišťování pravdy, musíme to občas užít. Snažíme se aspoň zbytečně to nezneužívat na nevinných, ale občas i to je nutné. Snažte se objevit pachatele klasickými pozemskými detektivními metodami, aby se čtení vzpomínek omezilo až na pachatele, ale kdybyste ho neobjevili, museli bychom přečíst myšlenky všech Američanů – a nechci ani pomyslet, kdyby ani to pachatele neobjevilo!“

Oba detektivové se tedy dali do práce metodami, na jaké byli zvyklí ze Země, zpozvdálí je při tom sledovali skoro všichni obyvatelé Orizemě. A postupně i ostatní, kam se ta zpráva donesla.

I Standa se nad tím pozastavil. Ale nejen to, obrátil se soukromě na Fritze Pilze s dotazem.

„Poslyš, Fritzi, co to bylo za zbraň?“

„To zatím nevíme,“ odpověděl Fritz. „Ralf Folcrum tvrdí, že je to nejspíš nějaká americká útočná puška, nejspíš M16, nebo její

pozdější varianta. Ale mohla by to být i M4 a nevyklučuje ani nějaký cizí typ. Tuhle municí používá na Západě kdekdo.“

„Východ je mimo podezření?“

„Východ používá jiný typ munice, obvykle ruskou ráže 7.62,“ odvětil Fritz. „Problém je, že nejsme schopní zjistit, kdo sem to svinstvo přitáhl.“

„Já vím, mohl to udělat každý, kdo má přeto. To jsou prakticky všichni až na tebe, ty jediný máš neprůstřelné alibi – nemůžeš na Zem. Tak poslyš – požádej lizid o M16 a budeš se divit!“

Chvilku bylo ticho, Fritz Pilz se z obrazu otočil stranou.

„No pěkný!“ obrátil se po chvilce k Standovi. „On to někdo nejenom propašoval na Orizem, ale dokonce to vložil do receptáře lizidů!“

„Je to ještě veselejší!“ usmál se Standa. „Když se podíváš na tu položku v testovacím režimu pro Vědouce, měla by tam být poznámka, kdo ji do receptáře vložil. Ale řekl bych, že tam budeš mít uvedené jen to, že je to kopie. Je to tak?“

„Hádáš dobře,“ souhlasil Fritz zamračeně.

„To je tím, že si lizidy předávají všechny položky receptáře automaticky,“ řekl Standa. „Jenže v Prvním vesmíru je zúžený zdroj případného kopírování. Takže já mám u položky M16 jen strohou poznámku, že ji před týdnem na Zemi doplnil do receptáře jakýsi Joshua Andrew. Vsadím se, že je to jeden z Američanů na Orizemi, který se byl před týdnem podívat na Zem.“

„Jo, to by souhlasilo,“ zamračil se Fritz. „Joshua Andrew bydlí na ostrově Concordia. Takže ho vlastně máme.“

„Pozor! Nemáš pachatele vraždy, jen toho, kdo na Orizem přitáhl zbraň. Může to být pachatel, ale také jen někdo z okruhu jeho známých. Mohl se jim pochlubit a jiný toho mohl využít. Ale řekl bych, že se ti okruh podezřelých hodně zúžil.“

„Poslyš, neměli bychom tu pušku z paměti lizidů smazat?“ napadlo Fritze.

„Asi ano,“ souhlasil Standa. „Ale musíme to udělat oba najednou, jinak se to zase zkopíruje. Smažeme to hned, nebo bys raději počkal, až se uzavře ta vražda?“

„Počkáme,“ rozhodl Fritz po krátkém zaváhání. „Možná to bude vhodné použít jako důkaz. Na té pušce by mohly být i otisky prstů.“

„Za průkazné bych stejně považoval jen vzpomínky vraha!“ namítl Standa.

„Jo, ale takové otisky prstů naše detektivy určitě potěší!“ řekl Fritz. „Nechal jsem je, aby ten případ vyšetřili klasickými metodami a rád bych, aby to dotáhli až do konce.“

„Dobře, nech jim na to pár dní,“ souhlasil Standa. „Ale kdyby se s tím párali...“

„Stejně mi musí pachatele předhodit k přečtení,“ vzdychl si Fritz.

„Proč tobě?“ opáčil Standa. „Číst vzpomínky umí každý z Rady Starších! Jen jim ho nech!“

„Myslíš, že je takový úkol potěší?“

„To asi ne, ale budou mít pocit, že jim to přináleží. Pak se jim to bude snadněji rozhodovat.“

„Dobře, nechám jim ho,“ nechal si Fritz poradit. „Ale na zbraně si budeme muset dávat větší pozor. Víš, že by se kvůli nim chtěla většina bývalých obyvatel Perchye vrátit mezi tygry?“

„Ne, to jsem nezaslechl.“

„Jenže mezitím v Druhém vesmíru vyškrtli Perchye ze seznamu obyvatelných světů,“ doplnil Fritz. „Tím pádem zrušili jakékoliv zbraně s výjimkou Průzkumu. A tam mají jen rukodělné pušky a revolvery, vyráběné na zakázku. Umí je dělat dva puškaři, každá zbraň je označená a všichni mají pod trestem vyřazení z Průzkumu zakázáno vkládat je do receptáře. Zbraně by se šířit neměly.“

„Uvidíme!“ vzdychl si Standa.

=*=

Případ vraždy na Orizemi vzal ale nečekaný obrat.

Na hrad Jukagyri se pod ochranu otce Mihoviče uchýlila Claudia Meschartová, žijící předtím od poloviny devatenáctého století na Dzígvegtu a dnes na ostrově Concordia. S velkým pláčem ho požádala o ochranu před šilencem, který jí vyhrožoval smrtí a nejspíš zabil i jejího Nicholase.

Otec Mihovič okamžitě o její ochranu požádal Fritze Pilze, který mu potvrdil, že se o Claudii postará. Objevil se jen v okně, jenže o rozměru komnaty, takže to vypadalo, jako by se pracovna otce Mihoviče prodloužila o dva metry. Bylo to znát zejména na podlaze, u otce Mihoviče byly na zemi kamenné dlaždice, zatímco Fritz Pilz měl ve své pracovně pravou parketovou podlahu. Sdělil jim ale s klidem, že Joshua Andrew si opravdu před chvílí objednal od lizidů vražednou zbraň, jenže ji dostal zneškodněnou. Puška je pravá, ale ve všech nábojích má střelný prach nahrazený stejnou vahou plastelíny, takže i kdyby se pokoušel střílet, nikomu neublíží.

Pro jistotu ale Fritz Pilz požádal Standu ze Země o bodyguarda. Standovi lidé umí být neviditelní, takže se Claudia už nemusí obávat žádného násilí. Standa na Orizem vyslal svého dobrého kamaráda Hynka, který se v téže minutě ohlásil na hradě Jukagyri do nové služby.

„Jak ti vlastně vyhrožoval?“ zeptal se plačící Claudie.

„Chtěl, abych si ho vzala!“ odpověděla ještě skrz slzy. „Já jsem ale dala slovo Nicholasovi, už jsme to dlouho odkládali... nejprve na Dzígvegtu, pak tady... naše poslední rozhodnutí bylo, že se vezmeme na Zemi, jakmile tam bude uvolněné cestování. Víte, oba jsme byli věřící, chtěli jsme mít svatbu v opravdovém kostele a ten na Dzígvegtu ani na Orizemi nebyl a není...“

„Oba jste byli věřící? Proboha, jak to? Vy nevíte...“

„Ale ano, víme, že je na Zemi všechno překroucené, ale... něco na tom přece musí být! Měli jsme takovou vlastní, soukromou víru... Desatero jsme nahradili Sedmerem, Nicholas probral Bibli řádek po řádku... Vyškrtal z ní všechno, kde se nacházela jakákoliv nespravedlnost, nechal tam jen to, co se nedalo vyvrátit. Ta seškrtaná Bible byla podle nás lepší, té jsme se oba drželi...“

„Dobře – víra je vaše právo,“ řekl otec Mihovič. „Víc by mě zajímaly vyhrůžky pana Joshuy.“

„On se na Orizemi objevil až nedávno,“ vzlykala Claudia. „Takový nafoukaný cucák! Nebylo mu ještě ani dvacet let! Kvůli němu abych opustila Nicholase? Řekla jsem mu, že se zbláznil, ale to mu nestačilo, pořád mi nadbíhal... až se nakonec s Nicholasem chytli. Dal mu obrovskou ránu pěstí do obličeje, až to Nicholase málem omráčilo, ale vzpamatoval se a toho fracka ztuhl, že se pak půl hodiny nemohl ani pohnout. Posadil ho ještě opatrně na lavičku před radnicí a odešli jsme ke mně, abych mu ošetřila rozbitý nos... Té noci přišla strašná bouřka a ráno našli Nicholase mrtvého...“

„Moment...“ obrátil se otec Mihovič stranou.

Zavolal pak oba detektivy, Libora Zahradila i Ralfa Folcruma. Jakmile slyšeli, že jde o vraždu, přiletěli na Jukagyri skoro současně.

Otec Mihovič jim pak stručně zopakoval Claudiinu výpověď, aby ji nemusela opakovat sama. Ta pak jen přikývnutím stvrdila, že je to tak.

„Já jsem říkal, že vrah nezůstane u jedné vraždy!“ povzdychl si Ralf Folcrum.

„Ale tím to je vyřešené,“ pokrčil rameny Libor. „Zbývá vyslechnout viníka, ale to by už mělo jít bez nás. Leda bychom ho sem přivedli.“

„Nechte mi ho,“ požádal je Hynek. „V zatýkání takových ptáčků mám větší praxi.“

Zmizel z místnosti, ale netrvalo ani pět minut a vrátil se. Jednou rukou objímal podezřelého, v druhé ruce držel černou armádní pušku.

„Kdo ho bude vyslýchat?“ zeptal se přítomných.

„To asi bude na mně,“ povzdychl si otec Mihovič.

Zatčený byl ztuhlý a nemohl se bránit, ale kdyby mohl střilet očima, byl by asi nebezpečný.

„Myslel jsem si, že ztuhnout můžete jen člověka ze Země, ale ne toho, kdo ovládá lizidy,“ podotkl otec Mihovič.

„Jde to,“ ujistil ho Fritz Pilz z připojené části místnosti.

„Člověk se při konfliktu obvykle vnitřně naježí a to pak ztuhnutí odrazí. Když se ale pan Joshua dostal do sporu s Nicholasem, udeřil ho pěstí a jak byl zvyklý ze Země, očekával přirozeně protiúder stejnou mincí. Takže nebyl vůbec připravený na ztuhnutí, které použil Nicholas a proto byl Nicholas úspěšný. Teď, když si pro něho přišel Hynek, jsem Joshuovu obranu předem vyřadil. Ale Hynek by ho možná vyřadil i tak, překvapil ho ze zadu.“

„Jak to víš?“ vyhrkl Libor Zahradil. „Nehnul ses přece odsud!“

„Máme takové možnosti,“ pokrčil rameny Fritz Pilz.

„No jo, Vědoucí!“ vzdychl si Libor.

=*=

Přečtení vzpomínek zločince netrvalo dlouho. Otec Mihovič ho pak opět trochu probral.

„Odstranit soka vraždou není dovoleno ani na Zemi,“ řekl pak unaveně. „Natož tady. Kromě toho je na Orizemi nepřipustné vlastnit zbraně.“

„Tady je to vůbec uhozené!“ zavrčel pořád ještě ztěžklým jazykem Joshua. „Vlastnit zbraně je tady nepřipustné! Přitom je to základní lidské právo! A vy je tady surově pošlapáváte!“

„Základním lidským právem je právo na život!“ opravil ho vážně otec Mihovič. „A to jsi ještě surověji pošlapal ty! Sedmero nic neříká o právu na zbraně, ale naprosto jasně říká: Nezabiješ!“

„No tak se pomstěte, ať máte radost!“ vybuchl Joshua.

„Ani pomsta není v základních lidských právech!“ opáčil vážně otec Mihovič. „Spravedlnost si ale žádá trest za porušení Sedmera. Za úmyslné zabití je běžný trest dvacet let v Pekle. Kdo tady zná cestu do Pekla?“

„Já ho tam předám,“ přihlásil se Hynek. „Nepoletím tam poprvé, už mě tam znají.“

„No, dobrá zpráva je, že to pan Joshua Andrew držel i na Orizemi jako tajemství,“ řekl Fritz Pilz. „Nikomu se tou hračkou nepochlubil, nikdo ho s ní – snad – ani neviděl. Vražedné zbraně se zbavil pomocí lizidu a doufal, že stačí zbavit se hmotných důkazů, aby byl nepolapitelný. Na Zemi by takovou vraždu těžko objasnili. Jenže udělal dvě kardinální chyby. První, že vyhrožoval i po té vraždě slečně Claudii smrtí, jestli ho bude odmítat. Tím mohl dosáhnout jen toho, že se mu vzepře a i když se mu sama postavit neodvází, někoho o ochranu požádá. A i kdyby se choval nenápadně, vražda je vražda a nad čím pozemská policie mávne rukou, na Orizemi nemůže zůstat nepotrestaná. Jeho největší chybou bylo počítat s tím, že to nějak projde. Ale díky první chybě se rychle prozradil a zkrátil naše pátrání. Ne že bych to chápal jako polehčující okolnost, naopak, ale usnadnil nám to.“

„Vezmi ho tam!“ pokynul otec Mihovič Hynkovi.

„Tak pojd', ty rambo!“ obrátil se Hynek na Joshuu – a zmizel i s ním.

„Hoši, doprovodíte domů slečnu Claudii?“ obrátil se na policisty.

„Já vím, kde bydlí,“ nabídl se Libor Zahradil.

„Půjdeme s ní oba,“ řekl Ralf Folcrum. „Já se musím stavit na Concordii v hospodě, měl bych jim tam ještě něco vrátit.“

„Asi se odstěhuju jinam,“ vzdychla si Claudia. „Po tomhle se tam vracet... všechno mi tam bude připomínat Nicholase...“

„To je mi líto, slečno,“ řekl Fritz Pilz. „Vracet život mrtvým nedokážeme.“

„Má pravdu,“ přikývl Libor. „Můžeme jedinečně poslat do Pekla toho, kdo to provedl. Mrtvému to život nevrátí, ale vrah aspoň přestane ohrožovat další živé.“

Všichni tři zmizeli současně. Préto je bleskurychlý dopravní prostředek. Zbytek společnosti pak chvíli setrval v mlčenlivém přemýšlení.

„Budeme muset mezi Američany udělat osvětu ohledně zbraní,“ řekl Fritz Pilz. „Oni považují zbraně za své lidské právo, my se na ně díváme jako na nástroj smrti. Stando! Slyšíš mě? Smažeme tu odpornou pušku z lizidů?“

„Docela rád!“ odvětil z dalšího okna Standa. „Tak – a je to! Máš to taky?“

„Mám!“ oddychl si i Fritz Pilz.

„A budeme muset hlídat, aby to tam nikdo nevložil znovu!“ řekl Standa.

„Mám lepší nápad!“ řekl Standa. „Jednodušší je vložit tam pod tím jménem něco neškodného.“

„Ale to tam může kdokoliv změnit,“ namítl Fritz.

„Uděláme to tak, že při každém pokusu o předefinování předtím vložené položky dostaneme já nebo ty hlášku. Můžeme ten pokus buď povolit, nebo zakázat – a podívat se, kdo ten kontraband vkládá. To snadno zařídím...“

„Budeš mi to ale muset zařídit i na Orizemi,“ podotkl Fritz.

„Maličkost – všechny změny se promítají automaticky,“ mávl rukou Standa. „Tak – a je to. Pak do lizidů vložím místo té zbraně něco jiného... třeba slepičí vejce. Vložím to tam pod jménem M16, ale přidělím tomu i alternativní jména samopal, puška, karabina...“

„Takže až někdo požádá o M16...“ začal Fritz.

Najednou se zarazil. V ruce držel automatickou útočnou pušku, černou jako uhel.

„Sakra!“ řekl udiveně. „Vždyť jsme je oba současně smazali! Ledaže by to jeden z nás smazal o vteřinku později a mezitím se ta puška zkopírovala od druhého!“

„To neberu!“ odmítl takové vysvětlení Standa. „Automatické kopírování se spouští nejdříve za pět minut po poslední změně! To je taková programová obrana, aby se dalo vložit více položek po sobě a nekopírovala se každá zvlášť. Ta puška se zkrátka musela zkopírovat odjinud.“

„Ale odkud? Druhý vesmír je oddělený, tam se to zaručeně nemohlo dostat!“ nechápal Fritz. „V tomhle vesmíru, kterému eufemicky říkáme První, jsou jen Země a Orizemě. Když to současně smažeme na obou, musí to být smazané definitivně, ne?“

„No právě!“ mračil se Standa. „To má jen jedno vysvětlení.“

„Jo – jen jedno,“ řekl Fritz Pilz a zatvářil se, jako kdyby právě kousl do citrónu. Zřejmě mu došlo, co tím Standa myslí.

„Počkejte, hoši!“ zarazil je otec Mihovič. „Jaké vysvětlení? Když jste to současně smazali a nemá se to odkud zkopírovat, mělo by to zůstat smazané, ne?“

„Jenže se ta puška opět objevila. Takže se měla odkud zkopírovat,“ shrnul to Standa.

„Říkali jste přece, že Druhý vesmír je zaručeně oddělený!“

„Takže ten třetí svět s lizidy musí být v Prvním,“ vysvětloval otcí Mihovičovi Fritz Pilz.

„Jen nevíme, kde,“ dodal Standa.

=*=

Tak jako nebylo osmadvacet světelných let nepřekonatelná vzdálenost pro préto, nebyla to ani žádná velká vzdálenost pro komunikaci mezi lizidy. Mimoprostor je kratší než přímka.

Takže třetí svět v Prvním vesmíru mohl být podle toho klidně ještě dál. Co to ale mohlo být? Podle lizidů to byl svět obsazený Sandišůty. Nejspíš svými chitsaldily prorazili do Prvního vesmíru i jinde než na Zemi. Co tam ale objevili? Svět podobný Zemi, Orizemi, nebo nějaký úplně odlišný? Pokud jich nebylo víc... zatím věděli jen že jim nějaký lizid vrací smazané položky receptáře.

Ale jak to, že o tomto světě – nebo světech – nebyla ani zmínka v lizidech Druhého vesmíru?

Zřejmě to Sandišůti chtěli zatajit před gufry. Nejspíš aby jim nemluvili do jejich správy ani tak málo, jako do Země. Byli na těch světech původní obyvatelé? Kdyby ano, pak by je asi nečekalo nic dobrého – podle toho, jak Sandišůti spravovali Zemi.

A obyvatelé Orizemě jim díky milovníkům zbraní poskytlí nádhernou ukázkou!

Standa samozřejmě použil svůj starý trik, jak zrušit pozemskou zbraň nejen na Zemi a Orizemi, ale i v dalších lizidech. Nahradil pušku slepičím vejcem a přidělil jí i alternativní jména »samopal«, »puška« a »karabina«, aby se vejce vytvořilo na kterýkoliv z těchto požadavků. Ještě že se jednalo o telepatické příkazy – kdyby měl přidělovat jména ve všech světových jazycích, byla by to teprve Sisyfovská práce!

Jenže mu to nedalo spát a v noci vstal a požádal lizid o analýzu všech položek receptáře. Měl mu postupně vytvořit všechno, co by uvnitř kovového obalu obsahovalo pevnou hořlavinu. Naštěstí ho včas napadlo přidat tam podmínku, kdyby se předmět nevešel do místnosti, aby se vytvořil až na vrcholu skály – a pak se nestačil divit.

V místnosti nebylo k hnutí, jak byla přeplněná ručními zbraněmi všech tvarů a velikostí. Byla tu sbírka od starodávných křesadlových mušket přes bubínkové colty, německé mašinkvéry, ruské kalašnikovovy všech variant, pušky různých tvarů a systémů,

ale i příruční raketometry, panzerfausty a kapesní protitankové řízené střely. Na zemi ležely tuny granátů, nášlapných a protitankových min. Ještě horší byl pohled na vršek skály. Kromě stovky různých tanků a obrněných vozidel tady ležela štíhlá lodní torpéda i bachraté námořní miny a ježil se raketami všeho druhu, od protitankových přes protilodní a protiletadlové až po strategické mezikontinentální kolosy. Takovou sbírkou zbraní se určitě nemohlo chlubit žádné pozemské vojenské muzeum. Kromě pozemských zbraní tu bylo plno takových, které ani pozemsky nevypadaly. Pozemský původ většiny zbraní dával tušit, že mezi lizidy Země a vzdáleného světa nebo světů probíhala čilá výměna zkušeností. Nepozemský původ jiných zbraní znamenal nejspíš jejich dovoz Sandišůty.

Co ale s tím? Kdyby byl Standa fanda do zbraní, měl by tu Eldorádo! Taková úroda by potěšila srdce každého milovníka střelby! Jenže Standa se ve zbraních nevyžíval a sbírka zbraní ho plnila spíš odporem. Ale co s ní? Zřejmě mu nezbude nic jiného než trpělivě nahradit všechny zbraně vajíčky.

Lidé Orizemě se dnes dali rozdělit do dvou skupin. Jedni se přistěhovali z Hjöwiltu a předtím z Dzígvlęgtu, v průměru byli mnohem starší – a zbraně znali jediné pokud pocházeli ze Země, jenže jim dávno odvykli. Ti, kdo se na Dzígvlęgtu narodili, málem nevěděli, co to slovo znamená. Druhou skupinou byli osvobození vězňové z Čech nebo z Ameriky. Zejména ti poslední byli na zbraně od malička zvyklí. V kriminálu zbraně samozřejmě neměli, ale před uvězněním obvykle ano, uměli tedy s nimi žít a dokonce je jako Joshua Andrew považovali za jedno z předních lidských práv.

Jak to vyřešit? Ponechat jedné skupině zbraně a druhé ne? To by rozhodně nedělalo dobrotu, jak právě velice plasticky předvedl Joshua. Na Orizemi naštěstí chyběl jeden z podnětů, které na Zemi vedly ke kriminalitě – ozbrojené loupeže. To byl na Orizemi protimluv – tady se nekradlo ani neloupilo. Ale byly

i jiné důvody k násilí, takže nezbylo než to sjednotit. A tady byly jen dvě cesty. Buď ozbrojit starousedlíky Orizemě, nebo naopak odzbrojit Američany. První způsob by vedl zcela jistě k nárůstu násilí, na jaké nebyli vesmířané zvyklí. Nezbylo nic jiného než odzbrojit ty druhé.

Pro jistotu se hned ráno spojil s Břet'ou Kovářem, aby se pokusil někde v odlehlé oblasti Pekla soustředit podobnou sbírku zbraní. Šlo zejména o to, zda tato sbírka není stejně rozšířená ve všech dalších vesmířech. Břet'a okamžitě pochopil, v čem by to mohlo být nebezpečné – ostatně sám včera dostal ojedinělý přírůstek z Orizemě, trestance Joshuu Andrewa, takže byl obeznámený s událostmi.

Břet'a použil stejný test, jaký mu naznačil Standa. A také v Pekle se objevila halda zbraní. Jenže jich bylo méně a drtivá většina jich nepocházela ze Země. Ty, které ze Země pocházely, byly značně zastaralé. Byly tu kanóny z dob Turecké expanze, husitské pišt'aly, ale nejnovější pozemské zbraně byly křesadlové muškety – zřejmě se sbírka od té doby neaktualizovala. Množství mimozemských zbraní bylo zhruba stejné – nejspíš ještě z doby, kdy Sandišůti kolonizovali vesmíry.

Standa samozřejmě kontaktoval Vědouceho Hjöwiltu a jednoho náhodně vybraného Vědouceho ve Čtvrtém vesmíru. Měli lizidy ve svých vesmířech zbavit nežádouceho zbrojařského smetí, aby se tam zbraně už nedaly vytvářet ani používat. Nejvíce práce to ale dalo jemu, v Prvním vesmíru byla sbírka zbraní nejobsáhlejší.

Postupně se mu ale podařilo zbraně v pamětech lizidů zneškodnit. Musel sice rozšířit definice zbraní na zbraně bodné a sečné, pod nimiž se vyrojilo nepřeborné množství kopí, pík, oštěpů, mečů a šavlí, pak k nim musel přidat i miny z plastiku, nezjistitelné klasickými minohledačkami, načež ho napadlo, že se ve válce používaly i bojové plyny – a tak získal i pěknou sbírku nejhoršího svinstva, jaké se kdy ve válkách používalo – na Zemi

i ve Třetím vesmíru. Další zbraně mu unikly, ale pak do asanace zapojil i Fritze Pilze a ten si vzpomněl na další plejádu smrtících prostředků, které čekaly na zneškodnění.

Byla to Sisyfovská práce, ale nakonec se jim podařilo zlikvidovat zbraně v Prvním vesmíru. Když totéž udělali v dalších vesmírech, zdálo se, že je tato sbírka konečně minulostí.

Pokud někdo nevloží do lizidů další nástroje zla. Vyloučit se to nedalo. Na Zemi bylo mezi lidmi zbraní víc než dost.

A ochotných vrahů také.

=*=

Vzpouora

Člověk se na Zemi narodil, neslyšíš?
Na Zemi, na které pořád žil, neslyšíš?
Vesmířane, ztrať se jemně
ze všech tváří naší Země!
Zatracený Vesmířane, neslyšíš?
(Isaac Asimov)

Ze Země se začali ztrácet lidé.

Nejen věžňové, jejichž únosy organizovala Standova parta. Tentokrát šlo o lidi z opačného konce společenského spektra. Začali se ztrácet vysoce postavení bankéři a vlastníci mamutích společností. Některé společnosti se po ztrátě svých hlav začaly chovat chaoticky, několik bank padlo úplně, jiné hlásily problémy, které ale neměl kdo řešit. Microsoft stáhl ohlášenou verzi Windowsů, neboť mezi zmizelými byl i jeho zakladatel. Proslýchalo se, že firma měla potíže už dřív, když jí vetřelci ukradli z vězení nejschopnější programátory. Zmizelo i celé vedení Mezinárodního měnového fondu, nikde nebyli k zastížení prezidenti Francie a Německa. Totéž se šušovalo o prezidentovi Spojených států, který se už několik dní vůbec neobjevil na veřejnosti.

Většina médií ale házela mizení všech lidí do jednoho koše a začala bít na poplach.

*„Mimozemšťané rozvrací život na Zemi!“
„Rozvrat Země je organizovaný z vesmíru!“
„Vetřelci chtějí setnout hlavu pozemskému životu“
„Braňme Zemi před zákeřným přepadením!“
„Jde nám o život všem! Od prvního do posledního“*

Webová stránka www.hell.usa se ocitla v palbě všech zbraní, jaké se na internetu kdy použily. Hackeři se ji pokoušeli narušit, shodit nebo pozměnit. Ukázalo se, že je velice odolná a její server vydrží větší zátěž než jakýkoliv jiný server Země.

Hackeři zkoušeli zahltit miliardami nesmyslných příspěvků aspoň diskusní fórum, ale to dokázalo odlišit automaticky poslané příspěvky od běžných a každému uživateli povolilo jen pět vstupů, čímž se udrželo v aspoň trochu přijatelné podobě. Ale i tady se diskuse otáčela proti vetřelcům z vesmíru. Příspěvatelé jim připisovali všechny zločiny na Zemi za posledních sto let a admini fóra, Ivan s Oldou, stačili odpovídat jen na nepatrnou část.

Standa oběma adminům poradil přiznat, že mimozemšťané nic nevědí o mizení společenských špiček a trvat na tom, že únosy vězňů jsou v pořádku. Nadpoloviční většina vězňů byla nevinných, nebo aspoň s přehnanými tresty. Osvobodit je bylo správné. Zato skuteční kriminálníci se v Pekle dostanou do tvrdších podmínek, které by je měly od dalších zločinů odradit. A že se do Pekla mimo vězňů dostávají i vážení soudci, žalobci i policisté? Když se představitelé Spravedlnosti zpronevěří svému poslání, zasluhují trest i oni. Ti, kteří soudili přísně, ale spravedlivě, se na svá místa vraceli.

Standa proti tomu postavil jako základ trestního řádu Sedmero. To mělo u drog poměrně jasné vysvětlivky – drogy, poškozující zdraví, porušují přikázání Nezabiješ. Rozlišovaly ale konzumenty od výrobců a distributorů. Nejprísnější tresty hrozily distributorům, kteří obvykle na drogách nejvíc vydělávají, navíc měli na krku i porušení přikázání Nezotročíš. Konzumenti byli považováni spíš za oběti s jistým podílem spoluviny.

Jenže málo platné, média se na stránku www.hell.usa sesypala jako sršni. Různí komentátoři považovali za svoji čest přisadit si proti vetřelcům, kteří se podle nich ani neodvažovali obhajovat své činy veřejně, ale uchylovali se při svém pokřiveném charakteru k podrazácké anonymitě.

Také v Čechách se média navezla do vesmíranů, jenže tam narazila na českou národu. Médiím věřily – nebo aspoň úspěšně předstíraly, že věří – jen vládní partaje. Obyčejní lidé, kteří si

nedávno od srdce oddychli od exekutorské a justiční mafie, médiím nevěřili ani slovo a otevřeně fandili vesmířanům, kteří je zbavili největších nočních můr. To, že se v Čechách položilo několik bank, se obyčejných lidí příliš nedotklo. Vklady byly pojištěné jen do určité výše, jenže takovou sumu tam měl málokdo, takže se krach jednotlivých bank lidí příliš nedotkl.

Standa se na to díval smutně, ale i s nadějí.

Kdo by soudil podle toho, co se objevovalo v éteru, musel by dojít k názoru, že si obyvatelé Země vesmířany nepřejí. Ale přinejmenším v Čechách platila nesmrtelná věta Karla Čapka – o vůli národa mluví většinou ti, kdo národu poroučejí.

Standa si pozval otce Mihoviče a dlouho s ním o tom debatoval. Bral ho jako arbitra, určujícího základní směr, kterým by se měl ubírat.

Dohodli se, že největší velmoc už dost zaměstnali na to, aby se přestala vměšovat jinde. Aby se mohli víc soustředit na Čechy, chtěli své působení ve Spojených státech utlumit. Ne úplně, aby Spojené státy měly dost starostí s vnitřními problémy, ale nemělo by to být hlavní pole působnosti. Jediné, na čem otec Mihovič trval, bylo nespustit úplně z pozornosti Sandišúty. Zřejmě se někde dobře schovali, ale až vylezou, budou jistě dělat problémy.

Největší překážkou byly v Čechách vládní partaje. Při oškubávání občanů už měly odedávna rozdělené úlohy a dařilo se jim to všude, kde to jen trochu šlo. Kdykoliv by se objevila jiná strana, sesypaly se na ni a nedalo jim obvykle práci zkorumpovat ji rychle k obrazu svému. Jak řekl starý Al Capone – úspěšnost úplatků není věcí cti, ale pouze výše sumy a noví poslanci se obvykle dávali uplatit levně, ani nemuselo jít o desítky milionů.

Standa s otcem Mihovičem plánovali, jak na to. Standa navrhl zaútočit na staré, prohnílé partaje něčím novým. Například uvolnit pro oblast Čech některé možnosti lizidů. Ne všechny – to by sem přilákalo žraloky z celého světa – ale pár drobností.

Především zavést sledování životních funkcí lizidy, které by se projevilo rychlým a přitom nenápadným zlepšením zdravotního stavu všech lidí. To otec Mihovič bez připomínek schválil, ačkoliv to byl podraz na lékaře. V novém systému by se museli hodně přeškolit, aby byli něčím platní. Mnoho lékařských oborů se stalo úplně zbytečných a spousta lékařů přišla o práci. Bez velkých změn by zůstala jen úrazovka a porodnictví, ačkoliv i to se hodně zjednodušilo.

Byla otázka, co na to veřejnost...

=*=

Na počátku dočasného ubytování na Orizemi dostal každý nováček knížečku, popisující, co má dělat v případě různých událostí. Všechno, co se nedalo popsat, shrnula větička: V jakémkoliv jiném případě se obraťte na někoho z Rady Starších, mívají větší zkušenosti.

Joshua Andrew uměl vést lidi a byl u ostatních oblíbený, takže po něm brzy vznikla sháňka. Když nebyl k zastizení na obvyklých místech, ohlásili kamarádi jeho záhadné zmizení. Za Karlem Mayerem, nejbližším z Rady Starších, přišla celá delegace. Vyslechl je, ale jen jim stručně sdělil, že jejich kamarád je za trest v Pekle kvůli nedávné vraždě Nicholase Epeve.

„Ale Joshua nikoho nezabil!“ namítal vysoký černochoch. „Potvrdím mu alibi na kterýkoliv den, co jsme byli tady na tomhle světě.“

„To mu nepotvrdíte, nepřetržitě jste s ním určitě nebyl,“ opáčil Karl Mayer.

„Jak to můžete vědět, když jste se o nic nezajímali?“ vybuchl černochoch. „Jak můžete někoho trestat bez důkazů, bez výslechů? Nás nikdo nevyslechl, nikdo se o nic nezajímal – a teď přijdete s takovou blbostí, jako je vražda!“

„Vražda nebyla žádná blbost,“ opáčil Karl. „Zemřel člověk, rozumíte? Je to na Orizemi první vražda, to není žádná maličkost! A zabil ho váš kamarád, nezastávejte se ho!“

„Naše spravedlnost je rozhodně lepší než vaše,“ ujistil ho Karl Mayer. „Podle Sedmera to byl spravedlivý trest, na tom nic nezměníte.“

Delegace se stáhla, ale nevypadala přesvědčeně. Naštěstí se nic víc nedělo.

Nebo to tak aspoň vypadalo...

=*=

Dvojice agitátorů, obcházejících nemocnice a především léčebny dlouhodobě nemocných, jak se v Čechách vzletně říká odkladišti umírajících, z nekalé činnosti nikdo nepodezíral. Lidé se nad nimi ošklíbali, ale považovali je za neškodné blázny, jakých po Čechách obchází habaděj. Desítky dalších utěšitelů a věrozvěstů ani nepůsobily nepatřičně.

To, že nemocným rozdávali útlé knížky, nadepsané jako Bible, také nebylo nic neobvyklého, stejně jako to, že mnozí zpočátku nevěřili v duchovní útěchu a odmítali je.

Jenže tihle přinášeli lidem přece jen něco víc než pouhou útěchu, případně soustrast.

Dvojice se do nemocnic obvykle po týdnu vracely – ale to už je odmítl málokdo. Pacienti je vítali jako spasitele a vstávali z postelí, aby jim mohli podat ruce. Vstávali i ti, kteří poslední dobou už jen bezmocně leželi – k nelíčenému údivu ošetřujícího personálu, který tak zázračná uzdravení nikdy předtím nepamatoval. Ojedinelá, obvykle jen dočasná uzdravení ano – ale ne naráz u všech pacientů, ať už předtím podivné misionáře přijali nebo odmítli.

Příchozí, nemocní i obsluhující pak společně debatovali o Bibli, která se sice jmenovala stejně jako nejrozšířenější kniha v našem světě, ale uvnitř pojednávala o něčem úplně jiném.

„Na počátku byl jeden svět, osídlený rozumnými bytostmi. Nepodobaly se lidem, ale když se jim podařilo rozumně si uspořádat svůj svět, snažily se pomáhat jiným rozumným bytostem, žijícím v blízkých sousedních světech. Brzy poznaly,

že není dobré rozdávat nádherné dary, důležitější bylo naučit je žít tak, aby jim dary nepřinesly nenávist, ale radost. Naučit je Spravedlnosti...“

Tak začínala »Bible Druhého Vesmíru« – kniha o historii sousedního vesmíru a o civilizacích gufyřů a Sandišůtů. Popis Druhého vesmíru a jeho pohnuté historie byl ale jen první částí knihy. Druhá část popisovala, jak se do hry o Spravedlnost dostal svět zvaný Země.

Neštěstím pro Zemi bylo, že ji neobjevili gufyřové, ale Sandišůti. Ti totiž na rozdíl od gufyřů vynalezli chitsaldil, stroj, otevírající průchody mezi sousedními vesmíry. Nejprve se tak dostali do vesmíru, obývaného gufyřy, kde to zpočátku vypadalo na setkání dvou vyspělých civilizací, které si mohou navzájem poskytnout mnoho dobrého. Tak to určitě chápali gufyřové, nezištně pomáhající už předtím méně rozvinutým civilizacím ve svém vesmíru.

Sandišůti však představovali civilizaci vyspělou jen v technické oblasti. Společenský vývoj se u nich zastavil zhruba na úrovni barbarských Neandertálců – při setkání s dobráckými gufyřy jim šlo hlavně o kořist – o výhodné získání jejich vynálezů, aniž by jim za ně poskytli své. Materiální převaha nad gufyřy jim pak umožňovala bezcitně je vydírat.

Sandišůti měli monopol na chitsaldily, umožňující přechod z jednoho vesmíru do jiného. Tak se i sami dostali do vesmíru ke gufyřům. Druhou obrovskou výhodou Sandišůtů byla jejich vrozená schopnost výhodně pro sebe obchodovat, bezcitně druhé vydírat a zneužít všeho, co se zneužít dalo. Když objevili slabé místo gufyřských lizidů, umožnilo jim to své dosavadní spojence neuvěřitelně pokořit hrozbami zničení celých světů. A neváhali jim předvést, že jsou schopni vyhrůžky splnit. Donutili je přijmout nevýhodné smlouvy, které jim dávaly v Druhém vesmíru větší práva než jiným civilizacím, aniž by jim na oplátku poskytli přístup do dalších vesmírů.

Gufyrové byli ve svém vesmíru v pasti. Nemohli na vydírání odpovědět jinak než potupnými ústupky, ani když Sandišůti před jejich očima terorizovali méně rozvinuté civilizace Druhého vesmíru. Jako ohnivá stopa po nich zůstalo několik pekelných světů, nevhodných k životu.

Gufyrové se Sandišůtům na odpor postavit nedokázali. Sandišůti si i v Druhém vesmíru dělali co je napadlo a svůj vliv šířili i do dalších vesmírů, kam nikdy gufyry nepustili.

Jen jednou se gufyřům podařilo využít neviditelnosti v allohmotě a proniknout na Zem, kde si položili několik desítek značek adchyfu, takže se tam mohli vracet nezávisle na Sandišůtech a jejich chitsaldilech. Pokoušeli se na Zemi zavést to, čemu učili i ostatní civilizace – úctu ke Spravedlnosti, umožňující spokojený život všem členům a ne jen vybraným jedincům. Podařilo se jim úspěšně na Zem propašovat několik základních kamenů – Manuův zákoník v Indii a Ur-ballův zákoník, platný pro městskou oblast Ur v Sumerské oblasti.

Když to Sandišůti zjistili, zuřili jako pominití. Pro výstrahu zničili v Druhém vesmíru několik světů, spravovaných gufyry a na závěr své trestné výpravy vnutili gufyřům další pokořující smlouvy výhodné jen pro ně. Gufyrové tím přišli o možnost ovlivňovat Zemi a zejména její obyvatele. Jen značky si tam ponechali. Chtěli je využít, až civilizace na Zemi vospěje.

Sandišůti se snažili gufyřům dokázat, že je Země stále barbarská a její obyvatelé si nezaslouží lepší podmínky. Plánovitě přitom ničili všechny stopy po jejich předešlých pokusech, zejména po Ur-ballově zákoníku, který nahradili Chammurapiho zákoníkem, nezakrytě podporujícím otroctví a zavádějícím drakonické tresty za každý přestupek.

»Jestliže šenkýřka, v jejímž domě se scházeli zločinci, tyto nezadrží a do paláce nepřivede, bude ona sama usmrcena.« – vskutku spravedlivý trest pro ženu, která se bojí zločincům postavit!

»Jestliže dítě udeří svého otce, uříznou mu jeho ruku.« – mohla by být výsměšnější parodie na gufyrské příkázání »Cti rodinu«?

Gufyrové se po každé trestné výpravě Sandišůtů a zničení některého světa s méně vyvinutou civilizací pod jejich správou jen přikrčili. Kdyby kdysi dávno nezapomněli na možnosti Vědoucího, byla by historie Druhého vesmíru určitě jiná. Takhle jim nezbylo než vždy obrazně řečeno ohnout hřbet, stáhnout se a přetrpět další potupný trest.

Také další pokus o zavedení Sedmera v nepříliš dávné době skončil neslavně. Sandišůti brzy objevili, že jeden národ mimo oblast jejich nejčastějších nájezdů vyznává Sedmero, údajně předané kýmisi mocným. Bylo mezi lidmi dost rozšířené, ale pro Sandišůty nebyl problém překroutit snahy gufyřů v pravý opak. Tentokrát změnili Sedmero na Desatero – vypustili některá příkázání a dodali jiná, aby sloužila kastě Vyvolených, kteří pak jejich příkazy naplňovali.

Proč jim ale tak vadilo příkázání Nezotročíš?

Poněvadž ostatní bytosti sami zotročovali? Je náhodou, že země, do nedávné doby pokrytecky vyhlášená jako nejsvobodnější na světě, zrušila pravé otroctví až po kruté válce Severu proti Jihu (1865), když už bylo v jiných rozvinutějších zemích dávno zrušené i nevolnictví, (Josef II 1781, Rusko 1861). navíc je obratem nahradila otroctvím vězňů a později ještě tužším otroctvím peněz.

Velmoci proti otroctví nezasahovaly. Naopak je ve značné míře využívaly, ať bylo založené na komerční bázi, jako je otrocká práce vězňů v USA, nebo na státním teroru, jako sovětské gulagy s miliony otroků, »nadšeně budujícími veliké stavby socialismu«.

Nač to ale Sandišůti podporovali? Potřebovali to snad? Vždyť se zavedením lizidů přestala být otrocká práce tak

výhodná, jako za dob starých Sumerů! A proč vůbec nedali lidem Země lizidy do všeobecného používání?

Něco v tom být muselo...

=*=

Když za otcem Mihovičem přišla delegace Orizemských Američanů, nestačil se otec Mihovič divit, s čím to vlastně přišli. V první chvíli nevěděl, jestli se má smát, nebo je má brát vážně. Předali mu totiž nádherně graficky zpracovanou listinu, honosně nazvanou **Deklarace Nezávislosti**, která měla změnit svět Orizemě na nezávislou Ori-Afro-Americkou republiku, v čele s voleným Senátem, nezávislým prezidentem, volenými soudci a šerify ve funkci policie.

Současně ho slavnostně, ale důrazně požádali, aby jim odevzdal klíče od hradu Jukagyri a pak opustil ostrov Bohemia, přejmenovaný na Ori-Bronx, kde už teď nemá žádný běloch co pohledávat. Vyvlastněný hrad se přejmenuje na Ori-Kapitol, bude patřit Senátu Ori-Afro-Americké republiky, který zde bude zasedat. V okolních domech pak budou bydlet senátoři.

Když se jich otec Mihovič pořád ještě s vážnou tváří zeptal, jak si to vlastně představují, přijít s takovými požadavky, sdělili mu, že prezidentské i senátní volby i volby soudců a šerifů proběhly na Orizemi před týdnem. Vyhlásili je na billboardech, rozmístěných ve všech osadách, osídlených Ori-Afro-Američany. Americkou tradicí je, že se ani nenamáhali oznámit to původním obyvatelům Orizemě, což ale považovali za drobný detail, neboť ti by beztak nemohli výsledky voleb ovlivnit. Ori-Afro-Američanů je na Orizemi nadpoloviční většina a co sami jednomyslně odhlasují, to má mít podle nich celosvětovou platnost.

„Je to sice hezké,“ odvětil jim na to otec Mihovič, „ale tak pro zasmání. Přejmenovat ostrov Bohemia na Ori-Bronx – to myslíte vážně? Objevili jste jej snad? Na jménu tohoto ostrova se shodli objevitelé a to jméno mu zůstane. Vždyť na něm nikdo

z vás nebydlí, ani bydlet nebude, tady už na další domy není místo. Prezidenta si klidně zvolte, ale my vám ho neuznáme, stejně jako Senát, šerify a soudce. Tady není Amerika! To prostě nemůžete myslet vážně!“

„Ale my to myslíme vážně!“ odvětil statný černoch, vedoucí delegace. „Já jsem nově zvolený prezident Orizemě Muhammad Ritchie a sídlo budu mít na hradě Ori-Kapitol! Hrad jsme vyvlastnili – je to jediné důstojné sídlo a Senát musí od začátku reprezentovat. A není možné, aby prezident Orizemě sídlil v obyčejném bungalovu! Není správné, abyste vy bílí měli všechno a my černí nic!“

„Co nic?“ zamračil se otec Mihovič. „Všichni přece bydlíte v nových domech, postavených na ostrovech, podobných pozemskému ráji. Kdo chtěl, mohl si sem ze Země přivést i rodiny. Máte vše, co potřebujete k životu...“

„Nemáme žádné peníze a nemůžeme si za ně koupit auta!“ stěžoval si novopečený prezident Ritchie. „Nemůžeme jezdit na nákupy, ani za zábavou. To přece není žádný život!“

„Na jaké nákupy?“ opáčil otec Mihovič. „Nic nakupovat nemusíte, všechno dostanete až do domu, ostatně právě proto nejsou v Orizemi ani obchody, kde by se dalo nakupovat!“

„Jenže my Američané jsme zvyklí jezdit všude auty!“ lamentoval prezident Ritchie. „Vy jste příšerně zaostalí! Nemáte tu ani silnice, dálnice – nic! Nemůžeme se naplno rozjet po asfaltu...“

„Snad byste nechtěli na ostrovech dálnice?“ usmál se otec Mihovič. „Vždyť ten největší nemá na délku ani padesát kilometrů! Tady jsou dálnice zbytečné.“

„To se musí změnit!“ pokračoval prezident samozřejmě. „Pochopitelně bude nutné postavit tu silnice a mezi všemi ostrovy i mosty! Máte tu aspoň dost projektantů a stavitelů?“

„Na silnice žádné stavitele nemáme!“ odpálil ho otec Mihovič. „Nač bychom je měli? Nejsou tu ani auta, místo nich

máme mnohem lepší letadla. Rationy silnice ani mosty nepotřebují!“

„Letadla?“ odfrkl si černý prezident. „To průhledné nic že má být letadlo? Vždyť v nich není ani stopa po odvaze a dobrodružství! Letadlo, které ani v tropické bouři nezakolísá, tornádo na ně nemá vliv a když je schválně namírím proti útesu, před překážkou přibrzdí – to že má být letadlo? To je kočárek pro batolata!“

„Co máte proti rationům?“ opáčil otec Mihovič. „Jsou obratnější než helikoptéry, bezpečnější než automobily, nepotřebují dálnice, ani silnice, můžete s nimi vletět otevřeným oknem do místností nebo podletět pod korunami stromů, co vám na nich chybí?“

„Jsou na prd!“ odplivl si černochoch. „Žádná radost s nimi není! Chceme dobrodružství, akci, adrenalin! A poctivá auta, aby se s nimi dalo dělat i rodeo! A rychlé čluny na moře! A taky pořádné supermarkety! Od zítřka bude zákony Orizemě schvalovat náš Senát a ten to tady pročistí...“

„A dost!“ zahřměl otec Mihovič. „Vaše volby byly nedemokratické! Znemožnili jste jejich utajením účast části obyvatelstva. Tím by byly anulované i kdyby se tady zastupitelé volili. Jenže na Orizemi se zastupitelé nevolí. My uznáváme jen Radu Starších, která rozhoduje o většině běžných záležitostí, a Vědoucího s většími pravomocemi, než má váš prezident. A vy nám tu nové zákony zavádět nebudete! Seberte se a zmizte!“

„To by se vám hodilo!“ kohoutil se prezident. „Kdo vůbec volil tu vaši Radu Starších? A co je to za nesmysl – Vědoucí? My jsme je nevolili! A je nás většina, takže budete muset poslouchat ty, které zvolíme my!“

„Jak říkám, Rada Starších není volená!“ opakoval otec Mihovič. „Jsou to lidé se zkušenostmi, o jakých se vám ani nezdá! Vědoucí může zhasnout i zdejší slunce, tak se mu raději neprotivte, ať toho nelitujete. A na můj hrad také nemáte nárok.“

Já jsem ten hrad postavil, znám tu každý kámen, je to již třetí hrad toho jména – první byl na Dzígvegltu, druhý na Hjöwiltu a tohle je už třetí. Vy se tu vůbec nevyznáte, nepoložili jste tady ani dlaždici a chtěli byste vládnout? Směšné! Poslyšte, měli byste nám být vděční, že jsme vám nabídli azyl a nikdo vás tu nehoní jako kriminálníky. Máte se tu dobře, nemáte skoro žádné starosti, tak se nám do naší společnosti nemíchejte!“

„Ale celá vaše Rada Starších jsou samí běloši!“ protestoval černý prezident. „Nemáte v ní ani povinné procento černých! To je přece odporný rasismus! A jestliže není volená, pak to není žádná demokracie! A to není spravedlivé!“

„Můžete do Rady Starších navrhnout své zástupce!“ usmál se trochu útrpně otec Mihovič. „Musí to být ale odborníci v některém vědním oboru a měli by mít i nějaké zkušenosti, nejlépe aby jim bylo aspoň pět set let.“

Na tohle zůstali zaražení všichni včetně černého prezidenta.

„A vy sám tyhle nesmyslné podmínky splňujete?“ zkusil namítat jiný černoch z prezidentova doprovodu.

„Jistě,“ přikývl otec Mihovič. „Uznávají mě ve více oborech a i když patřím k mladším, je mi už šest set let. Vyjednával jsem na několika světech a přežil jsem i zkázu světa Dzígvegltu, který je dodnes neobyvatelný. Kolik je vám let, co jste prožili a kterou univerzitu kdo máte?“

„Je mi šestadvacet – a mám za sebou válku v Iráku!“ napřímil se hrdě Ritchie. „Byl jsem tam dokonce pod palbou domorodců!“

„Válka prožitá na straně loupežníků, to není dobré doporučení,“ řekl otec Mihovič. „Ani se nedivím, že na vás místní lidé stříleli, nikde nemají rádi okupanty. Máte aspoň nějakou školu?“

„Jen základní – ale mám vojenský kurs poddůstojníků!“

„Ten je k ničemu, ten tady neuznáváme!“ opáčil otec Mihovič. „Takže máte základní školu. Zřejmě jste byl na vzdělání

líný, když lepší nemáte. Máte věk pouhých šestadvacet let, a chtěl byste zastupovat ostatní? A dokonce i nás starousedlíky? Tomu tady říkáme nebetyčná drzost!“

„Ale je nás víc než vás!“ chytil se černý prezident posledního argumentu. „V demokracii se musí menšina podřídít většině!“

„Anebo větší palebné síle,“ řekl otec Mihovič posměšně. „Ještě že tady nemáte zbraně! Mezi námi, neměla u vás ve Státech černá menšina větší práva než bílá většina? Co třeba povinné kvóty, když už vaši lidé neměli lepší přednosti?“

„To je přece spravedlivé, poněvadž bílí černé dlouho utlačovali!“ prohlásil černochoch.

„To ale na Orizemi neplatí,“ opáčil otec Mihovič. „Tady nikdo nikdy černé neutlačoval, takže na výhody vyplývající z barvy kůže zapomeňte. Komu chybí vzdělání, může si je doplnit a přihlásit se na zdejší školy. Až vystuduje a bude odborníkem, bude mít větší uplatnění.“

„A z čeho máme platit školné? Vždyť jste nám nedali žádné peníze!“ namítl prezident.

„A vy jste si nevšimli, že žádné nepotřebujete?“ usmál se otec Mihovič. „Přihlaste se na zdejší univerzitu – a potřebujete jen vlastní píli! Ale připravte se, že jí bude třeba hodně. Na pozemská auta a letadla vystačíte se základy matematiky a fyziky, ale zdejší rationy potřebují vyšší úroveň, zejména v matematice. To víte, je to přece jen vyšší civilizační stupeň než jste zvyklí ze Země.“

„To je blbost! Jste příšerně zaostalí! Nemáte tu ani silnice, ani dálnice...“

„Nemáme příšerně zaostalé primitivní asfaltové desky, bez nichž vaše primitivní zaostalá auta nemohou ani jezdit!“ usadil ho otec Mihovič. „My máme letadla na vyšší úrovni, nepotřebujeme ani cesty, ani letiště. Čemu vlastně říkáte zaostalost? Pokud vím, pozemská kosmická technika skončila u pilotovaných letů na

Měsíc a u několika primitivních sond na nejbližších planetách. Orizemě je osmadvacet světelných let od Země a pro vaši techniku je nedostupná! Kdo je zaostalejší? Pravda, nemáme tu koňské železnice ani přeprahací stanice pro dostavníky, ale ty jsou pro nás příznakem zaostalosti stejně jako silnice a dálnice. Jak vyspělou technikou se nám můžete chlubit? Ke kolika hvězdám už doletěly vaše hvězdné lodě? Kolik světů ve vesmíru jste kolonizovali?“

Delegace Ori-Afro-Američanů mlčela. Těžko se odpovídá na podobné otázky, zejména když o tom dotazovaní nemají ani základní vědomosti.

„Dobře, zavolám vám našeho Vědouceho,“ rozmyslel se náhle otec Mihovič. „Můžete si s ním popovídat a třeba mu i přednést své požadavky – jestli chcete zvýšit už tak dost velký trapas.“

Okno velikosti televizoru ukázalo chlapa s knírkem.

„Mám tu delegaci našich hostů, Fritzi,“ oslovil ho otec Mihovič. „Mělo by tě to zajímat, chtěli by změnit Orizemi na černou Ori-Afro-Americkou republiku – říkám to snad správně?“

„Kdo je to?“ vyhrkl nový prezident Ritchie.

„Seznamte se!“ pokynul jim otec Mihovič. „Náš Vědouceí Fritz Pilz – a tohle je diplomatická delegace čerstvě vytvořené Ori-Afro-Americké republiky.“

„Fritz Pilz?“ podivil se prezident. „Snad to není Germán? Alespoň podle jména...“

„Je to Švýcar německé národnosti – tedy vlastně Germán,“ připustil otec Mihovič. „Je trochu mladý, takže by nemohl být členem Rady Starších, ale teď je to Vědouceí, zodpovědný za Orizemi.“

„No to se nám snad jen zdá!“ vybuchl Ritchie. „Vědouceí je běloch a dokonce Germán! Horší už to ani nemohlo být!“

Okno velikosti televizoru se náhle roztáhlo a místnost za ním se změnila v prodloužení hradní komnaty. Fritz Pilz seděl

v houpacím křesle a pobaveně pozoroval návštěvníky otce Mihoviče.

„Nelíbím se vám?“ zeptal se Ritchieho. „Co proti mně máte?“

„Vy tady na Orizemi nemáte na zodpovědných místech ani jednoho barevného!“ oznámil mu Ritchie zatvrzele. „To je nepřípustné, nekorektní a musí se to změnit!“

„To si opravdu myslíte?“ zeptal se jich Fritz Pilz.

„Ano,“ přitakal Ritchie. „Proto jsme v Orizemi zorganizovali první demokratické a svobodné volby, zvolili jsme prvního svobodného prezidenta – mě, nový Senát a pár desítek šerifů a soudců.“

„A nám starousedlíkům ty volby – jaksi – zapoměli oznámit,“ dodal kousavě otec Mihovič.

„Ale to je přece jedno, stejně byste nás nepřehlasovali!“ dodal podrážděně Ritchie. „Je nás na Orizemi víc než vás **domorodců**, máme tady jasnou většinu. A většina demokraticky rozhoduje, ne? Rozhodli jsme se proto převzít vládu, která nám právem patří. Předáte mi pravomoci dobrovolně, nebo si je máme sami přijít převzít?“

„Převzít spravedlivě vládu...“ usmál se Fritz Pilz. „Tak svět odplácí...! Co s vámi? Chcete si tu vládnout sami...? Vždyť nejste ani občany Orizemě, máte tu jen dočasný azyl! Nemáte tady volební právo, tak jaképak volby? Podívejte se, smažeme to... Vráťte se do zdejších domovů a zapomeneme na to, platí? A co se týče voleb – příště si už na ně tak naivně nehrajte! Není to legrace!“

„Ale my už jsme nový Senát zvolili!“ vybuchl Ritchie. „Já jsem právoplatný prezident tohoto světa! Máme nové soudy a šerify, kteří to tady převezmou do rukou, jen co je tady rozmístíme!“

„Právoplatné to nebylo, pane,“ odpálil ho Fritz Pilz. „Na tomto světě neexistuje žádný Senát, jen Rada Starších a v té

nemáte žádné zastoupení, protože nejste zdejšími občany. Má úcta!“

„Ale vy jste, jak jsem slyšel, na tomto světě taky přivandrovalci!“ opáčil Ritchie. „Nejste ani řádní domorodci! Co si tady osobujete práva, jaká pro změnu nikde na světě neuznáváme my?“

„Ano, i my jsme tady přivandrovalci,“ připustil Fritz Pilz. „Když jsme Orizemi objevili, žádní domorodci tu nežili. Orizemě nám patří právem objevitelů. Vás jsme sem vzali, abychom napravili pár nespravedlností na Zemi. Jste tady tedy jako azylanti, rozumíte? Znamená to, že za nás nebudete rozhodovat, i když je vás tu víc. Aby většina rozhodovala, musí být rovnoprávná, to vy jako azylanti nejste. Je nám tedy jedno, co uznáváte a co ne. Důležité je jen jedno – že my neuznáváme vás.“

„To je ale nepřipustný rasismus!“ vybuchl Ritchie. „Vy bílí nás i tady odstrkujete!“

„Rasismus to je, ale od vás,“ opáčil Fritz Pilz. „Nevypadá to tak, ale zatímco se s vámi bavím, současně si zjišťuji oč vám jde. Podíval jsem se na listinu volebních výsledků, visí na billboardech v každé vaší osadě. Jak je možné, že jsou všichni vaši senátoři černí? Jak to, že vy nedodržíte na oplátku něco jako ...povinné procento bílých? Máte přece mezi sebou i pár bílých, ne?“

„Ale oni se ani nepřihlásili za kandidáty!“ namítl Ritchie.

„To je stejné, jako když jste se vy nepřihlásili do Rady Starších,“ řekl spokojeně Fritz. „Proto tady nejsou v Radě Starších žádní černí. My jsme tenkrát mezi sebou žádné neměli.“

„Kdy byly na Orizemi volby do té vaší zasrané Rady Starších?“ vybuchl Ritchie.

„Ale no tak, pane prezidente!“ napomenul ho Fritz. „Víc důstojnosti by vám neuškodilo! Rada Starších se na Orizemi nikdy nevolila. Přišla sem ve stejném složení z Hjöwiltu, světa, kde jsme sídlili předtím. A na Hjöwilt přišla téměř ve stejném

složení z Dzígvegtu, světa, který nám vybuchl pod nohama, když se nás jiná civilizace pokusila zabít. Rada Starších je stará a úctyhodná skupina. Máme totiž jiná časová měřítka než vy. Naše životy se nepočítají na pouhé desítky let, ale na tisíce. Funkční období tady netrvá pouhé roky, jako u vás, ale tisíciletí. Funkce Vědouceho je dokonce doživotní, ale důvody bych vám musel dlouho vysvětlovat a stejně byste je nepochopili, prostě tady to tak je a nikdo o tom nebude diskutovat. Vámi vnucované volby neuznáme, nebyl ještě jejich čas. A protože nejste ani občané Orizemě, ale azylanti, nezbývá vám nic jiného, než se s tím smířit. Vraťte se tedy do svých zdejších domovů a přestaňte si hrát na demokraty. Nemáte na to.“

„A vy si nehrajte na spravedlivé!“ vybuchl čerstvě sesazený prezident Ori-Afro-Americké republiky Muhammad Ritchie. „Odsuzujete lidi jako diktátoři, bez poroty a bez soudu!“

„Zřejmě myslíte vašeho krajana Joshuu Andrewa! Co o tom víte?“ usmál se Fritz. „Podívejte se! Váš krajan zastřelil mladého italského rybáře Nicholase Epeve – bylo mu teprve kolem sta let, to je na zdejší poměry mládí. Proč zabíjel? Chtěl se zmocnit jeho snoubenky Claudie Meschartové. Říkám-li zmocnit, znamená to násilím – a to je tady zločin stejně jako vražda. Ona by ho nechtěla, neboť si s Nicholasem dali slib. To je tady naopak závazné. Váš krajan neměl nejmenší šanci uspět po dobrém, podle zdejších zvyklostí měl tedy vycouvat a neotravovat. Jenže on se rozhodl řešit to násilím. Opatřil si ze Země automatickou pušku, přišel k Nicholasovi a bez jediného slova varování ho zastřelil. Co na tom chcete hájit? Vždyť vražda je zavrženíhodná i na Zemi!“

„Byla by, kdyby se to stalo tak, jak říkáte!“ opáčil Ritchie. „Jenže pro takové tvrzení nemáte žádné důkazy. Nemáte vražednou zbraň, nemáte svědky, nemáte nic. Jak chcete někoho soudit?“

„A jak vy můžete tvrdit, že nemáme důkazy?“ opáčil Fritz. „Byl jste u soudu? Baval jste se o tom s Joshuou? Vražednou zbraní byla americká útočná puška M-16, kterou si Joshua nelegálně přitáhl ze Země. Samozřejmě ne v batohu, tak by neunikla našemu průvodci, který ho na Zem doprovázel – vy přece zatím nemáte ani možnost samostatně skákat na Zem a zpátky – ale naučil se ukládat položky do receptáře a zjevně zaslechl, že se tak dá leccos přetáhnout ze Země do Orizemě, aniž by to musel mít člověk u sebe. Dal tedy na Zemi do receptáře pušku M-16 a na Orizemi si ji objednal, jako si vy objednávejte hamburgery a pivo. Tou puškou zabil Nicholase a po vraždě ji dal lizidem rozplynout jako smetí – aby neměl problém s ukrýváním vražedné zbraně!“

„No vždyť říkám, že nemáte důkazy!“ vyskočil Ritchie. „Toho Itala mohl sejmout kdokoliv a vy jste to přišli Joshovi!“

„Kdokoliv ne, pane Ritchie!“ odvětil Fritz Pilz. „Nemáme v ruce pušku, ale přesné záznamy, kdo a kdy s něčím takovým manipuloval. Tady nikdo zbraně nemá a nepoužívá. Na Orizemi měl do té doby pušku v ruce jedině Joshua! To je stejný důkaz, jako kdybychom ji našli odhozenou v moři! Nebo jako kdyby si ji vypůjčil v půjčovně, kde by na výpůjční list otiskl svůj palec. Pro nás je to zkrátka nezpochybnitelný důkaz.“

„Přespříliš chabý důkaz!“ namítal Ritchie, odhodlaný zřejmě do poslední kapky krve krajana bránit. „Že byl jediný, kdo tu měl v ruce pušku? To je hodně drzé tvrzení! A nic nedokazuje, v době vraždy už ji mohl mít v ruce někdo jiný, kdo ji Joshovi prostě sebral!“

„Tak jsme na Joshuu jen přišli, ale my pak používáme absolutní důkaz – přečteme vzpomínky pachatele od dětství do dneška. Nevinný nemůže mít ve vzpomínkách vraždu, to snad uznáte. Zato ve vzpomínkách Joshuy Andrewa byla Nicholasova vražda do posledního detailu. Nezpochybnilo to ani Peklo, kam jsme ho odeslali.“

„A co když to někdo zfalšoval?“ napadlo Ritchieho.
„Někdo to na něho mohl narafičit!“

„To prostě nejde,“ usmál se Fritz. „Můžete prožít vraždu v nějakém obzvlášť živém snu, ale sen se od skutečnosti liší asi jako kreslený film od hraného, nemá potřebné detaily, to se prostě nedá zaměnit. A kromě toho – vzpomínky Joshuy Andrewa jsem zaznamenával osobně já. Nesnažte se mi tady tvrdit, že jsem je zfalšoval, to by bylo přespříliš drzé tvrzení.“

„Ale nebyla u toho porota!“ namítal ještě Ritchie.

„A víte, proč máte u vašich soudů porotu?“ opáčil Fritz Pilz.

„To přece ví každý! Aby rozhodla o vině a nevině!“ odvětil černochosebjistě.

„Spíš aby posoudila, zda jsou předložené důkazy dostatečné, aby nepřipouštěly pochybnosti o zločinu,“ přikývl Fritz. „Aby soudce nemohli odsoudit nevinné. Porotu ale můžete ovlivnit, porota se dá oklamat, porota může být zaujatá a může se prostě zmýlit. Výsledkem je až děsivé množství nevinných v amerických věznicích, ale co horšího, průměrně pět popravených nevinných lidí ročně. Co tedy ta vaše porota zaručuje? Odchytí bez záruky jen nejkřiklavější případy. Přechtení vzpomínek poskytne nezpochybnitelný, absolutní důkaz. Soudci pak zbývá jen určit trest a nemusí se obávat, že spáchá justiční omyl nebo zločin. Navíc tu máme sazby, které soudce nesmí překročit. Podle nás je to spravedlivé.“

„Soudy bez poroty jsou ale barbarské!“ trval na svém Ritchie.

„Barbarské soudy jsou ty, které popravují nevinné,“ opáčil Fritz Pilz. „A to se ve Státech děje každoročně i několikrát, to nepopřete. My lidi nepopravujeme vůbec, považujeme dvacet let Pekla za dostatečný trest i za vraždu. Až se váš kamarád vrátí, přepetejte se ho na to!“

„Čekat dvacet let? To je nelidské!“

„A to budete čekat na svobodě,“ přikývl Fritz. „Čekat dvacet let v pekle je určitě horší. Měli byste si uvědomit, že tady na Orizemi dostane soud přesné informace o tom, co se stalo. U našich soudů rozhodují fakta, ne lepší nebo horší právníci. Proto také žádné advokáty nemáme, zločiny se zkrátka nedají obhajovat.“

„Další barbarství!“ zavrčel Ritchie.

„Barbarství je zavírat a nedejbože i popravovat nevinné!“ opáčil Fritz Pilz. „Stačila vám tato lekce ze zdejší spravedlnosti, nebo si chcete osobně prověřit vzpomínky Joshuy Andrewa včetně té vraždy? Máme je totiž kvůli té vraždě výjimečně zaznamenané. Jako válečný veterán se snad hned nesložíte, až uvidíte stříkat krev... Chcete to vidět?“

„Ne!“ odsekl Ritchie.

„Takže to nezpochybňujete...“ oddychl si Fritz. „Tak se pěkně rozlučte s otcem Mihovičem, vraťte se domů a dejte už konečně pokoj!“

„Ještě o nás uslyšíte!“ řekl Ritchie zamračeně a zvedl do výšky zařatou pěst. Všichni ostatní to gesto jako jeden muž opětovali, bylo to zřejmě jejich znamení.

„Nejlépe v dobrém,“ přikývl Fritz.

=*=

Delegace odtáhla z Jukagyri s nepořízenou, ale Fritz Pilz nezmizel.

„Člověk by od nich očekával vděčnost!“ vzdychl si. „A ono se jim zachtělo vládnout!“

„Ještě že tě napadlo, že azylantí nemají volební právo!“ souhlasil otec Mihovič. „Mně napadlo jen že nás nedemokraticky obešli, tudíž je to neplatné. Ale oni by asi ty volby zopakovali korektněji i s námi a pak by nás přehlasovali, je jich na Orizemi opravdu víc než nás.“

„Je jich víc, ale většina se vrátí domů do Ameriky, pokud se nám podaří vymoci pro ně návrat bez represí,“ řekl Fritz. „Nevadí, tahle epizoda byla víc než užitečná.“

„Myslíš, že jim to stačilo?“ zapochyboval otec Mihovič.

„To asi ne, jenže mě při té diskusi napadlo něco jiného,“ řekl Fritz. „Myslíš, že ta puška byla jediná lumpárna, propašovaná k nám ze Země? Musím se o tom pobavit s Standou, ten se bude divit! My jsme ty hochy trochu podcenili.“

„Myslíš, že do lizidů vložili víc než tu jednu pušku? No, já jsem tu úchvatnou sbírku zbraní taky viděl, ale shodli jsme se snad, že ji spíš hodně dlouho shromažďovali na Zemi jiní darebáci. Tihle tam určitě nedávali křesací muškety a středověké píšťaly.“

„Nejde o zbraně!“ ušklíbl se Fritz Pilz. „To napadlo našťestí jen Joshuu, ale na pašování ze Země neměl patent jen on! Budeš se asi divit, co sem toho všichni pronesli!“

„To pašování bylo rozšířenější?“

„Přesně tak,“ přikývl Fritz. „Víš ty vůbec, proč většina hochů seděla na Zemi v kriminále?“

„Slyšel jsem už, že tam byli někteří nevinně,“ odvětil opatrně otec Mihovič.

„Jo – a bylo jich dost,“ přikývl Fritz. „Ale měl bys vědět, že ve Spojených státech sedí nejvíc černých za drogy. Sice za ně vyfasovali příšerně přehnané drakonické tresty, ale nějaká záminka tam u většiny je.“

„Počkej!“ rozsvítilo se otci Mihovičovi. „Oni to dotáhli až sem?“

„Asi se jich na tom moc nepodílelo, vložených receptů není mnoho a nejsou příliš pestré, jsou v tom ale hlavní drogy amerického trhu: heroin, kokain, hašiš, crack, marihuana, dokonce i surové opium. Standa už to probírá.“

„Standa? Vždyť jsi ho ještě nevolal, co tady spolu mluvíme!“

„Volal, jenže to nebylo znát,“ odvětil Fritz. „My Vědoucí máme i jiné informační kanály než ty běžné. Standa zjišťuje, kdo a co na Zemi do receptářů vložil. No a ty hochy bych si tady podal, je to vlastně dealerství drog, sazby jsou za to přísnější než za pouhé užívání. Netahali to tam jen pro vlastní potřebu, asi by ses divil, kolik lidí už v tom jede i tady na Orizemi.“

„Co s tím budeš dělat?“ zarazil se otec Mihovič.

„První překvápko už někteří zažili,“ ušklíbl se Fritz. „To když před ně lizidy místo oblíbené drogy vyplivly mrtvé slimáky! Jo – za tu chvilku bylo objednávek pár desítek! Možná z toho ještě bude nějaký ten krawall, neboli kočičí muzika, někteří asi budou mít abstinenci příznaky, i když je z toho lizidy vytáhnou rychleji než by se to podařilo doktorům na Zemi...“

„Dobře, to je dneska. Ale co dál? Nebylo by lepší nechat jim aspoň něco neškodnějšího?“

„Drogy porušují příkázání Nezabiješ!“ zavrtěl hlavou Fritz. „Pomaleji než jiné jedy, ale když je necháš působit dlouho, udělají trosku z každého. Na Zemi se dá aspoň u marihuany argumentovat léčivými účinky, ale to tady padá, lizidy účinkují lépe a bez vedlejších účinků. Takže ani marjána! Kdo se sem příště pokusí propašovat jedinou cigaretu, poletí rovnou do Pekla. Ne na dvacet let jako za vraždu, ale i půl roku by mohlo stačit.“

„Tabák taky?“ zajímal se otec Mihovič. „Za našich časů sice v Evropě nebyl, ale pár mladších si už stěžovalo, že si nemohou zapálit... Hele, vždyť máme v receptářích i alkoholické nápoje, proč ne tabák? Škodlivé je prý oboje, ale lizidy by to snad utáhly!“

„Lizidy by utáhly i drogy,“ řekl Fritz. „Ale radši ne! Ti starší si ještě dobře pamatují diskuse před rozhodnutím Rady Starších snížit podíl alkoholu ve všech nápojích i jak to provedli, aby se vlk nažral a koza zůstala celá... Proto na Orizemi – jak požadovali již staří Římané – pijeme víno jen abychom se povznesli a ne abychom padali k zemi, pivo můžeš pít jako duha

a nepolezeš po čtyřech pod stolem. Když lidstvo vynalezlo destiláty, na Orizemi je zanesli do receptáře v tak neškodné formě, že dnes můžeš pít vodku, koňak nebo slivovici po litrech a nesklátí tě to. V historii je to podrobně zaznamenané, jinak bych to nevěděl, já tu tak dlouho nejsem.“

„A nešlo by totéž s tabákem? Vymyslet nějakou slabší variantu?“

„A proč?“ usmál se Fritz. „Kdyby nebyl alkohol dostupný vůbec, fiškusové by brzy přišli na to, jak ho udělat podomácku. Ožrat se dokáží i zvířata, stačí jim přirozeně zkvašené ovoce spadlé ze stromů. Zato tabák bez rostlin nevypěstuješ a heroin bez máku nevydestiluješ, takže to na Orizemi není z čeho vyrobit. A když něco není, lidi si zvyknou, že to prostě není.“

„Nebo přijdou na nějaké místní opiáty!“ nadhodil otec Mihovič.

„Těch pár chemiků se dá ohlídat,“ řekl Fritz. „A kdo něco vloží do receptáře, vloží to tam i se svým podpisem, takže by ho Peklo neminulo. Každý si to rozmyslí vyrábět, když ví, co by mu za to hrozilo – není oč stát.“

„A nekritizujeme na Zemi i příliš tvrdé tresty za drogy?“ namítl otec Mihovič.

„Kritizujeme otrockou práci vězňů a nepřiměřené tresty za drogy,“ souhlasil Fritz. „Naše tresty jsou kratší a výchovnější. Navíc si myslím, že právě tyto tresty mají mít progresivní charakter. Poprvé domluva, podruhé krátký, spíš jen ukázkový trest, až napotřetí trest skutečně odstrašující...“

„Poprvé domluva – беру!“ souhlasil otec Mihovič. „Předneseš to tak Radě?“

„Už jsem to přednesl tobě!“ ušklíbl se Fritz Pilz. „Mezi sebou už si to sdělíte sami, ne?“

„Budeme muset,“ vzdychl si otec Mihovič.

„Tak to jdi zařídit a měj se krásně!“ řekl Fritz Pilz a zmizel i s kusem místnosti.

„Ty taky!“ odvětil otec Mihovič...

=*=

Krawall

Zprávu o vzpouře na Orizemi přijal Standa s úsměvem. Zato zpráva o drogách byla závažnější než aby se dala přejít shovívavým úsměvem.

„Potvory!“ ulevil si, když mu to Fritz Pilz sděloval. „Hele, že oni se tam nudí? Tohle by snad normálního člověka nenapadlo!“

„Možná se nudí,“ připustil Fritz Pilz. „Nemají co na práci.“

„Tak jim tam nějakou zábavu připrav!“ poradil mu Standa. „Jak to říkal ten jejich prezidentík? Chtěli by dobrodružství, akci, adrenalin? Zařid' jim tam něco! Nemusí to být automobilové rodeo! Nestačilo by jim mistrovství Orizemě... třeba v basketbalu? Ať si každá osada postaví své družstvo! Zvedne jim to adrenalin i sebevědomí, určitě v tom budou zrovna oni nejlepší! Nech je navrhnout si nějaká hřiště na baseball, tam budou mistři světa už protože to budou hrát jen oni!“

„Jak to chtěli lidé ve starém Římě? Chléb a hry!“ reagoval i Fritz úsměvem.

„Chleba mají dost, tak ještě ty hry!“ rozvíjel to Standa. „Nemusí to být gladiátorské zápasy, aby si vzájemně párali břicha meči! Kdyby to bylo na mně, vyhnul bych se i sportům, kde skutečně teče krev, jako je box. Co takhle bungee-jumping? Anebo parašutismus – ať s padákem na zádech vyletí do výšky a tam zruší ration! Volný pád ze stratosféry – to by byl adrenalin! Máte tam nějaké divoké řeky, kde by se daly sjíždět peřeje na kajacích nebo raftech?“

„Na divoké řeky nemají ostrovy dostatečnou rozlohu,“ přiznal Fritz. „Zdejší řeky jsou krátké a nemají ani převýšení, aby byly dost divoké. Leda by jim stačil surfing na mořských vlnách.“

„Tak je tam zaměstnejte!“ poradil kamarádovi Standa. „Když budou mít chléb a hry, nebudou se starat o politiku. Na to

je Orizemě příliš krásný svět, aby se i tam zatahovalo takové svinstvo.“

„Drogy jsem jim nahradil mrtvými slimáky, obojí je stejně eklhaft!“ řekl Fritz. „Ale budeme si muset dávat pozor, co si vymyslí příště.“

„Když jsou tak posedlí vládnutím, co jim umožnit nějakou samosprávu?“ napadlo Standu. „Bez celoplanetární platnosti, jen pro jejich osady? Ať se cítí důležití!“

„Tu už mají,“ mávl rukou Fritz. „Oni ty svoje senátory, soudce a šerify uznávají aspoň sami, když už se jim nepodařilo vnutit je i nám. Ale budu na ně muset dohlédnout, aby nechtěli zavádět ve své kompetenci i tresty smrti.“

„Klidně jim samosprávu uznej, polichotí jim to. Ovšem jen pro ně, aby nezačali komandovat nějakými nesmysly starousedlíky. Znáš to – chce-li pánbůh vola stvořit, obdaří ho ouřadem!“

„To je po česku, že?“ usmál se Fritz. „Já jim to klidně uznám i oficiálně, ale tresty zůstanou v naší pravomoci. Nějaký adrenalin jim taky seženu... Ještě že jim už nebudou tak rychle přibývat nováčci. A že aspoň Češi takový čurbes nedělají!“

„Nepodceňuj je!“ napomenul ho Standa. „Posíláme ti takové, co v Čechách prošli kriminálem! Ačkoliv byli původně nevinní, kriminál lidi kazí.“

„Měl by je snad naopak vychovávat, ne?“ řekl Fritz.

„Idealisto!“ řekl Standa. „Vychovávat může ještě tak Peklo – a ani to není jisté! V pozemských kriminálech se zkazí i hotová neviňátka. A lumpové se tam naučí i to, co ještě neznali.“

„Tak proč je osvobozujeme?“

„Protože musíme!“

=*=

Návrat pacientů z léčeben dlouhodobě nemocných se příliš nepředpokládá. Počítá se s tím, že se místa pro další pacienty uvolní, ale ne aby se vraceli zpátky k rodinám. Výjimky jsou

řídké jako Mart'ani, přihlášení k pobytu v Praze. A když se z výjimek stane pravidlo, je to krajně podezřelé.

Do *eldéenky* znenadání vtrhla kontrola z ministerstva zdravotnictví přesvědčit se, zda nejsou dotovaná místa zneužívána k léčení pacientů, kteří by měli být v normálních nemocnicích.

V budově nastal shon. Primář urychleně rozesílal napřed čtyři lékaře a sestru, aby pacienty na návštěvu lépe připravili. Uklízečky křížovaly chodby s uklízecími vozíky jako vojáci o manévrech, vytíraly a gruntovaly, zatímco se ministerská návštěva zajímala o dokumentaci pacientů.

„Všechny návštěvy ven!“ rozhodla vrchní sestra na pokoji.

„Proč?“ nesouhlasili dva pacienti. „Zrovna jsme v nejlepším!“

„Je tu ministerská kontrola!“ sdělila jim sestra. „Všichni pacienti do postelí a návštěvy ven!“

„Vždyť jsou návštěvní hodiny!“ protestoval i jeden z návštěvníků. „To by nemělo vadit ani při kontrole samotným prezidentem!“

„Prosím vás, jděte už!“ snížila se vrchní sestra k prosíku. „Nedělejte nám to ještě těžší!“

„Vždyť by naopak viděli, jak příjemné prostředí jste tady vytvořili!“ namítal návštěvník.

„No jo, ale to je právě ten průšvih!“ prořekla se sestra. „Tady už dva měsíce nikdo neumřel! A kontrola je tu právě proto! Na ministerstvu si toho všimli a že tady zneužíváme dotace!“

„Tím spíš byste nás tu měli nechat!“ tvrdil návštěvník. „My bychom si tu kontrolu podali, že by na to nezapomněla!“

„Prosím vás!“ opakovala sestra. „Ať je ten průšvih co nejmenší!“

„No dobře, dopovídáme to příště!“ ustoupil návštěvník. „Zatím si to, pane faráři, promyslete, hned po té kontrole se vrátíme!“

Také ostatní návštěvníci a příbuzní se zvedali k odchodu. Pacienti disciplinovaně uléhali do postelí a přikrývali se po brady. Moc jim to platné nebylo, na některých bylo vidět, že jim už skoro nic není, ale nikdo nechtěl dělat příjemným sestřičkám problémy.

Ačkoliv – příjemné byly možná i proto, že jim tu poslední dobou ubylo hodně práce. Pacienti se o sebe starali více než obvykle a sestřičky měly na sesternách víc volna. Žádné vynášení bažantů a mís, žádné eklhaft činnosti – vojáci tomu říkali havaj...

To by se mohlo obratem změnit, proto ta nervozita od sester po ředitele.

Ministerská kontrola však zřejmě měla za úkol objevit pro svého ministra stůj co stůj finanční rezervy a začala tak přísně, jak to jen šlo.

„Vlastimil Novák!“ citoval ministerský úředník z tlustého svazku dokumentace. „Rakovina s metastázemi v poslední fázi... jak to, že má vlasy? A nezlobte se na mě, rakovina v závěrečné fázi by vypadala jinak, jako lékař to snad ještě poznám!“

„Při nástupu vlasy neměl, ale v poslední době mu – jaksi – narostly,“ připustil ošetřující lékař.

„Podívejte se, pane kolego!“ obrátil se na něho úřední lékař značně sarkasticky. „To by byl nepochybný zázrak a jsme snad oba ateisti, ne?“

„Vy na zázraky nevěříte?“ zeptala se ho napůl průhledná postava, která se znenadání zjevila v hlavách postele.

„Jistěže ne!“ odvětil úředník. „Zázraky nejsou náš obor! S tím jděte za nějakým farářem!“

„Stojíte přímo u pana Nováka, bývalého faráře!“ upozornil ho průhledný přízrak.

„Vtípky bych si vyprošoval, pane kolego!“ utrhl se úřední doktor na svého zdejšího kolegu.

„Já jsem přece nic neřikal!“ bránil se napadený. „To on...!“

A ukazoval zděšeně prstem na přízrak, který předtím mluvil – navíc tak divným hlasem, jako ze záhrobí. Dokonce i pacient, farář Novák, na postavu hleděl vytřeštěně a vytahoval si příkrývku až nad bradu, jako by se chtěl pod ní ztratit.

„Kdo že tady mluvil?“ vzhlédl od lejster ministerský doktor. A až teď se jeho pohled střetl s pohledem podivné průhledné postavy.

„Co je tohle za maškarádu?“ vypěnil ještě víc.

„Nevím...“ vrtěl užasle hlavou místní lékař. „...k nám rozhodně nepatří...“

„Tak co tady má co dělat?“ opáčil přísně ministerský.

„Jsme zde důležitější než vy, pane doktore!“ usmála se průhledná postava shovívavě a ukázala klidně rukou stranou k sousední posteli. A také tam stál v hlavách další usmívající se přízrak.

„Co je to za nesmysl?“ zesinal úřední lékař.

„My se o ty lidi, na rozdíl od vás, staráme,“ odvětil přízrak.

„Staráte se...?“ zavrtěl lékař hlavou. „Ale to je přece skandál!“

„Nechte tyhle pacienty na pokoji,“ orodoval za ně přízrak. „Však oni zde dlouho nebudou. Jen co se uzdraví, vrátí se domů.“

„Ale to je proti všem předpisům!“ koktal další ministerský kontrolor. „Tady není nemocnice!“

„Nemocnice ne, ale je to přece léčebna,“ připustil přízrak. „Léčebna od slova léčit, ačkoliv se to doposud více podobalo umírání.“

„Jenže tak je to v předpisech!!“ odsekl kontrolor. „Tady se má zajišťovat důstojné umírání – ale ne tohle!“

„Vy považujete důstojné umírání za lepší než uzdravování?“ zeptal se ho přízrak. „My ne!“

„Ale je to tak podle zakládací listiny tohoto ústavu!“ řekl kontrolor. „Proto byl založený a tak by měl také fungovat.“

„Myslíte si, že uzdravování není lepší?“ navíklával přízrak jeho přesvědčení.

„A kdo jste vy? A co tady děláte?“ vzpamatoval se ministerský lékař a zaútočil na průhledné postavy aspoň slovy.

„Nejsme z tohoto světa,“ odvětila postava klidně. „A co tady děláme? Na rozdíl od šťouralů tu skutečně uzdravujeme, jak se můžete celkem snadno přesvědčit. Ti pacienti sem přišli ve značně zbědovaném stavu a dnes je jim všem znatelně lépe.“

„Ale to je nepřijatelné!“ vybuchl druhý kontrolor. „Vy tady nemáte co dělat! Zmizte!“

„Chcete nám bránit v léčení?“ opáčil přízrak. „Na to pozor! To by bylo z vaší strany porušení příkázání *Nezabiješ* – a na to jsme hodně hákliví!“

Farář se v posteli pod těmi slovy jen tetelil. *Nezabiješ* – a hákliví na jeho porušení...

„Tady nemáte co dělat!“ opakoval po svém kolegovi přísně i úřední lékař.

„Naopak, pane doktore!“ usmál se přízrak. „Tady máme víc práce než kde jinde! Neplet’te se nám do ní! Kdybyste nás vyhodili, začali by zdejší lidé opět umírat a jejich smrt by ležela na vašem svědomí jako kámen – tedy, pokud nějaké máte. Ale ať svědomí máte nebo ne, v Pekle byste toho trpce, ale pozdě litoval, tam už lítost moc nepomáhá!“

„Kdo jste?“ vyjel po něm opět stručně kontrolor.

„Jsme z jiného světa,“ opakoval přízrak.

„Andělé!“ vydechl farář Novák zpod příkrývky.

„Andělé nejsme, jen z jiného světa,“ opravil ho přízrak. „Podívejte se, páni z ministerstva! Do kontrolního protokolu napíšete, že jste neshledali žádné závady. Zdejší personál se stará o nemocné s příkladnou péčí, takže se některé dosud beznadějně případy začaly spontánně uzdravovat. Není to sice obvyklé, ale je

to tak. O nás tam nebude ani slovo, jistě se nechcete vystavovat posměchu nebo dokonce podezření, že jste si to vymysleli. Souhlasíte?“

„Ono je to tady takové se všemi pacienty?“ zeptal se ho suše ministerský lékař.

„Víceméně se všemi,“ přikývl přízrak.

„To je potom zralé na úplné zrušení zdejšího ústavu!“ konstatoval lékař.

„I tak to tam můžete napsat,“ přikývl přízrak trochu smutně. „Ale pak se připravte na cestu do pravého, nefalšovaného Pekla. Máte aspoň ponětí, jak to tam vypadá?“

„Náboženské báchorky mě nezajímají!“ odpálil ho lékař.

„Peklo není žádná báchorka,“ ujistil ho přízrak. „Peklo je skutečný svět v sousedním vesmíru, na dosah od zdejšího. Jen je trochu horký a život tam vlastně není ani život. A ani zdaleka byste tam nebyli sami! Hříšníků je tam víc než dost, jen lékařů je tam zatím málo.“

„A není tohle nakonec trestný čin vydírání?“ vzpamatoval se i kontrolor.

„Možná je,“ připustil přízrak. „Víte – my vás jen informujeme, co by vás mohlo čekat, když se rozhodnete ubližovat těmto pacientům. Vy je totiž zabijete, pane doktore. Stanete se vrahem a tím si cestu do Pekla plně zasloužíte.“

„Podívejte se!“ obrátil se k nim kontrolor. „Jestli jste opravdu z jiného světa, co se nám tady montujete? Tohle je náš svět, ne váš! A to peklo si taky strčte za klobouk! Jestli si myslíte, že je to nějaký pokrok, my si to rozhodně nemyslíme!“

„Je to opravdu váš svět?“ opáčila průhledná postava. „Jen protože pocházíte z tohoto světa? To my také. Jak se ale ke zdejšími lidem chováte? Je to vůbec hodné člověka? My je chceme léčit – vy nám v tom chcete bránit. Možná k tomu máte prostředky, možná i zákony a různá oprávnění, ale jestli si

myslíte, že se chováte mravně a důstojně, to si zase rozhodně nemyslíme my!“

„A co byste chtěli?“ utrl se na něho kontrolor.

„Napište do protokolu, že jste nenašli žádné závady a nechte tady ty lidi být. My je vyléčíme a přijdou sem další, takoví, na které už vaše lékařské umění nestačí. Máme jiné prostředky než vy, jen potřebujeme mít pacienty někde soustředěné. A tyto ústavy jsou k tomu nejvhodnější. Tady jsou přece ti nejpotřebnější! Nemocnice přijdou na řadu hned po nich.“

„Ale to odporuje našim zákonům!“ vyhrkl kontrolor. „Tehle ústav nemá lidi vracet do života, od toho jsou nemocnice! A vůbec, jak to, že vás tady zaměstnávají? A bez řádné smlouvy? To je přece jasné porušení zákona o zaměstnávání! Za to musíme ještě tomuto ústavu udělit pokutu!“

„My tu nejsme zaměstnaní!“ opáčil přízrak hněvivě. „Léčíme v rámci povolených návštěv. To přece nemůžete zakazovat ani postihovat.“

„Ale vykonáváte lékařskou praxi, ke které nemáte oprávnění!“ obvinil je ministerský lékař. „Máte vůbec platný diplom z medicíny s příslušnou atestací?“

„Na to vám kašleme, pane doktore,“ usmál se přízrak. „Nemáme diplomy ani atestace, ale my přece nikomu nepředepisujeme žádné léky, nepícháme jim injekce, necpeme je prášky, neřezeme ani nenarovnáváme a nevykonáváme ani jiné lékařské úkony. Vlastně jsme se těch lidí ani nedotkli! A na to žádný diplom nepotřebujeme a protože tady nejsme zaměstnaní, nemáte co řešit.“

„Tento ústav neprovozuje to, k čemu byl založen a určen!“ trval na svém kontrolor. „Navíc zaměstnává pochybná individua. Za to můžeme udělit pokutu až deset milionů!“

„Museli byste nejprve něco z toho dokázat!“ ušklíbl se přízrak – a rozplynul se.

„Ale jestli tenhle ústav poškodíte, nechtějte vědět, co pak zažijete!“ řekl druhý přízrak. „To už nebudete jednat s námi, ale s někým, kdo se s darebáky vůbec nemazlí! A opakuji – Peklo není jen stará náboženská báchorka, ale skutečný, jen strašně nepříjemný svět.“

A rovněž zmizel, rozplynul se jako pára.

Ministerská kontrola zůstala stejně zkoprnělá, jako všichni ostatní na pokoji – od pacientů po sestry a lékaře. Až po chvíli se vzpamatoval ministerský kontrolor.

„Co s tím budeme dělat?“ zeptal se svého kolegy lékaře.

„Jestli se nám to jen nezdálo!“ zahučel lékař. „Mohla to být i hypnóza.“

„Kdo by si to ale dovolil?“ pochyboval kontrolor. „Podívejte se – nejsme v tom sami, někdo by musel zhypnotizovat i pacienty!“

„Dvojnásob nepřípustné!“ řekl lékař.

„Pane Novák!“ napadlo kontrolora. „Vy jste přece farář, ne? Co vy o tom soudíte?“

„Podívejte se, páni doktoři,“ řekl opatrně farář. „Oni odmítli, že by byli andělé. Ale chovali se tak. Já přece nejsem oprávněný tvrdit, zda to byly či nebyly zázraky, ale sám se cítím lépe, než když mě sem přijímali. Ale na vašem místě... rozhodně bych se nechtěl ocitnout v rukou těch druhých! Víte, jak jim říkali – ti co se s hříšníky vůbec nemazlí...!“

„Vy jako farář musíte všude vidět d'ábly, co?“ řekl lékař otráveně.

„V životě jsem žádného neviděl!“ řekl farář. „Ani o to nestojím. Ale slyšeli jste to všichni jako já – tvrdili, že peklo je skutečné, žádná báchorka! A co se týče léčení... to snad můžete nejlépe posoudit sami, nebo ne? Je-li to přirozené, spontánní uzdravení, pak není koho trestat. Není-li to přirozené, pak bych si

rozhodně ani myšlenkou nehrál s těmi, kdo se s hříšníky nemazlí...“

„Takže si i vy myslíte, že by to mohlo být spontánní uzdravení?“

„Mohlo by to být oboje,“ vzdychl si farář. „Mohlo to být spontánní uzdravení, docela to tak vypadá. Ale když se to přihodilo všem najednou, mohl by to být i zázrak.“

„Vlastně se na tomto pokoji nic nepřístojného nestalo,“ zhodnotil to raději ministerský lékař. „Půjdeme raději dál, ne?“

A všichni zamířili do dalšího pokoje...

=*=

Ministerská komise pro kontrolu eldéenek nakonec sestavila zprávu šalamounsky.

Podle její zprávy se v žádném kontrolovaném ústavu nenašly podstatné nedostatky, ukázalo se pouze, že stavy lékařů a sester jsou mírně nadhodnocené a dá se proto ušetřit v personální oblasti. Navrhli ponechat v eldéenkách v každé směně pouze jednoho pohotovostního lékaře a na polovinu snížit i počet sester.

Proti tomu se ale zvedla vlna odporu, zejména z řad lékařů a sester. Přidali se k nim i příbuzní pacientů a pomocí televize – a zejména archivních záběrů – dokazovali vyšší náročnost práce lékařů v těchto ústavech. Okamžitě na svou stranu strhli i veřejné mínění a ministr musel dočasně ustoupit. Snížení stavů lékařů sice prosadil, ale jen nevýrazně. Počty sester se měly redukovat tím, že ústavy nesměly přijmout další odborné síly za ty sestry, které odcházely do důchodu.

Celkem se dalo říci, že se vlk trochu nažral, ale koza zůstala celá. Ke všeobecné spokojenosti se na eldéenkách zachoval stav, charakterizovaný starým vojensko-mazáckým termínem »havaj«.

Orizemské misie mohly pokračovat...

=*=

Otce Mihoviče vzbudil řinkot skla.

Do místnosti vletěl sousedním oknem kámen. Vzápětí další a další. Pak se vysypaly skleněné tabulky i v dalších oknech.

Otec Mihovič vyskočil a vyhlédl z okna, ale na poslední chvíli uhnul před dalším přilétajícím kamenem. Byly to všechno krásné, hlazené oblázky, jaké se pod hradem nikde nenacházely. Skály kolem se lámaly v ostrých hranách, tyhle oblázky byly ohlazené dlouhým pobytém ve vodě. Házeli je mladí černoši dole pod hradem – byly jich tam tisíce, ale jen někteří dohodili kamenem až do výšky oken komnaty otce Mihoviče.

„Darebáci!“ vykřikl, když je tam spatřil. „Nechte toho!“

Pak ale odstoupil, neboť když výrostky napomenul, dal jim současně najevo, ve kterém okně se jeho ložnice nachází. Ihned tam zamířila většina dalších kamenů. Vzápětí jich dovnitř vletěla celá sprška a během vteřiny nezůstala v oknech jediná tabulka celá.

Otec Mihovič na nic víc nečekal a zavolal Vědoucího Pilze.

„Ahoj, Fritz!“ usmál se na něho, když se objevil. „Očekával jsi nějaký kravál, už je to tady! Mám pod hradem hodně přes tisícovku mladíků, co mi kamením ničí ložnici!“

„Jo, vidím,“ řekl po krátkém okamžiku Fritz. „No, je jich hodně přes tisícovku, já jsem jich napočítal dvaadvacet tisíc! Co chtějí?“

„To ještě nevím,“ pokrčil rameny otec Mihovič. „Když jsem na ně zahulákal, začali se mi lépe strefovat do oken, musel jsem ustoupit stranou. Teď mi prší do oken oblázky.“

„Hele, nech mi je!“ požádal ho Fritz. „Dohodl jsem se o nich s ostatními Vědoucími, máme pro ně připravené jiné řešení.“

„Jaké? Smím-li to vědět?“

„Podle toho, jak budou reagovat oni,“ ušklíbl se Fritz. „Ale chceme jim věnovat svět Ažefkoj, je od našeho útěku z Druhého vesmíru prázdný. Vyleť proti nim, ale drž se v rationu, ať tě

některý horkokrevný šílenec nebací šutrákem. Jednání nech na mně.“

A zmizel z komnaty otce Mihoviče – beztak tu byl jen virtuálně.

Otec Mihovič ho poslechl, obalil se silovým polem racionu a protlačil se troskami okna ven. Přivítala ho ještě větší sprška kamení, ale racion by snesl i kulky z pušek, kamení si nemusel všímat. Sjel podél zdi hradu až na úroveň cimbuří, přeletěl je a prudce se snesl dolů, přímo proti davu.

Děšť kamení ještě zhoustl. Teď už na něho dohodili všichni a nejen ti nejlepší, ale nevšímal si toho a plynule přistál pár kroků od těch nejvíc vysunutých z davu.

„Co vlastně chcete?“ zavolal na ně.

„Protestujeme!“ vrhl se k němu jeden z bližších černochoů.

„Proti tomuto světu!“ dodal druhý. Otec Mihovič v něm ihned poznal neúspěšného prezidenta Ori-Afro-Americké republiky Muhammada Ritchie, který se i tentokrát postavil do čela protestů.

V té chvíli se přímo před nimi, za zády otce Mihoviče, objevila místnost.

Jen tak – místnost bez čelní stěny. Zadní stěna vypadala jakž takž normálně, ale boční stěny i strop byly tenké jako papír a podlaha neústrojně přecházela z koberce do kamení. V té neobvyklé místnosti seděl v houpacím křesle Fritz Pilz, Vědoucí světa Orizemě. Všem bylo jasné, že jde pouze o virtuální obraz, nicméně byl tak věrný, že se skutečně zdálo, že tu Fritz Pilz osobně sedí.

„Nech mi je,“ požádal otce Mihoviče, který se ihned odsunul stranou, aby na obě jednající strany dobře viděl.

„Jedná za vás někdo, nebo chcete křičet všichni najednou?“ oslovil Fritz nejbližší protestující.

Ti se na sebe krátce podívali a pak se z jejich středu vysunul dopředu Muhammad Ritchie.

„Tenhle svět je k nám nepřátelský!“ začal zeširoka. „Tak to dál nepůjde! To se musí...“

„Chtěli byste jiný?“ zeptal se ho stručně Fritz, aniž by vyčkal konce jeho věty.

„Jistě!“ chytil se toho Ritchie. „Nechceme žít ve světě, kde nás menšina bílejších domorodců utiskuje jako kdysi naše předky na Zemi.“

„Takže chcete svůj svět,“ shrnul to Fritz klidně. „Můžeme vám jeden věnovat, máme jich víc. Byl by váš a záleželo by jen na vás, jaká pravidla – či zákony – byste si na něm zavedli. Ažefkoj je v současné době prázdný, nikdo tam není, nikdo vám tam nebude překážet, ani vás utiskovat.“

„V tom bude jistě nějaký háček!“ vyhrkl Ritchie podezíravě.

Všichni očima viseli na obou vyjednávačích, nikdo ani neekl.

„Ano, bude v tom háček,“ přikývl Fritz. „Chtěli jste přece zbraně! Můžete je mít. Jenže v tom případě my naopak nechceme, abyste navštěvovali okolní světy. Ty zůstanou beze zbraní a nedělalo by to dobrotu. Nebudete smět váš svět opustit – leda byste se chtěli vrátit zpátky na Zem.“

„Chceme tam ale auta!“ požadoval zato Muhammad.

„Nebude to problém,“ souhlasil Fritz. „Silnice tam sice nejsou, ale naučíme vás je stavět – je to vlastně stejně jednoduché jako stavba domů. Kudy si je položíte, to už bude vaše věc.“

„Ale co mosty?“ vyhrkl Muhammad. „My je stavět neumíme!“

„Nebudete je potřebovat. Většina povrchu Ažefkoje je jedna velká pevnina. Moře pokrývá sotva pětinu jeho povrchu. Na vodu dostanete rychlé čluny, chtěli jste je snad také.“

„Bude tam ale benzín?“ ubezpečoval se opatrně Muhammad.

„Dostanete benzínu, kolik ho spotřebujete,“ ujistil ho Fritz.

„A budou tam letadla?“ vyjednával dál Muhammad.

„Letadla jste přece nechtěli, takže tam s nimi nepočítejte,“ vzdychl si Fritz. „Ani pozemská letadla, která beztak neumíte pilotovat, ani raciony, ta průhledná letadla, jaká byste mohli mít tady. Jednak jste je nechtěli, ale především nechceme, abyste navštěvovali a terorizovali sousední světy. Raciony by to umožňovaly a tomu musíme zabránit.“

„A sousedi by k nám pak létat mohli?“

„Technicky vzato – mohli. Ale nikdo o to nebude mít zájem. Nikdo nebude riskovat cestu na svět, kde byste ho mohli sestřelit jako kachnu.“

„Dobře, dobře,“ zamračil se Muhammad. „V letadlech budete mít holt převahu vy.“

„Tak to nebude,“ odmítl Fritz. „Bude tam přísně bezletová zóna. Ale ne tak, jak jste zvyklí ze Země, kde bezletová zóna znamená, že tam létají a zabíjejí lidi jen letadla jedné strany. My takové podrazy neděláme, ale ani je nestrpíme.“

„Budou tam tedy zbraně, auta, lodě, benzín, silnice...“ vypočítával Muhammad. „Jsou tam už nějaká města? Když říkáte, že je tam pusto...“

„Nějaké domy tam ještě jsou,“ ujistil je Fritz. „Když z Ažefkoje prchali původní obyvatelé, všechno tam nechali a když nebezpečí pominulo, nikdo se tam nevrátil. Ale ty domy už pěkných pár let chátrají, nové budou pro vás jistě vhodnější.“

„A v těch městech... byly tam taky bary?“

„Nebyly,“ vzdychl si Fritz. „Hostince, bary, putyky, herny ani vykřičené domy tam nehledejte. Leda byste si je tam sami postavili – v tom už vám nikdo bránit nebude. Teď tam zaručeně nejsou.“

„To by stálo za pokus,“ zadrmlil Muhammad. „Ale – budete tam uznávat naši samosprávu? Nechceme nad sebou žádný dohled! To by nebyla žádná svoboda!“

„Bude to váš svět,“ ujistil ho Fritz. „Co si tam zavedete, to tam budete mít. Přejmenujte si to třeba na Ori-Afro-Amerika, mějte si tam prezidenta, šerify... co chcete. Jediné, v čem vás omezíme, bude cestování na jiné světy, ale to snad pochopíte. Vy chcete zbraně – my ne, míchat se to nedá.“

„Doufám, že tam za námi pustíte i někoho dalšího,“ smlouval rychle Muhammad. „Tady jsme skoro sami chlapi a jak se ukázalo, vaše baby o nás nestojí. Dodáte nám tam taky nějaké ženské?“

„Mohli bychom pro vás přednostně vybrat nějakou ženskou věznicí,“ uvažoval Fritz. „Které o vás projeví zájem, ty vám tam pošleme, stejně jako další vaše krajany. Vysvětlíme jim poměry ve vašem světě a uvidíme, kdo se k vám přidá. Doufám, že nebudete proti přírůstkům protestovat.“

„Určitě ne, zvlášť když budou mít pěkně macatý ty... jak se to slušně...“ uchechtl se budoucí prezident Ori-Afro-Americké republiky. „A kámoše taky nevyhodíme!“

„To doufám, bylo by vás tam na celý svět trochu málo,“ oddychl si Fritz, že to zatím prochází docela hladce, beze sporů. Ačkoliv zatím Muhammadovi splnil všechny požadavky.

„Budou tam peníze?“ zajímal se dál Muhammad. „Ženský jsou po nich jako divý!“

„Vy jistě taky,“ dodal Fritz. „Předchozí obyvatelé je neměli, museli byste si je natisknout, ale v tomhle od nás pomoc nežádejte, my je sami nepoužíváme!“

„Dobře, dobře...“ souhlasil Muhammad. „Budete po nás taky vyžadovat to vaše... Sedmero?“

„Bude to váš svět,“ opakoval důrazně Fritz. „Co si tam zavedete, to tam budete mít. Když si sami zavedete Sedmero, budeme rádi. Když ne – bude to vaše věc.“

„To je mi nějak podezřelý!“ zarazil se najednou Muhammad Ritchie. „Jak to, že přistoupíte na všechno, co řeknu?“

Nejdřív byste nám to vaše Sedmero vtloukali do hlav palicí a najednou je to naše věc! V tom je nějaká past!“

„Ano, je to past,“ souhlasil Fritz. „Došli jsme k názoru, že váš svět bude obrovský omyl. Ale vy na to nepřijdete, dokud si to na vlastní kůži nevyzkoušíte a obrazně řečeno, nerozbijete si na tom nos. Ale to bude váš problém. Dělejte si tam, co chcete, budete tam mít naprostou svobodu.“

„Vy si myslíte, že svět, jaký chceme my, má nějakou chybu?“

„Myslíme si to,“ přikývl Fritz. „Dáme vám ten svět do správy – uvidíte, až na tu chybu sami přijdete.“

„A vy si vážně myslíte, že nás to omrzí a přijdeme za vámi s prosíkem, že to byla chyba?“

„Asi tak,“ přikývl Fritz.

„To se tedy načekáte!“ odvětil sebevědomě Ritchie.

„Máme času dost,“ odvětil lhostejně Fritz. „Ponecháme vám jen jednu pojistku – až kdokoliv z vás zjistí, že má vašeho světa plné zuby a chtěl by to ukončit, stačí, aby si třikrát po sobě pomyslel větu: **Bože můj, já chci zpět!** – a vrátí se na Orizem. Jenže beze zbraní, sám a natrvalo. Stačí si to jen pomyslet. Ale pozor, rozpozná to automat a ten nezná žerty!“

„Takže nás necháte hlídat nějakým pitomým robotem!“ zamračil se Muhammad Ritchie. „Tak to je ta past! Špinavou práci za vás udělá nějaký pitomý robot a vy sami zůstanete čistí jako sklíčko, co? To je podle nás podraz a v tom nepojedeme!“

„Ten robot vám tady na Orizemi dává, nač si pomyslíte,“ vysvětloval rychle Fritz. „Jmenuje se lizid a tady už jste si na něho přece zvykli. Rozpoznává telepatické příkazy a provádí je. Upravili jsme ho vyškrtnutím racionů, ty vám poskytovat nebude, naopak budete mít navíc zbraně, auta, lodě a benzín. Jinak je tentýž jako na Orizemi – až na tu pojistku, ale tu můžete ignorovat. Budete-li trvat na tom, že tam lizid nechcete, můžete tam být i bez něho. Klidně ho vypneme – ale pak byste se tam

ocitli s holýma rukama. Nejen bez aut, ale i bez jídla a to by se vám určitě nelíbilo. Vyberte si!“

„Tak to tedy ne!“ obrátil Muhammad. „Auta chceme! A jídlo také. A ta pojistka... kdo by chtěl zpátky do nesvobody? Na tu si nikdo ani nepomyslí!“

„Uvidíme,“ souhlasil Fritz.

„Poslyšte... a co když budeme požadovat, aby tam byly i drogy?“ zvýšil požadavky Ritchie.

„Drogy by váš svět rozložily ještě dřív,“ varoval ho Fritz. „Ale dohodli jsme se, že to bude jen váš problém. Cokoliv si tam zavedete, to tam budete mít. Dejte nám seznam, co všechno chcete. Dostanete vše co si objednáte a dá se to na Zemi sehnat.“

„Jak tam ale budou drogy drahé?“

„Jako všechno,“ přikývl vážně Fritz. „Poručte si – dostanete je. Chcete-li spáchat sebevraždu, napíchejte do sebe kilogram heroinu. Byla by to docela příjemná smrt – ale nečekejte, že to budeme řešit za vás. Opakuji – bude to váš svět. Na vaši zodpovědnost a na vaše nebezpečí.“

„Tak to bereme!“ řekl nadšeně Ritchie.

„Vaše smůla!“ odvětil vážně Fritz.

=*=

Rukojmí

Zatímco jedna parta poskytovala nezbytné školení budoucím kolonistům Ažefkoje, další tam už stěhovala ostatní. Šlo to rychle, budoucí občané Ori-Afro-Americké republiky se disciplinovaně řadili do front u odchozího místa, odkud je dvacet stěhováků odnášelo. Brali je sice po jednom, zato rychle. Každý si mohl vzít batoh osobních věcí – zdůrazňovali jim ale, že má jít o osobní památky na příbuzné na Zemi. Vše, co si pořídili tady na Orizemi, dostanou v Ažefkoji nové.

Školení se týkalo hlavně stavby domů a vzorové silnice. Domy různých typů byly v pamětech lizidů od počátků. Na Ažefkoji budou kolonisté ale potřebovat jiné typy než na Orizemi. Ažefkoj je chladnější svět, kde se nedá celoročně bydlet v lehkých, vzdušných bungalovech, jako na ostrovech Orizemě. Pro Ažefkoj byly vhodnější zateplené domy, vybavené místo klimatizací topením.

Na Orizemi proto učili zhruba každého stého Ori-Afro-Američana, jak připravit místo pro nový dům a jak ho umístit. Šlo především o to, aby si domy nestavěli na bažinách, kde by se brzy se vším všudy potopily, na nestabilních svazích a v jiných nebezpečných místech.

Druhá parta je učila pokládat silnice. Těm to šlo poměrně rychle, ale opět musel být alespoň někdo z nich schopný rozpoznat, kde se silnice stavět může a kde by ji přírodní podmínky rychle znehodnotily. Také oni se měli vyhýbat bažinám, tekutým pískům a místům pod nestabilními svahy. Další školení dostávali vybraní kolonisté přímo na Ažefkoji, kde bylo zaměřené na záludnosti věčně zmrzlé půdy – permafrostu, která se na Orizemi nevyskytovala. I permafrost by jim mohl připravit nepříjemná překvapení.

Krátké školení samozřejmě nemohlo nahradit potřebné hlubší vzdělání, ale mohlo kolonistům pomoci vyhnout se aspoň

nejhorším chybám. Přišli by na ně jistě časem i sami, ale bylo lépe ušetřit je aspoň těch nejhorších překvapení.

Otec Mihovič to zpozvdálí sledoval a jen kroutil hlavou.

„Poslyš, Fritzi, až teď mi došla jedna věc, která mě trápila už několik století...“ řekl, když se spojil se svým přítelem.

„Co tě tak dlouho trápilo, pověz!“ vyzval ho Fritz přátelsky.

„V Bibli stojí psáno, že Bůh odevzdal naši původní Zem na tisíc let do správy ďáblovi,“ začal otec Mihovič. „Ponechme stranou, jestli tím nemyslel Sandišůty, ale my dnes odevzdáváme Ažefkoj do správy bandy Muhammada Ritchieho. Obávám se, že je to přesně stejná chyba, jakou udělal už dávno před námi i Bůh.“

Fritz Pilz se krátce zamyslel.

„Opravdu si myslíš, že je to i naše chyba?“ zeptal se otce Mihoviče.

„Začínám být o tom přesvědčen,“ přikývl otec Mihovič.

„Já taky,“ přidal se Fritz.

„Tak proč to vlastně děláme?“

„Protože nám nevěří,“ řekl Fritz. „A neuvěří, dokud si ten frňák nerozbijí. Možná je to bude hodně bolet, nejspíš poteče i krev, ale nemůžeme je přece vodit za ručičku, sami se budou muset přesvědčit, že jejich volba nebyla dobrá.“

„A co když se jim to zalíbí?“ sýčkoval otec Mihovič.

„Zalíbit se to může jen těm z nich, kdo se tam hned zpočátku dostanou na vrchol jejich nově vytvořené hierarchie. Ti se budou mít dobře. Ostatní – nevím. Ti úplně naspodu nejspíš spokojení nebudou. Možná ještě rádi využijí naší pojistky, tím z Ažefkoje zmizí a naspodu jejich hierarchie se ocitnou jiní. Kdyby to tak pokračovalo dál, zbyly by tam jen jejich špičky.“

„Ale co bychom dělali potom?“

„Potom? Nic. Nechali bychom je tam, těm by se to přece líbilo! A kromě toho si myslím, že právě ti nepřiznají, že by jejich koncepce ztroskotala. Tak ať si ten hořký kalich vypijí do dna!“

„Ale co ti, kdo to do té doby odnesou?“ namítl otec Mihovič. „Necháváme jim přece zbraně! Opravdu si myslíš, že je tam nikdo nezneužije? A co ti zničení drogami?“

„Pro ty mají sami Američané krásné označení: »vedlejší škody«. To bude ten rozbitý frňák. Jenže proti tomu nemůžeme udělat vůbec nic. Je to jejich volba.“

„Nebudou ti mrtví potom strašit i naše svědomí?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Fritz. „Ti mohou strašit jen sám sebe, vždyť do toho šli sami, dobrovolně a s nadšením. Víš přece, co říkají! Náš svět je k nim nepřátelský a bílá menšina je utiskuje. Tak ať si trochu užijí útisku od černé většiny, aspoň to nebudou mít na koho svádět – nejspíš se první začnou vracet právě jejich bílí. Ale budou mít jen co si sami nadrobili, nás už nebudou smět obviňovat.“

„A ještě jim tam chceš dát nějaké ženy... ani těch ti není líto?“

„Požádám Standu, aby přednostně vybělil nějakou ženskou věznicí,“ uvažoval Fritz. „Převaha chlapů, jakou mají teď, by byla ještě horší rozbuška. Slíbil jsem jim je – ale jen ty, které si to samy zvolí. Nebudeme před nimi nic tajit a uvidíme. Je ale možné, že se to některým líbit bude. Budou tam mít na výběr plno mladých chlapů a tady by musely dodržovat Sedmero...“

„No dobře,“ ustoupil otec Mihovič. „Ale nelíbí se mi to.“

„Ani mně ne,“ přikývl Fritz.

=*=

Misionáři z Orizemě postupně infiltrovali všechny české nemocnice.

To, co tak nevinně začalo v elděenkách, neboli Léčebnách Dlouhodobě Nemocných, se brzy rozšířilo do většiny nemocnic v Čechách. Také sem začaly přicházet dvojice misionářů, přinášející pacientům duchovní útěchu, výtisky »Bible Druhého Vesmíru« – ale především zdraví. Tolik zdraví, že se pacienti do nemocnic už nevraceli. Zpočátku to nebylo patrné. Za úplně

uzdravené přicházeli jiní nemocní, ale postupně se přísun dalších pacientů omezil na úrazovky a porodnice.

Klasicky chronicky nemocní, jako kardiaci, cukrovkáři, lidé odkázaní na dialýzu i postižení po úrazech z nemocnic postupně vymizeli. Nebylo to lékařským pokrokem – v okolních státech tito lidé dál plnili nemocnice i ordinace. Misionáři je nenaváděli, aby se začali klasickým lékařům vyhýbat, ale kdo by chodil k doktorům zbytečně? Většina lidí, jakmile je nic nepíchalo a nebolelo, přestala zvolna užívat předepsané léky – a pak i docházet na kontroly.

Čechy se staly z dovozců orgánů k transplantaci jejich čistým vývozcem. V Čechách už prostě nikdo transplantace nepotřeboval, nemocným se postižené orgány hojily bez potřeby náhrad. Lékaři je zemřelým odebírali už jen na vývoz, který stoupl na mnohonásobek. Jenže poslední dobou ubylo v Čechách i zemřelých. V transplantačním byznysu se točí velké peníze a ve světě se občas provalí případy, kdy lékaři odebírají orgány, ačkoliv »dárce« ještě nezemřel, ale to se teď v Čechách mohlo dít pouze u oběti úrazů a havárií.

Říká se, že nejoblíbenějšími dárci orgánů jsou motocyklisté. Umírají mladí, zdraví, často se na svých silných strojích rozbijí tak, že záchrana jejich života je nemožná, ale většinou se z nich dá použít hned několik orgánů najednou.

Podobná situace nastala i ve spotřebě krevních konzerv. Díky úrazům a porodům neklesla až na nulu, ale veškerá ostatní poptávka zmizela. Ministerstvo zdravotnictví vykazovalo neočekávané příjmy do svého rozpočtu – naštěstí je úředníci dovedli, jako obvykle, rychle utratit.

Úbytek pacientů nejvíce postihl soukromé ambulantní lékaře. Ordinace měli prázdné, pacienti nikde. Pro některé soukromé ordinace, jejichž majitelé si pořídili v poslední době drahé vybavení na nekřesťanský úvěr, to znamenalo téměř likvidaci. Nemít od zdravotních pojišťoven platby za hlavu

každého přihlášeného pacienta, zřejmě by všichni zkrachovali, ale i tak na tom finančně nebyli dobře. Žádné poplatky – žádné výkony.

Také zubařům chyběla klientela. Zpočátku za nimi chodili pacienti, kterým se samovolně ze zubů uvolňovaly plomby, ale brzy se mezi lidmi rozkřiklo, že je v tom případě lepší plomby prostě vyplivnout a zuby se zacelí samy, zadarmo, bez zubařů a hlavně bez bolesti.

Vydělávaly na tom jen zdravotní pojišťovny. Peněz měly více než kdy jindy – lékaře platily méně a na zdravotním pojištění dostávaly stejně. Dařilo se jim tedy dobře. Prozatím...

Zato lékaři i zubaři se stávali úplně zbyteční.

Tak to ovšem nemohlo vydržet věčně...

=*=

Dokud se domů vraceli uzdravení pacienti z eldéenek, nic podezřelého se nedělo. Většinou šlo totiž o důchodce. Menší problémy nastaly, když se dědeček či babička vraceli do bytu, obsazeného mezitím mladými. Na vesnicích mladí obvykle ponechávali komůrky starých rodičů nedotčené, dokud jim z nich, jak se sluší a patří, nevypraví pohřeb. Měli se pak kam vracet a také se vraceli.

Ve městech to bylo horší. Tam se často stávalo, že byty po starých rodičích již byly upravené pro mladé a se starými se – jaksi – nepočítalo.

Takových případů nebyla většina, spíš naopak. Ale nebyly ani ojedinělé. Někde se to pokusili vyřešit omluvným úsměvem a navrácením aspoň jedné místnosti starým rodičům, ale vyskytovaly se i případy, kdy se mladí tvářili na staré ještě zle.

Naštěstí měli nechtění navrátilci knížky »Bible Druhého Vesmíru«. Kapitola na jejich konci, nazvaná příznačně »Jak se dostat na ony světy«, obsahovala návod, jak požádat o pomoc misionáře, kteří jim nedávno vrátili zdraví. Málokdo z těch starých lidí, odložených vlastními potomky, potom odolal

nabídce nového života ve vlastním domku v subtropickém ráji nového světa, kde budou ještě mládnout, neboť tam se sto let považuje za mládí a pět tisíc není žádné stáří. Odcházel »do onoho světa«, aniž by skutečně zemřeli. Mohli se ale vracet a mladé čas od času navštěvovali. Někdy aby se pokochali z dalších potomků, jindy jen tak pro radost. Občas přinášeli »z onoho světa« dětem drobné dárky, vítané zejména tam, kde měli mladí hluboko do kapes a každý dárek přivítali.

Někteří – ti poctivější – se na Zemi řádně odhlásili, jiní se byrokratickými věcmi nezdržovali a své důchody nechávali jako přílepkování mladým. Samozřejmě jen když je nezlákali k přestěhování na Orizem, což se také stávalo.

Takových ale byla menšina. Ti, kdo se neodstěhovali, své byty neuvolňovali. Měsíční počty zemřelých klesly v Čechách téměř na nulu a protože se přestaly odečítat od přírůstků, začal naopak počet obyvatel strmě stoupat. Volných bytů i domů bylo potřeba víc a víc, ale nebylo kam je stavět a ceny stavebních parcel stouply.

Nabídka ne pouhých stavebních parcel, ale hotových domků na Orizemi, byla proto lákavá a není divu, že ji začalo využívat víc a víc Čechů – nejen jednotlivců, ale i celých rodů.

Ti, kdo odešli na Orizem, tím zpravidla vyřešili hned několik svých problémů. Jednak získali ubytování, většinou v samostatných domcích rodinného typu – na Orizemi bylo místa dost a parcely se tam přidělovaly ve stylu: je vidět k sousedovi? Dobrá, zeptáme se ho, jak blízko by mu náš dům vadil a začneme stavět jen o pár metrů dál... ale nebyl problém najít umístění, odkud nebyl vidět ani jediný dům – ačkoliv bydlení na samotách vyhledávali spíš jen podivíni...

Co ale nebylo vidět, byly lizidy.

V »Bibli Druhého Vesmíru« byly okrajově zmíněné, ale nevysvětlené. Přesněji řečeno, v té útlé knížce byla rozebírána jen jejich schopnost léčit lidi vybavené spojovacím modulem, ten ale

misionáři pacientům nenápadně, zato hromadně zaváděli. To byla ta pravá příčina oněch zázračných uzdravení! Většina přijala nadšeně, že je budou lizidy ochraňovat po lékařské stránce a díky nim už kromě úrazů nebudou potřebovat lékaře ani zubaře, zejména ti, kdo byli dříve zvyklí vynakládat za léky nekřesťanské sumy a peníze jim pak v jejich skrovném domácím rozpočtu chyběly. Znamenalo to také konec lékařských poplatků, dlouhého čekání i přezírání ze strany doktorů.

Misionáři pacienty, zejména ty nejstarší, postupně seznamovali i s dalšími možnostmi lizidů. Obyvatelé Orizemě dostávali při příchodu školení o všem, lidé na Zemi se je dozvíдали po kapkách. Začalo to potravinami, pokračovalo to seznámením s receptářem, podle něhož se dalo objednat vše, od jídla přes předměty denní potřeby po celé domy. Varovali je však, aby nesklouzli do snobského vystavování různých luxusních předmětů na odív sousedům – mohli by mít problémy prokazovat, jak to všechno nabyli.

A tak, zatímco se bývalým pacientům dařilo stále lépe po zdravotní i hmotné stránce, šířily se po vesnicích od souseda k sousedovi znalosti o lizidech. Nešířili je už pouze misionáři. Ti lidem jen umožnili komunikaci s nimi. Zpočátku jen pacientům, později, obvykle na pozvání, i zdravým. Nejrychleji se to šířilo na vesnicích, kde se lidé přece jen více znají a více si navzájem sdělí.

Zvenčí to vypadalo nenápadně. Lidé na vesnicích se dál starali o svá pole i o domácí zvířata, jen teď méně jezdili auty a především – méně utráceli.

Na vesnicích jako první reagovali maloobchodníci. Obchody se jim jeden po druhém hroutily, neboť neměly obrát. Majitelé je zavírali a propouštěli prodavačky, víc v té situaci ani dělat nemohli. Obrát obchodů ale prudce klesal i v menších městech, kde předtím vesničané nakupovali. Nejvíce vázl prodej potravin, a nedalo se to vysvětlit jen vesnickou samovýrobou.

Čeští makroekonomové jsou ve světě pověstní spíše svou neschopností než oslnujícími klady. Na odpovědných ministerstvech si dlouho nikdo ničeho nepovšiml. Být na těchto místech jen trochu schopnější ekonomové, musel by je zarazit prudký nárůst nezaměstnanosti na vesnicích. Ta tam byla již dříve, ale nyní překračovala neuvěřitelnou, až katastrofickou hranici pětadevadesáti procent. Přitom to byl jen jeden z mnoha alarmujících statistických dat, které nechaly ministerské úředníky nečinné, ačkoliv měli už dávno zvonit na poplach všemi zvony.

Ani mezinárodně oceněný ministr financí neupozoroval, že se jeho vychvalovaný rozpočet řítí vstříc neslavnému krachu.

Výběr daní z vesnic se totiž rychle blížil k nule.

Jakési příjmy vykazovali ještě zemědělci, neustále – už víceméně ze setrvačnosti – zásobující města zemědělskými produkty. Ti pořád ještě vydělávali. Jenže nakupovali už jen nutný provozní materiál, jako naftu do traktorů a občas osivo. Auty ale jezdili zřídka a potraviny přestali nakupovat úplně, jako ostatní.

Navzdory tomu se zdálo, že se lidem na vsích nevede tak špatně, jak by tomu podle poklesu jejich koupěschopnosti mělo být. Auta stála nečinně v garážích, ale v hospodách bylo neustále plno, ačkoliv je hospodští oficiálně zavírali pro nerentabilitu. Ačkoliv k nim přestala jezdit pivovarská auta a hostinští sami nikde nic nenakupovali, chodilo k nim více hostů než předtím.

Jako kdyby se otočilo známé heslo hospodských: Dnes za peníze, zítra zadarmo!

Dříve se vesničané scházeli nejčastěji v kostelích. Dnes to bylo v hospodách, kterým se opět začalo postaru říkat kulturní domy.

Zato vesnické kostely zely prázdnotou...

=*=

Standa si od začátku uvědomoval, že funkce Vědouceho bude omezující, ale že to bude takové vězení, to mu přece jen dlouho nedošlo.

Zpočátku mu stačilo, že s ním v jeho podzemním doupěti bydlela i Slávka. Při příležitosti jeho osmnáctých narozenin se v úzkém rodinném kruhu vzali – kromě rodičů Tvrzníkových a svědků pozvali jen otce Mihoviče, ačkoliv si tím Slávka rozzlobila režiséra Míšu Safronova a celý filmový štáb. Omlouvala to tím, že většina Standových kamarádů jsou dnes Vědouce, kteří se beztak na Zem podívat nemohou, takže si pro známé – včetně filmařů – uspořádali jen televizní přenos ze svatby.

Jen jednou si s Slávkou vyrazili na nevinný výlet po Čechách – a vzápětí oběma otec Mihovič od plic vynadal, že se chovají jako nezodpovědná děcka.

„Vědouce nesmí ani ve svém světě nezodpovědně lítat po sebekrásnějších památkách!“ tvrdil. „Dají se jim tolerovat jen krátké mimozemské cesty na světy, kde jim nehrozí prozrazení a případně atentát. Uvědom si, že chráníš životy obyvatel svého světa. A u Země je to absolutně nejvyšší počet. Kdyby tě někdo čírou náhodou ohrozil, ohrozí tím miliardy nic netušících lidí! Uvědom si to – a už nechci ani slyšet o jediné takové nezodpovědnosti!“

Standa tedy musel zůstat ve svém podzemním doupěti, které aspoň občas vylepšoval. Začínal jednou skalní místností, ke které přidával další a další prostory, takže tu měl i jakýsi konferenční sál a ubytování pro případné návštěvy. Podle otce Mihoviče ale stejně jako nesměl riskovat cestováním po krásách Země, nesměl ani ve svém podzemním paláci – pevnosti přijímat kdekoho. Jeho pevnost neměla vchod a i když ji Standa rozšiřoval, postupoval zásadně směrem do hloubky, takže tloušťka stropu nad jeho doupětem nikde neklesla pod osmdesát metrů kvalitního, jednolitého čediče.

Nejdůležitějším ochranným faktorem jeho podzemního příbytku však bylo, že nikdo na celém světě kromě něho neznal jeho polohu. Ani osmdesát metrů pevného čediče by ho neochránilo před těžkými protibunkrovými střelami, kdyby ovšem jeho protivníci jen tušili, kam je mají zamířit.

Bohužel, tak jako on měl svá tajemství, měli tajemství i jeho protivníci Sandišůti. A právě tato tajemství ho nejdůkladněji přišpendlila do jeho doupěte.

Stačilo obalit se energetickým polem racionu a mohl se směle vysmívat klasickým stříelným zbraním, granátům i raketám. Po přeměně do allohmoty by nepotřeboval ani ochranu silového pole – kulky prolétají skrz allohmotu naprosto neškodně a ani tlakové vlny těch nejsilnějších výbuchů by jím nemohly zacloumat. Standa ale věděl, že některé pozemské zbraně, zejména elektromagnetické a laserové, účinkují i na allohmotu. Proti laserovým by se mohl částečně ochránit průhledností, ale mikrovlnné zbraně by ho mohly ohrozit i v duchovité podobě. A to šlo jen o zbraně vyvinuté lidmi – ačkoliv možná s pomocí Sandišůtů! Bohužel téměř nic nevěděl o schopnostech Sandišůtů působit na lidi psychicky, ani jak dokáží změnit člověka v hromádku rosolu, jak tím vyhrožoval Sandišůt v těle nebohého českého prezidenta. Zřejmě to šlo, ale jak? Věděl, že v tom směru ledacos dokáží, ale nebyl si jistý ani co to vlastně znamená.

Musel brát vážně varování otce Mihoviče, aby se nikdy nevystavoval riziku přímého kontaktu se Sandišůty, ačkoliv přitom překonával i některé psychické zábrany. Nebezpečné mise by podnikal raději sám, než aby vystavoval nebezpečí jiné. To teď musel zavrhnout a nebezpečné mise naopak zásadně svěřovat kamarádům, ačkoliv se pak právem obával o jejich životy.

Stával se teď vlastně tím, koho dříve rád kritizoval. Obdivoval starověké panovníky, kteří se v čele svých vojsk vrhali na koni do bitev a pohrdal novodobými diktátory, sledujícími bitvy jen na dálku z pohodlí svých bezpečných štábních bunkrů,

umístěných nejlépe na opačné straně světa. Teď mohl i on sledovat nebezpečné akce jen na dálku a z bezpečí, zatímco kamarádi nastavovali za něho na místě kůži. Utěšoval se aspoň tím, že je na rozdíl od pozemských diktátorů neposílá do bitev a na smrt, ale že žádná jeho akce neměla doposud za následek ničí smrt – ani na straně jeho přátel, ani na straně poražených.

Akce Orizemšťanů se pomalu stávaly rutinními. A jako u každé rutiny zevšedněly natolik, že se nebezpečí stalo jejich součástí. Standovi přátelé stále věděli, co jim hrozí, ale úspěšně se to naučili ignorovat. Což asi není ten nejlepší způsob...

Když Pavel Brdlík naléhavě volal Standovi, oba ještě netušili, jak závažná situace právě nastala.

„Co je?“ reagoval Standa, jakmile se otevřelo spojovací okno.

„V Čejenském komplexu bunkrů se znenadání objevil prezident Spojených států!“ hlásil mu vzrušeně Pavel. „Žádné letadlo ani helikoptéra přitom nejsou v dosahu. Objevil se nečekaně v zadní části bunkru a postupuje k velitelskému NORAD.“

„Kde že se objevil?“ požadoval Standa upřesnění.

„Nemám kamery všude, ale někde poblíž toho záhadného stroje vzadu,“ hlásil Pavel.

„Má to s ním zřejmě nějakou souvislost,“ odvětil zamyšleně Standa. „Aby to tak bylo...“

„Hádal bych, že by to mohlo být něco jako naše préto,“ napadlo Pavla. „Jenže v jiné podobě.“

„Kabinkový teleport...“ uvažoval Standa. „Technickému myšlení Sandišůtů by byl bližší. Jejich chitsaldily se také omezují na určitá pevná místa... takové pevně vybudované stanice... Naše préto i gufyrský adchyf jsou šikovnější. Také sice potřebují nějaké stroje v pozadí, ale nejsou omezené na pevné stanice. Poslyš, troufneš si přenést sám prezidenta do Vytvezylu? Požádám o pomoc gufýry a hned je tam pošlu... Zachyť si teď adresu toho místa...!“

Poslal mu pocit charakterizující záchytný bod na Vytvezylu. Pavel by tam jistě bezpečně trefil i podle adresáře záchytných bodů ze svého tabletu, ale zdržoval by se hledáním. Standa mu předáním potřebného místa setkání usnadnil.

„Mám ji,“ hlásil Pavel. „Mám si pro něho jít v allohmotě, že?“

„To v každém případě,“ přikývl Standa. „Ale je v něm nejspíš Sandišůt, tak si dej pozor, aby tě předčasně nespatriil! Bude také v allohmotě a mohl by tě vidět, i když budeš pro lidi neviditelný. Rozhodně se s ním nezdržuj. Popadnout zezadu – hodit do Vytvezylu – zmizet z jeho dosahu.“

„Rozumím, jdu si pro něho,“ oznámil Pavel, přerušil spojení a vyrazil.

Standa už v té chvíli volal spřáteleného gufyra do Adu. Domluvil s ním okamžitou schůzku na Vytvezylu, kam jeho kurýr dopraví dalšího Sandišůta v těle pozemšťana. Požádal ho, aby je od sebe oddělil a Sandišůta zneškodnil. Gufyrovi nemusel předávat polohu záchytného bodu – na Vytvezylu měli značku pro adchyf jen jednu, nemohl se splést.

Gufyr pomoc slíbil a sfoukl spojovací obraz. Standa si zatím připojil k lizidům Pavlovy kamery, aby se porozhlédl po Čejenském komplexu.

Zdálo se, že Pavel hádal správně. Rozluštěním záhady mizícího prezidenta mohl být právě ten neznámý stroj na konci bunkru. Mohla to být kabinka nějakého teleportu? Vypadalo to tak. Teď šlo o to, kde všude se nachází další stanice. Mohly by na Zemi tvořit celou síť, umožňující Sandišůtům záhadně unikat, kdykoliv se jim zachce. Zajímavé bylo, že nepatřily k lizidům, nebyly ani v jejich receptáři. Zřejmě jim tak záleželo na jejich utajení, že výrobu svěřili nějaké tajné továrně.

Kde všude jsou ale další stanice?

Standa prohlédl stroj i sousedící kabinku sondami. Ujistil se ve svém názoru, co to nejspíš je, ale nic víc se nedozvěděl. Ke

stroji patřila poměrně sofistikovaná elektronika s několika procesory, ale do paměti vidět nebylo a z pouhých součástek se nedalo nic odvodit. Stroj byl přitom oddělený od internetu a Vědoucí nemohl vniknout do jeho programů ani s podporou lizidů.

Standa si jen vzdychl. Bude nutné tenhle oříšek rozlousknout. Možná by bylo vhodné, aby se na to přišel podívat osobně. Anebo sem poslat někoho, aby stroj nafilmoval v akci. Nejlépe aby kamera koukala obsluze na prsty a do obrazovky. Standa si ale uvědomil, že to nebude snadné. Zbytečně tu asi nejsou ta varování o nejpřísnějším stupni utajení!

Z okukování tajemného stroje Standu vytrhlo volání. Uvolnil spojení – a hleděl přímo do tváře gufyra, nacházejícího se na ohnivém světě. Standovi se už ani nechtělo při tomto pohledu zvracet, spíš byl zvědavý, co mu chce gufyr sdělit. Nebylo to přece na Adu, byl to Vytvezyl.

„Nesplnil jsem tvůj úkol,“ přiznal gufyr svou skřípavou telepatii. „Protivník byl rychlejší.“

„Co se stalo?“ zpozorněl Standa.

„Nedokázal jsem oddělit ty dva, Sandišůta a jeho nositele,“ připomněl mu gufyr. „Sandišůt byl rychlejší. Nedalo se tomu zabránit.“

„On svého nositele zabil?“ zamračil se Standa. „Škoda, očekával jsem, že se z jeho vzpomínek dozvím něco důležitého.“

„Zabil oba,“ řekl gufyr.

Obraz se stočil dolů. Na horkém balvanu ležela hromádka oděvních součástek, promíchaná rudou mazlavou hmotou. To bylo všechno, co zbylo z Pavla Brdlíka. Další stranou ležící hromádka rosolu měla zřejmě původně, dokud byla prezidentem Spojených států, na sobě černý společenský oblek. Teď byli oba mrtví a Standovi přejel po zádech závan chladu.

Zabíjel sice Sandišůt, ale Standa to cítil jako vlastní selhání. Proboha – co řekne Brdlíkovým? Rodičům – i jeho bratrovi? Že

se zabýval nějakým pitomým strojem, zatímco měl raději hlídat, jak to dopadne na Vytvezylu! Nejspíš by tomu nezabránil, když na to nestačil ani gufyr, ale Standa věděl, že si to bude vyčítat.

„Takže máš jenom Sandišůta?“ zeptal se gufyra zamračeně.

„Ani jeho,“ odvětil gufyr. „Zabil i sám sebe.“

Třetí hromádka, ležící stranou, měla světle zelenou barvu a stoupal z ní ještě proužek jedovatě žlutozeleného dýmu.

Tahle akce tedy nedopadla dobře...

=*=

Standa navštívil rodinu Brdlíkovou jen virtuálně. Omluvili ho – věděli, že Standa nesmí přijít na Orizem osobně a spokojili se jeho obrazem. Zprávu o Pavlově smrti přijali se zděšením, ale také bez zbytečné hysterie. Pravda, Standovi nebylo volně, když viděl roztrěsenou Pavlovu matku, ale nikdo mu za to nedával vinu. Přijali jeho sdělení, že neštěstí nedokázal zabránit ani gufyr, přítomný přímo na místě, a ani je nenapadlo něco mu vyčítat.

Pavlovo dvojče Petr se naopak ihned nabídl zastoupit bratra v bunkrech Čejenského masivu. Jeho otec s ním souhlasil, ačkoliv ho zpráva o smrti syna také zasáhla. Jen matka obou bratrů se při té nabídce ještě víc roztrásla.

„Dostaneš tam jiný úkol než bratr,“ přijal Petrův návrh Standa. „Sandišůtům se budeš vyhýbat, jsou příliš nebezpeční. Místo toho se pokusíš něco bližšího zjistit o jejich teleportu. Myslím si, že to bude důležitější než zajímat jednotlivé Sandišůty.“

„A co když se ke mně některý přiblíží třeba na dva kroky?“

„Zacouváš do nejbližší stěny, aby tě nezpozoroval, a necháš ho být,“ řekl Standa. „Nebudeš nic riskovat, pro nás je teď důležitější ten teleport.“

Nebylo jisté, zda tím trochu uklidnil aspoň Pavlovu matku, ale rodiče nechali druhého syna bez protestů nastoupit do služby v horách Čejenského masivu. Otec syna povzbudivě plácl do

ramene, snad aby mu dodal odvahy, nebo aby mu popřál více štěstí.

Standa pak zrušil spojení a zmizel z domu Brdlíkových na Orizemi, zatímco Pěťa se rozloučil s rodiči a přeskočil přímo do bunkru Čejenského komplexu, kde měl předtím působiště jeho bratr.

S několika malými rozdíly. Tentokrát měl hlídat přímo u stroje, považovaného Standou za tajný teleport Sandišůtů, aby byl na místě, kdykoliv by mělo dojít k jeho aktivaci. Proti bratrovi měl navíc po ruce kamery velikosti hrášku, napojené na lizidy a schopné promítat svůj obraz přímo do jeho vědomí, aniž by se vytvářel viditelný obraz pro lidi kolem a poslední novinkou bylo Standou upravené spojení, přenášející jen zvuk bez obrazu.

Standa tomu říkal návrat ke klasickému telefonu, ale bylo to mnohem utajenější než telefon a když byl telefonující v allohmotě, nebylo v normální hmotě slyšet vůbec nic.

Standova parta chtěla být lépe připravená...

=*=

Rozpočet České republiky doznal další ránu a státní dluh narostl takovým tempem, jak se to dosud žádné předchozí vládě nepodařilo.

Ministr financí si teprve teď povšiml obrovské díry v boku své finanční lodi a konečně se také odhodlal k nějakému řešení. Naštěstí si všiml, že pokles výběru daní těsně souvisí se snižujícím se obchodním obratem, takže nemělo smysl řešit tento propad zvyšováním daní z přidané hodnoty – to by mohlo za současné situace vést ještě k většímu propadu obchodu a následně i daní. Místo toho se s tvrdohlavostí sobě vlastní upnul k řešení, prosazovanému kdysi britskou ministerskou předsedkyní Margaretou Thatcherovou, a to k zavedení jednotné daně z hlavy, kdy by každý občan platil ročně stejnou částku. Podle jeho slov v televizi by se snadno vybírala a měla to být

nejspravedlivější daň vůbec – jejím heslem bylo: **»všichni stejně«**.

Na doplnění rozpočtu navrhl další zvýšení spotřební daně z benzínu a nafty. Také ty by se poměrně snadno vybíraly.

Zapomněl, že **»spravedlivá daň z hlavy«** stála Železnou Lady křeslo. Britové ji tenkrát jako jeden muž odmítli a vlna demonstrací skončila až jejím odstoupením. I opozice s tím vyrukovala, nemůže být přece spravedlivé, aby milionář platil stejně jako důchodce a novorozenec!

Po ministrově oznámení tohoto plánu vypukla v Čechách vlna nevysvětlitelných bankrotů. Ve velké většině se týkala vesnických zemědělských podniků. Jak se zdálo, farmáři se už nedokázali přenést přes zvyšující se ceny nafty a končili podnikání, zemědělské podniky hromadně propouštěly zaměstnance a ti se hlásili o podpory v nezaměstnanosti. Sociální úřady bezvysledně upozorňovaly ministra financí na hrozící kolaps sociálního zabezpečení. Ministr v televizi trvale jako kolovrátek opakoval, že jde o naprosto nesmyslný planý poplach.

Že nejde o planý poplach, zjistili příjemci sociálních dávek, když se začaly platby opožďovat. Úřadům sociálního zabezpečení zkrátka došly finanční prostředky, takže jim nezbylo než doplatit dávky až z peněz pro následující měsíc. Bez navýšení financí se ale tento skluz měsíc co měsíc jen prohluboval.

Ránu z milosti dostal rozpočet České republiky, když mezinárodní ratingové agentury snížily její dosavadní dobré hodnocení a mezinárodní trh odmítl nakupovat další české dluhopisy. Ministr financí sice i nyní odmítl odstoupit, ale dvousettisícová demonstrace na Václavském náměstí začala sérii hromadných protestů, po nichž vláda odstoupila jako celek.

Čechy tak čekaly předčasné volby.

Které už nemohly nic vyřešit...

=*=

Petr Brdlík prudce ucouvl do ocelové stěny a zatajil dech.

Od lidí ho dělilo pár centimetrů ocelových plátů a deset centimetrů skály nebo snad betonu, pro lidské oči byl dokonale neviditelný, ale pár kroků před ním vystoupil z kabiny teleportu muž, který mohl mít – a nejspíš také měl – ve svém těle Sandišůta.

Předcházel tomu poplach v této části bunkrového komplexu. Vojáci i důstojníci se chvíli rojili, než zaujali své pozice, ale plukovník obsluhující stroj nedělal nic složitého. Podle všeho jen uvolnil teleport, zřejmě řízený z protistanice.

Pak se otevřely dveře kabinky a vystoupil chlap, kterého tady Petr rozhodně nečekal. Byla to skoro stejně známá osobnost jako americký prezident – majitel největší softwarové firmy Microsoft. Jenže zde, v nejtajnějším koutě Čejenského podzemního komplexu, v sídle velení NORAD, působil poněkud cize. Petr však už pochopil, že hlavní osobou není on sám, ale ten, kdo se v něm skrývá.

Jak to říkal prezident České republiky? Lidé jsou pro ně jen kůže?

Petr měl na paměti Standovo varování, aby se před každým takovým člověkem ukryl tak, aby ho nikdo neodhalil. Zacouval proto do ocelového obložení místnosti, za nímž byl už jen beton a skála. Žádný člověk ho teď nemohl odhalit – jen u Sandišůta si nemohl být jistý.

V každém případě se rozhodl počkat, až Billy Gates i se svým Sandišůtem odejdou. Jenže ve skále za kovovou stěnou neměl potmě ponětí o tom, co se děje. Uvažoval už, že se zneviditelní a vystrčí do místnosti jen obličej, aby aspoň něco viděl, když ho vtom zarazila telepatická věta.

„Vylez z té stěny! Víím, že jsi tam!“

V první chvíli ztuhl úžasem a překvapením. Nemohl pochybovat o tom, že ta věta byla určená právě jemu a nikomu jinému. Kdo tady měl schopnost změnit se v aliohmotu a vmáčknout mezi atomy skály, aby se ukryl před lidskýma

očima? Jen on – a možná Sandišůt, ukrytý v těle největšího počítačového magnáta.

„Povídám – vylez!“ opakoval Sandišůt telepatický příkaz. „Nabízím ti po dobu vyjednávání příměří. Nic proti tobě nepodniknu – ale na druhé straně očekávám příměří i od vás!“

Pěťa se rozhodl neriskovat. Nejprve vyvolal telefonické spojení s Standou, aby ho upozornil, že se něco děje. Když Standa spojení uvolnil, uslyšel Pavlův tichý hlas.

„Stando, teleportem přiletěl Sandišůt a vidí mě, i když jsem ve skále. Nabízí nám ale příměří po dobu vyjednávání. Mám na to přistoupit?“

„Nevylézej ze skály, tam jsi snad trochu chráněný!“ přikázal mu Standa. „Pokusím se s ním spojit sám, přes obraz mi snad nemůže nic udělat! Ale jestli tě vidí, zkus ho trochu zdržet! Řeknu ti, až tam bude trochu bezpečněji!“

Petr se trochu uklidnil. Ve skále, navíc za ocelovou stěnou, bude přece jen bezpečnější než kdyby z této ochrany vystoupil. Oddychl si ale, že vyjednávání povede Standa. Ten si bude spíš vědět rady než on sám! Zvlášť když je dobře ukrytý daleko odtud.

„Příměří po dobu jednání?“ zkusil tedy Pěťa telepaticky odpovédět.

„Jen nakrátko,“ potvrdil Sandišůt. „Jen po dobu jednání a v případě neúspěchu ještě na dobu odchodu. Pro obě strany.“

„Dobře, počkejte okamžik,“ přistoupil tedy Petr na nabízené příměří.

Pak se ale vmáčkl dál do skály. Standa mu slíbil, že ho vyrozumí, až jednání skončí a nevíтанá návštěva zmizí. Trochu ho mrzelo, že nic nevidí, ale překonal nutkání vystrčit ze stěny hlavu, aby mohl jednání sledovat. Vystavil by se nejprve nebezpečí ze strany Sandišůta a později oprávněnému napomenutí od Standy za zbytečné riskování.

To čekání v nevědomosti bylo ale nesnesitelné!

==*=

Standa zrušil telefon s Pětou a místo toho otevřel velké okno do tajné místnosti v podzemním bunkru, kde očekával Sandišůta.

Podzemní místnost v bunkru byla menší než Standova pracovna. Vypadala teď jako výklenek ve stěně, na druhé straně musela působit naopak jako nenadálé rozšíření.

Standa byl v první chvíli trochu zaražený, když spatřil Sandišůtova nositele. Přece jen nebyl připravený na tak známou osobnost, kterou si i on pamatoval ještě ze Země. Ale rychle se otrásl, aby se vzpamatoval a mohl promluvit.

„Chcete vyjednávat?“ oslovil Billyho Gatese.

„Jistě,“ přikývl počítačový magnát. „Snad jste už pochopil, že nejednáte s člověkem, kterého vidíte před sebou!“

„Vzhledem k mým bezpečnostním opatřením jste už jistě pochopil, že jsem si toho vědomý,“ opáčil klidně Standa. „Ale nebudeme se zdržovat zbytečností. O čem chcete vyjednávat?“

„O vašem okamžitém odchodu ze Země!“ odvětil Sandišůt v lidském těle. „A nepokoušejte se mě teď napadnout, nebo Zemi zničíte. Máme dokonce několik možností a nepochybuje o tom, že je umíme použít a nebudeme váhat je použít.“

„O tom nepochybuje,“ řekl zamračeně Standa. „Na druhé straně – i my máme jisté možnosti. Můžeme totéž požadovat od vás. Odejděte ze Země, beztak není vaše.“

„To už jsme udělali!“ odvětil Sandišůt. „Nejsme na Zemi, ale na mnohem bezpečnějším světě. Vzali jsme si tam s sebou i pár desítek tisíc svých služebníků, nic nám tam nechybí. Přitom pro nás není problém zničit Zemi do základů, aby na ní nepřežilo nic živého.“

„Tak důkladně zničit Zemi bychom dokázali také,“ udělal Standa netrpělivé gesto. „To ale není řešení. Komu by byl k užitku spálený svět? Vám jistě ne a nám teprve ne. My ale máme větší zájem na Zemi jako takové. Vy jste na Zemi vetřelci.“

„Vy přece také!“ odsekl Billy Gates. „Podle starých smluv máme Zemi vyhrazenou pro naše účely a staré smlouvy přece nemůžete změnit!“

„Z toho omylu vás rychle vyvedu,“ odvětil Standa. „Myslíte si, že taky nemluvíte s člověkem, ale já v sobě žádného parazita nenosím, v tom je váš největší omyl!“

„Vy jste... jen lidé?“ zarazil se Billy Gates. „To není možné!“

„Proč by to nebylo možné?“ opáčil Standa. „Narodil jsem se na Zemi a jsem tedy zdejší člověk. Pak jsem žil v sousedním vesmíru na Dzigvlegtu, odtud jsem se po pobytu na jiných světech vrátil sem. Je to můj domov a vy jste vetřelci. Kdo by měl tedy po právu jako vetřelec zmizet?“

„S vámi jednat nebudeme!“ prohlásil zamračeně Billy Gates.

„Ale budete!“ opáčil Standa. „Poměry se totiž velice dramaticky změnily. Zničením Vytvezylu jste ztratili spojení s ostatními Sandišůty a nemůžete se už na ně spoléhat.“

„Přepadení Vytvezylu by bylo naprosto neodpuštělným porušením smluv, to by si gufyrové nikdy nedovolili!“ vybuchl Billy.

„Proč pořád podezíráte gufyry?“ zavrtěl hlavou Standa. „Ti by si to skutečně nikdy nedovolili! Ale přímo na Vytvezylu si někdo nezodpovědně pohrával s lizidy, ty vybuchly a strhly do ohnivého pekla i chitsaldily. Tím také natrvalo oddělily Zemi od ostatních světů. Od té doby jste definitivně odříznutí od ostatních vesmírů.“

„Ale jak jste se tedy na Zem dostali vy?“ vybafl na Standu Billy.

„Postavili jsme si vlastní chitsaldil, který nám umožnil projít do tohoto vesmíru.“

„Kdyby na Vytvezylu skutečně explodovaly lizidy, nikdo by tam už nedokázal nic postavit!“

„Proč na Vytvezylu?“ odvětil Standa. „Zkusili jsme to jinde a dostali jsme se v tomto vesmíru na úplně jiný svět. Naštěstí nebyl od Země tak daleko, takže jsme to pak přeletěli letadlem.“

„To není možné!“

„Proč by nebylo?“ opáčil Standa. „Vždyť jste nám nedávno poblíž Země jeden výsadkový člun sestřelili! K vám ta zpráva nepronikla?“

„Naši experti vyloučili, že by se takovým letadlem dal přeletět mezihvězdný prostor!“ namítl Billy Gates. „To je prostě vyloučené! Nebylo v něm místo na zásoby na tak dlouhý let!“

„Nebylo,“ přikývl klidně Standa. „Však ten člun nebyl určený k tomu, aby celou dobu letu živil posádku. Byl to jen výsadkový člun, určený k přistání na Zemi. Nebyl ani ozbrojený, proto jste ho tak snadno sestřelili. Což nám ovšem v návratu nezabránilo.“

„Aha!“ pochopil Sandišůt. „Ten člun měl jen upoutat pozornost – a zatím jste klidně přistáli jinde, nejspíš s výhodou neviditelnosti pro zdejší lidi... pravda, nestihli jsme sledovat všechno a lidé na to zřejmě nestačili... Ale i tak to bylo proti smlouvám!“

„Proč z porušování smluv pořád podezíráte gufyry?“ zavrtěl opět hlavou Standa. „Gufyrové by si nikdy nedovolili porušit smlouvy! My jsme také žádné neporušili, protože s námi žádné nemáte. Nikomu tedy nevyhrožujte tresty za porušování neexistujících smluv! Chcete-li mít nějaké smlouvy, uzavřete si je s námi! My jsme tady na Zemi doma!“

„S vámi nejednáme!“ opakoval zamračeně Billy Gates. „Jestli s sebou nemáte gufyry, není už o čem jednat!“

„To bych tak jistě netvrdil!“ opáčil jedovatě Standa. „Gufyrové už nás uznávají za partnery při jednání, máme s nimi i nějaké smlouvy, byli byste jediní, kdo by s námi nejednal – a vám nic jiného než jednat s námi taky nezbude!“

„Vy chudinky!“ odsekl Billy Gates. „Bez nás byste nikdy nic neměli!“

„Vy bez gufyrů také ne!“ usmál se líbezně Standa. „Co byste měli bez nich? Lizidy jsou přece gufyrská technologie. Vaše jsou chitsaldily, ale ty jsme vyvinuli bez vás, vlastními silami. Jak jinak bychom se dostali do zdejšího vesmíru? Máte samozřejmě výhodu lepších zbraní, protože gufyrové prakticky žádné neměli. Jenže jsou vám k ničemu. Se svými krajany v okolních vesmírech se spojit nemůžete a gufiry neohrozíte. Vytvezyl je zničený a na překonání mezihvězdného prostoru nemáte letadla. Doporučil bych vám tedy, přestaňte si už konečně hrát na všemocné bohy, nemáte na to.“

„Vy nám nebudete radit, co máme dělat!“ vybuchl opět Billy Gates. „Poslyšte, vzali jsme si na náš nový, bezpečnější svět i pár desítek tisíc svých služebníků, aby nám tam nic nechybělo. Jsou to nejschopnější lidé Země a ta se bez nich dlouho neobejde. Když dobrovolně neodejdete, my už je na Zem nevrátíme a nastane tam strašlivý rozvrat, protože ty chudinky, co tam zbyly, neumí svět vést!“

„To si jenom myslíte!“ zavrčel Standa. „Víte co? Odleťte si na ten váš bezpečnější svět a už se na Zem nevracejte! Tvrdíte, že vám tam nic nechybí – pokud máte gufyrské lizidy, věřím vám to. Ale Země vaše není!“

„To se ještě ukáže!“ zahrozil Standovi Billy Gates. „Teď jste sebevědomí, ale když odvedeme ze Země zbytek lidí, kteří zde řídí veškeré hospodářství, zhroutí se to tady. Ani lizidy vám nepomohou. Není v jejich silách uživit tolik miliard chudáků!“

„Zapomínáte, že ve vesmíru je více světů, než potřebujeme,“ opáčil Standa.

„Jenže vám je naši krajané nedají!“ odsekl Billy – či spíš Sandišůt v něm.

„My se jich na to ptát nebudeme!“ opáčil Standa. „I do zdejšího vesmíru jsme pronikli naším vlastním chitsaldilem.“

A tady jsme zvládli mezihvězdné lety a dokážeme objevovat nové světy i bez vaší laskavé pomoci.“

„Jak chcete!“ odsekl Billy Gates. „Zatím Zemi ničít nebudeme, bude se nám ještě hodit, až se odsud vypakujete! Počkáme, až se tady ztrapníte! Ale nepočítejte s tím, že bychom vám ustoupili!“

„Nepočítáme s tím,“ přikývl chápavě Standa. „Víme, že nám sami neustoupíte. Budeme vás asi muset vypakovat proti vaší vůli!“

„To se nikdy nestane – ani kdyby se vám podařilo Zemi zvládnout. My budeme čekat, máme na to dost času. Budeme vás klidně pozorovat a až si nebudete vědět rady, ještě rádi nás sami uznáte za své uctívané bohy!“

Nasopil se a obrátil směrem k teleportu.

„Poslyšte,“ nechťel Standa ještě skončit. „Nevložili jste vy sami kdysi do Desatera příkázání váš vlastní příkaz »*V jednoho Boha věřit budeš*«? Proč najednou více bohů?“

„Budeme-li chtít, budete věřit v jednoho!“ odsekl Billy Gates. „Když rozhodneme jinak, bude bohů víc! Ale vždycky to bude přesně podle naší vůle!“

„No dobrá,“ přikývl na to Standa. „Neshodneme se. Jděte tedy do vašeho bezpečného světa!“

„A nezkoušejte proti nám podnikat nepřátelské kroky!“ varoval ho Sandišůt. „Odnegli by to, kdyby nic jiného, vaši nejschopnější lidé! Máme je u nás a až vypadnete, rozvrácenou Zemi pro nás opět obnoví – jenže pro vás nehnou ani prstem!“

„Nechte si je tam,“ přikývl Standa. „Obejdeme se i bez nich!“

„Uvidíme!“ řekl Sandišůt.

=*=

Standa ovšem na nic nečekal a dříve než zrušil spojení se Sandišůtem, spojil se telefonicky s netrpělivě čekajícím Pétou.

„Pozor, Pét'ó!“ varoval ho. „Nastupuje do teleportu – zjisti, kam poletí!“

Neviditelný Pét'a vyskočil ze stěny a sledoval plukovníka, obsluhující stroj. Ale ani teď se nedozvěděl, jak se stroj ovládá. Plukovník cosi naklepal na klávesnici – pak stroj vypnul a chystal se zřejmě k odchodu.

„Nevím, kam ten Sandišůt odletěl!“ varoval Pét'a Standu. „Nedalo se to zjistit, on prostě něco zmáčkl a bylo to!“

„Měl jsi to zachytit kamerou,“ pokáral ho Standa. „Ale půjde to napravit. Unes toho, kdo jejich stroj obsluhuje, přines mi ho a dozvíme se to přímo od něho.“

„Dobře!“ souhlasil Pét'a.

Plukovník mu před nosem zabouchl pancéřové dveře, ale Petr proltnul skrz ocel, plukovníka dohonil – a zmizel i s ním.

Objevil se v Standově pracovně, opatrně plukovníka postavil na koberec a předal mu ho. Standa si ho nejprve znehybnil ztuhnutím a pak rychle přenesl jeho vzpomínky do lizidů. Nečekal ale na své vyšetřovatele a sám se v nich začal hrabat a plukovníka ponechal na starost Pét'ovi.

Po chvílce se ale Standa vzchopil a zamyslel se.

„Tak co?“ zeptal se ho dychtivě Pét'a.

„Nevím,“ odvětil zamyšleně Standa. „Ten chlap toho moc neví. Dozvěděl jsem se od něho jen jednu zajímavou informaci. Ten naprosto bezpečný svět, o kterém Sandišůt tak bájil, je Mars. Kdysi dávno, zhruba v době starých Sumerů, si tam založili základnu. Dávno je jistě relativní pojem, pro ně je to jakoby včera. Za doby faraonů ji spojili se Zemí nově vynalezeným teleportem a smontovali tam lizid, takže se základna stala soběstačnou. Tam teď žijí. Základna je pod zemí – náš plukovník ji odhaduje na dvě stě metrů hluboko, je obklopená skálou a lizidy tam zajišťují všechno včetně vzduchu a vody, jinak by se tam bez skafandrářů nedalo vůbec žít... počkej...“

Stranou se objevil otvor do ohnivého doupěte. Stál tam jakýsi gufyr, trhl sebou a podíval se na oba, Standu i Petra.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se jich skřípavou telepatíí.

„Ano,“ přikývl Standa. „Poslyš, vy gufyrové umíte vstoupit do člověka. Mohli byste to pro nás výjimečně udělat? Potřebovali bychom se dostat v těle jednoho člověka do zakázané zóny...“

„Tak do něho vstupte!“ navrhl jim gufyr.

„My to neumíme,“ přiznal kajícně Standa.

„Přineste mi toho člověka a já vás to naučím,“ navrhl jim gufyr.

Oba chlapci se na sebe podívali.

„Skočíš tam?“ zeptal se Standa Petra. „Já tam nemohu, je to na Adu... bude to na tobě. Vezmi si tam plukovníka a nech si ukázat, jak se to dělá...“

„Vstoupit do člověka?“ podíval se Petr udiveně.

„Jen tam jdi, on už tě to naučí!“ pobídl ho Standa.

„Podmínkou je ale znalost přechodu do allohmoty,“ zarazil je trochu gufyr.

„To umím,“ přisvědčil Petr.

„Tak tady máš záchytný bod... ještě jsem jej nesmazal, i když se tam nesmím objevit...“ předal Standa kamarádovi identifikaci.

Vzápětí Petr i s plukovníkem zmizeli, gufyr rovněž vyšel ze svého doupěte, neboť záchytný bod ležel venku, a Standa zrušil okno do Adu.

Po chvílce se vrátil plukovník, ale už sám.

„Je to dobré,“ ohlásil Standovi. „Netušil jsem, že to může být tak... povznášejší... Vrátím se teď do Čejenského komplexu a uvidíme!“

Kdyby Standa nevěděl, co za tím vězí, nevycházel by z údivu. Takhle jen kamarádovi popřál úspěch a otevřel si okno do tajné řídicí kabiny, kde se vzápětí objevil i plukovník.

„Musíme jednat rychle,“ obrátil se k Standovi. „Než sem přijdou vojáčky.“

Usedl k řídicímu panelu a zručně napsal pár příkazů. Pak se vedle něho objevila nevelká flash-paměť, jasně znamení, že Petr uvnitř plukovníka ovládá i lizid. Plukovník flešku připojil ke konektoru a chvíli opět manipuloval s klávesnicí. Na obrazovce se objevil klasický Windowsovský obdélník s průběhem nahrávání dat a když nahrávání skončilo, plukovník zručně odpojil flešku od Windowsů a pak i od konektoru a vstrčil ji do kapsy.

„Tak – a sbohem!“ pozdravil vojenským pozdravem – a zmizel.

Ihned poté se objevil v Standově pracovně, podal Standovi flešku a rozdvojil se. Z plukovníkova těla se vysoukal průhledný Petr a změnil se v Standova přítele, zatímco plukovník opět ztuhl. Ještě chvíli mu bude trvat, než se vzpamatuje...

„Podívej se na to!“ pobídl Petr přítele. „Nahrál jsem tam seznam všech stanic Sandišůtských teleportů. Pět jich je na Marsu, ostatní jsou na Zemi.“

„Výborně, Pěťo!“ vyhrkl Standa.

Pak připojil flešku ke svému tabletu.

„No prima!“ řekl po chvíli. „Pěkně rozlezlá chobotnice! Londýn, Paříž, Berlín, Moskva, ale také Praha... kam všude to už nedokázali nacpat!“

„Co teď budeš dělat?“ zeptal se kamaráda Petr.

„Už jsem udělal,“ řekl Standa. „Všechny teleporty, nacházející se na Zemi, jsou bez ovladačů. Mrtvé jako rozšlápnutý brouk. Funguje jen pět stanic teleportů na Marsu, Sandišůti se tam mohou podle libosti přemísťovat z jedné do druhé – ale Země je mimo jejich dosah.“

„Mají tam ale rukojmí,“ připomněl mu Petr. „Padesát tisíc lidí, prakticky všechny pozemské špičky. Majitele a manažery

největších světových bank, kapitány průmyslu, vlastníky patentů...“

„Budou jim k ničemu,“ zavrčel Standa.

=*=

Misionáři

Standa způsobil poprask v Čejenském podzemním komplexu, kam nevrátil zajatého plukovníka Patricka O'Haru. Udělal to ale pro jeho dobro. Nedopadlo by to s ním dobře, kdyby jeho nadřízení zjistili, že předal cizím špiónům důležité informace o nejtajnějším zařízení celého komplexu. Asi by ho odsoudili jako nepřátelského špiona a na tak významném místě by to nebylo jen na pár let!

Když to plukovníkovi vysvětlili, pochopitelně zuřil. Byl ale sám a bezbranný v nepřátelském zajetí, jeho protivníci navíc ovládali jakési neznámé psychické prostředky... nemohl nic dělat. Navíc si pamatoval, jak sám osobně, byť proti své vůli, nahrál důležitá data do flash-paměti, kterou pak vlastníma rukama předal jakémusi klukovi... ne, to by před vojenským soudem neobhájil...

Když mu jako vstřícné gesto nabídli azyl v jakémisi divném světě v ještě podivnějším vesmíru, ve světě, kde byl trvale den a nikdy noc, vyžádal si čas na rozmyšlenou. Ale jim i jemu bylo jasné, že si návrat do Čejenského komplexu před vojenský soud nejspíš nevybere.

Ještě mu dali na výběr ze dvou světů.

Na jednom byli podle všeho pohřešovaní kriminálníci z amerických věznic, jenže jejich svět měl některé aspekty svobodného světa, zejména svobodu v držení zbraní. Tím by byl sympatický, ale na druhé straně nevzbuzovali důvěru jeho obyvatelé – všichni měli záznamy v trestním rejstříku a při návratu na Zem by je čekal zcela jistě kriminál.

Druhý svět vypadal klidnější, ale hned zpočátku dostal O'Hara varování v podobě upozornění na absolutní zákaz zbraní, který tam platil. Nebýt toho, rozhodl by se pro něj, ale právě tento zákaz ho varoval, že tam něco nebude v pořádku.

Povolili mu velkoryse čas na rozmyšlenou a navrhli mu vzít si do azylu rodinu. Odmítl. Byl už deset let rozvedený, což oni nevěděli. Čas na rozmyšlenou ale uvítal.

Bude se muset podívat, co se tady dá podniknout...

Dali mu schopnost objednat si, cokoliv bude potřebovat. Jen tak, ze vzduchu, se před ním objevovalo jídlo, součástky oděvu... jen místo jakýchkoliv zbraní to dodávalo – jako na výsměch – jen syrová slepičí vejce.

A to ho ani nenapadlo objednat si drogy – tam by byla náhrada ještě horší...

Mohl se mít jako král, kdyby necítil povinnost k vlasti, vzdálené osmadvacet světelných let.

Což ovšem nevěděl...

=*=-

Sandišůt měl, bohužel, pravdu.

Bez světových špiček pokračovalo světové hospodářství od desítky k pěti. Instrukce setrvačností fungovaly, ale při jakémkoliv výkyvu byli jejich manažeři bezradní. Ti, kdo by mohli vydat pokyny k obnovení chodu bank a korporací, byli mimo dosah svých mobilů. Nikdo nevěděl, kam se poděli.

Na mnoha místech vypukly hladové bouře, ale vždycky brzy utichly. Chybějící intelektuální špičky se týkaly i většiny pozemských států. Mnoho států bylo bez vlád – ministři nebyli k dosažení a veškeré demonstrace se mýjely účinkem. Většina států se chystala vyhlásit předčasné volby, ale proti tomu protestovaly vládní strany, dokud se nenajdou jejich zmizelé partajní špičky.

Ústavní soudy zasedaly téměř nepřetržitě – ale marně.

V některých zemích, zejména v Africe, se pokusila vzít moc do rukou armáda. Záminku měla jako vždy – lid si prý žádá silnou ruku. Jenže všechny puče končily stejnou záhadou. Jakmile vojáci zabili několik lidí, stalo se cosi nečekaného. Znenadání zmizely beze stopy všechny armádní špičky a armáda

zůstala bez velení. Pokud se mezi sebou poštěkali o moc zbývající důstojníci, zmizeli i oni a armáda byla stále dezorientovanější. Tajuplně mizeli i vojáci, kteří začali vraždit, znásilňovat ženy a rabovat, jako bývalo obvyklé dříve...

Nakonec se v těchto končinách objevili neznámí bílí misionáři, konající zázraky. Hladovějící nasýtili a kdo po jejich domluvě opustil armádu a vrátil se domů, dokázal sytit hladové tak jako oni.

Za normálních okolností by důstojníci s dezertéry krátce zatočili, ale v době úplného rozkladu armádního velení nebylo hodnosti, aby dezerci zabránila. Zbývající důstojníci se z posledních sil – a většinou marně – snažili udržet pohromadě zbytky armády.

Dezertěři, vracející se do vesnic, by byli za normálních okolností pro zbytek obyvatel vesnic přítěží. Tady tomu bylo kupodivu naopak. Z vesnic, kam se vrátili, brzy zmizely podvyživené děti a ženy vypadaly spokojeněji. A začalo se dít něco, co bylo ještě nedávno nemyslitelné.

Hladovějící lidé opouštěli města, kde se nedokázali uživit, a vraceli se do rodných vesnic, kde se teď lidem kupodivu žilo snadněji.

Důležité je, že tam nehrozil hladomor.

=*=

Když nové misionáře přímo v nemocnici navštívil pražský biskup, nikoho ani nenapadlo, že by tato návštěva mohla mít nepříjemné následky.

„Pánové, neutečte mi!“ požádal je, když vstoupil do pokoje pacientů, kde dvojice rozmlouvala s nemocnými. „Chtěl bych si s vámi také promluvit!“

„Ale jistě, beze všeho,“ svolili ochotně. „Nechcete se rovnou zúčastnit naší debaty?“

„Vám to nebude vadit?“ zeptal se kněz.

„Samozřejmě že ne,“ ujistili ho.

„Já se spíš obávám, že to nedopadne dobře,“ mínil pacient na lůžku u okna. „Vypadáte na kněze, ne? Z které církve? Katolík?“

„Katolík,“ přikývl kněz. „Ale nechápu, proč by to mělo vadit.“

„To rychle pochopíte!“ věštil pacient. „Říká vám něco pojem Sedmero?“

„Měl jsem možnost pročíst si vaši knížku,“ řekl kněz.

„A je v ní podle vás něco, s čím byste nemohl souhlasit?“ obrátil se na něho mladší misionář.

„Je toho tam víc,“ řekl kněz. „A myslím, že by bylo vhodné si ledacos vyjasnit.“

„Například?“ podívali se na něho oba pátravě.

„Víte...“ zamyslel se kněz. „Jsem členem církve, která se stará o věřící. A nemůže nás nechat klidné, když se tu objeví něco, co se snaží naši snahu... když ne kazit, tedy aspoň zpochybňovat. Církev musí počítat dlouhodobě. Co je pro člověka celý život, to je pro církev jen krátké období jejího trvání. A tak uvažujeme – proč jste přišli s tím, s čím chodíte mezi lidí?“

„Proč jsme přišli?“ také se zamyslel starší misionář. „Přišli jsme na tento svět s podobným cílem jako má i vaše církve. Napravit lidi, aby se chovali jako rozumné bytosti a ne jako divá zvíř. Přišli jsme nahradit právo silnějšího vhodnějšími normami lidského chování.“

„To by byl jistě chvályhodný počín,“ odvětil kněz. „Proč se ale stavíte proti nám, když máme stejné, nebo skoro stejné cíle?“

„Nestavíme se proti vám,“ odvětil rychle mladší misionář. „Ale neuznáváme heslo, že by účel světil prostředky. Od nás se nedočkáte žehnutí zbraním, bezduchého odpouštění neodpuštělného, ale především zotročování, jaké po celá tisíciletí vaše církve provozovala. Chápeme, že lidé žili celá dlouhá tisíciletí pod nadvládou zla a nepůjde všechno napravit

hned, ale zlo vládlo na Zemi příliš dlouho a my už nesmíme otálet s nápravou, kterou jste vy zanedbali.“

„Vy si tedy myslíte, že jsme něco zanedbali?“ zkusil to kněz mírně.

„Zanedbali... to je ještě slabé slovo,“ řekl starší misionář. „Vy jste tomu zlu aktivně sloužili. Tvrdíte, že církve musí počítat dlouhodobě. Je mi tři tisíce dvě stě osmnáct let, jsem tedy starší než vaše církve. Doposud jsem neměl na Zem přístup, až teď mohu přispět k nápravě. A také se mi zdá, že jste až příliš dlouho přispívali k zotročování lidí.“

„Vy jste opravdu z vesmíru?“ zeptal se opatrně kněz.

„Původ mám pozemský,“ řekl misionář. „Žil jsem v době babylonského krále Nabukadnezara v Elamské říši. Pak jsem se dostal do vesmíru a v poslední době jsem se připojil k Čechům. Těch právě v posledních tisíci letech ve vesmíru hodně přibýlo. Naučil jsem se češtinu a proto jsem tady.“

„Takže nepocházíte z křesťanské civilizace?“ zeptal se kněz.

„Co je křesťanská civilizace?“ odpověděl mu vesmířan otázkou. „Je to civilizace posledních dvou tisíc let, ne delší. Naše civilizace trvala dvanáct tisíc let a už je minulostí. Zpočátku nás hubili Babyloňané, pak nás vyvražďovali Peršané a definitivně nás zničil válečník Alexandr Makedonský. Nás původních lidí Elamu je dnes pouhá hrstka a žijeme už jen ve vesmíru.“

„Ale vy jste uctívali celou plejádu bohů, ne?“

„Vy také – jen jim říkáte »svatí«,“ odvětil misionář. „Uctíváte je, modlíte se k nim, stavíte jim honosné chrámy... a přitom je to jen otázka názvu.“

„Ale to nejsou bohové!“ namítl prudce kněz. „Boha máme jen jednoho!“

„Také jsme uctívali jen jednoho boha,“ řekl misionář. „Je to jen otázka jména, má-li se mu říkat Marduk nebo Alláh. Nejlépe to vyřešili ti, kdo prohlásili, že pravý Bůh má devět miliard jmen,

aby si mohl každý nějaké vybrat a tím ho nazývat. Pak to teprve přestává být otázka jména a zbude jediná otázka, zda je ten bůh dobrý nebo špatný. Upřímně řečeno, uznávat má smysl jen dobrého Boha. Sloužit špatnému a krutému je škoda námahy – beztak se jenom zlem odvděčí!“

„Náš Bůh je dobrý!“ řekl rychle kněz.

„Tak mi vysvětlete, proč jeho jménem žehnáte zbraním?“ opáčil bývalý Elamec. „Jaká je jeho dobrota, když jeho jménem házíte na lidi napalm a střílíte je radioaktivními střelami? Jak můžete svěcenou vodou posvětit děla, aby jejich střely lépe zabíjely?“

„To přece neděláme!“ urazil se kněz.

„Vy sám možná ne,“ připustil misionář. „Ale vaši křesťanští kolegové ano. Není to přece tak dávno, co jakýsi váš kněz doporučil vojákům při dobývání města: »Zabijte všechny! Otec Nebeský si ty své jistě přebere...« – to tedy byla ukázka pravého křesťanského pokrytectví!“

„To bylo ale ve středověku!“ namítl kněz. „Dnes je jiná doba!“

„Dobrá, přidám něco z úplné současnosti,“ řekl mladší misionář. „Žádný středověk, ale zcela nedávno! V New Yorku vyšli křesťanští věřící po mši svaté z katedrály a rozvinuli nad hlavami transparent s nápisem: »Bombardovat!«. Z hlediska historie je to jako by se to stalo včera. A ti si říkají křesťané a vy tomu tleskáte a schvalujete to? My tedy ne.“

„My to také neschvalujeme!“ ohradil se kněz. „To jsou, bohužel, excesy, které se nedají úplně vyloučit a jen nám kazí jméno.“

„Vyloučit se možná nedají, ale mlčet jste k nim neměli!“ řekl mladší misionář. „Neslyšel jsem, že by proti tomu protestoval byť jeden jediný kněz vaší církve. Nač je ale církev, schvalující zločiny proti lidskosti a dalo by se říci i proti Bohu?“

„My je ale opravdu neschvalujeme!“ trval na svém kněz.
„To nebyli věřící katolické církve, to byli američtí protestanti!“

„Nemluvím o nich,“ upozornil ho mladší misionář.
„Mluvím o vás, že jste proti tomu slovem neprotestovali. Můžete tvrdit, že nebylo diplomatické kritizovat nejsilnější církev nejsilnější světové velmoci, ale kdo má kritizovat zvrhlíky, když i vy k tomu mlčíte?“

„Staráme se přece o lidi,“ snažil se to kněz převést jinam.
„Pomáháme nemocným, trpícím a lidem v nouzi...“

„Proč pomáháte nemocným a trpícím, když mlčíte k likvidaci obecné zdravotní péče? Proč mlčíte k ožebračování lidí? Abyste se mohli starat o žebráky?“ nedal se mladší misionář.

„Totéž přece děláte i vy,“ vyčetl mu biskup zamračeně.

„Neděláme totéž,“ odvětil misionář z Elamu. „My jsme ty lidi nenechali ožebračit, ani jsme nedovolili rozkrást ve většině světa zdravotnictví. Nejhorší bylo, když jste vy sami lidi ožebračovali a pak jste dávali okázale najevo péči o žebráky! Dobrá, to byl středověk – ale my dva se na ty doby pamatujeme! Ano, i my pomáháme nemocným, ale uzdravujeme je tak důkladně, aby už nemocní nebyli a netrpěli. Také žebrákům pomáháme, aby už nemuseli žebrat.“

„Ano, ale nepopřete, že k tomu máte mimozemské prostředky!“

„Nejsmutnější je, že ty mimozemské prostředky byly na Zemi přítomné celých šedesát tisíc let,“ řekl misionář z Elamu.
„Byly tu, ale lidem nepomáhaly.“

„Ale čím to byla vina?“ optal se kněz. „Naše jistě ne, tak dlouho za to nemůžeme!“

„Mohli za to vládcové tohoto světa. Myslím ty skutečně, kteří promyšleně vedli tento svět do zkázy a všechny zázraky využívali jen pro sebe.“

„Komu říkáte *skuteční vládci* tohoto světa?“ zpozorněl kněz.

„Nevím, jaké povědomí o tom máte,“ řekl mladší misionář. „Tomuto světu donedávna vládly jiné nepozemské bytosti. Když je budeme posuzovat podle činů, pak byly zlé.“

„Ale přesně tak to popisuje Bible!“ ožil kněz. „Poslední tisíciletí měl náš svět patřit ďáblům. Ti nás vedli do zkázy – přesně tak, jak bylo předpověděno.“

„Říkáte, že jste měl v rukou naši upravenou Bibli,“ změnil skokem téma mladší misionář.

„Ano, porovnával jsem ji s naší, pozemskou,“ přisvědčil kněz. „Dá se říci, že ta vaše je hodně zcenzurovaná, ale je v ní i dost společných míst. Proč jste ji ale tak strašně... zcenzurovali?“

„Vypustili jsme z ní všechny lži,“ odvětil suše starší. „Proto v ní zůstalo jen málo z vašeho textu. Místo toho jsme tam přidali události, které se odehrály v sousedních vesmírech, kde jsme v té době žili. Proto se také jmenuje »Bible Druhého Vesmíru.«“

„Pak se ale týká jen vás,“ řekl kněz.

„Vás také,“ odvětil Elamec. „Bude se vás určitě týkat kapitola o vztazích mezi lidmi, nazvaná Sedmero, protože to chceme na Zemi prosadit. Podle nás musí být Sedmero nad všemi zákony.“

„Snad Desatero!“ namítl kněz. „V naší Bibli je to Desatero!“

„Všiml jste si rozdílů mezi těmito dvěma základními zákony?“

„Jistě, porovnával jsem je,“ přisvědčil kněz. „Typické je, že ve vašem Sedmeru není ani slovo o Bohu. To je ale dost příznačná chyba!“

„To není chyba,“ odvětil Elamec. „Sedmero se týká vztahů mezi lidmi. Je původnější, bylo na Zemi dávno před Desaterem a mají je v té či oné podobě i jiné víry a ve vesmíru i jiné bytosti. Body týkající se Boha tam byly na Zemi přidány později a týkají se jen části pozemských náboženství.“

„Desatero dal sám Bůh Mojžíšovi na Sinaji při návratu Židů ze zajetí v Egyptě,“ řekl kněz.

„To by bylo staré pouze tři tisíce šest set let,“ odvětil misionář z Elamu. „Ale na Dzígvegltu je Sedmero pro pozemšťany doložené již čtyřiašedesát tisíc let a na Zemi bylo již před Chammurapim. V době zhruba před třemi a půl tisíci lety se ale na Zemi změnilo. Dvě velice důležitá přikázání lidé vypustili, pět přidali a zbývající změnili. Víte aspoň proč?“

„V Desateru jsou navíc přikázání, týkající se víry v Boha,“ odvětil kněz. „Dokonce jsou na prvních místech, aby byl zvýrazněn jejich význam.“

„Správně,“ přikývl misionář z Elamu. „Tato přikázání tam přidali Sandišúti – ty mimozemské bytosti, které v té době spravovaly Zemi.“

„Andělé?“ nadhodil kněz.

„Spíš naopak,“ řekl misionář z Elamu. „Ti, kdo vedli svět do zkázy.“

„Ale proč by zlé bytosti dávaly lidem příkaz oslavovat Hospodina?“ vrtěl hlavou kněz. „To je přece protismyslné!“

„Ne tak docela,“ řekl misionář z Elamu. „Důležité je, že vyřadily přikázání, upravující vztahy mezi lidmi. Přikázání »Nezotročíš« zakazovalo otroctví, které těm bytostem vyhovovalo. Všimněte si, na kolika místech vložily do Bible pravidla vztahů otroků a jejich pánů! Pojem »věrný otrok« je v Bibli vychvalován jako ctnost a ideální otrok pro svého pána s radostí obětuje i vlastní život – to je přece předobraz fanatického vojáka.“

„Tak se to snad nedá chápat!“ vrtěl hlavou kněz.

„Tak se to dá chápat a tak se to často i vykládalo,“ řekl tvrdě misionář z Elamu. „Vždyť i vy sám máte ve své výchově jako první ctnost příkaz poslušnosti nadřízeným!“

„Ale vždyť ta poslušnost má své meze!“ namítl kněz. „Není správné poslouchat příkazy slepě, mohly by být snadno zneužité!“

„Však také byly tak často zneužité, že se to nedá ani vyčíslit!“ opáčil misionář z Elamu. „Pak je v Sedmeru příkaz »Svévolně nezničíš«, v Desateru rovněž vypuštěný. Zakazuje vandalismus, ale ve spojení s příkazem »Nezabiješ« hlavně války. I to je důležité přikázání z hlediska vztahů mezi lidmi – a i zde ty zlé bytosti na Zemi Bibli upravily vložením příkladů, kdy svévolně ničil buď sám Bůh, nebo lidé na jeho přímý příkaz, takže to bylo opět vydáváno za ctnost.“

„Můžete uvést nějaké místo na podporu takového tvrzení?“ zamračil se kněz.

„Proč ne?“ usmál se Elamec. „Já ty rozdílly studuji a porovnávám dvě stě let, to je snad dost dlouho. Jak vám vyhovuje představa spravedlivého a laskavého Boha, když lidem nařizuje zničit dobyté město, aby už nikdy nebylo obyvatelné, vandalsky vykácet i stromy a zasypat studně? Jak může být spravedlivé vyvraždění obyvatel včetně kojenců, všude jinde považovaných za nevinné? A slitování je tam líčeno přímo jako zločin! ***Běda tomu, kdo zdrží meč svůj!*** Obrovský rozdíl proti víře pozdější doby, co?“

„Takže jste tyto pasáže zcenzurovali,“ vzdychl si kněz. „Proč jste ale z Bible vypustili takový skvost jako Šalamounovu Píseň Písní? Vždyť je to pravý kulturní poklad!“

„Ano, je to skvost a kulturní poklad,“ přikývl mladší misionář. „Jako kulturní poklad má mít vlastní místo v historii lidstva, nezávislé na Bibli. Nedá se ale zobecnit na všechny vesmíry a proto nemá v »Bibli Druhého Vesmíru« místo.“

„Všechny vesmíry?“ zeptal se kněz udiveně. „Vesmírů je podle vás víc?“

„Přinejmenším čtyři,“ přikývl mladší misionář. „Přítom právě ve zdejších je světě vhodných k životu a tedy k osídlení lidmi nejméně.“

„A co by se stalo, kdyby se vaše Sedmero rozšířilo o body z Desatera?“ navrhl kněz. „Pak by se to přece spojilo a vyhovovalo by to všem. Vám i nám, lidem na Zemi!“

„Sedmero je o vztazích mezi lidmi,“ namítl misionář z Elamu. „Určuje lidská práva, musí být vymahatelné jako zákony – a to bez ohledu na druh víry. Sedmero existuje ve všech vesmírech, platí pro všechny bytosti. Není dobré míchat je s vírou v Boha. Vynucování víry vedlo na Zemi vždycky ke zbytečným krutostem. Zato vynucování Sedmera je nutnost.“

„Jak to chcete vynucovat?“ zajímal se kněz.

„Vím, že to různé společnosti na Zemi řešily různě,“ řekl misionář z Elamu. „Těžká provinění musí řešit i světská moc, ale náboženství to často odkládají na neurčito. Někteří věří v reinkarnaci, která má zločiny trestat proměnou v něco ohavného, což většině zločinců nevadí. Křesťanství zase spoléhá na peklo, jenže až kdoví kdy po smrti... pro nás je peklo reálná, odstrašující hrozba.“

„Peklo je reálné?“ chytil se toho kněz.

„Pekla jsou dokonce dvě,“ řekl Elamec. „Pro nás ve vesmírech jsou tak skutečná, jako pro vás v Čechách Pankrác nebo Mírov. Máme spoustu lidí, kteří si trest v pekle odpykali a vrátili se, jsou dnes krotcí a spořádaní.“

„To mohu potvrdit přímo z vlastní zkušenosti,“ přidal mladší misionář. „Strávil jsem v pekle pětadvacet let – a bylo to nejdělsí období mého života, připadalo mi aspoň delší než tisíc let poté. Byl to ale spravedlivý trest za účast v loupežné válce. Kolik milionů současných lidí by tam mělo být? Nechci vám to ani připomínat!“

„Na rozdíl od zdejších představ nejsou tresty v Pekle věčné, jen nepříjemné a dlouhé,“ řekl na vysvětlenou starší misionář.

„Ale o to nejde – i když už v Pekle skončilo i pár desítek lidí ze Země. My teď potřebujeme získat lidi pro Sedmero. Potřebujeme odrazový můstek, zemi kde nám budou lidé věřit. Čechy jsou k tomu účelu přímo ideální.“

„Protože umíte česky?“ zeptal se kněz.

„Ne,“ odvětil misionář z Elamu. „Umím i anglicky, rusky, čínsky, šestadvaceti jazyky Indie, arabsky, španělsky a německy. Navíc si pamatuji staropersky a staroegyptsky, jazyky říší Elam a Ur, jenže ty dneska nejsou zajímavé. Staropersky nás umí mluvit pět a staroegyptsky třicet, ani my už tak spolu nemluvíme, telepatie je jednodušší.“

„Máte opravdu zajímavé a úchvatné jazykové znalosti,“ podotkl uznale kněz.

„Na to, že jsem měl na ně tři tisíce let, tak moc úchvatné nejsou,“ usmál se misionář z Elamu. „Ale teď nám konečně řekněte, s čím jste přišel. Pokud by to měl být pouze návrh zaměnit Sedmero za Desatero, sám už jistě tušíte, proč odmítneme. Byl by to pro nás úkrok do pekel. Nechceme Boha ani urážet nespravedlnostmi, připisovanými jemu samotnému. S čím jste tedy opravdu přišel?“

„Víte,“ začal kněz trochu rozpačitě, „nás vaše »Bible Druhého vesmíru« zaujala, neříkám, že ne. Obsahuje spousty zajímavých materiálů, některé by se určitě daly skloubit s naší, původní Biblí. Kdybyste z té vaší, vesmírné Bible vypustili všechno, co se týká výhradně Země a ponechali tam jen části týkající se vesmíru, mohli bychom ji zařadit do naší víry a pomáhat vám s jejím šířením.“

Oba misionáři se na kněze podívali užasle.

„To přece nemůžete myslet vážně!“ řekl starší z nich.

„Naše církev má na Zemi velký vliv,“ řekl kněz. „Navíc máme spojení s ostatními církvemi. Kdybychom je spojili dohromady, mohli bychom zajistit velmi rychlé rozšíření vaší vesmírné části do celého světa. A o to vám snad jde, ne?“

„Ne, o to nám rozhodně nejde!“ odvětil tvrdším tónem misionář z Elamu. „Víte vy vůbec, co po nás chcete? Odstranit z »Bible Druhého vesmíru« všechno, co se týká výhradně Země, změnila by se v tenkou knížečku o světech Druhého vesmíru, odtrženou od naší vlasti, v jakési kratochvilné příběhy podobné science-fiction, navíc nezajímavé, neboť v ní chybí sex, krev, boj ani jiné rysy této literatury. Není v ní vlastně nic, co čtenáře těchto knih na Zemi zajímá. Chcete z naší knihy udělat pouhou hříčku, na jakou lidé do roka zapomenou. To není nic pro nás.“

„Ale lidé by k ní přistupovali s větší vážností,“ namítal. „Stala by se součástí církevních textů, čtených o všech křesťanských bohoslužbách! Takovou popularitu jí bez nás nezajistíte!“

„Zajistíme,“ odvětil misionář z Elamu. „Za vámi stojí úctyhodná organizace, navíc spojená s dalšími podobnými organizacemi na Zemi. Za »Bibli Druhého vesmíru« je pravda, zaznamenaná tam, kde se nedala zfalšovat. Kromě záznamů máme i pamětníky ze všech dob pozemských dějin a spojením toho všeho vznikl pravdivý dokument, který nesnese cenzuru.“

„Říkáte, že nesnesete cenzuru. Proč tedy cenzurujete naši Bibli?“

„Ale my vám ji necenzurujeme,“ usmál se misionář z Elamu. „Naše Bible pojednává o něčem jiném než vaše. V naší jsou jen ověřená fakta, žádné báje. Jen to, nač máme záznamy i s datem, kdy se to stalo, nebo živé pamětníky. Bez dodatečných úprav, mýtů, příštipků a vysvětlujících přílepků. Všechno, co popisuje, má konkrétní datum záznamu a skutečně se stalo. Není to zpětné zjišťování podle radioaktivního uhlíku – plus mínus tři sta let. Proto je to tenčí kniha, zato je pravdivá.“

„Některé její části se v popisu událostí s naší Bibli shodují. To přece znamená, že je pravda i v naší Bibli,“ odvodil kněz.

„Ano, pravda je i ve vaší Bibli,“ souhlasil misionář z Elamu. „Všude, kde se shoduje s naší. Ostatní jsou buď báje a mýty, nebo rovnou pomluvy.“

„My ji ale považujeme za pravdivou v celém jejím rozsahu!“ namítl kněz.

„Nemáte důkazy skoro na nic,“ upozornil ho misionář z Elamu. „Jen tam, kde se vaše Bible s naší shoduje, můžete získat věrohodné důkazy – ale od nás.“

„Bible je už tisíce let opisovaná bez nejmenších změn!“ tvrdil kněz. „To vylučuje falšování!“

„Možná poslední dva tisíce let...“ připustil mladší misionář. „Namítnete mi, že Bible má různé kontrolní mechanismy, vylučující omyly při opisování. Omyly se tím vyloučit dají, jenže vaše Bible byla celá tisíciletí vlastnictvím národa, který se v Egyptě naučil falšovat všechno, co se falšovat dá. První, co do Bible přidal, byly mýty o své vyvolenosti. Velice nebezpečné mýty. Vyvolenost s sebou vždycky přináší netrestané zločiny Vyvolených, jak dějiny Země potvrzují.“

„Přinejmenším Nový Zákon nebyl v rukou toho národa!“ namítl kněz.

„Ten možná nebyl,“ připustil starší vesmířan. „Bohužel, z těch dob nemáme u nás ve vesmíru přímé pamětníky. Sandišůtské chitsaldily nepokrývaly oblast původní Izraelské říše, proto se k nám odtud nikdo nedostal. Pamětníci ze vzdálených míst nebyli přímými účastníky zmíněných událostí a jejich svědectví jsou zprostředkovaná, proto jsme je do naší »Bible Druhého vesmíru« nezařadili.“

„Takže je Nový Zákon prakticky jediným popisem života Ježíše Krista?“

„Ani ten není dostatečně čerstvý,“ připomněl mu vesmířan. „Dostupné písemné záznamy jsou mladší. Mohou popisovat i skutečné události, jenže proložené mýty a bájemi, jako kdysi Homérova Ílias a Odyssea. Trója byla dlouho považovaná za

pouhou báji. Ukázalo se, že šlo o skutečnost, jen vyšperkovanou tolika zásahy antických bohů, až se pod tím náterem ztratila. Záznam o životě Ježíše Krista pořídili příliš pozdě, než aby se dal považovat za dostatečný důkaz. Tak jako Homér popsal skutečnou válku o skutečné město Tróju, může být i Nový Zákon popisem skutečného Ježíše Krista. Ale stejně jako si Homér na ten příběh nabalil všelijaké mýty – o účasti skutečných bohů ve válce, o nezranitelném Achillovi, o Laokoonovi, který prohlédl Odysseovu lest s Trojským koněm, načež ho bohyně nechala uskrtit hady... tak se i na Nový Zákon nabalily jiné mýty.“

„Vy tedy považujete svědectví o životě Ježíše Krista za mýty a báje?“ zamračil se kněz.

„To ne,“ zavrtěl hlavou vesmířan. „Stejně jako Ílias může mít pravdivé jádro. Dnes ale z něho nikdo neodstraní nabalené slupky mýtů. Příběh Ježíše Krista vypadá věrohodně, skoro jako kdyby se na Zem tenkrát dostal někdo od nás z vesmíru. Kristus se choval velice odlišně od tehdejších lidí, ale naši lidé by se tak chovat mohli. Škoda, že o něm nejsou věrohodnější důkazy!“

„Nový Zákon pro vás není věrohodný?“

„Jak mohou být věrohodné záznamy se zpožděním tří set let?“ pokrčil vesmířan rameny.

„Dám vám jiný příklad,“ řekl mladší misionář. „Znáte historie z Kosmovy kroniky o osídlení Čech? Sám Kosmas přiznal, že zapsal jen *bájná vyprávění starců*. Věříte jim?“

„To byly opravdu jen bájně mýty starců,“ usmál se trochu kněz.

„Nebyly,“ odvětil pevně mladší vesmířan. „Rozhodně ne všechny. Přiznal jsem vám, že jsem v pekle strávil pětadvacet let za účast v loupežné válce. Dodám k tomu – zabil jsem tenkrát jednoho Čecha. Byla to Lucká válka z Kosmovy kroniky a já jsem Lučan. Byl jsem tenkrát lučištníkem, můj šíp zabil českého bojovníka. Jenže gufyrové to nakonec zhodnotili, že jsme na ně vyrazili loupit a oni se bránili. Pět let jsem byl v pekle za účast na

loupežné válce, dvacet let za vraždu. Mám to za sebou a nikomu to nepřiju. Dnes by peklo pro všechny pozemské válečníky nestačilo, svět se vůbec v poslední době řítí do zkázy...“

„Vy jste... skutečný, opravdový Lučan? A co potom děláte v Čechách?“ vyhrkl kněz.

„Pomáhám získávat na Zemi odrazový můstek pro Sedmero,“ řekl Lučan. „Náš národ dnes na Zemi neexistuje, jen ve vesmíru nás zbylo pár tisíc, proto jsem se přihlásil do Čech. Umím česky, německy, polsky a rusky, střední Evropa je pro mě ideální působiště. A že byli Češi naši nepřátelé? Jednak je to už hodně přes tisíc let, za druhé jsem už tenkrát musel uznat, že ta válka nebyla z naší strany spravedlivá, za třetí jsem se ve vesmíru s Čechy skamarádil a za čtvrté, nestranně vzato, Češi dnes mají v sobě rozptýlené i geny Lučanů, kteří s nimi po prohrané válce splynuli...“

„Vždyť vy ani nejste Češi!“ zamračil se kněz.

„My dva ne,“ přiznal starší misionář. „V Čechách jsme jen protože tady začínáme.“

„Začínáte – se Sedmerem?“

„S tím především,“ řekl mladší Lučan. „Dokud lidé nepřijmou za své Sedmero, nemá smysl dělat ze Země ráj. Uvidíme, co z ráje udělají Američané bez Sedmera!“

„Z jakého ráje?“ nechápal kněz.

„Ve vesmíru není jen Peklo,“ řekl misionář z Elamu. „Jsou tam světy podobné ráji, tak jak ho popisuje vaše Bible. Žijí tam lidé – i my, než jsme se přihlásili na misi. Svět Ažefkoj, podobný ráji, světili naši Vědoci do správy Američanům, ačkoliv odmítli Sedmero. Uvidíme, co se jim z toho ráje podaří udělat. Ale když odmítli Sedmero, neočekáváme, že to dopadne dobře. Za Vědociho se jim přihlásil Razbog z Kurima, Staročech, který na vlastní kůži v Čechách zažil boje mezi křesťany a pohany – jeho strana to tenkrát prohrála, protože křesťany podporovali dodávkami lepších zbraní křesťané z německé strany

pohraničních hvozdů. Razbog občas tvrdí, že staré pohanské zvyky byly lepší než novější výmysly. Sedmero ale uznává, neboť se podle něho od starých mravů moc nelišilo. S Desaterem by měl ale problémy – zejména s náboženskými příkázáními. Dodnes vyznává Peruna, Triglava a Svaroga, Radegasta, Černoboga, Živu a Moranu a na Zem se vrátit nechce. Tvrdí, že se mu podařilo Moraně uniknout ze spárů na Dzigvlegtu a kdyby se vrátil na Zem, dostihla by ho.“

„Proč jste to ale dělali?“ vyčetl jim kněz zamračeně. „Dát ráj do správy Američanům! To bych ani já neviděl jako rozumný krok!“

„Ze stejného důvodu, proč ve vaší Bibli svěřil Bůh Zemi do správy d'áblům,“ řekl Lučan. „Je to jen pokus, jak může dopadnout ráj bez Sedmera!“

„Udělali jsme zkrátka stejnou chybu,“ dodal misionář z Elamu.

„Chcete snad tvrdit, že Bůh v tomto rozhodnutí udělal chybu?“ křížoval se rychle kněz.

„A kdyby jen jednu!“ dodal Lučan. „Bible jich popisuje více než dost. I když se některé hned pokusil napravit, spousta jich zůstala nenapravená.“

Zřejmě nebral ohledy na to, že takovou otevřeností může úplně potopit spolupráci se všemi církvemi.

Která beztak nevypadala reálně...

=*=

Misionář z Elamu neměl s Trojskou válkou pravdu.

Sandišůti v této válce Řeky i Trójany podporovali. Achilles měl jednoho v sobě, ovládal proto do té doby na Zemi neznámé způsoby boje a dlouho působil neporazitelným dojmem – než ho přece jen Trójané zabili. Ani pověstného Trojského koně nevymyslel primitiv Odysseus, který pak ani nedokázal doplout do rodné Ithaky. Laokoona a jeho syny nezaškrtili hadi, ale

chobotnici podobný obyvatel světa Ehkefim, kterého sem půl roku předtím přivezli Sandišůti rationem.

Sandišůti si z Trójské války udělali úchvatné reality-show na primitivním světě. Když Homér popisoval, jak na oblacích seděli bohové a pozorovali válečné scény pod sebou, považovali to lidé později za básnickou licenci – nebo za báchorky stejně bájného starce Homéra.

On to tak ale skutečně viděl – stejně jako všichni ostatní Trójané i Řekové.

Pravda, bohové neseděli na oblacích. Jen to tak vypadalo. Rationy nejsou viditelné, pokud na ně zrovna neprší. A tehdejší bohové dokázali už tenkrát na Zemi ovládat počasí, aby měli jasno a aby krásně viděli, jak si ti lidé dole sekají ruce i hlavy a párají břicha.

Bojové hry dosáhly největšího rozkvětu ve starém Římě. I lidé jim přišli na chuť – ovšem až na nedobrovolně účinkující otroky–gladiátory. Sandišůti je nejen neokřikli, naopak je podporovali. To byl zřejmě jeden z důvodů, proč na Zem zakazovali přístup idealistům gufyrům, které pak lidem na Zemi vylíčili jako krvelačné šelmy.

Dávno předtím jim nedalo práci inscenovat i velkolepou potopu světa, při které spláchli do moří několik nadějných přímořských civilizačních center – od Atlantidy po indické Mohendžo-daru. Později potopu v jedné knize jen tak ze škodolibosti připsali samotnému Bohu, pro radost z toho, co všechno ti primitivové na Zemi přijmou jako projev jeho laskavosti a spravedlnosti...

Pro černý humor smysl měli....

Se spravedlností to bylo horší.

=*=

Sumo

Statisticky připadá na jednoho čestného právníka
19,4 bílých vran.

(Murphy)

Narušením ovladačů teleportů udělal Standa Sandišůtůn pěknou čáru přes rozpočty. Doposud se ve své marsické pevnosti cítili v naprostém bezpečí. Jen občas se někteří vypravovali na Zem, když měli dojem, že tam něco neklape. Což bylo v poslední době časté, jenže Marsu se to netýkalo.

Po neúspěšném a zbytečném pokusu o vyjednávání s tím mladým lidským spratkem to však doznalo nečekaný obrat. Ve stejnou chvíli se přestaly hlásit všechny teleporty na Zemi a Mars se tak jediným okamžikem ocitl úplně bez spojení.

Marsická pevnost Sandišůtů ležela na hoře Olympus. Tam sice staří Řekové sídlo svých bohů umísťovali, ale netušili, že onen bájný Olymp neleží u nich v Řecku, ale na neuvěřitelně vzdáleném Marsu, viditelném ze Země jako nepatrná hvězdička. Pro teleporty ale vzdálenost nehrála žádnou roli. Stanice stavěli v civilizačních centrech, obvykle v hlavních městech velkých říší. Jen poslední teleport byl výjimkou – nestál v hlavním městě, ale v podzemí Čejenské hory, v protiatomovém bunkru velitelství NORAD. Civilizační úroveň lidí Země již dosáhla schopnosti vyrábět atomové zbraně a ty by mohly při případné atomové válce a zničení hlavních měst zavalit všechny ostatní teleporty troskami. Sandišůti doufali, že nejméně tento teleport zůstane funkční i po atomové zkáze celé Země – kterou by nejspíš sami podporovali.

Omezující podmínkou bylo, že řízení teleportů museli zvládnout vybraní lidé. Sandišůti by je mohli vybavit nejnovějšími ovladači, ale nesehnali by pro ně lidskou obsluhu. A nač by jim byly super rychlé teleporty, kdyby je museli řídit sami? Ne že by to občas sami nedělali, ale po odeslání posledního

Sandišůta zůstávala na Zemi zpravidla obsluha teleportů. Stávalo se, že nepřátelé vtrhli až do podzemí dobytého města a poblíž vlastního teleportu dostihli a zmasakrovali i obsluhu. Zatím se ale nestalo, aby objevili vlastní teleport. Když povraždili obhájce, našli na konci chodby místnost s pokladem a loupení je tak zaměstnalo, že místnost s teleportem už neobjevili.

Teleport pod Prahou spadal historicky do doby Rudolfa II. Tehdy byla Praha hlavním městem Rakouské říše. Souvisel s tehdejší Rudolfínskou štolou a Sandišůti jej udržovali stejně jako ostatní teleporty. V počínajícím posledním tisíciletí všechny teleporty zmodernizovali. Původní řízení bylo pomalé a co stačilo v dobách, kdy na Zemi ve zbraních vládly meče, šavle a kopí, to nestačilo při hromadném používání kulometů a jiných rychlopalných zbraní. Zatímco ve starověku i středověku dokázal i jediný obratný šermíř uhájit úzkou chodbu po dostatečně dlouhou dobu, aby teleportem prchly do bezpečí stovky lidí, se zavedením střelných zbraní přestala rozhodovat znalost bojových šermířských umění. Sandišůti to řešili rychlejším řízením, umožňujícím rychlé použití.

Poslední modernizace však byla očividně nedomyšlená.

Dokud bylo schéma celé sítě teleportů uloženo jen na velkém plánu hlavní stanice na Marsu, nemohl stanice na Zemi nikdo odhalit. I kdyby nepřátelé vtrhli do velínu teleportu, naslepo by jej použít nedokázali a při náhodné manipulaci s ovládacími prvky by nejspíš spustili nástražný systém, který by teleport zničil náložemi pod podlahou.

Jakmile ale schéma sítě teleportů uložili do řídicích počítačů u každého teleportu, stačil Standovi a Pét'ovi k jeho získání jediný ovládnutý člověk z okruhu zasvěcených.

To se ale stalo a Standa všechny pozemské stanice vyřadil. Sandišůty z Marsu odřízla od Země vzdálenost, jakou pozemská technika dokázala zatím překonat jen poměrně jednoduchými sondami.

Pro Sandišůty ale nepřekonatelná nebyla.
Měli přece raciony...

=*=

Standa litoval, že nestihl Sandišůtský teleport využít. Byl by to opravdu husarský kousek poslat na Mars teleportem člověka, aby na vhodné místo položil značku přéta! Mohli by jejich základnu ovládnout? Standa nebo jiný Vědoucí by převzali kontrolu nad lizidy, základna by tím byla prakticky jejich a Sandišůti by jim byli vydáni na pospas.

Jenže Standa v této chvíli věděl, proč to neudělal.

Kdyby poslal někoho z chlapců na Mars, zbytečně by o něho přišel. Ani sám by neměl naději vyvážnout živý. Sandišůti rozhodně nebyli pitomci! Nehlídat tak důležité místo jako teleporty by byla od nich doslova sebevražděná hloupost, jakou nesměl předpokládat. Co by asi dělali, kdyby se zjevil v některé teleportní kabině? Nejspíš by jim stačil pouhý okamžik. Takový, který chyběl Pavlovi. Měl přece amerického prezidenta jen přenést na Vytvezyl, přenechat ho gufyrovi a zmizet, neměl se zdržet ani vteřinu. Podařilo se mu Sandišůta přenést, ale vrátit se nestihl. Vzpomínka na hromádku rosolu v jeho šatech Standu před tak neuváženým krokem účinně varovala.

Neměl by ostatně vyhráno ani kdyby se mu podařilo do základny proniknout a značku přéta položit. Co dál? Aby základnu ovládl, musel by se na ní někde ukrýt. Ale kde? Vždyť to tam neznal! Před lidmi by ho asi neviditelnost allohmoty ochránila, ale na Sandišůty by to neplatilo. Vyjednaváč v těle Billy Gese přece objevil Petra na první pohled!

Samozřejmě pokud to byl pohled... obyčejné smysly allohmotu těžko objeví. Ale mohl by mít u sebe nějaký detektor allohmoty. Lidé na Zemi ani na Orizemi dosud nic takového nevyalezli, ale kdoví, co mají Sandišůti? Občas se jim přece stávalo, že se v odhadech spletli. Dlouho považovali i Standu za ovládaného gufyry a nepřišli na to, že v něm nikdo není. Jenže

Petra objevili – a jestli na to nějaký detektor mají, teď by bez něho nedali ani ránu, když vědí, že lidé Orizemě allohmotu znají a využívají. Bylo by dobré takový detektor vynalézt – ale Standu vůbec nenapadlo, kde by s tím měl začít – a teď měl ostatně důležitější zájmy!

Ne, s myšlenkou na ovládnutí základny Sandišůtů na Marsu si mohl nanejvýš pohrávat. Byla lákavá, ale ne reálná. Kdyby tam zkusil jít sám, ohrozil by Zemi. A posílat jiné? Nejspíš by tam šli na jistou a přitom zbytečnou smrt. Ty si přece na svědomí nevezme, jeden případ stačil!

Dobře, ale co dál? Sandišůti jsou na Marsu dočasně odříznutí od Země, ale taky budou pěkně rozdráždění. Bylo by trestuhodně hloupé čekat, že teď složí ruce do klína a vzdají se bez odporu. Ba ne, ti mají ještě větší motivaci udělat něco, čím by to Standovi patřičně oplatili a získali opět nadvládu nad Zemí. Jsou teď na tahu a Standa musí očekávat nějakou protiakci. Ale jakou?

Kdyby byl Standa na jejich místě, pokusil by se co nejdříve obnovit teleporty. Bez nich budou na Marsu přibíti jako obrovskými hřebíky. Jsou schopni je obnovit? Teleporty pocházejí z dob, kdy lidé nic takového nedokázali. Je to jejich tajná technologie, není na nich nic lidského. Bude proto lépe předpokládat, že je zvládnou.

Nestavěli je ale za pomoci lizidů, zůstaly by v nich aspoň stopy. Musí mít tedy někde ukrytou výrobu. Někde na Zemi? Určitě to na Zemi vyvinuli, ale dnes by mohla být i na Marsu. Zbývá jim dopravit aspoň jeden teleport na Zem a sestavit. Nejprve by se tam ale museli dostat sami. Jak?

Nejjednodušším a přitom dostupným a přirozeným prostředkem jsou pro ně rations. Mohli by poslat k Zemi pilotovanou sondu s posádkou? A co s nákladem?

Standa si obhlédl dva značně odlišné teleporty. V Čejenském komplexu byl ten nejmodernější a nejvýkonnější.

Zabíral tři patra, v horním byl velín s teleportní kabinkou, pod ním vlastní stroje a vespod nejspíš energetické zdroje. Úplně naspod bylo osm tun trhaviny H4, amerického semtexu. V Praze byl starší typ. Kabinka, velín, stroje i zdroje byly ve stejné výškové úrovni, nálože trhavin jen pod strojní částí. Zajímavý byl i materiál náloží, novodobý český semtex, ale to je pochopitelné, nitrované trhaviny se časem rozkládají a je vhodné je občas obnovovat.

Americký teleport byl zjevně nejsložitější, český z Rudolfovy doby nejjednodušší. Český měl ale i starší řídicí prvky a nejspíš by se dal ovládat i bez vyřazeného moderního procesoru, ručně. Co kdyby se sem některý Sandišůt dostal? Zvládl by ruční řízení? Bylo jistě lépe předpokládat, že ano, Sandišůti nebyli hlupáci. Neměl by Standa vyřadit nejen řízení, ale i stroje teleportů?

Co třeba využít k tomu účelu původních náloží? Stačilo by spojit tenkým kabelem ruční řízení s roznětkami a kdyby na ně někdo jen sáhl, odpálil by nálože.

Jenže to by nic nevyřešilo. Naopak. Nálože pod teleportsy byly natolik předimenzované, že by rozmetaly nejen teleport, ale i široké okolí. Čejenský komplex byl jako každý bunkr stavěný na nejvyšší odolnost při úderu zvenčí, ale při vnitřní explozi by se účinky nemohly rozptýlit ven a soustředily by se dovnitř. V Čejenském komplexu by osm tun trhaviny H4 udělalo obrovskou paseku a obětí by tam mohlo být i pár set. Čert je vem, jsou to beztak vojáci! Rudolfinský teleport byl ale umístěný hluboko ve skále, výbuch takového množství semtexu by jistě prorazil kráter až nahoru, kde by zničil i objekty na povrchu. Pražská hustá zástavba by předznamenala i velký počet obětí na životech nic netušících lidí nahoře. Kromě toho se dá předpokládat, že tomu hlavnímu by semtex neuškodil. Jediný Sandišůt by tam byl v allohmotě, na kterou by exploze neměla žádný vliv – ledaže by ho rozpálila do ještě většího vzteku.

Lepší by bylo připravit se na takovou situaci jinak.

Po krátkém přemýšlení odpojil i ruční řízení od strojů teleportů a k jejich velínům instaloval vlastní kamery. Kdyby se u nich někdo objevil, kamery by ho zaznamenaly a lizidy by vyhlásily poplach. Nejen jemu, ale i gufyrům a hochům ze Standových přepadových komand. Vetřelce by ihned dopravili na Vytvezyl, kde by už čekali gufyrové. Standa svým hochům připomínal zejména nutnost nejprve se převést do allohmoty, aby byli více chráněni, a kladl jim na srdce, aby rozhodně na nic nečekali a v těžce vteřině zmizeli, dříve než Sandišůt zareaguje. Nevadí, když ho ponechají chvíli bez dozoru. Z Vytvezylu neuteče a gufyr si ho už patřičně podá.

Gufyrům zase sdělil, že případné další Sandišůty dostanou po signálu na předávacím místě na Vytvezylu, kde budou nejspíš bez dozoru. Když se jim podaří nositele od Sandišůta oddělit, předají ho správci Pekla. Když Sandišůt stihne svého lidského nositele zabít, bude to čistě jeho vina, ale nedá se s tím nic dělat. Bezpečnost především. I život Sandišůtských poskoků má jakousi cenu, ale ne takovou, aby bylo nutné riskovat i životy jiných lidí.

Snad toto zabezpečení teleportů postačí i v případě, kdyby na Zemi zůstal nějaký zapomenutý, osamělý Sandišůt. Ani to přece nebylo vyloučené. Mohli by být nebezpeční i jinak, ale obnovení teleportů by bylo nejnebezpečnější a především tomu bylo třeba zabránit. Tím lépe, kdyby přitom onoho osamělého bojovníka vyřídili.

Tak dál! Jak se ještě lépe zabezpečit před nějakými podrazy?

Standa uvažoval, že by bylo dobré nespouštět s očí marsickou základnu Sandišůtů. Jistě by mu nedělalo problém umístit na stacionární oběžnou dráhu kolem Marsu teleskop, neustále zaměřený na oblast Olympu. Měl by mít různé kamery – na normální světlo, na infračervené, ale i co nejcitlivější detektory magnetických anomálií. Umístit je by neměl být problém, raciony

tam sondu dopraví ve velice krátké době a zkonstruovat ji nebyl žádný problém – Standa měl ostatně vhodné sondy předem připravené od doby, kdy měly kamerové sondy zabezpečovat let Vlačovky.

Neletí ostatně některé z nich už na dosah od Sluneční soustavy?

Letmo zkontroloval sektor oblohy, odkud by se měly kamerové sondy vynořit, o součinnost bezúspěšně požádal i Vědouceho Orizemě Fritze. Sondy i jejich létající kamery byly ještě daleko.

Nevadí, vytvoříme si je, řekl si. Rationy jsou rychlejší než nejsilnější pozemské rakety, cesta na Mars jim potrvá asi měsíc. Teď by to chtělo požádat o spolupráci Vědouceho marsických lizidů...

Standa se zarazil. To není možné, na Marsu žádný není. Ale napadlo ho požádat o některá data přímo marsické lizidy. Například o stručný protokol o rationech, řízených z jejich strany... Byla by to nebetyčná drzost, Vědouce Marsu by takový dotaz okamžitě stornoval a jen by se mu vysmál, ale tam přece žádný není! Protokol o provozu všech rationů na Orizemi by se přenášel příliš dlouho, ale protokol o rationech Země, kde je používají jen Standovi hoši a jen zřídka, by byl už dostatečně stručný na to, aby se dal přenést a vyhodnotit v rozumně krátké době. Tak přece kdysi Sandišůti přišli na to, že jim po Zemi nekontrolovaně létají Standa s Slávkou! Zjistit to na normálních světech, kde si létá kdo chce a kdy chce, bylo téměř nemožné, ale na Zemi tenkrát nelétal nikdo, takže tam bylo každé použití racionu příliš nebezpečné.

Natož na Marsu, kde přece venku nikdo volně nelétá! A aby někdo létal v podzemí? To se už vůbec nedalo předpokládat.

Byla by to sice neskonale drzost, ale lizidy jsou přece aspoň na úrovni přenosů dat propojeny. Proto se také samočinně aktualizují i receptáře – a Standu napadlo, jak se asi Sandišůti

tvářili, když se z jejich lizidů vypařily zbraně, nahrazené slepičími vajíčky?

Požádal tedy o protokol řízení racionů – a vzápětí jej měl. Sandišůti své lizidy na této úrovni vůbec nechránili, tato úroveň přenosů dat byla pro ně asi příliš skrytá.

Marsické lizidy v současné době řídily osm racionů, mířících optimální drahou přímo k Zemi. Standův předpoklad, že na Zem pošlou pilotovanou sondu, se tedy potvrdil mnohem dříve, než to sám očekával. Domníval se ale, že jim přinejmenším příprava takové expedice zabere víc času. Zřejmě sebou hodili – přerušení spojení teleporty se Zemí jim vadilo víc než si myslel. Nu, dobrá, aspoň se na návštěvu přichystáme, pomyslel si.

Pro jistotu si nechal promítnout parametry všech osmi racionů. Nedozví se sice nic víc než objemy a váhy sond, možná i jejich hrubý tvar, ale i to by mohlo být zajímavé. Proč posílají osm sond a ne jednu větší kosmickou loď? Vždyť by se jim lépe řídila!

Podíval se tedy na tuto část protokolu.

Vyšlo mu, že sondy jsou kromobyčejně malé. Ne že by nevážily pár tun, ale přece jen, když mají zabezpečit životní podmínky posádky po celou dobu letu, nebyly by dostatečné. Vypadaly spíš na něco nepilotovaného. Že by Sandišůti posílali roboty, aby jim na Zemi něco zařídili?

Najednou Standovi cvrnklo do paměti strašlivé podezření.

Okamžitě spustil analýzu receptářů lizidů s úkolem najít všechny možné zbraně.

Analýza byla tentokrát velmi rychlá – pochopitelně, substituovaná vajíčka se neprojevovala jako zbraně, ale něco tam přece jen bylo. Nebyl to ovšem takový arzenál, jako předtím. Tentokrát tam bylo jen několik typů ručních zbraní, zřejmě si tam klasickými zbraněmi ozbrojili hlídky...

Byla tam ale i položka o váze čtyřiaadvaceti tun – přesně podle hmotnosti všech osmi sond.

Sovětská obří termojaderná nálož, známá jako Car-bomba, neboli Tzar-bomb, schopná totálně zničit oblast o průměru tří set kilometrů a způsobit úděsné radioaktivní zamoření atmosféry.

Rusové se tenkrát při zkoušce sami něčeho tak obludného zalekli a nakonec bombu utlumili – místo zesilujícího pláště z ochuzeného uranu použili naopak zeslabující plášť z obyčejného olova.

I tak to byl největší výbuch v dějinách lidstva.

A k Zemi těch bomb mířilo hned osm, nejspíš nezeslabených.

Dost na vyhlazení veškerého života.

=*=

V první chvíli Standu zamrazilo.

Sandišůti tedy ani neuvažovali o obnovení teleportů mezi Zemí a Marsem. Použili rovnou tak velkou ráži, aby Zemi vyhubili. Pak by se – snad – mohli na spálený povrch vypravit, pokud by jim to ještě stálo za námahu. Na Marsu měli všechno, co potřebovali k životu – včetně pár desítek tisíc věrných lidí-otroků. Až radiace opadne, mohli by se na Zem podívat a možná najít pár zubožených trosek lidí, kteří by je měli za bohy – protože po zničení civilizace by jako první zmizely vědomosti a nahradilo by je něco jednoduššího, jako se po zkáze Atlantidy lidstvo jako celek vrátilo o dobrých deset tisíc let zpátky...

Pokud by případného návratu nevyužili k explozi lizidů, k definitivnímu zničení zbytků Země a k její konečné přeměně v peklo, jako u světů Ad, Peklo, Vytvezyl, Dzígveleg a dalších.

Standa zavolal otce Mihoviče a požádal ho o svolání Rady Starších, na které by přivolali aspoň virtuálně několik Vědoucích. Na Zem se chystá něco naprosto nečekaného. Sandišůti ji chtějí zničit. A protože se ztrátou teleportů přišli i o možnost vyvolání exploze lizidů – to se naštěstí na dálku až z Marsu udělat nedá – chtějí k tomu použít zbraně vyvinuté na Zemi, ať už lidmi samotnými nebo pod jejich vedením.

Otec Mihovič ihned zvažněl, vyskočil a začal obvolávat Starší. Měl to dobře zorganizované. Zatímco volal třetího, první dva už volali další a čím víc jich bylo, tím rychleji se svolávali. Během tří minut byl velký sál na Jukagyri plný, v jednom virtuálním výklenku seděl za svým stolem Standa, v dalších sedmi byla doupata dalších Vědoucích. Fritz Pilz se houpal ve svém oblíbeném houpacím křesle, ostatní měli své pracovní zařízení každý podle svého vkusu, ale všichni byli napjatí, s čím Standa přišel – věděli to jen zhruba a očekávali další podrobnosti.

Standa je nezklamal a v krátkosti, ale přehledně je seznámil se situací.

„Potvory!“ řekl Fritz. „Jak dokázali obnovit ty bomby? Vždyť byly v receptářích smazané!“

„To je jednoduché,“ řekl Standa. „Zřejmě mají na Marsu vzorník skutečných zbraní. Ten se na dálku smazat ani aktualizovat nedá. Když jim nahradíme zbraně vejci, zanádvávají si, ale zbraně si podle vlastního vzorníku ihned obnoví.“

„To by chtělo nahradit je ne vajíčky, ale pouhými maketami skutečných zbraní,“ napadlo hned Fritze. „Tak aby vypadaly skutečně, ale nic nedělaly.“

„Na to by určitě přišli,“ sýčkoval Standa. „Oni si to svoje muzeum vytvořili už dávno a když teď nějakou zbraň potřebují, vloží si ji do receptáře znovu podle uschovaného kusu. Naše vajíčkové náhrady jsou jim potom k smíchu. I kdybychom je nahradili maketami, oni si je těsně před použitím opět obnoví. To pak nemá smysl.“

„Do jisté míry to smysl má,“ namítl Fritz. „Nahradil bych je všechny už kvůli našim zbrojním fanatikům. U střelných zbraní by postačilo nahradit střelný prach v nábojích neškodnou plastelinou, aby vypadaly a vážily stejně.“

„Nějaký fanatik pak sežene právě a nahradí je až těsně před rozmnožením,“ přidal se k Standou jeden ze Starších. „Ba ne, to chce nahrazovat průběžně. Po každém vložení něčeho do

receptáře je třeba udělat test, zda nejde o zbraň a pokud ano, okamžitě ji nahradit něčím neškodným.“

„To klidně udělám,“ přikývl Standa. „Jenže to bude mít vliv jen na Zemi a obecně jen na našich světech. Teď jde ale o to, co s těmi bombami, co už letí proti Zemi?“

„Nešlo by převzít je od marsických lizidů našimi a vrátit jim je na Mars?“ navrhl Břetislav Kovář, Vědoucí Pekla. „Klidně bych jim je naházet na hlavy, darebákům!“

„Zapomněl jsi na desetitisíce lidských otroků, kteří jsou na Marsu s nimi a určitě nemohou za zločiny svých pánů,“ připomněl mu trochu vyčítavě Standa.

„Určitě?“ ušklíbl se Břet'a. „Ponechme stranou, že Tzarbombu vymysleli lidé, i když jim při tom mohli radit Sandišůti. Ti na Marsu jsou přitom jejich nejvěrnější. Kdyby měli o vyslání bomb hlasovat jen oni, klidně by zbytek Země vyvraždili. Nedělej si o nich iluze.“

„Jsou tam jako otroci,“ namítal Standa.

„Jenže oni nevědí, že jsou otroci!“ vzdychl si Břetislav. „Na Zemi byli ze všech otroků nejvýše postavení, topili se v penězích a v přepychu, považovali se a jistě se pořád považují za elitu, takže si své skutečné postavení otroků neuvědomují. Byli přece ze všech lidí na Zemi nejsvobodnější – nebo si to aspoň mysleli!“

„A určitě se i na Marsu cítí Vyvolenými,“ přidal se otec Mihovič. „Jsou tam jistě v bezpečí před rozmáhající se anarchií, roznášenou na Zemi odpornými mimozemšťany v gufyrském žoldu...“

„Nejvěrnějším, otrokářům nejoddanějším a nejfanatičtějším otrokem je ten, který si myslí, že je nejvíc svobodný,“ doplnil ho jiný Starší.

„Nechme je být!“ zarazil je Standa a vrátil se raději k původnímu návrhu. „Převzít řízení bomb nebude snadné. Šlo by to jen kdyby je marsické lizidy uvolnily. Což se nestane, leda bychom dodali na Mars nějakého Vědoucího.“

„A proč to neuděláme?“ navrhl bezelstně Břetislav Kovář.

„Jednak to nestihneme a za druhé, oni by ho tam okamžitě objevili a zabili,“ namítl Standa.

„Pak potřebujeme pouze získat čas,“ pokrčil rameny Břet'a. „S tím Vědoucím na Marsu nemáš pravdu. Jak by ho mohli objevit, kdyby sídlil v nějaké dobře vybavené jeskyni na opačné polokouli Marsu? Nemusí se přece skrývat přímo na jejich základně! Jako nemají šanci objevit na Zemi tebe, tak také nemají šanci ani na Marsu.“

„Pak mi ukaž Vědouceho, ochotného nechat se doživotně zavřít do takové díry!“ odsekl Standa.

„Kdyby to bylo nutné, klidně tam půjdu,“ nabídl se Břet'a.

„Ty bys vzal takovou oběť?“

„Nechápeš, že je to podobné tomu, co dělám v Pekle? Své pekelné doupe jsem si zařídil tak, abych si nemusel stýskat. Mám i v Pekle pohodlný byt, zařízený v pozemském stylu, okna mi vedou do dokonalé virtuální přírody, jako kdybych bydlel v Českém ráji. Z jednoho okna mám dokonce výhled na hrad Trosky, který si ze Země pamatuji v plné slávě. Připomíná mi pomíjivost všeho na světě, odkud pocházím... Proč bych si totéž nemohl zařídít i na Marsu?“

„To by musel někdo vzít za tebe to Peklo!“ namítl Standa.

„No jistě,“ souhlasil Břet'a. „Někoho tady zacvičím – práce vrchního pekelníka není tak těžká, aby ji po krátkém tréninku nezvládl prakticky kdokoliv. Anebo pomohu tomu, kdo by se nabídl na Mars. Podle mě to tam bude zajímavější než v Pekle.“

„No dobře – ale jak to tam umístíme?“ přistoupil na návrh Standa.

„Jednoduše,“ řekl Břetislav Kovář. „Pošleme tam Vlaštovku, ta přímo na Marsu vysadí chlapa ve skafandru, který pomocí marsických lizidů vytvoří onu jeskyni hluboko pod povrchem. Spustí se do ní pomocí allohmoty a začne si ji upravovat. Vždyť může využít i stejné technologie, jaké tam mají

Sandišůti! Marsický Vědoucí se pak bude starat, aby nám nemohli škodit.“

„Dobře, to můžeme zkusit,“ přistoupil na to Standa. „Vypustím další Vlačovku k Marsu. Ale co s těmi osmi bombami, které letí k Zemi?“

„Zkus je obalit polem racionu i přes jejich pole, vytvářené z Marsu. Třeba bys jim je mohl přetlačit zpátky.“

„Zkusím to hned, počkejte,“ řekl Standa.

Pak chvíli cosi zkoušel, ale mračil se u toho čím dál víc.

„Nebyl to dobrý nápad,“ prohlásil po chvíli. „Ačkoliv – aspoň nějaký účinek to mělo. Když jsem zkoušel ty bomby přetlačit, síla pozemských lizidů na to nestačila, jen jejich postup zpomalila. Ale kdyby nic jiného, získali jsme čas. Ty superbomby nedoletí k Zemi za měsíc, ale... zhruba až za tři měsíce. Mezitím stihneme poslat na Mars Vědoucího, ten převezme letové řízení bomb a pošle je někam stranou ve vesmíru, kde výbuchy nikomu neuškodí. Za pokus to stojí.“

„Tys je nepřetlačil?“ podivil se otec Mihovič.

„Ne,“ odvětil Standa zamyšleně. „Jen jsem snížil jejich zrychlování. Nezastavilo je to, jen by to jejich cestu prodloužilo. Zdá se, že jsou lizidy na Marsu silnější než na Zemi. Je to ale možné, jsou přece novější a mohou být i modernější.“

„Neřekl bych,“ namítl Fritz Pilz. „Sandišůti lizidy nemodernizovali. To by je museli nejprve pochopit a přitom by jistě přišli i na funkci Vědoucího, což se nestalo. Nebude to tím, že síla lizidů se vzdáleností ubývá? Obvyklejší je úbytek se čtvercem vzdálenosti, jenže raciony jsou směřované a síla pak ubývá pomaleji. Vzpomeňte si ale na problémy s Vlačovkou! Po průletu červí dírou jsme pole racionů z Orizemě neobnovili, naštěstí to šlo ze Země. Ty bomby jsou dnes blíž k Marsu, proto je síla jejich lizidů větší, ale jak se budou přibližovat k Zemi, síly se vyrovnají a u Země bude síla marsických lizidů slabší. Bomby se nakonec zastaví někde uprostřed a získáme ne dva měsíce, ale

libovolnou dobu. Budeš se s Marsem o ně přetlačovat jako zápasníci japonského zápasu sumo.“

„Jenže Sandišůti by mohli stejně zablokovat Vlačťovku,“ připomněl všem Standa. „To by zase oni získali nekonečně mnoho času před naším zásahem.“

„Zřejmě to chce poslat tam místo Vlačťovky něco menšího,“ navrhl Fritz Pilz. „Když místo ní pošleš něco podobného kosmickému šutru a nebudeš to trvale obalovat polem rationu, nevšimnou si toho. Mezi Zemí a Marsem létají tisíce asteroidů a jeden šutr navíc se mezi nimi snadno ztratí.“

„Dobrý nápad,“ přikývl Standa. „Stačí libovolný balvan, na který se dá položit značka přéta. To zajistím za chvílku. Vyšlu to co nejpřesněji, abych musel dráhu zkorigovat až někde u Marsu. Jenže přistání na Marsu budeme muset opět zajistit polem rationů, jinak se tam ten asteroid roztříská.“

„Budeš mít jeho sledování jako psychologické cvičení, abys nezlenivěl,“ usmál se Fritz Pilz.

„Neřekl bych, že se flákám!“ zavrčel Standa. „Naopak, starám se ze všech Vědoucích nejvíc.“

„To ti nikdo nebere,“ usmíval se Fritz. „Ale zvolil sis to sám, vzpomeň si! My ostatně taky. Každý máme na starosti jiný svět a řekl bych, že se nikdo z nás nenudí i když nemáme ve svém světě Sandišůty. Někdy stačí pár nepřizpůsobivých lidí... Pamatuješ se, jak ti to na Zemi ztrpčovali nedisciplinovaní návštěvníci? A to se na ně dalo působit a uznávali logické argumenty! Což vůbec neplatí o obyvatelích Ažefkoje, jejich Vědoucí Razbog má s nimi taky dost práce.“

„Ještě jste to nezabalili?“ zavrčel Standa.

„Zatím ne,“ usmál se Fritz. „Naopak, pořád tam posíláme osvobozené vězně ze Spojených států. Každému dáváme vybrat, zda chtějí azyl v Orizemi, kde platí Sedmero, nebo na Ažefkoji, kde je naopak volné držení zbraní. Zajímavé je, že většina jich jde

za zbraněmi jako můry za světlem lucerny. Muži i ženy! Ani moc neposlouchají, když jim vysvětlujeme pojistku k návratu.“

„A už se odtud někdo vrátil?“ rýpnul si Standa.

„Zatím dvanáct lidí,“ odvětil Fritz. „Začali je tam šikanovat... dalších tři sta šedesát to možná napadlo taky, ale pozdě. Tolik se tam až do dneška stalo vražd. Ale ti ostatní se tam zatím drží.“

„Přejme jim to!“ řekl Standa krvelačně. „Mají, co chtěli a co si zasloužili! Jen ať trpí!“

„Některým se tam naopak vede docela báječně!“ ujistil ho Fritz. „Slyšel jsem, že císař Ritchie má palác, proti kterému je Jukagyri ubohá barabizna.“

„Císař? Už ne prezident?“ podivil se Standa.

„Jo, prezident mu bylo málo,“ přikývl Fritz. „Když zjistil, že tam opravdu nezasahujeme, dal se vyhlásit císařem. A všichni to demokraticky schválili. Kdo byl proti, vykoledoval si o nejbližší noci kulku. Císařova garda se s nikým nemazlí a má už na svědomí polovičku všech vražd.“

„Ale kde je vlastně Vědoucí Ažefkoje?“ zeptal se Standa. „Vy jste ho sem nepozvali?“

„Pozvali, ale zrovna něco řešil,“ omlouval ho Fritz. „Nech ho být, někdy je zaměstnanější než ty, i když nezasahuje.“

„Jak dlouho necháte tu chybu přetrvávat?“ zeptal se Standa zamračeně.

„Zatím je na změnu brzy,“ uklidňoval ho Fritz. „Dokud se to většině líbí, ponecháváme je na pokoji. Poslyš – ty se tím nezabývej! Ty máš teď na starosti Mars. A zápas sumo, při kterém nejde o vítězství, ale o život.“

„Vím,“ řekl Standa nahněvaně. „Jen doufám, že máš pravdu a u Země se to začne vyrovnávat. Osm takových potvor by Země neunesla.“

„A třeba ano!“ rýpl si Fritz.

„Optimisto!“ zpražil ho Standa.

=* =

Kamikaze

Zatímco Standa brzdil let osmi bomb, letících k Zemi, z Marsu odstartovala druhá letka.

Nepomohlo ani znehodnocení Tzar-bomby jejím nahrazením maketou, jak to navrhoval Fritz. Sandišůti na Marsu na ten trik přišli skoro okamžitě – nebo ho prostě očekávali a přišli na to, jak to vyřešit. Ať Standa nahradil superbombu maketou nebo vajíčkem, použili jako vzor skutečnou funkční bombu ze svého skladu – či muzea, jak to Standa nazval – a dříve

než jim vzor znehodnotil, vždycky si stihli vytvořit další funkční kopii.

V Hirošimě i v Nagasaki už dávno kvetou aleje, vysázené pečlivými Japonci krátce po válce. První atomové bomby nebyly tak velké, ačkoli dokázaly v jediné vteřině vyvraždit většinu obyvatel dvou měst. Car-bomba byla neporovnatelně horší. Na Nové Zemi je dodnes znát spálené místo, kde v roce 1961 explodovala ta první a jediná. I za polárním kruhem rostou rostliny, ale v místě, kde se o povrch Země opřela ta desetikilometrová zářící koule, se ani za padesát let nic neuchytilo.

I kdyby byla úspěšnost bomb poloviční, devastující účinky přímo na místě výbuchu by byly jen menší částí katastrofy. Do hry o život na Zemi by se přidala kumulovaná radioaktivita. Kdyby se osm bomb rozložilo rovnoměrně po pevninách, byla by zkáza úplná. Kdo by přežil výbuch, toho by sežehlo gigantické radioaktivní zamoření, proti kterému byl Černobyl zanedbatelnou epizodou.

Druhá letka měla bomb šestnáct, byla tedy dvojnásob mohutná. Standa ji začal přibrzďovat již krátce po startu, ale bylo to tak blízko Marsu, že se vliv Země téměř neprojevil. Dalších šestnáct bomb začalo nabírat kosmickou rychlost směrem k Zemi. Nedávné hrozby vyjednaváče Sandišůtů, že dokáží Zem zlikvidovat hned několika způsoby, se začaly ořesným způsobem naplňovat.

Co je ale vedlo k tomu kroku? Vždyť jejich vyjednaváč tvrdil, že si Zemi nechťjí zničit, bude se jim hodit, až se lidé z Orizemě ztrapní a odejdou. Pak jim výkvět pozemské inteligence obnoví rozvrácené hospodářství a oni budou dál vládnout jako bohové...

Komu by ale vládli, kdyby lidi na Zemi vyvraždili? Jaké hospodářství by obnovovali? Vždyť by to nedávalo smysl, začínat na spáleném, radioaktivním světě!

Znamenalo to, že Sandišůt prostě lhal?

Anebo – a to bylo pravděpodobnější – je teprve vyřazení teleportů tak zaskočilo, že se raději rozhodli Zemi zničit, kdyby jim už neměla patřit. Zůstal by jim ještě Mars – a po dlouhé době, až na Zemi klesne radioaktivita, mohli by ji začít kolonizovat úplně od začátku. Ovšem za předpokladu, že jejich akce vyhubí i vetřelce z Orizemě, případně že se lidé z Orizemě sami stáhnou, až se Země stane neobyvatelná.

Jak dlouho by ale museli na Marsu přečkat? Sto let, dvě stě? Prodloužili by elitě pozemských otroků život, nebo by raději počítali s jejich generační výměnou?

Standa se těmito otřesnými úvahami zabýval jen okrajově, ale i tak ho naplňovaly hnusem. Co je to za bytosti, když dokáží kalkulovat s takovými příšernými počty? Věděl, že to jsou bestie, to se ostatně plně projevilo už ve Druhém vesmíru, ale že by to byly až takové hyeny?

Když ale nad tím uvažoval, napadlo ho něco jiného.

Nač se přetahovat s lizidy Marsu, nač s nimi hrát zápas sumo o život?

Ve chvíli, kdy Sandišůti na Marsu vyráběli druhou smrtící flotilu, přestal jim znehodnocovat jejich modely Tzar-bomby, ale pořídil si jednu kopii i pro sebe, na Zemi.

Klín se dá vytloukat jiným klínem, i když se to bude podobat vyhánění d'ábla Belzebubem.

Zatímco jen mírně zadržoval druhou flotilu smrti, prozkoumal pořádně získaný vzorek, aby se ujistil, jak je vlastně zkonstruován. Podle odtajněných sovětských dokumentů se měly tyto bomby přinést nad cíl dálkovými bombardéry, měly být shazovány z velké výšky na padácích a explodovat, až tlakové čidlo vyhodnotí výšku kolem tří kilometrů nad povrchem. Tak aspoň vybuchla ta první pokusná bomba. Desetikilometrová ohnivá koule se opře o povrch, nasaje do sebe stovky tun hlíny,

změní ji v radioaktivní prach a do stran rozhodí tlakovou vlnou, která smete a sežehne všechno.

Jak se zdálo, Sandišůti na tom nic nezměnili. I jejich muzeální kousek měl soustavu běžných padáků a tlakový spínač. Měly by se proto na Zemi chovat úplně stejně. Jen atmosféra Marsu není tak hustá, aby se tam její tlak uplatnil.

Standa se, jako už vícekrát, nakrátko změnil v konstruktéra. Ve svém vzorku nahradil primitivní spínač dálkovým, řízeným přímo pozemskými lizidy. Stačilo by vyslat správně zakódovaný impuls.

A pak – vytvořil další duplikát bomby a vyslal ji na opačnou dráhu – směrem k Marsu.

„Alea iacta est!“ prohlásil kdysi vojevůdce Caesar při překročení řeky Rubikonu.

„Kostky jsou vrženy!“ zašeptal Standa česky při pohledu na odlétající superbombu.

Jsou kroky, po nichž není návratu...

=*=

Ve všech kostelích četli kněží papežskou encykliku proti vesmířanům.

Byli v ní nazýváni ďáblovými sluhy, jejich charitativní činnost byla ďáblovým sváděním ke hříchu a papež vyzýval všechny křesťanské vlády k přijetí zákonů proti vesmírným misionářům.

Ti to ovšem zachytili hned na počátku, již při prvním čtení encykliky v chrámech. Okamžitě to hlásili Standovi, aby na to odpověděl, než se jejich mise stanou extrémně nebezpečné. Doposud se proti nim vlastně nikdo nestavěl, policie je nechávala na pokoji – vždyť nikomu neškodili, naopak lidi uzdravovali a rozdávání Biblí také není zločin. To by se však mohlo obratem změnit.

Standa také vyskočil, když mu to první misionáři hlásili. Měli pravdu, tak to nemohl nechat.

Poslal proto své komando do Vatikánu a krátce poté stál před ním původce encykliky, papež. Stál znenadání v úplně neznámém prostředí, trochu otřesený transportem pomocí přeta, jako každý, komu se to stane poprvé a nečeká to. Postavili ho před Standu a zmizeli. Od Standy ho odděloval jen pracovní stůl – účinná překážka proti rebelům, kteří se už několikrát pokusili na Standu vrhnout. Papež ovšem při svém věku na rebela nevypadal.

„Posaďte se u mě!“ vybídl ho Standa.

„Kdo jste?“ vyhrkl papež. „A kde to jsem?“

„Jste v sídle toho, proti komu jste sepsal poslední encykliku,“ řekl mu přímo Standa. „Můžete mě považovat za něco jako velitele mimozemšťanů – ačkoliv to není přesné přirovnání.“

„Vy jste tedy...“

„Jsem, kdo jsem,“ odvětil Standa. „U obou z nás na jméně nesejde. Zajímá mě ale, proč jste se tak přímo proti nám postavil. Mezi námi, říká se, že se ve věcech víry nemýlíte. V tomto případě jste se ale zmýlil – a to fatálně!“

„Vy jste... ďáblovi sluhové?“ vyhrkl papež. „Nebo jste snad – ďábel sám?“

„Ne, nic z toho nejsem,“ ujistil ho Standa. „Jsem člověk jako vy, narodil jsem se na Zemi, pak jsem žil nějakou dobu ve vesmíru, ale teď jsem se vrátil, stejně jako další kamarádi. Přinesli jsme na Zem nějaké mimozemské technologie, ale především mimozemskou morálku, která na Zemi citelně chybí. Předpokládám, že jste se proti nám postavil z čiré nevědomosti a rád bych to nedorozumění včas napravil, dříve než vzniknou nenapravitelné škody.“

„Jaké nedorozumění?“ zeptal se papež.

„Nedorozumění mezi námi,“ opakoval Standa. „Ale nejprve se posaďte. Muži mají při jednání sedět, tak se vždycky jedná

lépe. Ve stoje se lépe hází rukavice, ale to snad není v našem zájmu.“

„Kdo ale skutečně jste?“ trval na své otázce papež.

„Člověk,“ opakoval Standa. „Nevím, jaké máte zkušenosti s mimozemšťany, vstupujícími do lidí, ale ujistiťuji vás, že ve mně žádná další bytost není, stejně jako v této chvíli není ve vás.“

„Vy tedy víte o tom, že do člověka může vstoupit ďábel? A jste si jistý, že ve mně žádný není? Jak to můžete tak jistě tvrdit?“

„Jednoduše,“ usmál se Standa. „Poslové, kteří vás sem přinesli, byli z allohmoty – pro lidi byli nehmotní, ale pro ty, kdo vstupují do lidí, hmotní byli. Stačilo jim rukou letmo projít vašim tělem. Když nenarazili na odpor, který by kladla allohmeta vetřelců, mohli tuto možnost najisto vyloučit.“

„Máte zajímavé postupy,“ přiznal papež.

„Máme mimozemské postupy, technologie i zkušenosti,“ přikývl klidně Standa. „Ale krutě nám křivdíte, když nás osočujete ze služby jiným bytostem i ze svádění k hříchu. My s jinými bytostmi ve vesmíru vycházíme většinou v dobrém, ale nesloužíme jim. A od lidí vyžadujeme mnohem více morálky než vy. Nejenže proti hříchům kážeme, ty nejtěžší jsme začali i trestat. Naše soudy spoustu lidí osvobodily, ale mnoho lidí naopak odsoudily.“

„Jak si ale můžete osobovat práva soudit?“ namítal papež.

„Na rozdíl od pozemských soudců mají ti naši spolehlivý prostředek odhalování pravdy,“ řekl Standa. „Mimozemské technologie umožňují čtení vzpomínek. Není to čtení myšlenek, nevím, co si myslíte právě teď, ale vzpomínky přečíst umíme. Nepotřebujeme proto výslechy svědků, zpovědi ani přísahy, u soudů známe nezpochybnitelnou pravdu a můžeme soudit bez rizika justičních omylů, jaké neustále visí nad pozemskými soudci.“

„Ale dozvěděl jsem se, že opravujete i samotnou Bibli,“
přidal papež další argument.

„My vaši Bibli neopravujeme,“ řekl Standa. „Máme svoji, říkáme jí »Bible Druhého vesmíru«. Je mnohem přesnější, takže se dá považovat za dokument, zatímco vaše obsahují většinou jen báje. Proto používáme naši. Vaše je zkreslená a poměrně dost zfalšovaná.“

„Jak ale můžete něco takového tvrdit?!“

„Máme pro naši verzi důkazy. Tady na Zemi se zachovaly jen báje, u nás známe přesně datum i umístění každé popisované události. U nás se nic nerozpadá tak rychle jako na Zemi.“

„Ale předěláváte i tak základní věci, jako je Desatero!“

„Je to přesně naopak,“ odvětil Standa. „Vaši předkové dostali původně Sedmero, jako všechny bytosti ve všech vesmírech. Sedmero je mnohem starší a dodržují je všichni. Pak je někdo na Zemi upravil. Vyhodil dva klíčové příkazy, přidal pět jiných a zbývající pozměnil. To všechno jen proto, aby se na Zemi legalizovalo otroctví, všude jinde ve vesmíru zakázané.“

„Na Zemi už přece otroctví neexistuje!“ opáčil papež.

„To je další váš omyl!“ řekl Standa. „Klasické otroctví, kdy jsou otroci přímo majetkem pána, se na Zemi ostudně udrželo až donedávna, ale dlouhodobě udržitelné nebylo, zejména ne v jediném státě na světě. Nahradilo je ale stejně kruté otroctví peněz. Dnes otroci nepatří pánovi, ale peněžním ústavům a teprve ty – i s otroky – otrokářům. Otroctví je dnes nepřímé, nicméně stejně zotročující.“

„Ale nikdo přece ty lidi nedrží!“ namítal papež.

„Nedrží?“ ušklíbl se Standa. „Hypotéka přidrží člověka lépe než okovy, uniknout nemá kam. To je důsledek chybějícího přikázání »Nezotročíš«.“

„Ve vašem Sedmeru ale úplně chybí přikázání týkající se Boha!“

„Nic takového v něm původně ani nebylo,“ řekl Standa. „Sedmero se odjakživa týkalo vztahů mezi lidmi. Určovalo morálku, nahrazovalo větší množství nepřehledných zákonů. Jinde ve vesmíru je dodržují a Země je jediná, kde si je vládcí pozměnili, aby mohli lidi zotročovat. My je chceme na Zem vrátit v původní podobě a dát mu větší vážnost.“

„Jenže my na to máme jiný názor!“ řekl autoritativně papež.

„Názor je jedna věc,“ odvětil Standa. „Ale výzva ke křesťanským vládám k přijetí zákonů proti vesmírným misionářům je velice nepřátelský akt, to vám nedošlo?“

„Nepřátelský akt je od vás šíření překroucené Bible a zejména okleštěného Desatera,“ trval na svém papež. „Náš postoj je jednoznačný. Když se vrátíte k původnímu Desateru a přestanete lidem na Zemi vnucovat svoji verzi Bible, nebudeme mít důvod k nepřátelství!“

„Důvod k nepřátelství bychom neměli i kdybyste vy přijali Sedmero v původní nepřekroucené podobě a zamysleli se nad všemi rozdíly mezi naší zdokumentovanou Biblí a vaší upravovanou.“

„Bible svatá není a ani nemůže být upravovaná!“ tvrdil papež. „To je prostě vyloučeno!“

„V tom se samozřejmě neshodneme,“ vzdychl si Standa. „Zkrátka trváte na tom, že vaše verze Bible je původní, neměnná a neopravovatelná, jako byste nevěděli, že byla příliš dlouho majetkem národa, který se v Egyptě naučil falšovat všechno a zejména dějiny, z Bible si udělal výnosný kšeft a její pomocí zotročoval lidi, k čemuž dokonce překroutil i původní Sedmero. Vy jste jejich způsob převzali a zdokonalili. A dnes jste se rozhodli postavit se proti návratu k původním kořenům Bible a Sedmera. Rozhodli jste se věřit síle těch, kdo tady na Zemi poslední dobou vládli. Nevadí vám, že i sama vaše Bible říká, že současní vládcové patří ke zlé straně. Jejich doba ale skončila.“

Svrhli jsme je, nemají už na Zemi moc. Budete-li se spoléhat na jejich pomoc, nedočkáte se jí.“

„Bible říká, že vláda d'áblů již brzy skončí! A pak budete svrženi i vy!“ odvětil papež.

„Žijete pořád ve stejném omylu!“ usmál se smutně Standa. „Opakuji vám, vláda zlých skončila. Zbývá zlomit moc jejich pomocníků, kteří zlým uvěřili a pomáhali jim. Ale s nimi si už poradíme.“

„To je d'ábelské mámení!“ odmítl to papež. „Kdybyste byli opravdu ti silnější, vítali bychom vás jako osvoboditele z moci d'áblů!“

„Vaše škoda, že tak nečiníte!“ usmál se Standa. „Ani ve vaší Bibli není žádná zmínka o tom, že by měla d'ábly porazit právě vaše církve. Naopak – po celá ta tisíciletí jste s nimi kolaborovali a na zotročování lidí jste se podíleli. Nabízíme vám příležitost napravit aspoň zlomek provinění, ležícího na vaší církvi. Postavíte-li se proti nám, budeme vás považovat za jejich pomocníky. Ale nečekejte, že s vámi povedeme válku vašim způsobem. Také my musíme dodržovat Sedmero, včetně přikázání »Nezabiješ«.“

„Chcete vést válku a přitom nezabíjet?“

„To už přece děláme!“ odvětil Standa. „Zlomili jsme moc zlých a nezabili jsme dokonce ani žádného z nich. V tomto zápase zabíjejí jen naši nepřátelé – a přesto prohrávají.“

„To je přece protimluv!“

„Není,“ usmál se Standa. „Zůstanete-li našim nepřítelem, zneškodníme vás – ale nezabijeme. Ale uvědomte si, že právě v této době porušujete velice závažným způsobem jedno z přikázání jak našeho Sedmera, tak i vašeho Desatera! Až se budou sčítat viny, mohl byste toho litovat!“

„Jaké přikázání podle vás porušujeme?“ řekl nepřátelsky papež.

„Podáváte o nás křivého svědectví,“ odvětil Standa.
„Uvědomte si to!“

„Naše svědectví o vás nemůže být křivé!“ namítal papež.

„Může a je,“ odvětil Standa.

„Rouháte se Bohu,“ pokračoval papež. „Prohlašujete nejcennější Bibli Svatou za nepravdivou, překrucujete i Desatero! To všechno děláte a ani se nám to nesnažíte zapřít!“

„Bohu se nerouháme,“ namítl Standa. „Naopak – vaše Bible ho na mnoha místech pomlouvá. Je to prakticky všude, kde ho líčí jako nespravedlivého a krutého. On přece není zlý a kdo to tvrdí, lže. Desatero je překroucené Sedmero, které je mnohem starší, uznávané nejen lidmi, ale i bytostmi na většině světů a to ne v jednom, ale ve více vesmírech. Víme jen o třech světech z mnoha tisíců, kde Sedmero neuznávají, ale především se jím neřídí. Bohužel, všechny tři obývají lidé ze Země. Země je první, bývalý očištec Ažefkoj druhý a nedaleký Mars třetí.“

„Na Marsu přece lidé nežijí!“ vybuchl papež.

„Je jich tam dokonce pár desítek tisíc,“ ujistil ho Standa. „Uchýlili se tam ti zlí, kteří vedli Zemi v posledních tisíciletích. Hrozí nám zkázou, odplatou a pomstou, ale i když jsou ještě, přinejmenším na Marsu, dost silní, zřejmě už pochopili, že je na Zem nepustíme.“

„To je nesmysl!“ opakoval už jen papež.

„Není,“ odvětil Standa. „To je pravda. Seznámil jsem vás dnes s pravým stavem věcí. Záleží jen na vás, zda se přidáte na stranu zla a svedete mnohé, nebo půjdete proti zlu, což je cesta těžší, ale nekončící peklem. Vrátime vás teď zpátky, přemýšlejte nad tím. Jednu cestu si pak sám vyberete.“

„Máte mě tady ve své moci!“ řekl uraženě. „Můžete mě snadno i zabít.“

„»Nezabiješ« platí i pro nás,“ odvětil Standa.

=*=

Let první osmice smrtonosných bomb se zpomaloval, ale pořád se blížily k Zemi.

Standa občas referoval otcí Mihovičovi, ale tentokrát měl více důvodů k optimismu. Zpomalení letu všech ohnivých pozdravů z Marsu oddalovalo nebezpečí nejprve na tři měsíce, později na čtyři. Nevýrazný asteroid se značkou přeta mezitím proletěl značnou část dráhy k Marsu. Aby se udrželo jeho tajemství, Standa ho jen opatrně sledoval dalekohledy, ale aby nic neprozradil, nekorigoval jeho dráhu ani když nedaleko něho proletěl jiný, tentokrát přirozený asteroid a svou slabou gravitací jej vychýlil z dráhy. Snad to závěrečná korekce u Marsu napraví...

Standův smrtonosný pozdrav Marsu vyletěl naopak ze Země nejvyšší možnou rychlostí. Nikdo si ho nejspíš nevšiml, nikdo ho nebrzdil. První formace osmi superbomb se už sotva vlekla, zatímco Standova jí letěla vstříc tak rychle, jako by se k Marsu chystala doletět dříve než za měsíc letu.

V okamžiku, kdy byla formaci osmi bomb nejbliž, Standa naprogramoval lizid, aby všech osm bomb donutil semknout se do sevřeného útvaru – a na nejmenší možnou vzdálenost odpálil na dálku svoji, vyslanou jim vstříc. Poslední fázi musel přenechat lizidům, sám by to přesně nedokázal. Šlo tam ne o vteřiny, ale o zlomky vteřin, navíc se musí započíst i rychlost světla, neboť dalekohled ukáže až to, co už dávno předtím proběhlo.

Oslivá ohnivá koule na okamžik přezářila i Slunce. Měla rozměr pár tisíc kilometrů, ale také teplotu několika milionů stupňů – a při pohledu ze Země ani nebylo vidět, že je ohnivých koulí ve skutečnosti devět menších, sotva stakilometrových. Na noční obloze Země vzplála jasná hvězda, při níž by se dalo i číst, ale stejně rychle pohasla.

Standova superbomba zažehla všech osm svých sester. Jejich zář se slila v jednu, jejich účinky se sečetly, naštěstí to proběhlo v takové vzdálenosti od Země, že ji nemohly ohrozit.

A protože ohnivá koule nemohla ve vzduchoprázdnu zaktivovat nasátou hlinu z epicentra, a veškerý materiál bomb při výbuchu zreagoval, bude i radioaktivní zamoření minimální. Zbytky, které doletí k Zemi, budou již vychladlé a naprostá většina se neškodně rozptýlí ve vesmíru. Zlomeček radioaktivního prachu, který k Zemi přece dorazí, zachytí se ve vrchních vrstvách atmosféry, kde nenatropí žádné škody.

V nejbližším půlroce stoupne na Zemi intenzita polárních září – ale to bude všechno.

První nebezpečí bylo tedy zažehnáno.

Standa odstartoval ze Země další bombu – přímo proti šestnáctinásobné vlně smrti. Očekával, že i druhé setkání proběhne stejným způsobem a jeho bomba je zlikviduje. I kdyby se nepodařilo sehnat všech šestnáct do jednoho houfu, může tam poslat další.

A máte po žízalkách! pomyslel si na adresu Sandišůtů, skrývajících se na Marsu. Zalitoval, že neuvidí, jak se na to budou tvářit, až zjistí, že jejich útok selhal! Ačkoliv, jak si ještě pamatoval, oni se zásadně netváří. Své pocity a emoce prostě nedávají najevo.

Pokud vůbec nějaké emoce mají...

=*=

Krátce poté, co Standa odvrátil nukleární útok proti Zemi, si mohl připočítat další významný úspěch. Podařilo se mu úplně vyprázdnit věznice v Čechách.

Na rozdíl od Spojených států byla jen malá část českých vězňů úplně nevinná, nicméně právě ti byli největší obžalobou českého soudnictví. Jen zanedbatelný počet nevinných byl ve vězení kvůli pevnému přesvědčení soudců o jejich vině. Většina soudců o nevině obžalovaných věděla, to jim ale nevadilo posílat je do vězení. Obvykle tím kryla nějakého známého. Obětní beránci odnesli vinu jiných zejména když bylo třeba uklidňovat rozbouřenou veřejnost.

Standa přiznával soudcům právo na justiční omyl, ale nepřiznával jim právo na svévoli.

Řady českých soudců rychle prořídly. Justiční svévole spadala podle obecného mínění hned pod dvě porušená příkázání – »Nepodáš křivého svědectví« a »Nezotročíš«. Tresty za to nebyly tak vysoké jako za vraždu, ale jen málokdy měl soudce na svědomí jen jeden takový hříšek a sazby se za ně sčítaly – ne jako na Zemi, kde se uplatní jen ta nejvyšší. Desítky českých soudců si teď mohly vychutnávat nepohodlí Pekla – s jeho spacími buňkami a tvrdou prací na nezáživném přehazování hromad kamení, spolu s vězni, kteří byli ve vězení po zásluze a kteří si také museli zvykat na horší poměry, než v jakých si tresty odpykávali v Čechách.

Jakýsi mongolský expert byl kdysi navštívit české věznice, aby nasbíral zkušenosti s českým vězeňstvím. Tvářil se však značně rozmrzele a když se ho ptali po příčině, řekl, že sám by si vězení nikdy nepředstavoval jako rekreaci. Jeho snahou přece je, aby se mongolští vězňové nikdy netoužili vrátit do věznice, jako značná část českých, kteří se mají nejen lépe než bezdomovci, ale často i lépe než normální lidé.

Příchod do Pekla znamenal pro změkčilé české vězně děsivý šok. Samozřejmě, i mezi nimi se našli »drsňáci«, jenže šlo vždy o pouhé násilníky, předvádějící se ve věznicích jako bossové, kterým musí slabší sloužit. Dozorci v Pekle to ale netrpěli. V Pekle – na rozdíl od vězení – museli vězňové dodržovat příkázání »Nezotročíš«. Při jeho porušení je dozorci přeřadili do horší ubytovny a o pár let vyšší trest obvykle postačil k vyléčení každého »kinga«.

Věznice v Pekle nejsou obehnané zdmi ani ostnatými dráty. Peklo je všude stejně nevlídné, není kam utíkat a bez jídla a vody v něm nikdo dlouho nepřežije. Dozorci vězně zásobovali jídlem a vodou a přitom hlídali, aby si navzájem neubližovali a nevyhýbali se práci. Občas se našli i frajeři, odhodlaní k útěku

za každou cenu, ale obvykle se po několika dnech vraceli, zbídačení a pokorní. Dostávali pak jídlo i vodu, ale o dobu, kdy byli mimo věznic, se oddánilo jejich propuštění. I to byl vlastně trest a kdo se pokusil o útěk, sám rychle přišel na nesmyslnost toho počínání.

Když už nebyli v Čechách žádní vězni, poslal Standa do Parlamentu České republiky dopis, kde poslancům navrhl úplně převzít rezort spravedlnosti a vězeňství. Vypočetl jim, kolik milionů ušetří, když to svěří mimozemšťanům, ochotným starat se o spravedlnost i o vězně úplně zadarmo.

Pro poslance to bylo finančně lákavé. Vždyť šlo o těžké peníze rezortu spravedlnosti! Jistě by věděli, jak ušetřené peníze využít, zarazilo je ale slibované dodržování spravedlnosti. Co když se to obrátí proti nim? To by bylo velice nepříjemné! Není to od mimozemšťanů jen zákeřná past?

Jiní zdůrazňovali, že jde také o zavedené výnosné živnosti advokátů! Vždyť i mnozí poslanci se pyšnili titulem JUDr – ačkoliv někteří po rychlokursu známé fakulty v Plzni! Zavedení slíbené mimozemské spravedlnosti by ohrozilo nejen tisíce spřízněných soudců, ale i advokátů a nakonec i jich samotných!

Ne, tohle nesmí Parlament přijmout!

Nejsou přece sebevrazi!

=*=

Schůze Poslanecké sněmovny skončila, poslanci opustili jednací sál.

Vzhledem k pozdní večerní hodině mířili všichni ven ze Sněmovny, jen pár opozdílů se ještě zastavilo v oblíbeném bufetu na skleničku či dvě.

Jenže krátce poté začaly ve Sněmovně zvonit telefony a shánět poslance, kteří nedorazili na smlouvené schůzky nebo k rodinám.

Do dvou hodin se Prahou rojila policejní auta jako vosy, neboť ten večer všichni poslanci beze stop zmizeli. Kromě nich chyběli i všichni senátoři, ačkoliv Senát ten den nezasedal.

To už začalo být drsné. Protože zmizel i ministr vnitra, chopil se pátrací akce i výslechů sám policejní prezident. Šoféři poslanců shodně jako přes kopírák vypovídali, že jim šefové naposledy volali ze Sněmovny, ale k autu už nedorazili. Bylo nepravděpodobné, aby se tak přesně domluvili, jenže pak by ke zmizení poslanců muselo dojít ještě uvnitř Poslanecké sněmovny, kde ale nikdo nic podezřelého nezpozoroval. Vždyť je tam spousta lidí, zaměstnanci bufetů, ostraha, až po asistenty a poradce. Nikdo z nich přitom nic neslyšel, nikdo nic podezřelého neviděl. Záhada na záhadu? Jak mohlo zmizet dvě stě poslanců a osmdesát senátorů, aniž by si toho někdo všiml?

Byla to záhada, která se přesto stala. V Čechách tak bez ohledu na pozdní večerní či spíše už noční hodinu vznikla politická krize velkého rozsahu. Český národ ještě usínal v klidu – tato zpráva dorazila jen k nočním televizním novinám, kde neměla ani takový ohlas jako kdysi sovětské tanky, řvoucí ulicemi českých měst. Ráno se ale Češi probudili do palcových titulků novin a mimořádných televizních zpráv. Byli bez vlády, bez Parlamentu i bez Senátu.

Policie neprodyšně uzavřela okolí Poslanecké sněmovny. Probíhaly také bezúspěšné domovní prohlídky v bytech nepohodlných protivládních aktivistů i v kancelářích mimoparlamentních stran. Dvě stě poslanců a osmdesát senátorů ale zmizelo, jako kdyby se beze stopy vypařilo.

Již dopoledne odvolávali náměstkové předem sjednané schůzky ministrů. Ministři se ztratili spolu s poslanci. Výjimkami nebyli ani nemocný ministr zdravotnictví a omluvený ministr obrany, kteří zmizeli přímo z bytů, jak jejich ochranky ještě v noci zjistily, když je chtěly varovat.

Teprve odpoledne se v jednacím sále Poslanecké sněmovny znenadání záhadně objevily dvě poslankyně opozičních stran. Ihned se daly do křiku a volání o pomoc a vzápětí je zesílená policejní ochranka doprovodila do poslaneckého klubu, kde je sám policejní prezident ujistil o naprostém bezpečí a pokusil se je vyslechnout.

„Kde jste byly celou noc a dopoledne?“ byla jeho první otázka.

„Nevíme,“ odpověděly obě souhlasně.

„Nejprve jsme se všichni znenadání ocitli ve velikém sále s podlahou pokrytou matracemi,“ začala hovořit starší. „Jako v nějaké nouzové noclehárně, jenže jak jistě pochopíte, nikdo neměl na spánek ani pomyšlení. Ten sál – či noclehárna – neměl okna ani dveře. Jen stěny z černého kamene kolem dokola, také strop byl černý, bylo to hrozně depresivní...“

„Pak si ale někdo všiml, že se lidé začali divně ztrácet,“ přerušila ji mladší. „Vždycky se jen trochu zachvěl vzduch a najednou nás bylo méně. Shlukli jsme se k jedné straně a vždycky když někdo další zmizel, ti nejbližší začali křičet – ale pokračovalo to dál, každých pět minut někdo zmizel a bylo nás pořád méně a méně...“

„Pak mě taky cosi popadlo, jako kdyby mě obalila umělá hmota, ale nic jsem neviděla. A v té chvíli mnou cosi trhlo a stála jsem úplně ztuhlá hrůzou v malé místnosti, kde mě dva strašliví chlapi položili na takové lehátko... ale po chvíli mě zase postavili a zase to trhnutí... a byla jsem v dalším sále, stejném jako ten první, kde už byli ti, kdo zmizeli přede mnou... Tady naopak každých pět minut někdo přibyl, ale všichni byli taky tak zmatení, nikdo netušil, co se děje...“

„Pak to se mnou zase trhlo a stála jsem v nepřilíš velké místnosti podobné kanceláři,“ vzala si opět slovo mladší. „Byl tam jen velký psací stůl a za ním seděl takový mladíček... a pak se vedle mě znenadání objevila tady kolegyně...“

„Ten kluk nám nabídl křesílko a když jsme si v obavách sedly, pokoušel se nám za ten únos omluvit. Podle jeho slov jsme my dvě nekradly, takže nás musí s omluvou vrátit domů – jako kdyby ty hrozné chvíle mohla odškodnit pouhá omluva...“

„Jo – a dal nám oběma takové divné vajíčko,“ vskočila jí do řeči mladší.

„Ano, říkal tomu *ovi* – nebo tak nějak, tam je prý všechno zaznamenané. Vysvětlení, omluva i rozsudky...“ pokračovala opět starší. „Stačí ho zapnout...“

Otevřela přitom kabelku a vytáhla z ní předmět, podobný zploštělému slepičímu vejci, který ťuknutím prstu zapnula.

„Máme vám to ukázat, podívejte se sám!“ položila jej před policejního prezidenta.

„Prosím, ukaž Rozsudky!“ poručila směrem k vajíčku.

Přímo před policejním prezidentem se na stole objevil list papíru, něco jako plakát. Prezident po něm přešel prstem sem a tam a udiveně si začal bručet. Papír se po stole neposouval a pod prstem byl cítit jen povrch stolu – zjevně nešlo o obyčejný papír.

„To je přece seznam poslanců...“ poznal konečně, co je na plakátu. „Nahoře jsou ministři, pak poslanci... a na konci senátoři, všichni podle abecedy a u každého je něco divného napsané...“

Naklonil se nad to, aby si to mohl přečíst, písmenka nevynikala velikostí.

„To je snad zlej sen...“ vzdychl si, když přečetl první řádky.

„Taky se vám to nezdá, že?“ zeptala se ho starší poslankyně.

„To je neslýchané!“ ulevil si policejní prezident. „Tady je třeba: Ministr životního prostředí, zpronevěra státních peněz ve výši sto osmdesáti milionů, trest osmnáct let v Pekle. Ministr obrany, rozkrádání státních peněz ve výši dvou a půl miliard, trest dvě stě padesát let v Pekle... Kde jste vy? Aha... tady. U vás je poznámka: nekradla, omluvit se a vrátit... Co to má znamenat?“

„Ten kluk řekl, že poslanci mají jít ostatním občanům příkladem a že už musí konečně skončit doba beztrestných zlodějen... a pak ještě řekl, že to sice tušil, ale že si přece jen nemyslel, že budou krást skoro všichni... a pak povídal, že nás dvě vrátí domů, protože jsme nekradly jako ostatní, takže do pekla ještě nepatříme. Kromě nás se prý už nevrátí nikdo, nejkratší sazba je pět let v pekle. Jo – a máme to zopakovat novým poslancům. Tím pádem padla vláda a budou muset být i nové volby...“

„Anarchisti!“ vyhrkl policejní prezident. „Ale my si na ně posvítíme!“

„Jo – a ten kluk ještě říkal, že peklo je v druhém vesmíru, takže nemá smysl hledat zmizelé na Zemi...“ pokračovala mladší. „A že by si měli všichni státní zaměstnanci od policistů po úředníky uvědomit, že skončila doba zlodějen a ode dneška nastane doba spravedlnosti. Je tam takové krátké prohlášení... Prý jsme prokázali, že nedokážeme dodržet spravedlnost, takže ji za nás převezmou mimozemšťané...“

„To bych jim neradil...“ zavrčel policejní prezident. „To je vměšování do vnitřních záležitostí suverénního státu!“

„Jo – a je tam ještě nějaká internetová adresa, kde mohou všichni občané Čech zanechávat své připomínky... Je napsaná na konci toho prohlášení... www.orizeme.cz – zná ji někdo?“

Nikdo ale o ní neslyšel...

=*=

Internetová vláda

Internetová adresa www.orizeme.cz vedla na stránku s nadpisem »Prozatímní Česká vláda« s podstránkami: »Návrh ústavy«, »Sedmero příkázání«, »Konkrétní činy vlády«, »Pochyby o činech vlády«, »Návrhy občanů«, »Pomoc utlačovaným« a další.

Na podstránce »Konkrétní činy vlády« byla popsána akce »Augiášův chlév« – hromadný únos poslanců z Poslanecké sněmovny České republiky i senátorů, soud a rozsudky nad těmi, komu byly prokázány trestné činy majetkového charakteru.

Že všichni poslanci kradou ze státních peněz jako straky, ví v Čechách každý. Nikdo se proto nepodivoval, že se vrátily jako nevinné jen dvě poslankyně. Spíš pochybovali i o nich, ačkoliv – ve Sněmovně byly teprve krátce, takže snad...

Lidé poslancům uvěznění spíš přáli, než aby je litovali – a to ještě většina netušila, kde si trest odpykávají, protože policejní prezident uvalil na případ částečné informační embargo. Média směla zveřejnit jen oficiálně uvolněné údaje, kde nebylo uvedené umístění poslanců v Pekle – to by prý občany až příliš potěšilo. Součet rozkradených státních peněz ale zhruba odpovídal státnímu dluhu, z toho vyplývalo, že prakticky celý státní dluh vytvořili poslanečtí zloději. Vládní strany daly ihned vylepit billboardy s protesty proti »soudní zvůli z Orizemě«, kde se samozřejmě snažily lidi strašit, že tato zvůle může kdykoliv postihnout každého občana, vinného i nevinného. Výjimečně pravdivě poukazovaly na to, že poslancům ani senátorům nebyl umožněn kontakt s obhájci a zpochybňovaly i jejich vinu – jenže tím snaha končila. Nikdo nevěřil tvrzení o nevině poslanců, podpořené pouze argumentem »ti z Orizemě přece nemohou mít žádné důkazy«. Lidé věděli, jak umí naše soudy pod koberec zametat i jasné důkazy, když se jim nehodí. O něco ochotněji

uvěřili, že ty dvě osvobozené poslankyně se od ostatních lišily jen tím, že nekradly. Aspoň zatím – ještě se nestačily přizpůsobit.

Na stránce »Pochyby o činech vlády« byla výzva.

Ať se přihlásí každý s pochybami o činech nové vlády, ať mu je můžeme vyvrátit!

Byl tam formulář pro vkládání příspěvků a samozřejmě se tam objevilo plno různých glos, ale na většinu se nedalo odpovědět, protože žádné pochyby neobsahovaly. Větší část se dala označit za otevřenou podporu akce »Augiášův chlév«, menší část naopak za nadávky. Vysvětlení nepožadoval žádný. Standa se nad tím zamrzl – byl připravený na filipiku s pochybovači, takhle neměl příležitost své připravené argumenty uplatnit. Pak si ale řekl, že je to jedno – důležité je, co bude dál.

»Prozatímní Česká vláda« byla v této chvíli jeho parta. Standa by na to sám nestačil, ale když úkoly rozdělil, doufal, že to zvládnou. Tři kluci sesmolili ústavu – od dosavadní se lišila především tím, že zahrnovala Sedmero, zrušila Senát, snížila počet poslanců na šedesát a přestala se ohlížet na okolní státy včetně Evropské unie. Tam, kde bylo dříve v ústavě napsáno, že při nesouhlasu českých zákonů s mezinárodními smlouvami platí přednostně mezinárodní smlouvy, se místo toho objevilo, že při nesouhlasu platí vždy české zákony – původní ústava je vlastně prakticky vylučovala. Jen při přijímání zákonů bylo v nové ústavě ustanovení, že je zásadně nutná dvoutřetinová většina namísto prosté většiny.

K ústavnímu odstavci: »Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá« přidali podmínku »pokud tím neporušuje příkázání Sedmera, která jsou nad všemi ostatními zákony.«

„Kluci, tohle nám docela určitě napadnou všichni ateisti!“ prohlásil skepticky Pavel Váňa.

„Proč?“ nasupil se Standa.

„Protože řeknou, že nejsou povinni dodržovat nějaká náboženská přikázání!“ dodal Pavel. „Jen se podívej na ty nadávky v »Pochybách«!“

„Sedmero nejsou náboženská přikázání jako Desatero!“ namítl Standa. „Upravuje mezilidské vztahy, takže se týká lidí, ne náboženství!“

„Tím hůř! Pak to nebudou dodržovat ani věřící!“ namítl Pavel Váňa.

„Přikázání budou povinně dodržovat všichni bez ohledu na barvu a vyznání!“ zavrčel Standa. „Kdo je dodržovat nechce, ať se připraví na sankce, nebo ať se odstěhuje jinam!“

„Bude mít ale kam?“ pochyboval Pavel. „Chceme to snad postupně rozšířit na celý svět, nebo ne? Kam potom utečou ti, kdo Sedmero nechtějí?“

„Ve světě Ažefkoj Sedmero neplatí,“ vrčel dál Standa. „Ať tam zmizí všichni, kdo chtějí krást a zabíjet. Většině z těch, kdo tam jsou, se to zatím líbí, ale já bych si to hrozně rychle rozmyslel.“

„Nechtějí přece všichni krást a zabíjet!“ namítal Pavel. „Spousta lidí bude ochotná dodržovat všechna přikázání kromě »Cti rodinu« – neboli z Desatera »Nesesmilníš« a »Nepožádáš manželky bližního svého«. V Čechách je rozšířené povědomí, že *požádání manželky bližního svého* je vlastně správný a tak trochu hrdinský čin. Chceme jim vtlouct do hlav úctu k rodině – a oni obdivují Dona Juana a Casanovu! A nejspíš jim i závidí! Není to od nás tak trochu donkichotské?“

„Není!“ neustupoval Standa. „Sedmero se v Druhém vesmíru dodržuje tisíce let. To znamená, že se dodržovat dá. Budeme tedy stíhat porušování přikázání »Cti rodinu« stejně jako porušování příkazů »Nepokradeš« a »Nezabiješ«. A že budou lidi hříšníkům fandit? Možné to je. Někteří dnes otevřeně fandí zlodějům a vrahům, ale i to musíme změnit! Lidi musí těmi darebáky opovrhovat, tak jako dnes – aspoň většinou – opovrhují

zloději a vrahy! Musí přijmout za své Sedmero vcelku, jinak by změny na Zemi neměly smysl.“

„Jsem pro, jen jsem chtěl podotknout, že to bude fuška!“ řekl trochu omluvně Pavel.

„Jo, fuška to bude,“ souhlasil Standa. „Ale ta fuška má smysl!“

Nová ústava v Čechách kromě zrušení Senátu zaváděla přímou volbu poslanců namísto voleb prostřednictvím politických stran. Strany tím ztratily možnost dosazovat na kandidátky a následně do Parlamentu své oblíbence a mohly svým poslušným voličům své kandidáty jen doporučit.

Nade vším ale byl velice záhadný článek, kterým se rezort spravedlnosti přesouvá – z důvodů prokázaného nedodržování spravedlnosti soudy České republiky – do pravomocí Vědouceho Země. Tento úřad s celoplanetární působností není volený, ale je obsazen doživotně podle schopností.

„To bude teprve ten správný kolotoč!“ věštil Pavel.

„Proč by měl být kolotoč?“ naježil se Standa.

„Už vidím, jak všichni pochybují o tvých schopnostech!“ přidal Pavel.

„Na pochyby má právo každý,“ povzdychl si Standa. „Ale to je asi tak všechno. Vy už víte, co umím, ale nemíním to denně prokazovat kdekomu.“

„Asi bychom k tomu měli přidat návod, jak se stát Vědoucím,“ řekl Pavel. „S tím, že si na to případný zájemce musí počkat... tak deset tisíc let...“

„Jo, to by byl teprve kolotoč!“ usklíbl se Standa.

Ale nezdálo se, že by se obával nějakých prověrek. Spíš měli před sebou jiné starosti.

„Musíme vyřešit, jak zvládnout soudní agendu Čech,“ připomínal Pavel. „Nebude to legrace! Když víme, jak jsou české soudy zahlceny tisíci nesmyslnými případy...“

„Ale zvládneme to!“ mávl rukou Standa. „Je to vlastně jednoduché. Lidi se nebudou soudit, když každý vyfasuje za falešné obvinění měsíc v Pekle pro porušení »Nepodáš křivého svědectví«. Řekl bych, že křivé obvinění bude brzy vzácnější než zlato a soudních sporů rychle ubude.“

„Pak se ale velká část národa dostane do Pekla. Kdo v Čechách zůstane?“ namítl Hynek.

„Velká část národa se nesoudí,“ namítl Standa. „Kdo se vlastně soudí? Obvykle před soudem stojí dvě strany, které se nedokázaly dohodnout po dobrém. Pravdu nemohou mít obě, jedna z nich tedy víceméně nutně lže. Jak je spravedlivě rozsoudit? Strana, která lže, půjde do Pekla pro křivé svědectví, druhá dostane za pravdu. Pokud lžou obě, což je také možné, tím hůř pro ně – budou se tam potkávat. Délka trestu bude záviset od závažnosti křivého svědectví. Až se ukáže, že naše soudy soudí spravedlivě, počty žalob prudce poklesnou. Ti, kdo vědí, že nejsou v právu, přistoupí raději na smír, než aby riskovali Peklo.“

„To ale úplně převrací dnešní právní řád!“ připomněl mu Hynek. „Co třeba svědkové? Půjdou i oni za křivé svědectví do Pekla?“

„Kdo bude křivě svědčit, samozřejmě!“ přikývl Standa. „Spravedlnost musí být!“

„Ale to úplně popírá zásadu ochrany svědků!“ namítl Hynek.

„Ochrana svědků má smysl jen před pomstou pachatelů!“ řekl Standa. „Svědék ale musí mluvit pravdu, čistou pravdu a nic než pravdu, na to dnes svatosvatě přísahají – a přitom někteří lžou. To je přece ta chyba! Kdo lže – šup do Pekla s ním!“

„To pak ale nepůjde nikdo svědčit!“ vrtěl hlavou Hynek.

„Upřímně řečeno, když se dozvíme pravdu přímo od hlavních účastníků sporu, nepotřebujeme svědky,“ řekl Standa.

„Ale někdy se pravdu od účastníků sporu nedozvíme!“ namítl Hynek. „Od zavražděných žádné svědectví nezískáš. Jak chceš potom někoho usvědčit bez svědků?“

„U vrahů nepůjde o usvědčení, ale o nalezení,“ namítl Standa. „Jakmile vraha najdeme, usvědčí ho vlastní vzpomínky. Musíme ale lidi odnaučit podávat křivá svědectví. Svědek může tvrdit jen to, co skutečně viděl. I kdyby viděl podezřelého se zkrvavenýma rukama nad mrtvolou, má svědčit, že ho viděl stát nad mrtvolou, může přidat i krvavé ruce, ale nesmí tvrdit, že je to vrah. Vrahem může být pořád ještě někdo jiný. No – v takových případech můžeme občas tolerovat i omyl, pokud není vedený úmyslem škodit.“

„Ale na začátku bude křivých svědectví spousta!“ sýčkoval Pavel. „A těch nešťastníků!“

„Tak navrhní, co by se s tím dalo dělat!“ připustil Standa.

„Co takhle zavést smírčí soudce?“ navrhl Pavel. „Nebudou mít žádnou pravomoc, tím pádem je nikdo nebude uplácet. Budou lidem jen radit, jak spory urovnat po dobrém a nevadí, když budou křivopřísežníky trochu strašit peklem.“

„To bych nedělal,“ zavrtěl hlavou Standa. „Jak někam posadíš právníky, kouká z toho jedině velké darebáctví. Oni by lidi strašili, jistě, jenže nejraději nevinné v zájmu křiváků. A ti by jim za to z kořisti jistě něco přisypali. A že by nebyli úplatní? To by byla úplně stejná pitomost, jako když se soudcům v Čechách přiznaly královské, ba přímo astronomické platy – spíš je tomu naopak, čím víc peněz kdo má, tím je chamtivější a úplatnější!“

„Takže myslíš – bez smírčích soudců?“ znejistěl Pavel.

„Ovšem!“ odvětil Standa. „Však se brzy rozkřikne, že u našich soudů nemají křiváci šanci! Pak teprve přestanou i křivá svědectví. Čistě jen proto, že se nebudou vyplácet.“

„Takže budeme mít právo a spravedlnost bez právníků!“ vzdychl si Hynek. „To ale bude úplně převrácený svět!“

„Svět, kde dneska vládne právě právníky převrácená spravedlnost, si nezasluhuje nic jiného, než otočit vzhůru nohama, aby se spravedlnost trochu narovнала,“ odvětil Standa. „Spravedlnost bude bez právníků lepší v každém případě.“

„To chci vidět!“ pochyboval Hynek.

„Uvidíš!“ slíbil mu Standa.

=*=

Car-bomba, vyslaná Standou naproti eskadře šestnácti bomb od Sandišůtů, se konečně dostala na dosah. Standa naprogramoval další akci – sehnat všech šestnáct do houfu právě ve chvíli, kdy se bude mezi nimi proplétat ta jeho a uprostřed mezi nimi ji odpálit.

Tentokrát k tomu došlo ještě dál od Země než předtím, ale bomb byl dvojnásobek, takže na noční obloze vzplála ještě silnější záře. Stejně rychle ale pohasla, druhá hrozba Zemi tím skončila a Standa se svými kamarády si mohli konečně oddychnout.

Krátce poté zaznamenal Standa další úspěch. Na Marsu, na úpatí vyhaslé sopky Elysium Mons, daleko stranou od hory Olympus s marsickou základnou Sandišůtů, přistál Standův umělý asteroid se značkou přéta. Standa tam ihned poslal Hynka, aby se ve skafandru porozhlédl po okolí a zkusil najít vhodnou skálu, kam by se dala vestavět základna pro marsického Vědouceho. Pak ještě zavolal otci Mihovičovi, aby s ním projednal, kdo se tím novým Vědoucím stane.

Hynek mezitím racionem obkroužil oblast několika desítek kilometrů, než našel vhodnou skálu. Položil k ní značku přéta a chystal se k návratu na Zem. Další pobyt na Marsu byl zbytečný a mimo jiné mu již klesla pod polovinu i zásoba vzduchu. Neodolal však, aby si neuložil do přineseného vaku pár vzorků. Byly by to přece první vzorky hornin z Marsu, dopravené na Zem! Jestli už nějaké dovezli Sandišůti nebo jejich poskoci, pak jedině neoficiálně a zbytek lidstva se o tom nedozvěděl a nejspíš

ani nedozví. Hynek se mohl cítit v roli Kryštofa Kolumba – objevitele. I před ním Ameriku objevili Vikingové, ale sverepě to utajili tak dlouho, až na to i sami zapomněli a sláva objevitelů jim navěky unikla.

Hynka zaujalo několik krásně zbarvených kamenů na úpatí skály. Jenže ve chvíli, kdy se pro jeden krásný fialový kámen shýbal, půda se pod ním roztrásla natolik, že ho v úleku nenapadlo nic lepšího než vrátit se skokem zpátky na Zem do Standovy podzemní skrýše. Tam si teprve uvědomil, že se vylekal zbytečně a už-už by se tam vrátil, když si vzpomněl na poloprázdné nádržky skafandru a návrat si rozmyslel.

Dobře udělal. Standa, kterému hlásil splnění úkolu, ale zmínil se přitom o zemětřesení – či spíš marsotřesení, se ihned zaměřil na to, co se tam děje, jenže se náhle na Hynka obrátil pobledlý a také trochu s hrůzou v očích.

„Poslyš, Hynku...“ začal, ale slova se mu zadržela v krku.

„Co se děje?“ zvažněl při pohledu na něho i kamarád.

„Sandišůti na Marsu vyhodili do povětří lizidy!“ vyhrkl Standa. „Z Marsu se stalo peklo!“

„Cože?“ nechtěl to Hynek chápat. „To by přece znamenalo...“

„Unikl jsi tomu na poslední chvíli,“ řekl Standa. „Sandišůti zřejmě zjistili, že létáš na odvrácené polokouli Marsu pomocí jejich rationu. Sami tam nelétají, takže to zjistili prakticky ihned. Nemohli tušit, že jim tam chceme nasadit Vědoucího, takže to mohli pochopit jako chystanou invazi. Předtím zpozorovali, jak jsem odpálil jejich eskadry bomb, došlo jim, že jsme silnější... zkrátka zpanikařili a způsobili sami nestabilitu svých lizidů.“

„To by ale všichni zařvali, ne?“ zeptal se věčně Hynek.

„Řekl bych, že ano,“ přikývl Standa. „Lizidy Marsu opravdu vůbec necítím – a zakymácely se i lizidy na Zemi, málem také podlehly nestabilitě, kdybych proti tomu nezasáhl. Lizidy na Marsu ale explodovaly – a to Sandišůti nemohli přežít.“

Zemětřesení se projevilo až u Elysium Mons, ale poblíž Olympu muselo být stokrát horší, než se to rozšíří rovnoměrně po celém Marsu... Připočti si, že jsou závislí na umělé atmosféře, lizidy jim veškeré ztráty doplňovaly... a kdo přežil marsotřesení, udusil se nejspíš rychle pod troskami.“

„Já bych je moc nelitoval,“ řekl suše Hynek.

„Já Sandišůty taky ne,“ přikývl Standa. „Ale s nimi nejspíš zahynulo nějakých padesát tisíc lidí, bývalá elita Země! A nechybělo moc, nestabilita mohla ohrozit i nejbližší svět, Zemi!“

„Možná si ti Sandišůtští poskoci sami říkali elita, ale podle mě to byla banda, která pod cizím velením celé tisíce let Zemi deptala,“ řekl tvrdě Hynek. „Nelitoval bych ani je.“

„Byli to ale nejspíš nejchytřejší a nejschopnější lidé Země...“ namítl Standa.

„Nejschopnější?“ opáčil Hynek. „Všeho schopní! A jestli tam opravdu zařvali, Země si od nich leda oddychne! A pokud jejich schopnosti postačovaly jen na vysílání nejsilnějších bomb v historii lidstva, můžeme si od nich oddychnout i my!“

„Doufal jsem, že je od Sandišůtů vysvobodíme,“ zabrumlal Standa tišším hlasem.

„A zatím je Sandišůti vysvobodili od nás,“ řekl Hynek. „Beztak měli všichni z nich na svědomí miliony mrtvých v posledních válkách a stejně by skončili v Pekle! Nelituj je, Stando!“

„Udělal si to sami,“ vzdychl si Standa.

=*=-

Zpráva o tragédii na Marsu opět přinesla vzrušení nejen na Zemi, ale i na Orizemi a dalších světech, osídlených lidmi. V dalekohledech bylo až ze Země vidět, jak se barva Marsu proměnila z červenohnědé na šedou. Standa tam poslal na radu otce Mihoviče Hynka ještě jednou, aby se pokusil doletět na racionu k hoře Olympus. Hynkovi se to podařilo, ale tajnou

základnu neobjevil. Místo toho se opět na vlastní oči přesvědčil, co dokáže exploze anihilátorů lizidů. Po celém Marsu se válel dým a zuřily písečné bouře, horu Olympus objevil jen díky její obrovské výšce. Exploze lizidů dodala již dávno vyhaslému nitru planety novou energii a způsobila obnovení již zaniklé sopečné činnosti. Na vrcholu hory Olympus teď nebyl tři kilometry hluboký kráter, ale kotel lávy, přelévající se přes jeho okraje, zatímco okrajové svahy halila vířící smršť písku a dýmu. Najít základnu Sandišůtů by bylo téměř nemožné i v klidu, natož v tomhle pekle.

Navíc bylo zřejmé, že Hynkův racion, vytvářený ze vzdálené Země, nějak pomalu reaguje. Asi interagoval se zuřící energií pod ním, vypadalo to nebezpečně. Naštěstí nebyl Hynek závislý jen na něm, ovšem cítil, že nemá smysl zbytečně se tu zdržovat. Chvilí nad horou Olympus marně kroužil, pořídil obrazovou dokumentaci, ale pak to vzdal. Zrušil racion a pomocí přeta se vrátil k Standovi.

Fritz Pilz navrhl virtuální setkání na Jukagyri, kam slíbil připojit pomocí spojení kromě Standy a kolonií Země i gufyorského Vědouceho z Adu. Zdůvodnil to tím, že Sandišůti po zkáze svých světů a kolonie na Marsu, kde pravděpodobně zahynuli Sandišůti ze Země, nebudou mít nejspíš ve všech vesmírech dost jedinců k zachování jejich druhu. Rada Starších Orizemě na to přistoupila a Starší se rychle shromáždili ve velkém sále na Jukagyri. Fritz Pilz tam připojil Standu, Břétu Kováře, Vědouce Hjöwiltu a Adu, který si na opačné straně svého okna připojil i další tři Vědouce gufyřů.

Standa na úvod všech seznámil s událostí na Marsu, explozí lizidů a pravděpodobnou smrtí všech Sandišůtů i lidí na Marsu. Nevynechal ani citelné rozhoupání anihilátorů lizidů na Zemi.

„Můžete dokázat, že jste Sandišůty na Marsu nevyhubili vy sami?“ položil první otázku gufyr připojený pomocí Vědoucího Adu.

Standu ta otázka zarazila. Ještě aby je gufyrové podezírali z toho, že to udělali lidé ze Země!

„Měli jsme poblíž Marsu člověka, když katastrofa začala,“ zamračil se. „Chtěli jsme na Mars umístit Vědoucího, proto jsme tam poslali značku přeta – naši variantu adchyfu. Ve chvíli, kdy na ni přskočil první průzkumník, lizidy vybuchly. Trvám na tom, že katastrofa zaručeně nesouvisí s naší značkou. Sandišůti si ale mohli všimnout, že jim po Marsu létá náš člověk na racionu. Ohrozit je nemohl a neměl to ani v úmyslu. Opravdu netuším, co vedlo k explozi, souviselo to jen časově.“

„Proč jste tam vlastně chtěli umístit svého Vědoucího?“ zeptal se gufyr.

„Pokoušeli se nás z Marsu zničit,“ odvětil Standa. „Chtěli nás vyhubit velice ničivými bombami a kdybychom si toho nevšimli, podařilo by se jim to. Doposud jsme těch bomb zničili čtyřiadvacet, ale jim to očividně nestačilo. Chtěli jsme využít toho, že Sandišůti vlastní Vědoucí nemají a umístit jim na Mars našeho, aby jim znemožnil vytvářet nové zbraně a ukončil ohrožování Země. Zabránil by i explozi lizidů, jenže jsme ho tam už nestihli dát. Náš průzkumník Vědoucí nebyl, katastrofě proto zabránit nemohl. A ustabilizovat lizidy ze Země opravdu nešlo – měl jsem i tam potíže.“

„Jak jste tam ale dopravili značku adchyfu?“ zajímalo gufýra.

„V našem vesmíru není mezi světy vzduch, zato tam krouží množství balvanů,“ vysvětloval ochotně Standa. „Jeden navíc se mezi nimi snadno přehlédne. Umístili jsme značku na veliký balvan a vyslali k Marsu jako umělý asteroid. U Marsu jsme ten balvan obalili racionem a přistáli s ním na povrchu. Značka nám umožnila vyslat tam průzkumníka, ale víc už jsme nestihli.“

„Zajímavé...“ podotkl gufyr. „Jak dostat někam průzkumníka, aniž by si všimli jeho příletu... Pomocí adchyfu to jde, ale jak tam dostat značku... to bylo velice originální...“

„V našem vesmíru je to prakticky jediná cesta,“ podotkl Standa. „U nás jsou lety racionem mezi světy nemožné, jsou mezi nimi příliš velké vzdálenosti a chybí tam vzduch. Museli byste použít velké letadlo se vzduchotěsnou kabinou a zásobami vzduchu, jinak se udusíte, jenže to je na dálku příliš nápadné. Proto jsme poslali jen značku na nenápadném kusu skály.“

„Pokud je tomu tak, pak Sandišůti nepochybně zahubili sami sebe,“ přijal to gufyr. „A protože byli poslední svého druhu, jejich civilizace i s nimi skončila.“

„Měl by být přinejmenším ještě jeden u vás v Adu!“ připomněl mu Standa.

„Ani ten už nežije,“ odvětil gufyr. „Když se dozvěděl o zkáze jejich základny na Marsu, sám se zahubil. Zbyla z něho jen hromádka rosolu, oni to dokáží i bez pomůcek. Spíš by se dalo věřit, že to byl jejich další pokus o zničení Země.“

„Pokud se někteří ještě neskrývají,“ nechtěl to připustit Standa. „Mohou být kdekoliv. Na Zemi i v některých dalších světech, možná i v dalších vesmírech...“

„Všechny světy kromě vašich jsme nedávno prohledali, aby tam žádný nezůstal,“ oznámil jim gufyr. „Všechny byly čisté. A většina vašich světů je ve vesmíru, kam se Sandišůti nedostali.“

„Mohli tedy zůstat už jen na Zemi,“ vzdychl si Standa.

„Proč by se ten náš zabíjel, kdyby nebyl posledním svého druhu?“ pochyboval gufyr. „Kdyby věděl o dalších svých krajanecích na Zemi, měl by naději, že se s nimi setká. Když se ale dozvěděl o zkáze Marsu, zabil se – což bych docela pochopil. Být poslední musí být strašně deprimující.“

„Budeme se pro jistotu chovat, jako kdyby se na Zemi někteří skrývali,“ rozhodl Standa.

„Ale přiznám se, kdyby už žádní nebyli, bylo by nám lehčeji,“ dodal otec Mihovič.

„Nám také,“ přikývl vážně gufyr.

„Zajímavé,“ přemýšlel Standa. „Když jsem viděl prvního, měl jsem k němu naprostou důvěru. Nikdy bych ho nepodezíral, že by byl schopný takových věcí!“

„To my taky,“ přikývl gufyr. „Nás ta naivita přišla přílišně draho a pár milionů bytostí to stálo životy. Oni vypadali velice věrohodně!“

„Vy taky,“ dodal zamyšleně Standa.

=*=

Internetová vláda neměla od počátku v Čechách velkou autoritu.

Státní úředníci se necítili vázání jejími výnosy a nařízeními a Policie ji nejen ignorovala, ale začala dokonce její zástupce pronásledovat.

Standa otevřel v Praze na Vinohradech vládní kancelář, aby měli občané možnost jednání nejen přes internet, ale i přímo, se skutečnými lidmi. Jenže hned prvního dne po otevření, ještě dříve než tam přišel první občan, vtrhla do kanceláře trojice policistů a pokusila se Standovy vyslance lustrvat.

„Vaše občanské průkazy, holoto!“ začal s nadhledem nadraporčík v jejich čele.

„Přejete si něco ohledně vládních nařízení?“ zastavil ho nečekaným klidem šéf kanceláře Ivan Derka. Standovi lidé se policisty necítili nijak ohrožení. Oddělovaly je zatím přepážky, kde sice nebylo neprůstředné sklo, ale přece jen mohly zabránit fyzickému kontaktu.

„Ne, přeji si vaše občanské průkazy!“ opakoval nadraporčík trochu zaraženě.

„Nevíte, že občanské průkazy podléhají podle vládního nařízení dobrovolné výměně?“ optal se ho pořád stejně klidně Ivan. „Máme je už vyměněné. O prověrku naší totožnosti musíte

požádat centrální evidenci – jenže na to zatím ještě nemáte příslušný hardware. Ledaže bychom vám dodali pár *ovi* s předstihem...”

Podával mu přitom zploštěné vajíčko, jaké nedávno dostaly i nevinné poslankyně při návratu z Pekla do Parlamentu. Vajíčka nazvaná *ovi* byl nejnovější Standův vynález. Co do funkcí nahrazovala starší tablety, ale byla menší, přitom téměř nezničitelná a měla neporovnatelně více možností. Už protože, na rozdíl od tabletů, nebylo uvnitř téměř nic. Dekodér telepatie a v nouzi i lidského hlasu, telepatický vysílač, přenášející požadavky majitele lizidům a pevná skořápka. Díky lizidům měly *ovi* až neuvěřitelnou kapacitu i možnosti. Byly totiž napojené na zdroj všeho – a nejen informací.

Drobnou maličností bylo, že měly podle nového nařízení internetové vlády zobrazovat na žádost policie údaje prověřovaných osob. Jenže se nesetkaly s pochopením zejména u Policie.

„Tahle blbina nás nezajímá!“ odstrčil *ovi* nadpraporčík. „My ji neuznáváme. Buď máte legální občanské průkazy, nebo půjdete s námi!“

„Proč?“ udělala nevinný obličej další členka kanceláře Lenka Absolonová. „My vás zjišťování totožnosti podle nového systému milerádi naučíme.“

„Na to vám sereme!“ odsekl rozzlobeně nadpraporčík. „Tak budou ty občanky, nebo ne?“

„Ty staré nemáme,“ usmála se na něho Lenka a odvážně opustila ochranný prostor přepážek. „Neslyšeli jste? Máme je vyměněné za nové. Podívejte se – takhle se bude podle nového systému prověřovat totožnost osob!“

Položila *ovi* na přepážku, kde se objevila listina s její osobní identifikační stránkou. Byl to ale velice zvláštní dokument – ačkoliv se podobal listu papíru, nedal se uchopit rukama.

„Nemáte občanky? Tak půjdete s námi!“ kohoutil se nadpraporčík – a zacvakl Lence na ruku znenadání kovové náramky, až jí její »ovi« vyrazil z rukou. „Jménem zákona!“

„Nebo vy s námi!“ řekla Lenka. Nevšímalá si už *ovi*, které dopadlo na mramorovou podlahu, jen to křáplo, ale naplnula ruce – a ačkoliv by to do křehké dívenky nikdo neřekl, *náramky* praskly.

Lenka rozpráhla ruce, pokročila k nadpraporčíkovi ještě blíž, objala ho – a zmizela.

Dva nadpraporčíkovi kolegové ucouvli a v jejich ruce se okamžitě objevily služební pistole.

„Ruce vzhůru!“ rozkřikl se jeden z nich.

„Co blázníte – vždyť jsou tady lidi! Zahod'te ty hračky!“ zamračil se Ivan – a v místnosti jako kdyby se trochu zavlnil vzduch, až oba zbývající policisté ještě více znervózněli.

„Ruce vzhůru, nebo střílíme!“ trval na svém strážmistr, který mířil na Ivana.

„Neděláte dobře,“ pokáral je Ivan Derka vážně. Nikdo ruce nahoru nezvedl.

„Tak bude to?“ udělal strážmistr netrpělivý pohyb rukou s pistolí.

„Dalo by se to označit za zneužití pravomocí veřejného činitele a ohrožování lidí zbraní, ale zřejmě ještě neznáte vládní nařízení o Policii, takže to tak posuzovat nebudeme,“ řekl klidně Ivan.

Náhle policisté vykřikli překvapením a bolestí a pistole odhodili na zem. Zakouřilo se z nich, rozzářily se červeným jaselem, přecházejícím přes žlutou do běla, až se změnilly v louže roztaveného kovu. Pak obě ztmavly a ztuhly, podobné velkým tušovým kaňkám na bílém mramoru.

„Au!“ zaúpěl strážmistr a foukal si na dlaň. „Co to bylo?“

„A nedáte si pokoj, a nedáte!“ neodpověděl mu Ivan. „Budeme muset zahájit přesvědčovací akci u vašich šéfů.“

Podívejte se, tady nemáte co dělat. Znáť naši totožnost nepotřebujete, tu akci jste si vymysleli sami. Vraťte se na služebnu a kdyby se vás někdo ptal, co se tady dělo, raději mlčte.“

„Kam jste unesli našeho velitele?“ vyštěkl na něho strážmistr, ale výhružný tón nemohl ničím podepřít. Místo toho si třel popálenou dlaň o rukáv druhé ruky.

„Na toho si tady můžete chvílku počkat,“ ujistil ho Ivan. „Lenka ho neodnesla do Pekla, zatím jen na vysvětlení. Za chvíli ho sem zase přinese.“

V té chvíli se Lenka objevila tam, co zmizela – i s nadpraporčíkem. Postavila svého zajatce na podlahu a pomohla mu zachytit rovnováhu. Pak udělala úkrok zpět a opatrně začala rozebírat na svých rukou zbytky kovových náramků. Rozpadaly se lehce, jakoby byly z písku, nebo je rozežíral neviditelný kovožravý hmyz. Když zmizely poslední zbytky kovu, Lenka opět věnovala pozornost nadpraporčíkovi, ale neřekla ani slovo, jen se na něho dívala.

„Tak – jste už všichni, vypadněte!“ obořil se na policisty Ivan.

„Odchod!“ nařídil přeskakujícím hlasem svým podřízeným nadpraporčík s rudým obličejem. Víc neřekl, ale změna v rozkazech byla výmluvná. Strážmistrův pohled sjel až k nadpraporčíkovu opasku, kde měl jen prázdné pouzdro na zbraň. Hned mu došlo, proč si i nadpraporčík tře dlaň. Raději neřekl ani slovo a poslušně se i s kolegou obrátil ke dveřím. S neznámem se těžko bojuje.

„Budeme muset začít od hlavy, tam začíná smrdět každá ryba,“ řekla Lenka, když policisté za sebou zavřeli dveře. Skláněla se přitom nad ztuhlými loužičkami kovu, které zůstaly na podlaze po policejních pistolích. Opatrně je odtrhla, ale mramor pod nimi byl trochu opálený.

„Dostali jsme je na starost?“ zeptal se jí mezitím stroze Ivan.

„Ne, Standa tam pošle jiné,“ odvětila Lenka. „Náš úkol je tady. Smíme policajty odhánět, než to s nimi Standa vyřídí, ale oni nejsou naše záležitost.“

„Tak jedeme dál,“ vzdychl si Ivan.

=*=

Policie je v každém státě na dvě věci. Tím se nemíní »na nic« ani »pro kočku«.

Z hlediska běžných obyvatel by měla udržovat pořádek a bránit kriminalitě, což u té České vyjadřuje i vznešené heslo »Pomáhat a chránit«, napsané na každém policejním automobilu. Stejně tak armáda – oficiálně má chránit občany před násilím přicházejícím zvenčí – i když známe příliš mnoho případů, kdy vládcí použili proti lidem vlastní země jak policii, tak i armádu.

Funkce armády i policie totiž není pouze to, co se tvrdí oficiálně. Jejich mnohem důležitější úlohou je chránit stávající režim – a to především před těmi běžnými občany, které by měla podle oficiálního hesla chránit. Poznává se to třeba podle toho, jak Policie pomáhá exekutorům ožebračovat běžné občany a chrání darebáky před hněvem ožebračovaných. A také podle toho, jak policie proti občanům zakročuje při demonstracích. Nepřehlédněte, jak podstatně tvrdší a krutější tresty jsou za protivládní a protistátní činy – i proti trestům za vraždy běžných občanů.

Nebylo tomu tak vždycky, ale každý vládce se víc bojí těch, kdo by mu mohli usilovat o trůn, než drobných mordýřů a lapků, kterým o trůn nejde. Za starého Rakouska měli političtí vězni větší práva než kriminálníci. Pravda, Karla Havlíčka Borovského poslali do exilu, ale Brixen je rakouské lázeňské městečko a neubytovali ho v žádné tygří kleci, ale platili mu pobyt v místním hotelu.

Obrácený přístup – kdy politické vězně týrají mnohem tvrději než kriminálníky – používali naopak v carském Rusku, hitlerovském Německu, stalinském Sovětském svazu i v Gottwaldovském Československu. Tam všude bylo lépe být vrahem než protistátním živlem. Časem se tresty zvolna zmírňovaly a dnes už hrozí kritikům režimu »jen« vězení. Čechy nejsou výjimkou – stačí přidělat politikům na plakátech tykadélka jako obtížnému hmyzu – a už sedíte za mřížemi. Tyranské režimy se jeden od druhého příliš neliší, ačkoliv mnohé neuvěřitelně pokrytecky protestují proti politickým trestům v jiných zemích, ačkoliv by u nich byly za totéž provinění tresty ještě horší.

Co se ale stane s přísluhovači režimů, když se režimy změní?

Po vzniku Československa převzala nová republika rakouskou policii, přejmenovala rakouské žandáry na české četníky, pozměnila jim uniformy – a jelo se dál...

Stejně tak převzali Němci za Protektorátu dosavadní českou policii – jen ji doplnili vlastními jednotkami tajné státní policie – gestapa, které pak mělo na svědomí nejvíce zla.

Po osvobození se v novém, pokrokovém režimu většina kolaborantů hodila do nově vznikající StB – Státní bezpečnosti, vytvořené podle vzoru německého gestapa i ruské tajné policie. A také po dalším převratu se většina příslušníků StB výhodně uchytila ve strukturách nové státní moci. Vždyť to byli na slovo vzatí odborníci, věrně ochraňující ty, kdo byli momentálně u koryt!

Orizemská Česká vláda, zprvu jen stínová, ale po záhadném zmizení úřadující vlády skutečná, stála před otázkou, zda a co ze starých struktur převezme a co odhodí jako balast.

Nejaktivnější byl v tomto směru Hynek.

„Budeme potřebovat opravdu jen minimální stát!“ tvrdil ještě u Standy.

„A ty budeš premiérem, že?“ dobírala si ho Lenka.

„Třeba!“ pokrčil rameny Hynek. „Někdo přece premiérem být musí a Standa to nebude!“

„Převezl by tě, kdyby to vzal do ruky sám?“ popichovala ho Lenka.

„Standa?“ zasmál se Hynek. „Ten? To by mu musela Rada Starších dovolit! Jenže jak jsem slyšel starýho Mihoviče, Standa se jako Vědoucí nesmí objevit na veřejnosti! Křeslo premiéra je tedy volné! Jen aby na ně nedostal zálsusk někdo z Rady Starších!“

„Asi by to bylo nejlepší,“ mínila Lenka vážně. „To jsou staří chlapi se staletými zkušenostmi.“

„Jenže se už do dnešního světa nehodí!“ nadhodil Hynek.

„Aby ses nedivil!“ pochybovala Lenka. „Do dnešního světa se možná nehodí, ale mají velké zkušenosti se světem budoucím!“

„Budoucím?“ zarazil se Hynek.

„Ano, s budoucím!“ nedala se Lenka. „Snad to chápu správně, že chceme připodobnit Zemi starému Dzígvlgtu i nejnovější Orizemi. Takže starý Dzígvlgt je budoucí Země, ne?“

„Ani náhodou!“ vzpamatoval se Hynek. „Je mezi nimi jeden důležitý rozdíl. Starý Dzígvlgt býval pohoda sama. Orizemě je taky pohodová. Jenže na ní žilo a žije všeho všudy pár desítek tisíc lidí. Nebýt pohotového Fritze, osvobození azylanti málem nás starousedlíky přehlasovali. Na Zemi jde o miliardy lidí a v tom je ten propastný rozdíl.“

„Uvidíme!“ řekla Lenka. „Čechy jsou pro nás takový prubířský kámen. Podle nich se ukáže, zda máme šanci uspět na celé Zemi. Bylo by opravdu potřeba, abychom to nezkažili.“

„To doufám,“ přikývl Hynek. „Uznej, je nás na to málo. Budeme muset využít nějaké ty staré instituce, i když jich bude míň než dneska.“

„Ty už máš v plánu nějaké čistky?“

„Budou nutné,“ ušklíbl se Hynek. „Když do současného stavu přidáme lizidy, změníme celou strukturu společnosti. Co vlastně z našeho státečku zbude? Lidé přestanou být nemocní, takže půjde do muzea obrovská mašinerie zdravotnictví od nemocnic po ministra. Zrušíme armádu i s ministrem obrany, protože Standa už nikdy války nedopustí, rationy pošlou k čertu ministra dopravy i dopravní policii, lizidy nahradí ministra práce a sociálních věcí, ministry průmyslu, obchodu, zemědělství... České ministerstvo spravedlnosti už dávno prokázalo neschopnost nastolit spravedlnost, takže ho musíme nahradit jako celek...“

„Neměl bys raději uvažovat, co zůstane?“ popíchla ho Lenka.

„Určitě bude potřebná pořádková Policie – jen je otázka, zda má smysl převzít tu současnou, nebo raději vytvořit novou. Ponechal bych zahraničí, školství, ačkoliv to se dosavadním vládám podařilo pěkně znetvořit, kulturu k udržování památek... člověče, Lenko, nám se asi vláda smrskne na pět ministerstev!“

„Já bych utvořila ministerstvo evidence a spravedlnosti, zajišťující matriky, katastrální úřady, soudy, kriminální a pořádkovou policii i zahraničí – zbytek bych rozpustila. Ministr vědy by řídil i školy a kulturu a poslední ministerstvo občanské výpomoci by zahrnovalo zbytky zdravotnictví, tím mímím úrazovou službu a porodnice, služby a sport, takže bych vystačila se třemi.“

„Zapomněli jste na to nejdůležitější – ministerstvo financí!“ upozornil je Ivan.

„Nezapomněli!“ odmítla to podezření Lenka. „To zrušíme jako první!“

„Víte co? Sepíšeme to a předáme Radě Starších,“ navrhl jim Ivan. „Pokud se nám podaří potřeby nové vlády vystihnout lépe než jak to vymysleli oni, dají nám možnost vyzkoušet to.“

„Oni už to vymysleli?“ zarazila se Lenka.

„Dávno,“ ujistil ji Ivan. „Ale když náš návrh bude lepší, nebudou na svém trvat. Oni vůbec nechtějí řídit vědu – ponechávají ji na libovůli vědců, kteří se jí zabývají. Vědci se musí starat, aby neškodili lidem, ale nepotřebují ministerstvo k určování, čeho se mají výzkumy týkat.“

„Měli by se ale nějak koordinovat,“ mínil Hynek.

„Však oni si nějakou koordinaci sami vytvoří, když uznají, že bude potřebná,“ usmál se Ivan. „Ale nepotřebují na to ministerstvo! Totéž platí o zdravotní záchranné službě – nějakou strukturu si jistě vytvoří sama, ale ministra na to nepotřebuje! Rada Starších předpokládá, že bude nutné přímo řídit jen Policii a dohlížet na pár dalších.“

„Kolik teda budou mít naši Starší ministrů?“ zeptal se nedočkavě Hynek.

„Vláda by měla jen jedno ministerstvo mimořádných událostí, pod které by spadaly kromě Policie i dohled nad hasiči, záchrankou, soudy, matrikami, katastrálním úřadem a školstvím – jenže jedno ministerstvo nemá smysl, takže by to i s reprezentací státu navenek zajišťovala Rada Starších, volená místo Parlamentu. Mohla by se jmenovat i postaru Parlament, jenže by už neměla na starosti nové zákony, jen dohled nad nutnými státními institucemi.“

„Oni neuvažují o nějaké... legislativní smršti?“ zeptala se Lenka.

„Legislativní smršti?“ vzdychl si Ivan. „Něco takového nepředpokládají. To by bylo znamení, že je něco ve velkém nepořádku. Buď že je katastrofální současný stav, nebo že se katastrofální stav právě vytváří, jak předváděly všechny vlády v poslední době. To byla smršť nových zákonů, jeden větší paskvil než druhý, každý vyžadoval novelizaci ještě dřív než začal platit a nikdo se v nich nevyznal. Pěkně děkuju! Myslím si, že pro začátek postačí Sedmero a výkladová příručka k němu, ty

už jsou neměnné pár tisíc let a později se uvidí, co ještě bude potřeba. Když nic, tím lépe.“

„Tak k čemu připravujeme novou vládu?“ zamračila se Lenka.

„Naše vláda je přechodný útvar,“ pokrčil rameny Ivan. „Má za úkol utlumit stará ministerstva a zavést pořádek do institucí, které zůstanou. Pak předáme pravomoci zvolené Radě Starších, nebo Parlamentu, podle toho, na čem se lidé shodnou víc. Ti budou vládnout dál – či spíš už jen dohlížet nad správnou funkcí nezbytných státních institucí.“

„Tomu říkám demontáž státu!“ řekl nadšeně Hynek.

„Čím menší stát, tím lépe – musí být ale funkční,“ řekl Ivan. „Stát má být instituce na ochranu občanů před různými škodlivými mimořádnými událostmi, ne aby lidem poroučel. Může některé jedince usměřňovat, aby nemohli škodit druhým, některým musí naopak pomáhat. Ale nepotřebuje rozkošatěnou vládu ani ohromný byrokratický aparát. A Vědoucí na to bude dohlížet z pozadí. Bude pojistkou pro případ, že by se některá banda pokusila opět zavést stát k usurpování ostatních občanů a k neomezené moci horních deseti tisíc.“

„Jen jestli na to bude stačit...“ vzdychl si Hynek.

„Musí!“ usmál se Ivan.

=*=

Velký Bratr

George Orwell kdysi napsal poměrně málo známý román 1984, umístěný jako science fiction do budoucnosti. Tehdy byl ještě rok 1984 vzdálený, jenže čas se nezastavil a rok 1984 se zatím stal minulostí. Přesto román není známější. Většina lidí o něm ví, ale málokdo ho četl, takže současný »doublethink« může nestydatě tvrdit, že popisuje výhradně stav bývalého sovětského bloku.

Není tomu tak. Ačkoliv se sovětský blok rozpadl, současný svět se Orwellově hrůzné vizi víc a více přibližuje. Občany sledují miliony miniaturních kamer, postupně vybavovaných softwarem k rozeznávání obličejů. Vojenská agrese s pokryteckým názvem »Trvalá svoboda«, naplňující heslo »Svoboda je otroctví«, vedla k trvalému zotročení národů. Orwellově nepřetržité »udržovací válce« skvěle odpovídá nekončící »válka proti terorismu«, přetrvávající desetiletí a udržující v nesvobodě nejen poražené, ale i vítězné národy. »Doublethink« a »newspeak« se prosazují v podobě »politické korektnosti«, média se předhánějí ve »vaporizaci« – vypařování nežádoucích informací. Prezident, který souběžně vede dvě zdlouhavé a kruté války a během nich otevřeně připravuje další, dostane Nobelovu cenu míru – a celý svět ani nepípne...

Chudák Orwell možná tušil, kam se svět ubírá, ale ne, jak rychle se jeho vize naplní!

Média se samozřejmě pokoušejí využít jeho román jako prostředek protisovětské propagandy, ale i to jakoby vyšlo z jeho ministerstva pravdy *Pramini*, zabývajícího se lhaním – pardon, i lež má dnes jiné jméno PR (public relation, dříve propaganda). Samozřejmě se nesmí říkat, že média lžou, není dovolené ani slovo »propaganda«, zdiskreditované jistým Goebbelsem, ale ve všech kanálech televizních, rádiových i tištěných se lze čím dál nestydatěji.

Kanály dnes nesmrdí, kanály lžou.

Tvrzení, že román 1984 popisuje stav sovětského bloku, jak se to média lidem dlouho snažila vsugerovat, může dnes papouškovat jen ten, kdo román nečetl. Orwell nadarmo neumístil děj svého románu do Londýna na území fiktivní Oceánie, zahrnující mimo bývalé Anglie především Ameriku.

Je ale Oceánie opravdu jen jeho výmysl? Nezahrnuje Severoatlantická smlouva, známá spíš pod zkratkou NATO, kromě Anglie symbolicky právě Ameriku?

Lidem z Orizemě se podařilo za nechtěné pomoci samotných nepřátel natrvalo vyřadit ze hry Sandišůty, takže jim nic nebránilo uplatnit svůj vliv na zbytek obyvatel původní Země. Problém byl v tom, že Sandišůti svůj vliv uplatňovali několik tisíciletí a za tu dobu se jejich postupy vtačily až do genetické paměti lidí.

Ne všech. Ale jistá část – ti kdo si říkali Elita a tisíce let se oddělovali od ostatních – měla již ve své genetické výbavě nadřazenost nad většinou ostatních. Potíž byla v tom, že se lidé z Elity od ostatních vzhledově nelišili. Měli obrovskou přizpůsobivost. Uměli se přizpůsobit čemukoliv, všude byli od svého okolí k nerozeznání. Dokázali se i tvářit podle potřeby – mezi sebou nadřazeně, mezi ostatními lidmi nenápadně, a když bylo potřeba, až patolízalsky. Co jim chybělo, byl soucit. Uměli ho velice dobře vzbuzovat u jiných a když moc třeba jen dočasně ztratili, uměli předstírat i největší neviňátka pod sluncem. Když ale mohli svoji moc uplatnit, dokázali nelítostně vraždit po tisících. Jako páni a vládci byli nemilosrdní.

Problém byl, že tito nejvěrnější pomocníci Sandišůtů byli rozptýleni po celém světě. A jediní, kdo je dokázal odlišit, byli pouze Sandišůti.

Kteří už nejsou...

==*=

Vyhlášení nové vlády nad Čechami neproběhlo snadno. Jako první se proti ní nepostavili lidé v Čechách, ale Evropská unie.

Brusel vyslal do Prahy eurokomisaře, aby zjistil, co se vlastně děje. Ochromené ministerstvo zahraničí, zbavené svého ministra, ze setrvačnosti návštěvu přivítalo, ale náměstci nevěděli, co dál.

Ivan Derka se vypravil na ministerstvo komisaře osobně přivítat, ale ten ho nepřijal.

„To není nikdo z vlády!“ vzkázal mu. „Chci mluvit s ministrem zahraničí!“

„Ministr není v republice přítomen,“ odpověděl mu přes náměstka Ivan.

„Tak chci mluvit s premiérem!“ požadoval eurokomisař.

„Jediný, s kým se dá jednat, je přechodná vláda České republiky,“ ujistil ho Ivan.

„Ta není a nemůže být legální!“ trval na svém komisař. „Pokud vím, prezident žádnou novou vládu nepřijal. Když tu není ministr zahraničí ani premiér, chci mluvit s prezidentem.“

„Dobrá, přizveme k tomu prezidenta,“ souhlasil Ivan.

Prezident si po krátkém telefonování pozval eurokomisaře na Hrad, jenže Ivan tam jel i přes jeho odpor také, aby pokračoval v jednání. Jenže než tam oba dojeli, proběhl další rozhovor mezi prezidentem a Standou, po němž prezident rozšířil své pozvání i na Ivana Derku a přijal je společně.

Rozhovor začal eurokomisař, rozezlený už tím, že vedle něho měl sedět i Ivan.

„Pane prezidente!“ oslovil starého pána. „Můžete mi vysvětlit, co se ve vaší republice děje?“

„Jistě,“ přikývl prezident. „Záhadně zmizela vláda, Parlament i Senát, země je tedy bez vlády. V této situaci se vytvořila Prozatímní vláda, odhodlaná řídit zemi jen do

předčasných voleb. Stojí za ní zřejmě mimozemšťané, ale my proti nim nemáme jinou alternativu.“

„V takovém případě máte přímo za povinnost požádat o vojenskou pomoc Severoatlantickou organizaci, jste přece jejími členy!“ řekl eurokomisař.

„Požádat o vojenskou pomoc je snad naše právo,“ odvětil prezident. „Nikde není psáno, že by to byla i naše povinnost. Víte přece, jak dopadne každá země, kde zasahují armády NATO! Obvykle tam sedm let ani tráva neroste.“

„Vždyť je v Čechách zjevně ohrožená sama demokracie!“ vybuchl eurokomisař. „V takovém případě musíte ihned jednat, abyste tomu ohrožení zabránil!“

„Nejsem si zatím jistý, zda je v Čechách ohrožena demokracie,“ odvětil prezident. „Nejsem si ani jistý, zda tu až dosud nějaká byla. Ale řešit to vojensky, to by tu nezůstal kámen na kameni.“

„Takže vy jste se k tomu puči přidal?“ vzkypěl eurokomisař. „Snad s tím pučem nesouhlasíte? Nebo jste snad rovnou jeho hlavou?“

„Nejsem hlavou žádného puče,“ řekl prezident. „Jsem řádně zvoleným prezidentem České republiky. Ale o žádnou pomoc žádat nebudu – a nejméně ze všeho o vojenskou. Momentálně není v Čechách jiná politická síla než Prozatímní vláda. Ačkoliv se prohlašuje za mimozemskou, je asi jediná schopná vládnout. Bude tedy do nejbližších voleb vládnout ona, a třeba i nedemokraticky. To je skutečnost se kterou se v současné situaci nedá nic dělat.“

„Ale dá!“ namítl eurokomisař. „Je přece velice jednoduché dát dohromady nějakou dočasnou koalici politických stran, která o vojenskou pomoc požádá!“

„Jenže strany na nic takového nemají mandát,“ pokrčil rameny prezident. „Ten mohou dostat až poslanci po nových volbách.“

„Ale jsou to občané této země a ti mohou požádat vás, abyste o pomoc požádal nás.“

„Jediné, co se v této situaci dá udělat, bude vypsaní referenda, zda mám požádat o vojenskou pomoc Severoatlantickou organizaci,“ připustil prezident. „Ale předem vám řeknu výsledek. Drtivá většina obyvatel bude proti. Naši lidé zásadně nechtějí, aby u nás kdokoliv vojensky zasahoval. Máme s tím jen samé špatné zkušenosti!“

„Ale v referendu se vyjádřili pro vstup do NATO!“ připomněl mu eurokomisař. „To zahrnuje i případnou vojenskou pomoc!“

„Jen při napadení kterékoliv země,“ vzdychl si prezident. „Nás ale vojensky nikdo nenapadl, takže o žádnou pomoc nejde.“

„Jak to?“ namítl eurokomisař. „A co mimozemšťané?“

„Nenapadli nás vojensky,“ trval na svém prezident. „Kromě jedné jediné kanceláře a jediné internetové stránky v Čechách nic nemají. Neobjevil se tu žádný mimozemský voják ani pučista.“

„A to je takový problém tu kancelář policejně zavřít a mimozemšťany postavit mimo zákon?“

„To je opravdu problém,“ přikývl prezident. „Nemáme k tomu zákonný důvod.“

„To přece nerozhoduje!“ řekl eurokomisař. „Nějaký důvod se vždycky najde!“

„Mnohem raději bychom zavřeli kanceláře jiných spolků,“ řekl prezident. „Ty tu musíme trpět na nátlak Bruselu. Některé dokonce stále vznášejí požadavky na odtržení části našeho území, jenže když jsme povolili tyhle, nemáme nejmenší důvod zakazovat jiné, mírnější.“

„To bych se na to podíval!“ řekl eurokomisař. „Je vaše povinnost dbát, aby žádná teroristická organizace neohrožovala mír v Evropě! Evropa vám vyjadřuje své vážné obavy o osud demokracie v Čechách a vy tyto obavy prostě musíte respektovat!“

„Dobře, respektuji vaše obavy,“ přikývl prezident, jakoby mu to nevadilo. „Ale nemáte k nim nejmenší důvod, Čechy mír v Evropě neohrožují,“ dodal klidně.

„Jenže když je ohrožená demokracie, je přímo vaší povinností požádat i o vojenskou pomoc!“ pokračoval eurokomisař. „Vy prostě musíte poslat žádost na vrchní velitelství NATO, jinak budete podezřelý, že současný puč v Čechách podporujete! Sepište to, podepište a já to tam hned odnesu!“

Eurokomisaři si od dob Daniela Cohn-Bendita, v Čechách přezdívaného na ***Banditu***, zřejmě zvykli chovat se v Čechách diktátorsky a stavět české prezidenty na Hradčanech do latě jako frajtri vojíny na ***buzerplace***.

„Podívejte se, my v Čechách jsme na podobné vojenské pomoci hodně opatrní!“ zamračil se prezident. „Žádné zachraňování si nepřejeme!“

„Přejete – nepřejete, požádat o tu vojenskou pomoc prostě musíte!“ řekl komisař rezolutně.

„Nemusíme!“ odvětil klidně prezident. „Jsme pro mírové řešení. Takže děkujeme za nabídku, ale vojenskou pomoc si výslovně nepřejeme, proto o ni nepožádáme.“

„To se ještě uvidí!“ vzkypěl eurokomisař.

Jenže už viděl, že neuspěje. A co hůř, že si z jeho tvrdého postoje ani prezident, ani Ivan nic moc nedělají. Raději rozhovor rychle ukončil a nasupeně odešel.

„Teď můžeme čekat nepříjemnosti,“ řekl prezident po jeho odchodu Ivanovi.

„Nebo on,“ řekl Ivan.

=*=

Slávka přiletěla do Standovy skrýše dříve než obvykle.

„Skončili jste dneska dřív?“ usmál se na ni Standa, když se přivítali.

„Dneska jsme netočili,“ řekla vesele. „Dneska jsem byla za Hybešem.“

„Copak?“ zarazil se trochu. „Bolí tě hlava, či co?“
„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Schválně – můžeš hádat!“
„On potřeboval na něco tebe?“ zkusil to. „Nebo potřeboval něco na Zemi?“

„Hybeš nic nepotřeboje,“ ujistila ho. „Samá voda!“
„Někdo z vaší filmové branže si zlomil nohu?“
„Ne, filmařů se to vůbec netýká!“ odmítla to. „Ačkoliv...
teprve se jich to týkat bude...“

„Takže přece něco s filmaři?“ chytil se toho.
„Filmařů se to bude týkat jenom okrajově,“ řekla. „Protože se budou muset obejít beze mě.“

„Copak?“ zarazil se ještě víc. „Snad...“
„Pamatuješ se, jak jsi mi vysvětloval, jak je to u dlouhověkových s měsíčním cyklem?“ začala trochu z minulosti.
„Že se ten cyklus mění z měsíčního na roční?“

„Jůžišmarjá!“ popadl se za hlavu. „Já na to úplně zapomněl!
A ty taky, takže...“

„Já na to nezapomněla!“ odmítla rychle. „Já si to moc dobře pamatuju! Ale na druhé straně, je mi už skoro dvacet, proč to ještě odkládat? Zkrátka – můžeme se těšit!“

„No prima!“ rozzářil se. „Jenže – co s tím budeme dělat?“
„S miminem?“ zarazila se – a zvažněla. „Ty si ho snad nepřeješ?“

„Ale to víš, že si ho přeju!“ ujistil ji rychle. „Jenže – cožpak máme bydlet tady v mé jeskyni? Jinde v Čechách je to ještě horší a na Orizem nesmím!“

„Pak bychom měli všichni tři bydlet tady,“ uvažovala.
„Kde? Tady, pod zemí?“
„Pro tebe přece nebude problém zařídit i pod zemí byt, kde bychom se mohli cítit doma.“

„Dítě by ale nemělo vyrůstat v jeskyni,“ uvažoval Standa už zase střízlivě.

„Můžeš si tady přece vytvořit úplně běžný pozemský byt,“ navrhla.

„To bych mohl,“ připustil. „Navíc mohou být za všemi okny živé obrazy, ukazující skutečnost někde na Zemi, ale co až se bude chtít dítě proběhnout ven?“

„Pak máme dvě možnosti,“ navrhla. „Bud' si najdeme byt v Čechách, kde nás nikdo nezná a kde bychom mohli žít jako každý jiný. Kdyby to nešlo, budeme bydlet tady, ale na vycházky si pokaždé odskočíme na Orizem. Mezi námi, na vycházky beztak chodí s dětmi nejčastěji mámy.“

„Tak to by byl asi nejlepší nějaký menší domek v Čechách,“ uvažoval Standa. „Byt v paneláku ne, tam se lidé navzájem moc znají. Nejradši bych šel někam na vesnici. Tam se lidé sice taky znají, ale vesničané dnes jezdí za prací do měst a tam stopa snadno zmizí.“

„Popřemýšlej tedy o tom,“ navrhla mu. „Situaci na Zemi přece nejlíp rozumíš ty. Já se dnes na Zemi moc neobjevuji, spíš bych zařídila ty vycházky na Orizemi.“

„To můžeš taky,“ souhlasil. „Taky něco vymyslím. Ale měli bychom to říci našim. Vsadím se, že se naše máma už nemůže dočkat, až nám bude pomáhat.“

„My to snad zvládneme i sami!“ namítna.

„Zvládneme,“ přisvědčil. „Ale naši už se těší, až budou rozmazlovat.“

„To tak!“ zakabonila se. „Naše dítě nikdo rozmazlovat nebude!“

„To se pleteš!“ zasmál se. „My dva nikoho rozmazlovat nebudeme, ale rozmazlování je přece odjakživa výsada babiček a dědečků! Ti na to mají právo! Samozřejmě jen když nebydlí pohromadě všichni v jednom bytě, ale naši budou na Orizemi, to je dost daleko. Uvidíš, jak se všichni budeme těšit na každou návštěvu!“

„Vidíš – a naši o to přijdou!“ zakabonila se. „Nešlo by jim nějak ten trest zkrátit?“

„To by tedy nešlo,“ zvážněl. „To by nebylo spravedlivé. A jestli chceme spravedlnost na Zemi zavádět, musíme ji především sami dodržovat. To bychom byli na úrovni soudců, kteří si ji ohýbali podle potřeby. My takové soudce potřebujeme nahradit a proto musíme být lepší.“

„A nešlo by přezkoumat, jestli se od té doby třeba nezměnily sazby?“

„Jo, šlo,“ odfrkl si. „Shodli jsme se na tom, že nebudeme používat zpopelnění po deseti tisíci letech Pekla, ale sazba trestů se úměrně prodlouží. To je ale jediný rozdíl.“

„To ale naši přijdou o veškerou výchovu a rozmazlování vnoučat!“ vzdychla si.

„Přijdou,“ pokýval hlavou. „Je mi jich trochu líto, ale uznej sama, buď je spravedlnost stejná pro všechny, nebo není žádná. Trest jim vyměřovali ještě gufyrové, měnit ho nesmíme.“

„Budou mít další důvod proklínat mě,“ vzdychla si.

„Nebudou,“ objal ji. „Vyčítat to mohou jedině sobě.“

„To je neznáš... až se to dozvedí... budou mě nenávidět!“

„Myslím, že ne,“ těšil ji. „Ti, kdo se vracejí z Pekla, jsou obvykle velice mírní. Na všechny tam nejvíc působí, když se porovnávají mezi sebou a nezbývá jim než uznat, že si spravedlivý trest zavinili sami. Baval jsem se o tom dlouho s Břetou Kovářem, má to z první ruky.“

„Baval ses s ním i o našich?“

„Ne, jen obecně,“ ujistil ji. „Víš, že tam jsou tvoji rodiče, ale i on trvá na tom, že spravedlnost musí být, jinak to nemá smysl.“

„Já vím, byli příšerní...“ vzdychla si. „A já taky...“

„Byla jsi,“ přikývl. „Ale už nejsi. Měla jsi kliku, že jsi za žádné lumpárny nemohla. A za svou tehdejší pýchu jsi už byla vytrestaná víc než dost!“

„Uvidíme,“ usmála se.

Škarohlíkové samozřejmě předpovídali, že tahle vláda dlouho nevydrží.

Prozatímní Vinohradská vláda nejprve zrušila ministerstvo obrany. Převedla z jeho působnosti pod Památkovou péčí Vojenský historický ústav a správu vojenských újezdů, aby se zachovaly jako památka na armádu v současné, neporušené podobě. Dočasně obnovila i ministerstvo pro správu národního majetku, dříve určené k jeho velkorysému rozkrádání a po zprivatizování neboli úplném rozkradení zrušené, a svěřila mu majetek armády, aby ho někteří šikulové rychle nerozkradli. Dala ale konkrétní objekty na starost jednotlivým úředníkům s tím, že oni budou osobně zodpovídat za škody. Nelíbilo se jim to, ale buď takový úkol vzali, nebo mohli dobrovolně odejít.

Poslední činností ministerstva měl být návrat českých vojenských jednotek ze zahraničních misí. Ukázalo se ale, že ani to nebyli schopni generálové zařídit. Pro návrat vojáků neměli vhodná letadla, neboť ta, která pro tento účel nakoupili, neměla potřebnou kapacitu a navíc byla neschopná tak dlouhého letu.

Problém ale velice rychle vyřešil Standa. Požádal o pomoc Fritze Pilze, který mu dodal stovku dobrovolníků a ti během jediné minuty přenesli všechny vojáky do Čech. Ponechali na místě jen veškerý materiál a vojenskou techniku – někde se opuštěného materiálu ujali vojáci spřátelených armád, jinde byli rychlejší místní lidé. Jen lékaři dostali předem příkaz dopravit veškerou lékařskou techniku do nejbližší místní nemocnice, než je Fritzova stěhovací parta odnese domů do Čech.

Dosavadní zaměstnanci ministerstva obrany uspořádali proti jeho rušení demonstraci. Byla to úchvatná přehlídka uniforem podplukovníků, plukovníků a generálů, mávajících transparenty proti vládě, která podle nich »zrazuje národ a prodává ho cizí moci«, jakoby oni sami cizí mocnosti nikdy nesloužili a chránili jen vlastní národ. Mezi demonstranty byli

i vojáci v maskovacích uniformách, kteří se náhle ocitli bez práce – a zejména bez skvělých výdělků, příplatků a náhrad na zahraničních misích. Odmítali připustit, že si jako okupanti nebyli nikde jistí životem, zatímco v Čechách jsou v bezpečí, nehledě k tomu, že konečně přišli o hanlivé označení »okupant«. Nejčastějším slovem na jejich transparentech bylo »zrada« – zrada národa, spojenců, mezinárodních závazků, nebo dokonce i zrada celé pozemské civilizace.

Demonstranti uspořádali pochod Prahou, zakončený na Vinohradech u kanceláře Prozatímní vlády, kde předali do rukou Ivana Derky petici za záchranu armády České republiky, »jediné záruky svrchovanosti naší země i celé euroatlantické civilizace«. Ivan petici s vážnou tváří převzal, ale ujistil demonstranty, že armády už nebudou mít na Zemi takové uplatnění jako dosud.

„Nastává věk míru!“ oznámil jim. „Bude konec válek, a s nimi i konec armád.“

„Nenechte se vysmát!“ odpověděl mu už trochu prošedivělý generál. „Válka bude, to je jasná věc! A když ne letos, tak do tří let určitě! Myslíte si, že bude ve světě mír?“

„Myslíme si to,“ odvětil klidně Ivan.

„Tak na to klidně zapomeňte!“ odvětil generál. „A podáváme na vás všechny trestní oznámení za destrukci naší armády. Vždyť je to naprosto jasná, neoddiskutovatelná velezrada!“

„Podejte – máte-li ještě kam,“ přikývl vážně Ivan.

=*=

Vinohradská vláda zrušila výsluhy vojákům i příslušníkům Policie, včetně těch odcházejících do zaslouženého důchodu. Místo toho některým, zejména odborníkům, nabízela prodloužení aktivní služby, když podstoupí lékařskou kúru na prodloužení věku v mimozemských lázních. Nabízeli ji i jejich rodinným příslušníkům, aby se necítili odstrčení. Slibovali všem omlazení,

jaké je možné dosáhnout jen na Orizemi – o dvacet až o čtyřicet let.

To vypadalo opravdu lákavě. Kdo by takovou nabídku nepřijal? Přijali ji prakticky všichni, komu to na pohovorech o dalším setrvání ve službě nabídli. Všichni, kdo se z mimozemských lázní vrátili, se s očima navrch hlavy dušovali, že se po lázeňské kúře cítí jako znovuzrození. Také jejich manželky se mezi kamarádkami přímo rozplývaly chválou o zázračných lázních.

Byla to pravda, ačkoliv lázně samotné neměly tak zázračný vliv jako ovladače lizidů, které při té příležitosti všichni dostali. Pobyt v přímořských lázních byl vlastně pouhá rekreace, ale poskytl čas, aby se tyto změny projevíly. Pak už neměl nikdo pochyby.

Policii ale čekaly změny, které se policistům nelíbily. Odpor vzbudil především zákaz použití střelných zbraní ve všech případech s výjimkou nutné sebeobranu anebo obrany života jiných osob.

„Jak se máme postavit zločincům, když nesmíme použít zbraň?“ tázali se na školení, které pro ně připravili experti na Orizemi. Tu otázku slyšeli na každém kursu, pořádaném obvykle pro dvacet policistů, a právě tak stereotypně na ni odpovídali.

„Rationy jsou spolehlivá obrana proti střelným zbraním. Kromě toho jsou podstatně rychlejší i obratnější než automobily. Rationem dohoníte zločince i když vběhne do podchodu. Můžete se mu tam postavit, přehradit mu cestu a nemusíte si všímat střelby. Navíc dostanete *ovi*. Těmi si můžete přivolat naše přepadová komanda a ta už se postarají i o největší násilníky.“

„To máme jen připravovat půdu pro vaše komanda?“ nelíbilo se policistům.

„Předpokládáme, že většinu pachatelů zadržíte vy,“ dostali pokaždé stejnou odpověď. „Když ale zjistíte, že máte proti sobě ozbrojence, pozvěte si na ně mimozemské komando a jen se

snažte neztratit je z dohledu. Autem, lodí ani letadlem racionu neutečou a naše komando si s nimi poradí. Mimozemská komanda mají silnější prostředky, jaké ani neznáte. Umí procházet zdmi, jsou podle potřeby neviditelná, takže si poradí i s ozbrojenými zabarikádovanými únosci, držícími rukojmí. Proti vám mají jen jednu nevýhodu – na všechny zločiny je jich zatím málo.“

„A menší přestupky budeme řešit jako dřív, nebo i v tom mají být změny?“

„Budou,“ ujišťoval je expert. „Žádný přestupek nebudete řešit napomenutím – pokud nepůjde o případy, nad kterými se dají přimhouřit oči, jako jsou klukovské pranice nebo okno vykopnuté při fotbalu míčem. Ale počínaje kapesními krádežemi budete pachatele předávat našim soudům.“

„To je nesmysl,“ hlásil se jeden z policistů. „Kapsáři jsou fikaní a není vůbec snadné usvědčit je. Chytíte kapsáře za ruku, on odhodí peněženku komplicovi a ten s ní mžikem zmizí v davu. Bez důkazu se vám pak kapsář vysměje do očí. A když ho přece dostanete, je škoda tak malá, že je to jen na malou pokutu – škoda s nimi práce!“

„To nebude škoda práce,“ ujistil policisty expert. „S důkazy si hlavu lámat nebudete. Vaším úkolem je chytit pachatele a to tak, abyste si vy sami byli jistí, že je to skutečný pachatel. Předáte ho našemu soudu a ten už se o něho postará.“

„Co s nimi ale dělá bez důkazů váš soud? To bych nechtěl vidět! Odsuzovat bez důkazů přece není spravedlivé, i kdyby šlo o skutečného darebáka!“

„Nahlédneme do jeho minulosti,“ dostali vysvětlení. „To je stejně nezpochybnitelné, jako jiné hmotné důkazy. Tak ani nemůžeme odsoudit nevinného. Když někoho seberete omylem, vrátíme ho bez trestu a budete se mu muset omluvit. Kromě toho berou naše zákony do úvahy nejen přestupek nebo trestný čin, ale

i jeho historii. Víte přece, že se budou dávat přísnější tresty za opakované činy, než při prvním uklouznutí.“

„To znamená, že povedete nějakou databázi přečinů?“

„Mohli bychom, ale není to nutné. Když nám předáte pachatele, zjistíme si celou jeho historii a spočítáme mu všechny dosavadní zlodějny, dokonce i ty, na které se dosud nepřišlo. Může jich mít na svědomí tolik, že to vydá na nepodmíněný trest. Na to by databáze přestupků nestačila, nahlížení do minulosti je v tomto směru dokonalejší.“

„Vy dokážete vidět do minulosti každého člověka?“

„Máme takové možnosti,“ ujistil je expert.

„To by... to by byl opravdu příšerný nástroj!“ zarazil se jiný policista. „To by se dalo zneužít, že by byl proti tomu Orwell selanka!“

„Proto to zatím nedostanete,“ řekl expert.

=*=

Druhé rušené ministerstvo bylo ministerstvo spravedlnosti.

Tady vlastně nešlo o úplné rušení, jen o předání agendy mimozemské spravedlnosti. Budovy soudů tentokrát zůstaly na svém místě a dokonce i věrné svému účelu, vyměnili se jen zaměstnanci. Na svých místech zůstaly uklízečky a údržbáři, zatímco soudci a advokáti museli budovy vyklidit jako při exekučním řízení. Protesty soudců ani soudních úředníků neměly účinek. Na vyklízení se podílela Policie České republiky. Většinou dost neochotně, neboť ani policistům se nelíbilo převzetí soudu mimozemšťany, ale neměli na výběr. Mohli by jediné odejít z řad Policie, ovšem bez výsluh.

Po straně si někteří soudcům, opouštějícím budovy soudů, postěžovali, že ani jejich postavení není za nové vlády záviděníhodné, ale většinou mlčeli.

Honosné soudní budovy zůstaly po odchodu právníků skoro prázdné. V každé budově zůstal jen jeden zmocněnec

mimozemského soudu. Jeho úkolem bylo prozkoumat staré, nevyřízené spisy, připravit řízení a předvolat obě strany k jednání.

To však bylo na pozemské poměry velice nezvyklé. Když se obě strany, žalující i žalovaná, na předvolání dostavily k soudu, zmocněnec jednoho po druhém záhadným, bleskurychlým způsobem odnesl na jakési neznámé místo – údajně mimo Zemi, ale nebylo čím to potvrdit – kde obě strany podstoupily záhadný výsledek, ze kterého si nikdo nic nepamatoval. Pak se setkaly před soudcem, kde si vyslechly rozsudek.

První jednání obvykle končila poměrně smírně. Soudce oběma stranám oznámil rozsudek – jedna z nich obvykle zajásala, druhá odcházela zachmuřeně, nicméně se zpátky na Zem do budovy soudu vrátily obě. Zmocněnec jim k rozsudku přidal poučení. Vzhledem k nepochybnému zjištění skutečností je rozsudek konečný a neodvolatelný a rozpory, zjištěné během výslechu, dávají soudu oprávnění vyslovit oběma stranám důrazné varování před podáváním křivých svědectví. Poprvé to projde bez trestu, ale při opakování křivých svědectví budou tresty i za ně.

Několik desítek lidí se však už z mimozemského výslechu nevrátilo a zástupce na Zemi musel místo nich doručit do jejich bydliště jen oznámení, že se dotyčný vrátí až po odpykání trestu. Byla to často nenadálá rána pro jejich rodiny, ovšem často bylo znát, že to rodina už tak nějak čekala.

U osamělých trestanců pořídil orizemšťan pod dohledem policisty soupis majetku a předměty, které se daly považovat za památeční, odvezl racionem do úschovy na Orizemi. Ostatní majetek pak komisionálně zničil.

„Proč to ničíte?“ ptali se policisté, kteří tomu přihlíželi poprvé.

„Nemá smysl věci uchovávat,“ odpovídal zpravidla zástupce mimozemského soudu. „Až se odsouzený vrátí z výkonu

trestu, dostane podle seznamu všechno nazpět. Ale pro nás je jednodušší všechen majetek znovu vytvořit než něco skladovat – skladujeme jen skutečně památeční předměty, písemnosti, dopisy a suvenýry. Kromě toho nepovažujeme za vhodné některé předměty skladovat. Například tento automobil. Dnes je to luxusní, drahé Audi, ale až se odsouzený vrátí, byl by to už jen muzeální kousek.“

„Dobře, ale proč ty věci neprodáte v dražbě? Mohly by přinést ohromné peníze!“

„Vy jste si nevšimli, že nám vůbec nejde o peníze?“ usmál se orizemšťan na policistu.

„Mohli byste je věnovat na charitu!“ nedal se policista. „Bezdomovci by vám byli vděční!“

„Nevšimli jste si, že jsme veškerou charitu v Čechách prakticky zrušili?“ otázal se s úsměvem policistu. „Charita je podle našeho přesvědčení špatné řešení problému chudoby. Pomáhá lidem jen přežít, ale ponechává je na ulici nebo pod mostem. My jsme těm lidem pomohli začít nový život. Ti mladší od nás dostali práci, starší ubytování a prostředky k důstojnému životu, aby nebyli odkázaní na charitu a jiné pokrytecké aktivity.“

„Proč pokrytecké?“ urazil se policista.

„Protože nic neřeší,“ odvětil orizemšťan. „Proč dávat lidem almužny a přitom je ponechávat na ulici nebo pod mosty? Vrcholem pokrytectví je exekutor, přispívající na charitu, aby umlčel své černé svědomí. Stejně jako ti, kdo lidi okrádají jinak, i když vždycky podle nějakých pokřivených zákonů. Charita je zkrátka pokrytecká záplata na vředy tohoto světa.“

„Takže vy na bezdomovce nepřispíváte? Ani na nemocné a postižené?“

„Zásadně ne!“ odvětil orizemšťan. „Kolikrát jste v Čechách pořádali sbírky na drahé léčení dětí, které správně měla platit zdravotní pojišťovna, ale odmítla to, protože by to bylo podle mínění ředitelů příliš drahé? Kolikrát lidé sbírali po korunkách na

»Konto Míša«, určeného na zakoupení předraženého přístroje, za jehož používání dostávaly nemocnice těžké peníze a poskytovaly léčení jen vybraným pacientům, »aby ušetřily«? My takové pokrytectví odmítáme. Nemocné uzdravujeme a postiženým pomáháme, aby byli zase normální. Naše léčení vrací slepým zrak, hluchým sluch a bezdomovcům dáváme domov. Charita je podle nás naprosto zbytečná. A ruku na srdce – kolikrát pomohou monstrózní akce jen k výdělkům pořadatelům a účinkujícím, ale na ty nejpotřebnější pak zbude opravdu jen málo.“

„Takže vy dáváte bezdomovcům domov? Ale jak? Kde jste na to vzali?“

„U nás na Orizemi to není žádný problém,“ usmál se opět orizemšťan. „Na Zemi to zavedeme také. Ale stačilo by, abyste zrušili války a armády a bylo by i na Zemi snesitelně.“

„Proto jste začali zrušením české armády? Neobáváte se, že nás někdo ze sousedů přepadne?“

„Ne, neobáváme se toho,“ přikývl orizemšťan.

„Na vašem místě bych si tím tak jistý nebyl!“ vrtěl hlavou policista.

„Nebojte se,“ uklidňoval ho orizemšťan. „Nikdo si na nic nekalého netroufne. A kdyby se o to přece jen někdo pokusil, nic nedokáže.“

„A co byste dělali, kdyby to někoho přece jen napadlo? Nebylo by to v Čechách poprvé!“

„Nikomu nezkřívíme ani vlas na hlavě, ale jsme schopní zlikvidovat v rekordně krátké době větší armády, než si umíte představit.“

„To bych chtěl vidět!“ pochyboval policista.

„Tak mějte oči otevřené,“ vyzval ho orizemšťan. „Máme zprávy, že se kolem hranic České republiky rozmisťuje několik divizí NATO. Nejspíš si na vpád netroufnou, ale kdyby se přece jen odvážili, pak uvidíte fofr, jaký nikdo nečeká. A nejméně oni sami.“

„Vy už máte nějaké takové zprávy?“ vydechl překvapením policista.

„Bohužel - máme.“

„A ponechávají vás v klidu?“

„Jistě,“ přikývl orizemšťan.

=*=

Exkurze

Skupina vyplašených lidí, většinou v uniformách vyšších důstojníků a generálů, ale i civilistů a dokonce i několik žen, se tísnila v jednom houfu ve velké čekárně. Takový dojem budila rozsáhlá prosklená hala, kde se nacházeli. Stálo tu několik desítek čalouněných laviček a křesílek, ale nic, co by připomínalo její skutečný účel. Nejvíce se podobala letištní hale – jenže za prosklenými stěnami nebyla ranvej. Nebyly tu ani koleje nádraží, ani nástupiště autobusů, o přístavním molu nemluvě. Kolem dokola se rozprostíralo něco připomínajícího hrozný sen, přímo noční můru. Plochá krajina jednotvárné žlutohnědé barvy kamenného vzhledu, jenže všude z kamenů stoupaly pramínky dýmu, mezi nimiž probleskovaly modravé ohničky. Nízké mraky nevypadaly jako běžné dešťové, ale jako závoj kouře nad obrovským požářištěm.

Uprostřed haly stála na širokém žulovém podstavci socha z černého kamene. Nepředstavovala člověka, nýbrž jakousi strašlivou bytost. Její plochá hlava měla obrovskou půlkruhovou tlamu plnou ostrých zubů, na rukou i nohou měla drápy. Socha mohla být i z nějakého kovu, nebo jen natřená lesklým černým lakem – důležité bylo, že byla černá a lesklá jako ebenové dřevo.

Dívka oblečená do květovaných světlých letních šatů, která se náhle objevila na kamenném podstavci před sochou, působila svým kontrastem s nevlídností haly až pozemsky mile. V hnědých vlasech měla velikou žlutou růži a na nohou drobné botky bez podpatku. Obličej měla až dětsky milý, bez vyzývavého líčení a zblízka byl vidět i malý křížek, zavěšený na jejím krku.

„Zdvořilost mi velí říci vám: Vítejte!“ oslovila vyplašený houfec lidí. „Ale povinnost mi velí říci to uvítání celé. Tak tedy: Vítejte v Pekle!“

První větu přijali oslovení se zřetelnou úlevou. Poslední věta však mezi nimi způsobila menší paniku. Houf se ještě více sevřel, jako kdyby si všichni mysleli, že tak mohou lépe čelit nebezpečí.

„Můžete děkovat osudu, že je vaše návštěva zde pouhou návštěvou – malým výletem do světa zatracených,“ pokračovala dívka jako by se nechumelilo a jako by neviděla paniku před sebou.

„Kdo jste?“ oslovil ji generál, stojící v čele houfu.

„Jmenuji se Růžena Krčmářová, ale na tom nezáleží,“ odbyla ho dívka. „Nepatřím do zdejšího světa, jen mě pověřili dělat vám tady hostesku. Doufám, že aspoň víte, proč tu jste?“

„To nevíme!“ vyštěkl na ni generál. „Nevíme kde jsme, ani proč tu jsme!“

„Ach jo!“ vzdychla si Růžena. „Takže vám nic neřekli? Co se dá dělat, vysvětlím vám to sama, ačkoliv – velkou radost z toho nemám.“

„Říkala jste něco o tom, že tohle kolem je... peklo?“ zeptal se netrpělivě generál.

„Tím tedy začneme,“ přikývla. „Svět kolem nás se jmenuje Peklo. Není to ale původní peklo vašich praotců. To ještě spravovali gufyrové – než bych vám je zdlouhavě popisovala, vypadají jako socha za mými zády.“

„Dáblové!“ zaječel kdosi z davu.

„Tak jim říkali vaši předkové,“ souhlasila klidně dívka. „Také vás jistě naučili považovat je za čisté zlo. Vyvracet vám to nebudu, jen k tomu dodám, že je považujeme za vzor spravedlnosti.“

„Dáblové – a spravedliví?“ zapochyboval kdosi.

„Ano, spravedliví,“ trvala na svém. „Spravedlivě trestající darebáky za lumpárny, které si trest bez nejmenší pochyby zasluhují. Člověk s čistým svědomím se jich ale obávat nemusel.“

„Dobře – ale co my tady?“ ozval se někdo až zezadu.

„Protože jste, ačkoliv si to nejspíš ani nechcete přiznat, velice horkými kandidáty na trvalý pobyt v tomto nevládném světě,“ pokračovala trochu tvrdším tónem.

„To není možné!“ nesouhlasil kdosi. „Jste přece poctiví a věrní křesťané!“

„Vy?“ rozesmála se Růžena. „Nepatříte náhodou k politickým a vojenským špičkám, které právě chystají další válku? Jako křesťanům vám vůbec nic neříká příkázání »Nezabiješ«?“

„Ale to je přece něco úplně jiného!“ ozval se kdosi.

„Ba ne, vážení!“ nedala se dívka. „Právě tohle příkázání platí stejně pro vás jako pro každého. Chystáte se zabíjet, vážení, uvědomte si to! Tak se pojd'te podívat, co vás tady čeká.“

„Nás?“ ozvala se nesouhlasně jakási žena v modrých šatech.

„I vás, paní generálmajorko!“ otočila se k ní Růžena. „Vy byste tu už mohla rovnou zůstat, máte na svědomí velice aktivní účast v minulé válce, ale to se týká většiny a naši Vědoucí vám chtějí dát poslední příležitost. Posad'te se všichni tady na tuhle řadu sedaček, něco si prohlédnete!“

Ukázala jim na dlouhou řadu sedaček podél nejdelší stěny.

„A co když odmítneme?“ zpěchoval se generál, zřejmě už se trochu otřepal.

„Pak ten výlet prožijete vleže a v nepohodlí,“ varovala ho Růža.

Posadit se nebylo nepříjemné, sedačky byly měkké a pohodlné, takže se všichni po menším strkání usadili. Až na generála, zřejmě se rozhodl i nadále vzdorovat.

Jenže nepočítal s tím, že se podlaha pod ním znenadání prohne a sroluje. Sedačky, uspořádané do dlouhé řady, se trochu zhouply, ale generála to povalilo na podlahu... která ani podlahou nebyla, protože byla průhledná a vůbec nepůsobila hmotně.

Růžena Krčmářová na ní stála jakoby nic, ale pod generálem klouzala jako namydlená.

„Varovala jsem vás!“ opakovala Růžena. Pak se ale nad tlustým generálem slitovala. Klouzající podlaha se pod ním vymrštila a generál přistál přímo do poslední neobsazené sedačky.

„Poletíme teď ke kotli číslo osm,“ oznámila sedícím, jako kdyby je provázela na vyhlídkové jízdě městem. „Ten vás bude zajímat nejvíc. Pykají v něm trestanci za válečné zločiny, v našem pojetí jsou to veškeré vraždy spáchané za války, kromě případů čisté sebeobraný.“

Hala se znenadání rozevřela jako tlama velryby a dlouhý průhledný doutník s řadou sedaček vzletěl šikmo vzhůru. Prorazil clonu kouře a zakrátko se vznášel nad černými mraky. Až shora bylo vidět, že to nejsou mraky – i tmavá mračna jsou z letadla bílá jako vata, tyhle byly černé i shora.

Průhledné doutníkovité letadlo se rozletělo vpřed, ale pak plynule zajelo pod černé mraky. Když se dostali pod ně, spatřili údolíčko kruhového tvaru plné ohňů a v něm pohybující se postavy v černobíle pruhovaných vězeňských oděvech. Přenášeli velké kameny z jedné hromady na druhou.

„Jak vidíte, nikdo se tu nenudí,“ ukazovala svým klientům průvodkyně Růža. „Možná se vám zdá zdejší práce nesmyslná, ale není tomu tak. Smyslem zdejší práce není dělat něco užitečného. Na to vězně nepotřebujeme. Zdejší trestanci dřou jako koně, žádné vylehávání na kavalcích. Přispívá to k jejich nápravě, zejména když vědí, že tu jsou spravedlivě.“

„A co kdyby někdo odmítl pracovat?“ zeptal se tlustý generál.

„Na to mají právo,“ přikývla Růža. „Ale kdo nepracuje, dostane stravu, která chutná možná vepřům – ačkoliv ani tím si nejsem jistá. Ani ostatní tu nemají švédské stoly, ačkoliv někteří byli na luxusní rauty zvyklí. Kdo ale nepracuje, má smůlu. Hlady

tu nikdo neumře, ale jídlo může být buď slušné, nebo odporné. Proto se tu také nikdo neulejvá.“

„A říkáte, že tu jsou váleční zločinci?“ zeptal se generál.

„Některé jste mohl znát i osobně,“ sdělovala mu Růža. „Je tu i váš bývalý prezident, máme tu i jednoho vašeho generála. Nevím, jestli o tom víte, ale ve Španělsku se jeden váš generál ztratil – dostal celkový trest asi pět set let v Pekle, tak si to tady užívá.“

„Náš prezident je tady také?“ zamračil se generál.

„Ten přece vydal povely k zahájení války,“ připomněla mu Růža. „Válka je nejtěžší zločin, za její zahájení je trest jako za hromadnou vraždu všech, kdo v té válce zahynou. Váš pan prezident už z Pekla nevyjde, i kdyby v něm měl trpět deset tisíc let.“

„Tolik se přece nikdo nedožije!“ namítl generál.

„V našich světech lidé žijí déle,“ ujistila ho Růžena. „Dožíváme se deseti tisíc let. Ale váš prezident tak dlouhý život stráví v Pekle – jako každý, kdo zavíní válku. Na vašem místě bych si něco takového moc dobře rozmyslela.“

„My ale tu válku nezaviníme!“ namítal generál. „Jen plníme smlouvy o vzájemné pomoci.“

„A on vás do Čech někdo pozval?“ obrátila se k němu.

„Jistě,“ odvětil generál. „Prezident České republiky poslal do Bruselu dopis...“

„Jestli jste viděl nějaký dopis, pak byl podvržený,“ zarazila ho Růžena. „Není tomu tak.“

„To ale nám vojákům nepřísluší zkoumat!“ odsekl generál.

„Obávám se, že viníka už před Peklem nic nezachrání!“ řekla Růžena. „To bylo nejen porušení příkázání »Nezabiješ«, ale navíc ve spojení s příkázáním »Nepodáš křivého svědectví« a vzhledem k závažnosti takového podvodu... no, nechtěla bych být na jeho místě. Ale i vy si musíte uvědomit, že je zločin

vyvolat válku na základě falešného svědectví! Proto je tu i váš bývalý prezident!“

„Nemůžeme přece zkoumat pravdivost kdejakého reportu!“ opakoval generál.

„Válka je zločin, ať je příčinou cokoliv. Jedinou polehčující okolností je napadení vlastní země. Napadl vás snad někdo?“

„Podle smlouvy stačí napadení kterékoliv země naší aliance!“ prohlásil pevně generál.

„A která země vaší aliance byla napadena?“

„No přece Čechy!“ řekl generál. „Napadli jste je a my jim musíme přijít na pomoc, jak to stojí v naší základní smlouvě.“

„Čechy jsme vojensky nenapadli, ani to nemáme v úmyslu,“ odvětila Růžena. „České republice jen pomáháme se spravedlností, ale i my jsme Češi, takže je to naše vnitřní záležitost. Vás nikdo do Čech nepozval a nepozve, takže by váš vpád znamenal válečné přepadení České republiky. Pak se tu ale ocitnete všichni. Poletíme se ještě podívat na ubytování zdejších vězňů, ano?“

Průhledný doutník se otočil a popoletěl, tentokrát jen pár desítek metrů.

„Tohle je noclehárna vězňů,“ ukázala jim na šestihranné buňky, naskládané v několika řadách nad sebou. „Jak vidíte, je téměř vyloučeno, aby se vězňové vzájemně šikanovali. Moc pohodlí tam nemají, ale zdejší trest nepředpokládá pohodlí, jsou rádi, že neleží na tvrdém. Tahle noclehárna má jednu výhodu – není v ní zima. Jednak se tady nestřídají roční období, ale zejména, nedaleko odtud je činná sopka, která ohřívá vzduch. I když, pravda, jsou v něm stopy síry.“

„A v tomhle živoří i náš bývalý prezident?“ zděsil se generál.

„Jistě! Je to přece hromadný vrah, provinil se zahájením války a nebyla to obrana domova!“ odvětila. „Prohlédněte si to tu dobře, pořád je pravděpodobné, že se sem dostanete i vy. Na

rozdíl od starodávných představ o pekle se sem můžete dostat už zaživa, my dnes nečekáme, až provinilec zemře uctíváný a v přepychu. Sazby jsou poměrně mírné, dvacet let za každou vraždu, ale když vydáte povel k útoku celé divize, může vám to během hodiny vydat na deset tisíc let těžké práce ve zdejší prostředí.“

„A ještě odsud nikdo neutekl?“ zajímal se jakýsi brýlatý civilista.

„Každým rokem se o to někdo pokusí,“ přikývla Růžena. „Většinou na to včas přijdeme a ještě jsou rádi, když je najdeme. Tady není kam utíkat. Uvědomte si – takhle vypadá celý zdejší svět, lepší to není nikde. Bez potravin a vody tu nikdo dlouho nevydrží. I v pozemských pouštích bývají oázy, ale tady není ani jediná. Tady není kam utéci.“

„Příšerný svět!“ otrásl se i generál.

„Není tak příšerný, jako pozemská bojiště,“ opravila ho Růžena. „Kam dopadají bomby, tam je milionkrát hůř. Na druhou stranu, tady to je statisíce let pořád stejné.“

„To je opravdu hrozné!“ ozvala se i jakási poměrně mladá žena.

„Proč tedy podporujete válku, paní?“ obrátila se k ní Růžena. „Proč je ve vás taková nenávisť, že jiným lidem přejete horší peklo než tohle? Jestli vás ta nenávisť přivede až sem, nestěžujte si na nepřízeň osudu. Všichni zdejší trestanci si zdejší pobyt zasloužili, nebyla byste výjimkou.“

„A co máme podle vás dělat?“ zeptal se jí trochu otřesený brýlatý civilista.

„Kdo o válce rozhodujete, rozmyslete si, zda vám tisíce let v Pekle stojí za jedno krátkodobé vítězství,“ opáčila Růžena. „Kterého si nejspíš neužijete, my teď máme konečně volné ruce v trestání hříšníků hned jak se proviní.“

„Ale vy jste říkala, že do tohoto světa nepatříte!“ pokusil se jí generál chytit za slovo.

„Nepatřím sem do Pekla,“ opakovala Růžena. „Jen tady zaskakují. Tady zůstalo jen pár hlídačů, vězňové beztak nemají kam utíkat. Všichni zdejší hoši se již připravují na vaši ofenzívu do Čech. Očekáváme veliký přísun trestanců, takže staví tisíce dalších nocleháren, podobných téhle. Vojáci jsou v každé válce vystresovaní, často střílí po všem, co se pohne a počty obětí pak rychle narůstají. Donedávna jim to procházelo, vítěze nikdo nesoudil, ale to se teď dramaticky změní. Už nejbližší válka dopadne jinak než všechny předešlé. Už protože její původci skončí velice rychle tady.“

„Vy jste dosud nikde nezasahovali?“ zeptal se generál.

„Nezasahovali,“ přikývla Růža. „Neměli jsme několik tisíc let na Zem přístup. Ale to se právě nedávno změnilo. Jsme opět na Zemi s mimozemskými zkušenostmi, odhodlaní zasahovat ve jménu spravedlnosti. Nedoporučuji vám ignorovat nás. Vrátime vás domů, ale chápejte tento výlet jako poslední varování. Teď už přijde po každém zločinu trest. Jaký – o tom jste právě získali představu. Dál už to bude záviset především na vašem rozhodnutí. Uvědomte si, že rozhodujete nejen za sebe, ale i za vaše vojáky. Každá zbytečná smrt padne na ně i na vás, ale oni na tom budou poměrně lépe, budou pykat jen za ty oběti, které sami zamordují. Vy budete pykat za všechny. Obvyklá sazba je dvacet let v Pekle za každého mrtvého. Když vaši vojáčky zabijí tisíc lidí, můžete se těšit na deset tisíc let tvrdé nucené práce v dráždivém sirnatém vzduchu. Nepochybuje o tom, že si tady všechno poctivě odpykáte. Uvažujte o tom!“

„A vy chcete říci, že když nezačneme válku, bude všechno v pořádku?“

„Všechno ne, ale naši Vědoucí se rozhodli pro tento druh amnestie,“ řekla Růžena. „Kdo se ode dneška neproviní, nebude za minulé zločiny trestán. Kdo se proviní, tomu se započítají i ty minulé. Sami si spočítejte, kolika tisíciletím v Pekle se ještě můžete vyhnout. Je to vstřícné, nemyslíte?“

„Takovým vyhrůžkám říkáte vstřícné?“ vyjekl kdosi.

„Vstřícnost můžete vidět v odpuštění zločinů minulých, ačkoliv jich už jistě máte dost. Ovšem jen když k nim už nic nepřidáte. To je ta vstřícná podmínka, kterou můžete sami ovlivnit.“

„My vojáci musíme poslouchat nadřízené!“ namítl šedivý generál.

„Nemusíte!“ řekla Růžena. „Vy na vrcholu armád se už přece rozhodujete sami. A můžete také opustit armádu. Doporučila bych vám to. Armády nemají budoucnost.“

„To nemůžete myslet vážně!“ rozčílil se generál.

„Myslíme,“ řekla. „Uvidíte!“

=*=

Příštího týdne se stala nevidaná věc.

Evropská komise pozvala do Bruselu na jednání šéfa kanceláře Prozatímní vlády Ivana Derku, ačkoliv dosud neměl s Evropskou unií nic společného.

Ivan pozvání přijal a požadoval upřesnění, kam se má dostavit.

„Nestarejte se, naše ochranka si vás na letišti vyzvedne,“ odpověděla mu úřednice s poměrně milým hlasem.

„Nepoletím na letiště,“ překvapil ji trochu.

„Vy se chcete zdržovat vlakem? Nebo dokonce autem?“

„Mám vlastní letadlo,“ ujistil ji. „Určete mi budovu, před kterou se dá zajet automobilem a já se tam dostavím.“

„Ale to není jen tak,“ divila se. „Soukromé letadlo... no jestli je máte, pak jistě víte, jak je to dnes s povolováním, ale na letišti v Bruselu není volné místo, budete s tím mít jistě problémy...“

„Opakuji, nepřiletím na letiště, ale přímo před budovu,“ upřesňoval.

„V tom případě bych vám doporučila nejbližší heliport, je...“

„Heliport mě nezajímá,“ přerušil ji. „Mimozemské dopravní prostředky nepotřebují letiště ani heliporty. Když bude třeba, vletím vám přímo do okna – ale vy asi máte klimatizaci a neotvíratelná okna. Tak mi, prosím, určete tu budovu a já už tam přiletím.“

Zatímco úřednice zmateně popisovala budovu, Ivan ji sledoval na vlastní elektronické mapě. Trochu se ušklíbl, když spatřil záchytný bod práta nedaleko od cíle.

„A ještě – kdy mám přiletět?“ zeptal se ještě.

„Co nejdřív,“ ujistila ho. „Nejlépe by bylo ihned spěchat na letadlo, ale snažte se stihnout to aspoň do zítřejšího rána, nebo na vás bude muset spousta lidí čekat.“

„Stačí, když se tam objevím za půl minuty?“ zeptal se jí.

„Nedělejte si ze mě legraci, prosím,“ napomenula ho uraženě.

„Nedělám si legraci,“ odvětil. „Jestli máte výhled před budovu, můžete mi zamávat z okna, už tady totiž stojím.“

„To není možný!“ vyhrkla.

„No, jestli výhled před budovu nemáte, můžete mi přijít naproti,“ ujistil ji. „Nedělám si vůbec legraci. Omlouvá vás, že jste se ještě nesetkala s mimozemskou technologií. Tak pojd'te, čekám!“

Když za chvíli vyšla před budovu mladá dívka a zmateně se rozhlížela, zamířil přímo k ní.

„Jste to vy, která se mnou před chvílí telefonovala?“ oslovil ji.

„Ale já... vy jste to sem stihl z Prahy? A kde máte to... letadlo?“

„Aha – jste to vy,“ oddychl si. „Jsem tady a letadlo už nepotřebuji. To snad stačí.“

„Jenže... měla jsem to zajistit nejdřív na odpoledne, teď tu ještě nikdo není...“ omlouvala se.

„Nevadí,“ usmál se na ni. „Zaveďte mě na místo, ať vidím, kde se bude jednat, a já přiletím, až se vám to bude hodit.“

„Vy to pokaždé stihnete za minutu?“

„Poprvé jsem to stihl za minutu před dům,“ přikývl. „Podruhé už to stihnu za nepatrný mžik přímo do místnosti. Opakuji – je to mimozemská technologie, zkuste se tomu nedivit.“

Dovedla ho až do nevelkého jednacího sálu.

„Tady s vámi chtějí jednat,“ ukázala mu. „Ale budou tu až po obědě. Jestli chcete, můžete si zatím někam zajít na oběd. Anebo, nejspíš to v Bruselu neznáte, pojdte se mnou do mé kanceláře, tady čekat by bylo únavné.“

„A co kdybych vás pozval do mé kanceláře v Praze?“ napadlo ho.

„No... někdy bych se do Prahy ráda podívala,“ zarazila se. „Možná napřesrok...“

„Pojďte teď hned!“ lákal ji s úsměvem. „Mimoprostorem jste určitě ještě neletěla! Ukážu vám Prahu třeba z letadla, nebo pěšky, jak chcete!“

„Teď hned?“ vytřeštila na něho oči. „Proboha, jak?“

„Takhle!“ objal ji – a rázem byli uprostřed Ivanovy kanceláře.

„Fuj!“ ujelo jí. „Co to bylo?“

„Cesta mimoprostorem,“ ujistil ji. „Jsme v mé kanceláři v Praze. Mimochodem, jak se vlastně jmenujete?“

„Mám takové divné jméno...“ zdráhala se. „Říkají mi Taša. Tasha Proskova. Asi to bude tím, že nejsem rodilá Belgičanka.“

„Tasha Proskova...“ opakoval po ní. „Není to Tasha vlastně Na-taša?“

„Je,“ pípla. „Jsem bývalá Ruska.“

„Príma,“ usmál se. „Bývalá Ruska... jakápak bývalá? Jako Ruska jste se narodila a jako Ruska vždycky budete. Já jsem Ivan

Derka a i když jsem přišel z vesmíru, jsem Čech. Co děláte v Belgii?“

„Hostesku,“ odvětila. „Nemohu za to, moji rodiče sem přišli za lepším, ještě když jsem byla malá. Hosteska je přece jen slušnější zaměstnání než ukazovat se v peep-show.“

„To jistě, ačkoliv peep-show je zase lepší než night-club, neboli nezakrývaný bordel. Mohu vám nabídnout kávu, nebo raději slíbenou prohlídku Prahy?“

„Raději tu prohlídku,“ řekla. „Leteckou, prosím, zajímá mě vaše mimozemské letadlo, pokud mi je chcete ukázat. Kávu si mohu dát i doma.“

„Dobře, v tom případě začneme skokem na Petřín, to je takový zdejší kopec. Dál poletíme.“

Opět ji rychle objal, ale to už stáli mezi stromy parku.

„Posad'te se!“ vybídl ji – a sám usedl jen tak do vzduchu. „Poletíme na okružní let Prahou!“

Chvilí nechápala oč jde, ale pak se také posadila jen tak – na jakési neviditelné polštáře. Spolu se vznesli do výšky, prolétli korunami stromů, které jim rychle uhýbaly větvemi – a na společném nic se pak vrhli šikmo dolů do údolí.

„Tohle je vaše letadlo?“ vydechla udiveně. „Takové... neviditelné nic? A to dole pod námi je opravdu Praha?“

„Jistě,“ přikývl. „Nalevo vidíte Hradčany – takový náš Kreml. A vpravo vidíte nejstarší část města, pro turisty nejzajímavější.“

Ukazoval jí nejbližší pamětihodnosti. Národní divadlo, Václavák.

„Víte – chtějí vám předat ultimatum,“ zvažněla najednou. „Chtějí, abyste jim už dnes předali všechny pravomoci. Od zítřka by chtěli v Čechách vládnout.“

„Nezbláznili se?“ usmál se na ni.

„Víte...“ obrátila se k němu, „Nesmím vám to prozradit, ale chtějí vám vyhrožovat obsazením země armádami NATO. Předpokládají, že po nenadálých vyhrůžkách couvnete.“

„Já to přece vím,“ usmíval se. „Vaši lidé ještě nevědí, že naopak couvnou vaše armády. Válka nebude, ani obsazení Čech. Mají štěstí, že my zatím nepožadujeme, aby oni odevzdali vládu nám. Nemáme ale čas zdržovat se s Evropskou unií.“

„To je přece nesmysl, ne?“ podívala se na něho nevěřicně. „Vy byste požadovali, aby Brusel odevzdal vládu nad Evropskou unií Čechám?“

„Jednou k tomu dojde,“ řekl s úsměvem. „Jenže to Brusel udělá dobrovolně a ještě se bude vnucovat, aby to bylo co nejdřív.“

„Tomu nevěřím,“ vzpamatovala se. „To je příliš absurdní.“

„Svět je dnes celý absurdní,“ vzdychl si. „Ruska vítá Čecha v Bruselu! Před jednáním, kdy se má rozhodovat o osudu Čech! Nu – uvidíme!“

Oblétávali okruh nad vnitřní Prahou, právě plachtili nad nejznámější zátočinou Vltavy.

„Budeme se muset vrátit,“ podívala se na hodinky. „Oni chtějí nejprve jednat bez vás, ale co kdybyste je překvapil a přiletěl tam dřív? Teď už se tam jistě scházejí.“

Na okamžik se zamyslel, ale pak se rychle rozhodl.

„Dobře, držte se!“ varoval ji.

Zhruba nad Karlovým mostem náhle zmizeli ze vzduchu a v následujícím okamžiku jí opět pomáhal stát na vlastních nohou v jednacím sále. Nikdo tu nebyl, ale způsob, jak se sem dostali, jí opět vyrazil dech.

„Prosím vás...“ obrátila se rychle na něho. „Za ten výlet děkuji, Praha je opravdu neuvěřitelně krásné město, ale prosím, neprozradte mě, že jsem tam byla s vámi a že jsem vám řekla... vyhodili by mě...“

„Rozumím,“ přikývl chápavě. „Tvařte se tedy překvapeně, že jsem tady. O mimoprostorovém létání nic nevíte a v Praze jste nikdy nebyla...“

„Díky vám,“ oddychla si.

=*=

Evropské vyjednávače Ivanova přítomnost překvapila, ale nezaskočila. Zřejmě byli domluveni už dávno předtím a poslední poradu před vyjednáváním tak nutně nepotřebovali.

Ivana posadili doprostřed půlkulatého stolu a sami se rozsadili kolem něho, takže ho obklopili téměř ze tří stran. A zatímco Tasha roznášela všem kromě Ivana kávu, začali tvrdě naléhat.

„Potřebujeme, aby váš prezident vydal vaší armádě rozkaz nebránit vstupu armád NATO na území Čech!“ zaútočil eurokomisař, který prve jednal v Praze s prezidentem. „Chceme omezit počet obětí. Bylo by to politicky nepřipustné.“

„Nejlépe omezíte počet obětí, když do toho nebudete zatahovat vojáky,“ poradil mu Ivan.

„To na nás nezáleží!“ odsekl eurokomisař. „O tom už je rozhodnuto. Teď jde jen o omezení vedlejších škod. Nechceme, aby se váš stát postavil na odpor Evropské unii. Bylo by to zbytečné a navíc politicky nepřipustné. Chceme, aby lidé v Čechách pochopili, že jednáme v jejich zájmu.“

„To už tady jednou bylo,“ odvětil s trpkým úsměvem Ivan. „Už jednou do Čech vtrhli vojáci, údajně také v našem zájmu. I tenkrát vydal prezident až příliš pohotový rozkaz armádě nebránit se. Jenže opakovaný vtíp přestává být vtípem, měli jste si vymyslet něco jiného. Poslyšte, vy jste přece jen předal Evropské komisi podvržené pozvání od našeho prezidenta! Nebo se mýlím?“

„Mýlíte!“ odvětil spatra eurokomisař. „To pozvání je pravé, naši experti je ověřili. Nechceme žádné podfuky, chceme zásadně jen čestné jednání!“

„Čestné jednání, započaté grandiózním podvodem!“ odfrkl si Ivan. „To je vám podobné, tak to přece děláte všude! Nejdřív podvod a pak »vynucená humanitární pomoc«, že?“

„To je nepřipustné zkreslování skutečnosti!“ vybuchl eurokomisař. „To si nesmíte dovolit ani u vás v Praze, natož tady!“

„Musím vám s politováním sdělit, že vaši »humanitární pomoc« nepotřebujeme a nepřejeme si ji,“ pokračoval klidně Ivan, jako by si neuvědomoval vážnost situace. „Podvod se zfalšovaným pozváním prezidenta by mohl mít nedozírné následky. Dějiny se ale nebudou opakovat. Pokud vaši vojáci i s najatými žoldáky překročí hranice Čech, budeme to považovat za otevřenou agresi. A vy se pak za ni budete zodpovídat.“

„To jsou hezké vyhrůžky, ale bezzubé,“ odvětil samolibě eurokomisař. „Uvědomujete si, jak silně je vaše hospodářství svázané s Evropou? Co byste dělali, kdybychom dnes vyhlásili embargo na vaše zboží a naopak zákaz dovozu surovin k vám, zejména paliv?“

„Udělejte to,“ usmál se Ivan. „Zjistíte, že se bez vás obejdeme. Ale nezkoušejte si začít nějaké pochybné vojenské dobrodružství! Mohli bychom vyhlásit nad Evropou bezletovou zónu a obávám se, že by ji Evropa neustála!“

„Tuhle propagandu jste si mohl ušetřit,“ odvětil suše eurokomisař. „Nezapomínejte, že až sem do Bruselu vaše chapadla nedosahují!“

„Tím chcete říci, že se tady smí natahovat jen vaše chapadla, že?“ usmál se Ivan.

„Nejsme žádná chobotnice!“ odvětil důstojně eurokomisař. „Ale té vaši chobotnici chapadla usekáme, tím si můžete být jistí. Ochranko!“

Na poslední výkřik rozrazilo zvenčí dveře sálu pět mužů v uniformách a vpadlo dovnitř. Byli tam zřejmě celou tu dobu připravení a čekali jen na povel. Na hlavách měli bílé přílby

s písmeny »MP« vojenské policie, v rukou útočné pušky, připravené k výstřelu.

„Zatkněte toho teroristu!“ ukázal jim eurokomisař na Ivana.

Během jeho slov se vojenští policisté rozdělili. Dva teď obcházeli široký stůl zleva, tři zprava, aby se dostali na dosah k českému vyjednavaci.

„Mýlíte se, pane,“ usmál se Ivan. „Jak vidím, jednání zřejmě skončilo, ale zatýkat diplomaty není přípustné. Budiž, nechcete uznávat diplomatickou imunitu, ale tím se jí vzdáváte i vy sám!“

Náhle zmizel, ale v tomtéž okamžiku se objevil za zády vyjednavců a než se vzpamatovali, přitočil se zezadu k eurokomisaři, který tady podle všeho velel, a aniž by čekal, až vstane, objal ho a zmizel i s ním a s jeho židlí.

Bylo to tak rychlé, že policisté nestihli ani napřáhnout své pušky.

Tohle prostě nečekali.

=*=

Nebe nad hlavou

Vikingové i staří Gallové se nejvíc obávali,
aby jim nebeská klenba nespadla na hlavy...

Není to úplně nesmyslná obava...

Ivan se do Bruselu ještě téhož dne vrátil.

Zanechal v jednacím sálu sídla Evropské unie, kde s ním Evropská komise jednala, dokument o soudu nad eurokomisařem, obviněným z podvodu, podněcování k válce a všeobecného ohrožení. Vzhledem k tomu, že se dosud nic nevratného nestalo, zhodnotil soud tento podvod a úmysl ohrozit mír v Evropě půlročním trestem nucených prací v Pekle. Ivan položil tenkou složku s dokumenty na jednací stůl, tím to považoval za ukončené a mohl se věnovat další záležitosti.

Byl již pozdní večer, jednací sál byl policejně zapečetěn, což Ivanovi nevadilo, neboť měl uvnitř značku přeta, mohl by tam přeskočit i kdyby byly dveře sálu zazděné. Nezdržoval se odemykáním, prošel nejbližší zdí na chodbu a stejným způsobem pak vstoupil do jedné z nedalekých kanceláří.

„Dobry večer, Natašo!“ oslovil hostesku, sedící u počítače.

Oslovená ztuhla a zalapala po dechu, když viděla návštěvníka projít betonovou zdí. Ačkoliv se už předtím setkala s některými mimozemskými technologiemi, přece jen postava procházející zdí byla i pro ni velkým překvapením.

„Neruším?“ zeptal se Ivan po chvilce, když viděl, že Nataša nemůže popadnout dech.

„Ne... nerušíte...“ zabrblala zmateně.

„Budu teď trochu indiskrétní – máte se tady dobře?“ zeptal se jí.

„Jak... jak jste se sem dostal?“ zeptala se ho místo odpovědi.

„Můžete věřit svým očím,“ ujistil ji. „Prošel jsem stěnou. Nemusím se zdržovat dveřmi, když spěchám. Slyšela jste už, jak dopadlo naše odpolední jednání?“

„Vždyť jsem tam byla!“ připomněla mu. „To vám byl zmatek! Málem mě tam zastřelili. Kam jste ale odnesl našeho pana eurokomisaře?“

„Do Pekla, kam patří,“ ujistil ji temně. „Dostal půl roku v pekelných plamenech za podvody a především za podněcování k válce, vrátí se tedy až za půl roku.“

„To jste neměli dělat!“ vzdychla si. „Kdybyste viděl, jak zuřili ti ostatní!“

„Dovedu si to představit,“ usmál se Ivan. „Ale poslyšte, Natašo, smím se zeptat, jak se vede vašim rodičům?“

„Moc dobře ne,“ přiznala. „Oba jsou nezaměstnaní a na podporu nemají nárok, takže je živím i se dvěma mladšími bratry. Naštěstí umím čtyři jazyky a nemám ani na zdejší poměry nejnižší plat, jinak by se jim nevedlo dobře.“

„A nešli byste raději všichni za lepším?“ nabídl jí.

„Asi ne,“ zavrtěla hlavou. „Slyšela jsem, že lidé v Čechách se k nám Rusům nechovají zrovna vstřícně. Pořád ještě nám připomínají naše tanky z minulého tisíciletí, ani se jim nedivím...“

„To bych vám ani nenabízel, to by nebylo za lepším,“ řekl. „Ale nabízím vám přijetí v ruské komunitě ve vesmíru. Byli byste mezi svými a to jistě stojí za pokus. Rusové na Orizemi prosluli filmovými ateliéry, mohla byste se tam stát i filmovou hvězdou!“

„Víte... to záleží na tom... mají ve vesmíru inzulinové dávkovače? Můj otec má totiž cukrovku a bez inzulínu se neobejde,“ řekla trochu překvapivě.

„V tom vás asi potěším nejvíc,“ usmál se chápavě. „Na Orizemi nikdo nemá cukrovku. Takle nemoc se tam dá běžně vyléčit. I váš otec by se tam uzdravil a inzulinové dávkovače by už nikdy nepotřeboval.“

„Opravdu?“ poměřila si ho s nedůvěrou.

„Lhal jsem vám snad někdy?“

„Ne... skoro bych vám uvěřila...“

„Tak co? Půjdete?“

„Šla bych,“ přikývla. „Hosteska není trvalé zaměstnání. Až mě nebudou potřebovat, vyhodí mě. A kdyby se dozvěděli, že jsem s vámi... tak taky. Pokud by to nedopadlo ještě hůř.“

„Vidíte!“ souhlasil. „Kde máte rodiče? Nejlépe by bylo, kdybyste teď odešla domů. Půjdu tam s vámi a vezmu vás všechny do ruské kolonie v Orizemi.“

„Nemáte kód pro turnikety!“ pochybovala. „Musel byste projít zdí. Víím, že to dokážete, ale... viděli by vás strážní z ochranky.“

„Když projdu zdí, prošly by naopak skrz mě i kulky z jejich pušek,“ řekl. „Ale nepřejí si, aby se tady střílelo. Vííte, jak to uděláme? Seberete se a půjdete domů. Budu vás sledovat neviditelný. Je to v mých možnostech... zaveďte mě k vám domů a dohodneme se i s nimi.“

„Ale... co kdyby naši nechtěli?“

„Když se nebáli odejít z Ruska do Belgie, Orizemě se nezaleknou!“

„Dobře, zkusím je přesvědčit,“ slíbila.

=*=

Odchod Tashi z budovy Evropského Parlamentu neproběhl úplně hladce. Na odchodu ji v hale zastavila ochranka s připomínkou, že jí ještě neskončila pracovní doba, ale odrazila je pohotovou výmluvou, že spěchá domů, neboť jí naléhavě telefonovali o úrazu otce.

Dalo se to považovat za pálení mostů. Teď jí to prošlo, ale až to bude někdo ověřovat, zjistí, že se jejímu otci žádný úraz nestal a pak by mohla očekávat nepříjemné chvíle. Tasha se očividně rozhodla lákavou nabídku využít, dokud ještě platí,

i když tím zahodí dobře placené, ale přitom jen nejisté zaměstnání.

Prošla turnikety ven a zavolala si taxi. Ivana nikde neviděla, ale věřila jeho slibu, že ji dokáže sledovat i v neviditelnosti. Tuhle víru měla podloženou dosavadními zkušenostmi s mimozemskou technologií – a oprávněnou. Ivan se v rodině Proskovů zjevil krátce poté, co dceru doma udiveně a s trochou obav přivítali.

Ivanova nabídka byla stejně nezvyklá jako lákavá, ale vzbudila i nedůvěru. V Belgii se situace v Čechách jevila úplně jinak. Belgická média se už celé týdny předháněla v líčení hrůz, jaké se tam dějí při invazi mimozemšťanů. Tisíce svědků viděly mimozemské invazní lodi, křížující nebe i nad Belgií, od klasických létajících talířů po veliké hvězdné lodi bizarních tvarů. Velitelství vzdušných sil NATO tyto zprávy neustále dotčeně vyvracelo, podle nich bylo nebe nad západní Evropou čisté, jenže novináři jejich vysvětlování umisťovali až dozadu, kde je nikdo nehledal ani nečetl. A počet českých vlastenců, umučených mimozemskými katany, ve zprávách překračoval již pětimístné číslo a každý den přibývaly desítky dalších – ačkoliv se ve zprávách alibisticky uvádělo, že se to nedá ověřit ze spolehlivých zdrojů.

Za těchto okolností byla obrovská drzost přijít za průměrnou rodinou s návrhem na stěhování mezi vražedné mimozemšťany. Naštěstí manipulace veřejným míněním, propracovaná v posledních staletích k dokonalosti, brala za své při dotyku se skutečností. Lidé přece jen věřili vlastním očím víc než prodejným žurnalistům a Ivanův zjev nesouhlasil s paranoidní představou vesmírných bestii, jakou se presstitutům podařilo mezi lidmi vytvořit.

Ivan měl v diskusi jednu velkou výhodu. Uměl rusky. Patřil totiž ke generaci, žijící v Čechách v dobách, kdy byla ruština povinným vyučovacím jazykem. V Orizemi by se určitě všude

domluvil univerzální telepatii, ale i tam se mu na návštěvě u filmařů ruština hodila. Umět jazyk těch, s nimiž jednal, bylo na Zemi ještě výhodnější. Tasha by mu jistě všechno a ochotně přeložila do angličtiny, ale Ivan naštěstí mezi Rusy překladatele nepotřeboval.

Skončilo to tím, že Ivan celou rodinu jednoho po druhém přestěhoval do Orizemě. Nejprve se tam uvolil jít otec Igor Vasiljevič, aby si to tam prohlédl, ale když ho po chvíli Ivan přinesl zpátky, Igor Vasiljevič všechny členy své rodiny ujistil, že to tam vůbec nevypadá špatně.

Rodina Proskova zanechala na místě všechno co měla. Jen Nataša si vzala kufříček rodinných památek, kam přispěli i ostatní. Otec Igor Vasiljevič pak v záchvatu velkorysé serióznosti navštívil domácího, zaplatil mu nájemné na měsíc dopředu a sdělil mu, že všechno, co v bytě zůstalo, může vyhodit, prodat, nebo sám upotřebit. Když se ho domácí udiveně zeptal, co je příčinou tak náhlého odchodu, Igor Vasiljevič se mu pochlubil:

„To naše Taša! Našla si lepší zaměstnání, dokonce už se zařízeným bytem.“

„Tak proto tam spěcháte, co?“ pochopil to domácí.

„To víte, musela to vzít okamžitě, aby o to nepřišla,“ přikývl mu Igor Vasiljevič. „Tak se tu mějte krásně a nezapomínejte na nás ve zlém!“

Pan domácí se víc nedozvěděl. Kdyby tušil, že Taša našla zaměstnání u mimozemšťanů, určitě by tak spokojený nebyl. Takhle snad bude na rodinu Proskovu vzpomínat v dobrém.

Oni přece na něho také...

=*=

Záhadné zmizení prezidenta bylo pro politické špičky Spojených států naprosto nepřijatelné. Ale ti, kdo tam skutečně rozhodovali, si věděli rady. Obyvatelé Pensylvanie spatřili jednoho večera na obloze ohnivou kouli, ze které se po dunivém zvuku výbuchu sesypal do kukuřičného pole déšť trosek malého

soukromého dvoumotorového letounu. Přivolaným policistům dalo práci posbírat aspoň tolik zbytků posádky, aby se z nich dal zjistit počet obětí. Určit je mohli už jen podle analýzy DNA, ale k překvapení expertů identifikovali v jedné oběti bývalého prezidenta Spojených států, v druhé jeho známého podnikatele, třetí byl zřejmě pilot.

Co ale explozi způsobilo? Policisté po důkladném propátrání kukuřičného pole metr po metru objevili v rozptýlených troskách letadla i několik předmětů, které tam očividně nepatřily. Především to byly zbytky budíku s kontakty, nejspíš zbytek časovacího zařízení podomácku vyrobené bomby. Největším překvapením byl ale nález ohořelého výtisku koránu.

Komise okamžitě vydala prohlášení, že se ex-prezident Spojených států s přítelem i pilotem stali oběťmi muslimských teroristů, kteří se nějak dozvěděli o jeho chystaném soukromém letu.

Všechny složky policie, FBI i soukromé bezpečnostní agentury začaly okamžitě prohledávat mešity po celých Spojených státech a zatýkat muslimské aktivisty, kteří marně poukazovali na to, že žádný pravověrný muslim nemůže vložit Svatý Korán do letadla spolu s bombou. To by přece bylo nejtěžší rouhání, jakého se muslim může dopustit! Je přece pravděpodobnější, že Korán do letadla i s bombou vložili skuteční teroristé, aby odvedli pozornost veřejnosti k muslimům!

Protesty však byly marné, když se několik muslimů během výslechů přiznalo. Zatýkání se pak rozběhlo naplno, neboť každý ze zadržených označil několik dalších spiklenců a okruh zadržených se rychle rozrůstal.

K policistům se při vyhledávání dalších podezřelých osob velice ochotně přidali i obyvatelé Spojených států. Úřadovny FBI přijímaly denně desítky vlasteneckých oznámení. V mnoha městech se obyvatelé nemohli dočkat příjezdu agentů FBI a v obavě, aby se podezřelí muslimové nevyhnuli

spravedlnosti útekem, zatkli je sami – obvykle je ale při tom zlynčovali, což znemožnilo vyhledání dalších spiklenců, ohrožujících bezpečnost občanů.

Ještě horší bylo, když krátce poté zmizel i současný prezident. To byla teprve záhada. Ovšem to už byla rozjetá kampaň proti islámským teroristům, takže jim přišli i to druhé.

Novým prezidentem Spojených států se stal podle ústavy současný viceprezident, samozřejmě po mediálně atraktivním složení prezidentského slibu. V proslovu k národu slíbil brzké objasnění bezprecedentního zločinu, který se musel dotknout každého vlastenecky smýšlejícího občana.

O mimozemšťanech kupodivu nepadlo ani slovo.

=*=

Ivan neměl s havárií letounu nic společného, ale zaujalo ho, jak mohli objevit v troskách tělo bývalého prezidenta Spojených států, který se ve skutečnosti nachází na nucených pracích v Pekle? A ten druhý – skončil přece jako hromádka rosolu úplně v jiném vesmíru. Zavánělo to kulišárnou nejvyššího stupně a když se ho Lenka zeptala, co si o tom myslí, začal jí vyprávět.

V knize Raye Bradburyho 451 Fahrenheita je příznačná scéna. Hrdina se dostane do konfliktu se společností a prchá. Policie na něho pošle vražedného robota Ohaře – jde po jeho stopě jako pes a má jediný úkol – dosáhnout ho a zabít. Hrdina ho naštěstí obelstí pomocí řeky, která stopu přeruší. Pak se dostane ke stejným vyvržencům, kteří ho vezmou mezi sebe a hned mu na malém přenosném televizoru ukazují přímý televizní přenos ze štvance, která pokračuje dál i bez něho. Robot štvance po dramatickém honu nakonec dopadne a zabije, čímž přenos končí.

„Ale já jsem přece tady a živý!“ diví se hrdina.

„Ano,“ vysvětlují mu. „jenže ONI nemohou přiznat, že Ohař selhal, to by úplně zničilo jeho důvěryhodnost. Takových selhání je víc, ale Policie má pro tyto případy vždycky v záloze

nějakého podivína bezdomovce, vyhlédnutého již dlouho předtím jako náhradní oběť. Ohaře na něho hbitě na dálku přeprogramují, Ohař nebožáka zabije a národ je spokojený, jak spravedlnost opět a v přímém televizním přenosu slavně zvítězila.“

„Na tuto scénu si vždycky vzpomenu, kdykoliv vidím pohotově uvedené, předem připravené televizní záběry,“ vzdychl si. „Třeba jak zlotřilí Palestinci jásali, když dvě letadla vletěla do věží. Nebo jak zlí Iráčané radostí tančili po havárii raketoplánu Columbie. Záběry, natočené předtím při úplně jiných příležitostech a uschované pro tyto případy, se přece vždycky hodí, že? Nikdo na světě neviděl víc než jeden údajně amatérský videozáznam, navíc zpochybněný experty... Pak potřebovali hněv světa obrátit od chudých Palestinců (ne že by už nejásali) proti úplně jinému bezdomovci v Afghánistánu a hlavně proti jednomu bohatému vladaři v Iráku. Nikdo nikdy neviděl důkazy o jejich vině, ale byly to vhodnější cíle pro Ohaře, zejména kvůli ropě na území Iráku. Ne že bych pochyboval, že byl Saddám darebák, ostatně – který potentát není? Jen se obávám, že těch dvě stě tisíc mrtvých, kteří to jako vždycky spolu s ním odnesli, byli právě jen bezdomovci, předhození na pospas Ohařům. Spravedlnost opět zvítězila – jako ve 451 Fahrenheita! A pitomci u televizorů byli opět šťastní, v jak krásné a spravedlivé společnosti žijí!“

„Takže si myslíš, že to tažení proti muslimům ve Spojených státech je falešné?“

„O tom nepochybuji – je to všechno falešné jako havárie prezidenta!“ zavrčel Ivan. „Bývalý prezident bručí v Pekle, ale jeho zbytky objevili v troskách... tam se vloudila nějaká chybinka, ne? Zdá se, že se někdo snaží zabít dvě mouchy jednou ranou. Jednak je přijatelnější vydávat prezidenta za oběť zákeřného atentátu, než uznat jeho uvěznění v Pekle za válečné zločiny. Druhou mouchou je likvidace muslimů. Zřejmě ji považují za vhodnou, ale vsadil bych se, že ani to není hlavní cíl této akce. Uvidíme, kam se to ještě otočí.“

„Mně by spíš zajímalo, kdo opravdu zahynul v tom letadle,“ vzdychla si Lenka.

„Zas nějaká oběť,“ mínil Ivan. „Opět nějaký vyhlédnutý bezdomovec. Ačkoliv to mohl být i milionář, někomu nahoře nepohodlný – spolucestující prezidenta byl prý opravdu vážený a bohatý podnikatel. Ale to už je těch více much jednou ranou. To přece není jednoduchá oběť dámy v šachu, ale dokonalejší hra, než jsme si mysleli! Nač zabíjet anonymního bezdomovce, když se jim více hodí sprovodit přitom ze světa někoho významnějšího – a ještě poštvat národ na další přichystanou oběť – na muslimy?“

„A nebylo by dobré poslat tam někoho zjistit pravdu?“ nadhodila.

„Potíž je, že nestačíme ani na Čechy,“ podrbal se na hlavě Ivan. „Ale uvažovat bychom o tom měli, tohle má ke spravedlnosti příliš daleko.“

„Kdo by tam ale měl jít?“ uvažovala Lenka. „Tady jsou všichni víc než dost vytížení...“

„Někoho najdeme,“ slíbil Ivan.

=*=

Demonstrace proti mimozemšťanům a nové vládě se sešla na Václavském náměstí. Přišlo tam sto tisíc Čechů a organizátoři se rozhodli po několika proslovech využít situace, přesunout se přímo na Vinohrady před kancelář samozvané mimozemské vlády a dát mimozemšťanům od plic najevo, co si o nich Češi myslí.

Lidé bouřlivě tleskali i ohlášenému záměru pozvat do Čech spojenecké armády NATO v čele s armádou Spojených států, aby „vymetla z Čech tu mimozemskou pavučinu“ a vrátila tam pořádek.

Ivan Derka o chystané akci věděl z televize, kde ji několik dní předem ohlašovali. Televize už dlouho zveřejňovala hrůzostrašné zprávy o mimozemšťanech a získávala jimi vystrašenou veřejnost na stranu odpůrců. Televizní moderátoři

chystali na Václavském náměstí poprvé představit davům i připravovanou ne-mimozemskou vládu, sestavenou jako protiváha chystanému mimozemskému systému. Byli v ní politici, odstavení v minulých volbách. Ne že by byli lepší než poslední koalice, ale lidé je znali a jako vždycky jim za velkého potlesku opět uvěřili, že se za jejich vlády budou mít lépe. Nikoho ani nenapadlo připomenout jim aféry, pro které museli minule vládu opustit – ostatně ji na celé čtyři roky přenechali ještě větším zlodějům, jak je v Čechách zvykem.

Budeme s tím muset něco udělat, uvažoval Ivan. Doufali jsme, že za nás budou hovořit činy, ale jak se zdá, klasická propaganda má přece jen větší účinky. Jenže ve chvíli, kdy k jeho kanceláři pochodovalo sto tisíc lidí, to bylo pozdě bycha honění.

Ještě dříve ale do kanceláře vtrhl jakýsi chlap v ošoupaném kabátě, svetru a kalhotách.

„Na vašem místě bych včas utekl!“ vysypal ze sebe zadýchaně. „Lidi sem nesou plné kanystry benzínu, chtějí vás vypálit. A někteří mají velké železné tyče, jiní zase tyče s přídělanými noži.“

„Jak to víte?“ usmál se na něho Ivan.

„Viděl jsem je z okna svého bytu,“ vysvětloval chlap rychle. „Viděl jsem je nést kanystry i ty tyče a slyšel jsem, jak se na vás chystají. Tak jsem je předběhl a jdu vás varovat.“

„Za varování díky,“ usmál se Ivan. „Aspoň někdo k nám cítí sympatie!“

„Vrátili jste mi přece zdraví!“ hlásil se chlap. „Jak bych mohl jít proti vám? Nepoznáváte mě? Ani se nedivím, byl jsem tenkrát nad hrobem. Nejenže jste mě uzdravili, ale mezitím mi vyrostly nové a dokonce zase černé vlasy, cítím se jako když mi bylo čtyřicet!“

„To ještě trochu omládnete,“ ujist'oval ho Ivan.

„Však jsem si dobře všiml, jaké zázraky děláte!“ přikývl. „Taky dvěma mým kamarádům jste vrátili zdraví. Leželi jsme

spolu a dnes oba běhají jako křepelky. Jenže oni bydlí stranou, nevšimli si toho mumraje, co se sem valí. Já ty lidi nechápu, ale taky se jich trochu bojím. Proč neutečete, než sem přijdou? Tohle vypadá, že tady poteče krev!“

„Nepoteče,“ usmál se Ivan. „My se jich nebojíme a na ústup máme dost času.“

„Já vím,“ uklidnil se trochu i chlap. „Jste silnější než my. Mohli byste z nich udělat hromádku popela, než by se vzpamatovali.“

„Kde jste na tohle přišel?“ podíval se na něho Ivan tázavě. „My přece lidem neškodíme.“

„Něco takového říkali v televizi,“ odvětil chlap. „Ale někteří mají i střelné zbraně, prý aby to vyrovnali. Velké snajperské pušky s dalekohledy. Ale jdou vzadu, abyste si jich hned nevšimli.“

„Ale, ale!“ vytáhl obočí Ivan. „Odkud je mají? Takové zboží se snad jen tak koupit nedá!“

„Já nevím,“ pokrčil chlap rameny. „Ale je jich tam s těmi puškami víc. Já bych opravdu raději utekl, než sem dorazí!“

„Na to už je pozdě,“ řekla Lenka, která se od prvních slov obrátila k oknům a vyhlížela, jak se dav blíží. „Už jsou tady.“

„To sebou pořádně hodili,“ usklíbl se Ivan. „Lenko, můžeš vzít našeho přítele na Orizem? Tam to pro něho bude bezpečnější. Kdyby teď vyběhl od nás, viděli by ho a mohli by mu ublížit.“

„Půjdete se mnou?“ obrátila se Lenka na muže. „Nebojíte se, doufám, pobytu u nás?“

„Vás se nebojím, mně jste přece pomohli,“ přikývl muž. „Jestli odletíte někam daleko, uděláte dobře. Já jen, abyste to stihli! Kde máte své hvězdné lodě?“

„Nemáme žádné hvězdné lodě,“ usmála se Lenka. „My sami jsme těmi hvězdnými loděmi. Let mimoprostorem je rychlejší než lodě. Nebojte se mě, vezmu vás tam s sebou.“

„A co vy ostatní?“ rozhlédl se muž rychle.

„My si tu na ně počkáme,“ usmál se Ivan. „O nás se nestrachujte. Jedině vám by tady hrozilo nebezpečí. My máme jiné možnosti.“

„Aspoň že tak,“ oddychl si muž.

Lenka k němu přistoupila – a zmizela i s ním. Na poslední chvíli. Vteřinu poté přiletěl z davu první kámen a rozbil okno, kterým se mezitím všichni dívali na přibližující se Čechy.

„Vyměníme raději všechny za tupchra!“ pokynul Ivan kolegovi, který stál nejbliž.

Kolega přistoupil až k oknu. Okenní rám se zbytky skel znenadání zmizel, ale pak se otvor ve zdi vyplnil novým zaskleným okenním rámem. Ostatní totéž provedli s dalšími, dosud nerozbitými okny, takže byla opět všechna okna stejná – jen jiná než před chvílkou. To už přiletěl další kámen a pak zabušilo na okna i na dveře pravé krupobití. Kameny ale od okenních tabulí jen odskakovaly a žádné další sklo se nevysypalo. Mimozemské sklo bylo odolnější než staré české okenní tabule.

„To jsme měli udělat hned,“ vzdychl si Ivan. „Ale jak se zdá, nikdy není pozdě. Nevadí, jdu se jim ukázat. Nebudeme tady na ně čekat jako syslové v noře. Uvidíme, s čím přišli, třeba se s nimi dá ještě jednat.“

Ozbrojil se megafonem a vykročil ke dveřím, které už také duněly pod ranami kamenů, rázně je otevřel a vykročil na chodník. Po dvou krocích se obalil neviditelným polem racionu a zastavil se. V silovém poli racionu se nemusel obávat kamenů ani kulek a mohl přitom bez problémů volat.

„Uličníci!“ vykřikl přes megafon směrem k davu. „To nemáte nic lepšího na práci, než courat se po ulicích a rozbíjet lidem okna?“

Děšť kamení, který na něho vzápětí přiletěl, se těsně před ním zastavil a neškodně sklouzl po silovém poli racionu na kostky chodníku.

„No tak si ještě hod'te!“ povzbudil je megafonem Ivan.
„Třeba vám to zvedne sebevědomí...“

„Čechy Čechům!“ začal na to hlasitě skandovat dav.

„Proč ne?“ usmál se Ivan. „Jsem pro!“

„A vy už konečně z Čech vypadněte!“ zavolal na něho také přes megafon chlap na čele davu. Měl v obličejí typické černošské rysy, také jeho pleť byla na naše poměry tmavá. Mluvil ale docela správnou češtinou, takže se aspoň řečí od ostatních neodlišoval.

„Ale proč?“ opáčil Ivan.

„My vás tady nechceme!“ oznámil mu chlap s megafonem.

„Kdo – my?“ opáčil Ivan už trochu vážnějším hlasem.

„Chcete, aby Čechy patřily Čechům, ale necháte za sebe mluvit cizince! My jsme přece také Češi! Tady něco nehraje!“

„Mimozemšťani, táhněte domů!“ zahulákal chlap s megafonem.

„To právě děláme!“ opáčil Ivan. „Narodili jsme se v Čechách, takže se vracíme domů. Jsme víc Češi než vy! Vy sám přece nejste Čech, nebo ano? Odkud jste se do Čech přistěhoval?“

„Já jsem Čechem od narození!“ tvrdil černý.

„Já jsem Čechem už od sedmnáctého století,“ opáčil klidně Ivan. „Moji rodiče byli Češi, také prarodiče, nikdo z nich nevytáhl paty z Čech – až já, ale tím spíš mám právo na návrat, nemyslíte?“

„Ale patříte k mimozemšťanům – a to se dneska počítá!“ odsekl černý.

Dav mezitím zaujal půloblouk kolem dveří do domu, kde měli kancelář. Ivan v davu spatřil několik železných tyčí, ale i pár automatických pušek. Sakra, to jsou přece armádní útočné pušky, ty přece v Čechách ani jinde civilisté vlastnit nesmějí! Nu což, na racionové pole je spolehnutí, vydrží jednu kulku stejně jako tři stovky.

„A ke komu patříte vy?“ zeptal se černocho. „Čech od narození – možná jste. Ale vaši rodiče se sem museli přistěhovat, tedy – přinejmenším aspoň jeden...“

„A co je vám do toho, vy rasisto?“ zahulákal černocho. „My vás tady nechceme, rozumíte?“

Na dotvrzení jeho slov přiletělo i několik dalších kamenů – ale všechny jen stejně bezmocně sklouzly na dlážděný chodník.

„Rozumím vám, ale nechápu vás,“ odvětil klidně Ivan. „My vás přece z Čech nevyháníme. Tak co je vám do nás? Čechy jsou dost velké pro všechny!“

„Táhněte domů, Ufouni!“ přidali se k černochovi další vedle něho. Ani ti ale nevypadali jako Češi – byli přece jen na rodilé Čechy trochu tmavší, i když ne tak jako černocho.

„Vždyť říkám, že se vracíme domů!“ opakoval Ivan. „Jsme ale Češi a náš původní domov je tady, v Čechách.“

„Táhněte do pekel, cizáci!“ vystoupil z davu další chlap, hromotluk také snědé pleti. V rukou držel železnou tyč a výhružně se jí napřahoval proti Ivanovi. Ten se ale jen útrpně usmál.

„Poslyšte, když chcete jednat o Čechách, najděte mezi sebou aspoň jednoho pravého Čecha!“ požadoval Ivan po davu. „Cožpak Češi za sebe nechávají pokaždé mluvit jen nějaké cizáky?“

„Ufouni, do pekla, ufouni, do pekla!“ začal skandovat dav.

„Tam byste se mohli dostat spíš vy,“ odpověděl jim Ivan už trochu nahněvaně. „Jak se tak na vás dívám, přišli jste sem porušovat přinejmenším jedno z přikázání Sedmera. Chystáte se *svévolně ničit*, co? Možná jste přišli i rabovat – tedy *krást*? Nebo se dokonce chystáte *zabíjet*?“

„Chceme, abyste odešli!“ vystoupil jiný, už trochu šedovlasý chlap, který konečně vypadal na pravého, rodilého Čecha. Natáhl se po megafonu, který mu černocho ochotně podal.

„My v Čechách mimozemšťany nechceme! Ať jsou jakéhokoliv původu.“

„A co vám na nás vadí?“ zeptal se ho Ivan v naději, že přece jen jedná s někým rozumnějším.

„Vy nám sem chcete zavádět cizácké móresy a to my nestrpíme!“ pokračoval tedy chlap přes megafon, takže ho bylo slyšet široko daleko a i dav se na chvíli ztišil.

„Jaké cizácké móresy?“ zeptal se ho Ivan. „Sedmero přece na Zem patří! Ačkoliv se dlouho nazývalo Desatero, je na něm postavený základ pozemské civilizace – přinejmenším v Evropě a ve větší části obou Amerik.“

„Nebudete nám vnucovat náboženské příkazy!“ opáčil chlap. „Čechy jsou už dávno ateistické, na nás nic takového neplatí.“

„Sedmero není náboženské,“ namítl Ivan. „Náboženské bylo Desatero. Sedmero obsahuje jen základní příkazy mezilidských vztahů. Platí stejně pro ateisty jako pro křesťany, muslimy, buddhisty a nevím koho ještě, uznávají je i mimozemské bytosti. Možná nebude vyhovovat lidožroutům, ale ti snad v Čechách nejsou, nebo o nějakých víte? Nebude zřejmě vyhovovat ani zlodějům, těch je sice v Čechách víc, ale litovat je nemusíme.“

„Čechy jsou ale ateistické!“ opakoval chlap zatvrzele.

„Vždyť říkám, že Sedmero platí bez ohledu na náboženství!“ opakoval Ivan.

„Nejde jenom o Sedmero!“ obrátil tedy chlap. „Říká se, že chcete lidi čipovat, abyste je mohli lépe špohovat. A to my nechceme! Koukejte vypadnout zpátky, odkud jste přivandrovali!“

„Kdo vám říkal, že lidi čipujeme?“ podivil se Ivan.

„Víme to!“ útočil zatvrzele chlap. „Plno lidí jste už očipovali. Chcete to snad popřít? Ti lidé si teď jen přejí různé věci a ty se jim objevují! Jen tak ze vzduchu! Přitom na to nemají

žádné mobily ani nic jiného. To musí dělat nějaké čipy! A my je nechceme!“

Tohle podezření bylo jiného druhu. Ten chlap měl vlastně pravdu – mimozemské technologie vyžadovaly instalaci miniaturního ovladače do mozku člověka. Dalo se mu s jistotou nepřesností říkat čip – jenže nebyl určený ke špehování lidí jako křemíkové čipy, chystané některými zeměmi. Dnes si můžete očipovat nejen domácí mazlíčky, ale i děti – a na domácím počítači pak na mapě sledovat, kde se právě nacházejí. Firmy, které tyto čipy nabízejí, se dušují, jaká je to bezpečná ochrana proti dětským únosům – v případě únosu dítěte můžete policii oznámit, kde je únosci přechovávají, aby je mohli osvobodit a únosce dopadnout. Jenže čipy zůstávají i dospělým a nemusí je sledovat jejich rodiče, ale prakticky kdokoli. Ozývaly se i hlasy, požadující povinné očipování zločinců, aby mohla Policie sledovat, kde se zrovna nacházejí – a od toho už je jen krok k čipování všech občanů.

Mimozemské ovladače lidí ani jiné bytosti nešpehovaly. Když někdo po lizidech dlouho nic nepožadoval, lizidy o něm ani nevěděly. Proto si teď nemohl být nikdo jistý, jestli na Zemi nezůstal nějaký zapomenutý Sandišůt.

„Ano, používáme biočipy,“ řekl zamračeně Ivan. „Jenže nejsou určené ke sledování lidí. Jsou to ovladače mimozemských technologií a my je lidem nabízíme, aby mohli využívat jejich výhody. Ale nikomu je nevnučujeme, pane!“

„Dali jste je některým lidem navzdory jejich nesouhlasu!“ tvrdil chlap.

„To není pravda!“ trval na svém Ivan. „Dávali jsme je nemocným, kteří potřebovali uzdravit a na které pozemská lékařská věda nestačila. Naši lidé obcházeli léčebny dlouhodobě nemocných, kam se nevyлéčitelně nemocní jen odkládají umřít. Nabídli jsme jim uzdravení a nikdo – rozumějte – nikdo proti tomu neprotestoval! Ti lidé se potom skutečně uzdravovali, začali

dokonce mládnout – ano, mimozemské technologie to dokáží. Ukažte mi idiota, který by něco tak lákavého odmítl! Vedlejším efektem je přístup do naší distribuční sítě, ale to byl jen vítaný efekt pro starší lidi, kteří by už nesehnali práci a důchod by jim na slušný život nestačil.“

„Takže vy sám jste taky ...očipovanej?“ zeptal se chlap.

„Jistě,“ přikývl Ivan. „Mám těch ovladačů hned několik, pro různé technologie, ale lidem v Čechách nabízíme jen základní – prodloužení života a řízení lizidů.“

„Takže je možné, že vlastně tady jen papouškujete, co vám někdo na dálku našeptává?“ řekl chlap podezřívavě.

„Ale jděte!“ usmál se Ivan. „To jsou mi ale zábavná podezření! To spíš vy tady papouškujete, co vám kdekdo nakukal! Naše ovladače tuhle možnost nemají.“

„To tvrdíte vy! Ale i kdyby to tvrdil každý, kdo tyhle čipy v sobě má, nikomu z vás nebudeme věřit ani pozdrav!“

„Nevěříte? Nevěřte!“ opáčil Ivan. „A kdyby vám někdo nabízel čip, který prodlužuje život na tisíce let, odmítněte. To je přece čistě vaše věc, sami si to rozhodněte.“

„Ale my vám nevěříme ani to vaše Sedmero!“ pokračoval chlap.

„Sedmero není otázkou víry,“ upozornil ho Ivan. „Sedmero je soubor příkazů, které musí lidé dodržovat ve vztazích k ostatními, aby se v jejich společnosti dalo žít. Žádný z nich se nedá zrušit bez těžkého narušení vztahů mezi lidmi.“

„To je blbost!“ opáčil chlap. „Například muslimové mají klidně i čtyři ženy – na ně to neplatí? Nebo jim chcete taky vnutit jen jednu ženu?“

„Proč?“ usmál se Ivan. „Přikázání **Cti rodinu** přece nic neříká o tom, jak má rodina vypadat. My máme rodiny monogamní, muslimové polygamní, ale ctít je musíme – my i oni.“

„Že se s ním zdržuješ!“ vytrhl šedovlasému muži megafon z ruky jiný chlap, opálenější barvy.

„Tak odtáhnete už konečně do pekel, nebo vás tam máme poslat my?“ otočil se k Ivanovi.

„Váš požadavek odmítáme!“ odvětil Ivan. „Všeobecná deklarace lidských práv říká, že každý – i my – má právo na návrat do své země.“

„Na to vám kašleme!“ zavrčel chlap. „Bud' to okamžitě odtáhnete, nebo...“

„Nebo co?“ usmál se Ivan. „Váš požadavek nepovažujeme za spravedlivý a k odchodu nás ani nemůžete donutit. Jak jste si už jistě všimli, nevádí nám kamení a brzy byste zjistili, že nám nevádí ani střelné zbraně. Můžete sem přijet třeba s tankem – se zájmem si ho prohlédneme, ale odtáhnout nás nedonutíte – na to prostě nemáte. Takže se v klidu rozejděte do svých domovů a pokud nám chcete něco navrhnout, máte k dispozici internet, případně se objednejte k nám do kanceláře. Ale to dá smysl, že tam nemůžete v takovém davu, to bychom nic nevyjednali.“

„Takže vy nezmizíte?“ nakročil další chlap a výhruzně napřáhl těžkou železnou tyč.

„Nezmizíme,“ přikývl Ivan. „Návrat na Zem je naše právo a toho se nevzdáme jen proto, že se vám to nelíbí. A dokud vám neškodíme – a to se neděje – nemáte právo nás vyhazovat.“

„Kašleme vám na právo!“ zařval chlap. „Když nevypadnete po dobrém, vypadnete po zlém!“

Vstrčil megafon do ruky šedovlasému muži, zdvihl železnou tyč a skočil směrem k Ivanovi.

Ivan ale stál nehnutě a se shovívavým úsměvem pozoroval, jak se chlap odrazil od silového pole rationu, ztratil rovnováhu a upadl na zadek. Silové pole před ním trochu povolilo, jenže síla s jeho prohnutím vzrůstala rychleji než exponenciálně. Chlapa odhodilo poměrně měkce, ale zřejmě si narazil kostrč, protože

nevyskočil na nohy hned, ale s bolestným výrazem v obličejí se nejprve přebral a pak se jen zvolna zdvihl na nohy.

V té chvíli se ozvalo ostré zaštekání útočné pušky a před Ivanem se ve vzduchu zastavilo několik horkých kulek. Ivanovi ztvrdly rysy. Železná tyč byla k smíchu, ale tohle... tohle byl přece jasný pokus o vraždu! Kulky nezůstaly ve vzduchu viset, ihned začaly po silovém poli klouzat a zastavily se až na kostičkách dlážděného chodníku.

„Poslyšte – tohle už není žádná legrace!“ rozkřikl se Ivan přes megafon na nejbližší lidi. Dav ucouvl. Lidé měli z něho respekt, zejména ti, kdo viděli neúspěšnost střelby. Ale ti vzadu se začali tlačit, aby také viděli a valili před sebou ty vpředu, kteří už pochopili, že tohle nebude tak snadná záležitost, jak si bláhově slibovali. Volný prostor kolem vchodu se začal prudce zmenšovat. Až se lidé opřou o silové pole rationu, to se jen trochu prohne, ale čím víc se budou tlačit, tím bude jeho odpor tužší – a pak začnou prskat kosti...

„Všichni zpátky – nebo tady poteče krev!“ vykřikl Ivan do megafonu jehož zesílení vytočil na maximum.

„Chce nás zabít!“ zaúpěl do svého megafonu i šedovlasý muž. „Lidi – utíkejte!“

To slyšeli i ti vzadu – a lidská vlna se zarazila a couvla, dřív než mohlo dojít k nejhoršímu. Na lidi to mělo účinek jako výstřel nad vrabčím hejnem a jen plně našlapaná ulice jim nedovolila, aby se rozprchli jako hejno vrabců.

„Lidi, neutíkejte!“ snažil se je kdosi v davu zastavit. „Netroufnou si na nás!“

Neměl megafon a slyšeli ho jen nejbližší kolem něho, jenže právě ti viděli, jak Ivan ustál bez nejmenšího škrábnutí střelbu a už mu nevěřili. Lidská vlna se valila ulicí nazpátky a volný prostor kolem Ivana se zvětšoval.

„My neutíkáme!“ ozvalo se v té chvíli z davu.

Vystoupil z něho chlap s velkou snajperskou puškou s dalekohledem a neohroženě ji namířil přímo na Ivana.

„Ruce za hlavu a žádný prudký pohyb!“ poručil mu, jakoby neviděl, jak neslavně dopadla minulá střelba. Ačkoliv – možná to opravdu neviděl, stačilo by, aby byl v davu trochu dál.

„To myslíte vážně?“ ušklíbl se Ivan.

„Myslím to smrtelně vážně!“ odsekl chlap.

Ivan se okamžik rozhodoval, ale pak zrušil racion a vykročil k němu. Jenže – a toho si nejspíš nikdo nevšiml – současně se mžikem převedl do allohmoty, kdy mu střely nemohly uškodit.

„Nedáte si pokoj a nedáte!“ uhodil na chlapa, jakmile byl na dosah telepatie – v allohmotě nemohl vydávat slyšitelné zvuky.

„Dejte ty pracky nahoru!“ vyjekl chlap zaraženě a namířil Ivanovi pušku na břicho. „Nebo budu střílet! Mám tam ostré!“

Ivan nemohl v allohmotě vydávat slyšitelné zvuky, ale přicházející zvuky slyšel, i když trochu slabě a zastřeně.

„To mi je jedno, vážený!“ odvětil snajperovi. „Střílení do lidí je těžký zločin – a ten si hodně rychle rozmyslete, nebo vás odnesu přímo do Pekla!“

„Ruce vzhůru, nebo...“ vykřikl chlap – a stiskl spoušť.

Kulka prolétla Ivanem beze škody a zaryla se za ním do zavřených vchodových dveří. Bylo to obyčejné dřevo, takže je kulka prostřelila a zanechala po sobě otřepanou díru.

Ivan už na nic nečekal. Popadl snajpera polem racionu a zmizel i s ním.

Na ty, kdo to zvědavě pozorovali, až teď padla hrůza. To odnesení do pekla bylo pro ně příliš výmluvné, než aby to mohli brát na lehkou váhu. Někteří neartikulovaně ječeli, jiní se jen mlčky rozběhli, aby byli co nejdál.

Demonstrace se pak v klidu rozešla.

=*=

„Tak mi řekni, co s ním chceš dělat!“ obrátil se Břet'a Kovář na Ivana. „Ten chlap sem očividně nepatří. Proč jsi ho sem vlastně tahal?“

Chlap, ležící před nimi na pohovce, byl ještě ztuhlý, ale už se zvolna probíral. Ostřelovačská puška ležela vedle stranou na zemi, kde mu před chvílí vypadla z tuhoucích rukou.

„Ten chlap po mně střílel!“ namítal Ivan znechuceně.

Cítil se v právu a výtku od Vědoucího Pekla odmítal jako nezaslouženou přijmout.

„Jo – jenže od něho to byla typická sebeobrana,“ opáčil Břet'a. „Varoval tě, aby ses k němu nepřibližoval a když jsi pokračoval, zmáčkl to. Přitom byl z tebe víc vystrašený, než si myslíš, jen nechtěl s ostatními zbaběle utíkat.“

„Měl se otočit a běžet!“ trval na svém Ivan. „Místo toho mi vyhrožoval střelbou a taky střílel. Nebýt v té chvíli duchem, měl bych teď prostřelený žaludek.“

„Chtěl tě vystrašit – to ano,“ nedal se Břet'a. „Ale v prvním plánu zabít nechtěl. Až když ses k němu nezadržitelně blížil, došlo mu, že je to s ním zlý a pak prostě zpanikařil. Dráždit hada bosou nohou se nemá, víš to jistě sám. On prostě jednal v nutné sebeobraně, alespoň byl o tom sám pevně přesvědčený. Za to si ale Peklo nezasluhuje.“

„No dobře – ale co teď s ním, když už je tady?“ podrbal se Ivan nerozhodně za uchem.

„To se ptám já tebe!“ upozornil ho Břet'a.

„Když tvrdíš, že to na Peklo ještě není...“ přemítal Ivan, „ale já mám i tak pocit, že je to pěkné kvítko, schopné střílet lidi do břicha. Co kdybychom mu aspoň na chvíli Peklo ukázali? Třeba by ho to vyléčilo z chutí mříť jen tak na někoho flintou.“

„To bychom mohli,“ přikývl Břet'a. „Tím nic nezkazíme. Ale pak ho vrátíš na Zem, jasný?“

„Jasný,“ přikývl otráveně Ivan. „Ale mohl bys mi ještě zjistit, kde přišel k té pušce?“

„Já už to vím,“ pokrčil rameny Břet'a. „Asi by ses tam měl podívat. Kdo mezi lidí pašuje cizí zbraně, ten určitě chystá něco nekalého.“

„Náš Standa pořád říká, že za nás mají mluvit činy,“ vzdychl si Ivan. „Jenže proti nám je dnes obrovská propagandistická mašinérie. Stotisícová demonstrace se už nedá brát na lehkou váhu.“

„Zdá se, že nás lidé v Čechách nechtějí,“ pokýval hlavou Břet'a. „Nu což, náš čarostřelec se probírá, ukážeme mu, do čeho se řítí. Ale pak ho pusť – pro Peklo ještě nedozrál.“

„Když ho pustím, nejspíš brzy dozraje,“ zabručel Ivan. „Jenže to odnese někdo nevinný!“

„Anebo ne,“ usmál se smutně Břet'a. „Už jsem o tom jednal s Standou. Řekl mi, že s Fritzem už něco proti tomu chystají. Možná to bude překvapení i pro vás.“

„Jen aby!“ vzdychl si Ivan. „Někdy mám pocit, že stojím čelem proti obrovské vlně tsunami, která se na mě žene a chystá se všechno v cestě rozdrtit.“

„V nejhorším utečete na Orizem,“ chlácholil ho Břet'a.

„My – jistě, pro nás je to jen skok. Ale je mi lito lidí, kteří nám uvěřili, že jsme jim přinesli lepší budoucnost a které bychom tam nechali na pospas těm žralokům. Ti sice ještě kousat nezačali, ale už vycenili zuby – a mají je pěkně ostré.“

„Tak pojd'!“ vybídl ho Břet'a. „Čarostřelec už je vzhůru.“

„Vidím,“ přikývl Ivan a obrátil se k ležícímu chlapovi, který se mezitím malátně posadil a jen si protíral oči.

„Tak půjdeme, desperáte!“ oslovil ho. „Jestlipak víš, kde jsme?“

„To tedy nevím!“ vyhrkl chlap hrdlem přiškrceným strachem.

„Jsme v Pekle,“ oznámil mu Ivan. „To víš, střílet lidi do břicha se nevyplácí. Pojd' se podívat ven – nebo mi to ani neuvěříš. Tenhle dům je jediný, co sem do Pekla tak úplně

nepatří. Tady by se ti mohlo ještě líbit – ale venku poznáš, do čeho jdeš!“

„V Pekle?“ ušklíbl se chlap. „Z pohádek jsem už vyrostl.“

„Zato jsi naletěl na pohádky o skvělé pozemské společnosti,“ odpověděl mu Břet'a stejným úšklebkem. „Tak se podívej, jak to tady vypadá!“

Podlaha se s nimi náhle nahnula. Tři stěny místnosti zmizely, takže měli pocit, že se nacházejí na pohybuující se plošině jakéhosi podivného dopravního prostředku, po jehož okrajích se do výšky zdvihaly dlouhé pavoučí nohy. Pak se pavoukovitý dopravní prostředek pohnul vpřed, jen se jeho dlouhé nohy míhaly. Dokráčel s nimi na pokraj téměř kruhového mělkého údolíčka, jehož povrch tvořilo ze dvou třetin jezero žhavé lávy. Mezi nimi byly vidět postavičky lidí.

„Tohle je kotel číslo osm set dvacet jedna,“ ukázal svým návštěvníkům Břet'a.

„Ty sis jistě představoval kotle v Pekle jako v pozemských pohádkách, že?“ obrátil se pak na nedobrovolného pozemského návštěvníka. „Skutečnost vypadá jinak – ale když budeš jednat jako dosud, ocitneš se v podobném kotli brzy i ty. Dnes sem ještě nepatříš, ale stojíš na samém okraji.“

Bylo to dvojsmyslné, ale nedobrovolný návštěvník neměl v této chvíli smysl pro humor. To, co se pod nimi dělo, mu vzalo chuť na žertování.

„A co ti tam dole?“ ukázal zděšeně rukou na postavy u jezírka lávy.

„To jsou zatracenci,“ pokýval hlavou Břet'a. „Tady mám jen vrahy. Už ochutnali oboje. Krátký vítězný pocit nad mrtvolou své oběti – ale tady naopak mnohem delší pobyt v ohni pekelném. To ale patří k sobě. Zločin – i trest.“

„A to se tam opravdu všichni smaží?“ vyhrkl chlap.

„Zima jim tam rozhodně není,“ vyhnul se přímé odpovědi Břet'a.

„Tohle že jsou vrahové?“

„Tady jsou ti hromadní,“ přikývl Břet'a. „Jsou tu teprve krátce, na samém počátku tisícileté lítosti nad svými činy. Ale ty jim nepomůžeš. Peklo nezná amnestie.“

„Ale... já jsem ještě živý?“

„Jistě,“ přikývl Břet'a. „Co bychom tady dělali s mrtvými? Máš zatím obrovské štěstí.“

„...už vím...“ vzpomněl si. „Ale já jsem přece střílel!“

„Ano, úmysl vraždit jsi měl,“ přikývl Břet'a. „Tvé štěstí je v tom, že našince zastřelit nemůžeš. Vyvázl jsi ale jen díky tomu, že se ti kolegu zabít nepodařilo. Být na jeho místě kdokoliv jiný, mohl ses už smažit tam dole s ostatními.“

„A to se tam budou... smažit... věčně?“

„To také patří mezi pozemské pohádky,“ usmál se smutně Břet'a. „Nejtěžší zločinci tam budou jen deset tisíc let. Tady jsou jen čtyři – jednoho z nich možná znáš, býval donedávna prezidentem Spojených států. Jenže rozkaz k zabíjení je totéž jako zabíjení samotné a kdo vyvolá válku, může si být jistý nejtěžším trestem. Proti tomu je jednoduchá vražda pouhá maličkost – ačkoliv i za ni se můžeš ocitnout v plamenech. A teď už snad věříš, že to není nic příjemného.“

„Viděl jsi už dost,“ obrátil se Ivan ke svému zajatci. „Ty mezi zatracence ještě nepatříš – máš k nim zatraceně blízko, ale chybí ti ještě krůček. Tak pojd', vrátím tě na Zem. Uvidíme, jestli se k nim i ty časem připojíš, nebo ne. Ale pamatuj si to!“

„Nebo se sem vrátíš!“ dodal Břet'a.

=*=

Střetnutí s realitou

Radu Starších svolal otec Mihovič k poradě krátce po pražském incidentu. Program jednání byl stručný – události v Praze. Orizemšťané nemohli přehlédnout masový protest, jaký stotisícová demonstrace proti jejich přítomnosti představovala.

„Politici by si takové demonstrace ani nevšimli,“ poznamenala otráveně Slávka. „Nanejvýš by někdo z nich utrousil, že si lůzou nenechají nic diktovat!“

„Jenže my nejsme politici,“ upozornil ji otec Mihovič. „Na takový odpor reagovat musíme.“

„Ano, ale jak?“ opáčila Slávka. „Podle mě jsme udělali velkou chybu zanedbáním propagandy. Ta má pořád na Zemi příliš velkou váhu.“

„A jak by sis to představovala?“ zeptal se jí zvědavě otec Mihovič.

„Jednoduše,“ opáčila Slávka. „Věnovala bych každému občanu bezplatně *ovi*. Jsou přece lepší než současné prodávané počítače i s televizory a nebude problém vyrobit jich třeba deset milionů. *Ovi* snadno nahradí televizory, takže bych zavedla pravidelné televizní vysílání, kde bychom lidem v Čechách objasňovali, co chceme a co se děje kolem ve světě. Proložila bych to nějakou zábavou – Rusové by nám na to rádi věnovali celou svou filmovou produkci – mají přece lepší filmy než ty, které lidem na Zemi do hlav cpou současný nemravný a násilný životní styl. A v přestávkách mezi filmy bych jim posílala naše zpravodajství a případně i nějakou vědu a třeba i kurzy využívání *ovi*. Mají přece víc možností než jen nahrazovat televizory.“

„Výborně, Slávko!“ usmál se otec Mihovič. „Víš co? Pojd' na jednání Rady se mnou a přednes to tam sama.“

„Já přece do Rady Starších nepatřím!“ zarazila se Slávka.

„Nepatříš do ní věkem, ale máš nápad!“ namítl otec Mihovič. „Ostatně, i Vědoucí tam mají přístup a většina z nich

věkem mezi Starší nepatří. Bude tam potřeba hlavně nápadů a ten tvůj není zrovna špatný – i když tuším, že s ním nepřijdeš sama. Zanedbání propagandy hryže víc lidí než jen tebe, Standu a mě.“

„Mohla bych být po dobu jednání s Standou? Od něho to přece mohu sledovat taky.“

„Mohla bys,“ přikývl otec Mihovič. „Mohla bys to přednést i na dálku. Ale když budeš naživo přímo mezi námi, budeš mít větší váhu.“

„To jako narážíš na to, jak jsem tlustá?“ zamračila se.

„To není tloušťka,“ opravil ji jemně otec Mihovič. „Toho si přece na Orizemi vážíme.“

„Já vím,“ mávla rukou. „Když spočítáš, kolik se narodilo dětí na Dzígvegtu, Hjöwiltu a teď i na Orizemi, je toho v porovnání s délkou pobytu ve vesmíru málo. Proč jsi vlastně neměl potomka ani ty? Jsi ve vesmíru už šest set let – a pořád nic...“

„Žádná mě nechtěla,“ usmál se shovívavě otec Mihovič. „Tu moji si odvedl jiný...“

„...a měli aspoň oni děti?“ zeptala se rychle Slávka.

„Co já vím, neměli a nemají,“ mračil se trochu otec Mihovič. Asi mu nebylo příjemné, když mu to mladičká Slávka připomínala. „Tady děti každý odkládá na později...“

„Nevím, proč ti ji Vitold přebíral,“ zavrčela Slávka. „Náhodou bys byl docela prima tatínek! A šest set let věku není na zdejší poměry tak moc.“

„Hele – nechme toho,“ prosil ji otec Mihovič. „Už bych mohl být taky pradědek!“

„Kdyby to tady každý neodkládal...“ vzdychla si. „Co kdybych tě raději seznámila s nějakou hezkou holkou? Ne z Orizemě, tady je svobodných pomálu, ale nedávno nám jednu představil Ivan Derka a to se ví, Míša Safronov hrábne po každé nové tváři...“

„Takže – taky herečka?“ usmál se otec Mihovič.

„Zatím začínající,“ doplnila ho Slávka. „Ale šikovná holka. Nevadilo by ti, že je to Ruska?“

„To by mi nevadilo,“ usklíbl se otec Mihovič. „Ale nech to být, Slávi. Jak by to vypadalo?“

„Normálně,“ odsekla. „Rozhodně lépe, než já na Radě s tímhle bříškem.“

„Ale nedělej se!“ usmál se otec Mihovič. „Netočí s tebou náhodou Michail nový film, kde by sis musela břicho vycpávat, kdybys neměla vlastní?“

„Jo, ale to měl Míša v plánu už dávno,“ přikývla. „Původně jsem měla při filmování nosit na břicho polštářek, tohle mu vlastně přišlo úžasně vhod. Jen nevím, jak to dotočí. V tom filmu se mi má podle scénáře narodit syn a my s Standou čekáme holčičku.“

„Už to víte?“ podivil se otec Mihovič.

„Jo, pan Hybeš si mezitím na Zemi pořídil ultrazvukový přístroj,“ informovala ho. „Mají ho teď všichni doktoři na Orizemi. Je to přece jen výhoda.“

„Lizidy jsou lepší,“ zavrčel nesouhlasně otec Mihovič.

„V léčení jistě, ale Hybeš dotáhl ze Země všechno, co by mohlo lékařům pomoci. Dokonce i rentgeny, ačkoliv má k nim výhrady, že jejich záření není zdravé.“

„Ale ten ultrazvuk... kdyby Standa chtěl, tak to lizidy doktorům sdělí taky,“ brblal Mihovič.

„On to možná někdo – a možná zrovna Standa – lizidům přidá do možností,“ přikývla Slávka. „Proč by ale nemohla mimozemská civilizace občas využívat i pozemskou technologii?“

„Takže čekáte holku... krásné... ale nechtěli jste třeba kluka?“

„Dohodli jsme se s Standou, že nám to u prvního dítěte bude jedno,“ usmála se. „Ale jako druhé dítě by se nám víc hodil kluk. Vždycky je lepší mít oboje.“

„Ještě nemáte ani jedno a už plánujete druhé?“

„No jistě,“ usmála se. „Aby si mohly naše děti spolu hrát, ne? Jedináčci jsou v tomhle směru strašně ošizení, to ti sama potvrdím!“

„No jo, já zapomněl,“ usmál se otec Mihovič.

„Měla bych klidně dětí pět,“ vzdychla si. „Proč vlastně Rada Starších vydala to omezení na dvě děti? To je trochu málo!“

„To omezení platí už patnáct tisíc let,“ odvětil vážně otec Mihovič. „Rada Starších je vydala ještě na příkaz Sandišůtů, ale po útěku na Hjöwilt jsme to ještě konzultovali s gufyry a zjistili jsme, že je to původně od nich. Je to vlastně nezbytné omezení každé stabilní civilizace. Na Zemi mívají ženy klidně i deset dětí, jenže z nich osm zemře dříve než dosáhnou dospělosti. A kdyby zůstaly všechny naživu a každé mělo také tolik dětí, rozroste se lidstvo zakrátko přes všechny meze a ani lizidy by je neuživily.“

„Máš asi pravdu,“ přikývla také tak vážně Slávka. „Už teď je lidí na Zemi moc. Některé země se to snaží řešit, například Čína zavedla politiku jednoho dítěte a má s tím nebetyčné problémy.“

„Jedno dítě... to by jich mělo aspoň trochu ubývat, ne?“

„No jo – jenže každý Číňan chce mít syna,“ vysvětlovala mu. „Takže když se narodí dcera, nechají ji jako mimino zchladit a zemřít, aby mohla mít rodina syna a dnes mají v Číně oblasti úplně bez děvčátek a s tím jsou ty nebetyčné problémy.“

„Jo ták,“ pochopil otec Mihovič. „No, není lepší omezení na dvě děti hned od začátku, než to pak napravovat takhle humpolácky?“

„Asi je,“ uznala Slávka.

„A co byste dělali, kdybyste měli i druhé dítě holčičku?“ požíval se na ni otec Mihovič.

„No, dvě holky si spolu vyhrají líp než holka s klukem,“ mínila Slávka.

„Tomu věřím, ale co vy dva?“

„Vezmeme to taky,“ přikývla.

Zasedání Rady Starších zahájil jako vždy otec Mihovič – vypadalo to jako jeho privilegium, ale byla to spíš povinnost, stejně jako že se Rada většinou scházela na jeho hradě Jukagyri. Schůze se virtuálně účastnili i někteří Vědoucí. Samozřejmě tu byl ve svém »balkonu« Standa, ale i další – Fritz Pilz jako Vědoucí Orizemě, Břet'a Kovář za Peklo,

Úvodem seznámil se situací v Praze Starší ze vzdálených světů i pár dalších Vědoucích, kteří chtěli jednání sledovat ze svých balkonů a ještě nevěděli, o čem bude řeč.

„Jak se zdá, lidé na Zemi nás nechtějí,“ ukončil úvod, doprovázený obrázky i videozáznamem z incidentu před Vinohradskou kanceláří Prozatímní vlády z Orizemě.

Ivana to sice nenapadlo natočit, ale Standa pořídil během incidentu záznamy pomocí lizidů.

„*Ingratitudinem mundi regnat!*“ shrnul to bývalý husitský kněz Jíra Roboch ze Slaného, který se do Dzigvlegtu dostal na útěku před zbrojnoši podjednou. „Nevděk světem vládne!“

„To není nevděk světa,“ namítl Standa. „To je naše chyba. Příliš dlouho jsme nechali v Čechách působit prodejná média, řízená z ciziny. Češi jim říkají presstituti, ale přesvědčili je, že jsme obludy pekelné a chystáme peklo na Zemi, když se nám lidé nepostaví. Proto bylo těch sto tisíc Pražanů na demonstraci v dobré víře, že se postavili za správnou věc. Nepochopili, že je média obelhala.“

„Tak či tak, lidé jsou proti nám,“ řekl otec Mihovič. „Mávnout nad tím rukou nemůžeme. Co s tím budeme dělat?“

„Pražané byli vždycky podrazáci!“ vzdychl si Jíra Roboch. „Když přišel Žižka, byli s Žižkou. Když přišel Zikmund, oslavovali Zikmunda. Nebude od věci udělat si vlastní průzkum?“

„Neměli bychom nechat na lidi působit jen jednostrannou propagandu,“ opáčila Slávka. „Jeden ministr propagandy tvrdil,

že se stokrát opakovaná lež stane pravdou. Kdyby se proti nám postavil i venkov, prohráli bychom to na celé čáře. Navrhují vytvořit protiváhu oficiální propagandě. Rozdat lidem *ovi* a spustit na nich naše vlastní zpravodajství. Ať si lidi vyberou, kdo má pravdu!“

„Předpokládáš tedy vytvoření nějaké naší zpravodajské agentury, která by lidem vysvětlovala naše stanoviska?“ zeptal se jí jiný Starší. „Vždyť už máme naši internetovou stránku!“

„Ano,“ přikývla Slávka. „Jenže internet působí jen na poměrně malý okruh lidí, kteří internet využívají. Většina lidí je přece mimo.“

„Nehledě na to, že správcové sítí vyloučili naše stránky z internetových vyhledávačů,“ přidal se k ní Standa. „Aktivovali v nich filtr, takže se k našim stránkám dostane jen ten, kdo je zná a zvolí si je přímou adresou.“

„To je vlastně skoro jako cenzura,“ přikývl otec Mihovič.

„To není skoro-cenzura, ale cenzura zcela nepochybná,“ opravil ho Standa. „Mám chuť pohnat odpovědné lidi před soud v Pekle. Bezdůvodná cenzura je přece totéž co podání křivého svědectví.“

„Tím to ale nespravíš,“ zarazil ho otec Mihovič.

„Nespravím,“ přikývl Standa. „Ale můžeme lidem rozdat *ovi*, jak navrhuje Slávka, já je napojím na internet a naše vysílání dodám do vyhledávacích mechanismů.“

„Jak bys to chtěl udělat?“ zajímal se otec Mihovič.

„Jednoduše,“ vysvětloval hned Standa. „Naše *ovi* spojí lidi s lizidy. Ty jim přednostně nabídnou naše zdroje a pak teprve umožní i hledání na zablokovaných serverech. Z pohledu uživatelů to bude totéž jako odblokování cenzurujících vyhledávačů.“

„Dobře, to můžeš udělat,“ souhlasil otec Mihovič. „Měli bychom se ale poradit, jestli to bude v současné situaci stačit, anebo zda bychom neměli podniknout i další kroky.“

„Nevím, zda to bude stačit,“ vzal si slovo Jíra Roboch. „Sto tisíc lidí je příliš mnoho, než aby byli všichni cizími agenty. Takže jsou proti nám i obyčejní lidé. Nechci hádat, jakou na tom máme spoluvinu, řekl bych, že to skutečně přišlo od cizích agentů, nicméně lidé se k nim přidali. Je tedy na místě uvažovat i druhou možnost – ukončit plán na přestavbu společnosti na Zemi.“

„To myslíš vážně?“ vyskočila Slávka.

„Ano, myslím,“ přikývl Jíra. „Dobro se nedá zavádět násilím. Násilí změní dobro ve zlo, to je prostě princip. Jen pokrytci tvrdí, že účel světlí prostředky. Chápu, všechny změny nejdou udělat po dobrém, nějaká míra násilí při tom být může. Osvobodíš-li otroky, omezíš tím svobodu otrokářů a ti se svých dosavadních výsad nikdy dobrovolně nevzdají. Ale pokus zavádět dobro proti vůli většiny nedopadne dobře, i kdyby proběhl hladce.“

„Jde o to, jestli opravdu sto tisíc oklamaných lidí představuje názor většiny,“ rýpla si Slávka.

„Sto tisíc lidí je na Prahu až dost,“ tvrdil Jíra. „Za mých časů...“

„Za tvých časů by to byli možná všichni obyvatelé Prahy,“ přikývla Slávka. „Dnes je v Praze lidí mnohem víc, jenže je oklamala současná lživá propaganda!“

„Nerozhoduje, zda byli oklamání, nebo zda to byl i jejich pravý názor,“ namítl Jíra. „Můžeme je zkusit vyzvat k protidemonstraci. Když bude aspoň stejně početná, můžeme se začít bavit o tom, kdo představuje tu většinu.“

„Tak jako tak bych začala s rozdělováním *ovi* lidem,“ trvala na svém Slávka.

„To můžeme zkusit,“ připustil Jíra. „Tím nic nezkazíme.“

Diskuse v Radě Starších pak pokračovala ještě celou hodinu, ale nic nového už na ní nepadlo. Rada Starších nakonec přijala rozhodnutí o dvou bodech. První – rozdat lidem *ovi*

a zahájit vlastní zpravodajství. Druhý bod – po rozdělení *ovi* zkusit svolat do Prahy protidemonstraci, která rozhodne o dalším postupu orizemských.

„Doufám, že to tentokrát na celé čáře vyhraje,“ vzdychla si Slávka.

„Neříkej HOP, dokud nepřeskočíš,“ srazil její nadšení Jíra. „A i potom se nejprve podívej, zda jsi nedoskočila přímo do kravského lejna!“

„Povíme si to potom!“ odsekla Slávka.

=*=

Standa připravil dárkové balení orizemských *ovi*. V ozdobné krabici byly mimo *ovi* jen knížka návodu k použití a propagační letáček.

„Zvykli jste si už na lži, jaké vám vnucují vaše oficiální média? Nechcete se seznámit s jinými názory? Vyvolejte si televizní program z Orizemě a poslechněte si, co před vámi vaše vlastní média, jenže řízená ze zahraničí, soustavně zatajují! A kdyby nic jiného, *ovi* je dokonalejší než pozemské počítače – využijte jeho přednosti! Můžete volat vašim známým snadněji než obyčejným mobilem, umožní vám fotografovat, natáčet i přehrávat videa, případně pouštět mimozemské filmy – a navíc vám zpřístupní i spoustu dalších užitečných programů a funkcí.“

„A můžeme je roznášet,“ pochvalovala si Slávka.

„Ty ale budeš doma,“ ujistil ji Standa. „Dobrovolníků mám dost, ale nemusí se v tom angažovat lidi, kteří by se měli šetřit.“

Roznášení bylo nesmírně jednoduché a dobrovolníků bylo opravdu více než dost. Přihlásilo se na to většina Čechů žijících na Orizemi. Vtip byl v tom, že nikdo nic nenosil. Prostě oblétili dům od domu všechna obydlí, od rozlehlých sídlištních paneláků po osamělá vesnická stavení. Všude se jen na chvíli zastavili – někde přitom museli projít zamčenými dveřmi – a dárkové balíčky nechali lizidům vytvořit přímo pod poštovními schránkami, včetně čerstvě napsaných jmen adresátů.

Při této rychlosti se oblast neobdarovaných rychle scvrkávala a dobrovolníci svou úlohu stihli splnit za jeden jediný den. Ráno začali – večer ohlásili splnění úkolu.

Standa dal lizidy zkontrolovat výsledek – a do některých lokalit poslal své dobrovolníky znovu, aby dodali některým lidem nová dárková balení. V Čechách totiž žije spousta vychytralců, kteří tyto dárky ještě za tepla pravým adresátům rozkradli v domnění, že je někomu výhodně prodají. V tom se ovšem přepočítali. Kdo se zmocnil více *ovi*, než mu náleželo, neměl je komu prodat – v Čechách je dostali všichni včetně batolat a nikdo neměl o další zájem. Kromě toho se dalo každé *ovi* oživit jen jedním majitelem – ukradené se už nikomu zapnout nepodařilo.

Standa již ten den večer zkontroloval pomocí lizidů všechna *ovi* a s uspokojením si všiml, že si je vyzkoušely desetitisíce lidí. Někteří jen ze zvědavosti, jiní se zájmem. Někteří si na nich dokonce pustili zpravodajskou televizní stanici OTV – Orizemská Televize. Provoz zajišťovala Rada Starších na Orizemi, o to se nemusel starat ani Standa. ani Slávka. Měli tedy na chvíli klid.

Nebo si to aspoň mysleli.

=*=

Pro vyhodnocení účinnosti této akce si stanovili týdenní lhůtu. Po této době by se již mělo projevit, jak lidé novinku využívají. Když ale týden uplynul a Standa se podíval na přehled, zamračil se. Ze všech rozdaných *ovi* se polovina nehlásila, nebyla zapnutá. Lidé je asi ze zvědavosti zapnuli, ale pak je kdoví proč přestali používat. Některé přitom nebyly za celý týden zapnuté ani jednou.

Brzy zjistil příčinu. Všechny klasické televizní stanice ve svých zprávách neustále opakovaly varování občanům, aby »mimozemské špehovací přístroje« proboha nepoužívali, ba ani nezapínali, jinak riskují úplné zotročení mimozemšťany. Renomované zahraniční univerzity uveřejnily velmi znepokojivé

výsledky výzkumů vzorků *ovi*, údajně získaných od občanů České republiky, kteří jim je poslali s upozorněním na záhadné a podezřelé jevy, vyskytující se v jejich blízkosti, První s tím přišli vědci americké Harvardské univerzity, kteří objevili nebezpečné mentální vlny, vyzařující z přístrojů a nepřipustně ovlivňující lidskou psychiku. Podle nich hrozilo, že se zasažení lidé stanou jen bezmocnými loutkami v rukou mimozemšťanů.

Jejich výsledky brzy potvrdili vědci z britského Oxfordu i z německé univerzity Aachen a tuto zprávu vysílaly v opakovaných vstupech téměř všechny televize světa jako senzaci první velikosti. Nebylo pochyb! Mimozemšťané chtějí prostřednictvím malého národa Čechů ovládnout lidstvo! To se jim nesmí v žádném případě podařit!

Evropská Unie přispěchala s okamžitým zákazem dovozu jakýchkoliv podezřelých předmětů z Čech, čímž fakticky zarazila veškerý vývoz České republiky s výjimkou vyvážení peněz. Občané České republiky, nacházející se v zahraničí, dostali lhůtu osmačtyřiceti hodin, během níž se měli buď urychleně vrátit do Čech, nebo požádat v kterékoliv zemi světa o politický azyl.

Slovensko, Německo, Francie, Kanada a Austrálie slíbily tyto žádosti přednostně vyřizovat.

Sousedé České republiky – Rakousko, Německo, Polsko i Slovensko – obnovili na hraničních přechodech celní stanice. Celníci umožňovali občanům okolních zemí návrat domů, ale nepouštěli je už za jakýmkoliv účelem do »nebezpečné oblasti«. Občanům České republiky umožňovali návrat domů, byť s útrpnými pohledy, ale pro změnu je nepouštěli ven. Výjimkou bylo, když občan České republiky požádal o politický azyl přímo na hranicích – v tom případě ale ponechávali každému jen peníze a nutné osobní oblečení, všechno ostatní včetně automobilů museli na celnici odevzdat ke komisionálnímu zničení. Vyplácelo se to pouze těm, kdo měli v zahraničí dostatečně tučná konta a na hranici přijeli automobilem z půjčovny, ale podle front na většinu

hraničních přechodů se právě tak spousta Čechů rozhodla, jako kdyby je někdo předem poučil.

Všechny televize, pokrývající území České republiky, vysílaly tuto zprávu také téměř neustále a doplnily ji jen o navržené řešení této nebezpečné a delikátní situace. Podle televizních pokynů dali zastupitelé městských čtvrtí i starostové malých obcí přistavit na všechna vhodná místa odpadkové kontejnery, kam měli občané to »mimozemské svinstvo« předávat k »odbornému zneškodnění«.

„Dejme mimozemským špehům nepokrytě najevo, co si o nich myslíme!“ zněl hlavní slogan televizní kampaně. „Zničme přístroje mimozemšťanů i s jejich lživou propagandou a se zákeřnými mentálními vlivy!“

A loajální, patřičně vystrašení občané, se »kukaččích vajíček« poslušně zbavovali, aniž by je vybalili. Auta ani nestačila odvážet kontejnery do spaloven, kde přístroje před televizními kamerami pro jistotu předem komisionálně rozbíjeli.

Nejochotnější aktivisté občanům ušetřili i cestu ke kontejnerům. Obcházel s velikými nůšemi obce dům od domu, vybírali od nich **ovi** a kladivy je likvidovali přímo na místě.

Byl opravdu div, že i po té ničivé vlně projevovala skoro polovina přístrojů aktivitu. Zvědaví občané, kteří je neodevzdali a ubránili je i před aktivisty, si pouštěli zprávy odlišné od televizních, někteří dokonce zkoušeli telefonovat se svými známými a zřejmě si vyměňovali i první zkušenosti.

Standa okamžitě poslal do redakce Orizemské Televize zprávu o organizovaném ničení **ovi**, vyvolaném západními televizními stanicemi. Redakce zprávu samozřejmě uveřejnila i s komentáři ve stylu: »Kdo chce kam, pomozme mu tam«, popřípadě ve smyslu »házení perel sviním«.

„Nezbavujte se našich **ovi** tak nerozvázně!“ varovala televize OTV své diváky. „Naše **ovi** lidi ovlivňují jen tak, jako jiné televizory – poskytováním zpráv. Ztratíte-li s námi kontakt,

ztratíte také příležitost dozvědět se naše stanoviska. Jste ale lidé a máte schopnost rozeznat ze dvou názorů ten pravdivý! Z jednoho monopolního zdroje se pravdu nedozvíte! Ano, televize OTV nevysílá z Čech, ale ze zahraničí jsou ovládaná i ostatní média České republiky, důležité je, kdo je vlastní. My jsme Češi a že vám sdělujeme něco jiného? To si posuďte sami, ale nevzdávejte se nás.“

Úbytek počtů přístrojů v Čechách však nezadržitelně pokračoval.

Protimimozemští aktivisté totiž nevybírali *ovi* od občanů jen dobrovolně. Kde jim je nevydali ani po důrazné výzvě, vnikali do domů a bytů násilím a konfiskovali je. Všechny televizní stanice to pochválily jako uvědomělý čin hodný občanů České republiky, kteří si od cizáků nedají nic diktovat a zachrání své spoluobčany před zkázou i tam, kde k částečnému ovlivnění již došlo a lidé ty pekelné přístroje odmítli vydat nebo zničit sami. Časem jim určitě poděkují, že je na poslední chvíli zachránili před zkázou a zotročením!

Když se pak poškození občané obrátili na Českou policii, dostalo se jim strohé odmítnutí.

„Nemáte se paktovat s mimozemšťany!“ byla nejčastější odpověď.

Policisté si pouze pečlivě zapsali údaje o stěžovatelích a ti se brzy dočkali prvních výsledků. Zaměstnance do dvou dnů vyhodili z práce a všichni stěžovatelé se brzy dočkali návštěvy exekutorů a zabavování majetků, ačkoliv nikomu nic nedlužili. Nově ustanovení exekutoři sice po nějaké době uznávali svůj omyl, ale domácnosti po jejich nájezdu vypadaly jako po návštěvě lupičů – zničený nábytek, chybějící šperky, peníze i rodinné dokumenty – všechno ovšem podle zákona, stěžovat si už neměli komu, exekutoři jim ostatně dali najevo, že by to příště mohlo být ještě horší.

Po těchto zkušenostech si už nikdo neodvážil stěžovat. Počty mimozemských *ovi* mezi lidmi nezadržitelně klesaly, ačkoliv je někteří zbývající majitelé schovávali do různých skrýší.

Televize OTV nabídla majitelům zbývajících *ovi* jednoduché řešení proti jejich zabavování.

„Nastavte si pojistku proti zničení,“ navrhli jim. „*Ovi* pak bude v nepravidelných intervalech podávat hlášení, že existuje. Kdyby hlášení nedošlo, náš server pochopí, že je zničené. V takovém případě uznáme, že to není vaší vinou a zdarma vám dodáme náhradní.“

Do půl hodiny po uvedení této zprávy využilo navrhovanou pojistku něco přes padesát tisíc uživatelů, ale proti celkovému počtu rozdaných přístrojů i proti počtu přístrojů již zničených to bylo zanedbatelné množství. A po první vlně se další přibývání pojistek výrazně zpomalilo.

Kde se projeví další návštěvy aktivistů, poslal tam Standa dobrovolníky a ti majitelům potají dodali nové přístroje. Přitom se dozvěděli o majitelích dalších zničených *ovi*, kterým je aktivisté zničili ještě před vyhlášením pojistky. Standovi dobrovolníci dodali nové všem a ihned jim pomohli zajistit si je vlastními pojistkami. Majitelé zničených *ovi* byli teď na tom vlastně lépe než ostatní. Aktivisté je už navštívili a byli se svou prací tak spokojeni, že je ani nenapadlo návštěvu opakovat.

Jenže jich bylo příliš málo a další *ovi* už se nehlásily, nejspíš byly zničené.

„Zřejmě o ně nikdo další nestojí!“ stěžoval si Standa otci Mihovičovi, když počet pojistek ani dalšího dne nepřekročil celkově šedesát tisíc. „Nejspíš je zastrašili...“

„Šedesát tisíc lidí, ochotných udělat pro další spolupráci s námi aspoň něco, je opravdu málo,“ vzdychl si i otec Mihovič. „V této chvíli nemá cenu svolávat požadovanou protidemonstraci, účast by byla ještě menší. Nastavení pojistky je drobná činnost, která se na veřejnosti neprojeví. Nosit po kapsách tajně *ovi* je

nebezpečnější, ale přijít na demonstraci znamená jít s vlastní kůží na trh a to by dnes mohlo být i nebezpečné. Odhodlá se k tomu jen zlomek těch, kdo s námi ještě sympatizují.“

„Co s tím ale budeme dělat?“ vrčel nesouhlasně Standa.

„Svolám další Radu Starších,“ slíbil otec Mihovič. „Doufám, že se jí zúčastníš aspoň na dálku a případně přidáš svůj názor. Ale v Čechách nevidím žádné velké nadšení.“

„A co bys chtěl vidět?“ opáčil Standa. „Počítám s tím, že s námi bez dalších podmínek půjdou jen bývalí staříci z eldéenek. Ti jako jediní pochopili, co jim chceme přinést. Možná se k nim přidají i jejich rodinní příslušníci a pár tisíc dalších nadšenců, ale většina národa to nebude.“

„Budou mít tedy smůlu,“ pokrčil rameny otec Mihovič. „Jíra Roboch to řekl správně. Dobro se nedá dělat proti vůli těch, jichž se týká.“

Radu Starších svolal otec Mihovič na následující dopoledne, aby měli možnost v širším kruhu to důkladně projednat.

Standa ale tušil, že to nedopadne dobře...

=*=

Rada Starších se tentokrát rozdělila na dva tábory.

Jeden prosazoval návrh odpovědět na teror aktivistů silou. Aktivisté používají násilí, porušují domovní svobodu a svévolným ničením zabraňují lidem v přístupu k nezávislým informacím, čímž napomáhají jejich zotročování, ergo – je třeba zločiny patřičně potrestat a zamezit jejich opakování, třeba tím, že provinilcům dáme alespoň krátkodobě, třeba jen v trvání pár měsíců, ochutnat Pekla.

Druhý tábor argumentoval tím, že násilí plodí zase jen násilí a dobro se zavádět násilím nedá a zejména ne proti vůli těch, kterým má sloužit. Naposledy zaváděli dobro násilím komunisté – také dělali všechno »pro lid« a kdo s nimi nesouhlasil, toho trestali jako zločince. Je přece věc názoru, zda

Sedmero představuje dobro. Na Orizemi se na tom shodli všichni, ale už Ori-Afro-Američané je zásadně odmítli. Ale i kdyby to na Ažefkoji dopadlo bez Sedmera špatně, vnucovat dobro násilím je cesta do pekla, kde by se mohli nakonec sejít všichni.

„Přizvali si na rozsouzení i Vědoucího Ažefkoje Razboga.“

„Jak je to dneska s násilím na Ažefkoji?“ zeptal se ho Jíra.

„Každý desátý chlap z těch původních je už mrtvý,“ řekl Razbog. „Úmrtnost žen je nižší, ale i těch už zabili tři tisíce. Od chvíle, kdy jste zastavili příchod dalších vězňů, jich ubývá a ubývá.“

„Spíš bych očekával, že jich bude přibývat,“ zajímal se ze svého »balkonu« Standa. „Lizidy jim prodlužují život, přirozenou cestou by umírat neměli. Oni nemají děti?“

„Zatím jen výjimečně,“ opáčil Razbog. „Uvědomte si, že tam přicházely vězeňkyně rovnou z amerických ženských věznic. Tři čtvrtě roku se žádné děcko nenarodilo, tak dlouho to přece trvá. Nejstaršímu žijícímu novorozenci je teprve půl roku. Pak si ale rychle zavedli pravidlo, že se o děti starají matky a těm do toho nikdo nemá co mluvit. Jsou tam zatím krátce, ještě se jim ani mnoho dětí narodit nemohlo, ale dětskou úmrtnost mají opravdu vysokou. Když matka vystrčí z domu na mráz novorozeně a není to trestné, protože je to čistě její věc, není divu, že se to rychle rozšířilo. Přiznám se, připomíná mi to řádění mongolských hord v Evropě ale dohodli jsme se, že do toho nebudeme zasahovat, tak mlčím. Od Mongolů bylo taky lepší držet se co nejdál!“

„Máš nějaký přehled o tom, kolik dětí to už odneslo?“ zeptal se ho rychle Standa.

„Přehledy mám v pořádku,“ vzdychl si Razbog. „Doposud se narodilo šest set dvacet pět dětí, žije jich jen dvaadvacet. Většina nepřežila první dva dny od porodu.“

„To jsou tam tak krkavčí matky?“ zděsil se Standa. „Vždyť mají, cokoliv si přejí!“

„Mají, cokoliv si přejí,“ souhlasil Razbog. „Jenže děti se rodí, i když si je nepřejí. Pro většinu jsou jen přítěží a protože císař Ritchie vyhlásil, že je to jen na nich, nikdo jim do toho nemluví, až se to stalo pravidlem. Těch pár matek, které se o děti starají, jsou spíš výjimky. Mateřské city ještě nevyměřely ve všech a úplně, ale většina se chová doslova hanebně. Ale může to být i tím, že mezi nimi není nikdo, kdo by provedl kvalifikovaně potrat, takže to řeší až po porodu. Ale slyšel jsem od některých, že ve Spojených státech už dlouho dělají lékaři potraty až během porodu, takže je v tom opravdu jen nepatrný rozdíl.“

„Oni nemají rodiny?“ zajímal se Standa. „Ty se přece mají o děti starat!“

„Rodiny jsou podle císaře přežitky,“ odvětil Razbog. „Vyhlásil naprostou svobodu ve všech ohledech, zejména v sexu. Souloží každý s každým, nikdo se nestydí ani na veřejnosti. Zpočátku si slavně založili pár »domů sexu«, ale brzy je tiše zrušili. Když všichni souloží kdekoliv bez zábran, jsou domy sexu zbytečné – museli by se o ně starat a tam se nestará nikdo o nic. Kdo si při mejdanu vymlátí okna nebo dokonce zapálí, objedná si nový dům. Už tam jsou celé čtvrtě vylidněné, plné jen zřícenin a spálenišť.“

„No potěš koště!“ vzdychl si Standa.

„Do dnešního dne se na Orizem vrátily necelé dvě stovky lidí,“ pokračoval Razbog. „Většina z nich byly ženy – nejspíš se jim nelíbilo, že byly podle »zákonů silnějšího« těmi slabšími. Utekly zejména ty, kterým dítě na mráz vystrčilo hned po porodu proti jejich vůli. Přidalo se k nim také pár chlapů, co se na to nemohli dívat, ale ostatním se tam zřejmě líbí.“

„A my to tak necháme?“ ptal se znechuceně Standa. „To jsme přece nechtěli! Vraždění mimin je největší a přitom nejzbabalejší zločin co znám!“

„Slíbili jsme jim nezasahovat,“ pokrčil rameny Razbog. „Mají co chtěli!“

„Dohodli jsme se, že to tak necháme,“ přikývl i otec Mihovič. „Žijí takhle zatím jen pár let, to je příliš krátká doba na vyhodnocení.“

„Ale když... souloží každý s každým...,“ zeptala se Slávka, „nemají problémy s šířením nemocí jako je AIDS?“

„Nemají,“ zavrtěl hlavou Razbog. „Lizidy uzdravily i ty, kdo tam jako nemocní přišli. Císař to vyhlásil jako důkaz správnosti jeho rozhodnutí vytvořit konečně první svobodný svět.“

„Ani křesťanům mezi nimi to nevádí?“ chtěla vědět Slávka.

„Císař Ritchie prohlásil křesťanství za přežitek,“ přikývl Razbog. „Musím mu přiznat, kdo se chce dál řídit křesťanstvím, může – ale je to věc jeho svobodného rozhodnutí. Nesmí při tom bránit nikomu v sexu – což beztak nikdo nedělá, vzhledem k tomu, že manželství a rodiny prakticky nikdo nerespektuje – je to přece přežitek. Každý tam musí povinně uznávat jen císařství a zejména osobu císaře, neboť právě císař všechny »osvobodil ze žalářů rozpadající se pozemské civilizace«, jinak mají všichni naprostou volnost.“

„Císař si přisvojil všechny zásluhy?“ vrtěl Standa hlavou nechápavě.

„Ano,“ souhlasil Razbog. „Ale jediná povinnost občanů Ori-Afro-Země je, že se musí každé ráno poklonit směrem k hlavnímu městu Ritchietownu. Císař víc nevyžaduje a vydává to za důkaz dokonalé svobody. Zavedl dokonce pravidlo pro ty, kdo některé ráno – nebo i vícekrát za sebou – na povinnou poklonu zapomenou. Stačí, aby se pak v rychlosti poklonili dvakrát a vše je odpuštěno.“

„Velice liberální a shovívavý panovník!“ podotkl ironicky otec Mihovič.

„Spíš není, kdo by to kontroloval!“ ušklíbl se Razbog.

„No – když je ani AIDS neumravní, tak to tam musí vypadat!“ odfrkl si Standa.

„Tak to vidíte!“ řekl Jíra Roboch. „Kdo chce kam, pomozme mu tam. Když nenutíme tyhle, proč nutit jiné? V Orizemi Sedmero dodržujeme, ale proč to vnucovat i v Čechách, zejména když si to tam nikdo nepřaje?“

„Až na těch šedesát tisíc, kteří by si to přáli,“ podotkl Standa.

„Šedesát tisíc je na deset milionů Čechů opravdu hrstka,“ opáčil Jíra.

„Nemůžeme přece kvůli nim utiskovat ostatní,“ ušklíbl se otec Mihovič. „Ale uznejte, bylo by sprosté něco jim slibovat a pak to vzít zpět. Nehledě na to, že je to pro ně i zdroj problémů. Navrhl bych nabídnout těmto lidem život na Orizemi. Samozřejmě jen nabídnout, nikoho nenutit.“

„To je snad trochu málo, nemyslíš?“ nesouhlasil Standa.

„Ale můžeme to splnit bez násilí!“ opáčil otec Mihovič. „Jedině bez násilí to může být pro ně přínosné, jen když se pro to sami a dobrovolně rozhodnou.“

„Nabídka skoku do prázdna nemůže vypadat tak skvěle, aby se pro ni rozhodli,“ namítl Standa. „Nikdo nebude nadšený, když neví, do čeho jde.“

„Vyberte tedy z ruské produkce pár současných filmů, zobrazujících běžný život na Orizemi,“ navrhl Jíra. „Ať lidé na Zemi vidí, do čeho je lákáme, ať to pro nikoho není skok do prázdna.“

„Slávko, ty máš přehled o ruských filmech, ne? Jaké bys pro to vybrala?“ navrhl otec Mihovič.

„Pár jich najdeme,“ odvětila Slávka zklamaně. „Ale když těch pár tisíc příznivců vezmeme do Orizemě, nezbude nám v Čechách nikdo.“

„No tak nezbude,“ pokrčil rameny Jíra. „Asi jich tam většina zůstane. K emigraci se každý jen těžce odhodlává. Ohledy na příbuzné, známé... Možná jich přijmeme třetinu, nebo i méně. Ostatní zůstanou na Zemi.“

„Zůstanou – ale už ne jako naši příznivci,“ namítl Standa. „Pod vlivem cizí propagandy nám brzy budou i oni přisuzovat slabost a přidají se k většině.“

„Proč by nám přestali fandit, když budou vědět, že jsme ustoupili, abychom nemuseli proti našim odpůrcům použít násilí?“ opáčil Jíra. „To přece musí ocenit každý! Vždyť ani z Čech úplně nezmizíme. Možná zrušíme kancelář a budeme se angažovat jen na zapřenou, ale budeme v našich příznivcích podporovat naději, že tu pořád jsme a naše nabídky platí. Budeme nadále vysílat televizi OTV, aby lidem otevírala oči. Navrhoval bych svěřit našim příznivcům možnost vytvářet *ovi* i pro další zájemce, aby jejich počty neklesaly, ale naopak stouply. Však lidé prohlédnou a uvědomí si, jakou udělali chybu. Jakmile to půjde, umožníme našim příznivcům cesty do Orizemě, aby to u nás poznali na vlastní oči.“

„Pokud jim to političtí aktivisté milostivě dovolí!“ vyhrkla Slávka.

„Nemyslím si, že bychom měli v Čechách zakládat veřejnou cestovní kancelář,“ řekl Jíra. „Tu by nám zatrhli, nejspíš i s použitím násilí na našich příznivcích. Ale umožníme některým zájemcům cesty do Orizemě – třeba jen vlastníkům *ovi*, jako jejich další funkci.“

„A udělat z nich nějakou kastu vyvolených?“ zamračil se otec Mihovič.

„Ne,“ odsekl Jíra. „Jen zájemce. Kdo zájem nemá, ať nechá být. Ale ty, kdo zájem mají, bych na Zemi podporoval a třeba bych jim nabídl i lepší život u nás. Nabídlí jsme lepší život i těm, kdo se dobrovolně vrátí z Ori-Afro-Ameriky, až se mu tam přestane líbit. Pro jistotu jsme je rozptýlili po celé Orizemi, oni se ve většině případů přistěhovali do městeček mezi ostatní, dnes už mluví česky, rusky, polsky nebo i francouzsky, podle toho, koho mají za sousedy, ale zdá se, že jsou spokojenější než doma ve Spojených státech – natož na Ažefkoji u císaře Ritchieho! Češi by

měli výhodu, mohli by se uchytit mezi Čechy, odpadla by nutnost učit se nějaký jazyk.“

„No, zkusit to můžeme,“ ustoupil otec Mihovič.

„Já jsem ale pro potrestání těch, kdo se podíleli na ničení,“ trval na svém Standa.

„Myslíš podle příkázání »Svévolně nezničíš?« požadoval otec Mihovič upřesnění. „Obávám se, že to byla většina národa!“

„To je jen jeden důvod,“ odvětil Standa. „Netrestal bych nikoho, kdo vyhodil *ovi* dobrovolně, zejména když všechny televize lidi strašily, že jsou určené ke špehování. Ale právě to je přece proti příkázání »Neposkytneš křivého svědectví« a to bychom ztrestat měli. A násilné odebírání *ovi* je zas porušení příkázání »Nezotročíš«. Nemluvě o policistech, kteří na ty lidi poštváli nově vyškolené exekutory! Staří exekutoři se ještě nevrátili z Pekla a už je nových ještě víc!“

„Exekutor je zřejmě hodně výnosné povolání,“ podotkl otec Mihovič.

„Jsem pro odnést je tam znovu a všechny,“ trval na svém Standa.

Debata o exekutorech pokračovala ještě dlouho, ale její závěr vyzněl proti výhodnosti tohoto povolání. Standův návrh měl hodně příznivců.

Exekutoři se měli nač těšit...

=*=

Konec pohody

Hlasování v Radě Starších proběhlo na závěr debaty úplně mlčky. Každý řekl své, nebo to za něho řekl jiný, nebylo co dodávat.

Poměrem hlasů tři tu jedné se Rada Starších rozhodla ustoupit a Zemi nadále pozorovat jen z ústraní. Zachovat televizi OTV, vysvětlovat lidem, že násilím se dobro zavádět nedá a zklamaným nabídnout jako odškodnění krátkodobý nebo trvalý pobyt na Orizemi, ovšem až podle toho, jak se sami rozhodnou.

Po poradě s Vědoucím Pekla Kovářem vyhlásil Standa nábor dalších dobrovolníků pro vyřešení akce v duchu Sedmera. Neoprávněné vnikání aktivistů do domů a ničení majetku byl vandalismus – porušení přikázání »Svévolně nezničíš«. Média se zase provinila porušováním přikázání »Nepodáš křivého svědectví« a mnohdy i s náběhem na porušení přikázání »Nezotročíš«. Ničení bylo ostatně i proti současným pozemským zákonům a lživé informace o mimozemšťanech bylo šíření poplašné zprávy. Když se tím odpovědné orgány odmítly zabývat, vyslovil Vědoucí Pekla Břetislav Kovář názor, že i oni jsou viníci a mají být potrestaní. Nemluvě o exekutorech – ti měli dostat tresty největší.

„Musí to být hodně výnosné povolání, když se do toho tak hrnou,“ komentoval to Standa.

Peklo ovšem nezná peněžité tresty ani pouhou náhradu škody. Břet' a to ohodnotil měsíčním pobytem v Pekle pro všechny, kdo se daného činu účastnili, půlročním pro ty, kdo se dopustili násilí a ročním pro exekutory a policisty, kteří se vandalismem odmítli zabývat. U exekutorů to byla jasná polovina a nečinnost policistů měla vyloučit samotná jejich profese.

Standa poslal dobrovolníky vyšetřit všechny incidenty. Musel ale požádat Radu Starších o další dobrovolníky na čtení

vzpomínek, podezřelých bylo více, než mohl zvládnout. Ale jeho rozhodnutí znamenalo povinnost napravit všechny křivdy a Standa to vzal doopravdy.

I když to možná bude někomu vadit.

=*=

Proces s mediamachry byl veřejný jen napůl. Byl přístupný pouze pomocí OTV, jenže většina národa se *ovi* neprozřetelně nebo také ze zbabělosti zbavila. Týkal se nejen zúčastněných redaktorů a moderátorů, ale i vyšších špiček. Při čtení vzpomínek přišli na příkazy, které angažovaní redaktori dostali »shora« a červená nit se táhla, jak jinak, daleko mimo území Čech. Standa po ní poslal Lenku Absolonovou z vládní kanceláře, která po tom nejvíce dychtila, ale přislíbil jí, že ji bude za hranicemi Čech sledovat prostřednictvím lizidů.

Lenka brzy přitáhla dva německé vlastníky českých médií, jenže při čtení jejich vzpomínek se ukázalo, že nejsou těmi nejvyššími, aby mediální akce v Čechách vycházela přímo z nich. Také oni dostali po telefonu potřebné příkazy, ale červená nit tentokrát vedla až přes oceán, kam se Lenka vypravila s podporou Oldy Petráčka, aby se tam nepohybovala sama. Olda ji měl hlídat a v případě nesnáží přivolat pomoc. Nebylo to pravděpodobné, oba měli schopnost přechodu do allohmoty, kde se mohli pohybovat nehmotní a neviditelní. Kdo by je chtěl ohrožovat?

Nebylo to ale tak snadné, jak se zdálo. Skutečně mocní lidé zásadně nežijí mezi plebejci a do jejich rezidencí bývá těžké proniknout. Ne že by dveře, zdi nebo ploty znamenaly nepřekonatelnou překážku i pro lidi v allohmotě, potíž je v jejich objevení. Pravda, lidé vědí o několika místech, kde žijí skuteční boháči, ale to jsou obvykle menší ryby. Všechno zkomplikoval únos největších boháčů Sandišůty na Mars, kde nejspíš všichni zahynuli. Rezidence ale své pány dál očekávaly, jako kdyby se měli každým dnem vrátit, podobně čekala i jejich finanční impéria.

Někdo ale musel na Zemi zůstat! Někdo, kdo stál za posledními akcemi v Čechách.

Podivné bylo už to, že se někdo z nejbohatších lidí světa zajímal o dění v malých Čechách, ale dalo by se to vysvětlit tím, že jednou stranou tohoto dění byli mimozemšťané. To samo přitahovalo pozornost – když ne celého světa, pak jistě těch, kdo by se mohli mimozemšťanů obávat.

Lenka s Oldou se tedy vypravili za oceán a Standa se připravil na trpělivé očekávání.

Netušil, jaké překvapení ho čeká doma...

=*=

Když odpoledne zavolal Ivan Standovi, málem ho Standa nepoznal, jak mu vzrušením přeskakoval hlas, když hlásil poslední novinku z Čech.

Česká televize vysílala přímý přenos ze zasedání obnoveného Parlamentu.

Ivanovi se nepodařilo zjistit, kdo to zorganizoval, ale všechny parlamentní strany dodaly podle pravidel za poslance odnesené do Pekla hbitě náhradníky. Mírně na tom prodělaly jen strany bývalé vládní koalice, neboť za přeběhlíky, se kterými do té doby pohodlně vládly, si své náhradníky do Parlamentu dosadily opoziční strany. Vládní koalice tím přišla v Parlamentu nejen o pohodlnou většinu, ale mohla sestavit jediné vládu menšinovou, jenže prezident opětovně pověřil sestavením vlády stejnou stranu jako minule a nový premiér vládu sestavil během noci před prvním zasedáním nového Parlamentu, takže ji poslancům na něm představil a ihned požádal o důvěru.

A stal se div – vláda, ačkoliv tvořená koaliční menšinou, důvěru hned napoprvé dostala. Pod heslem okamžité obnovy politické stability v zemi se opozice protentokrát přidala k vládní koalici a odhlasovala nové vládě důvěru – staré opoziční spory byly zapomenuty a hlavní mantrou politiků se stala politická stabilita.

Stabilitu země potřebuje nejvíc! Vše pro stabilitu!

Sám prezident se dostavil do Parlamentu, aby nové vládě pogrataloval. A novopečený premiér vznešenými slovy za celou vládu slavnostně slíbil, že bude neúnavně pracovat na vyvedení země z politické krize, aby tím dali všichni najevo mimozemšťanům, že si odnikud nenechají diktovat, co se má a co nemá v Čechách dělat.

„Sakra, ten korytářský systém je vytrvalý jako kopřiva a bodláčí!“ řekl skoro obdivně Standa. „Regeneruje se sám jako nezmar!“

Museli ale uznat, že to bylo podle ústavních pravidel. Nikdo z nově ustanovených politiků neměl žádný korupční škraloup a to, že opozice vládu výjimečně podržela, se dalo přičíst i kouzlu vládní mantry o stabilitě. Odnosit nový Parlament i s vládou do Pekla by nebylo spravedlivé, takže o tom nesměli ani uvažovat.

„A jsme zase tam, kde jsme byli na začátku!“ vzdychla si Slávka.

„Ještě hůř!“ dodal Standa. „Zpočátku se proti nám nezvedl tak dobře organizovaný odpor, jako je znát dneska. A lidi nám dlouho fandili.“

„Za to můžou ty lživé výmysly,“ mínila Slávka. „Bude naprosto nezbytné podat si strůjce toho spiknutí! Jen se bojím, že každou akci proti médiím a zejména proti majitelům, kteří média ovládají, využijí mediamachři proti nám.“

„Taky na ně dojde,“ řekl Standa odhodlaně. „Oni nevědí, proti čemu jdou. Možná za sebou měli kdysi Sandišůty, ale ti je dneska nepodrží. Až dojde na otevřené střetnutí, nemají naději uniknout našemu Peklu.“

Sledovali spolu televizní přenos celkem klidně, ale na konci Standa vyskočil, jako kdyby dostal pěstí do obličeje.

Parlament jako následující bod programu odhlasoval drtivou většinou pozvání armád NATO do Čech, neboť Čechy se

staly obětí mimozemského útoku. Oficiálně to měl vznést prezident jako nejvyšší představitel země a vrchní velitel »napadené« armády.

„Poslyš, mám pro tebe speciální úkol,“ obrátil se rychle na Slávku. „Nebude příliš těžký, ale já sám nic takového podnikat nesmím, svěřím tedy tu čest tobě.“

„Speciální úkol?“ usmála se. „Sem s ním!“

„Přines mi sem z Hradčan samotného prezidenta České republiky!“

„Rozkaz!“ zasalutovala.

=*=

Stáli před Standou oba.

Slávka, mladá žena s vypouklým bříškem pod těhotenskými šaty a prezident České republiky, starý muž jen s mírně prošedivělými vlasy v bezvadném společenském obleku.

„A stojíme proti sobě jako nepřátelé,“ zhodnotil to spokojeně Standa. „Ačkoliv jsem vám dal příležitost odejít do bezpečí se ctí!“

Narážel tím na jejich minulé setkání, kdy současný prezident dostal příležitost »čestného odchodu na Orizem«, ale nevyužil ji a rozhodl se zůstat ve funkci.

„Nemluvte mi o cti,“ řekl prezident zamračeně. „Možná – být na vašem místě – bych utíkal, máte-li ještě kam. Já musím zůstat tady...“

„Jenže situace se od té doby velice změnila,“ vzdychl si Standa.

„Ano, a to hodně ve váš neprospěch,“ odvětil klidně prezident.

„To si možná myslíte vy,“ nedal se Standa. „Slyšel jste někdy o nedávném zrudnutí Marsu?“

„Slyšel – ale na rozdíl od vás vím, co se tam stalo,“ nehnul prezident brvou.

„Nastala tam katastrofa celé marsické základny Sandišůtů,“ řekl Standa.

„Která vás měla ukolébat v ostražitosti,“ dodal nevzrušeně prezident.

Očividně nebyl z Standových slov překvapený a tím víc byli překvapení Standa s Slávkou.

„Kdo vám tohle řekl?“ zarazil se Standa.

„Kdo asi?“ ušklíbl se prezident. „Ten, kdo přišel převzít vládu nad Čechami. Jak to vím? Byl přímo ve mně, když jsem v Parlamentu přijímal příkaz zavolat do Čech armády NATO. Za chvíli tu budou a vaší Vinohradské kanceláři věnují přednostní pozornost speciálních jednotek.“

„Speciální jednotky nemají na naše lidi účinek,“ odrazil ho Standa.

„Nemluvím o speciálních jednotkách NATO, ale o speciálních jednotkách, o jakých se vám do této chvíle ani nezдалo,“ vrátil mu prezident returnem.

„No – zřejmě nám chcete naznačit, že Sandišůti ze Země nezmizeli, ale že se chystají k nějaké ofenzívě,“ kývl hlavou Standa. „Naštěstí jsme odmítli teorii gufyrů, že už se nemáme čeho bát!“

„Žádná teorie vás nezachrání,“ mínil prezident. „Neuvědomujete si, že posledních pět tisíc let žili Sandišůti v této oblasti zcela odděleně od gufyrů. Ti do zdejšího vesmíru nesměli ani nahlédnout a nemají proto sebemenší potuchy o rozvoji Sandišůtských technologií!“

„A vás to, samozřejmě, vede k nové poslušnosti staronovým mocipánům...“ shrnul Standa.

„Loajální jsem jim byl vždycky,“ připustil prezident. „A mám dojem, že jste to ocenili i vy. Neočekáváte snad, že polezu po kolenou před vámi, když tuším, co vás čeká...“

„Vy opravdu tušíte, co nás čeká?“ opáčila Slávka jedovatě. „Snad se vám vaši páni nsvěřují!“

„Nesvěřují,“ přikývl prezident. „Ale občas stačí, když je jejich kůže poslouchá. Před námi se baví beztak jen o věcech, které už před námi netají. O těch opravdu tajných věcech se baví jen mezi sebou a o nich pochopitelně nemám ani ponětí, ale už to, co vím, mi stačí, abych vás litoval.“

„Což vám nebrání, abyste nás nevaroval,“ vzdychl si Standa. „A teď si zřejmě myslíte, že vás opět velkoryse vrátíme do vašeho sídla v Hradčanech, že?“

„To bude záležet na vás,“ pokrčil rameny. „Vím, že se neřídíte velkorysostí, ale jakousi iluzí spravedlnosti, jinak byste mě nevrátili ani minule.“

„Minule jsme vás vrátili,“ přikývl Standa. „Jenže teď máte za sebou povolání cizích vojsk do Čech a to je podle českých zákonů velezrada!“

„Vy přece české zákony neuznáváte, máte jakési Sedmero, ne?“

„Jenže podle Sedmera je to přestupek hned proti dvěma jeho příkázáním – »Nepodáš křivého svědectví« a »Nezabiješ«,“ zavrtěl hlavou Standa. „Už to první je možné použít k potrestání, protože jste při tom pozvání cizích vojsk lhal. Závažnost věci zvyšuje, pokud během obsazování Čech dojde k nějakým ztrátám na životech – ty se vám totiž přičtou také.“

„Předem předpokládáte, že v Čechách dojde ke ztrátám na životech?“ usmál se kysele.

„Nevíte, jak dopadly všechny dosavadní vojenské mise NATO?“ opáčil Standa. „Jak se chovají vojáci k domorodcům, to je snad všude stejné, ne?“

„Já doufám, že obětí bude v Čechách minimálně,“ nesouhlasil prezident. „Češi nejsou národ, který by se zarputile bránil.“

„Možná nejsou,“ přikývl Standa. „Ale kde se vojáci NATO nesetkají s ozbrojeným odporem, tam si s radostí zastřílí aspoň do nevinných. To přece musíte vědět. Takže vás už teď

podle zásad spravedlnosti na Hrad vrátit nesmíme. Slávko, předej ho Břeťovi Kovářovi!“

Výraz překvapení, který se mihl ve tváři českého prezidenta, vystřídal pohrdavý úsměšek.

„Jak je libo,“ pokrčil rameny.

=*=

Partě dobrovolníků velel tentokrát Hans Pilz. Standa jim jen rámcově předal všechny přestupky současných médií. Jedno z příkázání sedmera je »Nepodáš křivého svědectví«. Média je porušovala několik dlouhých měsíců úmyslně, ochotně a jednoznačně s úmyslem škodit. Po nečekaně krátkém nájezdu mimozemských komand tak v televizních společnostech zůstala jen oddělení pořadů pro děti. Zcela se zhroutila jejich ekonomika, neboť mimozemšťané zhodnotili jako podávání křivých svědectví i většinu odvysílané reklamy, ačkoliv na reklamě stálo financování zejména soukromých médií. Ta přišla i o všechny vlastníky, kteří měli na dohodách o klamavé reklamě lví podíl.

Standa to všechno sledoval jen zpovzdálí ze své pevnosti a marně se vztekal nad tím, že podle příkazu Starších nesměl jít do akcí osobně. Vztekal se ovšem jen uvnitř, navenek s klidem popřál Hansově družině úspěch a sledoval, jak se jim daří. Vesměs to šlo hladce, mediamachři jako by nic nečekali. A možná ani nečekali! V poslední době si zvykli, že média jsou nedotknutelná i v době zdlouhavých, nekončících válek. Samozřejmě až na jednotlivce, kteří se odváží až do oblasti bojů, kde mohou schytat kulku nejen od nepřátel, ale ještě častěji od oficiálních přátel. Zvědaví novináři a reportéři nejsou po chuti demokratickým generálům více než muslimským fanatikům, zvláště když odhalují válečné zločiny těch vojáků z »té správné strany«.

Za odhalení zábavy pilotů americké helikoptéry, jejíž posádka se výborně bavila střelbou do »nepřízřusobivých« reportérů, vsadili viníka do vězení, z něhož už nevyšel. Ovšemže

ne posádku helikoptéry, ale vojáka, který kompromitující videozáznamy zveřejnil. A protože by ho řádný soud musel nutně osvobodit, pro jistotu se před žádný soud nedostal. Takle praxe se v novém tisíciletí až nezřízeně rozmohla a lidí odsouzených bez soudu rychle přibývalo. Samozřejmě i mezi novináři, kteří chtěně nebo nechtěně odkryli karty, které měly zůstat skryté.

Dokud se ale mediamachři drželi svých chleboďarců a plnili poslušně jejich vůli, mohli se cítit nedotknutelní. V případě problémů měli k dispozici ochranku, právníky i masáže veřejného mínění, aby poslušně pořádko podpůrné akce spravedlivě rozhořčené veřejnosti. V Čechách se vždycky najde dost lidí ochotných manifestovat, když je někdo přesvědčí, že je to pro dobrou věc. Tím spíš, když jim za to slíbí nějaké výhody. Později toho třeba litují, ale v danou chvíli přijdou a ochotně se zapojují do skandování hesel i mávání vlajkami. Už za Hitlera tak davy manifestovaly věrnost Říši, pokračovalo to tradicí Prvních Májů, Spartakiád, Václavské náměstí shlédlo také plno demonstrací od Palacha přes známé zvonění klíči po aféru v České televizi až po akci proti mimozemšťanům.

A teď – najednou byla média v Čechách téměř úplně vyřazená a ani jejich mateřské mediální podniky si znenadání nevěděly rady s nečekaným úbytkem kvalifikovaných a politicky zaškolených zaměstnanců, stejně jako s úbytkem šéfů a manažerů. Média se vlastně zhroutila v celé Evropě. Jakž takž fungoval internet, kde si lidé sami předávali nutné zprávy, ale toto lidové zpravodajství bylo příliš roztříštěné, než aby mohlo poskytovat dostatečný přehled o dění v Evropě.

V Čechách se Pilzově partě podařilo protlačit do vysílání všech televizí textovou obrazovku s vysvětlujícím textem:

Většina televizních komentátorů dostala za neustálé obelhávání veřejnosti nepodmíněný trest a do vysílání se již nevrátí. Než televizní stanice najmou jiné, budou vysílat jen dětské pořady, zasažené lhaním nejméně.

Pavědecké zdůvodnění, že *ovi* ovlivňují lidské myšlení mentálními vlnami, je zcela vylhané a ničení *ovi* nemělo žádný jiný smysl než skrytou cenzuru, organizovanou současnými vládci médií. Proto jsme potrestali i všechny, kdo lidem zabavovali *ovi* násilím. Účelem této lživé kampaně, k níž se bohužel přidali i někteří prodejní vědci, nebylo ochránit lidi před jakýmsi zotročením, ale udržet nad nimi monopol lživých médií, který v důsledku vede k zotročení lidí propagandou, jakou média již dlouho beztrestně provozují.

Vzhledem k obnově Parlamentu ruší Rada Starších Orizemě kancelář vlády na Vinohradech. Chcete si vládnout sami – budete.

Přejeme vám hodně štěstí – budete je potřebovat.

Vaši přátelé – mimozemšťané.

==*=

Ve velkém sále své podzemní pevnosti Standa přijímal jen návštěvy, ale jakousi iluzi domova si vytvářel v menších místnostech, umístěných hlouběji ve skále.

Během rychlého oběda mu ale zavolal kamarád Hynek.

„Měl bys na mě chvílku času?“ zeptal se ho v okně spojení.

Vypadal spokojeně a klidně, nešlo tedy o nic naléhavého, spíš o pouhou přátelskou návštěvu.

„Přilet!“ pobídl ho. „Najdeš mě vzadu.“

Rychle dojídal svou oblíbenou voňavou svíčkovou s jemnou omáčkou a kyprými knedlíky, jak je uvařila Slávka, ale to už na stole umisťoval kávové hrníčky a dezerty pro posezení s přítelem.

Hynek ale nepřicházel. Po krátkém čekání ho začal opět volat pomocí spojení.

„Copak?“ usmál se na něho. „Neříkej, že mě nemůžeš najít! Kdybys byl u mě poprvé...“

„Stando! Máš přímo v pevnosti Sandišůty!“ vyjekl na něho Hynek. „Zmizel jsem před nimi do Orizemě, abych tě varoval, ale zdá se mi, že míří přímo k tobě!“

Standa okamžitě zvažněl. Sandišůti přímo v jeho nejtajnější pevnosti?

Lizidy nepotřebují kamery, aby nahlédly, kam potřebují. Stačí určit správně souřadnice. To už desetitisíce let znají lidé ve vesmíru, kteří toto spojení používají. Určení souřadnic je tu nahrazeno určením osob volaného i volajícího, ale dá se to použít i modifikovaně a třeba i jednosměrně.

Standa v rychlosti prohlédl několik sousedních místností – až na ně přišel.

Byli tři a pomalu, opatrně pročesávali jeho pevnost místnost po místnosti. Nebyli ani schovaní v tělech lidí a jejich vysoká zelená těla kráčela pomalu, důstojně. Pak se jeden z nich obrátil přímo proti zdi a prošel skrz ni do sousední místnosti, kde už dneska Slávka připravovala dětský pokoj pro jejich dosud nenarozené dítě.

Byli tedy v allohmotě. Jen tak se sem mohli dostat. Druhou možnou cestou byl buď gufyorský adchyf, pozemské préto – nebo ještě něco jiného, Sandišůti na Zemi přece podle českého prezidenta vyvíjeli vlastní technologie, nezávislé na technologiích Sandišůtů v ostatních vesmírech.

Setkat se s nimi? To by bylo příliš nebezpečné. Jsou tři na jednoho, to by se nedalo uhlídat.

Standovi tedy nezbyvalo než ustoupit, šlo jen o to, kam. Jakže to říkal český prezident? Na vašem místě bych utíkal, máte-li ještě kam... no, zrovna Standa má výběr zúžený, většina světů v sousedních vesmírech je pro něho nedostupná, ale i v sousedních vesmírech je několik světů, kam by mohl ještě prchat. Ale to jsou zbytečné úvahy, Země přece nemůže zrovna teď přijít o Vědoucího, to by byl od něho neomluvitelný útek!

Standa se přemístil pomocí přéta do Čech, ačkoliv ani tam nebyli mimozemšťanům nakloněni. On tam ale byl více doma než jinde na světě a spoléhal se na to, že jeho kdysi dávno připravené tajné skrýše uniknou pozornosti Sandišůtů – ale i lidí.

V jeskyni, kde se nacházel, bylo přítmí, tím víc se obrazovka rozzářila, když volal kamaráda Břét'u, Vědoucího pozemského Pekla.

„Břét'o, pošli okamžitě co máš ke mně do pevnosti, ať odnesou rovnou do Adu všechno co tam najdou!“ požádal ho. „Ale musí jednat opravdu rychle, jsou tam Sandišůti!“

„Cože?“ otrásl se Břét'a. „Sandišůti přímo ve tvém sídle?“

„Neptej se mě, jak je to možné, prostě tam jsou,“ ujišťoval ho Standa. „Jediné, co proti nim pomůže, je ale okamžité přenesení do Adu ke gufyrům, ti si snad s nimi poradí. A pozor na ně, jsou v allohmotě, procházejí zdmi!“

„Rozumím, pošlu tam naše nejschopnější kluky,“ slíbil Břét'a.

Obrazovka zhasla a v jeskyni opět na okamžik zavládlo příšeří. Ale ne nadlouho. Standa rychle otevřel okno do své pevnosti, aby nezvané vetřelce sledoval.

Jenže v té chvíli ho Břét'a opět zavolal a Standa sledování přerušil, aby se mohl věnovat jemu.

„Už vím, jak se ti tam dostali,“ sděloval Břét'a Standovi. „Trochu jsme to přehlédli při prohlížení vzpomínek českého prezidenta. Položil ti tam totiž něco jako zaměřovací bod, něco ve stylu našich značek přéta. Sandišůti je nepoužívají jako cíle skoků, jen jako označení zajímavých míst, která jim kdykoliv později zaměří družice. Podle toho bych soudil, že mají jen lokální význam pro Zemi, ne kosmický jako naše značky přéta. Podle vzpomínek prezidenta je používají pouze významné osoby k označování míst únosu, ale český prezident zřejmě mezi tuto sortu lidí patří, takže ho vybavili... Budeš si zřejmě muset vystavět nové sídlo někde jinde, o tomhle už Sandišůti vědí...“

„Že by mě to těšilo, to ne,“ zavrčel Standa. „Hleďme nevíňátko – mysleli jsme si, že je to pro Sandišůty jen taková kůže, a on je VIP osoba!“

„Naštěstí máme jeho vzpomínky ještě uložené, podíváme se na ně znovu,“ slíbil Břet'á.

A zmizel z obrazovky, která se okamžitě rozplynula...

Standa se opět zaměřil na vnitřek své pevnosti, ale když se před ním rozsvítila obrazovka, cítil se jako kdyby mu trhali šest zubů najednou.

Obrazovka totiž ukázala obraz, který ho úplně přimrazil hrůzou.

Sandišůt se tam právě nacpával do těla – strnule stojící Slávky.

A Standa nemohl hnout ani prstem...

=*=

Krátce poté dorazili na místo hoši přepadového komanda. Sandišůt se již stihl ukrýt v Slávčině těle, naštěstí si hoši z komanda pamatovali Břet'ův příkaz, že mají okamžitě odnést přímo do Adu vše co tam objeví. Jeden přiskočil zezadu k Slávce a zmizel i s ní.

Standovi tím ale vzniklo mučivé dilema.

V první chvíli chtěl požádat o přímé spojení s gufyrem, Vědoucím Adu, ale včas si uvědomil, že by dalo neuvážené vyrušení Sandišůtovi čas vzpamatovat se a ještě něco Slávce provést. Přejel mu až mráz po zádech při bleskové vzpomínce na beztvare hromádky rosolu na místě prezidenta Spojených států i kamaráda Pavla Brdlíka.

Kdyby místo organizování protiakce proti Sandišůtům nejprve varoval Slávku...! Zapomněl, že se má tou dobou vracet od Břet'í Kováře z pozemského Pekla, kam předávala českého prezidenta. Ten všivák stačil před svým potrestáním označit jejich tajnou pevnost a Sandišůti se tam dostavili až příliš rychle... proč se Slávka nezdržela u Břet'í aspoň o minutu déle?

Vteřiny se vlekly jako leniví slimáci.

Standa odpočítal šedesát vteřin. Déle to v Adu nemělo trvat, gufyrové by si měli se Sandišůtem poradit velice rychle. Šlo o to, co předtím stihl napáchat.

Privolal si spojení s Vědoucím Adu – a vzápětí se díval do odporné tváře gufyra, který mu ale v té chvíli připadal neuvěřitelně milý.

„Stihli jste to?“ vyhrkl na něho.

„Podle toho, co máš na mysli,“ trhl gufyr nehezky rameny. „Předpokládám, že ti nejde pouze o zajištění všech tří Sandišůtů, ale také o případné škody na vaší straně.“

„Tak povídej!“ vyhrkl rychle Standa.

„Zdá se, že jste měli neuvěřitelné štěstí,“ kývl gufyr a Standovi v té chvíli spadl obrovský kámen ze srdce. „Oddělili jsme je.“

„Jak se Slávka cítí?“ rychle se optal.

„Můžeš se jí na to zeptat sám,“ poradil mu gufyr. „Čeká tu na tvé zavolání.“

„Díky!“ odvětil Standa, zrušil spojení a okamžitě volal Slávku, nezapomněl přitom ani uvést, že ji lizidy nejrychleji najdou v Adu, aby jim tím ušetřil několik desítek mezihvězdných dotazů.

Konečně se před ním otevřelo okno do Adu a na pozadí hnědých skal spatřil Slávku. Vypadala trochu přešlá mrazem, ale snažila se usmívat.

„Tak to dopadne, když se člověk ocitne v nepravou chvíli na nepravém místě!“ vzdychla si, ale v hlase neměla ani stopy bolesti, jen ulehčení. Musel to být pro ni příšerný zážitek.

„Nevracej se na Zem do našeho doupěte!“ nařídil jí Standa. „O tom už Sandišůti vědí! Postavím pro nás nové hnízdečko a dám ti vědět, až bude připravené, ale do té doby budeš muset vydržet na Orizemi. Jdi za našimi nebo za otcem Mihovičem, jistě ti poskytnou azyl!“

„Budu se muset z toho trochu vzpamatovat,“ přikývla.
Okolní prostředí ale nebylo vhodné k dlouhým vyprávěním,
takže raději rozhovor na Standovo naléhání ukončila a zrušila
spojení.

Měli opět kliku...

=*=

Černá revoluce

Nad Ritchietownem zakroužila letka pěti průhledných letadel.

„Dáblové!“ ozvalo se zaječení nějaké ženy.

Jako když střelíš do vrabců, všichni opustili zasklené, zateplené verandy a stáhli se do domů, co nejdál a co nejhlouběji. Několik chlapů z císařské gardy vyšlo naopak opatrně z budov, aby měli lepší rozhled. Jakmile se pětice průhledných letadel opět objevila, zasypali ji soustředěnou palbou z automatických zbraní.

Nebylo jim to nic platné. Žádné z průhledných letadel nezačalo kouřit na znamení zásahu. Po chvilce soustředěné palby došla některým střelcům munice, ale než vyměnili zásobníky, pět letadel náhle mezi domy přistálo a rozplynulo se. Pětice d'áblů v rojnici postupovala městem. Palba na ně ani tentokrát neměla účinek. Dáblové přešli do klusu, rozběhli se do stran a každý zamířil ke svému střelci. Ani dávka zblízka je nezastavila – každý popadl chlapa a v jediném okamžiku s ním zmizel.

V ulici chybělo pět »veselých hochů« z císařské gardy a pět nováčků se mohlo těšit na brzkou doplňovací přísahu – pokud se jí dožijí. Protože d'áblové se teď vraceli každou hodinu. Pokaždé odnesli pár lidí, nejčastěji těch, kdo na ně stříleli, ale když zalezli všichni a neozval se ani jediný výstřel, vnikali d'áblové i do nejbližších domů a odnášeli si své oběti odtud. Zabarikádování proti nim nepomáhalo, d'áblové procházeli zdmi stejně jako všemožnými barikádami.

Císař Muhammad Ritchie využil výsady, či spíš znalosti jména Vědoucího Ažefkoje Razboga z Kurima, aby se s ním spojil.

„Poslyšte, jak mi vysvětlíte, že nás tyranizují nějaké příšery z vesmíru?“ obrátil se na něho se svým obvyklým samolibým tónem, na jaký si už v Ori-Afro-Americe zvykl.

„Vás tady někdo tyranizuje?“ podivil se Razbog.

„Vždyť vám to říkám!“ odsekl císař. „Co s tím budete dělat?“

„Já?“ podivil se hodně okázale Razbog.

„No vy!“ opáčil císař. „Dohlížíte snad na nás, ne?“

„Já?“ Razbog se opět podivil. „Ale to je nějaký omyl! Já tady dohlížím na chod lizidů, to jsou stroje, které vám dodávají, co si objednáte. Starám se, aby vám tento svět obrazně i ve skutečnosti nevybuchl pod nohama. Kdybych směl zasahovat do toho, co tady vyvádíte, zavedl bych vám ihned Sedmero, to si tedy pište. Jenže to právě nesmím – Rada Starších Orizemě vám slíbila naprostou volnost, takže se omezují na technický dozor nad lizidy.“

„Ale jak to, že nám sem lítají nějaké vesmírné příšery? Už odnesly třicet lidí a jejich nájezdy neustále pokračují. Jak to, že o tom nevíte?“

„Dobrá, podívám se po nich,“ slíbil mu Razbog – a ani nebylo znát, že se usmívá pod vousy.

Zhruba po dvou hodinách a dalším náletu – tentokrát šestice ďáblů – zavolal Razbog naopak císaři Muhammadu Ritchiemu.

„Tak jsem zjistil, odkud na vás pořádají ty nálety,“ hlásil mu skoro spokojeně. „Ale příliš vás nepotěším.“

„Jak to?“ vybuchl císař. „Neříkejte, že s tím nemůžete nic dělat!“

„To je právě to – nemohu,“ odvětil Razbog. „Chyba je, že se v okolním vesmíru rozkřiklo, že na této planetě neplatí Sedmero, takže nám sem začali létat vesmířané, kterým se – tak jako vám – zachtělo ničím neomezované svobody. A to včetně svobody podle chuti si zalovit.“

„No jo, ale oni začali lovit nás!“ zaúpěl císař.

„Začali,“ přikývl Razbog. „Jenže i oni chtějí být svobodní a nikým neomezovaní. Víte, jak dlouho je Sedmero omezovalo? Státisíce let je poctivě dodržovali! Teď se ukázalo, že je ve čtyřech vesmírech jediný výjimečný svět, kde se Sedmero

dodržovat nemusí. Takže toho ihned využili! Je to přece i jejich právo, ne?“

„Ale oni tady létají v letadlech, které jste nám nepovolili!“ protestoval císař. „Proč to dovolíte jim a nám ne?“

„Nikomu tady žádné letadlo nepovoluji!“ odmítl Razbog nařčení. „Pokud tady někdo létá, tak určitě ne s pomocí našich lizidů, na tom trvám. To bych je nesměl mít zablokované tak, že je ani já sám nemohu používat! A odblokovat to nejde. Zato tady máte úplnou volnost ve zbraních, nikde ve vesmíru není taková! Ovšem moc bych se na ně nespolehal.“

„Vždyť mohou ti démoni ohrožovat i vás!“ naléhal Ritchie. „Nebo ne?“

„Nemohou,“ odvětil Razbog. „Naštěstí mohu použít vesmírné skoky, takže se na mě ti lovci nedostanou. A to je dobře, není oč stát!“

„Co se proti nim dá vlastně dělat?“ zeptal se rozhodně císař.

„Fakticky nic,“ odvětil stručně Razbog. „Máme s nimi smlouvy o vzájemném respektování. Kdyby nám začali škodit na kterémkoliv jiném světě, vznesli bychom oficiální protest a jejich Rada by si je rychle umravnila. Dosud jsme si na ně nemohli stěžovat. Upřímně řečeno, člověk má proti nim méně šancí než proti hladovému sibiřskému nebo bengálskému tygrovi. Na tygry platí obyčejné pušky, na gufýry ne...“

„Tak co proti nim uděláte?“ vybuchl netrpělivě císař.

„A co mám proti nim dělat?“ rozkřikl se i Razbog. „Vydupali jste si svět bez Sedmera, tak si ho užijte! Vždyť se vám tady do dneška náramně líbilo!“

„Jenže to nás tyhle příšery nelovily!“ namítl císař.

„Já vím,“ přikývl Razbog. „Donedávna jste byli nejsilnější a lovili jste ty slabší, takže se vám to líbilo. Těm loveným se to líbilo méně, ale co mohli dělat? Museli bychom vás omezit a to je na zdejším světě nepřípustné. Dohody jsou dohody! Jenže teď

jste se stali těmi slabšími vy! Sedmero jste zavrhli, nechrání vás a chránit vás nebude – tak si to pěkně užijte!“

„Víte aspoň, co s našimi lidmi dělájí?“

„Nevím. Gufyrové jsou podle zubů dravci. Doufám, že si vás nedávají ke svačině, ale vyloučit to nemohu, jistě to nevím a ani to nechci vědět,“ odvětil Razbog.

„Ale co teda proti nim můžeme dělat?“ zaúpěl téměř prosebně císař.

„Věděl bych jedno,“ vzdychl si Razbog. „Máte pojistku, umožňující návrat na Orizem, kde platí Sedmero a tihle d'áblové jsou úplně neškodní, protože je dodržují i oni. V Ori-Afro-Americe ale mají stejnou svobodu jako kdokoliv. Přece byste jim ji neupírali!“

„Ale to jsme nechtěli!“ protestoval císař.

„Že ne?“ opáčil Razbog. „Mám naopak dojem, že jste přesně tohle chtěli! Svět, kde je volnost ve všem, kde neplatí Sedmero a kde si může každý dělat co chce. Dostali jste svět, jaký jste si přáli! Vymínili jste si drobná vylepšení – zbraně, auta, silnice, ale o jakémkoliv omezování jste nechtěli ani slyšet. Tento svět je tedy čistě váš – volný a svobodný! Vychutnejte si ho!“

Zrušil spojení a odmítal navázat další.

=*=

Následující týden probíhal ve znamení **černé revoluce** na Ažefkovi, jak ji nazval otec Mihovič podle vzoru revolucí všech možných barev na Zemi.

Hromadný návrat či spíš úprk Ori-Afro-Američanů ze své svobodné republiky zpět na Orizem neměl obdoby. Dosud se vrátilo jen pár set jedinců, teď se ale na ostrově Gsar, kde měli rozmístěné přístávací značky pro návrat, vyrojily desetitisíce Ori-Afro-Američanů. Císař Muhammad Ritchie se nezachoval jako správný kapitán, neboť opustil svůj palác jako první. Věrná garda ho následovala. Ještě že se jejich útěk včas rozkřikl i mezi ostatními, jinak by tam zůstali na pospas d'áblům.

„Copak, copak?“ podivoval se otec Mihovič, když je přiletěl uklidňovat. Po návratu se totiž Ori-Afro-Američané mezi sebou pohádali, až létaly pěsti a tekla krev, naštěstí po ranách pěští jen z rozbitých nosů. Vědoucí Ažefkoje Razbog před návratem všechny preventivně odzbrojil, jinak by to nejspíš dopadlo hůř. Naštěstí všichni ochotně odevzdávali zbraně, na Orizemi zakázané.

„Co že se vracíte – a skoro všichni naráz?“ podivoval se otec Mihovič.

Ptal se jich velice pokrytecky, protože dobře věděl, co se na Ažefkoji stalo.

Razbog z Kurima přijal funkci Vědoucího na Ažefkoji v dobré víře, že to nějak zvládne. Jenže po několika měsících cítil, že nečinné pozorování nespravedlností, které se tam děly, je nad jeho síly. Tolik zvůle za tak krátkou dobu nedokázal v Evropě napáchat ani Čingischán! Disciplinovaně mlčel, ale uvnitř mu to již po půl roce vřelo.

Teoreticky by snad mohl něčemu z toho zabránit. Snažil se pomáhat slabším, kterým se stalo příkoří, na jeho radu nakonec odešla většina těch, kdo se rozhodli z tohoto světa utéci, ale viditelné zlepšení tím nenastalo. Uteklo jen pár znásilněných žen, kterým došlo, že volnost a svoboda je jen pro ty nejsilnější. Většina z těch, kdo byli při různých příležitostech zbiti, poníženi a zraněni, pořád věřila, že se přece jen dostanou mezi Císařovy věrné a budou se mít dobře, ačkoliv mohli vidět, že Císař přibírá mezi své lidi nováčky jen když v řadách jeho »veselých hochů« dojde k tragické hádce a někdo z nich skončí s kudlou v žaludku nebo s olovem v hlavě. Potom dovoloval nováčkům složit slavnostní přísahu a doplnil řady svých věrných, ale to se stalo za tu dobu jen několikrát.

Nejvíce ale Razboga našťvalo, když viděl umrzlé novorozence. Na Ažefkoji nebylo subtropické podnebí, jako na Orizemi, většina pevnin připomínala spíš tundry a tajgu na Sibíři,

ale lizidy všem celoročně zajišťovaly obživu i zateplené domky, takže nikdo nemusel žít jako bezdomovec. To, že za těchto podmínek některé nezodpovědné matky ponechávaly své novorozence umírat zimou, bylo podle něho vrcholem bestiality. Pravda, i některá zvířata vraždí své potomky, ale to jsou bestie.

Co s tím ale mohl dělat? Jako Vědoucí byl na Ažefkoji z původních vesmířanů sám. Kromě něho tam byli jen Ori-Afro-Američané, na které se nemohl v ničem spolehnout. Odnesl sice několik prvních kojenců do svého příbytku, ale co s nimi? Mateřské mléko v kuchařkách chybělo, nikdo je dosud nepotřeboval. Na Dzígvgletu i na Orizemi byly kojící matky zdravější než na Zemi a měly vždy dostatek vlastního. Jak má jeden chlap nakrmit desítky cizích novorozenců?

Zkoušel to několik týdnů, ale pak to vzdal. Kojenců, vystrčených na mráz, si přestal všímat. Hynuli mu i ti, které si původně usmyslil zachraňovat – a nebylo divu, většina jich byla nezřízeným životem rodičů tak nebo tak postižená. Matkám, věčně naloženým v lihu a kouřícím všelijaké jedy tabákem počínaje a opiem konče, se zdravé děti nerodily. I lizidy by potřebovaly více času na nápravu defektů. Chtěl aspoň některé donést na Orizem, kde by se snad našlo pár soucitných adoptivních rodičů, ale když si rozmýšlel, jak to co nejlépe přednést Fritzovi Pilzovi, došlo mu, že to opravdu nemá smysl. Nač napravovat fatální chyby jiných?

Když pak ke všemu zjistil, že z pěti dětí, které jakž takž udržel naživu, je zdravé asi jen jedno, dvě jsou slepé, tři úplně hluché a dvě navíc mongoloidní, vzdal to.

Vrátil děti matkám, ačkoliv za to od nich schytl jen nadávky, pohrozil jim, že jejich děti už podruhé zachraňovat nebude a vrátil se do svého brlohu bez vchodu.

Ani jedno z vrácených dětí následující noc nepřežilo. Matky je opět vystrčily na mráz. Tím to prostě zpečetily.

Razbog z Kurima se té noci po jedenapůl tisíci letech opil do němoty – v Ori-Afro-Americe byl i alkohol koncentrovaný jako na Zemi. Druhého dne, když se probudil a zjistil, co se vráceným dětem stalo, postěžoval si Vědoucímu sousedního světa, Rusovi Anafasiji Kontrad'jevičovi Žilkovu.

„Co jsem si to uvázal na krk za balvan!“ hořekoval.

„Taky si myslím, že tohle Rada Starších nezvládla,“ rozvážně přitakal více než tisíciletý Rus. „Ale mám nápad. Mám nedaleko známého, který není vázaný usnesením naší Rady Starších. Ten by nám mohl pomoci! Musíme s ním ale opatrně, je to gufyr – hele, nech mě s ním jednat...“

„Ale pospěš si, čím později, tím hůř!“ pobídl ho Razbog.

Žilkov ale jednal rychle a již téhož dne požádal Razboga o svolení dočasného volného pohybu pro gufyrské komando, které by se mělo Ori-Afro-Američanům nějakou dobu věnovat.

Razbog svolil a gufyrové se pustili do příprav.

A vzali to opravdu hopen...

=*=

Standa si upravil provizorní přístřešek a věnoval se situaci v Čechách. Slávku zanechal v laskavé péči rodiny Tvrzníků a otce Mihoviče na hradu Jukagyri v Orizemi do doby, než se vyjasní, kolik Sandišůtů na Zemi zůstalo a kde se tam vlastně vzali. Pro tuto chvíli byla úplně vyřazená a Standa kladl otci Mihovičovi na srdce, aby se o ni starali za něho, což mu otec Mihovič slíbil.

Český prezident tvrdil, že katastrofa na Marsu byla kamufláž a měla za cíl pouze ukolébání jejich pozornosti. Nedalo se ale pochybovat o tom, že lizidy na Marsu vybuchly. Jen je otázka, kolik tam v té chvíli bylo Sandišůtů a zda a jak se vrátili na Zem. Možné to ale bylo. Stačilo, aby měli k dispozici préto nebo podobnou rovnocennou náhradu. Kdysi se neúspěšně snažili získat od gufyrů adchyf, ale návrh na výměnu za chitsaldily odmítli. Je tedy možné, že si vyvinuli vlastní teleporty. Když se

to podařilo zaostalým lidem, proč by to nedokázali mnohem vyspělejší Sandišůti? Préto se beztak od adchyfu odlišovalo hlavně zaměřováním, vlastní přesun mohl být v obou případech velice podobný. Proč by něco takového nevyvinuli i oni?

Bylo by ale velice nepříjemné, kdyby se jim podařilo získat přístup do dalších světů. Adchyf i préto byly v tomto směru jedinečné, ačkoliv působily podobně. Ale jen dva lidé ve všech známých vesmírech měli schopnost využívat oba systémy – Standa s Slávkou. Proto nemohli gufyrové na Zem ani na Orizem a lidé s prétem neměli přístup na světy gufyřů.

Kdyby měli Sandišůti vlastní systém, podobný oběma dosavadním, bylo by to velice zlé. Lidé i gufyrové mohli zatím alespoň doufat, že jsou Sandišůti omezení na oblast Země. Kdyby se jim ale podařilo proniknout dál do vesmíru, bylo by to na pováženou.

A málem už tuto možnost zajištěním Slávky získali. Bude nutné zesílit na Zemi ostražitost. Standa se nebál nadarmo chvíle, kdy by Sandišůti získali préto a s ním i přístup do všech světů, obydlených lidmi. V okamžiku setkání tváří v tvář měli přece jen Sandišůti až příliš navrch. Nejlépe by udělali, kdyby ze Země stáhli všechny lidi se schopností ovládnutí préta. Jenže v Orizemi to mají všichni, na Zemi by museli mimozemšťany zastupovat jen nově získaní dobrovolníci z řad pozemšťanů.

Určitě by je měli vybavit ovládnutím lizidů a možná by jim měli dát aglomno.

Ale préto – préto rozhodně ne.

Safety first!

=*=

S maličko lepší zprávou přišli naštěstí gufyrové. Spojení s Standou si vyvolal sám Vědouce Adu, aby si s ním pohovořil.

„Poslyš, člověče, je mi opravdu líto, co se stalo,“ začal omluvně.

„Nechme to být,“ poprosil ho Standa. „Není dobré se v tom ještě rýpat.“

„Naopak,“ řekl gufyr. „Myslím, že vám dlužíme několik důležitých informací. Kdybyste je dostali včas, mnohé zlo by se nestalo. Ale možná ještě není úplně pozdě.“

„Máte nějaké nápady proti Sandišūtům?“ ožil trochu.

„Ano,“ přikývl gufyr. „Kdybyste je věděli dřív...“

„Tak pověz, oč jde,“ vybídl ho Standa.

„Donedávna jste nám předávali případy, kdy bylo nutné oddělit Sandišūta od člověka,“ začal trochu zešířena gufyr. „Přitom vám šlo, jak jsem pochopil, hlavně o to, aby oddělovaným nehrozilo příliš velké nebezpečí. Ale podle našich expertů to nejlépe zvládnete sami, bez nás.“

Standa se zamračil. Zvládnete to nejlépe sami – to se mu snadno řekne!

„Museli bychom vědět, jak!“ namítl.

„Jediné, co potřebujete, je aby vás nevnímali,“ pokračoval gufyr. „Nejnebezpečnější je, dokud není vložený. To vás vnímá ostře kolem dokola. Když se ale do někoho vloží, omezí si sám vnímání okolí na nedokonalejší lidské smysly. Proto s sebou někteří nosí k vynahrazení toho utlumení různé indikátory. Ty ale mají buď vektorovou charakteristiku, takže jsou citlivé jen z jednoho směru, nebo všesměrovou, jenže pak neumožňují určit, odkud jim to hrozí. Složeného člověka-Sandišūta můžete tedy úspěšně překvapit ze zadu, odkud vás pořádně nevnímá.“

„Dobrá, ale co s ním, když už je nacpaný do lidského těla? Jak je oddělit? Vás berou vážně, takže jim můžete vyhrožovat, ale na nás se dívají jen jako na nějaký hmyz!“

„Máte přece vlastní aglomno, ne?“ opáčil gufyr.

„Máme – i když nejspíš není úplně shodné s vašim.“

„Ale účinkuje podobně,“ řekl gufyr. „Umožňuje vám měnit nejen sami sebe, ale i cizí objekty a to z běžné hmoty do alohmoty i naopak. Tím můžete Sandišūty od jejich

nedobrovolných nositelů oddělit. Vaše metodika může být prostá. Potřebujete být jen na počátku v běžné hmotě. Pokud jste v allohmotě, změňte se. Přiskočte ke složenému objektu a současně sebe i složený objekt přeměňte do opačného stavu. Tím změníte sebe i člověka v allohmotu a Sandišůta do běžné hmoty, takže je v té chvíli on tím obsazeným. Ovládnout ho raději ani nezkoušejte, možná by se z toho dostal, ale chvíli je i on dezorientovaný a chvíli mu trvá, než se vzpamatuje. Vám naštěstí stačí zlomek vteřiny, abyste člověka v allohmotě uchopili, mechanicky ho ze svazku vytrhli, a i s ním pomocí vaší verze adchfy zmizeli do bezpečí, aniž by vás stihl poškodit.“

Vypadalo to dost věrohodně, aby se nad tím Standa důkladně zamyslel.

„Dejme tomu,“ připustil. „Možná nám to ušetří pár vrásek. Sandišůtům to příliš neuškodí, ale nám to může významně pomoci. Opravdu by nám nejvíc pomohlo, kdybychom to věděli už včera, škoda, že jste si to dodneška ponechávali pro sebe.“

„Tuhle metodu jsme do dneška neuvažovali,“ odmítl výtku gufyr. „Ale jak se zdá, Sandišůti ze Země přestali brát ohledy i na nás. Vyhrůžky už na ně neplatí. A ačkoliv se nám to nelíbí, když se s nimi nedá vyjednávat, zbývá jen síla. Není jiné cesty. Raději vás tedy upozorníme na **ryzefgu**. Je to zbraň Sandišůtů, najdete ji v seznamu lizidů, sami ji tam kdysi vložili. Účinkuje ale i na ně a to jak v normální hmotě, tak i v allohmotě – ovšem ještě víc bude účinkovat i na vás, dávejte si tedy na ni obzvláštní pozor.“

„Díky,“ vzdychl si Standa. „Vyzkoušíme ji.“

„Samozřejmě nejlepší by bylo, kdybyste nám je předávali jako zajatce,“ pokračoval gufyr. „Je to přece jen čistší. Vám by byli příliš nebezpeční, my je jako zajatce v Adu udržíme. Ale uznáváme i právo každého tvora porušit v sebeobraně, tedy k záchraně vlastního života, příkaz »Nezabiješ«. Nebudeme vás nutit dokazovat, že Sandišůti mají v úmyslu zabítet vás. Prokázali už mnohokrát, že vás chtějí zahubit a máte proto právo bránit se.“

„Ještě že aspoň tohle uznáváte!“ vzdychl si Standa.

„Máme pro vás ještě něco,“ pokračoval gufyr. „Možná jste na to ještě nepřišli, ale v seznamu lizidů je i indikátor **mentevjir**. Ukazuje vzdálenost od nejbližší allohmoty, i kdyby byla neviditelná. Neukáže sice směr, ale i to se vám může hodit.“

„Díky,“ řekl Standa. „Hodit se nám to bude.“

„Doufáme, že vám to pomůže,“ přál mu gufyr.

„Taky doufám,“ přikývl Standa.

=*=

Pomoc od gufyrů přišla pozdě, ale přece.

Standa musel vybudovat novou podzemní pevnost, o které by Sandišůti nevěděli a kam nemínil vzít nikoho kromě přátel z Orizemě. S pomocí lizidů se ovšem staví snadno i pod zemí, takže ji brzy uvedl do provozu, tentokrát ne v Africe, ale v Evropě. Nacházela se opět pod vysokou, masívní skálou a tak jako v Africe ani tady neměla normální vchod – skála kolem ní byla mohutná ve všech směrech nejméně sto metrů. Byla poměrně rozsáhlá a při její stavbě se Standa opravdu vyřádl.

Ve velkém sále tu trénovalo několik desítek Orizemšťanů zásahy proti Sandišům. Figuranty si dělali sami, takže si na vlastní kůži vyzkoušeli, jaké je to být ovládaný i tím, kdo někoho ovládá. Standa se těchto tréninků účastnil jen v roli pozorovatele. Rada Starších Orizemě byla zásadně proti tomu, aby Vědoucí někoho ovládal i nechal se kýmkoliv ovládat. Standa sice bručel, že je to zbytečné omezování, ale nakonec uznal, že to Rada nedělá zbůhdarma a podrobil se.

Zatímco jedna parta cvičila oddělování »složených bytostí«, druhá se zaměřovala na detekci allohmoty. Tady se nejvíc vyřádl Standa, který všem připravil dobré cvičební podmínky. Rozmístil totiž do několika místností různě orientované značky přeta. Kdo se na ně skokem přemístil, neměl v první chvíli nejmenší tušení, kde se v pevnosti nachází, ale měl úkol dostat se pomocí indikátoru mentevjir co nejbliž nějaké allohmotě. Aby to nebylo

tak jednoduché, nebyli v allohmotě jen cvičící ve velkém sále. Standa rozmístil po pevnosti různé předměty z allohmoty, aby byly blíž a stávaly se hledaným cílem.

Indikátor měl jen dvě malé chybinky. Během měření nemohl být jeho vlastník neviditelný. Na to by sám musel být z allohmoty a stal by se pochopitelně nejbližším naměřeným objektem. Navíc se indikátory navzájem rušily – zapnutý indikátor se choval jako allohmota, takže na sebe stahoval všechny nejbližší indikátory.

To, že neukazoval směr, se dalo snadno vyřešit u nepohybujících se objektů tím, že se člověk s měřidlem v ruce otočil kolem své osy. Údaj o vzdálenosti se mu přitom měnil a kterým směrem byl nejnižší, tím směrem se allohmota nacházela. Byl to jen hrubý odhad, ale v mnoha případech by zřejmě postačil.

„Šel bych tam s vámi, kluci, ale Rada Starších mi to nedovolí,“ posteskl si Standa kamarádům v přestávce výcviku. „Tak si to aspoň pořádně vyzkoušejte tady, dokud o nic nejde. Když se potkáte se Sandišůtem, bude se vám to hodit.“

„Ale proč nejdeš s námi?“ zeptal se ho naivně jeden z nováčků. „Proč se na Starší nevykašleš? Co ti mají co poroučet? Co jsem ostatně slyšel, oni ani neporoucejí, jen doporučují.“

„Jenže jejich doporučení má váhu rozkazu,“ ujistil ho Borek. „Standa je na Zemi nejdůležitější osoba a nemá smysl, aby se vystavoval riziku. A až bude nějaká akce, budeš ještě rád, že nás sleduje aspoň přes lizidy.“

Výcvik s ryzeřgem byl mnohem kratší.

Parta střelců uspořádala v Africe safari s honem na divoké prase, které chtěli ulovit ryzeřgem. Vhodného kance objevili rychle, ale lov skončil prvním výstřelem, další se k výstřelům nedostali. Zvíře oblilo modravé světlo, pak se oslnivě blýsklo a když si oči zase přivykly, prase nikde. Byl to napůl úspěch, napůl neúspěch. Neúspěch spočíval v tom, že se jim nepodařilo

posbírat po okolí dost zbytků, aby je mohli vítězně přinést, o plánované divošské hostině na závěr honu ani nemluvě.

Ryzefgu byla velice účinná zbraň, ale příliš ničivá. Nejdůležitější bylo, že účinkovala nejen v běžné hmotě, ale i v allohmotě. Sandišůti by se tak nemohli spoléhat na ochranu allohmoty.

Bohužel ani lidé.

=*=

Ofenzíva zla

Ačkoliv prezident České republiky nestačil po výzvě obnoveného Parlamentu pozvat armády NATO na pomoc proti mimozemšťanům, ty se pozvaly samy. Eurokomisaře odneseného do Pekla za podvod s pozváním nahradili tři jiní a než se Standa a jeho parta vzpamatovali, převalily se přes hranice v několika vlnách tankové a motorizované divize, doprovázené leteckými údery na údajně »vojenské cíle«.

Inteligentní bomby srovnaly se zemí budovy České televize na Kavčích horách. Stalo se tak naštěstí v pozdních nočních hodinách, takže v areálu zahynula jen ostraha, nicméně Česká televize nebyla po tomto zásahu provozuschopná a vysílání již neobnovila. Soukromé televize přivítaly jako jeden muž vstup vojsk NATO, jenže druhého dne vojáci jejich sídla obsadili, dovezli si vlastní obsluhu a začali vysílat oslavné pořady na »osvobození Čech«, doprovázené záběry z demonstrací na oslavu »osvoboditelů«.

Jen znalci si ale všimli, že například na Václavském náměstí kolem sochy svatého Václava už dávno tramvaje nejezdí a i jinak jsou tyto záběry beznadějně zastaralé. Filmaři však odvedli skvělou práci a obyvatelé zbytku světa, pro něž byly tyto záběry především určené, nepochybovali o jejich autentičnosti ani na okamžik.

Letecké údery poškodily nebo úplně zničily také několik mostů. V Praze se jejich terčem stal nejprve železniční most na Smíchově, jehož obě prostřední pole se zřítily do Vltavy, Jiráskův most se po dvojím zásahu zhroutil celý a jedna stěla přerušila i Karlův most poblíž Mostecké věže, kde se zřítily jeden oblouk, takže i nejstarší most byl od té chvíle neprůchozí. Zbývající mosty krátce poté zablokovaly obrněné vozy a pouštěly automobily po jednom až po důkladné prohlídce.

Mimo Prahu zničily naprosto přesné letecké údery i několik dálničních mostů, čímž způsobily kolaps dopravy přes území Čech. Částečně to vyvážila skutečnost, že se zahraniční dopravci začali již od minulého dne Čechám vyhýbat a mezinárodní provoz téměř ustal, ale i tak vznikl v Čechách těžký kolaps dopravy. Zejména když byly hlavní tahy zablokované tanky a obrněnými transportéry invazní armády a vojáci důkladně – a hlavně pomalu – prohlíželi každé vozidlo, zda není naložené trhavinami – ačkoliv se u Čechů nedali očekávat sebevražední atentátníci.

Obyvatelé Čech se vojákům nepostavili – až na zanedbatelné výjimky beztak neměli zbraně. Armáda České republiky nepodnikla bez svého vrchního velitele vůbec nic a většina důstojnického sboru se naopak na několika místech v Čechách přidala k uspořádání »vítání osvoboditelů«.

Narychlo aranžované vítání »osvoboditelů« těžce poznamenal incident v Plzni, kde vojáci po drobném nedorozumění a následující panice začali do vítajících občanů střílet. Nepříjemné na tom bylo, že šlo o jejich největší sympatizanty. Nebude ale problém svalit vinu na mimozemšťany, nebo to – jako obvykle – neutrálně nazvat »vedlejšími škodami«.

Americká námořní pěchota obsadila věznicí na Borech. Mimoszemšťané nedávno vyprázdnili věznic v Čechách, ale kriminalita zatím nepoklesla natolik, aby zůstaly dlouho prázdné. Američané vězně za jejich velkého jáсотu osvobodili, aby mohli na uprázdněné místo zavírat zatčené příznivce mimozemšťanů. Příslušníci Military Police je začali v Plzni i po celém okolí houfně zatýkat. Totéž se odehrálo i v Praze na Pankráci, kde Američané vyhnali české vězeňské dozorce, převzali věznicí do vlastní správy a hned ji začali zaplňovat zatčenými, většinou náhodně posbíranými po Praze.

Celkově se dala invaze vojsk NATO v Čechách zhodnotit jako naprosté vítězství. Armády již prvního dne obsadily a bez

seběmenšího odporu ovládly všechna města. Členové velení NATO se ubytovali na Pražském Hradě místo záhadně zmizelého – podle okupačního televizního vysílání zbaběle uprchlého – prezidenta a vydali slavnostní provolání o úspěšném ukončení mise v Česku.

Byla to ale předčasná chvála. V té chvíli se totiž začala kolečka vojenské mašinerie zadržávat.

Prvními zrnky písku v soukolí bylo záhadné zmizení vrchního velitelství NATO v Německu a ve Velké Británii – navzdory tomu, že byly krátce před invazí všechny složky včetně velitelství uvedeny do trvalé bojové pohotovosti.

Po prvních náletech záhadně zmizeli i vojenští letečtí dispečeré a obsluha leteckých radarů na území celého Německa. Letadla vracející se z náletů musela přistávat naslepo, naštěstí se projevila vysoká kvalita výcviku pilotů, takže nedošlo k žádné havárii. Jenže i piloti záhadně mizeli krátce po opuštění kabin svých letounů přímo před očima taktéž řidnoucího pozemního leteckého personálu. Ztráty zaznamenala i americká velitelství ve Spojených státech včetně velitelských bunkerů.

Z Bruselského sídla Evropské Unie záhadně zmizeli i všichni členové Komise pro koordinaci vojenských záležitostí. Tím se stala Evropská Unie po vojenské stránce zcela neoperativní.

Jakmile ztratilo akceschopnost velení armád NATO v Evropě, začali mizet vojáci okupačních jednotek. Na křižovatkách stály i nadále tanky – jenže bez posádek. Na provizorních letištích, stejně jako na stálých letištích v Německu, stály ztichlé bitevní helikoptéry i letadla bez pilotů. Nikdo jim nedoplňoval palivo, rakety ani munici, nikdo se k nim ani nepřiblížil. Letištní budovy byly prázdné, stejně jako okolní vojenské automobily, chyběly i strážní jednotky. Na místech posádek zůstávaly lístečky, oznamující, že za účast v loupežné válce hrozí účastníkům pět let nucených prací v Pekle – a kdo

toho má na svědomí víc, toho postihnou tresty ještě přísnější. Za zabití mimo případy nutné sebeobranu hrozí dvacet let v Pekle nejen tomu, kdo zabíjel, ale i tomu, kdo dal ke střelbě rozkaz.

Jednotky druhého sledu a logistiky, které mezitím překročily hranice Čech se zásobami jídla, paliva a munice pro prvosledové jednotky, nacházely na označených místech jen opuštěnou bojovou techniku bez mužstva a bez velitelů. Češi zřejmě ani prázdné technice nedůvěřovali, vyhýbali se jí a nic nenasvědčovalo tomu, že by měl někdo z nich se zmizením vojáků něco společného.

Nicméně bylo zjevnou skutečností, že statisíce vojáků – bez jediného výstřelu – zmizely.

Velitelé druhého sledu podávali chvatné rádiové zprávy nadřizeným, ale záhadné zmizení vojáků neměli čím vysvětlit. Všichni opakovali jen jedno slovo.

„Mimozemšťané!“

=*=

Již prvního dne po invazi se sešel obnovený český Parlament, aby odhlasoval podporu NATO při osvobození Čech od mimozemšťanů.

Hlasování probíhalo pod dozorem americké Military Police, jejíž příslušníci v bílých přilbách a se zbraněmi v rukou obsadili všechny dveře jednacího sálu a postávali i podél zdí. Dohlíželi, aby zasedání nikdo nerušil, ale přitom také sledovali, jak kdo bude hlasovat. Zasedání dokumentoval televizní štáb Námořní pěchoty Spojených států s jakž takž česky mluvícím komentátorem, pořad vysílala přímým přenosem stanice Freedom – bývalá Prima.

V okamžiku, kdy se na výsledkové tabuli objevil výsledek hlasování, zavířil před televizními kamerami černý dým – nebo to tak aspoň vypadalo. Když se obraz televizních kamer opět vyjasnil, seděly na svých místech strnule jen dvě poslankyně, které se odvážně zdržely hlasování, zbytek sálu byl prázdný.

Zmizeli nejen poslanci, ale i příslušníci americké Military Police. Na předsednickém stole se objevila cedule s nápisem. »Podle trestního zákona České republiky, kdo se proti vlastnímu lidu spojí s cizí mocností, spáchá zločin velezrady a odsuzuje se ke dvanácti letům odnětí svobody. Na tento zločin se nevztahuje žádná imunita. Trest bude vykonán v Pekle.«

Poslankyně seděly v šoku na svých místech, i když pracovníci televizního štábu již v panice vyběhli ze sálu, ačkoliv jim samotným nikdo nezkrivil ani vlásku.

Čechy opět zůstaly bez zákonodárců.

Ovšem ne na dlouho...

=*=

Šumíci chodbami věznice Pankrác procházeli chlapi s klíči, odemykali cely a pouštěli na svobodu vězně. Následovaly je mladé dívky a nabízely zájemcům velké obložené bagety a láhve se studeným čajem k zahrnutí žízně.

„Konec věznění!“ oznamovaly zvesela zadrženým. „Svoboda pro všechny!“

Někteří vězňové vybíhali na chodby, ale jiní seděli dál v celách se strnulým výrazem ve tváři – zjevně byli v šoku. Těm se dívky věnovaly nejvíc. Některé žádaly o spojení s jakýmsi střediskem a když se přímo před nimi objevilo okno podobné televizní obrazovce, domlouvaly se s nimi, co podniknou dál.

„Pošlete sem aspoň pět nosičů, některé lidi budeme muset vzít na léčení,“ hlásily.

„Je to tak vážné?“ zeptal se hlas ženy z obrazovky. „Teď jsme sem dostali třicet lidí z Plzně, jsou na tom dost špatně, většinou jsou v šoku po úrazu elektrickým proudem. Ti, co mohli mluvit, tvrdili, že do nich vojáci ten elektrický proud pouštěli úmyslně!“

„Tady jsou taky lidi v šoku,“ ujistila ji dívka. „Měli je v pařátech sotva den a podívejte se, co s nimi provedli! Tihle ani sami neodejdou!“

„Položte nám tam značky!“ požádala dívky naopak žena z obrazu.

Zdánlivě se nic nedělo, ale vzápětí se v cele zničeho nic objevil trochu starší muž, přistoupil k apaticky sedícímu vězni, shýbl se k němu, objal ho a zdvihl na nohy. Pak ale i s ním naráz zmizel. Namísto něho se objevil další, mladší chlap.

„Ne!“ vykřikl druhý vězeň. „Já nechci! Nechte mě!“

„Vrátíme tě, neboj se!“ uklidňoval ho chlap. „Jen si tě prohlédnou naši doktoři.“

Proti jeho vůli ho nadzvedl a zmizel s ním.

„Co tam s nimi děláte?“ zajímal se další vězeň, který vypadal aspoň trochu normálně.

„Trochu je dáme dohromady,“ ujistila ho dívka. „My jsme z Orizemě, víte? U nás se budou mít jako v lázních a až se trochu vzpamatují, vrátíme je domů.“

„A co kdyby chtěl někdo zůstat u vás?“ nadhodil osvobozený vězeň.

„Takovým u nás nabídneme azyl a přístřeší,“ usmála se dívka.

„Nemít tady v Praze rodinu, hned bych to vzal,“ vzdychl si.

„Vezměte to i s rodinou,“ navrhla mu dívka. „Kdybyste měl naše *ovi*, mohl byste požádat o azyl třeba hned.“

„Myslíte to rozpláclé vajíčko? To jsem měl, ale sebrali mi ho.“

„Chcete-li, tady máte jiné,“ podala mu dívka nový přístrojek. „Běžte domů k rodině, vyvolejte si úvodní stránku a podívejte se na položku »Žádost o azyl«.“

„Jak se to ale dělá?“ zarazil se vězeň. To už kolem nich byl celý houf dalších.

„Umíte zacházet s počítačem?“ zeptala se ho dívka.

„Ten mám doma,“ připustil.

„Když zvládnete počítač, zvládnete i **ovi**. Vyvolejte úvodní stránku a místo počítačové myši použijte **ovi**. Špička určuje směr, jen vás nesmí mást, že tlačítka fungují, ačkoliv nejsou vidět.“

Předvedla mu to na svém **ovi**, které se jí znenadání objevilo přímo v ruce. Ukázala všem, jak se vyvolá úvodní stránka a jak se z ní dá odbočovat do dalších. Přítomní potvrdili, že takhle by to zvládli také a další zájemci se hlásili o **ovi**.

„My z Čech odcházíme, když nás tu nechcete,“ řekla na závěr trochu smutným hlasem. „Bude to ale vaše škoda. Na Orizemi se máme jako v ráji, tady v Čechách to nevidím tak skvěle. Brzy toho budete litovat, ale to už je vaše chyba.“

„Už teď máme důvod litovat!“ řekl další ze skupiny vězňů. „Jen jsme se zbavili Rusů, už sem naše vypečená vláda pozvala další lancknechty! A jak se zdá, ještě horší!“

„Co jste si zvolili, to máte,“ pokrčila rameny dívka. „Kdo chcete, zažádejte si co nejdřív o azyl na Orizemi, dokud to jde. Až vám zase seberou **ovi**, nebude to vůbec tak snadné!“

„A můžete mi dát to **ovi** taky?“ zeptal se další.

„Tady máte,“ podávala dívka dalším.

Vzápětí se ale přihlásili další a dívka nestačila rozdávat.

„Odkud vlastně ty **ovi** berete?“ zeptal se jí podezřívavě jeden z obdarovaných. „Vždyť s sebou nemáte žádnou tašku a kapsy také žádné nemáte!“

„U nás jen takhle natáhneme ruku – a máme co chceme,“ řekla dívka.

Natáhla ruku a na dlani se jí objevilo další **ovi**, které podala dalšímu zájemci.

„U vás! Ale tady jsme přece na Zemi!“ upozornil ji jemně obdarovaný.

„Na Zemi je to už také skoro připravené,“ přikývla. „Všechno zatím účinkuje jen pro nás, ale chystáme to i pro vás. Jenže bez zavedení Sedmera to nejde. Nepřejete si to – vaše škoda.“

„Proč je to tak zoufale závislé na Sedmeru?“ zeptal se kdosi.

„Získali jsme strašlivé zkušenosti se světem, kde Sedmero neuznávali,“ řekla dívka. „Lidé ze Země jsou schopni zneužít cokoli a během krátké doby tam zahynulo několik tisíc lidí. Za tu dobu, co jsme na Zemi my, jsme stačili zavést jen pár drobností. Někomu jsme prodloužili život, někomu jsme pomohli i jinak – třeba jako vám. Ale dokud nepřijmete Sedmero, nemůžeme vám dát nic víc z toho, co máme. Věřte mi, nedopadlo by to dobře. A když jste se proti nám otevřeně postavili, nezbyvá nám nic jiného než skončit a odejít.“

„Aby čert vzal naši prodejnou vládu!“ ulevil si osvobozený. „Tohle všechno odmítat!“

„Vláda i s Parlamentem skřípou zuby v Pekle,“ usmála se smutně dívka. „To není náboženská představa, to je skutečnost. Ve vesmíru jsou světy podobné ráji – naše Orizemě je jedním z mnoha takových. Ale jsou tam i světy, které se plným právem nazývají Peklo.“

„A tam také žijí lidé?“

„Peklo používáme k izolaci darebáků, kteří si nezasluhují žít s ostatními,“ zamračila se. „Ale nemůžeme si dovolit příliš je přeplnit. Tento týden tam přibylo sto šedesát tisíc vojáků. Všichni, kdo vtrhli do Čech a s nimi i jejich velitelské štáby a zodpovědní politikové z okolních zemí, někteří až z Ameriky. Zasloužili si to – ale kdo je tam má teď hlídat?“

„Když se Francouzi rozhodovali o zřízení trestnice na Ďábelských ostrovech, ptal se tenkrát jeden politik druhého – kdo tam bude ty zločince hlídat?“ řekl kdosi. „Ještě větší darebáci, než jsou oni, dostal tenkrát odpověď!“

„To není řešení,“ ohlédla se po něm dívka. „Osvobodili jsme vězně z Guantánama a dali jsme jim možnost pomáhat nám napravit zločineckou soudní mafii Spojených států. Jenže to pochopili jako příležitost uplatnit »Okno za okno, zub za zub« –

a začali Američany zabíjet. Ne že by pro svou pomstu likvidovali i nevinné, zabíjeli jen skutečné darebáky, ale i to bylo proti našim zásadám. My nezabíjíme ani vesmírné příšery, natož lidi, kteří se dají napravit.“

„Vy se snad pokoušíte napravovat i vrahy?“ nesouhlasil kdosi.

„Peklo napraví každého,“ přikývla dívka. „Ale nechme toho, zdržujete mě. Dneska chceme vyprázdnit celou tuhle věznici a nemůžeme se bavit v jediné cele na jednom patře!“

„Ale když jste se rozhodli odejít z Čech, co tady ještě děláte?“ zeptal se kdosi jiný.

„Cítíme svůj díl zodpovědnosti za invazi vojsk do Čech,“ řekla klidně. „Ta armáda sem přece vtrhla kvůli nám, ne? Než tedy odejdeme, ještě se něco pokusíme napravit.“

„Měli byste tady zůstat natrvalo!“ zkusil ji někdo přemlouvat.

„Rádi bychom – ale stotisícovou demonstraci proti nám nemůžeme ignorovat. Zjevně si nás tu nepřejete. Také *ovi* jste se příliš rychle a ochotně zbavili. Dobro se nedá lidem vnucovat, to je přece protimluv. Možná přijdeme později, ale dnes nás tu nechcete – odejdeme tedy.“

„Ale my si přejeme, abyste tady zůstali!“

„Kdo?“ usmála se smutně. „Pár osvobozených trestanců? Když sto tisíc lidí demonstruje proti nám? Ba ne – vrátíme se, až nás budete sami chtít! A musela by to být většina.“

„Ale kdy to bude?“

„Nevím,“ pokrčila rameny. „Možná za sto let – nebo za tisíc. Doufám, že se toho dočkám.“

„Za sto let? Leda jako stará baba? A za tisíc? Leda jako mumie!“

„U nás ubíhá čas jinak,“ řekla. „Pět tisíc let není žádné stáří. Uhodli byste, kolik je mi let?“

„Tak pětadvacet!“

„Připíšte k tomu aspoň nulu,“ ujistila je. „Moji rodiče utekli z Čech na Orizem po Bílé hoře, za Třicetileté války. Já jsem se jim narodila až na Dzigvlegtu, ale to tam žili už skoro půl století.“

„Nevypadáte na to,“ podotkl kdosi zaraženě.

„Nevypadám ani na praprabábu, že?“ usmála se. „Můj syn se narodil, když táhl Napoleon do Ruska a od té doby mám už praprapravnučata. U nás s vašimi odhady věku neuspějete.“

Zjedнала si rukou ticho a vyšla opět na chodbu. Zběžně prohlédla další cely. Několik vězňů poslala na zotavenou na Orizem, ale nikde už se tak dlouho nezdržovala. I tak ji provázela neustále se zvětšující dav.

„Jděte teď domů!“ pobídla všechny. „Komu se zdá, že jeho pobyt v Čechách není bezpečný, může požádat o azyl u nás. Víte už jak, sami se rozhodněte. My tady končíme – věznice je prázdná. Doufám, že už nikdy tady nebudou zavíraní nevinní.“

„To bychom si přáli všichni,“ vzdychl si kdosi.

„To bude záležet i na vás,“ popíchlá je.

=*=

V pořadí už třetí Parlament provázela při zasedání snadno pochopitelná nervozita.

Poslanci, opět nominovaní svými partajemi, se bázlivě rozhlíželi, kdy se kolem nich šustne něco podezřelého. Dvě generace partajních borců před nimi zmizely, v obou případech s výjimkou dvou poslankyň, které jediné zachovávaly klid s jednoduchým odůvodněním – kdo nekrade a nedělá žádné podrazy, toho ani peklo nechce.

Kdyby tak měli jejich víru všichni!

Kdosi si z poslankyň pokusil utahovat, že je peklo nechce, protože zrovna nevynikají krásou, ale dotčená poslankyně se na něho klidně otočila.

„Nepodáš křivého svědectví proti bližnímu svému – za to je půl roku v Pekle, pane kolego!“

Poslanec cosi zakoktal, ale viditelně zbledl a umkl.

„No jo, ale jak máme vymýšlet zákony, když máme neustále někde za zády mimozemšťany?“ napadlo dalšího. „To je přece nepřipustný nátlak!“

„Asi budeme muset vymýšlet zákony, které nejsou v konfliktu se Sedmerem,“ podotkla klidně druhá původní poslankyně.

„Jenže sekretariát nás pak už nikdy nedá na kandidátku, když nebudeme dělat zákony podle přání lobbistů!“

„Stojíte zřejmě před osudnou volbou, páni kolegové,“ vzdychla si i poslankyně. „Bud' budete plnit zadání partajního sekretariátu – a skončíte v Pekle. Nebo budete hlasovat pro takové zákony, aby byly pro lidi – a partaj vás napříště vyškrtne z kandidátek. Jenže budete naživu. Zvolte si podle své náтуры, ale my dvě hlasujeme zásadně s příručkou o Sedmeru v ruce a podle svého svědomí. Na rozdíl od ostatních jsme tady přečkaly už dvě Sněmovny. Minule nám dokonce stačilo zdržet se hlasování. Bud' budete uvažovat – a to vlastní hlavou – nebo si necháte pořad našeptávat od lobistů a sponzorů – a pak to parádně odnesete. Za ně – protože oni vás určitě přežijí.“

„To přece není spravedlivé!“ kohoutil se další.

„Spravedlnost – to je oč tu běží!“ ušklíbla se poslankyně. „Myslíte si, že stranické čachry byly někdy spravedlivé? A slib poslance přece nic neříká o službě lobbistům.“

„Ale bez partají se nedá dělat politika!“

„A bez lobbyingu nejsou na politiku peníze!“ prořekl se druhý. Ještě že tu nebyli novináři, to by pro ně byla pastva!

„To je možné,“ připustila poslankyně. „Jako nezávislá to mám jednodušší a kolegyně za svoji malou partaj taky. Jsme vděčné, že jsme pro lobbisty nezajímavé a nevšímají si nás. A doufáme, že to tak i zůstane.“

„Nějak snadno ustupujete nátlaku mimozemšťanů!“ pokáral je další.

„Když si to v hlavě přeberete nezaujatě, dojde vám, že mimozemšťané po nás nechtějí nic, co by se nedalo splnit i bez nich. Když se podíváte na Sedmero, jsou to přece jen samé samozřejmosti, které by měli dodržovat všichni!“

„Jenže s těmi **samozřejmostmi**, jak jim říkáte, nadlouho nevystačíte!“

„Obávám se, že déle než ti, co si je mimozemšťané odnesli,“ podotkla poslankyně. „Jestli se skutečně všichni smaží v pekle, není jim co závidět.“

„Ale proč zrovna my?“ zaúpěl jiný. „Vždyť se to Sedmero nedá dodržovat! Nikdo na světě je nedodrzuje – proč ale za to máme trpět jen my?“

„Trochu se nad tím zamyslete!“ vyzvala ho poslankyně. „Dojde vám, že se dodržovat dá. Plno lidí tak žilo dodneška a žijí dál. Nejsou všichni lidé na světě vrazi a zloději!“

„Ale ti zase nejsou v politice!“ namítl tlustý poslanec.

„Škoda!“ odsekla.

==*=

Večer poslal Standa Hynkovu partu do Prahy napravit, co se dá.

První byl na řadě Karlův most. Hynkovci vzali kus nepoškozeného mostu jako vzor, podle něhož nahradili zřícený oblouk. Pak už jen trochu začistili drobné nepřesnosti, takže část kamenů, zejména na kamenném zábradlí, vypadala trochu čerstvěji. Kameny brzy ztmavnou a pak se dá těžko poznat, která část mostu byla poškozená. Jedinou stopou zůstanou trosky mostu pod hladinou Vltavy.

U Jiráskova mostu to bylo horší. Byl v troskách od jednoho břehu k druhému, ale tam to hoši vyřešili jinak. Natáhli od jednoho břehu k druhému nosnou konstrukci z nejodolnější slitiny, jakou měly lizidy v paměti, zakotvili ji na obou březích a nanесли na ni vrstvu nahrazující vozovku. Nový most vypadal ze

stran úplně jinak než starý, ale shora, z pohledu automobilistů, se nedalo na první pohled zjistit, v čem se nový most od starého liší.

Stejně tak nahradili most železniční. Tam byly největším problémem koleje, ale i to se během noci podařilo vyřešit. Do rána všechny mosty stály, jen vypadaly jinak – nejvíc se lišil železniční, kde typické železné oblouky nahradila rovná konstrukce jako u Jiráskova mostu.

Další noci nahradili Standovi hoši všechny zničené mosty v Čechách. Orizemšťané se sice trochu podivovali, proč nahrazovat mosty, když je raciony nepotřebují, ale Standa to označil jako příspěvek orizemšťanů Čechám.

„Armády NATO ničí, my stavíme,“ řekl Standa. „A kromě toho – sebereme našim vypečeným zastupitelům příležitost zašmelit miliony vydřené z lidí, které by jinak skončily v jejich kapsách.“

Tak to vzali i ostatní, kdo se na těchto stavbách podíleli. Jen kdosi poznamenal, že to poslanci zcela jistě označí za nepřipustné sebrání práce tisícům lidí.

„Uvidíme, jak to pochopí lidé,“ řekl Standa.

=*=

Další problém připravil Standovi a vlastně celé Radě Starších Břěťa Kovář z Pekla.

„Je mi líto, ale třetinu poslanců musím vrátit na Zem,“ oznámil. „Prakticky jde o všechny, kdo hlasovali pod řízením Sandišůtů. Nemůžeme je přece trestat za něco, co nemohli ovlivnit. Ovládaný člověk se nedokáže sám ani podrbat na nose!“

„Jenže právě ti strhli ostatní!“ namítal Standa.

„Strhli,“ připustil Břěťa. „Jenže to dělali pod vlivem Sandišůtů. Teprve ti druzí jednali sami za sebe a měli možnost své rozhodnutí pozměnit podle vlastní šedé kůry mozkové. Jejich chyba, že se dali strhnout. Sandišůti přece na svou stranu nezískali všechny! Dvě poslankyně se vzepřely a aspoň se zdržely hlasování, když už se neodvážily být proti. Všichni ostatní za

sebe mohou zodpovídat, ty vám vezmu. Ale loutky Sandišůtů vzít nemohu, to by nebylo spravedlivé!“

„To bude problém, v Parlamentu už jsou za ně náhradníci,“ vzdychl si Standa.

„To není náš problém,“ upozornil ho jemně Břet'a. „To už nech na nich. Ti navracení se možná ještě rádi sami vzdají mandátů, když si vzpomenou, jak s nimi Sandišůti cvičili.“

„Pochybuji, že se český poslanec vzdá dobrovolně koryta,“ opáčil Standa. „I když dobře ví, že tím upíše duši Sandišůtům!“

„Ale to už bude jejich problém,“ řekl Břet'a. „Neboj se, všichni budou vědět, že jsme je vrátili jen díky tomu, že neměli možnost jednat jinak. Teď už budou vědět, do čeho jdou a jestli zůstanou i nadále poslanci, riskují tím další ovládnutí Sandišůty, za které by už měli zodpovídat. Teď jim ale musíme uvěřit, že o tom předem nevěděli. Je to ostatně pravda.“

„No, to ale bude v Parlamentu mela!“ věštil Standa.

Právem.

==*=

V Českém Parlamentu nastala kuriózní situace.

Zhruba třetina poslanců se vrátila na svá místa, obsazená mezitím náhradníky, kteří se odmítli svých křesel vzdát, neboť již složili poslanecký slib a podle vlastního názoru se stali právoplatnými poslanci. Část jich byla přitom právníky, podepírali si to několika různými paragrafy včetně ústavy, Listiny základních lidských práv a svobod i nálezu našeho Ústavního soudu, který již jednou zrušil předčasné volby a přiznal poslancům nezadatelné právo na nerušené čtyři roky mandátu.

Ti, kdo se vrátili, byli navíc podezřelí. Jak to, že se po únosu mimozemšťany vrátili? Co asi s nimi ti zákeřní mimozemšťané provedli? Nejsou teď v jejich službách? Čím se vlastně odlišují od těch, kdo v Pekle nedobrovolně zůstali?

Vrátivší se poslanci pochopitelně nemohli nikomu za žádnou cenu prozradit skutečný důvod svého odmítnutí Peklem.

Dobře věděli, že jejich nevina spočívala jen v tom, že byli v době spáchání velezrady loutkami jiných mimozemšťanů. Možná by měli být rádi, že vypadli ze hry – jenže koryta jsou pro politiky stejně lákavá jako úplatky pro korupčníky nebo rum pro ožraly – a je hodně naivní očekávat, že už jsou tak zchlastaní, aby dalšího panáka čestně odmítli.

V Poslanecké sněmovně se rozpoutala nelítostná mocenská bitva o křesla. Jedni i druzí se své pravdy nemínili vzdát, právníci z poslanců dodávali oběma stranám barikády paragrafovou municí a právních názorů bylo více než všech dohromady. Korunou byl pěstní souboj dvou nejvášnivějších poslanců před televizními kamerami, který přítomné soukromé televize nadšeně snímaly.

Rozvášnění poslanci nakonec poslali policejní helikoptéru pro ústavní soudce, aby se dostavili a spory přímo na místě rozsoudili. Soudci byli po přiletu obklopení davem rozvášněných poslanců a aby jim co nejrychleji vyhověli a nebyli přítom sami zlynčováni, navrhli jim pozměnit nepatrně ústavu a prostě zvýšit počet členů Poslanecké sněmovny, aby se dostalo na všechny.

Řešení se všem zalíbilo a všech dvě stě sedmdesát poslanců si změnu ústavy ústavní většinou odhlasovalo. Menší problém nastal, že se jich tolik do současného jednacího sálu nevešlo, ale to už nebyla tak velká překážka. Kdosi navrhl přesunout Poslaneckou sněmovnu do důstojnějších prostor Pražského Hradu a navrhl pro tento účel využít Vladislavský sál. Mělo se to stát ještě před zvolením nového prezidenta, aby proti tomu nemohl protestovat. Úpravy i s instalací hlasovacího zařízení světili bez zdlouhavého výběrového řízení firmě nového předsedy Poslanecké sněmovny a odklepli jí rovnou miliardu, hlavně aby to zvládla do týdne, což její přivolaný zástupce s jiskřícíma očima přislíbil. Aby ne, kšeft s tak úžasným vývarem by se mu jen tak nenaskytl.

Novější poslanci navíc navrhli – s odvoláním na dřívější nálezy Ústavního soudu – prodloužení současného volebního období, aby i oni mohli využít svůj ústavou zaručený čtyřletý mandát. Soudci Ústavního soudu jejich oprávněný požadavek na místě posvětili a v nové Poslanecké sněmovně tak zavládla všeobecná spokojenost.

Ani ústavní soudci neodešli s prázdnou a jak se zdálo, chmury na čele zůstaly pouze ministru financí, který jako jediný začal uvažovat, kde na to v hubeném rozpočtu vezme peníze. Nebylo však pochyb, že je najde, i kdyby měl opět ubrat důchodcům a zrušit i poslední zbytky podpory dětem.

O mimozemšťanech – jedněch i druhých – nepadla ani zmínka.

Jako kdyby se jich nikdo nebál...

=*=

Vyrovnání

Na Orizemi o výsledcích tahanic v Poslanecké sněmovně věděli pochopitelně hned a vznikly tam z toho důvodu další spory.

Část Rady Starších navrhla přehodnotit ústup ze Země, než nová Poslanecká sněmovna zničí poslední zbytky sociálního státu, ale většina Starších se proti tomu vzepřela, neboť podle nich bylo rozhodnutí o ústupu ze Země správné. Nadále trvala na odchodu ze Země s tím, že mohou i nadále pomáhat potřebným na dálku, dokonce i z Orizemě.

Orizemšťané by měli v Čechách pomoci především tam, kde stávající politici již delší dobu na celé čáře selhávali. Naštěstí disponovali proti Zemi neobvyklými prostředky, takže mohli škodlivé působení parlamentních bafuňářů více než nahradit.

Péče lizidů měla nesrovnatelně lepší výsledky než světově špičková zdravotní péče, kterou české zdravotnictví, napůl ochromené neuváženými reformami, už beztak delší dobu nenabízelo. Zhoubné nádory mizely rychleji a spolehlivěji než po zničujícím ozařování a chemoterapii, nejenže nezaručujících vyléčení, ale navíc katastrofálně poničících imunitní systém, takže člověk zemře na banální rýmu nebo na selhání životně důležitých orgánů. Lizidy dokázaly napravit i to, o čem se špičkové pozemské medicíně ani ve snu nezdálo. Místo předražených kloubních náhrad, za které měli lidé platit nekřesťansky vysoké sumy jako za nadstandard, lizidy lidem klouby léčily a stavěly je tak opět na vlastní nohy. Zmrzačeným začaly dorůstat i amputované končetiny, veškerá postižení mizela jako sníh na jaře a i lidé od narození slepí poprvé v životě prohlédli.

Byly s tím však spojené i nečekané problémy. Uzdravení ztráceli nárok na invalidní důchody a někteří úředníci je dokonce zažalovali z jejich podvodného vylákání a požadovali po nich

vrácení všech vyplacených částek zpětně od samotného přiznání. Bylo to jistě nesmyslné, nicméně soudci i to museli rozhodovat a když se spojila bezcitnost úředníků s nespravedlností soudců, docházelo až k nepochopitelným tvrdostem.

Naštěstí neměly soudy pro většinu postižených dost exekutorů. Těch pár nově ustanovených drsňáků zdaleka na všechno nestačilo a navíc byli už ve výběru exekucí setsakra opatrní. Znali totiž stanovisko mimozemšťanů, uveřejněné v televizi OTV a šeptandou rychle rozšířené, že jakoukoliv nespravedlnost ztrestají stejně tvrdě, jako u předchozích exekutorů. A pokud byla pravda, co se také říkalo, že se tresty odbyvají v pravém Pekle, rozmyšleli si to dobře i největší tvrděáci.

Nejdůležitější bylo, že i přes neustálé ukrajování z lékařské péče nebyly se zdravotnictvím tak tíživé problémy jako dřív. A to i přes zoufalé akce lékařů, hromadně a manifestačně odcházejících za lepším bydletem do sousedních zemí, když zájem o ně doma – k jejich zděšení – rychle ustával.

Ordinace byly méně a méně navštěvované. Nejprve se to projevilo na venkově a v menších městech, ale postupně, jak tam mimozemští misionáři vyčerpali své možnosti a zamířili i do větších měst, ubývali lékařům pacienti i tam.

Některých lékařských oborů se to zdánlivě nedotklo. O porodnice byl zájem víceméně stálý, neubývalo pacientů ani na úrazových odděleních – ačkoliv se i tam podivuhodně zkracovala doba, po kterou museli být pacienti udržováni při životě a léčení probíhalo neuvěřitelně bez komplikací.

Jiné lékařské obory ale jen tak skomíraly.

Nejhůře byly postižené nejdražší obory. Onkologie žila převážně jen z německých pacientů, přijímaných ochotně a za výhodnějších podmínek než v Německu, ale v Čechách jako by rakovina úplně vymizela. Postihovala už jen ty, kdo mimozemské aktivisty odmítali.

S podobnými potížemi se potýkaly i další obory. Jako kdyby v Čechách úplně zmizely některé nemoci. I lékárny pocítily katastrofální úbytky. Lidé – především venkované – si přestávali kupovat dokonce i nutné léky, jako inzulin na cukrovku a léky proti bolestem. Ubývalo pacientů, užívajících léky na vysoký krevní tlak. Mezi majiteli *ovi* se rychle šířil návod z televize OTV, jak si tlak pomocí *ovi* změřit snadno a rychle, precizněji než kupovanými tonometry – a že léky na vysoký krevní tlak nejsou tak nezbytné, jak jim lékaři až dosud tvrdili.

Nebylo to tím, že by jim lékaři lhali. Jen se lidé v tomto směru rychle zlepšovali.

Venkované jako první přestali kupovat i drahé dioptrické brýle. Měli zájem už jen o sluneční, jenže ty dostali levněji u Vietnamců – než se mezi lidmi rozšířilo, že jsou i v nabídce lizidů. Oční optikové hromadně krachovali a zavírali prodejny.

Katastrofa nastala i pro stomatology. Lidé k nim přestali chodit, neboť je přestaly trápit zuby. Pražáci ještě platili jako mourovatí za předražené plomby, můstky i zubní protézy, ale venkované už zřejmě zapomněli, co je to bolest zubů. I za vytržené zuby jim samovolně vyrůstaly třetí a někdy i čtvrté zuby. Ti informovanější věděli z televize OTV, že je to díky neviditelnému mimozemskému léčení a přestali chodit i na pravidelné prohlídky, kam naopak ze setrvačnosti docházeli ti pečlivější a opatrnější, aby se pokaždé dozvěděli jen osvobozující »V pořádku, další kontrola za půl roku!«

Pro zubaře to ale byla katastrofa a když ministr zdravotnictví vyhověl jejich nátlaku a prosadil zavedení nových regulačních poplatků za každou návštěvu u zubaře, dosáhl tím pravého opaku.

K zubařům přestali docházet i ti největší pečlivkové.

Nebýt občasných úrazů, živořily by nemocnice jen z porodnických oddělení. Jenže ani tento stav netrval dlouho.

Nepoučitelný ministr zdravotnictví vydal nový sazebník nekřesťansky zpoplatňující porody. V obšírném zdůvodnění uvedl, že je naprosto nezbytné, aby i matky přispívaly na chod nemocnic, kde dostávají světově špičkovou péči. Jediným důsledkem ale bylo, že se po Čechách rychle rozšířil další návod z televize OTV – jak snadno zvládnout domácí porod.

Nepomohlo ani soudní stíhání matek, které rodily doma. Ministr zdravotnictví na ně podal hromadnou žalobu pro ohrožování životů novorozenců, jenže soudy žádné z nich nemohly prokázat, že se nesnažily dostat do porodnic a naopak, svědkové shodně potvrdili, že porod proběhl znenadání a tak rychle, že přivolaná záchranka dorazila až po všem. Většina matek navíc odmítla předraženou poporodní péči s odůvodněním, že se přece jedná o nadstandard, na který nemají peníze.

O nic ale nepřišly, komplikace zůstaly už jen v lékařských učebnicích.

Ránu z milosti dostalo české zdravotnictví dalším televizním návodem – jak udržet zraněného při životě prvních dvacet minut po úrazu, než se samovolně uzdraví.

Ministr zdravotnictví poté podal demisi.

Nikdo už ho nepotřeboval.

=*=

Zpočátku úspěšná invaze do České republiky se změnila v Pyrrhovo vítězství. Vojska NATO sice Čechy hladce a bez sebemenšího odporu obsadila, jenže následující záhadné zmizení dvou set tisíc vojáků, elitních pilotů a především štábů je úplně ochromilo. Přitom se proti vojákům nikdo z Čechů nepostavil a další sledy zachránily veškerou nepoškozenou bojovou techniku.

Problém nastal s lidmi. Záhadné zmizení celé invazní armády se prostě nedalo ututlat a když se v sousedních zemích rozkřiklo, že je to dílo mimozemšťanů, narazili verbíři nováčků na strach, odmítání a nezájem. Kdo by se odvážil postavit

mimozemšťanům, když se tak snadno vypořádali se dvěma sty tisíci elitních vojáků? Do takové armády by se dal najmout jen šílenec. Asi by se někteří nechali zlákat výhodným žoldem, jenže na to zase v této chvíli Evropská unie neměla.

NATO doplnilo do opuštěné bojové techniky na území Čech vojáky druhého sledu a nechalo je hlídkovat. Narychlo vzniklé záložní velení zakázalo vojákům v Čechách střelbu s výjimkou nutné sebeobrany. Jak se zdálo, generálům kdosi dobře poradil jak velet, aby mimozemšťanům znemožnili zasahovat. Mimozemšťané sice pohrozili, že budou účast v dobovačné válce tvrdě trestat, jenže druhý sled přišel do již dobyté země a neměl tedy na dobývání přímou účast. Jakoby někdo předem věděl, že mimozemšťané slovo neporuší...

Evropské unii to ale nestačilo. Evropská komise se rozhodla potrestat Čechy hospodářskými sankcemi, zastavením veškerých dotací a embargem českého zboží, dokud se nepodřídí Evropské unii, nevrátí všechny zajatce a prokazatelně se nezbaví mimozemšťanů.

To ale bylo nad síly české vlády – na mimozemšťany přece neměla sebemenší vliv. Jak měla vracet zajatce, když v Čechách žádní nebyli? Vládní vyjednaváci se v Bruselu ponížene, ale marně snažili Evropskou komisi obměkčit.

„Zbavte se mimozemšťanů, uveďte zemi do stavu před jejich příchodem – a můžete se vrátit do Evropy!“ podmiňovali eurokomisaři ponížený návrat České republiky pod křídla Evropské unie. Všem bylo ale jasné, jak to dopadne – nesplnitelné požadavky to znemožňovaly, ustoupit by musela Evropská unie – a to už vůbec nevypadalo reálně.

Byl to ale další argument pro většinu Rady Starších Orizemě k urychlení odchodu ze Země. Současná přítomnost Orizemských misionářů podle nich Čechy jen víc a víc poškozovala.

Jenže uvést Českou republiku do stavu před příchodem mimozemšťanů nebylo vůbec snadné. Prozatímní vláda mimozemšťanů stihla za svého krátkého působení zrušit v Čechách armádu. Nová vláda si proto dala ambiciózní úkol – vytvořit novou, moderní armádu, schopnou podle požadavků spojeneckého velení operativního nasazení kdekoliv na světě. Potřebovala na to ale spoustu peněz, které v této chvíli neměly ani mnohem bohatší státy v sousedství.

Na rozdíl od rozumnějších – či snad pohodlnějších – sousedů by se v Čechách přihlásil do nové armády dostatek dobrodruhů, ochotných vyrazit do světa i na životu nebezpečné mise – ovšem jen budou-li dobře zaplacené. Ze sběrných surovin by se dala zachránit i většina zbraní a bojové techniky, neboť důstojníci, pověřeni jejich sešrotováním, tento úkol sabotovali a většina vojenského materiálu byla dosud netknutá. Problémem byly jen peníze, které nové české vládě zoufale chyběly. Pokusila se proto vyjednat s Evropskou unií dotace na znovuoobnovení armády, kterou by pak mohla Evropská unie využít přednostně, jenže ani Evropská unie již neměla peněz nazbyt a kromě toho už Čechům příliš nedůvěřovala. Stát, který se v době vlády mimozemšťanů lehkovážně zbavil armády, nemohl ani pro příště zaručit, že se to nebude opakovat. Mohl by se pak pro evropské peníze změnit jen v bezednou černou díru.

Nebylo to poprvé, co Čechům jako vojákům někdo nedůvěřoval.

„Tschechische volk ist eine simulantenbande!“ hřměl už rakouský vojenský lékař ve Švejkovi.

Ani Hitler neměl o české vojáky zájem. Známý je výrok o Češích jako o smějících se bestiích. Ale i Slováci příliš často přebíhali k Rusům a na závěr proti Němcům dokonce otevřeně povstali.

Ani Rusové Čechům nevěřili, že opravdu chtějí jen zlepšit socialismus s lidskou tváří a svými tanky nesmyslnost takových reforem jen potvrdili.

Sousedním státům Evropské unie se zdálo výhodnější trvat na hospodářských sankcích proti Čechům. Byly přece účinné, většina českých podniků závislých na exportu byla donucena ukončit činnost a propustit zaměstnance. Pro zahraniční podniky by bylo zničení české konkurence vítané. Mohli by je pak pod cenou skoupit a i kdyby o ně neměly zájem, stačilo by jim vyplnit mezeru na českém trhu svými výrobky.

Ukázalo se ale, že v Čechách mezera na trhu nevznikla. Češi neměli o zahraniční zboží zájem. A majitelé zkrachovalých podniků je nehodlali prodávat. Zejména když šlo o podniky zahraničních vlastníků, kteří už teď převažovali. Ti sice propustili své zaměstnance jako první, ale počítali s tím, že je po skončení embarga přijmou zpátky – nezaměstnaní většinou přijmou i horší platy, jen aby se mohli vrátit do špatně placené práce.

Ukázalo se ale, že s opětným obnovením výroby to vůbec nebude jisté.

Nejhůř na tom byly automobilky, závislejší více než kdy jindy na exportu, neboť v Čechách nedokázaly ve srovnání s předešlými lety prodat ani tisícinu své produkce. Ti, kdo v Čechách ještě peníze měli, nakupovali spíš luxusní zahraniční auta dražších značek. Obyčejní Češi peníze neměli – nejen na nová auta, ale ani na benzín. Dalším hřebíčkem do rakve automobilismu v Čechách byl televizní pořad v OTV, kde se lidé dozvěděli, jak se dají používat mimozemské dopravní prostředky – rationy. Zatím jen nad územím České republiky – na tomto omezení Standa trval, aby mimo Čechy mohli o služby lizidů žádat jen Sandišůti, ale mělo to být dočasné a nikoho to příliš neomezovalo. Automobily se v Čechách změnilly v dinosaury a venkované je již začali hromadně odhlašovat.

Hospodářské sankce se tak obrátily proti zahraničním majitelům českých automobilek. Bývalí manažeri se snažili mezi propuštěnými zaměstnanci zorganizovat nátlakové akce proti české vládě ve prospěch jejich bývalých bossů, ale mimozemští misionáři byli při jejich přesvědčování rychlejší a úspěšnější. Využili příležitosti a rozšířili mezi nimi ještě více ovládací čipy lizidů.

Obvykle stačilo zájemcům vysvětlit, co všechno tím získají. Úžasným magnetem byly hlavně mimozemská zdravotní péče, prodloužení věku a samovolná regenerace zubů, nabízené lizidy. Ani další výhody nebyly zanedbatelné a ztráta zaměstnání byla už jen poslední kapkou.

Většina Čechů byla bez práce již dlouho, ale klienti lizidů si nestěžovali ani když nedostávali žádné podpory z kolabujícího Úřadu sociálního zabezpečení. Lizidy dodávaly lidem předměty denní potřeby i většinu potravin, takže se obešli úplně bez peněz.

Mělo to přetrvat i po odchodu mimozemšťanů ze Země. Na Zemi musel zůstat jen Standa. Byl zde od počátku zajatcem, návštěva jiných světů by pro něho byla smrtelná. Jako Vědoucí si neměl nač stěžovat. Měl na Zemi plnou kontrolu nad lizidy a kromě svého hlavního úkolu – ochrany před jejich úmyslným zničením – mohl rozhodovat i o jejich využívání.

Standa se mohl soustředit na hlídání služeb lizidů mimo území Čech, kde o ně mohli požádat prakticky jen Sandišůti.

A Standa na ně trpělivě čekal.

=*=

Zatímco v Praze ve čtvrtích s luxusními drahými byty a rodinnými paláci nadále mimozemské misionáře ode dveří odháněli, v chudých čtvrtích je vítali jako vysvobození od lichvářských upírů.

Především šlo o čipy, zajišťující lidem zdraví a přímé ovládnutí lizidů. Lidé už pochopili, že zveličená varování mediamachrů jsou falešná propaganda. Čipy nikoho

nezotročovaly, ale přinášely lidem mimozemské vymoženosti, o jakých se jim dosud ani nezdálo, počínaje tím nejdůležitějším – zdravím. Kdo je odmítl, platil i nadále čím dál víc za klasickou lékařskou péči, která přitom nikomu zdraví nezaručila. Ideologie tak mohla i zabít, aniž by si to oběti byť na okamžik připustily.

Materiální požadavky se většina lidí naučila zadávat lizidům i pomocí *ovi*, ale to nepřinášelo jistotu, neboť ztrátou *ovi* by o všechno přišli. Policisté je přitom začali opět zabavovat podle nového zákona, zakazujícího použití mimozemských prostředků, přijatého nově rozšířeným Parlamentem.

Zákona, který pětadevadesát procent Čechů nedodržovalo.

Zákona, jehož porušení se nedalo věrohodně prokázat, neboť lidé vybavení mimozemskými čipy *ovi* nepotřebovali a pokud si je schovávali, pak jen na památku. Mohli kdykoliv požádat o jiné, ale nač, když všechno šlo i bez nich? Čipy všechno zjednodušovaly. Kdo by odmítl mimozemskou zdravotní péči? Snad jen mentálně retardovaný člověk – anebo fanatik. Je pravda, tato dvě postižení se často doplňují, ačkoliv – fanatikem může být i nadprůměrně inteligentní zaslepenec.

Bohužel, i takoví se v Čechách našli... a to poměrně hojně... Tihle lidé si často i upřímně přejí, aby jejich vyvolená partaj vytvořila na Zemi ráj... a vytrvale ji podporují, ačkoliv sami den po dni na vlastní oči pozorují, jak dělá přesný opak...

Prokletím je, že svět ovládají mediamachři se svými vědeckými metodami, jak přesvědčovat o svých »pravdách«, i když bez uzardění lžou jako když tiskne. A lidé jim pořád a pořád věří...

Misionáři Orizemě se zpočátku soustředovali na ty nejpotřebnější. Začínali proto v léčebnách dlouhodobě nemocných lidí, odložených už jen na umření. Po jejich uzdravení přešli do nemocnic a věnovali se nemocným, pak přibráli zdravé nezaměstnané – a pak už je lidé zvali i do rodin, které ještě na dně nebyly. V Čechách se šeptanda šíří neuvěřitelnou rychlostí, lidé

tak o mimozemských zázracích slyšeli buď od příbuzných, nebo od známých.

Kdo měl čip lizidů, měl všechno potřebné a nevadilo mu, když byl nezaměstnaný. Když se ale tito lidé obraceli na mimozemské misionáře s otázkou, co mají dělat, když je teď nikdo nezaměstná, dostávali obvykle jednoduchou radu.

»Najděte si něco obecně potřebného a dělejte to zadarmo.«

Někteří protáhli obličej a takové – podle nich hraběcí – rady odmítli. Jiní je poslechli a začali zvelebovat okolí. Nebyl to jen obligátní úklid. Dobrovolníci postupně vyměnili veřejné osvětlení za mimozemské autonomní svítilny bez přívodů elektřiny, svítící podle skutečné potřeby. Chodníky s mimozemskými tepelnými panely po dešti rychle osychaly a zbavovaly se sněhu. Kdosi přišel za mimozemskými misionáři s návrhem vytvořit tepelné panely i na úpravu silnic, ale mimozemšťané byli proti – podle nich nebudou silnice vůbec potřebné a nemá tedy smysl je vylepšovat.

Vděčným tématem se naopak stalo zakládání parků a ovocných sadů. Jakmile se té možnosti chopili první dobrovolníci, rychle se to rozšířilo a sadaři měli nadlouho plné ruce práce.

Proti Orizemi byla nabídka lizidů na Zemi chudší. Standa jejich působení omezil na Českou republiku a navíc úmyslně zúžil seznam požadovatelných položek. Všude mimo Zem bylo normální požádat lizidy o celý obytný dům a ještě si lidé mohli vybrat z bohaté nabídky variant, jenže ty byly příliš exotické a přitahovaly by policisty, pátrající po mimozemských prostředcích. Standa povoloval jen nabídku stavebních materiálů. Misionáři obešli v každém městečku stavební firmy a předali jim je pod podmínkou snížení cen, aby bylo vlastní bydlení dostupné i pro nezaměstnané. Televize OTV uváděla i návody, umožňující svépomocnou stavbu z neklasických materiálů. Takto postavené domy se vzhledově nijak nelišily od dosavadních, ale měly

některé nečekané vlastnosti, zejména tepelné, voduodpuzející a umožňující snadné následné úpravy.

Především ale byly nové domy nezávislé na vnějších zdrojích. Mimozemské světelné panely, umístované obvykle na stropy, se obešly bez elektřiny, tepelné podlahové panely nepotřebovaly ani elektřinu, ani plyn. V bytech chyběly kuchyně. Lidé s čipy nepotřebovali sporáky ani ledničky – nač skladovat polotovary a vařit, když stačí požádat o hotové čerstvé jídlo? Nač používat starodávné radiopřijímače, když mohou mít televizi kdekoliv si vzpomenou, třeba i ve vaně?

Starousedlíci houfně odhlašovali drahou elektřinu a plyn a ze střech mizely satelitní antény.

Nejdražší položkou v Čechách zůstal stavební pozemek. Ale zatímco ceny parcel ve městech stoupaly, v menších městech a zejména na venkově klesaly. Získat stavební místo bylo ve vsích čím dál snadnější a proto se tam stavělo nejvíc. Ceny práce i materiálu u venkovských stavebních firem dovolovaly stavbu opravdu každému a ani svépomoci se při tom meze nekladly.

Z vesnic se ztrácely obchůdky a hospody. Dříve byly centrem vesnic hospody a kostely, dnes se zde stavěly kulturní domy, nezávislé na státních i soukromých médiích. Lidé jsou přece tvorové společenšší a sedět celé dny doma každého brzy omrzí. Hospody sloužily tomuto účelu jen částečně – přece jen byly častěji cílem finančních kontrol. Staré vysloužilé sokolovny se konečně dočkaly důstojných nástupců. Mimozemská snadnost stavby se promítla do jejich velikorysosti. Byly v nich hospodské šenky i tělocvičny, bylo tam místo i na čítárny a divadelní kinosály, kde se nejčastěji promítaly exotické orizemské filmy, ale i zprávy televize OTV, která měla díky pravdivým zprávám i orizemským filmům nad ostatními výrazně navrch.

Orizemská televize nevysílala pevný program, ale přenášela pořady podle požadavků diváků. Interaktivní nabídka měla bohatý výběr a pořady nebyly rušené připitomělými reklamami.

Byly v ní jen různé návody, ale zásadně je nikomu nevnucovala, zájemci si je museli podle potřeby vyhledat – pak ale – na rozdíl od reklam – dostávali podrobnější a hlavně pravdivé informace.

Lidé s orizemskými čipy, ačkoliv většinou nezaměstnaní a bez peněz, si žili poměrně slušně a především nezávisle na státu. Peníze nepotřebovali, ale nemohli je ani utrácet. Vesnické hospody a obchody by to zruinovalo, kdyby se jejich majitelé včas nepřipojili k ostatním a i oni nepřešli na orizemské čipy.

Se zrušenými hospodami a obchůdky ale přestaly téci do státní pokladny peníze. Odběr plynu a elektřiny klesl na vesnicích k nule a i distribuční společnosti odváděly z klesajícího zisku čím dál nižší daně. Ani nezaměstnaní neměli z čeho odvádět daně z příjmu a výnosy daní strmě klesaly.

V Čechách běžely ze všech podniků naplno jen elektrárny. Největší české odběratele – velké podniky – přivedlo embargo Evropské unie na mizinu, venkov neodebíral elektřinu vůbec a i do měst jí teklo čím dál méně, jenže embargo se vztahovalo jen na hmotné zboží a elektřina mohla dál proudit po drátech bez omezení. Vývoz elektřiny proto rychle stoupal a příjmy z něho držely zatím rozpočet České republiky nad vodou. Parlament musel ovšem i tak seškrtat, co se dalo.

Vláda se začala chovat podle hesla »Po nás potopa«.

Ministr zdravotnictví **výhodně** – hluboko pod cenou – prodal zahraničním zájemcům všechny nemocnice, neboť zisk jakž takž vykazovaly jen ty největší. Ministr dopravy také pod cenou prodal ztrátové České dráhy, ačkoliv je noví majitelé nehodlali dál provozovat. Vyvezli z Čech jen vagóny a lokomotivy, rozprodali je do sousedních zemí a v Čechách zůstaly prázdné koleje. Správa železnic rozprodala nádraží a pozemky pod tratěmi, generální ředitel s náměstkou převedli výtěžek prodeje na svá soukromá konta v zahraničí a pak kvapně opustili republiku.

V Čechách po třech stoletích skončily železnice – až na pár vedlejších tratí, provozovaných nadšenci pro muzeální jízdy. Naši pilní sběrači kovů měli žně, o jakých se jim ani nezdálo. Nikdo je za krádeže nestíhal a osiřelé koleje, odpojené elektrické rozvody i kovová silniční svodidla mizely jako sníh na jaře – jenže to bylo asi naposled, rozkradené sítě nikdo neobnovoval.

Nejen železnice, silnice a elektrická síť, ale celý stát se čím dál rychleji rozpadal.

Úřad sociálního zabezpečení se zhroutil aniž by proti tomu lidé protestovali. Mnohamilionová armáda nezaměstnaných žila zdánlivě z ničeho – ve skutečnosti se jim dařilo lépe než v zaměstnání, jen to nešlo finančně ohodnotit. Bez zdanitelných příjmů zůstala většina venkovanů. Finanční úřady poukazovaly na to, že si žijí nad poměry dobře a chtěly je za to pokutovat, ale nemohly jim dokázat, že nějaké příjmy zatajují. Lidé se proti pokutám okamžitě odvolali, soudům nezbylo než jim dávat za pravdu a finanční úředníci to po prvních prohraných soudních případech raději vzdali.

Největším problémem lidí bez příjmů byly daně z nemovitostí. Neměli je z čeho platit a na to už čekali závistiví finanční úředníci s přichystanou bandou exekutorů. Šeptanda naštěstí rozšířila, že je poměrně schůdná cesta platit je z dávek v hmotné nouzi, o které se dalo ještě požádat. Tyto dávky by nestačily k zajištění života, ale daly se z nich zaplatit daně a zabránit tak hrozícím exekucím.

Daně z nemovitostí byly vlastně to poslední, co se ještě dalo z lidí vydřít.

Ministr financí se proto rozhodl prosadit v Parlamentu zákon o jejich podstatném zvýšení, ale tentokrát se proti němu lidé postavili tak rozhodně, že musel couvnout a daně ponechat. Půl milionu lidí se na Václavské náměstí v Praze ani nevešlo a požadovali tak hlasitě hlavu ministra financí, až mu nezbylo než vzkázat demonstrantům, že se alespoň tyto daně zvyšovat

nebudou. Ve vládě chvíli uvažovali i o možnosti požádat okupační vojáky o rozehnutí demonstrantů, telefonický rozhovor se styčným důstojníkem vojsk NATO jim ale vzal náladu úplně – velení NATO by v Čechách z obavy před mimozemšťany neriskovalo použití jakéhokoliv násilí.

Ministr financí to tedy bláhově zkusil kompenzovat zvýšením daní z pohonných hmot, jenže v Čechách už jezdil autem málokdo a vzduch nad venkovem stále častěji vířily zakázané raciony. Policie je neměla čím a jak stíhat, policisté proto udělali nejrozumnější věc, jakou mohli – zaujali k nim postoj mrtvého brouka. Tím víc se létání na racionech šířilo.

Embargo Evropské unie zasadilo skomírajícímu hospodářství České republiky smrtelnou ránu a většina podniků do měsíce zbankrotovala. Život se ale nezastavil, i když i malé živnosti jen tak skomíraly. Drobní pekaři, řezníci i majitelé stavebních firem své firmy drželi, ačkoliv většina jejich zákazníků odebírala zboží jen za symbolickou cenu. Vlastně už to nebyly živnosti, neboť majitelům neposkytovaly obživu. Tu měli zajištěnou prostřednictvím lizidů a podnikání podle hesla – **Ni zisk, ni slávu** – se ani nedalo říkat podnikání. Bez zisků ovšem neměli z čeho platit daně a kruh se opět uzavíral, ministerstvo financí od nich nedostalo ani korunu.

Katastrofou pro ministra financí bylo, když zahraniční ratingové agentury ohodnotily finanční stav České republiky jako naprosto nespolehlivý a zahraniční věřitelé přestali vládě půjčovat.

To už vláda rozdělovala ze všech sociálních dávek jen příspěvky v hmotné nouzi, které se jí celé obratem vracely do rozpočtu v podobě daní z nemovitostí. Od lidí jiné daně neplynuly, příjmy poskytoval jen vývoz elektřiny. Po odečtení bohatých prebend politiků – na ně si přece nikdy nedali sáhnout – zbývalo s bídou na hladové mzdy pro učitele, hasiče a policii.

Žádný div, že se i učitelé i hasiči spolehli raději na mimozemšťany. Ať si vláda káže vodu – beztak sama pije víno.

Na ambiciózní plán obnovy moderní armády nezbyla ani koruna. Rozhněvaný ministr obrany podal na protest proti odložení tohoto plánu demisi, premiér ji přijal a po dlouhé a rozvleklé debatě v Parlamentu zrušil ministerstvo jako nepotřebné s tím, že si Česká republika vystačí s Policií.

Ta ale fungovala také jen ze setrvačnosti. Policisté už s hladovou, neustále snižovanou mzdou dávno nevystačili. Někteří včas pochopili, že zde kariéru neudělají a jak se říká, práskli do bot dříve než ministr financí zrušil odstupné. Zbylí – ti poctivější – se připojili k uživatelům mimozemských lizidů. Co tím riskovali? Vyhazov od Policie? Lizidy by je uživily lépe než žebrácké služné! Služba u Policie měla pro ně jedinou výhodu – konečně mohli poctivě zasahovat proti těm, kdo si pořád ještě neodvykli terorizovat své spoluobčany.

S takovými policisty se ale nedalo počítat pro rozhánění nespokojených občanů.

Moc české vlády i Parlamentu se neustále zužovala.

=*=

Rozcestí

Ačkoliv se vláda utápěla v problémech jak z dluhů, do kterých se zčásti dostala sama, zčásti je zdělala po předchozích vládách, lidem v Čechách se ani zdaleka nevedlo špatně.

Nebyli za to ovšem vděční vládě a jejímu moudrému spravování země. Spíš to bylo navzdory katastrofálnímu diletantismu vlády, premiérem počínaje.

Zákon o protiprávním používání mimozemských prostředků brali vážně jen zatvrzení členové a příznivci vládnoucích partají, ale těm jediným se dobře nevedlo. Česká koruna neměla prakticky žádnou hodnotu. Zahraniční banky ji v rámci embarga neuznávaly, nesměňovaly ji za tvrdou měnu a nebýt exportu elektřiny, neměla by vláda ani na své platy, natož na platy státních úředníků, hasičů, policistů a učitelů. Embargo se nevztahovalo na individuální turisty a vláda se skandálně rozhodla vyplácet sobě a poslancům platy v tvrdé měně, aby si mohli nakoupit potřebné zboží za hranicemi. To se ovšem netýkalo ostatních státních zaměstnanců, kteří dostávali dál plat v bezcenných českých korunách, naštěstí je už potřebovali jen na placení stejně bezcenných daní.

Misionáři, zaměřeni na propagování *ovi* a čipů, svou činnost postupně končili a odcházeli zpět na Orizem. Jejich úkol pomalu končil.

Zhruba sto deset tisíc rodin je odmítlo, z toho deset tisíc na ně zavolalo policii, ze které si ovšem mimozemšťané nic nedělali. Těch sto deset tisíc rodin představovalo zhruba tři sta tisíc lidí – včetně dětí, za které se tak rozhodli jejich rodiče. Standa si umiňoval, že s dětmi jednání obnoví, až dospějí, ale v současné době to prostě nepřicházelo v úvahu.

Některé z těchto rodin donedávna patřily ke společenské smetánce, i dnes si žily nad poměry, ačkoliv měly čím dál větší problémy se sháněním zboží. Musely dojíždět za hranice, kde si

pokaždé nakoupily co potřebovaly. Na opačné straně společenského žebříčku ale byly rodiny, které podlehly propagandě, nedůvěřovaly mimozemšťanům a bály se jich. Standa tvrdil, že i ty poznají, že je média oklamala, ale teď si to prostě musí protrpět. Chybami se člověk učí.

Orizemšťané se ale rozhodli opustit Čechy a odcházeli. Většina národa jim blahořečila, menší část je nenáviděla – bohužel ta menší část pořád ještě soustřeďovala ve svých rukou moc. S tím se nedalo do nejbližších voleb nic dělat, pak snad nastane vhodná doba pro změnu poměrů. Standa se na to už těšil, ale zatím mu nezbylo než se pocvičit v trpělivosti.

Věděl, že zůstane na Zemi několik let sám, ale vybral si osud zdejšího Vědoucího dobrovolně a ostatní rozhodla Rada Starších, kterou musel chtě nechtě respektovat.

Nemohl přehlédnout ani sto tisíc okupačních vojáků, opevněných v desítkách základen. Jejich opevnění nemělo smysl, Češi je nenapadali a mimozemšťanům by žádné opevnění nezabránilo na území základen proniknout. Vojákům to ale neměl kdo vysvětlit – Češi i Orizemšťané je ignorovali.

Základny si žily, jako na většině míst na světě, svým životem, odděleně od místních obyvatel. Vojáci z nich bezdůvodně nevycházeli. Brzy přišli na to, že Čechy pro ně nejsou zajímavé. Jakmile si Češi zvykli na život bez peněz, majitelům ztrátových barů, heren a obchodů nezbylo než je zavřít. Provozovat je zdarma? To pro tento druh vyžírků nemělo smysl. Podobné podniky se ještě jakž takž držely ve velkých městech, ale kromě Prahy, Brna, Plzně a Ostravy se na ně dalo narazit už jen poblíž cizích vojenských základen a na místech s větším soustředěním nepřizpůsobivých, kteří se od mimozemšťanů odvrátili, živořili ve svých ghetech z ruky do úst a jen tam se jim majitelé barů a heren věnovali – na většině území Čech by prodělali kalhoty.

Jen poblíž vojenských základen vzkvétaly bary, herny a noční kluby, ale docházeli do nich jen okupační vojáci. Stačilo přejít o kilometr dál a pro vojáky tu už nic zajímavého nebylo. Žádné bary, herny, restaurace, obchody se zářícími výlohami, vinárny a noční kluby. Do většiny míst se navíc ani nedalo zajet auty. Mezi novotou zářícími domy, obklopenými krásnými zahradami, byly jen tu a tam chodníky pro pěší, využívané k procházkám, protože Češi – světe div se! – když už někam spěchali, létali si v průhledných bublinách, které nepotřebovaly letiště ani heliporty. Bylo to krajně podivné na katastrofálně zaostalou a zadluženou zemi s ročním příjmem pouhého čtvrt dolaru na hlavu, jak to líčily světové statistiky.

Čechy byly opravdu divná země! Lidé se tu scházejí v domech, kde cizinci nikdo nenalije ani za dolary, ani za eura! Na dveřích většiny těchto podniků si mohli přečíst jen vícejazyčnou cedulku se stejným textem ve všech jazycích.

Okupantům ani vodu!

=*=

Na Čechy bylo možné uplatnit dva naprosto protikladné pohledy.

Při pohledu zvenčí to byla země, kde jakž takž přijatelný příjem měla jen vláda a poslanci Parlamentu. Ostatní obyvatelé živořili se zanedbatelným příjmem a podnikatelé i s rodinami houfně prchali do okolních zemí. Zavřené obchody, žádné osvětlené výlohy. Restaurace, vinárny a bary se daly i v hlavním městě spočítat na prstech, uzavřená zůstávala železniční i autobusová nádraží. Po hlavním městě Praze jezdilo jen pár neuvěřitelně předražených taxíků a nebýt posledních, ještě nedávno luxusních obchodních domů, nebylo by ani kde sehnat nedostatkové cigarety.

Při pohledu zevnitř byli na tom naopak špatně ti nejbohatší.

Zavřené obchody, žádné osvětlené výlohy – jenže kdo by v nich ještě nakupoval, když každý majitel čipu dostane od lizidů

všechno co potřebuje až do domu? Problémy měli paradoxně jen ti nejbohatší, neboť jezdili nakupovat za hranice a trmáceli se dlouhé hodiny po neudržovaných – byť prázdných – dálnicích.

Restaurace, vinárny a bary se daly i v hlavním městě spočítat na prstech, protože lidé neměli na tento druh zábavy peníze – scházeli se jen v nových kulturních domech, kde si každý mohl přát, čeho se mu zachtělo – bez čekání na číšníka a také bez placení.

Uzavřená železniční i autobusová nádraží udivovala jen cizince. Kdo může létat i z balkónu a ze zápraží svého domu, nepotřebuje jezdit hromadnou dopravou. Hladinu Vltavy brázdilo několik prastarých parníků už jen z nostalgie. Při každé jízdě byly plné lidí, ale nikdo nevybíral jízdné ani vstupné a zábava se na nich od starých časů značně lišila.

Po hlavním městě Praze jezdilo jen pár neuvěřitelně předražených taxíků. Řídili je poslední zlatokopové a jejich zákazníci byli ojedinělí cizinci, kteří se ještě do Čech odvážili. Zpravidla po setkání s nimi rychle z Čech odlétali – dokud do Čech nějaké letecké linky ještě létají.

Nebýt posledních, ještě nedávno luxusních obchodních domů, nebylo by v Čechách ani kde sehnat nedostatkové cigarety. Pochopitelně, když orizemská *jochelige* chutnala bývalým kuřákům více než tabák i marihuana, na rozdíl od nich neškodila zdraví a především – byla v nabídce lizidů, takže nestála ani korunu. Jochelige v podobě bílé tyčinky se cigaretě vzdáleně podobala, až na to, že se nezapalovala, ale sama se pomalu odpařovala. Nepotřebovala zapalovače ani sirky, neodpadával z ní popel a nezůstávaly špačky – zbytky po odpaření aktivní látky likvidovaly lizidy.

Aby ale někdo z návštěvníků Čech – o turistech se už ani nedalo mluvit – poznal Čechy blíž, musel by se pokusit sblížit s lidmi. Teprve pak by pochopil, že život v Čechách je mnohem lehčí než dřív, lidé žijí a baví se dál, venkov je na rozdíl od

chátrajícího centra Prahy zajímavější a místo upadající společenské smetánky mohou zaujmout svými nápady spíš zajímaví lidé z menších měst.

Takové poznání se ale podařilo málokomu. Spíš se to týkalo lidí, kteří navštívili své příbuzné a nevycházeli pak z údivu. Oficiální návštěvníci, novináři a reportéři si obvykle pořídili pár snímků zchátralého a pustnoucího centra Prahy, zapsali si stesky příslušníků bývalé smetánky a koukali, jak co nejrychleji z toho hnusného zapadákovy zmizet. Nenapadlo je, proč v Praze ani jinde nepotkávají žebráky ani bezdomovce, jak to, že nikde nevidí postižené na kolečkových křeslech a co znamenají létající bubliny s lidmi uvnitř, které se občas mihly vzduchem nad nimi.

Embargo Evropské unie bylo tenkou překážkou proti těžké zdi nepochopení, o jakou se rychle postarali mediamachři zahraničních médií.

Svět se od České republiky oddělil dokonaleji než kdysi ostatnými a elektrickými dráty plotů železné opony.

Bohužel jen zdánlivě.

=*=

Zatímco Standa sledoval, zda se někde na světě neprojeví Sandišůti, dočkal se překvapení, jaké opravdu nečekal.

Lizidy nikdy s lidmi nekomunikovaly jinak než plněním jejich přání a rozkazů. Proto ho tak vyvedlo z míry nenadálé volání, které ho vzbudilo uprostřed noci.

Jeden z pěti pozemských lizidů se na svého Vědoucího obrátil s naléhavým upozorněním, že se děje něco nedovoleného.

Pět lizidů bylo na světě rozmístěno tak, že se na každém kontinentu nacházel jeden. Evropský lizid se nacházel pod skalními velikány Alp – a právě od něho přišlo poplašné volání. Někdo cizí se dostal dovnitř, do prostorů, kam už statisíce let nikdo živý nepronikl.

Standa se okamžitě vzbudil a jakmile se aspoň trochu rozkoukal, poručil si zobrazit, co se může pohybovat uvnitř stroje, na kterém záleží běh světa.

V jediném okamžiku pochopil, že je zle.

Nouzovým řídicím velínem se hbitě pohybovaly tři vysoké zelené postavy.

Sandišůti!

Standa ani nepotřeboval dlouho uvažovat, co tam asi mohou chtít. Nemohlo to být nic dobrého. A nemýlil se. Sandišůti, vyzbrojení svými starodávnými zbraněmi, jenže účinnějšími než nejnovější zbraně nejpokročilejších pozemských armád, začali vnitřek lizidu systematicky ničit.

Standa až teď pochopil, proč až dosud nepoužívali služeb lizidů. Oni se teď bez nich dokázali obejít. Zato lidé v Čechách se mezitím stali na lizidech závislí více než bylo zdrávo. Lizidy na Zemi stavěli kdysi dávno Sandišůti, věděli tedy, kde se nacházejí. Nepokusili se vyhodit je do povětří příkazem, tomu by Standa zabránil. Ostatně – zničit si celý svět pod svýma nohama zřejmě nechtěli ani oni. Stačilo by jim zničení řídicích prvků. Tím by mohli vyřadit lizidy také, jenže chytřeji.

Kdyby na to sám lizid svého Vědoucího neupozornil, vysadily by pozemské lizidy nenadále, bez nejmenšího varování – a co by to znamenalo, radši nemyslet.

Ono to ani tak nevypadalo růžově. Zejména když krátce poté ohlásil vpád další lizid, tentokrát v Africe pod Kilimandžárem. Tři Sandišůti pronikli do afrického centra a Standa ani nemusel dlouho čekat, kdy začnou ničit i další. Pouhých patnáct Sandišůtů může zničit lizidy na celém světě – a pak Bůh buď milostiv Čechům!

Standa začal přímo horečnatě uvažovat, co teď?

Zlikvidovat Sandišůty neměl čím. Ani jako Vědoucí neměl do lizidů přístup, vždyť ani přesně nevěděl, kde se nacházejí! *Někde pod Alpami* – to bylo příliš neurčité. Mít tam značku

préta, poslal by na ně pár kamarádů z Orizemě, ale takhle naslepo to nemělo smysl, než se tam někdo dostane, bude po všem a na Zemi nezůstane jediný lizid.

Postavit lizid někde, kde o něm Sandišůti nebudou vědět?

Kdyby ho to napadlo o týden dřív, snad by to stihl. Ale takhle...

V první chvíli se staral o to, kolik rationů je ve vzduchu. Jen patnáct? Naštěstí je noc, ale pro cestující to bude i tak nepříjemné překvapení – Standa vydal globální příkaz okamžitě přistát a zrušit rationy, ať jsou kde jsou – jen kdyby byly nad vodou, dotáhnout je aspoň nad břeh...

V nouzi zavolal otce Mihoviče do Orizemě a několika slovy mu spěšně vysvětlil, co se právě na Zemi začalo dít.

„To nás tedy dostali,“ odpověděl na to otec Mihovič, když Standa skončil.

„Ale co budeme dělat?“ zeptal se ho Standa.

Obraz spojení se náhle zatřásl a zmizel. Trvalo to sotva vteřinu, ale Standa si náhle uvědomil, že necítí spojení s lizidy. Jako by mu někdo odstříhl kus mozku. Znamenalo to, že Sandišůti právě zničili všech pět lizidů na Zemi. Tak tak stihl přistát s rationy – kdyby je to zrušilo ve výšce, zůstal by z pasažérů dole na zemi jen mastný flek. I tak dva přistáli v lese – lepší v lese než se zabít.

Lizidy jsou tedy vyřazené. Ale nejvíc to bude vadit Čechům.

Tohle tedy nedopadlo dobře.

=*=

Hned brzy ráno začala Česká televize vysílat mimořádnou zprávu o tom, jak mimozemšťané oklamali lákavými sliby miliony důvěřivých lidí a připravili tak na ně v Čechách strašlivou smrtící past. Čechům teď hrozí humanitární katastrofa o jaké se lidstvu ještě nezdálo. Naráz se tady ocitlo bez zásob deset milionů lidí, závislých na potravinách od mimozemšťanů.

Přítom nikde v Čechách nejsou – až na pár výjimek – žádné obchody ani skladiště.

„Důvěřivci sedli na lep drzým podvodníkům!“ hřímal hlasatel z obrazovek. „Dali se nalákat na grandiózní Potěmkinovy vesnice a pak zůstali na suchu! Zbyly jim jen oči pro pláč.“

Líčil pak, jak se lidé neprozřetelně sami zbavili zásob, dokonce i ledniček a kuchyní, takže by jim nepomohly ani dodávky mouky z okolních zemí. Nemají totiž ani na čem a v čem vařit.

V Čechách přijímalo toto vysílání kolem sta tisíc televizorů, většinou soustředěných v Praze. Jejich majitelé v první chvíli žasli a hned se pak ujišťovali, že jsou jejich ledničky dosud plné. Jenže lidé na venkově se starodávných televizorů dávno zbavili, tam teď bylo hůř. Neměli ani tušení, co se vlastně stalo a nejistota je snad horší i než špatné zprávy.

Otec Mihovič na Orizemi zburcoval Radu Starších a hned potom všechny dobrovolníky, které se mu podařilo narychlo sehnat.

„Zemi musíme pomoci!“ přesvědčoval každého. „Pusťte si zprávy z Čech a uvidíte!“

Zprávy televize OTV se od zpráv České televize podstatně lišily. Byly na nich obrázky, jak Sandišůti ničí pozemské lizidy a snaží se způsobit v Čechách katastrofu, chaos a hlad. Pozemská média samozřejmě všechno svedla na zákeřné orizemšťany, aniž by zmínila skutečné viníky. Proto Sandišůti do této chvíle nic vážného na Zemi nepodnikali! Počkali si, až se orizemšťané chytí do této pasti – a pak ji jedním rázem sklapli. Kdyby se Standa na poslední chvíli neprobudil, dopadlo by to ještě hůř – lidi padající z racionů by před hroznou smrtí nic nezachránilo.

Teď už v tom orizemšťané nemohli Čechy jen tak nechat. I otec Mihovič uznal, že za těchto okolností by byl odchod ze Země nečestný a zbabělý. Ani Rada Starších nemohla zůstat stranou a dobrovolníci se na Orizemi také rychle našli.

Zničením lizidů hrozila v Čechách přinejmenším dvojí katastrofa. Nejen humanitární, ale ještě větší škody by byly psychologické. Kdo by po takové katastrofě orizemšťanům uvěřil, že chtějí na Zem přinést dobro? To byl nejspíš hlavní účel akce Sandišůtů – připravit lidi z Orizemě o důvěru.

Co by se stalo, kdyby orizemšťané odešli a neponechali na Zemi ani Standu? Sandišůtí by této situace jistě využili pro sebe, ale s jakým dopadem na lidi? Vyřešili by humanitární katastrofu, aby si mohli připsat zásluhy, nebo by pro výstrahu nechali pár týdnů řádit v Čechách hladomor?

Tak nebo tak teď orizemšťané nesměli nechat dojít k nejhoršímu. Naštěstí jim na Zemi zůstaly stovky značek préto a mohli sem kdykoliv skočit. Ještě že bylo préto nezávislé na lizidech – kdyby sem orizemšťané ztratili přístup, zůstala by teď Země Sandišůtům.

Šlo o to, na co se soustředit okamžitě a co snad pár dní počká.

Bratři Sjöbergové se sestrou Solveigou se ihned nabídli sestavit na Zemi aspoň jeden náhradní lizid. Měli v tom praxi, jenže smontování prvního lizidu jim při vši sehranosti potrvá nejméně týden a navíc na dopravu jednotlivých zásilek nemají chitsaldily, ale jen préto. Půjde to vůbec?

Bratři Pilzové tvrdili, že préto zvládne přepravit i plně naložený dvacetitunový kamion, pokud ho vezmou mezi sebe čtyři lidé a správně se sesynchronizují. Nejprve ale bude nutné vyřešit, kam to mají přenést. Lizid se nedá stavět kdekoliv, na povrchu by byl pro Sandišůty příliš snadný cíl. Co takhle vytvořit pro lizid velikou umělou jeskyni na Měsíci? Tam by se Sandišůtí jen tak nedostali!

Sjöbergovci ale tvrdili, že lizid na Měsíci by byl lidem pro kočku. Na takovou dálku od Země prostě nemůže fungovat. Rychlost světla by mezi Měsícem a Zemí zpomalila jejich funkce natolik, že by požadavkům lidí nestačily. Proto byly už předtím

rovnoměrně rozmístěny po kontinentech, aby měly kamkoliv na světě co nejkratší přístup. Měsíční lizid by ale mohl pomoci při stavbě lizidů na Zemi a Sjöbergovci s tím už předem počítali.

Pro pozemské lizidy však bude nutné najít definitivní umístění dostatečně skryté někde na Zemi. Kam je ale dát, aby se k nim Sandišůti nedostali? Nebylo by lepší neskrývat je, spolehnout se na aktivní obranu a hlídat je? Asi ne, hlídání by nepomohlo. Útočníci mají zpravidla výhodu volby místa a času útoku. Bude lépe umístit je tak, aby se k nim jen tak někdo nedostal.

Ale kde? Nejjednodušší by bylo postavit je do umělých jeskyní pod vysokými horami, jako to kdysi dělali i Sandišůti. Ale v tom je háček. Pod horami už lizidy jsou. Jistě by nevadilo postavit je pod jiným pohořím, jenže to Sandišůty jistě napadne také a tam by je pak hledali přednostně.

Standa o tom chvíli diskutoval se Sjöbergovci a nakonec se shodli nevázat umístění lizidů ani na terén, ani na geometrii Země. Prostě postavit je kamkoliv, hlavně aby je Sandišůti nenašli. Měly by být přímo pod kontinenty, ale tak nenápadně, aby nepřitahovaly pozornost zlomyslných ničitelů. Vhodných míst se jistě najde dost, kontinenty jsou přece na Zemi rozsáhlé a členité.

Prvním úkolem Sjöbergovců bylo poslat na Měsíc kosmonauta, aby tam vybral vhodné místo pro stavbu pomocného lizidu. To už se ale Standy netýkalo. Kosmonaut měl sice vzletět ze Země, ale vybavovali ho na Orizemi a odtud mu chtěli vytvořit a řídit racion. Standa byl zcela mimo hru, jeho čas opět přijde až s postavením prvních lizidů na Zemi.

Měl by se teď raději věnovat humanitární pomoci – jenže na ni neměl prakticky žádný vliv. Vědoucí bez lizidů je vlastně handicapovaný člověk, může pomoci jen svými vědomostmi. Standa se proto zaměřil na pátrání po starých lizidech. Sjöbergovci tvrdili, že je musí úplně anihilovat, aby se nedaly

použit proti novým – i nefunkční lizid může explodovat, když nemá spojení s Vědoucím! Standa si sice jejich polohu pamatoval jen přibližně, ale i to jim mohlo pomoci.

Jen doufal, že to všichni stihnou...

=*=

Humanitární pomoci se nejvíc věnovali bratři Pilzové. Fritz se na Orizemi staral o vytváření a plnění kontejnerů a Hans velel dopravním četám, které je přenášely na Zem. Snažili se kontejnery dopravit co nejdříve do každého města, městečka i vesnice, aby lidé nestrádali a média ovládaná lidmi pracujícími pro Sandišůty toho nemohla využívat.

Do prvních kontejnerů vkládal Fritz Pilz kromě potravin i tablety. Na rozdíl od nefungujících *ovi* nebyly vázané na lizidy, byly schopné navzájem se synchronizovat a tak mohly zajišťovat nejen šíření zpravodajství OTV, ale i zpětná volání do centra, postaveného v Standově podzemním sídle. Tam teď bylo neustále deset dobrovolníků, připravených přijímat volání o pomoc z Čech a případně na ně vhodně reagovat.

Další tisíce dobrovolníků se v Čechách věnovalo rozdělování potravin z kontejnerů.

Mohli by je ponechat i bez dozoru a věřit lidem, že si budou brát podle potřeby, ale to si mohli dovolit jen v několika vesnicích. Všude jinde by se rychle našlo pár vyčůránků, kteří by se zmocnili potravin určených pro všechny ostatní. Na některých místech museli dokonce výdej humanitární pomoci hned od začátku spojit s označováním příjemců nesmazatelnou barvou na ruku, aby někteří chytráci nemohli přijít i dvacetkrát za dopoledne. Kde to nezavedli, tam se kontejnery vyprázdnily a fronta zájemců se nezmenšila, ačkoliv Pilzové spočítali množství potravin podle počtu obyvatel v dané lokalitě a při spravedlivém rozdělování by měly vystačit pro všechny.

Brzy se též ukázalo, že se o potraviny hlásí i lidé, kteří orizemské misionáře předtím od svých domů a bytů odehnali.

Lidé bez čipů ale měli problémy s tablety nastavenými na orizemské řízení a dali se tak snadno odlišit od těch, kdo na orizemskou pomoc měli nárok. Dobrovolníci s měkčím srdcem jim ale potraviny raději věnovali a pak se vypravili pro další. Na Orizemi jich bylo dost pro všechny a byla to jen otázka dopravy.

Ta ovšem nebyla tak jednoduchá, jak se zdálo.

Přeprava pomocí préta vyžadovala rozdělení dobrovolníků na pětičlenné čety – čtyři přenášeli mezi sebou kontejner a pátý se staral, aby v cíli nic nepřekáželo. Kontejnery byly lehké, neboť byly vyrobené z elektronu jako kola závodních a luxusních aut, samy tedy moc nevážily, jenže naložené mohly být až po vrch mnohem těžšími potravinami i jinými potřebami. Čtveřice přepravečů musela uchopit držadla a pak shodně spustit přenos do cíle, pak je préto dopravilo i s nákladem.

Ani pak to ale nebylo snadné.

Nejjednodušší bylo, když člověk vybavený ovladačem préta přenášel náklad do trojnásobku vlastní váhy v batohu nebo v krosně na zádech. Tam to šlo bez problémů, jen v cíli musel vyrovnat rovnováhu nejen za sebe, ale i za náklad. Kdo ji neudržel, upadl, ale i pak to většinou dopadlo dobře a málokdy se přitom něco rozbilo.

Veliké kontejnery museli přepravovat čtyři najednou, ale v cíli nebylo v jejich silách vyrovnat rovnováhu i s kontejnerem. Museli okamžitě po dopadu odskočit a kontejner pak chvíli poskakoval, než se zastavil. Pilzové kontejnery podle prvních zkušeností vylepšili o přistávací lyžiny, ale ani pak nedopadla přeprava vždycky, jak měla. Nejčastější nehodou bylo, že préto kontejner přetrhlo a do cíle dorazily oba kusy zvlášť. V takovém případě hrozil úraz i přepravečům a při prvních nehodách se ledacos stávalo – nejčastěji šlo o zlomeniny rukou i nohou. Zkušenosti při nehodách ale vedly k vylepšování kontejnerů o měkké čalouněné zóny k omezení následků úrazů.

S přibývajícím časem zlomenin ubývalo, ale úplně zabránit poškození kontejnerů se prostě nedařilo.

Samozřejmě se při těchto nehodách zboží rozsyvalo po okolí a ani hlídači nezabránili lidským hyenám rozkrást část – pokud ne většinu nákladu – a to i přímo před očima orizemšťanů, zejména když přednostně řešili své zraněné. To ale bylo jen na některých místech, lidé orizemšťanům spíš pomáhali – bylo to přece především pro ně.

Dobrovolníci si mohli brzy připsat úspěch. Prvního dne jim sice rozvoz pomoci trval déle a na některá místa se dostali až pozdě odpoledne, zejména když je na mnoha místech zdrželo předávání tabletů a zacvičování lidí do jejich obsluhy, ale následující večerní rozvoz stihli lépe a druhého dne již probíhala doprava humanitární potravinové pomoci jako na drátku.

K lidem se dostaly nejen potraviny, ale i tablety, nahrazující televizory. Ze zpráv televize OTV se dozvěděli, co se stalo – i to, že na Zemi kromě lidí z Orizemě působí ještě Sandišůti, kteří tu roznášejí zlo a snaží se pomoc orizemšťanů znehodnotit.

„Máte na vybranou,“ hlásali v OTV. „Můžete se přidat k nám nebo k Sandišům. Ti tady žijí déle než my, přetvářejí si Zemi ve svůj svět už několik tisíciletí, ale výsledek můžete sami porovnat s naším snažením a jistě pochopíte, kdo vám chce pomoci a kdo vám až dosud vládl.“

Byla by to skvělá odpověď Sandišům na jejich zničení lizidů. Kdyby ovšem oni zaspali, což se nedalo očekávat. Spíš se dala od nich očekávat nějaká další zákeřnost.

Byli teď na tahu oni.

==*=

Hans Pilz, oblečený ve skafandru, přistál na Měsíci velice zvláštním stylem.

V kosmonautické hantýrce by se tomu říkalo *tvrdé přistání* – tedy něco těžko odlišitelného od katastrofy. Naštěstí pro Hanse tomu bylo jinak.

Napikovat plnou rychlostí do nevelkého Koperníkova kráteru by pro kosmonauta z normální hmoty skončilo špatně. Hans se ale na Orizemi změnil v allohmotu, přeskočil na Zem a teprve tak vzletěl. Krátce před dopadem zrušil racion, takže se při dopadu kosmickou rychlostí na měsíčním povrchu nerozplácl, ale zastavil se až kilometr pod povrchem. Tak dlouho trvalo brzdění duchovité allohmoty při interakci s normální skálou. Později vyprávěl, že se to podobalo pádu do neuvěřitelně tlustých peřin – přiznal ale, že krátce před dopadem zavřel oči, aby to raději neviděl.

Když opět oči otevřel, trčel v černočerné tmě kilometr hluboko v neporušené skále. Až teď mohl začít plnit svůj úkol – postavit na Měsíci dobře zabezpečenou jeskyni.

První, co udělal, když se trochu vzpamatoval a úlevou si vydechl, bylo položení značky préta, aby se sem mohl vracet i bez kosmonautické mezihry. Položil si ji pod nohy, pak se narovnal, aby se vzápětí obalil silovým polem racionu – a i s ním se skokově vrátil na Orizem.

Jen to žuchlo, jak tam dopadlo krásné kamenné vejce, vykoušenuté polem racionu z měsíčních hornin. Hans vzápětí z vejce vystoupil a změnil se do běžné hmoty, aby se dohovorel s pomocníky. Jejich úkolem bylo co nejrychleji zrušit značku préta a přemístit ji stranou, kde bylo ještě dost místa pro další donesený kus Měsíce. Hans by to jistě mohl dělat i sám, jenže se tím nechtěl zdržovat, aby co nejlépe využil času na Měsíci, kde kromě něho nemohl být nikdo jiný.

Několik dalších hodin pak strávil skoky do Měsíce a zpátky na Orizem. Při každém se vrátil s několika tunami měsíční skály. Podařilo se mu přivést ještě pár překrásně vykrojených vajíček, ale při začišťování tahal jen různě bizarně rozeklané zbytky. Někdo z pomocníků navrhl vyhlásit oblast kamenných vajíček z Měsíce za národní orizemskou památku, což ostatní nadšeně přijali.

Hans jeskyni vytvořil podle rozměrů lizidů na Orizemi, provizorně zarovnal její dno a předal ji partě Sjöbergovců. Ti teď měli za úkol dopravit do jeskyně rozložené díly lizidu a postupně je na místě smontovat. Úkol měli ztížený tím, že museli nejprve do jeskyně na Měsíci napustit a pak čas od času doplňovat dýchatelný vzduch, který neviditelnými trhlinkami stále unikal. Únik se zmenšil, když stěny jeskyně vystříkali barvou, která většinu trhlinek zalila, ale ani pak úplně neustal, takže koncem prvního montážního dne museli na okamžik pootevřít ventil bomby se stlačeným vzduchem a doplnit tlak na normál.

Nikde jinde na Měsíci teď nebyly podmínky k životu tak podobné Zemi.

Hans Pilz pak navrhl a vyrobil automat, udržující tlak průběžně, aby Sjöbergovci nemuseli myslet na každou drobnost. I pak jim zůstala povinnost aspoň čas od času zkontrolovat stav bomby – až smontují lizid, bude se o dýchatelné ovzduší starat sám.

Montáž měsíčního lizidu měla trvat týden. Mezitím začal Hans vyhledávat a vytvářet vhodná místa pro montáž dalších lizidů i na Zemi. Použil podobnou metodu jako na Měsíci – změnil se i se skafandrem v allohmotu, přeskočil na Zem, racionem se nechal vynést dvacet kilometrů vysoko a volným pádem se zabořil hluboko pod povrch, kde si položil značku préta a pomocí pole racionu se opět pokusil vynést na Orizem další materiál, tentokrát ze Země.

Na Zemi měl několikrát smůlu. Po volném pádu se zastavil v místech, kde nebyla kompaktní skála, takže se do první vejcovité jeskyňky vevalil okolní materiál. Jednou to dokonce byla ropa, ale nejčastěji to byla voda. Každé takové místo bylo ztracené a Hans musel pokus opakovat jinde.

Své střemhlavé skoky provozoval zásadně v noci, aby nedal nikomu – a nejméně ze všech pak Sandišůtům – příležitost pozorovat jeho snažení a domyslet si jeho účel. Během celé této

akce byl v normálním světle i na radarech neviditelný a tři další dobrovolníci, rovněž změněni v allohmotu, se pohybovali poblíž, aby znemožnili jeho vystopování detektorem allohmoty. Museli předpokládat, že Sandišůti nejsou pitomci a kdo ví, co měli ještě v záloze!

Brzy měl Hans připravenou jeskyni pod Českomoravskou vrchovinou, kde měl stát první lizid na Zemi, sondoval oblast pod severní částí Indie a chystal se na Austrálii.

Sjöbergovci zatím co nejrychleji montovali lizid na Měsíci.
Stihnou to?

Přinejmenším se snažili.

=*=

Rozdělování potravin a jiných potřeb probíhalo v pohodě už čtvrtý den. Orizemšťané, kteří na ně dohlíželi, se ve volných chvílích bavili s lidmi a vysvětlovali jim, co se stalo a proč jejich čipy nefungují. Po spatření krátkých záběrů Sandišůtů, ničících vnitřek lizidů, se někteří otrásli odporem. Proč? Vždyť ještě na Dzigvlegtu připadali většině lidí tak milí! Až když později lidé zjistili, co je to za bestie, začali se jich štítit.

A ne všichni. Přísluhovačům se zřejmě odporní nezdáli, ačkoliv byli svědky a někdy i obětmi jejich přímého ovládní. Nezdálo se jim odporné, když se nacpávali do lidského těla? Asi ne. Anebo se s tím smířili – za jiné výhody.

Ráno čtvrtého dne se na obloze nad Čechami znenadání vyrojily desítky stříbrných letadel. Snesly se na města a vesnice – a začaly střílet z kanonů a odpalovat rakety.

Přesné zásahy raket měnily v hromádky trosek nejnovější kulturní domy, ale nevyhýbaly se ani jiným cílům. Jako by se řídily podle nově opravených střech a fasád. Některé rakety rozmetaly po širokém okolí kontejnery s potravinami na návších a náměstích – stříbrné kvádry asi přitahovaly pozornost pilotů nejvíc. Orizemšťané poblíž nich stačili na poslední chvíli popadnout nejbližší lidi a zmizet na Orizem, kde ovšem ihned

vypukl poplach. Orizemšťané se ihned vraceli zachraňovat, co se zachránit dá – především masakrované lidi, zatímco otec Mihovič svolával Radu Starších.

Jenže to trvalo příliš dlouho a na Zemi zatím bylo zle.

V Čechách nastal zmatek. Lidé se snažili schovat kam to šlo, jenže pod zásahy raket se stejně jako větší kulturní domy hroutily i rodinné domky a nikdo nemohl tušit, kam dopadne příští raketa.

Několik orizemšťanů se vzneslo na racionech vstříc bombardujícím letadlům. Ty po nich hned začaly střílet, jenže projektily z kanonů po racionech jen neškodně klouzaly, rakety se neměly na co zaměřit, prolétávaly kolem racionů neškodně – jenže pak letěly dál a dole na zemi ničily domy – byly teplejší než okolí a senzory se o ně zachytily.

Hynek Darza naletěl na jeden letoun, ale údivem se až s racionem zastavil. Letoun vůbec neměl pilotní kabinu. Byl to jen dálkově řízený dron.

„Darebáci!“ ulevil si Hynek. Otočil se, dohonil letoun a protože se neodvážil narazit do jeho spodní části, naježené podvěšenými bombami a raketami, vzletěl nad jeho pravé křídlo a racionem prudce zabral dolů. Dron se roztočil do vývrtky, ale těsně nad zemí ji vybral a zase se srovnal, byl zřejmě velice stabilní. Hynek ale na něj nalétl znovu a tentokrát srazil dolů jeho levé křídlo.

Druhou vývrtku tak nízko nad zemí by nevybral ani král vzduchu. Dron narazil stranou na poli do země, kromě munice ihned vybuchlo i palivo v nádržích a do výšky se vzeplal černý hřib.

Hynek se chvatně rozhlédl, ale v jeho dosahu žádné další letadlo nebylo. Skokem se tedy vrátil na Orizem, kde se spojil s otcem Mihovičem a uvědomil ho, co se vlastně v Čechách děje. Dálkově řízené bombardéry má jen několik států světa. Nemají označení a nedá se zcela nepochybně určit, kterému státu patří,

ale přiletěly od západu, takže nejspíš patří alianci NATO a můžeme nanejvýš vyloučit Rusko. Drony se dají poměrně snadno přivést do vývrtky a sundat – pokud se to podaří mezi poli, zachrání se tím určitě až několik lidských životů.

Otec Mihovič vyslal na Zem další dvacítku dobrovolníků, aby drony likvidovaly. Seznámil je s Hynkovými postřehy, ale třetina se jich vzápětí vrátila. Rationy vytvářené a řízené až z Orizemě při větším počtu nestíhaly. Čím jich bylo na Zemi víc, tím byly pomalejší a neohrabanější a nedokázaly drony ani dohonit. Naštěstí se dobrovolníci rychle domluvili mezi sebou. Ti, kdo na obloze neviděli žádná letadla, přistáli a zrušili rationy, aby ostatní mohli lépe manévrovat. Bylo třeba, aby byli ve vzduchu jen ti, kdo měli na dohled bombardéry. Nevýhodou bylo, že ti na zemi neměli potřebný rozhled, drony zpozorovali vždy až na poslední chvíli, kdy už nebyl na složité manévrování čas. Někteří je nejprve vychylovali z dráhy a teprve když je nasměrovali do polí, aby nedopadly mezi obydlí, sráželi je do vývrtky, ale tím zase museli být ve vzduchu delší dobu.

„Když nějakou bestii sundáte, nepřistávejte!“ vzkázal všem Hynek. „Skočte na Orizem nebo na nějakou bezpečnou značku, ale co nejdřív uvolněte racion ostatním!“

Byl to dobrý postřeh, ale stíhačů mohlo být v pohotovosti příliš málo. Dronů však také nebylo nekonečně mnoho a ubývali. Pomalu, ale ubývali. Čím méně jich bylo, tím byly obratnější rationy a tím snadněji drony likvidovaly. Několik orizemšťanů obsadilo Česko-německé hranice, položili si značky přeta na vršky rozhleden, aby měli lepší přehled a když spatřili vracející se dron, vylétli za ním a zpravidla ho sundali ještě na české straně. Dva drony ale spadly i na německé straně a ačkoliv se oba vracely již bez bomb a raket, při dopadu explodovaly alespoň nádrže. Na německé straně tím vznikly dva lesní požáry, ale zřejmě tam nedošlo ke ztrátám na životech.

Nikoho nenapadlo, že toho propaganda NATO využije jako **útoku Čechů na Německo...**

Stíhač Ivan se skokem vrátil na vrcholek rozhledny. V té chvíli spatřil další letoun, mířící do Čech. Letěl trochu stranou, ale Ivanův racion mu zkřížil cestu. Spodní strana křídel letounu se ježila zavěšenými bombami a raketami, proto ho přeletěl a shora tvrdě vrazil do jeho levého křídla. Konec křídla se odlomil a odlétl stranou i s bombami a zmrzačený letoun se roztočil do smrtící vývrtky.

Jenže v té chvíli se zablýsklo a z letadla se vystřelil pilot.

Nebyl to dálkově řízený dron, ale klasický bitevní letoun, plně naložený bombami a raketami, které po dopadu do skal vybuchly mohutnou silou. Ze skal vylétly dva různé gejzíry ohně a balvanů – za letoun i za jeho křídlo, plné podvěšených trhavin. Druhý pilot se z roztočeného stroje nestihl katapultovat a pokud tam byl, zřejmě skončil v troskách.

Ivan se mezitím soustředil na pilota, kterému se padák bez problémů otevřel. Klesal pomalu, takže pro Ivana nebyl problém podletět ho a když už pilot padal rovnou na něho, změnil Ivan směr vzhůru, zrušil racion, popadl pilota a přeskočil s ním přímo do Pekla.

Nad skalami se snášel jen padák s čistě oříznutými šňůrami...

==*=

Všechny televizní stanice Evropské unie, stejně jako soukromé televize v Čechách, zveřejnily současně zprávu o preventivním úderu NATO proti polovojským mimozemským bandám, které zákeřně obsadily Čechy. Že Čechy obsadila vojska NATO, to bylo samozřejmě v pořádku, ale co si to ty mimozemské bandy dovolovaly, bylo zřejmě nutné příkladně ztrestat.

Na video-záběrech z inteligentních bomb byly vidět desítky mimozemských tanků a na jiných už jen ohořelé vraky. Bylo vidět, že zásah NATO byl jako vždy velice efektivní.

Při bližším pohledu bylo znát, že ploché věže tanků, jako odštířené od starodávných ruských T-72, jsou lépe zaostřené než jejich nejbližší okolí i než krabice, vydávané za podvozky. Žádný div, když byly do video-záběrů vmontované až dodatečně.

Stejně video-záběry zveřejnila i televize OTV, jenže je zpomalila a označila, kde byly tankové věže dodatečně připojené. Na několika místech byly totiž drobné kazy – věže po podvozcích jakoby klouzaly, jak se je nepodařilo přesně do obrazu usadit. V podvozcích údajných tanků ostatně všichni Češi poznávali potravinové kontejnery, podle toho se dal ten podvod okamžitě odhalit.

Jenže mimo Čechy na to zřejmě nikdo nepřišel. Téhož odpoledne se konaly v mnoha městech světa obrovské demonstrace na podporu bombardování mimozemšťanů v Čechách. Mladí, zřejmě čerstvě jmenovaní generálové ve velení NATO vydali komuniké o úspěšné operaci a o zničení pěti tisíc mimozemských tanků. Odpovídalo to počtu zničených potravinových kontejnerů, ale nepadla při tom ani zmínka o **vedlejších škodách** – tisícovce vybombardovaných domů a mnoha mrtvých.

Aliance nepřiznala, že se ze všech dronů nevrátil ani jediný, zato obvinila mimozemšťany ze zákeřného sestřelení **neozbrojeného francouzského pozorovacího letounu**.

Rada Starších se ale rozhodla na tyto nehoráznosti patřičně odpovédět.

Vzhledem k tomu, že se nikomu nepodařilo zjistit, odkud jsou vražedné drony řízené, nebylo možné patřičně potrestat jejich operátory. Rada Starších však vyhlásila útok za nepochybný válečný akt – a poslala dobrovolníky změněné do allohmoty do posádek NATO, rozmístěných po Čechách. Lizidy

na Zemi nefungovaly, ale přesto pořád pracovalo bezchybně a proměnu v allohmotu stačilo absolvovat na Orizemi krátce před skokem.

Během hodiny nezůstal v Čechách jediný okupační voják. V opevněných posádkách zůstala, stejně jako předtím, jen opuštěná bojová technika.

Do půlnoci nezůstal v Čechách jediný cizinec. Aniž by si toho někdo všiml, již minulého dne odcestovali z Čech i turisté. Buď něco vytušili, nebo je někdo varoval. Čechy zůstaly opět Čechům.

Šlo o to, na jak dlouho.

=*=

Krátce před půlnocí středoevropského času se Radě Starších ohlásila se závažnou zprávou Lenka Absolonová. Přilétla přímo ze Země a bez dlouhých cavyků vtrhla k otci Mihovičovi.

„Musíme okamžitě evakuovat všechny lidi z Čech!“ řekla místo úvodu.

„Co se děje?“ zeptal se jí vážně otec Mihovič.

„Sandišůti se chystají Čechy vyvraždit!“ odvětila. „Už to začali připravovat, vyvedli z Čech všechny cizince, nenechali tam ani reportéry.“

„Jsi si tím jistá?“ ubezpečoval se otec Mihovič. „Myslíš, že by se toho opovážili?“

„Bylo by to poprvé, co Sandišůti vyvraždili celý národ? Když se nezastavili ani před zničením celých světů?“

„Jak to ale chtějí udělat?“ ptal se vážně otec Mihovič.

„V Německu jim z doby studené války zůstaly rakety Pershing,“ odvětila Lenka. „Právě na ně experti montují jaderné hlavice. Až to spustí, nezůstane v Čechách naživu ani myš.“

„To by byl přece strašný, neodpustitelný zločin!“ nechtěl tomu otec Mihovič ani věřit.

„Mají připravenou báhorku, že jsme to udělali my,“ pokračovala Lenka. „Viš dobře, že jim to jako vždycky projde.“

Jejich média udělají z obětí vrahy a zločince vyhlásí za osvoboditele, i když z Čech udělají radioaktivní poušť. Jejich vliv ve světě ještě stoupne. Mimo jiné připravují po celém zbytku světa drastické akce. Chystají se vyhlásit hon na *zbývající mimozemšťany* a při tom si chtějí pořádně pročistit nepříjemnou opozici.“

„Syčáci!“ řekl otec Mihovič. „To je příšerně podlý plán! A je mi jasné, že našimi prostředky raketovému bombardování Čech nezabráníme. Můžeme jen dodatečně potrestat viníky, ale mrtvým už nepomůžeme.“

„Musíme okamžitě zachránit Čechy!“ trvala na svém Lenka. „To přece je v našich silách! Kdo jiný by mohl vraždění zabránit? Ostatní budeme řešit až potom!“

Rada Starších tentokrát neztrácela čas. Do Čech se naráz vypravili všichni dobrovolníci, kteří se dali na Orizemi získat. Osm tisíc pro přepravu lidí – a čtyři tisíce těch, kdo jim připraví vhodné místo na Orizemi. Nebyl čas na vysvětlování ani přemlouvání. Všechny tablety v Čechách se samy zapnuly a za poplašného zvonění se na nich pořád dokola rozběhlo varování nejvyšší důležitosti.

»Kdo chcete přežít, popadněte děti, vyběhněte z domů a utíkejte na místa, odkud vás můžeme zachránit! Soustřeďte se u prázdných potravinových kontejnerů! Přemístit deset milionů lidí v tak krátké době není žádná legrace! Není čas zachraňovat nic víc než holé životy, jinak vám hrozí smrt! Opusťte byty i domy, ať nikdo zbytečně nezdržuje! Kdo zůstane doma, nejspíš již dnes zahyne!«

Zachraňovat lidi po jednom by bylo zdlouhavé, ale orizemšťané přistávali s novými, tentokrát prázdnými kontejnery. Fritz Pilz je uvnitř narychlo doplnil záchytnými tyčemi a vystlal molitanem, víc v tom spěchu nestíhal. Čtyři orizemšťané mezi sebou kontejner uchopili a přenesli na Zem, aby ho stejně rychle, až se tam lidé naskládají, přenesli do Orizemě.

Nikdo tentokrát neočekával, že to půjde hladce. Někteří měli špatné zkušenosti s přetrženými kontejnery, což při dopravě potravin znamenalo pár rozsypaných balíčků, jenže tady půjde o životy! Při typickém poskakování kontejnerů v cíli očekávali u pasažérů modřiny a boule, ale šlo o životy a boule i zlomeniny se na Orizemi jistě brzy zahojí. Proto se našlo jen málo remcalů, kterým se ten způsob nezdál dost důstojný a i ti zmlkli, když je ostatní vyzvali, aby předložili lepší návrh.

Evakuace se nejrychleji rozběhla v menších městech. První kontejnery dorazily na Orizem již pár minut po zapnutí varovných zpráv na tabletech. Rozsáhlá pláň na ostrově Mykosui, vyhrazená pro přílety kontejnerů, se začala zpočátku pomalu, ale čím dál rychleji plnit.

Orizemšťané se v bezpečí Orizemě dlouho nezdržovali. Pokaždé šlo jen o pár vteřin. Jakmile odskočili od poskakujícího kontejneru, přeskočili na místo, kde pro ně Fritz Pilz připravil prázdné kontejnery, jeden popadli a vraceli se na Zem pro další čekající, ačkoliv pak většinu času na Zemi strávili netrpělivým čekáním na pomalé Čechy, kteří nespěchali a někdy se pouštěli do zbytečných diskusí o tom, zda je to vůbec nutné.

Čas přitom ubíhal. Pro někoho pomalu, pro jiné letěl jako splašený. Málokdo si uvědomoval, jak je to relativní.

Kdo z Čechů přežil nepříjemné otřesy při přesunu v kontejneru bez oken a dostal se v pořádku na Orizem, měl vyhráno, i kdyby se tam dostal s vyraženými zuby a nějakou zlomeninou. Až tady si mohli příchozí oddychnout. Ujaly se jich další party orizemšťanů, potlučeným, kteří se navzdory varování špatně drželi, přivolali lékaře, ale ti měli jen obvyklou pomoc – tlumili bolest, podpořili základní životní funkce, ale zbytek léčení jako vždy ponechali lizidům. Ostatní odváděli do velkých krytých hal, kde je čekal odpočinek a hojnost jídla. Setkávaly se tu rodiny a příbuzní, rozmisťovaly se tu provizorní zástěny. První noc měli záchráněni strávit tady. Kdyby se ukázalo, že si Sandišůti přeče

jen takovou hrůzu rozmysleli, mohli by se všichni vrátit domů, jinak by se museli rozmístit po ostrovech Orizemě, kde by pro ně museli starousedlíci postavit odpovídající bydlení.

Důležité bylo, že byli všichni ve světě neuvěřitelně vzdáleném od Čech i od Země! Vždyť i Slunce tu bylo jen malou hvězdičkou na noční obloze! Zachránění mohli obdivovat sehrané party pomocníků, kteří po každém přiletu kontejneru přenášeli značky prěta dál, kde bylo dosud místo pro další kontejnery. Zdejší planina byla poměrně rozsáhlá, jenže kontejnerů rychle přibývalo. Jejich řady připomínaly zprvu nevelké autobusové nádraží, ale později braly dech každému, kdo je viděl. Evakuace si zasluhovala obdiv, i kdyby se ukázala jako zbytečná. Kulový blesk bylo pro ni slabé označení. Mezihvězdný letecký most pro deset milionů lidí – to Země ve své historii ještě nezažila!

A už nikdy nezažije!

=*=

Některé vesnice se vyprázdnily hladce a rychle.

Selským rozumem se přece dalo pochopit, že jde o vskutku mimořádnou situaci, vyžadující mimořádnou součinnost. Kdo uvěřil, že nejde o planý poplach, tomu nezbyvalo než popadnout děti a běžet jako o závod ke kontejnerům – nebo k jejich nedávno rozstříleným troskám.

Jinde to trvalo déle. Někteří vesničané se snažili nesmyslně zachraňovat aspoň některá domácí zvířata. Nepomáhaly výčitky, že kvůli dvěma zatoulaným kočkám a jednomu neposlušnému psíkovi mohou jinde zahynout lidé. Venkované obíhali zmateně své usedlosti a snažili se dovléci vzpírající se zvířata do kontejnerů – už tak přeplněných lidmi.

Orizemšťané pak občas ztráceli trpělivost, zavřeli kontejnery a odnesli je bez nich. Ostatním slíbili, že se pro ně vrátí, až odstěhují ukázněnější. Tušili, že je tím nejspíš odsoudili k smrti? Možná – ale ti neukáznění by jinak odsoudili k smrti jiné.

Ještě hůř se vyvíjela situace ve městech. Pravda, většina mimozemšťanům věřila a dostavila se ke kontejnerům či k jejich troskám, ale spousta lidí se opozdila a po odnesení prvních kontejnerů zmateně pobíhala ulicemi. Rodiny se zoufale sháněly, lidé hledali známé, do toho brečely vyplašené děti. První kontejnery odlétly rychle, ale další byly pomalejší a pomalejší.

Nejhorší situace byla v Praze, kde policisté rozháněli čekající lidi násilím, někde i s použitím donucovacích prostředků. Na Václavském náměstí měli i vodní dělo a zatčené odváželi na služebny k výslechům. Orizemšťané na to naštěstí včas zareagovali, přivolali záchránce-jednotlivce změněné v allohmotu, aby vnikali na policejní služebny a odnášeli zatčené třeba po jednom.

A pak – lidé, kteří dorazili na ostrov Mykosui s očima navrch hlavy křičeli, že nedaleko od nich něco hrozně bouchlo. Potvrdili to i orizemšťané – záchránci. K neuvěřitelně silným výbuchům došlo v oblasti Plzně, Kladna, Hradce Králového a Brna. Několik desítek záchránců se z těchto měst nevrátilo. Dalo se čekat, že se nezdrželi z nějaké banální příčiny, ale že se stali obětmi. Podle popisu nešlo o klasické bombardování, ale o bombardování atomovými hlavicemi. Pak se ovšem z těchto měst už nikdo nevrátil.

Rada Starších vyslala do Čech na výzvědy dobrovolníky v allohmotě, přece jen chráněné proti účinkům většiny běžných zbraní. Téměř obratem se ale vrátili – a i oni měli oči navrch hlavy.

Města i vesnice v Čechách se podle nich změnila v hořící spáleniště. Požáry nikdo nehasil, nikde nebylo vidět človíčka ani na místech, kde měly být kontejnery. Jen dohořívající ruiny.

Z odlehlejších míst se ještě chvíli vraceli orizemšťané-záchránci s poloprázdnými kontejnery. Při spatření oslňujících záblesků na nic nečekali, urychleně uzavírali kontejnery a prchali, dříve než k nim atomová smršť dorazí. Někteří se tam ještě chtěli

vracet, ale koordinátoři je zadrželi a posílali na Zem dobrovolníky v allohmotě. Jen oni mohli bezpečně skočit na zvolenou značku přeta a opět se vrátit, jenže všichni shodně vypovídali, že na vybraných místech neobjevili naživu nikoho, kdo by pomoc potřeboval.

Evakuace Čech skončila, bylo načase spočítat ztráty.

A také – podniknout protiakci.

=*=

Černá smršť

Dobrovolníci, změnění v aliohmotu, procházeli položenými značkami přeta a pořizovali při své cestě dokumentaci největšího válečného šílenství na Zemi.

Na několika místech objevili ojedinělé skupinky přeživších, především v okrajových částech České republiky, obvykle v údolích trochu chráněných nějakými kopci. Většinou ale byli v hrozném stavu, popálení, mnohde i ozáření. Nabídku záchrany na Orizemi přijímali s vděčností i ti bez čipů, kteří dříve orizemšťany zásadně odmítali.

Ve stínu kopců se dala přežít i atomová smršť, ale byla to jen ojedinělá místa. Na více místech naopak přesáhla atomová zkáza do Německa, Rakouska a Polska. Tam všude probíhaly záchranné akce – hasiči hasili požáry, záchranáři se věnovali raněným. V Čechách se ale v tomto směru nedělo vůbec nic. Záchranné složky byly zničené a lidem se neměl kdo věnovat.

Průzkumníci naopak zaznamenali soustředování vojsk NATO na hranicích Bavorska, Pruska i Polska. Zřejmě se chystali vrátit do Čech – čekali jen na dostatečný pokles radiace. To v Čechách nevypadalo zrovna povzbudivě, ale kdoví, kdy tam pošlou vojáčky – ti protestovat nebudou.

Na mnoha místech smazala atomová smršť i značky přeta. Tam se mohli průzkumníci opatrně pohybovat jedině pomocí racionů a značky případně klást nové – pokud ještě měly smysl. Většina českých a moravských měst byla ale v sutinách a nezdálo se, že by v nich někdo přežil.

Praha dostala přímý zásah a dopadla hůř než Hirošima nebo Berlín za války. Většina budov se zhroutila, z některých novějších staveb zůstaly jen kostry, kterými se volně proháněl vítr. Orizemští průzkumníci objevili v tunelech metra skupinku lidí, jenže se jednalo o příznivce vlády, kteří útok přežili ve vládních protiatomových krytech a na orizemské začali střílet ze

samopalů – byli zřejmě dobře vybavení i proti svým zbědovaným spoluobčanům. Ty ani nemělo smysl zachraňovat. Zásoby měli v krytech na dlouho a orizemšťany i s jejich pomocí nadále zatvrzele odmítali.

Orizemšťanů se ale střelba z primitivních hmotných zbraní nedotkla, na allohmotu neměly jejich střely nejmenší vliv. Vyhnuli se jim a pátrali po lidech, kteří potřebují pomoc více. Zdálo se ale, že jejich snaha vyzní úplně naprázdno. Kromě vládních krytů byla Praha mrtvá.

Byla ironie osudu, že v Praze přežili jen ti, kdo sympatizovali se svými vrahy? Rozhodně se nedalo tvrdit, že je bomby ušetřily z ideologických důvodů – prostě měli větší štěstí a po ruce dobře vybavené vládní kryty. Otázka byla, jak dlouho v nich vydrží. Praha byla radioaktivní, každá minuta venku přibližovala člověka smrti. Možná měli v krytech zásoby potravin a balené vody na dlouho, ale až jim zásoby dojdou a budou muset vyjít ven, bude radiace kolem nich pořád ještě dost silná, aby zabíjela. Pomohla by jim jen okamžitá evakuace – jenže by ji musel zařizovat někdo jiný, než odmítání orizemšťané. Nezdálo se, že se k jejich záchraně někdo chystá. Sandišůti i jejich podřízení lidé v novém velitelství NATO je zřejmě předem odepsali.

Pokud se takovým zrudám ještě dalo říkat lidé...

Vesnice nevypadaly lépe a celkově se počet dodatečně zachráněných lidí dal snadno spočítat. Nebyly jich tisíce, nejvýš stovky. Sandišůti Zemi jako takovou nezničili, ale se vzpurnými Čechy zatočili strašně. Vypařilo se i pár tisíc orizemšťanů – krutá daň za upřímnou snahu pomoci. Nebýt ale pohotové pomoci orizemšťanů, dopadli by Češi nejhůř ze všech válkou postižených národů.

Po několika dnech bylo všem jasno. Na území Čech nezůstal naživu nikdo, kdo by potřeboval pomoc a záchranu. Dalo se to nazvat totální genocida.

Dlouho nepřežijí ani ti ve vládních krytech – zejména když mimozemšťany i teď odmítli.

Bez problémů přežilo jen dvanáct lidí, nacházejících se v Standově podzemním sídle. Nacházeli se na okraji Čech, ale především – Standovo podzemní sídlo bylo umístěné pod silnou skalní vrstvou a nemělo žádný vchod, kterým by dovnitř mohla proniknout radioaktivita.

Krátce po zničení lizidů sem Standovi kamarádi nanosili z Orizemě zásoby – od jídla a nápojů po bomby se stlačeným vzduchem a kapsle pohlcující vydýchaný vzduch, neboť i vzduch zde původně obnovovaly lizidy. Atomový útok proto všichni přežili – zažili sice zemětřesení, v první chvíli je to pořádně vyděsilo, ale krátce po uklidnění hřmotu zjistili, že se v podzemí vlastně nic katastrofálního nestalo. Když pak Standa při rozhovoru s otcem Mihovičem zjistil, co se stalo, propustil všechny své lidi domů, aby pomáhali na Orizemi. Na Zemi už nebyli nikomu platní a jedině na Orizemi mohli ještě ledacos zachránit.

Sám ovšem neměl kam odejít a musel zůstat ve svém podzemním sídle.

Země byla jeho osudem...

=*=

Když se Rada Starších dozvěděla výsledky sčítání, padla na všechny hrůza a beznaděj.

Většina Čechů se na Orizem dostala – ačkoliv při tom někteří utržili modřiny a boule. Kdo ale zůstal v České kotlině, neměl šanci přežít. Vypařila se i část z osmi tisíc dobrovolných zachránců.

Díky varování Lenky Absolonové se Rada Starších dozvěděla, že jde do tuhého, ale takovou zkázu přece jen nikdo neočekával. Na Orizemi zavládl smutek. Rodiny a příbuzní se navzájem sháněli a ti kdo se našli, radovali se jen potichu, jako kdyby byla jejich vina, že to přežili. Většina rychle pochopila, že

se už nikdy nesetkají s těmi, kdo na Zemi zůstali. Na Orizemi bylo dnes hodně smutku i mezi starousedlíky – také jejich rodiny utrpěly na Zemi těžké ztráty.

Rada Starších ale nezůstala sedět s rukama v klíně. Svolala zbylé starousedlíky, aby pomohli rozmístit po ostrovech Orizemě evakuované. Varianta, že se možná vrátí domů, zkrátka padla a bylo nutné myslet na budoucnost.

„Co se stalo, nedá se změnit,“ rozhodla Rada Starších. „Jediné, co můžeme dělat, je postavit na Orizemi nová města a vesnice a zabydlet se.“

Také členové Rady Starších se rozlétlí po Orizemi, aby vyhlédli vhodná místa pro nové osady a města. Nehodlali ale vytvářet konglomeráty jen tak náhodně rozestých obydlí, ale pokoušeli se dát nově vznikajícím osadám nějaký řád.

Většina osad i měst měla vyrůst v chráněných zátocinách ostrovů a vytvářet prostředí jako ve známých pozemských přímořských turistických střediscích. Každé městečko i osada měly mít své vlastní pláže i přístup do vnitrozemských plání a lesů. Každá osada měla mít i vlastní kulturní střediska – podobné dosavadním kulturním domům na vesnicích, ve městečkách jich mělo být jen víc a větších. Stavitelé převzali typy osvědčené v Čechách a doplňovali je o zdejší architekturu. Na Orizemi chyběly stavební firmy, které by stavěly domy z polotovarů, domy se stavěly vcelku. Tím rychleji tu nové osady vznikaly.

Část lidí se rozmístila i mezi starousedlíky a naopak, někteří starousedlíci se přestěhovali do nových domů mezi ostatní. Byly to zejména rodiny, které přišly o některé členy a nechtěly si je ve starých domech neustále připomínat. Pro některé přistěhované rodiny se tak uvolnily hotové domy, což mnohé vděčně přijaly. Starousedlíci se tak na mnoha místech promíchali s nováčky a očekávali, že se tím snáze a rychleji novému prostředí přizpůsobí.

Příletová hala, jak všichni začali říkat provizorní stavbě na ostrově Mykosui, se začala zvolna vyliďňovat. Rada Starších se rozhodla po skončení celé akce ji zlikvidovat, stejně jako kontejnery na planině. Nač to neustále připomínat?

»Sandišůtům to ale nedarujeme!« umiňovali si všichni.

A začali chystat odvetu.

=*=

Nevýhodou indikátorů allohmoty bylo, že neukazovaly směr, jen vzdálenost.

Standu to mrzelo a přemýšlel, jak to vylepšit. Vždyť se dal směr určit poměrně jednoduše tím, že se člověk s indikátorem otočil na místě a sledoval, kdy je signál nejsilnější! Stačilo tedy postavit indikátor s pohyblivou sondou a otočení realizovat automaticky uvnitř pouzdra.

Přesnost sondy na to stačila a indikátor byl rázem užitečnější!

Pak Standa opět povolal několik dvojic dobrovolníků. Přihlásilo se jich víc než potřeboval, ale mohl jich využít jen několik, aby se navzájem nerušili. Vyslal je z Evropy různými směry, aby se po světě poohlédli, kdo a kde používá allohmotu. A protože v allohmotě sami nesměli být, mohli se po Zemi pohybovat pouze na racionech a jen nízko nad zemí a v noci, aby je nikdo neviděl.

Pátrači brzy zjistili, že nejvíce allohmoty a tedy Sandišůtů se pohybuje po Spojených státech. Dalo se to čekat, i když zaměřování tam nebylo přesné – zaměřované objekty byly zřejmě neustále v pohybu a indikátory měnily každou chvíli směr. I to nebylo nic divného, jenže druhé soustředění allohmoty bylo kdesi na jihu Evropy a tam nemožnost přesnějšího zaměření vadila ještě víc.

Pátrači postupně ohraničovali výskyt allohmoty na užší a užší prostor. Ve Spojených státech šlo podle očekávání o Washington D.C. – zejména o oblast Kapitolu a Pentagonu.

Allohmeta poblíž Evropy byla ještě záhadnější. Nejprve se zdálo, že je rozesetá v Turecku, ale Standovi hoši zjistili, že je ještě jižněji. Dalším horkým kandidátem byl Egypt, ale i ten brzy vyloučili. Vypadalo to na starou Babylonii, neboli dnešní Irák, Izrael nebo oblast Kurdistánu a nějaká zřejmě mohla být ještě jižněji, až někde v Saudské Arábii.

Pravda, trojúhelník Irák – Izrael – Kurdistán hrál často důležitou roli v historii Země. I dnes je tato oblast významná – marně se tam v těchto stoletích nevystřílelo tolik munice včetně zakázané, chemické a radioaktivní! Ačkoliv na druhé straně, pokud si to Standa dobře pamatoval, na mapě otce Mihoviče v těch místech nebyly žádné chitsaldily. Jen pár dávno zrušených. Sandišůti zřejmě v této oblasti neměli chitsaldily úmyslně, aby sem nepřitahovali pozornost gufyrů.

Teď se tu ale hemžili – jako červi ve zkaženém sýru.

Standa kladl pátračům na srdce, aby nic nepodnikali. Nemá smysl Sandišůty upozorňovat, že po nich jdeme, zejména když ještě nemáme plnou akceschopnost. Počkejte alespoň na dokončení lizidu na Měsíci, ten naše možnosti zvýší, nabádal je.

Pro jistotu je poslal i na další místa světa, ale Indie i Čína byly úplně čisté a ani v Japonsku se indikátory allohmoty nechytaly. Sandišůti tu být mohli, ale bez allohmoty by neovládali lidi a co by tu jiného dělali?

Standova pozornost se toužebně upínala k Měsíci. Až Sjöbergovci dokončí měsíční lizid, bude to mnohem výhodnější. Jednak se dá očekávat rychlejší stavba lizidů na Zemi, ale bude k dispozici i více energie pro raciony a možná to lidem na Zemi umožní i operativní konverzi do allohmoty.

Chtělo to už jen trpělivost.

=*=-

Spuštění Měsíčního lizidu proběhlo bez velké slávy.

„Ještě pár dní počkejte, až postavíme aspoň první na Zemi,“ požádali Sjöbergovci Standu, když mu sdělovali, že lizid běží.

Standa to věděl i bez nich, možná ještě dříve než oni. Bliklo mu v hlavě – a byl zase Vědoucím, ačkoliv byl až na Zemi. A současně slabě vycítil i vypnuté lizidy na Zemi. Zapnout je nemohl, ale aspoň to málo snad pomůže při jejich hledání a likvidaci.

„Jdeme na Zem!“ ohlásili mu Sjöbergovci.

Jeskyňě pod Českomoravskou vrchovinou byla ale zatopená podzemní vodou. Atomový úder narušil geologické podloží a nějaký pramen si našel cestu do prázdné prostory. Dala by se odvodnit, vyčistit a zaizolovat, ale Sjöbergovci nechtěli nic riskovat a zaměřili se na Indii.

Teď teprve byl Standa jako na trní. Naštěstí lizid na Měsíci nebyl ničím zatížený a jeho funkce obnovy záložních lizidů po přírodní katastrofě nepotřebovala ani dohled Sjöbergovců.

Čtyřicet hodin po spuštění Měsíčního se rozběhl lizid v Indii. Měsíční teď mohli vypnout, či přesněji, museli ho odstavit. Byl příliš daleko než aby se mohl spojit s pozemskými do agregátu, ale příliš blízko, takže by je rušil.

Vypnul ho Standa a Sjöbergovci se tam okamžitě vydali, aby první lizid ve Sluneční soustavě, smontovaný lidmi, pořádně zakonzervovali.

Doufejme, že už nebude potřebný, ale kdoví...

Indický lizid se mezitím pustil do práce na čtyřech frontách současně.

Duplikoval sám sebe v Austrálii a v Africe – a přitom rozpouštěl dva staré lizidy, pod Alpami a pod Kilimandžárem. Standa nemohl staré, poničené lizidy nechat na místě. Hrozily by nestabilitou, zejména když je nemohl ovládat. Sandišútům by mohlo stačit odpálit v některém dostatečně velkou nukleární hlavici, rozkolísat vypnuté anihilátory – a vyvolali by konec světa. Standa by si nebyl jistý, dokud nebude poslední ze starých lizidů úplně zničený.

V té chvíli ale zbývala kapacita i pro Standova komanda a Standa se rozhodl začít konečně proti Sandišūtům něco dělat.

Amerika byla od Indie zatím poněkud daleko, ale trojúhelník Irák – Izrael – Kurdistan byl na dosah. Standa tam okamžitě poslal komando, které mělo koordinovat případnou větší akci. Podívoval se, co tak důležitého v těch místech Sandišūti mají? Spojené státy jsou pochopitelnější, je to přece jen velmoc, ale další středisko by mělo být podle této logiky v Rusku a v Číně.

Ačkoliv – největší jaderná velmoc na Blízkém Východě je Izrael. A nemá atomové hlavice jen tak, pro nic za nic.

Koordinátor akce Ivan Derka vyslal malé komando do velitelství ozbrojených sil, aby se tam porozhlédli a případně zabránili nějakému podrazu. Nepochyboval, že tu něco přichystaného bude, bylo by naivní očekávat od Sandišūtů přímé a čestné jednání. Sám se svými kamarády postupoval podle indikátoru do míst s největší odezvou allohmoty. Indikátor tvrdil, že se allohmota Sandišūtů postupně soustřeďuje na menším a menším prostoru. Shromažďovali se k nějaké akci? Tím lépe.

Standa se v té chvíli bezobrazově spojil s Ivanem Derkou a naléhavě ho požádal, aby posečkal, že se toho chce zúčastnit spolu s nimi.

„Neblázni, Stando!“ protestoval Ivan. „Máš sedět ve své jeskyni a nevystavovat se nebezpečí! Otec Mihovič tě sprdne na dvě doby!“

„Nech to na mně!“ odvětil Standa. „Už jsem to s otcem Mihovičem projednal a souhlasí. Sice mi dalo práci přemluvit ho, ale... mám v záloze něco, co Sandišūti rozhodně nečekají. Nech to na mně a krot' své hochy, aby se drželi v pozadí! Nechci vidět, aby se někdo utrlh a vletěl tam, mohl by velice špatně dopadnout!“

Jednání ve velké síni začalo se zpožděním. Několik ortodoxních náboženských blouznivců se je pokusilo zablokovat,

neboť by podle nich porušilo zákaz práce ve sváteční den. Sandišůti na ně povolali nejprve gardu a pak policejní těžkooděnce a ti – svátek nesvátek – vynosili ortodoxní věřící z budovy a zabránili jim v návratu, ačkoliv se toho postižení hlasitě domáhali.

Sandišůti nikdy nebrali ohledy na náboženské předpisy, ani když je sami lidem vnutili...

Konečně se situace v sále uklidnila a všichni členové sboru zaujali svá místa. Ivan se pokusil na Standovu žádost zmapovat, kde jsou Sandišůti nejvíc soustředěni. Vyšlo mu, že jsou při pohledu od předsednického stolu v pravé části sálu a sdělil to Standovi, ale toho více zajímalo, že balkóny jsou pro toto zasedání zcela prázdné – jednání zřejmě mělo probíhat bez účasti veřejnosti.

„Díky,“ poděkoval Standa stručně Ivanovi. „Polož mi značku přeta co nejbliž ke stěně, počkejte půl minuty, pak se změňte v allohmotu, vtrhněte dovnitř, ale zůstaňte na balkónu. Něco uvidíte!“

„Co chceš dělat?“ zeptal se ho rychle Ivan, ale odpovědi se už nedočkal.

Ivan položil ke zdi značku, předal její kód Standovi, pak v rychlosti poučil ostatní a soustředil se na odměření půl minuty.

„Proboha, co Standa šílí?“ zeptal se ho Hynek.

„Nevím – ale jako Vědoucí asi zjistil něco nového o lizidech,“ ujistil ho Ivan. „Tak pozor – teď to začne!“

Neviditelní a nezvaní návštěvníci vstoupili ze tří stran do sálu. Zůstali na prázdném balkónu, zasedání opravdu nebylo veřejné, ale nikdo je neviděl, ani když postoupili až k zábradlí.

V té chvíli ale sálem prolétl stín – a krátce po něm zavířil sálem černý mrak. Trvalo to ani ne půl vteřiny a černý mrak zmizel.

Sál byl – až na nechápající neviditelné vetřelce na balkóně – úplně prázdný.

Všichni bez jediného zvuku zmizeli.

=*=

„Prosím tě, co to bylo?“ zeptal se Ivan Derka, když se zhmotnil v Standově podzemní rezidenci.

„Dočkej času, uvidíš to ještě jednou,“ sliboval mu Standa.
„A to velice brzy.“

„Kde, prosím tě?“

„Druhé komando s otcem Mihovičem prochází Washingtonským Kapitolem. Sandišůti zrovna zahajují zasedání Kongresu.“

„Současně s Izraelem?“ podivil se Ivan.

„Jo – až na to, že ve Washingtonu je ráno a tam bylo pozdní odpoledne. Sandové na nás něco šijí, když se takhle časově sešli. Půjdeme se tam podívat, jdeš se mnou?“

„Jen já?“ nadhodil Ivan.

„Můžeme všichni,“ ujistil ho Standa. „Kapitol je velký, místa je tam dost, vejdemo se všichni. Jen musíme být všichni v allohotě, mají tam všude šerifů jako naseto. Teď už nebudeme překážet indikátorům, ty už svou úlohu splnil.“

Předal netrpělivě čekajícím kódy několika značek přeta, ale požádal je, aby ještě počkali.

„Otec Mihovič právě zjišťuje topologii sálu,“ ujistil je. „Já ten obrázek předám dál, jen tam do něho zanesu pozice značek.“

„Kam dál to předáváš?“ zeptal se ho Ivan, ale Standa neměl chuť vysvětlovat.

„Pozor – jedeme!“ řekl – a zmizel.

Ivanovi hoši okamžitě přeskočili na značky uvnitř sálu Kongresu, ale spatřili už jen mizet vířící černý mrak nad zcela prázdným sálem.

„Konec – vracíme se!“ oznámil jim Standa, ani ho nikdo nezahlédl – nejspíš byl neviditelný.

Krátce poté se všichni sešli v Standově podzemní pevnosti pod spálenými Čechami.

„Co to bylo?“ opakoval otázku Ivan Derka, jakmile spatřil Standu. Ani se nestačil v rychlosti pozdravit s otcem Mihovičem, který už na ně také čekal.

„Gufyrové,“ odvětil Standa. „Viděli jste totéž, co viděl naposledy vojevůdce Tyr a jeho družina ve válce Čechů s Lučany. Jediný rozdíl byl, že to tenkrát bylo v otevřeném terénu.“

„Tys vpustil na Zem gufyry?“ zarazil se Ivan. „Pokud vím, vždycky jsme...“

„Ano, dohodli jsme se, že gufyry na Zem nikdy nepozveme,“ souhlasil Standa. „Taky jsme se kdysi dohodli, že na Zemi nikdy nedopustíme atomové bombardování. Jak se ale říká, člověk míní a nouze naučila Dalibora housti. Gufyrové umí v nouzi urychlit čas, aspoň to bylo rychlé.“

„Ale co kdyby si při tom stihli položit vlastní značky?“ pochyboval Ivan. „Mohli by se vracet na Zem kdykoliv by je to napadlo.“

„Vycítil bych je,“ ujistil ho Standa. „Dohodli jsme se, že je na závěr sami zruší. Na Zemi není ani jedna, to ti mohu potvrdit.“

„A povedlo se to aspoň?“ pochyboval Ivan. „Nezůstali někde na Zemi nějakí Sandové?“

„Pokud zůstali, nevíme o nich,“ zvažněl trochu Standa. „Ale podívej se na indikátor allohmoty. Ukazuje naše komando, které dává pozor na štáb ozbrojených sil Izraele – Sandišůti tam už nejspíš nejsou, ale své *kuže* si k obrazu svému jistě dobře vychovali a musíme pořád počítat s tím, že mají poměrně slušný jaderný arzenál. Mohli by ještě něco z toho použít. Kromě toho se obávám, že jim budou někteří věrní až za hrob.“

„A kdyby je to opravdu napadlo?“

„Pak by zažili ještě jedno víření gufyrů,“ pokýval hlavou Standa. „Mám s nimi dohodu, že pro nás použijí urychlení času tolikrát, kolikrát je o to požádáme. Stačí, abych jim tam položil

značky a předal obrázek, popisující situaci. Vtrhnou tam a během vteřiny to vybilí.“

„Dejme tomu – ačkoliv já bych byl opatrnější,“ potřásl hlavou Ivan.

„Taky se mi to nelíbilo,“ přiznal Standa. „Zkus si ale představit, jak by dopadlo, kdybyste na ně šli vy. Viděl jsi, co zbylo z Pavla Brdlíka? A to byl jeden na jednoho! Opravdu bych to nechtěl vidět podruhé. V těch dvou sálech jich byly pohromadě stovky, měli by přinejmenším zpočátku drtivou přesilu. Gufyrové jsou přece jen odolnější a především neskonale rychlejší.“

„A nemohli nám jenom poskytnout tu svoji pověstnou bleskurychlost?“

„Mohli by, jenže po zkušenostech se Sandy dávají své trumfy jen neradi z ruky. Třeba se nás bojí, že bychom je teď mohli ohrozit.“

„To by nás přece ani nenapadlo!“

„Nás ne, ale gufyrové jsou podezíravější. Nediv se jim, po tisíciletých zkušenostech se Sandy! Poděkujme jim aspoň za to, že nám sami nabídli indikátor allohmoty a v závěru nás zbavili Sandů.“

„Ještě že bylo i v jejich zájmu pomoci nám,“ oddechl si Ivan.

„Doufám, že si je odnesli do Adu, jinak bych Břětu Kováře opravdu litoval,“ dodal Hynek.

„Je to součást naší dohody,“ přikývl Standa. „Sandišůti zůstanou jejich, my bychom je beztak těžko zvládali.“

„A co udělají s lidmi, které při tom sebrali?“ zajímal se Hynek. „Předají je nám?“

„To bude záležet na tom, co oni zjistí z jejich vzpomínek,“ pokrčil rameny Standa. „Vyhradili si právo posoudit jejich viny, neboť nesouhlasí s naší novelou pekelného řádu – po deseti tisíci letech příliš velké gaunery nezpopeľňovat. Trvají na tom, že nám

tak velké hříšníky nevydají. My bychom i hromadné vrahy nakonec propustili a to podle nich není spravedlivé.“

„Doufám, že nikdo z poslanců nemá na krku tisíc mrtvých...“ vzdychl si Ivan.

„No, já se obávám, že mají,“ připojil svůj vzdech Standa. „Uvědom si, někdo musel rozhodnout o atomovém bombardování Čech, kde zahynuly miliony. Ti, kdo to posvětili shora, je podle gufyrů mají na triku úplně stejně jako ti, kdo vydali rozkazy i kdo střely fyzicky odpálili. Odpovědnost za mrtvé ponese rukou společnou a nerozdílnou. Na výsledky vyšetřování gufyrů si počkáme, až nám je sami předají, ale když zkusíš odhadnout, jestli to vzešlo z Evropské unie nebo ze Spojených států, vyjde ti, že Spojené státy nejspíš právě přišly o pět set třicet a Izrael o sto dvacet zastupitelů.“

„Nezáviděl bych jim,“ otrásl se Ivan.

„Já taky ne,“ přisvědčil Standa. „Ale když si představíš spálené děti v Čechách, není mi jich ani trochu líto. Zaseli pěkný vítr, aby mohli očekávat pořádný hurikán. I když nejspíš očekávali, že jim to jako obvykle projde a budou ještě oslavováni jako tisíce vítězných válečných zločinců v poslední době – což já osobně považuji za vrchol pokrytectví!“

„Co myslíš, kdybychom gufyrům ponechali přístup na Zem, zasahovali by u nás i mimo tyhle případy, myslím tím i mimo naše požádání?“ napadlo Ivana.

„Obávám se, že ano,“ odpověděl mu otec Mihovič. „A byli by v trestání zločinců důslednější. My jsme zatím lumpy příliš netrestali a máme tendenci dělat za minulostí tlusté čáry – odpusťme si, co jsme si. To gufyrové zásadně nedělají. Pro ně je zločin zločinem i po stu letech a zatímco my devadesátiletého vraha litujeme, oni je trestají úplně stejně jako mladé vrahy.“

„Dobře, požádali jsme je, pomohli nám,“ pokusil se za tím udělat tlustou čáru Ivan. „Dejme tomu, že Sandy opravdu definitivně vyřídili a už nás trápit nebudou. Co budeme dělat teď?“

Česká republika je v troskách, pár viníků bude za to úpět v Adu, ale Čechům to nepomůže.“

„Já bych řekl, že to, co se stalo, Čechy sice hodně poškodilo, ale do budoucna jim to naopak může pomoci,“ namítl Standa.

„Myslíš, že se budou moci do Čech brzy vrátit? A co tam najdou? Spálenou zemi?“

„S návratem do Čech bych nespěchal,“ vrtěl hlavou Standa. „Nejprve musí klesnout na území Čech radioaktivita, to potrvá nejméně třicet let a i pak bych byl opatrný. Ale Čechům nejlíp pomůže přestěhování na Orizem.“

„Spíš bych se obával, že tam zlenivějí!“ zavrčel Ivan.

„Oni nevydrží sedět jen tak,“ zastal se jich otec Mihovič. „My jsme přece na Dzígvegltu taky neseděli s rukama v klíně.“

„A nejen to,“ pokračoval Standa. „Řekl bych, že jeden takový příklad už na Zemi byl. Bohužel po něm zničení pozemských lizidů zametlo všechny stopy.“

„Lizidy si přece mezi sebou všechno sdělují,“ připomněl mu otec Mihovič.

„Jenže ty pozemské byly od ostatních desetitisíce let izolované,“ namítl Standa. „Až v poslední době mohly pozemské komunikovat s orizemskými, jenže vyrovnání informačních rozdílů nemohlo být tak rychlé, aby se přeneslo všechno.“

„Podle čeho si to myslíš?“ chtěl vědět otec Mihovič.

„Některé informace, ke kterým jsem se dříve snadno dostal, dnes nejsou dostupné,“ řekl Standa. „Orizemské lizidy o nich zkrátka nic nevědí.“

„Že bys byl jediný, kdo o tom bude vědět?“ podíval se na něho otec Mihovič pátravě.

„Nevyloučil bych to,“ přikývl Standa.

„Tak to honem pověz aspoň nám, než to sám zapomeneš!“ vyzval ho otec Mihovič.

„Něco z toho se nachází v pozemské verzi Bible,“ začal Standa. „Vzpomeňte si na podivnou dlouhověkost Metuzaléma a některých dalších. Běžně se dožívali devíti set let, ačkoliv podle všech moderních genetických poznatků k tomu lidé na Zemi neměli předpoklady. Sandišůti nejspíš dělali na lidech nějaké biologické pokusy. Později si to rozmysleli a další generace už měly délku života tak říkajíc přirozenou – něco kolem stovky let, jako dneska. Nicméně je jisté, že příslušníci jednoho do té doby bezvýznamného národu měli pár generací významné výhody. Sandišůti jim zřejmě dali čipy, aby je lizidy udržovaly v dobré kondici. A to se projevilo nejprve v delším dosažitelném věku – ačkoliv necelých tisíc let Metuzaléma není ve srovnání s Dzigvlegtem nic moc. Jenže pak i to skončilo a Sandišůti svůj vyvolený národ vrátili do průměru. Proč?“

„To by mě taky zajímalo,“ zavrčel otec Mihovič.

„Vraťme se tedy k Bibli,“ pokračoval Standa. „Tam je psáno, že ten vyvolený národ vynikal mimo jiné i neposlušností. Často se vracel k uctívání jiných bohů – netuším, jestli za tím náhodou nebyli gufyrové, Sandišůti v historii zcenzurovali všechno, co se jim nehodilo, ale kdyby gufyrové na Zemi se Sandišůty nějakou dobu soupeřili, nedivil bych se, že by se jejich spravedlnost lidem zamlouvala víc než nespravedlivá podpora jedné skupiny. Sandové svůj vyvolený národ za každou neposlušnost krutě ztrestali, ale místo aby se zaměřili na jiný, poslušnější, pořád vytrvale nadržovali tomu svému. Krmili je na poušti, pomohli jim genocidou vyčistit zemi zaslíbenou od domorodců...“

„Pak mi ale vysvětli, proč je nakonec nechali tak důkladně rozehnat Římány!“ namítl Ivan.

„K tomu se dostanu,“ slíbil Standa. „Chvilku bych zůstal u té pomoci. V podobě náboženských příkazů jim dali i mnoho užitečných zásad, ale největší význam mělo podle mě období genetických pokusů. Nešlo jim o dlouhověkost – tu jim brzy

omezili a jak už jsem řekl, Metuzalémových devět set let života nebylo nic proti Džígvlegtu, kde byla v té době běžná délka života desetkrát vyšší. Podle mě ale několik generací genetické pomoci způsobilo, že jsou dnes příslušníci toho národa v průměru významně inteligentnější a příslovečně soudrní. Výjimkou jsou jedinci ovládaní přímo Sandišůty. Ti jsou schopní vyvraždit nejen protivníky, ale i Sandišůtům nepohodlné soukmenovce.“

„Jenže u toho národa je také prokazatelně vyšší výskyt šílenství a sebevražd,“ připomněl mu Rus Michail Pavlovič Safronov. Byl v komandu otce Mihoviče a teď se zájmem přihlížel debatě.

„Může to s tím souviset,“ připustil Standa. „Ale může to mít i jiné souvislosti. Možná by stálo za pokus něco vyzkoušet. Zařekli jsme se sice, že nic takového dělat nebudeme, ale měli bychom udělat výjimku a pod důkladnou kontrolou zjistit, jak se dá z allohmoty řídit člověk. Stačilo by pár omezených pokusů. Obávám se, že se dá dokonale řídit jen ten, kdo má v sobě geny vyvoleného národa. Zkuste si k pokusu půjčit někoho, kdo je nemá – například nějakého Eskymáka, původního Australana, Číňana, Japonce, zkrátka někoho, kdo zaručeně nemůže být nositelem toho genu. Jen to nezkoušejte v Evropě ani v Americe, tam prosakují geny toho národa už věky. A jsme u toho, proč Sandišůti dovolili Římanům rozprášit jejich vyvolený národ do celého světa. Udělali to úmyslně, aby se jejich vpašované geny po světě co nejvíc rozšířily. Všimněte si, jak Římané krátce poté, co dobyli a rozprášili Izrael, šli rychle dolů a pár století poté už nehráli prakticky žádnou roli. Zdá se, že je Sandišůti krátkodobě podpořili, ale pak je hodili přes palubu a nechali je zdegenerovat.“

„Takže ty tvrdíš, že Sandové prostřednictvím toho národa vládli světu?“ zkusil to shrnout otec Mihovič. „To by bylo hodně silné tvrzení!“

„A nevládli?“ usmál se Standa. „Jen se podívejte! Většina politiků v sobě geny toho národa má. Buď k němu rovnou patří, nebo tyto geny získali už v dávné minulosti prostřednictvím předků. Za poslední dva tisíce let se geny ovladatelnosti rozšířily po celém světě. S výjimkou Eskymáků, kteří dnes nehrají žádnou roli.“

„Poslyš – pokud vím, tak jsi mi tvrdil, že gufyr ovládal i pana Thorovského,“ připomněl Standovi otec Mihovič. „Znamená to snad – podle tebe – že i Slávka má v sobě tyhle geny?“

„Možná je máme oba,“ usmál se na otce Mihoviče Standa. „Dá se s nimi žít – jen je v nich potenciální nebezpečí. Opakuji, v Evropě jsou tyhle geny rozprostřené tak důkladně, že těžko najdeš člověka, který je v sobě nemá. Babičku z toho národa měl prý i Hitler.“

„To se říká – ale jaké to může mít pro nás důsledky?“ zajímalo otce Mihoviče.

„Pro nás? Možná žádné, možná velké,“ pokrčil rameny Standa.

„Tak počkej, teď tomu nerozumím,“ zarazil se otec Mihovič. „Proč bychom měli dělat takové hnusné, neetické pokusy, kdyby to nemělo žádný význam?“

„Mohly by být důležité pro vysvětlení některých nebezpečných jevů,“ opáčil Standa.

„Jakých jevů?“

„Myslím, že bychom to měli přece jen vyzkoumat,“ trval na svém Standa. „Co vlastně znamená ta **dokonalá ovladatelnost**? Obávám se, že to není jen stav, kdy je Sandišůt – nebo gufyr – nacpaný v těle člověka, řídí ho a nedovolí mu ani podrbat se na nose. V tomto případě řídí každého naprosto stejně, každý je v jeho rukou loutka. Dokonalá ovladatelnost má možná nějakou souvislost teprve s post-hypnotickými příkazy. Takový člověk pak plní příkazy svého pána i když už on sám jeho tělo opustí.“

Zajal jsem nedávno českého prezidenta – mimochodem, drtivá většina českých prezidentů, stejně jako světových politiků, k tomu národu patří a patří, v posledních staletích je to pravidlo. Ten náš sice trochu trpce říkal, že jim dělá pouhou *kůži*, ale rezolutně odmítl azyl na Orizemi, kde by mu již ovládnání Sandišůty nehrozilo. Měl zřejmě věrnost Sandišůtům zafixovanou v podvědomí a sloužil by jim nedejbože i na Orizemi. Nakonec skončil v Pekle.“

„Nedávno ale měli ve Spojených státech prezidenta černocha,“ připomněl mu rychle Michail Pavlovič Safronov.

„Ano, měli,“ přikývl Standa. „Jenže to byl černoch jen napůl. A víte, kdo v jeho *bílé větvi* patřil k vyvoleným? Já to nevím, ale nevsadil bych si na to.“

„Takže si myslíš, že i on?“ vzdychl si Michail Pavlovič.

„Nechtěl bych za něho ručit,“ přikývl Standa. „Víš, nezdá se mi, že by Sandové tak důležitou funkci dovolili obsadit někým *neovladatelným*. Byl to krásný tah vůči jeho černým spoluobčanům, ale i on plnil přesně to, co po něm Sandové vyžadovali. Sliboval mír a přitom vedl války. Že mu jiní příslušníci vyvoleného národa udělili Nobelovu cenu míru, to je už zase jen jejich vizitka.“

„Tu cenu snad udělují Švédové nebo Norové, ne?“ namítl Ivan.

„Jistě,“ přikývl Standa. „Ale ti, kdo je udělují, i kdyby se k vyvolenému národu nehlásili, určitě příslušné geny mají. Teprve z tohoto pohledu je přece jasné, proč takové nehoráznosti dělají. Vždyť jsou rozprostřeni po celé Evropě – proč by zrovna Norsko mělo být výjimkou?“

„Dobrá,“ shrnul to zamračeně otec Mihovič. „Mohli bychom něco z toho vyzkoušet. Bude to vypadat cynicky, ale většina ovládaných Čechů zůstala v Čechách i ve chvíli, kdy tam vybuchly bomby. A naopak ti, kdo nás poslechli a dali se zachránit, k těm ovládaným snad ani nepatří.“

„Doufejme,“ vzdychl si Standa. „Zkuste to s trochou opatrnosti vyzkoumat, dobrovolníky na to jistě najdete. Ale vyzkoušejte jen nějaké neškodné post-hypnotické příkazy – mám dojem, že člověk v tomhle stavu dokáže i vraždit, ačkoliv by to sám nikdy neudělal.“

„Vyzkoušíme to,“ slíbil zamračeně otec Mihovič. „Kdyby to byla pravda, byla by až příliš nebezpečná. Takoví lidé by mohli škodit i po odstřížení od svých pánů.“

„Právě tak jsem to myslel,“ dodal Standa.

„Dobrá, podíváme se na ně. A co teď budeš dělat na Zemi ty?“

„Čechům už se věnovat nemohu,“ usmál se trpce Standa. „Ale já už si někoho najdu, kdo stojí za pozornost. I v Evropě zůstala spousta lidí, kterým by azyl v Orizemi pomohl. Vždyť jsou tu i celé utlačované národy!“

„Dobrá, věnuj se jim,“ souhlasil otec Mihovič. „My se podíváme po Orizemi.“

„A pozdravujte tam Slávku!“ připomněl mu Standa.

„Na to nezapomenu,“ ujistil ho otec Mihovič.

=*=

Pozdrav z Orizemě

Standova komanda se ani po akci gufyrů nezastavila. Krátce poté Standovi hoši zlikvidovali nové velitelství NATO, tvořené nově jmenovanými nadanými mladými generály. Ačkoli se dalo čekat, že rozkaz k bombardování a zničení Čech dostali shora, naplňovalo to pro všechny zúčastněné definici válečného zločinu, i kdyby byli vázáni jakoukoliv přísahou. Likvidace štábu NATO kromě jiného znemožnila chystané a organizačně dobře připravené obsazení Čech aliančními vojsky. Čechy byly sice pusté, ale vojáci by tam nepochybně vjeli i do silné radiace, která by jim určitě neprospěla.

Druhým totálně vybilým štábem bylo velitelství NORAD ve Spojených státech. Standa se na ně obrátil hned po velitelství NATO a tentokrát do akce zapojil i lizidy, takže zničení štábu bylo ještě dokonalejší. Když Standovo komando Čejenskou horu opouštělo, nezůstala po tamním velitelství ani stopa. Skála hory byla jednolitá jako předtím, než generálové o vybudování tohoto centra rozhodli. Standovi hoši uvedli do původního stavu i okolí hory – zmizely všechny budovy, heliporty i asfaltové cesty. Podobně Standa likvidoval i staré poškozené lizidy – na jejich místě zůstala jen neporušená, kompaktní skála. Lizidy své staré poškozené předchůdce zničily a nové instalovaly na jiná místa, až na plánovaný v Čechách, který nahradily lizidem v Rumunsku pod Karpatami.

Mezinárodní situaci opanovala značná nervozita a nejistota. Zničené, radioaktivní Čechy byly až příliš ošklivou vizitkou vládnoucích kruhů. Byl to vřed ve středu Evropy, který se zahojit jen tak snadno nepodaří. Tím spíš, že se k tomu nikdo neměl.

==*=

Na Orizemi se mezitím stala pro Standu velká událost. Slávce se narodila pod dohledem doktora Hybeše holčička. Slávka jí dala jméno Růženka a za kmotra pozvala otce Mihoviče.

„Neměli bychom uspořádat oslavu na Zemi?“ zeptal se jí otec Mihovič u společného oběda.

„Ale kde?“ zakabonila se Slávka. „Dnes jsou přece Češi jen tady na Orizemi!“

„To se hodně mýlíš!“ nesouhlasil s ní otec Mihovič. „Jednak je po starém světě ještě hodně Čechů, nejvíc jich bude v Americe, ale najdeš je prakticky všude. Ale za druhé, oslavu bychom měli tak jako tak uspořádat u Standy, ne?“

„O tom mi ani nemluv!“ vybuchla Slávka. „Toho nechci vidět do konce života!“

Všichni zůstali jako opaření. Zvykli si v poslední době společně obědovat a večeret v jídelně hradu Jukagyri III a scházeli se ve větším počtu než dříve. Kromě otce Mihoviče, Slávky a Standových rodičů se účastnili i doktor Hybeš, pan a paní Zadákovi se svými dvěma dcerkami ve věku deseti a dvanácti let a student Karel Kovanda, který v Čechách přišel o rodiče. Ti všichni ale dobře věděli o Standovi na Zemi a o jeho problémech s cestováním. Bylo logické, že když Standa na Orizem cestovat nemůže, měla by ho Slávka navštěvovat na Zemi. Co jí to najednou přelétlo přes nos?

„Co blázníš, Slávko?“ podíval se na ni i otec Mihovič udiveně.

„Nechci ho vidět do smrti smrt'oucí!“ opakovala Slávka.

Teď už vyskočili všichni, ale otec Mihovič se naopak uklidnil.

„No dobře, nechceš ho vidět... nutit tě nikdo nebude. Ale poslyš, dozvěděli jsme se od gufyrů něco velice zajímavého a měli bychom to vyzkoušet. Potřebuji k tomu dobrovolníky. Nevadilo by ti účastnit se takových pokusů? Bylo by to pod dohledem Rady Starších a nemělo by to trvat dlouho.“

„Ale otče!“ postavila se proti němu paní Tvrzníková. „Snad byste do toho netahal i Slávku? To nemáte jiné dobrovolníky?“

„Budeme jich potřebovat víc,“ odvětil otec Mihovič vážně.

„V tom případě se hlásím taky!“ připojil se Karel Kovanda.

„Beru!“ přijal ho otec Mihovič. „Ale paní Jitko, nemusíte se o Slávku tak obávat. Nebude to nic nebezpečného, to bych jí ani nenavrhoval. Do nebezpečí přece ženy netaháme!“

„My se taky hlásíme!“ vyskočila ze židle Jituš i její sestra.

„Vy ještě nejste dospělé,“ odmítl je otec Mihovič rázně. „Vzal bych vás, ale i když to nebude nebezpečné, naše zásady překračovat nesmím. Prostě si ještě chvíli počkáte – a basta!“

„Vždyť jde jen o půl roku!“ zkusila to usmlouvat Lenka.

„Tak vás vezmu hned za půl roku,“ slíbil jí otec Mihovič. „Ale teď ne.“

„Nás nevezmeš, ale Slávku ano?“ čuřila se Jituš. „Podívejte se na ni, vždyť je stokrát zdrchanější než my dvě!“

„Ale je už nějakou dobu plnoletá, jestli jste si toho nevšimly, slečny!“ usklíbl se Karel, čímž si od obou dvojčat vysloužil jen pohrdavý úšklebek.

„To je sice pravda, ale Slávka není úplně v pořádku,“ zastala se snachy paní Tvrzníková. „Otče Mihoviči, styďte se! Máte vůbec srdce? Já vám ji na nějaké pokusy nedám!“

A postavila se mezi otce Mihoviče a Slávku. Ta se jen beze slova otočila a opustila jídelnu.

„Nedáš – nedáš,“ ustoupil paní Tvrzníkové otec Mihovič. „Potřebujeme kromě dobrovolníků i pár dobrovolnic. To jsem si nevymyslel, to je rozhodnutí Rady. Jen jsem nečekal, že mě zrovna vy odmítnete. Nevadí, seženeme jiné, beztak jich potřebujeme víc. Ale musím přiznat, zklamali jste mě, Tvrzníkovi!“

„Nabízím se místo Slávky!“ řekl rychle otec Tvrzník.

„Mužských dobrovolníků máme dost,“ řekl otec Mihovič. „Nebudu ti v tom bránit, Stanislave. Být vaše dcery o půl roku starší, vzal bych je taky. Jenže naše pravidla musím dodržovat jako první, to přece víš. Škoda!“

„Ale proč zrovna Slávka?“ chtěla vědět paní Tvrzníková.

Otec Mihovič se nejprve opatrně přesvědčil, že už je Slávka z doslechu, ale pak si neobvykle tvrdě vyjel na paní Tvrzníkovou.

„A vy jste si, proboha, nevšimli, jak nepochopitelně Slávka odmítla Standu? Vy jste se nedivili, jak se změnila? A chcete mi mermo mocí bránit napravit to?“

„No... je ještě vykolejená, to se snad dá pochopit...“ zarazila se paní Tvrzníková, ale snažila se sama si to honem nějak vysvětlit a omluvit.

„Houby vykolejená!“ odpálil ji otec Mihovič. „Pod vlivem Sandišůta! Standa na ten problém přišel právě včas! Jako kdyby tušil, že se to týká i jeho samotného!“

Vysvětlil jim co nejstručněji Standovu domněnku o post-hypnotických příkazech u lidí, kteří byli byť jen nakrátko pod přímým řízením Sandišůtů.

„Slávka nebyla pod vlivem Sandišůta dlouho,“ skončil. „Mohlo to být jen pár vteřin, ale i to mohlo stačit, aby jí vpravil do hlavy nějakou utkvělou představu, kterou ona teď provádí. Ten příkaz může znamenat jen odmítání Standy, ale může to být i něco horšího. Mohla by se například pokusit Standu zavraždit, až se s ním setká. A my se chceme pokusit právě tyhle post-hypnotické příkazy najít a pokud to půjde, i zneškodnit.“

Společnost u oběda v té chvíli vypadala jako přešlá mrazem. Věční smíškové Jituš s Lenkou byly jako pěny a všichni byli až nezvykle vážní.

„Tos' nám ale neřekl!“ bránila se paní Tvrzníková.

„Znáte mě snad dost dlouho, abyste mi mohli trochu víc věřit!“ vyčetl všem otec Mihovič. „Nebezpečné bylo odnášení lidí z Čech – to jsme každému včas řekli a jistě si pamatujete, jak rázně jsme odmítli všechny dobrovolnice, ženy i dívky. Proto nakonec v Čechách zahynuli jen poměrně mladí chlapi. Ale věděli do čeho půjdou a nebylo to marné – zachránili mnohanásobně víc lidí, takže jejich oběť měla smysl. Myslíte si, že bych Slávku lákal do něčeho opravdu nebezpečného?“

„Měl jsi nám to říci přímo!“ namítla paní Tvrzníková.

„Před Slávkou?“ vrtěl hlavou otec Mihovič. „Nechápete, že právě ona jako jediná nesmí předem nic vědět? A ne abyste jí to teď vyslepičili – tím myslím i vás dvě, Jituš a Lenko! Jestli si myslíte, že byste jí pomohli, byli byste na velkém omylu. Post-hypnotické příkazy se vědomým prozrazením jen utvrdí.“

„Dobře, ale co s ní chceš dělat?“ starala se paní Tvrzníková.

„Standa to navrhl jen obecně, musíme s tím ještě experimentovat,“ vzdychl si otec Mihovič.

„Proč chcete experimentovat zrovna na Slávce?“ nesouhlasila paní Tvrzníková.

„Nebojte se, u ní rozhodně nezačneme,“ uklidňoval ji otec Mihovič. „Nejprve se pokusíme ty příkazy vyzkoušet, vyvolat a zjistit, jak působí. Pak přijdou na řadu pokusy o odstranění. Ale právě Slávka je zářným příkladem oběti, která ten příkaz v hlavě má a nutně ho potřebuje odstranit. Měla by se ale přihlásit sama a dobrovolně a neměla by předem vědět, oč vlastně jde. A vy se nebojte, že bych dovolil, aby jí někdo ublížil. Naopak – to už se stalo a my to chceme jen napravit.“

„To kdybychom věděli...“ začala paní Tvrzníková...

„Takže se domluvme!“ ukončil hovor otec Mihovič. „Já s tím přijdu znovu. Ne hned, ale až to budeme mít trochu oťukané. Ale pak se proti tomu takhle hloupě nepostavíte. Holky Jituš s Lenkou se mohou klidně opět nabídnout – já je stejně jako dneska odmítnu, v podmínkách je plnoletost a holky, nezlobte se na mě, tahle pravidla jsem nevymyslel, ale souhlasím s nimi.“

„To bys musel stihnout do půl roku, protože pak už budeme...“

„Neočekávám, že by náš výzkum trval tak dlouho,“ přerušil ji otec Mihovič. „Ten výzkum má dneska přednost. Nevíme, kdo všechno chodí po Orizemi se zasutým příkazem v hlavě škodit.“

„Už aby všechny ty problémy se Sandišůty skončily!“ vzdychl si i pan Tvrzník.

„Já bych naopak řekl, že to šlo velice rychle,“ usmál se trochu otec Mihovič. „Ještě před osmi lety se tvářili jako naši dobrodinci, kdo by čekal, že se projeví, jak se projeví? Nejprve Dzígvlęgt, teď Čechy, jeden podraz větší než druhý. Věděli jsme, že s nimi není úplně všechno v pořádku, ale skutečnost překonala i nejhorší obavy. No – doufám, že tohle jsou už jen dozvuky...“

„Taky doufáme,“ vzdychl si pan Tvrzník.

=*=

Rozsáhlá výstavba nových domů v nejkrásnějších oblastech subtropických ostrovů Orizemě neunikla pozornosti jiných zdejších obyvatel. Na hrad Jukagyri III přiletěla delegace nespokojenců. Otec Mihovič se hned při jejich spatření kysele usmál, ale jako člen Rady Starších je vyslechl, aby jim nedal příležitost k ještě větším protestům.

Nespokojené vedl nedávno sesazený císař Ori-Afro-Americké republiky Muhammad Ritchie. Nebylo to poprvé, co se jim postavil do čela, s podivem bylo, že mu i po tolika trapasech opět dali důvěru. Nejenže ho nechali vést odboj proti Radě Starších Orizemě, ale přišli jeho požadavky jako věrný houf hlasitě podpořit. Téměř se ani nevešli na vstupní nádvoří Jukagyri.

Otec Mihovič je pozval dovnitř, ale vymínil si, že jich bude nanejvýš dvacet, jinak by se ani nevešli do jednacího sálu.

„Ten je pro nás přece dost velký!“ namítl sebevědomě Muhammad Ritchie. „My se tam nějak naskládáme! Jen pojd'te všichni, boys!“

„Pak ale nebudete mít s kým jednat,“ upozornil ho vážně otec Mihovič. „Vy byste se tam jistě nějak vešli, ale pro Radu by tam místo nezůstalo. Chcete-li jednat, musíte mít s kým!“

Vůdce opravdu velkého houfu tím trochu zaskočil. Vzal si s sebou příliš velkou družinu a až teď mu došlo, že to asi přehnal.

„To by ale nesměla přijít celá ta vaše Rada Starších!“ vymíňoval si rychle.

„Tu ani tak narychlo neseženu,“ přikývl otec Mihovič. „Snad vám postačí, když jménem Rady Starších přijde jednat také asi dvacet členů. Dvacet na dvacet – nebo máte jiné představy?“

„Pak by nás mělo být aspoň čtyřicet!“ smlouval Ritchie. „Je nás tady přece víc než vás.“

„To bychom se nedomluvili,“ namítl otec Mihovič. „Dvacet na dvacet, to se ještě dá jednat. Pokud byste trvali na tom, že bude jednat celá vaše delegace, museli bychom se sejít na planině pod hradem. Ale klidně tam dojdeme, budete-li trvat na přesile.“

„Nebudeme, v sále to bude oukej,“ podvolil se Muhammad Ritchie.

Ve velkém sálu Jukagyri se pak sešlo po dvaceti zástupcích obou stran. Otec Mihovič povolal ty členy Rady Starších, kteří už měli s Ori-Afro-Američany zkušenosti z minula. Očekával jednání v podobném duchu jako už vícekrát a chtěl, aby nátlaku nespokojenců čelili zkušení členové Rady Starších.

Nemýlil se ani ve stylu, ani v očekávaných požadavcích.

„Chceme plnoprávné postavení na Orizemi!“ vyhlásil Muhammad Ritchie na úvod jednání. „Nechceme už, abyste s námi jednali jako s podřadnými! Bílí nejsou jediní lidé tady na Orizemi.“

„V čem vidíte jakou neplnoprávnost?“ zeptal se ho člen Rady Starších Manfréd Kunz.

„Chceme volební právo a zastoupení ve vaší Radě!“ požadoval rázně Ritchie.

„Volební právo...“ opakoval po něm Manfréd. „Na Orizemi máme jiný systém než na Zemi. Tady nejsou volby každou chvíli a do Rady Starších se přistupuje jinak než na základě hlasování lidí, kteří o její funkci nemají ani ponětí.“

„To je ale chyba!“ považoval to Ritchie za nahrávku na smeč. „Měli byste se nám už konečně přizpůsobit! Náš demokratický systém je nejpokrokovější na světě!“

„O vašem demokratickém systému máme dost závažné pochybnosti,“ opáčil klidně Manfréd. „Považujeme ho za nepřehledný a snadno korumpovatelný. Máte vůbec někdo zkušenosti s vaším systémem?“

„No přece všichni!“ vypjal hrdě hrud' Ritchie. „Všichni jsme už měli příležitost volit!“

„Tak jsem to nemyslel,“ zavrtěl hlavou Manfréd. „Kdo z vás byl na Zemi ve vašem systému zvolený?“

„Na Zemi to nešlo,“ opáčil Ritchie, jako kdyby poučoval nezalého školáčka. „Ke zvolení na Zemi je potřeba hodně peněz.“

„Myslel jsem, že systém rozhodování by neměl být závislý na penězích,“ usmál se Manfréd. „Volební systém, který se bez peněz neobejde, není spravedlivý. Náš systém je prověřený časem, na Džigvlegtu fungoval už v dobách, kdy na Zemi nebylo po vašem státu ani vidu, ani slechu.“

„Však už je zastaralý a měl být dávno nahrazený něčím modernějším!“ oponoval Ritchie.

„Modernějším ještě neznamená lepším,“ přidal se bývalý husita Jiří Kališník a podrbl se při tom v plnovousu. „Jak si představujete Radu Starších? Stejně jako Senát na Ažefkovi? I s císařem?“

Měl to být rýpanec. Na Ažefkovi se Ritchieho demokracie zvrhla v císařství, když se její první a jediný prezident prohlásil za císaře a jeho »demokraticky zvolený« Senát mu to nadšeně schválil. Jenže jemné rýpance byly pod rozlišovací schopností Muhammada Ritchieho. Nejspíš mu nedošlo, jak si ho Jirka Kališník dobírá.

„Na Ori-Afro-Americe jsme si spravedlivě zvolili Senát!“ prohlásil rezolutně. „Na Orizemi ho zavedeme také. Nemůžete nás pořád brát jako povel, nechceme být věčně pouhými azylanty, chceme být konečně plnoprávními občany. Je nejvyšší čas ukončit zdejší rasistickou nadvládu bílých!“

„Zřejmě jste si nevšimli, že se nedávno na Orizem přistěhovali další azylanti,“ pokusil se ho na nedávné změny jemně upozornit Jirka Kališník.

„Nic nemůže zastavit naše práva!“ řekl Ritchie. „Chceme na Orizemi spravedlivé a svobodné volby do nového Senátu a zvolit si svého prezidenta!“

„Nemělo by tak závažnou změnu odsouhlasit nejprve referendum?“ usmál se Jirka Kališník pod vousy. „Co kdybychom se zeptali všech lidí Orizemě, zda si takovou změnu vůbec přejí?“

„Jistě, jsem pro referendum!“ souhlasil neuváženě Ritchie. „Můžeme ho uspořádat třeba hned. Volby už jsme u nás připravili, referendum taky stihneme.“

„Poslyšte, nepořádáte snad volby už zase jen ve vašem distriktu?“ zeptal se ho otec Mihovič. „Jestli z voleb opět vyloučíte ostatní obyvatele Orizemě, budou nedemokratické a tedy neplatné!“

„Žádný problém,“ odvětil Ritchie. „Natištění potřebného počtu volebních lístků je maličkost, klidně mohou vaši lidé přijít k nám a odvolit to u nás. Máme tam všechno krásně přichystané, urny slavnostně vyzdobené a volební komise se třesou na sčítání hlasů. Těch pár tisíc hlasů od vašich lidí zvládnou levou rukou!“

„Ale jestli se nepletu, vy chcete, aby mohli volit i azylanti, ne?“ zeptal se ho Jirka Kališník.

„No jistě!“ ujistil ho Muhammad Ritchie. „Všichni si musí být rovni! Už žádné rozdělování lidí na plnohodnotné a podřadné!“

„Dobrá,“ přistoupil na to otec Mihovič. „Uspořádáme tedy referendum. Jen nevím, zda jste si všimli, kolik nových azylantů se na Orizem nedávno přistěhovalo.“

„I kdyby jich bylo deset tisíc, nemohou nás přehlasovat!“ mávl blahosklonně rukou Ritchie.

„Není jich deset tisíc, ale několik milionů,“ upozornil Ritchieho otec Mihovič. „Přestěhovali jsme na Orizem z Evropy celý národ. Byla to opravdu nouzová akce, kdybychom je sem nedostali, vaši krajané by je úplně vyhubili. I tak v Evropě spousta lidí zahynula.“

„V Evropě byla... válka?“ zarazil se Ritchie.

„Něco horšího než válka,“ řekl otec Mihovič. „Vaši krajané spáchali v Evropě bez vyhlášení války genocidu. Pokud vím, vyhlásováním válek se už dlouho nezdržují, dnes začínají války rovnou bombardováním.“

„Genocidu?“ vytřeštil Ritchie oči. „Naši?“

„Genocidu,“ potvrdil otec Mihovič. „Vaši krajané zničili atomovým bombardováním Čechy. Dnes je to jen spálená, radioaktivní země. Dozvěděli jsme se to krátce předtím, podařilo se nám pár milionů Čechů přenést do Orizemě. Kdo tam zůstal, zahynul. Zachránění Češi mají na Orizemi azyl a pokud jde o hlasování v referendu, jsme docela rádi, že jim přiznáváte rovnost s vámi, ačkoliv jsou tu kratší dobu.“

„Kolik že jich tady je?“ zalapal Ritchie po dechu.

„Jen pár milionů,“ ujistil ho Jirka Kališník. „Češi nebyli nikdy velký národ. Neměli obyvatel ani tolik, jako má dnes město New York, ale snažili jsme se přetáhnout je sem všechny. Bohužel se nám to nepodařilo a kdo zůstal v Čechách, změnil se v popel. Ale i tak je jich dnes na Orizemi pár milionů a jestli doufáte, že budou hlasovat s vámi, já bych o tom upřímně pochyboval.“

„Takže jste si sem přitáhli svoje lidi, abyste nás přehlasovali!“ vybuchl vztekle Ritchie. „To je přece jasný podraz na nás, černé!“

„Nepřenesli jsme je na Orizem, aby vás přehlasovali, ale abychom je zachránili,“ nesouhlasil otec Mihovič. „Ten přesun jsme ani nestihli dokončit a bombardování vaší armádou zahubilo

nejen zbytek Čechů, ale i naše lidi. Na Orizemi je dnes smutek, spousta rodin při tom o někoho přišla.“

„Neměli jste se stavět naší armádě!“ odsekl Muhammad Ritchie.

„Vaše armáda neměla Čechy bombardovat,“ tvrdil naopak otec Mihovič. „Kdybychom aspoň některé Čechy nezachránili, byli by je na Zemi vyhubili. My takovému činu říkáme zločin genocidy a vyžadujeme tvrdé potrestání. V současné době jsme zlikvidovali celé velení NATO v Evropě, vaše velitelství v Cheyenne Mountain Complex a obě komory Kongresu Spojených států.“

„Vy jste šilenci!“ vybuchl Muhammad Ritchie. „Postavit se proti armádě Spojených států! To přece může jen šílenec!“

„Proč?“ pokrčil rameny otec Mihovič. „Na Orizem vaše armáda nedosáhne, tady jsme před ní naprosto bezpeční. A proč bychom se nestavěli proti zločincům, kteří zabíjejí lidi po milionech?“

„Ale spousta z nás v té armádě sloužila!“ ujist'oval všechny Muhammad Ritchie. „Měl jsem u mariňáků hodnost seržanta!“

„Tady nejste ve službě na Zemi,“ připomněl mu otec Mihovič. „Na to byste se musel nejprve vrátit na Zem – jenže pak byste se už na Orizem nedostal. Jak říkám, armáda Spojených států sem nedosáhne, takže si z ní tady vrásky neděláme.“

„Takže jsme tu vlastně – v zajetí nepřátel naší vlasti!“ docházelo postupně Muhammadovi.

„Tak se to nedá nazývat,“ uklidňoval ho otec Mihovič. „Orizemě nemá zajatecký tábor. Nikdo vás tu nehlídá, nikdo vám nebrání v návratu domů. Poskytujeme vám jen azyl před nespravedlivými zákony vaší původní země. Teprve od chvíle, kdy se zřeknete občanství Spojených států a stanete se plnohodnotnými občany Orizemě, abyste se mohli zúčastnit zdejších voleb, až pak by se případné vaše akce na podporu vaší

původní země staly velezradou Orizemě. To si ale musíte rozvážit sami.“

„Cože?“ vytréštil oči Ritchie. „My že bychom se měli zřeknout našeho občanství?“

„Ale ovšem,“ přikývl nevzrušeně otec Mihovič. „Nechcete být přece zdejšími azylanty, chcete se stát našimi rovnocennými občany – jenže občan Orizemě nemůže být už z principu také občanem ...řekněme trochu zneprátelené pozemské velmoci. Za koho má bojovat občan, který patří současně k oběma stranám konfliktu? To je přece neřešitelné dilema! Jediné jakž takž schůdné řešení je vzdát se jednoho nebo druhého. I v Bibli je přece psáno *»Dvěma pánům nelze sloužit«* a modloslužebník se nemůže považovat za služebníka Hospodina. Vy to neznáte?“

„Ale to přece úplně mění situaci!“ vybuchl Muhammad. „My se nechceme vzdávat občanství Spojených států! Víte vy vůbec, jakou práci to některým dalo, než je získali? Víte, kolik nás muselo kvůli tomu občanství sloužit v armádě? Zvláště když přišli z Haiti nebo z Kuby?“

„Nás nezajímá, jak jste občanství Spojených států získali,“ usmál se otec Mihovič. „To je váš problém, ale když se chcete stát našimi občany, musíte se původního občanství zřici. U nás je to zákon a takový postup není ojedinělý ani na Zemi. Získání našeho občanství je naštěstí jednodušší. Stačí zřeknout se svého původního, stvrdit to podpisem přijímací listiny – a jste občanem Orizemě. Nemůžete být ale občanem žádného pozemského státu, to se vylučuje. Představte si, že si ponecháte obojí občanství a Spojené státy vyhlásí oficiálně válku Orizemi! To byste měli teprve problém! Kdo by zůstal u nás, spáchal by velezradu Spojených států – a pokud vím, za tu je za války trest smrti. Kdybyste naopak vlastenecky vstoupili do armády Spojených států, byla by to velezrada Orizemě – nevyberete si, tak či tak jednu stranu vždycky zradíte a ta vás potom plným právem potrestá.“

„To si raději ponecháme jen občanství Spojených států!“ odsekl Muhammad.

„Potom tady zůstanete pouhými azylanty,“ pokrčil rameny otec Mihovič. „Volební právo patří všude ve vesmíru jen právoplatným občanům. Ale jako azylanti se tu máte lépe než zajatci. Jistěže musíte dodržovat i naše zákony, ale dodržování Sedmera je velice jednoduché, na to si každý rychle zvykne. S tím by neměly být problémy.“

„Zase to Sedmero!“ otrásl se Ritchie. „Už od nás zmizelo několik dobrých chlapců a co jsme se dozvěděli? Že porušili Sedmero a jsou v Pekle! Z toho by jeden vyletěl z kůže! Že prý se vrátí, až si to tam odpracují! A to jste nám vysvětlovali, jak je nemravné používat vězně jako otroky!“

„Ale my opravdu vězně nepoužíváme jako otroky!“ ozval se ihned otec Mihovič. „Vězňové v Pekle nepracují pro nikoho, jen pro sebe. Nikdo jejich práci nevyužívá – proto také dělají samé nesmyslné práce, tahají a rozbíjejí kameny, staví z nich úplně zbytečné pahorky, dřou jako koně, ale nikdo z jejich práce nebohatne – a proto nikoho zbytečně do Pekla neposíláme. Nesmyslná práce v Pekle slouží jen jako trest za zločiny, ne aby někdo na práci vězňů vydělával.“

„To je ještě větší nesmysl než u nás!“ vrčel Ritchie. „Radši bych se vrátil k nám do kriminálu, než sedět tady a pořád se hlídat, aby člověk ani omylem neporušil to vaše Sedmero!“

„Kdybyste se opravdu chtěl vrátit do Spojených států – anebo kamkoliv jinam na Zemi – stačí se zmínit a můžete si vybrat, kam chcete,“ usmál se trochu smutně otec Mihovič.

Ritchie by nadskočil radostí, ale hned zase zvadl.

„No jo, jenže to je na nic,“ řekl zklamaně. „Když u nás vyjdete z kriminálu, neseženete práci, za chvíli začnete krást a zase se tam vrátíte. A to vás z krimu vyšoupnou aspoň s pár dolary v kapse, což je sice za veškerou vězeňskou otročinu

směšné, ale bez nich byste museli krást hned první den. Vy tady peníze ani neznáte.“

„To neznamená, že se vrátíte na Zem s prázdnou kapsou,“ opáčil otec Mihovič. „Nemáme sice peníze, ale kdo nás požádá o návrat, dostane něco do začátku, aby nemusel krást. Nám nevadí, když odsud odejde s plnou kapsou zlatých mincí, jako by na Zemi objevil poklad. Nebo si odnese sáček přírodního zlata, jako kdyby v horách objevil zlaté ložisko. Mělo by to do začátku stačit, ale pak už to bude záležet jen na něm – kdo od nás odejde, přestane nás zajímat.“

„To by nebylo marné,“ zajiskřily Ritchiemu oči. „Jenže – vy přece chcete zavádět Sedmero i na Zemi. To by si člověk nevybral.“

„Nevybral,“ přikývl otec Mihovič. „Jednou to zavedeme i na Zemi, jenže to podle všeho bude trvat dlouho. Když to stihneme za pět set let, bude to úspěch. Zrovna teď se nám to na takových třicet let zaseklo a ve Spojených státech to nejspíš půjde nejpomaleji. My ale máme času dost.“

„Času dost...“ vrčel Ritchie. „Víte, na Orizemi si jeden připadá jako v ráji. Nic se tu neděje, jen nuda, nuda a samá nuda. Nemáte tu pořádný chlast, aby to člověk zapil, o jiných požitcích ani nemluvě. Kdo to má vydržet? Rozhodně nám netvrd'te, že by to nešlo opatřit. V Ori-Afro-Americké republice jsme měli všeho dost, chlastu i drog, proč to tam šlo a tady ne?“

„Vy jste si zřejmě nevšimli, že se tady nudíte prakticky už jen vy?“ zeptal se ho otec Mihovič. „Kdo se zabývá něčím užitečným, nepotřebuje ani škodlivé drogy, ani chlast a nenudí se. Tady na Orizemi je pořád co dělat.“

„Ale zadarmo to přece nikoho nebaví!“

„Pravda, nemáme tu peníze, ani je nepotřebujeme. Přitom se tu lidé baví i zadarmo a nemusí jen chlastat, hulit, píchat si heroin a šňupat koks. Což takhle najít si něco jiného, užitečného?“

„Vždyť se tady nic jiného dělat nedá!“ řekl s opovržením Ritchie. „Nejsou tu žádné pořádné zábavní podniky, není tady ani jeden bar, nic!“

„Chybí vám zábava?“ zeptal se ho otec Mihovič. „Není to tím, že jste ji ani nehledali? Proč si nějaký zábavní podnik nepostavíte? Proč jen čekáte, až co vám kdo nabídne? Zkuste se zamyslet, co by se tady dalo vylepšit a bylo by to ve vašich silách.“

„To si máme sami stavět i hospody?“

„Je to přece jednoduché!“ ujistil ho otec Mihovič. „Na Ažefkoji jste si stavěli sami domy, co vám brání stavět si je i tady?“

„To uměli jen někteří,“ vysvětloval mu Ritchie. „A ti tady nic stavět nechtějí, že už má každý všechno, co potřebuje.“

„A co kdybyste je přesvědčili, že by bylo dobré postavit si nějaké kulturní centrum?“

„Když... není tu taková svoboda jako na Ori-Afro-Americe!“ stěžoval si Ritchie. „Nemůžete tady nikoho pořádně popadnout pod krkem! Celá moje bývalá ochranka je v Pekle, nikdo tu nesmí druhému ani natrhnout obočí, natož zlomit ruku.“

„Jistě, tady se obvykle přesvědčuje po dobrém!“ navrhl mu bezelstně otec Mihovič.

„Já nikoho prosit nebudu!“ utrl se Ritchie. „To se radši vrátím na Zem, do zlatých Spojených států! Tady to nemá cenu! Dáte mi na cestu to zlato? A kolik?“

„Budete-li na tom trvat, prosím!“ vzdychl si otec Mihovič. „Ale doufám, že si to ještě pořádně promyslíte. Na Zemi byste zahozené příležitosti pozdě litoval.“

„Lituju jedině ztracenýho času tady!“ odsekl Ritchie.

„Víte co?“ řekl otec Mihovič. „Raději to shrneme. Za prvé: občanem Orizemě se stane jedině ten, kdo se svého původního občanství zřekne. Žádné výjimky nejsou a nebudou. Za druhé: kdo se chce bavit, musí si zábavu najít sám. Času má tady každý

dost a nouze je pojem naprosto neznámý. Poradil bych vám, podívejte se, jak se baví jiní. Za třetí: komu se na Orizemi nelíbí, smí se kdykoliv vrátit na Zem, dokonce si může vybrat, kam to má být a dostane od nás něco do začátku. Dolary to nebudou, protože tady žádné nemáme, může to být jedině něco cenného – ale na zlato na Zemi slyší skoro každý. Na druhé straně ať potom nebrečí, že se sem nevrátí. Stačí vám to shrnutí?“

„No, nic moc!“ odfrkl si Ritchie.

„Ale probrali jsme všechno,“ řekl spokojeně i Jirka Kališník. „Tak to teď takhle předejte těm venku a potažmo i ostatním svým voličům, aby všichni věděli, co tady mohou očekávat. Stačí?“

„Když nic jiného nemáte...“

„Nemáme,“ odvětil otec Mihovič.

„No tak si to půjdeme rozmyslet!“ usklíbl se Muhammad Ritchie. „Jdeme, boys!“

A delegace hrdě vyšla ze sálu.

=*=

Přestěhování téměř všech Ori-Afro-Američanů zpátky do Spojených států byla mnohem kratší záležitost, než oni sami očekávali. Když přišli za Radou Starších s požadavkem o kolektivní návrat, možná aspoň někteří z nich vskrytu doufali, že je budou orizemšťané přemlouvat, aby to nedělali. Místo toho dostal každý mapu Spojených států, na které měli vyznačit místo, kam by se chtěl vrátit.

Někteří vzdorovitě prohlásili, že se nechtějí vrátit do Států, ale jinam. Dostali ale mapu světa, aby si vybrali jiný cíl. Většinou ovšem i na ní označili Spojené státy – byli tam přece jen víc doma.

Pak následoval přenos do vytouženého domova. Každý z repatriantů dostal na cestu batoh s náhradním oblečením, v jehož kapse byl váček s dvěma kilogramy zlata. Někteří si zlato přáli ve tvaru středověkých španělských mincí, jiní dávali

přednost přírodním nuggetům. Všichni si pečlivě zkontrolovali, zda je dostali ve správné formě a váze – a všichni při jeho spatření úplně zapoměli na poslední pochyby o správnosti tak ukvapeného návratu. Vráti se přece jako boháči, Spojené státy jim budou ležet u nohou a jistě je přivítají otevřenou náručí svých barů a heren! Kdo by pak ještě litoval ztrátu zdejších nudných ostrovů?

Orizemšťané je pak odnášeli na zvolená místa. Většinu jich přenesli nad ránem, kolem třetí až šesté hodiny Washingtonského času, jiní chtěli být nenápadnější za většího provozu odpoledne.

Orizemští dobrovolníci stačili přenést všechny během jediného dne. Z celé populace azylantů zůstala na Orizemi jen dvacítká nejchytřejších – ti, kdo si spočítali, na jak dlouho jim u nich doma vystačí sáček zlata a došli k závěru, že je to nevýhodná výměna. Kromě toho byli spíš ochotní zvelebovat svůj život na Orizemi. Nenásledovali proto své horkokrevné kolegy, zavřeli se ve svých domech a až druhého dne přišli všichni na hrad Jukaguri.

„Vy tady žijete už dlouho – napovězte nám, jak to děláte!“ žádali otce Mihoviče.

Ten se nejprve zamyslel. Těchhle dvacet nepřišlo s ultimativními požadavky, ale s prosbou o radu, jak by měli žít dál na Orizemi. Znamenalo to, že si uvědomují marnost svého dosavadního života a rádi by s tím udělali něco kladného. Tak jako stovka jiných před nimi, kteří utekli z jejich prvního ráje – Ori-Afro-Amerického císařství Muhammada Ritchieho.

„Měl bych pro vás radu,“ řekl po chvíli. „Uvítal bych, kdybyste se rozhodli opustit americký způsob života a přizpůsobit se poměrům na Orizemi. Nemyslím, že to je nemožné, před vámi už to skoro tři sta lidí dokázalo. Měli byste se víc přiblížit zdejším lidem. Zůstanete-li ve svých domech, budete mít pořád před očima jen rozpadající se domky vašich spoluobčanů, kteří se rozhodli vrátit. Bylo to jejich rozhodnutí, ale podle mého názoru

hodně nešťastné. Co po nich na Orizemi zůstalo? Prázdné, rozpadající se domy. To není povzbuzující prostředí. Nejlépe byste udělali, kdybyste je teď opustili a přestěhovali se mezi starousedlíky. Zkuste se přeptat v některých zdejších osadách nebo městečkách, zda by vás nepřijali za sousedy. Nechte si ukázat, kde by vám doporučili postavit si domy a přestěhujte se tam. Ale předem počítejte, nebude to snadné. Postavení domu je ve zdejších podmínkách až příliš jednoduché, ale stát se dobrými sousedy už tak snadné není. Řekl bych, že to ani neumíte. Zdejší sousedé se víc setkávají, jejich děti si spolu hrají – ale netvoří žádné gangy, ani drogové party.“

„Tady už nějací Američané žijí?“ zachytil ten náznak černý mluvčí skupinky.

„Ano, ti co utekli z Ritchieho císařství,“ přikývl otec Mihovič. „Rozptýlili jsme je mezi námi starousedlíky a zdá se, že mezi nás docela zapadli. Musíte si ovšem uvědomit, že angličtina v tomto světě není jazyk velmocenský, ale menšinový. Znamená to naučit se řeč lidí svých nových sousedů, abyste se od nich nevyloučili. V současné době je na Orizemi nejvíc Čechů, ale máme tu i oblasti osídlené Rusy, Poláky, Němci a Francouzi. Ke komu se přistěhujete, těm se přizpůsobte.“

„Slyšeli jsme, že je tady většina rasistů,“ namítl černocho. „K těm bychom za sousedy nechtěli. Nechceme být zase jen trpění.“

„Tím vás strašil císař Muhammad Ritchie, že?“ usmál se otec Mihovič. „Ti, kdo uprchli z jeho císařství, se mezi zdejšími uchytili většinou slušně. Jen osm z nich se pak chtělo vrátit do Spojených států – a i ti tam šli spíš ze stesku po svých příbuzných.“

„Vy tu žádnou větší komunitu Američanů nemáte?“

„Nemáme,“ zavrtěl hlavou otec Mihovič. „A ani bych vám nedoporučoval, abyste si nějakou vytvářeli. Alespoň ne hned. Do dneška jste tu vlastní americkou enklávu měli – a jak dopadla?

Byly s vámi jen problémy. Vy ani na Zemi neumíte žít pospolitě. Vaše krédo bylo odjakživa – každý ať se stará sám o sebe. Dařilo se vám dokonce vyvážet váš sobecký styl života i do Evropy. Tady ale lidé nejsou takoví sobci, tady žijí pěkně pospolitě.“

„Jako u nás Čiňani?“

„U vás v Americe když chce nějaká komunita žít pospolu, musí se od zbytku Ameriky oddělit. Daří se to jen náboženským nebo etnickým menšinám, ale i ty pak žijí odděleně od ostatních – a to není dobře. Proto jsem pro pokus – připojte se ke zdejšími lidem a až od nich převezmete zdejší styl života, pak – řekněme po deseti nebo raději po padesáti letech – si tu vytvořte vlastní americkou enklávu. Jenže to už se naučíte žít mezi lidmi a ne jen každý pro sebe.“

„Americký způsob života ale vždycky vytvářel silné a úspěšné jedince!“ namítl černoch.

„Ano, silné, úspěšné, ale také bezohledné, nelítostné a dravé jedince,“ souhlasil otec Mihovič. „Byla to poměrně dobrá průprava pro průzkumníky, rangery, schopné přežít v drsných podmínkách. A také pro pozdější milionáře, velkozloděje a lichváře. Americkou dravost potřebují k přežití i naši průzkumníci, kteří rozšiřují naše poznání okolních vesmírů. My jsme se zbraní zřekli, průzkumníci je mají a občas je i používají. Dravost je pro ně výhodná, ale na druhé straně je krutě znevýhodňuje v normálním životě. Oni se už ani neumějí pohybovat mezi lidmi a Kosmický Průzkum je pro ně jediné uplatnění. Ano, máme i průzkumníky, ačkoliv je – vlastně nepotřebujeme.“

„Rozšiřují přece vaše poznání okolních vesmírů...“ namítl černoch.

„Rozšiřují poznání nekonečnosti vesmírů,“ přikývl otec Mihovič. „My ale nechceme využívat tisíce okolních světů, když nevyužíváme plně ani naši známou vesmírnou oblast. K čemu by vedla exploze lidstva do všech vesmírů, když neumíme pořádně

žít ani na naší rodné Zemi? Myslíte si, že by bylo správné vyvážet do vesmírů sobeckou dravost a bezohlednost? Ba ne, my se musíme naučit žít sami jako rozumné bytosti a pak teprve se smíme opatrně rozšiřovat. Pěkně pokorně a s citem, abychom se nestali zkázou a prokletím, jako Sandišůti.“

„Sandišůti? Kdo je to?“

„Vesmírné bytosti, které donedávna vládly na Zemi,“ řekl otec Mihovič. „Možná právě jim vděčíte za vaši americkou dravost – tyhle bytosti si několik desítek tisíc let upravovaly lidi ke svým záměrům – jenže dělaly z lidí otroky. Bezohledné, dravé, ale přitom neuvěřitelně poslušné otroky.“

„To snad nejde dohromady, nebo ano?“

„Jde to dohromady,“ ujistil ho otec Mihovič. „Jistě si dobře pamatujete, jak jste byli poslušní vůči bankám a ostatním vydřiduchům – a přitom bezohlední k okolním národům.“

„Ale ty banky přece patřily lidem a řídili je lidé!“

„Jistě – jenže i to byli otroci Sandišůtů – poslušní nahoru a bezohlední dolů. Otroci Sandišůtů byli vždycky poslušní svých pánů a bezohlední k ostatním. Takové je Sandišůti potřebovali.“

„Ale tak to bylo vždycky na celém světě,“ namítl černoč.

„Sandišůtům se to dařilo rozšířit skoro po celém světě,“ přikývl otec Mihovič. „Ale nebylo to ani vždycky, ani na celém světě. Jen byli v tomto směru dost úspěšní, to se jim musí přiznat.“

„Ale my jsme se necítili jako otroci! Byli jsme přece nejsvobodnější na světě!“

„Nejlepší otroci jsou takoví, kteří si myslí, že jsou svobodní,“ usmál se smutně otec Mihovič. „Cítili jste se svobodní, i když vás na letištích svlékali do naha a zabavovali vám všechno, co by se dalo chápat jako zbraně. Cítili jste se svobodní, i když proti vám vedli nespravedlivá soudní řízení a cítili jste se svobodní i jako otroci ve vězení. I tam jste byli nejsvobodnější na světě, že?“

Černoch mlčel. Co na to mohl říci, když i jeho orizemšťané osvobodili z amerického vězení, kde byl nevinně – jen aby ho mohl soukromý majitel věznice využívat jako pracovníka bez nároků na odměnu. A i když byl předtím na svobodě, pak svobodně platil daně, aby mohla jeho nejsilnější armáda světa svobodně bombardovat každého, koho se vládcům ve Washingtonu – anebo ještě spíš jejich politickým a finančním loutkovodičům zachtělo.

„Člověk přece nikdy nemůže být absolutně svobodný,“ připustil po chvíli. „To se ukázalo i na Ori-Afro-Americe. Tam jsme prý byli absolutně svobodní, jenže i tam se nakonec ukázalo, že svoboda byla jen pro jednoho – pro císaře. Už ani jeho garda nebyla úplně svobodná.“

„My tady máme Sedmero,“ řekl otec Mihovič. „To nám jako zákony stačí.“

„To by se přece dalo dodržovat,“ připustil černoch.

„Tak je dodržujte,“ doporučil mu otec Mihovič. „Zkuste se přizpůsobit některé zdejší skupině – schválně neříkám národu – a když vás přijmou a bude to vyhovovat i vám, budete se na Orizemi cítit brzy doma. A pak uvidíte!“

„My to tedy zkusíme,“ slíbil to za všechny.

=*=

Výměna

Orizemšťané se po záchraně Čechů a potrestání největších viníků vrátili domů a Standa osaměl. Zůstal na Zemi coby poslední Čech – nepočítáme-li Čechoameričany, Čechorusy, Čechofrancouze a Sudeťáky, které vlastně za Čechy počítat nemůžeme, neboť dávno patří do jiných, často Čechům nepřátelských národů.

Jak to říkal nedávno otec Mihovič? Dvěma pánům nelze sloužit a modloslužebník se nemůže považovat za věrného služebníka Hospodina, i kdyby to o sobě hrdě prohlašoval.

Standa ve své pevnosti pod spálenými Čechami několik dní přemýšlel. Kam se všechno zvrtilo? Čechy přece chtěli považovat za prubířský kámen a podle toho, jak v nich uspějí, měli pokračovat jinde. Teď to ovšem vypadá, že v Čechách dostali pořádně na frak a v okolních státech orizemšťany nenávidí jako příčinu neuvěřitelné zkázy. Média, vlastněná a řízená pomocníky Sandišůtů, všechno překroutila a teď bude ještě těžší přesvědčit svět o pravém stavu věcí. Dodnes většina lidí považuje za jediného, nebo aspoň největšího viníka v bývalé Jugoslávii Srby, ačkoliv byli napadenou obětí a ne zlými fašisty, za jaké je stále označují, zatímco barbarské bombardování jejich škol a nemocnic bylo podle nich aktem humanity!

Svět Sandišůtů je převrácený. Oběti vydávají za agresory, bombardéry za mírové holubice. Ekologové hlasují pro další používání střel s ochuzeným uranem a organizace, vydávající se drze za humanitární, podporují přednostně gaunery. Tohle se bude muset změnit – a možná jako první.

Za těch pár dní neudělal nic. Potřeboval si to nejprve sám promyslet. Jen když do Čech vlétlo další bezpilotní letadlo na obhlídku úspěšnosti bombardování, poslal tam v racionu kamaráda Hynka, aby dron nemilosrdně poslal k zemi. Oni ještě nějaké mají? Jen ať je použijí – nebude jich škoda.

Až tam vjedou vojáci ve svých obrněných vozidlech, daleko nedojedou, umiňoval si. Udělali jste z Čech smrtící zónu, bude taková i pro vás. I když orizemšťané své protivníky nezabíjejí a jako trest jim stačí pobyt v Pekle – ovšem v mnoha případech až tisíciletý.

Standův podzemní palác se teď podobal strašidelnému zámku. Zdánlivě se v něm nic nezměnilo, ale jako kdyby v něm teď obcházely miliony duchů posledních obětí v Čechách.

Teď jsou ale na tahu orizemšťané. Na počty je jich mizivě a nějakou dobu nemohou počítat ani s čerstvě přestěhovanými Čechy, ale disponují technologiemi několika mimozemských civilizací a to by jim mělo dodávat optimismus, že to zvládnou.

Nebude to ale snadné. Ve spálených Čechách zůstal poslední Čech – Standa. Má to skoro jako vyhnanství na pustém ostrově – navíc obklopeném žraloky. Nebude to mít snadné, ale vydržet by se tu snad dalo. Nemůže ale sedět nečinně v doupěti jako jezevec. Jezevec to má snadné – přejde si do zimního spánku a neví o světě, ale člověk to má složitější.

Co teď? Může si zdejší činnost rozvrhnout na několik bodů.

Otec Mihovič prosadil v Radě Starších zásadu, aby Čechy zůstaly neosídlené, dokud radiace na zamořeném území neklesne na bezpečnou úroveň. Po zkušenostech z Japonska by to mělo trvat třicet až padesát let – a po celou dobu bude nutné bránit je před nájezdy sousedů. Prázdné území v centru Evropy bude cenné a sousedé by je ochotně a rychle osídlili, ale Rada Starších Orizemě se rozhodla nedovolit jim to. Jednak by mocipáni klidně nahnali nic netušící lidi i do radiace, jednak by později Čechům úplně znemožnili návrat. Od samého začátku tu byla i možnost ponechat Čechy definitivně na Orizemi, ale tím by zpřetrhali vazby se Zemí, které si dosud všechny národnosti na Dzígvlętu, Hjöwiltu i na Orizemi uchovávaly. Ačkoliv to nikdo nevyšlořil, měly staré vlasti pro obyvatele Orizemě velkou cenu a nemínili se jich vzdát. Už na Dzígvlętu lidé počítali s návratem na Zem,

jakkoliv to tam nevypadalo nadějně. Nevzdávali to ani Lučané, jejichž nárudek se mezitím rozplynul a promíslil s bývalými nepřáteli. Lidé se na Orizemi snadno zabydlí, ale zůstane v nich stesk po původním domově – a ačkoliv se dnes nikdo nemá kam vrátit, neboť z obydlí zůstaly v lepším případě spáleniště a v horším případě ani stopy, bude obnova Čech jistě na pořadí jednání, jakmile to jen bude možné.

Druhou možností, jak se na Zemi zabavit, by bylo sondovat sousedy. Také u nich jsou u moci vládnoucí vrstvy Sandišůtských pohůnků, ale obyčejní lidé bývají rozumnější než jejich politici a dá se s nimi vycházet v dobrém – klasickým příkladem jsou poměrně dobré vztahy mezi národnostmi na Orizemi a dříve i na Dzigvlegtu. O největší objevy a vynálezy se svorně dělí všichni. Francouzi, Němci, Rakušané, Švédové, Poláci, Češi – až po Rusy. Na Orizemi se nikdy nikdo necítil nadřazený ostatním. Proč by se tak nemohli chovat lidé i na Zemi?

Třetí možnou činností na spálené Zemi by bylo vylepšování čehokoliv – lizidů, aglomna, ale třeba i Spojení nebo racionů. Možností je plno a každá činnost může být užitečná.

A taky by měl uvažovat o dětském koutku. Teď to možná nemá smysl, ale až Slávku dostanou na Orizemi z posthypnotického podrazu Sandišůtů, Slávka ho jistě ráda navštíví i s Růženkou – vždyť ji ještě neviděl! Sandišůti ho okradli o možnost být s Slávkou a i teď ho každým okamžikem okrádají o nejkrásnější chvíle s jeho holčičkou!

No, jiní dopadli ještě hůř. Zamrzl se sám na sebe, co si to dovoluje litovat se, když tolik lidí přišlo o životy, ti na tom byli určitě hůř. Jenže těm už nikdo život nevrátí a je úkolem dne neřukat nad tím, co se nedá napravit, ale napravit všechno, co se ještě napravit dá.

Takže – dětský koutek. Až sem Slávka s Růženkou dorazí, musí být všechno připravené.

Jdeme na to!

Znovuobjevení dronů nad Čechami byl neklamný příznak toho, že se pohrobci Sandišůtů ještě nevzdali a mají dost prostředků, schopných zasahovat kdekoliv na světě.

Standa si i na druhý dron pozval Hynka Darzu, ale nejprve, dřív než ho Hynek opět poslal k zemi, si dal práci vysledovat, odkud se řídí. Jakmile to zjistil, vymazal z oblohy osmnáct družic, které se na tom podílely, a pak postupoval až do řídicího střediska, odkud Hynkovo komando odneslo všechny operátory, zabývající se jejich řízením. Než je předal Břét'ovi Kovářovi do Pekla, zjistil, kdo jim velí a odkud dostávají rozkazy. Pak vybral i jejich velitelství a přibral k tomu i školitele, kteří operátory dronů školili – ze vzpomínek operátorů se dozvěděl, že je školili s ostrou municí na nic netušících, úplně nevinných lidech na různých místech světa. Břét'a je tedy převzal jako další v pořadí.

Soud v Pekle ani nestačil zasedat a dostával další a další přírůstky, přičemž nejkratším trestem bylo pět let v Pekle za účast na loupežné válce – což byly všechny války posledních dvou století.

Speciální Standovo komando dostalo za úkol převzít některé zdlouhavé soudní případy z různých míst světa, zejména kde se jednalo o zločiny proti lidskosti. Jako první se Standa rozhodl vzít případy Mezinárodnímu soudu v Haagu – už kvůli častému podezření na jeho zaujatost. To se brzy potvrdilo – nejenže se dramaticky rozšířily řady obviněných, ale do Pekla se nedobrovolně odebrala i většina soudců, obžalovaných z porušení Sedmera v bodě »Nepodáš křivého svědectví«. Vzhledem k jejich vysokému postavení a tím vyšší nebezpečnosti zločinů dostali mnohem vyšší tresty, než jaké čekaly na obyčejné falešné svědky – ačkoliv ani ti neunikli beztrestně.

Zejména konflikt v Jugoslávii znamenal obrovské přírůstky trestanců v Pekle. Standovi nestačilo předat Břét'ovi do Pekla přímé vrahy, ale řady obviněných se rozšiřovaly téměř

geometrickou řadou. Kde dosavadní soudy jednaly příliš jednostranně, tam to Standa komanda rozvinula do šíře. Spolu se skutečnými bojovníky se dostalo i na ty, kdo válku jen z pozadí vyprovokovali. Do Pekla se kromě oslavovaných válečných hrdinů dostali i dodavatelé a pašeráci zbraní ze sousedních zemí, kde dnes spokojeně žili jako vážení a na jugoslávském konfliktu nesmírně zbohatlí podnikatelé. Jenže ani to nebylo všechno a Standa se nezastavil ani u majitelů zbrojních firem, podílejících se na vyzbrojování všech stran konfliktu. Jakmile zjistil, že i oni dostali k těmto krokům nepřímý návod od zástupců světových bank, pustil se směle i do nich.

Čtení vzpomínek, kterého se kdysi orizemšťané štítili a obávali jako hrozícího zla, se změnilo v nástroj skutečné spravedlnosti. Ano, mohlo by se stát nástrojem zla – a v rukou Sandišůtů nejspíš takovým nástrojem bylo. Ale dokud se používalo ve prospěch spravedlnosti, byl to nástroj nesmírně silný a spolehlivý.

Standa se několikrát dlouze zamýšlel nad oprávněností jeho používání. Často teď musel číst vzpomínky nevinných – obětí i svědků. Zpočátku to vnímal jako velikou vinu, později už žádnou vinu necítil. Říkal si, dokud toho nezneužije, neměl by se ani on obávat, že se to jednou obrátí proti němu. Musel se ale striktně držet toho, že ze vzpomínek nevinných použije jen nezaujaté svědectví proti skutečným viníkům a všechno ostatní okamžitě zapomene – což při čtení vzpomínek tak jako tak nastávalo. Říkal si, že je to podobné lékařskému tajemství. To se také smí použít k léčení, ale stejně jako lékař nesmí těchto získaných informací použít v neprospěch svých klientů, tak ani on nesmí zneužít ničeho, co se dozví a co nesouvisí se zločiny.

Čtení vzpomínek se do jisté míry podobá zpovědi – až na dva velké rozdíly. Zpověď je vždy dobrovolná – zpovídající přizná jen co sám přiznat chce. A zpovědník nic z toho nesmí použít, ani proti zpovídánému, ani proti nikomu jinému, ani když

se dozví o skutečných zločinech. Jako nástroj proti zločinu je zpověď naprosto neúčinná, zatímco čtení vzpomínek je v tomto směru neuvěřitelně silný nástroj. Moderní kriminalistika má vysoce pokročilé a účinné metody, ale žádná se nemůže měřit se čtením vzpomínek.

Jediným hrozícím problémem se pomalu ale jistě stávalo Peklo.

„Stando, neblázni!“ varoval kolegu Vědouceí Pekla Břěťa Kovář. „Peklo není nafukovací! Máme tu pro hříšníky jen omezené využitelné plochy! Velká část Pekla je pokryta divokými sopkami, tam nemůžeme umístit ani ty největší grázly! Nepřežili by ani den!“

„Já vím,“ připustil Standa. „Poslyš, nemohl by ses domluvit s gufyrů? Že by od tebe aspoň na čas převzali pár tisíc nejtěžších darebáků? Když neznají přeto, nic by jim neprozradili ani kdyby chtěli. Mezitím buď vyprší části hříšníků trest a oni ti uvolní místa, nebo se Peklo trochu stabilizuje – je přece mladší a od katastrofy na něm uplynulo méně času.“

„Nevím, nevím,“ pochyboval Břěťa. „Nejmenší tresty jsou půl roku, ale takových tu máme jen pár, ti mnoho místa uvolní. Zato velkých grázlů je tu plno – v každé válce velice rychle narůstají počty mrtvých a to nese s sebou nejtěžší tresty. Jenže ty nejtěžší zločince nemohu gufyrům vydat, už by nám je nevrátili. Víš přece, jak trvají na zpopelnění po deseti tisíci letech!“

„Takových tam snad nemáš tolik!“ vzdychl si Standa.

„Tys je nepočítal, že?“ ušklíbl se Břěťa. „Viníků válek je na Zemi tolik, že by se nevešli ani do Prahy. Spočti je, od velitelů vraždících jednotek přes štáby až po politiky – protočí se ti panenky.“

„Tak jim zkus nabídnout aspoň ty menší grázlíky!“ slevil Standa.

„Zkusím to – ale nevím, nevím...“

„Gufyrů se neboj, ti jsou spravedliví!“

„Zkusím to,“ opakoval Břét'a.

=*=

Gufyrové se množství hříšníků nejprve podívovali, ale přebírali je ochotně. Uznali, že Peklo je mladší a nebude ještě pár tisíciletí rovnocenné nejstaršímu Adu. Zřejmě si přečetli vzpomínky všech, koho jim Břét'a Kovář předal, protože se brzy v poměrech na Zemi vyznali skoro stejně jako Standova parta i Břét'a a jeho dozorci, kteří Standovi občas vypomáhali.

„Není jich na vás příliš mnoho?“ ptali se občas Břét'i s očividnou snahou vypomoci.

„Zvládneme je,“ ujišťoval je Břét'a.

„Tušili jsme, že to na Zemi nebude v pořádku, ale ne že to bude takový svinčík,“ přiznávali gufyrové. „Co tady Sandišůti vyváděli, to se nikde v našich vesmírech nedělo. A přitom nám zničili tolik světů! Tvrdili, že jsou tak zkažené, že se nedají napravit – ale co sami vyváděli na Zemi, to se s tím vůbec nedalo srovnávat!“

„Přitom jsme je dlouho považovali za dobrodince,“ vzdychl si Břét'a.

„Občas nám posílali hříšníky,“ připomínali mu gufyrové. „Lichváře, zloděje a podvodníky, často dokonce i soudce, ale nikdy nebylo z jejich vzpomínek zřejmé, jak hluboce je zločin na Zemi prorostlý. Vždycky budili dojem ojedinelých černých ovcí.“

„Nejspíš vám i tyhle hříšníky pečlivě vybírali,“ snažil se to vysvětlit Břét'a. „Posílali vám jen menší ryby, které se na jejich zvrhlém systému jen samy přižívovaly, ale neměly přehled o tom, jak je doopravdy zakořeněný. Sandišůti si zřejmě dávali pozor, aby vám ani náhodou neposlali skutečné kmotry. Tak to přece dělali i na Zemi. Kdykoliv se provalila nějaká korupční aféra a lidé se začali bouřit, odkázali je na oficiální vyšetřovatele. A ti si samozřejmě dávali na čas, obvykle tvrdě semleli pár úředníků, ale skutečné viníky obcházeli uctivým obloukem. Mohli lidem předhodit i ministry, ale oni si dobré loutky schovávali – obvykle

jim po afěře ještě ústy zprofanovaného prezidenta vřele poděkovali – a přesunuli je do nového teplého místečka a k novému plnému korytu.“

„Tak proto tak zuřili, když jsme se vaší pomocí pokusili získat necenzurované hřištníky!“ řekl gufyr. „Divili jsme se, co u nich vyvolalo takovou zuřivost! A oni se báli, že se od nich dozvíme pravý rozsah jejich působení na lidi Země!“

„V tom jste ale podrazili i vy nás,“ vyčetl mu Břet'a. „Vy jste přece v té době dobře věděli, co jsou Sandišůti zač! Kdybyste nás seznámili s pravým stavem věcí, my bychom spořádaně couvli a Sandišůti by neměli nejmenší důvod zničit Dzígvglegtu.“

„Kdybychom vám naznačili pravý stav věcí, Sandišůti by se to dozvěděli a zkázu Dzígvglegtu by ještě více urychlili,“ namítl gufyr. „Bylo třeba, abyste si mysleli, jak jsou Sandišůti dobří. To vás do jisté míry před nimi chránilo. Jakmile jste je trochu prohlédli a postavili se jim na odpor, vyvolali jste nechtěně jejich ničivou reakci...“

„...přítom naprosto neúměrnou a zločinnou,“ doplnil ho rychle Břet'a. „A vy jste pro nás ani prstem nehnuli, ačkoliv jste mohli. Neříkejte, že byste při vašem urychlení nedokázali i na poslední chvíli většinu lidí z Dzígvglegtu zachránit.“

„Kam bychom vás ale dali?“ zeptal se ho gufyr. „Oni by vás brzy objevili a ještě by to odnesl nějaký další, úplně nevinný svět.“

„Prostě jste jim, jako vždycky, ustoupili,“ shrnul to Břet'a. „A nás jste jim předhodili, aby si na nás vybili vztek.“

„Neměli jsme jinou možnost,“ přiznal gufyr. „Dělali si všude, co chtěli. Kdybychom měli již od začátku přístup k jejich světům, bylo by to určitě jiné.“

„Byli byste je zničili hned po jejich zničení Adu?“

„Nejspíš ne,“ nesouhlasil gufyr. „Hned od počátku si na nás netroufali. Jakmile zjistili, že nás mají v hrsti, začali být drzejší a drzejší.“

„Dobře – ale jedno jsme nepochopili,“ pokusil se Břét'a obrátit směr hovoru. „Proč se vlastně Sandišůti chovali, jak se chovali? Proč zotročovali lidi, proč se stavěli i proti vám? Vždyť měli od vás lizidy a díky nim všeho dost!“

„To zatím nevíme ani my,“ odpověděl gufyr nerozhodně. „Ale taky nás to zajímá.“

„Bylo by dobré, kdybyste se to dozvěděli,“ popíchl je Břét'a. „Už proto, aby se to nemohlo už nikdy zopakovat. Aby v některém světě nevyrostla další civilizace, podobná Sandišůtům.“

„Zjistíme to,“ ujistil ho gufyr.

=*=

Fritz Pilz občas Standu navštěvoval, i když jen virtuálně. Každého na Orizemi zajímalo, jak se věci na Zemi vyvíjejí, ale Fritz Pilz to měl díky přátelství s Standou z první ruky.

V jednom rozhovoru ho ale opravdu překvapil.

„Poslyš, Stando, co kdybychom se na čas vyměnili?“ zeptal se ho znenadání.

„To přece nejde!“ namítl Standa. „Já se nesmím objevit na Orizemi a ty na Zemi.“

„Ale šlo by to,“ nedal se Fritz. „Když teď odletím na Vulnarmho, kde jsme úspěšně uspořádali první setkání Vědoucích, nebo na jiný svět bez lizidů, mohl bys přeskočit na Orizem a já bych pak od tebe převzal Zemi. Nemyslím natrvalo, jen na čas. Ty by sis na Orizemi odpočinul a přišel bys na jiné myšlenky. Slávka teď potřebuje pomoc s Růženkou a tobě by to taky prospělo. Užij si v klidu rodiny a až budeš chtít, vyměníme se zpátky, natrvalo ti Zem sebrat nechci. Já nikde žádné závazky nemám, takže to mám ještě jednodušší. Ostatně si myslím, že bychom si my Vědoucí mohli a měli naše světy občas – a třeba i na pár let – prohodit, bylo by to tak lepší. Vezmi si Břét'u, proč má věčně strážit v Pekle darebáky? Občasná změna může být lepší pro všechny, nejen pro Břét'u.“

„Vybrali jsme si snad světy svobodně, ne?“ namítal Standa.

„Jo, vybrali,“ přikývl Fritz. „Ale co bys měl proti tomu, kdybychom si je stejně svobodně, ale dočasně zapůjčovali? Můžeme si zavést nové pravidlo, že každý máme svůj vybraný domovský svět s přednostním právem, ale změna je život, klidně si je můžeme na čas vyměňovat, ne? Tím by se do jisté míry snížila i naše nevýhoda v nemožnosti cestování. Já si myslím, že by ti pár nerušených let s Slávkou na Orizemi jen prospělo, Slávka by byla taky ráda a spolu byste si užívali Růženky.“

„Když to myslíš takhle, nejsem proti,“ řekl Standa.

=*=

Rada Starších Orizemě návrh na pravidla dočasných výměn světů Vědoucími schválila. Fritz Pilz tvrdil, že to oslabí nevýhodu v omezení cestování Vědoucích a Rada Starších potřebovala, aby byli všichni Vědoucí v pohodě. Jakmile se to mezi nimi rozkřiklo – a to bylo velice rychle – nastalo období vyjednávání a dočasných střídání.

Kupodivu byl největší zájem o Peklo Břeti Kováře. Mohl si vybrat hned z dvaceti světů. Ještě větší podivení vyvolalo, že právě on výměnu odmítl. Zdůvodňoval to tím, že je v současné době do Pekla největší nával hříšníků a nechce to zrovna teď svěřovat nikomu nezaučenému.

Výměna mezi Fritzem Pilzem a Standou Tvrzníkem byla naopak hladká jako žádná jiná. Standa se nejprve přestěhoval na Orizem, kde ho už netrpělivě čekala Slávka. A zatímco se s Standou vítala, Fritz se přestěhoval místo Standy na Belfge, odkud chtěl vyjednávat s gufýry a popohánět je, aby na Zemi nezdržovali víc než bude nezbytně třeba. Sliboval, že na ně bude tvrdší než Standa, otec Mihovič i Rada Starších dohromady. Měl k tomu ale jejich podporu a cítil se k takovému postupu oprávněný.

Zatímco se Fritz nedočkavě chystal k novým úkolům, Standa s Slávkou se mohli konečně setkat v klidném, krásném

prostředí Orizemě. Slávka bydlela s otcem Mihovičem na hradu Jukagyri III – už si to ani neuměla představit jinak. Hrad se hrdě vypínal nad mořem, jako kdyby tu stál odjakživa a Orizemě svým novým obyvatelům předváděla své krásy.

Pravda, občas tu moře bouřilo a hurikány zde byly mnohem častější než v Čechách, ale bouře nepůsobily větší škody. Všechny domy na Orizemi byly poctivé, bytelné stavby na skalách, žádné laciné dřevěné domečky, které vítr rozmetá jako dětské pískové hrady. Hurikány zalévaly některé domy až po střechy a hřbety vln se přelávaly přes cimbuří Jukagyri, ale domy ani skály neustoupily a uvnitř bylo sucho a pohoda. Lidé si museli dávat pozor jen aby je hurikány nezastihly venku, ale ani to nebylo nebezpečné. Stačilo vyvolat racion a člověk v něm byl v pohodě. Nebezpečí by hrozilo jen malým dětem, neschopným se o sebe postarat. Těch tu však nebylo mnoho a rodiče jim věnovali potřebnou péči. Za celou dobu pobytu lidí se na Orizemi nestala žádná nehoda s vážnými následky ani v době, než Fritz Pilz vložil do lizidů službu varování před hurikány, natož teď.

Ani Slávka nebyla v tomto směru výjimkou. Kdykoliv lizidy vydaly varování před blížícím se hurikánem, nevycházela z hradu a na každé vycházce s kočárkem ji provázely buď její nové zdejší přítelkyně Magda a Růža Krčmářovy, nebo aspoň roboti otce Mihoviče.

Slávce ale stačilo ke spokojenosti, že tu měla Standu. Na krátkou epizodu se Sandišůtem i na dobu, kdy se pokusil znechutit jí její životní lásku, vzpomínala jen jako na černou noční můru. Otcí Mihovičovi se naštěstí podařilo sestavit skupinu vědců a lékařů, kteří zjistili, jak zrušit Sandišůtské posthypnotické příkazy. Tyto výzkumy se mohly hodit i u jiných obětí.

Doktor Navrátil se vypravil až k Břět'ovi Kovářovi do Pekla vyhledat lidi trvale ovládané těmito příkazy. Doufal, že se mu podaří odlišit zločiny spáchané pod jejich vlivem od zločinů

z jejich vlastní vůle, snížit některým tresty, případně úplně propustit na svobodu ty, kdo z vlastní vůle žádné lumpárny nespáchali. Podařilo se mu snížit některé tresty až na polovinu – jenže málokdy to bylo pod tisíc let. Největším neštěstím hříšníků bylo, že když si jednou zvykli na beztrestnost, chovali se jako bestie i bez Sandišůtských příkazů. A spousty jiných takové příkazy ani nepotřebovaly, stačilo jim vědomí, že jim zločiny, spáchané **ve vyšším zájmu**, projdou.

„Zkrátit tresty – budiž,“ připustil Břet'a Kovář. „Třeba o tisíc let – nejsem proti, i zbytek jim postačí. Ale co bys dělal, kdybys tu našel někoho, kdo by měl na svědomí pouze a jediné zločiny na příkaz Sandišůtů? Prohlásit ho za nevinného a s uctívou omluvou propustit? Když je jisté, že zabíjel i děti? Ba ne, kdo něco provedl, nějaký trest dostat musí, aby si nemohl myslet, že se zločiny trestat nebudou! Ještě že jsi tady žádného takového nenašel! Každý, komu nějaká lumpárna prošla, páchal další už i sám. Se divím, že ses tím vůbec zaobíral!“

„Viš, když spravedlnost, tak spravedlnost,“ krčil rameny Navrátil. „Aby nám nemohli vyčítat, že jsme to s tresty přehnali.“

„No tak jsme to napravili!“ usmál se kysele Břet'a. „Největší snížení o dva tisíce let – kdyby to nebylo z šestnácti tisíc na čtrnáct, musel by ti ten grázl líbat ruce! Takhle si myslím, že se vděčností zatěžovat nebude. Zajímalo by mě, co bude na Zemi za čtrnáct tisíc let, až ho propustíme.“

„Hlavně aby nebyla z celého světa poušť!“

„To taky doufám,“ přál si vroucně Břet'a.

Totéž si přáli všichni obyvatelé Jukagyri, když tam pak doktor Navrátil vyprávěl, jak dopadl v Pekle se snižováním trestů.

„Nechme už Peklo Peklem,“ ukončil jeho vyprávění otec Mihovič. „Nám lepší zprávu. Víte, co se na tento hrad chystá? Přivítáme tady už brzy vzácnou návštěvu.“

„Kdo se sem chystá?“ zeptala se Slávka. „Někdo známý, nebo jsme ho tu ještě neviděli?“

„Neviděli, ale znáte ji,“ zatvářil se otec Mihovič tajemně. „Mohl bych vás nechat hádat, ale někdo by to mohl uhodnout, tak vám to raději rovnou řeknu.“

„Ale k čemu to tajemno?“ zavrtěl hlavou Standa. „To nemohla přijít rovnou?“

Čeština umožňuje sdělit pouhou koncovkou, zda se jedná o muže nebo ženu, ale ani Standa, ani ostatní nic víc netušili.

„Nemohla přijít,“ ujistil ho otec Mihovič. „Zatím nemůže. Nemůže se na hrad ani nastěhovat, to by nebylo vhodné.“

„Vhodné?“ pozastavil se nad tím i pan Tvrzník.

„No – může se na nás prozatím jen podívat,“ upřesňoval to otec Mihovič. „Víte, při katastrofě v Čechách jsme měli těžké ztráty – a dá se říci, že tam zahynuli naši nejlepší.“

„To víme,“ zamračil se Standa.

„Mezi nimi i Vitold z Hůrky, co si vzal Magdičku,“ pokračoval Mihovič. „Šel zachraňovat do Čech a s většinou našich tam zahynul. Magdička je teď vdova – takže jsem jí nabídl ruku.“

„A proč už není tady?“ zeptala se rychle Slávka. „Měl jsi ji sem vzít hned!“

„Nebyla by proti, však si na mě ještě pamatuje,“ vysvětloval otec Mihovič. „Jenže jako vdova musí držet smutek, to dá rozum. Nedivte se, je z těch starších a nestýkala se s novými Čechy, jako já. Takže mě odkázala, abych se přihlásil za rok, až bude smět odložit šlojír smuteční. Pozvání na Jukagyri přijala, ale jen na krátkou zdvořilostní návštěvu, jinak to nešlo.“

„Tys na ni celá ta staletí čekal?“ podíval se na něho Standa nevěřicně.

„Nečekal,“ zavrtěl hlavou otec Mihovič. „Měla přece Vitolda. Říkal jsem si, že si najdu jinou, ale pořád jsem to odkládal... ale teď, když je volná...“

„...bude mít Jukagyri konečně i hradní paní,“ přikývla Slávka. „Doufám, že bude aspoň taková, jako dosavadní hradní pán... Jen aby nás z Jukagyri rychle nevyprovodila!“

„Magdička je lepší,“ zastal se jí ihned otec Mihovič. „Uvidíte, až se s ní seznámíte! Jukagyri je příliš velký hrad, než aby v něm bydlela jen jedna rodina. Myslím, že se tu všichni shodneme.“

„Mohla přijít hned,“ řekla Slávka. „Aspoň by tady přišla na jiné myšlenky. Takhle se bude rok zbytečně trápit...“

„Jen ji nechte,“ zastal se jí otec Mihovič. „Musí se nejprve vyrovnat s tou ztrátou a nepomůže jí v tom nikdo – ani já ne.“

„Mohla by bydlet vedle nás,“ navrhla paní Tvrzníková. „Tím by neporušila smutek a přitom by se měla lépe než když bude sama.“

„Nechte ji,“ zastal se jí otec Mihovič. „Sama ať se rozhodne. My jí budeme jistě vstřícní, ale nutit ji by nebylo v této chvíli vhodné.“

„Ať se rozhodne sama, až nás navštíví,“ navrhla paní Tvrzníková. „Třeba si dá říct.“

„Uvidíme,“ řekla Slávka.

A sklonila se k Růžence, která se právě probudila a začala v postýlce natahovat.

„Nebreč!“ napomenula ji Slávka. „Přebalíme a nakrmíme, hned se dočkáš!“

=*=

Rada Starších

Přesunem na Orizem se Standa ocitl mimo ohnisko dějů. Orizemě byla stvořená k odpočinku. Nebýt nedávných tragických událostí na Zemi, které bohužel zasáhly i zdejší obyvatele, život by tu plynul pomalu a klidně jako kdysi na Dzígvglegtu. Pravda, řádily tu občas hurikány, ale byly tu také pevně stavěné, bezpečné domy, kde se hurikány projevovaly nanejvýš tlumeným hukotem.

Hjöwilt byl díky upírkům nebezpečnější. Ačkoliv se na něm až dosud nestala žádná tragická nehoda, každý si na ně musel dávat pozor. Vytrvalci, většinou nejstarší lidé na Dzígvglegtu, kteří tam i po objevu Orizemě zůstali, si ale zvykli na upírky i na piraňky. Bylo nebezpečné koupat se v moři? Nevadí – stačilo málo a u lidských sídel se pod neviditelnými bublinami silového pole zamodraly bazény s upravovanou vodou, kam zdejší nepřijemní tvorečkové nepronikli vodou ani vzduchem.

Pozemšťané v současnosti obsadili osmnáct světů. Měli na nich postavené lizidy, ustanovené Vědoucí a na každém aspoň několik osad. Správa Kosmického Průzkumu měla záznamy o tisících dalších prozkoumaných světů. Na polovině z nich byli zjištěni místní inteligentní obyvatelé, takže byly samozřejmě z jakékoliv kolonizace vyloučené, ale dobrých sedm set světů převážně ve druhém vesmíru, kolonizace schopných bylo. Bylo by možné řešit přelidnění Země okamžitě – kdyby lidé Země nebudili pochybnosti o své morální úrovni a nedodržování ani minimálních zásad Sedmera.

Orizemě byla z obyvatelných světů největší. Ačkoliv její povrch tvořily hlavně oceány a měla ještě nižší podíl pevnin než Země, spolkla evakuované Čechy jako malinu a dala by nový domov i stokrát většímu počtu lidí. Sedmero ale bylo naprosto nutnou podmínkou a jak víc než dostatečně prokázal experiment s Ori-Afro-Amerikou, nebylo možné ji prominout nikomu. Hromadný exodus z přelidněné Země se tedy konat nemohl –

nikdo by nezaručil, že se azylanti neprojeví stejně jako Ori-Afro-Američané, jakmile by někde získali většinu.

Češi se naštěstí Orizemi brzy přizpůsobili. Byl tu ostatně už před nimi velký podíl Čechů, takže měli více než dost vzorů. Ke svému štěstí se nesnažili, jako Ori-Afro-Američané, přenášet své zlozvyky všude kam se dostanou a ještě drze vyžadovat, aby se starousedlíci přizpůsobili jim. Měli k nim zdravý respekt, zejména když se během bleskového přesunu z ohrožených Čech přesvědčili o jejich schopnostech. A skutečnost, že i orizemšťané měli ztráty, se také projevila kladně. Je ovšem pravda, že si na Zemi i Češi zvykli na nevázaný život a někteří proto pořádek na Orizemi nesli dost nelibě. Rozvody, na Zemi naprosto běžné, se na Orizemi nejenže nepovolovaly, ale orizemšťané je srovnávali s krádežemi. Obvyklé rozvodové důvody jako *citové odcizení* se tu neuznávaly a nevěra i domácí násilí nebyly důvodem k rozvodu, ale k nepřijemnému, byť krátkému pobytu v Pekle.

Všechny nově příchozí s tím předem seznámili, aby se nikdo nevymlouval na neznalost, jenže kázání na některé věčně nespokojené Čechy neplatilo, takže se brzy přesvědčili na vlastní kůži, že nejde o plané hrozby, které mohou hodit za hlavu.

Samozřejmě i na Orizemi platilo, kde není žalobce, není soudce, jenže místní lidé nebyli proti Zemi tak lhostejní. Častěji si všimli podlitin v obličejích, ani nevěra se nedala tak snadno utajit. Pojem udavač se na Orizemi rovnal pojmu křivopřísežník, jenže na rozdíl od Země zde chápali lhostejnost jako spoluvinu. Oznamit smyšlený zločin byl zločin, ale neoznamit pravý zločin také. Ani pozvání k soudu se nedalo ignorovat – lizidy je neomylně doručovaly na libovolné místo Orizemě i okolních světů a kdo se k soudu nedostavil dobrovolně, toho tam bez zdržování dopravili soudní zřízení.

Orizemské soudy naštěstí nikdy netrvaly dlouho. Nevinné zřízení s omluvou vraceli domů, viníky stejně bezodkladně odnášeli do Pekla, aby si své tresty ihned odpýkali.

Rozdíl proti pozemské justici byl i u drobných, ale opakovaných přečinů. Soudci je napoprvé řešili domluvou, ale při každém opakování trest zvyšovali, což se pochopitelně mnohým nelíbilo. Někteří – zejména se stejnými sklony – zprvu trochu remcali, ale když se nesetkali s pochopením starousedlíků, raději zmlkli.

Orizemská spravedlnost se od pozemské značně lišila, ale i když Sedmero lidi svazovalo více než dosavadní způsob života na Zemi, nikdo se neodvažoval prohlásit ji za horší. Určitě si to mnozí mysleli, ale byla by jim hanba dát to najevo. Případní kritikové proto raději mlčeli, nanejvýš brblali jen v úzkém kruhu stejně smýšlejících.

Mladší, vyrůstající na Dzígvegtu a později na Orizemi, ale považovali Sedmero za nejlepší způsob úpravy vztahů mezi lidmi a jeho porušování za špatnost. Nejen u závažných příkázání, jako je »Nezabiješ«, ale i u těch zdánlivě méně závažných. Projevovalo se to i ve vztahu mezi pohlavími. Na Orizemi se udržely i některé středověké zvyky, například dávání přednosti ženám a projevování úcty vyjadřované květinou, jenže nejen v době tokání a námluv, ale trvale. Manželské páry, které byly spolu již několik staletí, si v oblasti osídlené Čechy často doma i vykaly. Na rozdíl od Země se tady ve vztazích netrpěla přelétavost, na Zemi zcela běžná. Tady nevěru považovali za zločin, podobný krádeži. Když tedy Slávka prohlásila, že Standu nechce ani vidět, novější obyvatelé Orizemě se tomu jen podivili, ale starší ihned věděli, že se stalo něco nepřírozeného. To přece nemůže o svém partnerovi prohlásit nikdo, je-li při smyslech! Na svádění ženatého muže nebo vdané ženy hleděli starousedlíci jako na pokus o krádež. Na Dona Juana a Casanovu hleděli jako na zloděje a rozhodně k nim necítili sympatie. Snubní prstýnek tady znamenal, že jeho nositel či nositelka prostě není k mání a ostatní to museli nutně uznávat.

Nově příchozím obvykle nějakou dobu trvalo, než se stavu veřejného mínění přizpůsobili, ale kdo tady žil od dětství, tomu to už připadalo normální.

Tak to bylo i s Standou a s Slávkou, když se Standa přestěhoval na Orizem. Převzal tu sice funkci Vědoucího, ale na Orizemi to nebyl tak zaměstnaný úřad, jako na Zemi. Hlídat lizidy, které tu nikdo neohrožoval, mu nedalo žádnou práci. Protože uměl číst vzpomínky, občas vypomohl jako soudní svědek, ale na Orizemi to znamenalo jen čtení vzpomínek, rozsudky zásadně nevynášel. Správně to odhadl již Karel Čapek – kdo ví všechno, nemůže přece soudit. Od toho tu byli jiní.

Konečně si mohl užít Slávky i Růženky, ale zbylo mu víc času i na jiné zájmy. Věnoval se v poklidu analýze lizidů – tam bylo tolik zajímavého materiálu, že měl postaráno o zábavu na několik desetiletí, i když se v těchto výzkumech angažovali všichni Vědoucí, nejvíc na světech, kde se stalo nejméně událostí.

Výzkumu lizidů se mohl věnovat kdokoliv, ale Vědoucí byli v tomto směru ve výhodě. Standa hned na začátku zjistil, že lizidy neprozradí každému všechno a hned. Svá tajemství nabízely jen Vědoucím – ostatním lidem sdělovaly některé informace až po vyslovení správného klíčového slova v dotazu. A protože většina lidí klíčová slova neznala, byl pro ně výzkum lizidů obtížný. Ne tak pro Vědoucí. Těm stačilo pojmenovat problém a dozvěděli se vše potřebné, správným klíčovým slovem počínaje. Vědeckého materiálu bylo ale v lizidech tolik, že Vědoucí umožňovali výzkum i dalším nadšencům – stačilo prozradit jim klíčové slovo, aby se dostali přes práh dané problematiky – pak už ji mohli zkoumat sami, dokud nenarazili na další práh, chráněný dalším klíčovým slovem.

Standa občas přirovnal vědu v lizidech k proslulému palácovému Labyrintu v Knóssu, kde měl být podle pověstí zavřený Mínótaurus. Ten také jako většina paláců sestával z více místností, mezi sebou různě propojených a pospojovaných

chodbami. V takovém paláci se skutečně dalo zabloudit a k nalezení východu byla nutná nit bájně Ariadné. V labyrintu vědy v lizidech však nebyla žádná nit, pomáhající zbloudilým. Na druhou stranu si poutníci mohli své objevy sdělovat a pomáhat si.

Standovi se brzy podařilo několik skutečně zajímavých vylepšení dosavadních funkcí lizidů. A to bylo co říci – vždyť tvůrci vyvíjeli lizidy statisíce let a zdálo se, že se na nich už nic vylepšit nedá! Standovi se ale některé funkce zdály nepohodlné a nešikovné – a troufl si na drobné úpravy.

Například noční let racionů – byl sice bezpečný, ale let naslepo nebyl příjemný, jako ve dne. Člověk se přece jen potmě necítí tak jistý, jako když vidí, do čeho letí.

Rationy létaly i v noci bezpečně, lizidy měly přehled o jejich dráze a ani potmě jim nedovolily narazit do překážek. A stačilo málo – promítnout obraz okolí v podobě modře svítícího obrazu před letce – a hned byl i noční let příjemnější! Pravda, na tohle vylepšení gufyrové ve světech bez noční tmy ani přijít nemohli, ale na Zemi i na Orizemi bylo velice vítané.

Standa se tak zabral do zkoumání lizidů, že další události na Zemi sledoval jen okrajově, téměř jako nezúčastněný divák.

Jednání na Zemi převzal nový zástupce Země Fritz Pilz. Ale neměl to jednoduché, ačkoliv byl ráznější než Standa. Zaměřil se od počátku na nejbližší sousedy Čech – na Němce. Byli mu jazykově i mentálně bližší než Slované, o Maďarech nemluvě.

Němcům se ale v posledních desetiletích dařilo ze všech národů Evropy nejlépe, takže se jim do změn zaběhaného života příliš nechtělo.

„Člověče, čím to, že jsou v Německu ke stěhování na Orizem nejochotnější Češi?“ postěžoval si Standovi, když se opět setkali – ovšemže jen obrazem. „Moji hoši se vypravili do všech větších měst v Bavorsku i v Prusku, ale nikde je nadšeně nepřivítali. Všichni jsou spokojení, všem se daří skvěle, mají

rodiny... jediní, kdo by nechali všeho a odstěhovali se na Orizem, je těch pár emigrantů z Čech. Zejména když se dověděli, že na Orizemi žije většina Čechů, zachráněných před zkázou. Někteří už své příbuzné v Čechách oplakali a rádi by se s nimi zase setkali.“

„To bude nějaký omyl,“ pochyboval Standa. „Vždyť právě ti z Čech předtím utíkali, protože se jim v Čechách nelíbilo. Proč by se teď najednou vraceli?“

„Může to souviset s tím, že se na ně všichni v Evropě dívají skrz prsty,“ zkusil to Fritz nějak vysvětlit. „To víš – propaganda v Evropě jede na plné obrátky a novináři líčí Čechy jako zloduchy, co zavinili historicky největší katastrofu od Hitlera.“

„To mají ještě tu drzost svádět vinu na oběti, místo aby ukázali na pravé viníky?“ rozohnil se Standa. „Novináři snad mají být hlídačimi psy demokracie, ne?“

„Na to zapomeň!“ ušklíbl se Fritz. „Úloha novinářů byla odjakživa přenášet na prostý lid vůli vládců. S výjimkou hrstky skutečně nezávislých, kteří to neměli nikde a za všech režimů snadné.“

„Měl jsi své maniky posílat raději na venkov,“ navrhl mu Standa. „I v Čechách byli venkované vstřícnější. A zůstalo jich tam méně než ve městech. Nejen protože jich žilo na venkově málo, ale i na procenta. Ve městech byl větší podíl odpůrců, kteří pak měli smůlu.“

„Chceš tím říci, že máte na Orizemi jen samé přívržence Sedmera?“

„No – někteří by ještě remcali,“ připustil Standa. „Jenže události je přesvědčily, že jim bude na Orizemi lépe než těm, kdo zůstali v Čechách.“

„Na remcaly si dej pozor,“ varoval ho Fritz. „Už jsme tam jednu bandu měli.“

„No – však dopadla, jak dopadla,“ vzdychl si Standa. „Dodnes nám to gufyrové vyčítají.“

„To je snad naše věc,“ odvětil Fritz.

„Když myslíš...“ pokrčil rameny Standa. „Mě na tom blaží, že jsou dnes v Orizemi samí slušní. Nebo to tak aspoň vypadá. Na druhou stranu se bojím, že ne všichni remcalové pochopili, že nemají pravdu. Někteří to vzdali a zmlkli jen prozatím, když pochopili, že jdou proti všem. Ty první bych bral, ale ti druzí se mohou při první příležitosti k remcání vrátit. A nechci vidět, aby ty slušnější časem přehlasovali, jak nám tím hrozili Ori-Afro-Američané.“

„To už snad nehrozí,“ utěšoval ho Fritz. „Funkce Vědouceho naštěstí není volená, takže nějaké hlasování nepřichází v úvahu. A co se týče Rady Starších – možná bychom měli do pravidel vložit podmínku, aby každému uchazeči bylo aspoň dvě stě let a mohl se vykázat něčím prospěšným pro všechny. Nechceš teď, když máš víc volného času, sestavit něco jako ústavu Orizemě?“

„To tedy nechci,“ oťrásl se Standa. „Mě politikaření nebaví. Když už mám chvilku času, věnuji se radši drobnému vylepšování lizidů.“

„Tak to předhod' otcí Mihovičovi,“ navrhl mu bezelstně Fritz. „Vysvětlí mu to jako nezbytnou předběžnou akci proti případným dalším Ori-Afro-Američanům. Ať se tím nezabývá sám, ale najde si na to partu, která určitě vymyslí něco pořádného.“

„Vždyť na Orizemi žádné Ori-Afro-Američany nemáme!“ namítl Standa.

„Neříkej!“ usmál se Fritz. „Že by v Čechách nebyli žádní vyžírkové?“

„Jistěže v Čechách byli,“ přikývl Standa. „Bylo jich tam plno, jenže naši odpůrci jim vysvětlili, že na Orizemi nedostanou ani korunu. Tím je přetáhli do svého tábora. Když jsme pak lidi varovali, aby utekli na Orizem, jinak je v Čechách čeká smrt, neuvěřili nám a zamykali se před námi. Neměli jsme čas odvázet

je proti jejich vůli, nestihli jsme odvézt ani všechny, kdo nám věřili.“

„A co bys dělal, kdyby nakonec k tomu bombardování nedošlo?“ nadhodil Fritz. „Kdyby se Absolonová zmýlila, nebo kdyby to na poslední chvíli odvolali. Co bys dělal, kdyby v Čechách po tom všem zůstali jen naši odpůrci?“

„O tom jsem zatím neuvažoval,“ pokrčil rameny Standa. „Ale řeknu ti, co bych pak čekal. Naši odpůrci by zůstali v Čechách sami, pravda. Jenže těch, kdo šli s námi, byla taková většina a byli to ti slušnější a pracovitější, že by těm zbylým nastaly krušné časy. Kdo by na ně dělal, kdyby pracanti odešli do Orizemě? Jistě, mohli by zabavit zanechaný majetek i peníze, nějakou dobu by si vystačili žít z podstaty, i potraviny by mohli zpočátku dovážet, jenže brzy by neměli za co. České peníze by se změnily v bezcenné papírky, mohli by si vyplácet statisícové platy, nic by si za ně nekoupili. Bez vývozu by zahraniční měnu nezískali, vyvážet by neměli co a těch pár turistů by je nezachránilo.“

„Takže předpokládáš tak jako tak krach České republiky,“ usmál se spokojeně Fritz.

„Tak nějak,“ souhlasil Standa.

„Asi by to tak dopadlo,“ uznal Fritz. „V Německu to bude horší. Němci byli a jsou mnohem spokojenější než remcalové Češi. Ty do Orizemě jen tak nedostanu.“

„Nevím,“ pokrčil rameny Standa. „Němcům patřila většina podniků v Čechách. Naši papaláši jim je kdysi levně prodali a chlácholili lidi, že je úplně jedno, komu podniky patří, hlavně že budou mít lidé práci. Práce tedy byla, jenže za žebrácké mzdy, mnohem nižší než u Němců. I jejich zisky naši ekonomové okecávali – boháči budou své peníze utrácet a bohatství od nich bude »prokapávat« až dolů k obyčejným lidem, takže se nakonec budou mít dobře všichni. Jenže v Čechách to neplatí. Němci vyvezou zisky do Německa, kde to »prokapávání bohatství«

funguje – jenže pro Němce. Ti se potom mají lépe než by odpovídalo jejich vlastnímu hospodaření – i když je asi pravda, že měli i tak lepší hospodářství než naše neustále rozkrádané české.“

„A ty si myslíš, že se to odchodem Čechů změní?“

„Očekávám, že ano,“ přitakal Standa. „Jistě ne hned, ale časem se to projeví. Němci u nás přišli nejen o továrny, ale i o levné a přitom kvalifikované dělníky. Mohou si teď postavit továrny jinde, v Polsku nebo na Slovensku, ale doprava jim to prodraží, kvalita poklesne a to by se mělo projevit na životní úrovni v Německu. Pak by mohli být i Němci k Orizemi vstřícnější.“

„Možné to je,“ připustil Fritz. „Nás to ale hodně zdrží.“

„Víš, Fritz, neměl by ses raději zaměřit na Slovanů?“ navrhl mu bezelstně Standa. „Těm se vede jistě hůř než bohatým Němcům a spíš je k nám zlákáš.“

Fritz Pilz se na kamaráda v obraze podíval lišácky.

„No, víš... původně jsem měl v úmyslu trochu vyrovnat počty na Orizemi,“ přiznal. „Slovanů tam máš víc než dost, Francouzů méně a Němců nejméně.“

„Nejméně tady mám anglicky mluvících – a navíc jsou všichni černí,“ zavrčel Standa. „Naštěstí jsou to ze všech Ori-Afro-Američanů ti nejslušnější – a skoro bych řekl, že jediní slušní, kteří se sem dostali. Anglicky mluvící bílé tu prostě nemáme, ale taky tu nemáme ani jednoho Číňana, Inda, o Arabech nemluvě... prostě jsou na Orizemi jen lidé z původního pásu napříč Evropou plus pár nevinných z amerických věznic. Dobře, ale co s tím? Všechny slušné lidi na Orizem po jednom asi nedostaneš a dát schopnost přéta všem bez rozdílu bych ani neradil, nedopadlo by to dobře. Jedna banda Ori-Afro-Američanů nám snad stačila, o bandy ostatních fanatiků nestojíme. Zaměř se na ty nejslušnější, které dokážeš přemluvit, ať nás tady aspoň trochu přibývá.“

„Když já vám Slovanům bez telepatie nerozumím,“ přiznal. „Ty ji ovládáš, ale Poláci, Rusové a další ne... s nimi je pak těžká řeč!“

„Oni ti rozumět budou,“ ujistil ho Standa. „Ty jim třeba ne, ale jistě brzy rozeznáš aspoň jejich odpovědi »Ano« a »Ne«. S tím se dá ledacos podniknout. Nebo si vezmi pár dobrovolníků, kteří ty jazyky ovládají – na Orizemi jich najdeš dost.“

„Dobře, zkusím to,“ přikývl Fritz.

=*=-

Standa se vypravil za otcem Mihovičem s myšlenkou sepsání ústavy Orizemě, přišel ale pozdě, Fritz Pilz už o ní s otcem Mihovičem mluvil a byl zřejmě hodně přesvědčivý, neboť otec Mihovič se ji právě chystal předložit Radě Starších.

Zasedání se mělo konat tradičně na hradu Jukagyri a otec Mihovič na ně Standu ihned pozval. Standa byl pro Radu Starších příliš mladý, ale Fritz Pilz si jako Vědoucí získal pro funkci Vědoucího privilegium volného přístupu na jejich zasedání a to se teď Standovi hodilo.

Otec Mihovič přednesl námět vytvoření Ústavy Orizemě a případně i dalších světů osídlených pozemšťany a očekával, co na to řeknou ostatní.

„Nač ústavu?“ rozčiloval se Jíra Roboch ze Slaného. „Tisíce let to na Dzígvgeltu šlo bez ní, co jste si to zase vzpomněli?“

„Tisíce let sem k nám Sandišůti nepustili nikoho, kdo by Sedmero nepřijal,“ vysvětloval otec Mihovič. „A posílali nám je po jednotlivcích, nanejvýš po osamělých rodinách, aby se každý nově příchozí snadno přizpůsobil dřívějším. Jak víme, nedělali to proto, aby na Dzígvgeltu vládl pořádek, ale aby měli gufyrové dojem, že je všechno v pořádku na Zemi. Výsledkem bylo, že na Dzígvgelt přicházeli jen lidé slušní. Darebáky, vyžírky a mordýře gufyrové v Adu převychovali. My jsme ale na Orizem přijali spoustu lidí bez přísného výběru, což s sebou nese nebezpečí, že

k nám na Orizem přišli ti horší. Nemohli jste přece přehlédnout, jak příšerný puč tu chtěli udělat Ori-Afro-Američané, kteří přišli rovnou z věznic. Víme, že tam zavřeli i nevinné, ale po nějaké době věznění i nevinné od darebáků těžko odlišíte. Americké vězení zřejmě na rozdíl od Adu odsouzené kazí. Místo aby vězně vychovávalo, nadělá lumpy i z nevinných. My jsme teď přijali na Orizem spoustu lidí bez jakéhokoliv výběru a zkrátka už nemůžeme vyloučit, že darebáci nejsou i tady. Bude třeba se proti nim zabezpečit. Tomu by mohla napomoci ústava, neboli základní pravidla.“

„Máme Sedmero!“ namítl zachmuřeně Jirka Kališník. „To má být hlavní hledisko a nejlepší by bylo, kdyby bylo jediné!“

„Sedmero musí být nade vším,“ přikývl otec Mihovič. „Ale potřebujeme i další pravidla. Aby nás nikdo nemohl zaskočit jako banda Ori-Afro-Američanů, když si vzpomněli, že nám na Orizemi zavedou svoji zpackanou demokracii.“

„Demokracii...“ vzdychl si bývalý kněz Jíra Roboch. „Slovo demokracie je přece složenina slov »vláda« a »lidu«... na tom by nemělo být nic špatného...“

„Proto říkám zpackanou,“ doplnil otec Mihovič. „Demokracie, tak jak je na Zemi v současné době zavedená, je všechno jiné, jen ne vláda lidu. Jediné, co mohou lidé jakž takž ovlivnit, je volba zastupitelů, kteří pak vládnu za ně. Jenže už nemají možnost proti jejich vládě protestovat, když je oklamou a vládnu úplně jinak než před volbami slibovali. A jak jsme zjistili, dělají to tak všichni, bez výjimky. Dnešním pozemským demokraciím je skutečná vláda lidu na hony vzdálená!“

„Tak proč to tady chceš zavádět?“ zeptal se ho zachmuřeně vousatý Bořek Slavata.

„Protože tu tenhle paskvil nechceme!“ opáčil otec Mihovič. „Musíme sestavit taková pravidla, aby se tady podobná hrůza nikdy zavést nedala!“

„Máme na Orizemi několik novodobých právníků,“ navrhl Radomír Lipnický, jeden z mnoha neznámých českých obroditelů. „Neměli bychom je k tomu pozvat? Třeba by to vymysleli lépe!“

„Chraň tě ruka Páně!“ pokřičoval se Jirka Kališník. „Hodně jsem se o tu sebranku zajímal, ale co jsem se dozvěděl od posledních přírůstků na Dzígvegtu, to tedy stálo za to! To je jako kdybys navrhl hlídat děti usvědčenému pedofilnímu vrahovi! V současné době je nejvíc právníků v Pekle, kam beztak patřili. Na Orizemi je jich jen pár a to ještě omylem. Naše štěstí je, že tu nejsou peníze, ty jsou pro ně vždycky na prvním místě! To je jediný důvod, proč se na Orizemi dosud neprojeví a doufám, že se už ani neprojeví! Kdyby bylo po mém, všechny bych povinně přeškolil na něco užitečného – třeba na zahradníky! Musíme to vymyslet sami a právníky od toho držet co nejdál! Jen by to podle svého zvyku zamotali, aby se v tom nikdo jiný než oni nevyznal.“

„Nejsi k nim trochu nespravedlivý?“ ošíval se Lipnický.

„Říká se, že na Zemi připadá na jednoho opravdu poctivého a čestného právníka sto bílých vran,“ trval na svém Jirka Kališník. „A jedna bílá vrána připadá na nejméně na deset tisíc černých.“

„To je opravdu hrozně odsuzuješ,“ namítal Radomír Lipnický. „Setkal ses vůbec s nějakým? Vždyť za tvých časů na Zemi ani nebyli!“

„Za nás byla Inkvizice a panští pochopové, ti byli ještě horší,“ přidal Jíra Roboch.

„Zeptej se třeba Standy, kolik právníků se vrhlo na rodinu Tvrzníků!“ pokynul Jirka Kališník hlavou k Standovi. „Začal to soudce, obírající lidi o majetky, prováděl to exekutor, pomáhali jim navíc přísedící u podvodných soudů – a všichni to byli studovaní právníci.“

„Jo – začínalo to podvody u přijímacích zkoušek na Právnické fakultě v Praze,“ doplnil jeho obžalobu Standa.

„Pokračovalo to podvody při získávání diplomů v Plzni – tam se dal koupit titul bez zkoušek a desítky nejdrzejších podvodníků toho využily! A když se to provalilo, myslíte, že jim ty podvodně získané diplomy odebrali? Kdepak – to by přece bylo »porušování jejich práv«!“

„Nebyli snad všichni právníci podvodní, ne?“ namítal Lipnický.

„Právník jako právník!“ smetl je na jednu hromadu i Standa. „Podvody páchali jedni jako druzí. Pan Thorovský prý vystudoval řádně v Praze – a přitom to byl darebák k pohledání! Sandišůti mi ho dovolili odnést a předali ho gufyrům, jinak by škodil dál!“

„To zřejmě ukazuje na strašnou bídu právníků v Čechách,“ připustil Lipnický. „A co se raději poohlédnout jinde ve světě? Nemůže to tam být lepší?“

„Není!“ přitvrdil Standa. „Řádně studovaní právníci vymysleli nedávno v sousedním Německu Norimberské zákony, dodnes uváděné jako vzor nespravedlnosti. Ruské soudy zase prosluly tábory smrti, kde se po milionech nespravedlivě vraždilo jako na běžícím pásu. Ani dneska to není lepší. Takzvaný Mezinárodní soud v Haagu soudí válečné zločiny, jak se soudcům zlíbí – jedny zločince stíhá přísně, jiné blahovolně pouští na svobodu a spřátelené vojáky si netroufne obžalovat ani když páchají válečné zločiny. A ti pod dojmem nedotknutelnosti páchají další zřůdnosti. Nedivte se, že na Čechy použili atomové zbraně – soud v Haagu by určitě shledal, že se vlastně ničeho protiprávního nedopustili a že je to tak v pořádku.“

„Jestli tam sedí výkvět evropských právníků, je to na pováženou,“ přidal se Jirka Kališník. „Takoví sudí patří do Pekla! Dokonce by tam měl být mezi prvními!“

„Dojde na ně,“ mávl rukou otec Mihovič. „Ale bude to pořádná fuška.“

„Fritz se do toho pustil s obrovským nasazením,“ řekl Standa. „Zorganizoval si komanda podle vzoru římských legií a vypustil je od Čech souběžně na všechny strany. Pravda, posílá zatím víc lidí do Pekla než nám na Orizem, ale nic nebere na lehkou váhu a čistí okolní země od darebáků tak důkladně, jak to jde. Způsobil tam pořádný zmatek zejména v soudech, obsazených dosud darebáky. Ti se z toho jen tak nevzpamatují!“

„Slyšel jsem ale, že se mu spolu s okolními státy zhroutila i celá Evropská Unie,“ vzdychl si otec Mihovič. „Na mnoha místech z toho vznikla pořádná anarchie, lidé rabovali obchody...“

„Jo – rabovali,“ přikývl Standa. „Jenže s kořistí nedošli ani domů a než se rozkoukali, zjistili, že si je v Pekle přebírají dozorcí Břetěi Kováře. A když ostatní viděli, jak je Fritzovi hoši odnášejí, zapadli domů a neodvážili se vystrčit ani nos. Anarchie netrvala dlouho, v hlavních městech vládne klid a pořádek.“

„Byl jsem se tam podívat,“ přidal se Jíra Roboch. „Fritz to vzal hopem. V pohraničních vsích i městech se pod dohledem jeho hochů ustavily nové nezávislé samosprávy, začaly zvelebovat co se dalo – a lidé se přidávali, když viděli, že to jde i bez peněz.“

„Taky jsem tam byl,“ přiznal Radomír Lipnický. „Všude se ale našli nespokojení remcalové, většinou z místní smetánky, kteří rychle a docela správně pochopili, že je ostatní přestanou hodnotit podle bankovního konta a pokoušeli se to sabotovat.“

„Pokoušeli, ale bez znatelného úspěchu,“ ušklíbl se Jíra Roboch. „Jakmile se to rozjelo, nikdo to nezastaví. Fritzovi hoši vyčistili všechna velitelství armád Evropy a Ameriky, aby se nemuseli bát podrazu z jejich strany. Rusové přestali zbrojit a i Čína má jiné starosti než šilhat po sousedech.“

„Takže se to na Zemi pohybuje v dobrém směru,“ shrnul to otec Mihovič.

„Dejme tomu – ale co teď budeme dělat my?“ vzdychl si Jirka Kališník.

„Musíme se připravit na příchod milionů lidí ze Země,“ řekl Standa. „I kdyby všichni darebáci skončili v Pekle, zbude tam obrovské množství normálních nevinných.“

„Jenže ti by mohli klidně zůstat doma,“ nadhodil otec Mihovič. „Bez darebáků a s lizidy bude na Zemi snesitelně, mohou tam klidně všichni zůstat a nemusí se trmácet po dalších vesmírech.“

„Jenže ono to asi tak idylické nebude,“ vzdychl si Standa. „Zapomínáš na prodloužení lidského věku. Až lidé přestanou umírat, začne být na Zemi velice rychle těsno.“

„Ale vždyť lizidy nezajišťují život věčný,“ namítl otec Mihovič. „Každý jednou zemřeme!“

„Jenže až po kolika tisících letech!“ pokračoval Standa. „Normálně se na Zemi mačkají vedle sebe tři nejbližší generace, málokdy čtvrtá. A teď si představ, že bys měl na Zemi pár tisíc potomků! Do jedné chalupy byste se rozhodně nevešli, potřebovali byste k bydlení slušně velké město, jenže to by potřebovali všichni. Až se prodlouží život všem, lidi se na Zem prostě nevejdou.“

„Musíme s tím něco udělat,“ uznal otec Mihovič. „Na Zemi se lidé množí jako kobylinky, já se ještě pamatuji na rodiny s deseti dětmi, takhle by to opravdu nešlo.“

„No, dřív to vyrovnávala beznoska – tedy smrtka,“ podotkl Jirka Kališník. „Znal jsem rodiny s dvanácti dětmi, kde vyrostly jen dvě – tři, ostatní pomřely ještě mladé. Stačila neúroda, nebo když jim páni pobrali všechno a nenechali nic – a pak celé rodiny kapaly jako mouchy! Tloustli vždycky jen páni, mniši a podobná cháska – mniši naštěstí žádné děti neměli, přinejmenším je nepřiznávali, ale pánů bylo vždycky víc než dost!“

„Musíme na Orizemi zavést lepší pravidla než na Zemi, smrtka to za nás nevyřeší,“ souhlasil otec Mihovič.

„Horší je, že Sedmero nic neříká o problému přelidnění,“ vzdychl si Jirka Kališník.

„Sedmero nemůže řešit všechno!“ navázal na něho otec Mihovič. „Sedmero bylo zaměřené na základní mezilidské vztahy a tam je nezastupitelné. Jenže budeme určitě potřebovat i další pravidla nad rámec Sedmera. Myslím, že bychom je měli rozdělit podle témat a pořádně je probrat, abychom je nemuseli každou chvíli opravovat.“

„No – máme tedy co dělat,“ vzdychl si otec Mihovič...

„Tak začněte!“ vybídl je Standa.

=*=

První verzi nové ústavy předložila Rada Starších k připomínce lidem Orizemě již desátého dne po rozhodnutí. Výzva obsahovala prosbu, aby připomínali důležité body, ne drobnosti. Přesto se objevilo množství připomínek právě ke zdánlivým drobnostem. Naštěstí bylo ke každé připojené jméno autora a Standa si povšiml, že většina připomínek pochází – od bývalých právníků.

Upozornil na to otce Mihoviče a Rada Starších se na ně zaměřila podrobně.

Právníci se zkrátka nezapřeli a začali si již do ústavy Orizemě připravovat kličky, které by jim později umožnily lavírovat. Byly to samé výjimky a dvojznačnosti, ke všemu umožňující porušovat hned dvě příkázání Sedmera – »Cti rodinu« a »Nepokradeš«. Každý právník podal víc připomínek, ale některé se jevily jako opsané jeden od druhého. Bylo znát, že je autoři mezi sebou porovnávali, ale místo aby podali jednu společnou, podával je každý sám. Zřejmě se domnívali, že čím víc jich bude, tím spíš projdou.

Rada Starších se ale zaměřila na konflikty připomínek se Sedmerem a na tom základě většinu odmítla. Právníci tentokrát neuspěli ani s návrhy změn ve složení Rady Starších. Původní návrh požadoval pro členství jistý minimální věk a uznávanost

v některém vědeckém oboru. Právníci se chytře snažili nahradit požadavek na věk požadavkem na diplom z některé »uznávané univerzity«. Tím by z Rady Starších vyškrtli nejen současné členy, ale prakticky všechny obyvatele Orizemě. Na Orizemi žádná univerzita nebyla, natož aby byla uznávaná. Diplomy z uznávaných pozemských univerzit mohli mít jen nově příchozí a o to jim zřejmě šlo. Přitom nikdo z nich neměl ani ponětí o vědách Orizemě. Každý, kdo dnes v orizemské vědě něco znamenal, se s ní seznámil buď ještě na Dzígvglegtu, nebo tady, jenže ne studiem na neexistující »uznávané univerzitě«, nýbrž z lizidů pod vedením někoho zkušenějšího. Uznávaný byl pak ten, kdo ke zdejším vědám něčím přispěl. To se ale nedalo vykázat papírově, jako na Zemi. Nebyly zde diplomové práce, odtržené od skutečnosti a navíc z větší části s drobnými změnami opsané od dřívějších, jak se běžně děje na Zemi. Hodnotila se jen prokazatelná zlepšení služeb lizidů, nebo autorství prověřených vědeckých objevů. Všechno uschovávaly lizidy, staraly se i o archivaci a rozšiřování do všech vesmírů.

Uznávali zde Standu, autora několika významných a všeobecně přijatých změn, ačkoliv byl i na pozemské poměry příliš mladý, než aby vystudoval jakoukoliv pozemskou univerzitu. Orizemšťané naopak neuznávali pozemské vzdělání, pokud nemělo uplatnění do života Orizemě, a už vůbec ne vzdělání humanitní. Papírové diplomy zde měly cenu zajímavé ozdoby na stěnu obývacího pokoje, nic víc. Zejména to postihlo majitele diplomů vydaných Právnickou fakultou v Plzni, jejíž věhlas pronikl i na Orizem. Měly zde cenu umělecky ztvárněného papíru, nejcennější a nejvýše hodnocené byly ozdobené podpisy pánů profesorů Kindla a Zachariáše.

Ovšem jen jako kuriozita.

=*=

Útlum

Vztah Orizemě s původní Zemí se nečekaně zkomplikoval.

Za Břetislavem Kovářem, Vědoucím Pekla, přišla nečekaná návštěva. Přišel za ním vyslanec gufyrů se zcela nečekanými požadavky. Gufyrové žádali, aby lidé na minimum omezili odnášení lidí ze Země na Orizem.

„Máte snad k tomu nějaký vážný důvod?“ zeptal se ho Břetř'a zdvořile, ale ne zrovna nadšeně.

„Dostali jsme od vás k potrestání kromě Sandišůtů i nějaké lidi z jejich blízkosti,“ vysvětloval mu tedy ochotně gufyr. „Ukázalo se, že Sandišůtští vyvolenci si na Zemi vytvářeli vlastní tajné sítě. Vyžádali jsme si u současného Vědoucího Země Fritze Pilze navazující články těchto sítí, ale sdělil nám, že některé mezitím přestěhoval na Orizem. Máte je tedy tam a nemůžete si být jistí, zda nejsou zpracováni pomocí latentních posthypnotických příkazů. U těch nikdy nevíte, kdy a jak se projeví, ale nejspíš jste si tam nekontrolovaně nasadili spoustu potenciálních sabotérů.“

„Díky za informaci, dáme si na ně pozor,“ přikývl trochu Břetř'a.

Od gufyra to ale vypadalo spíš jako snaha pomoci než jako vynadání a to by měli ocenit.

„Neviděli bychom rádi, kdyby vyvolenci Sandišůtů ovládli i vaši Orizem,“ kývl hlavou gufyr. „Dám vám aspoň schema, kam vedou přerušené vazby, které už jsme zjistili. Ve vlastním zájmu jej doručte Radě Starších na Orizem. Ať je prověří, než se proti vám postaví! Zjistili jsme, že vyvolenci Sandišůtů jsou geneticky upravovaní. Všichni jsou inteligentnější a schopnější než průměr vašeho druhu a tím budou nebezpečnější.“

„Díky za varování, ale co s nimi máme podle vás dělat? Na Orizemi se ničím neprovinili, důvod k jejich trestání nemáme.“

„Asi by bylo nejlépe, kdybyste je vrátili na Zem,“ navrhl gufyr. „Souhlasím, že zatím nemáte nejmenší důvod trestat je, ale ten důvod získáte za cenu nespravedlnosti pro jejich oběti.“

„Co nám tedy navrhuje?“

„Jak říkám, dáme vám seznam vyvolenců Sandišůtů, ke kterým vedou přerušené vazby. Měli byste si je ve vlastním zájmu prověřit a případně je oddělit od ostatních – nejlépe odeslat je na Zem. Když se tam vrátí zpátky do sítě vyvolenců, půjdou i s ní lépe odhalovat.“

„O tom by se dalo uvažovat,“ přijal to z pozice zodpovědného Vědoucího.

„Proberte to ve vaší Radě Starších, ale nenechte se od nich zaskočit!“ nabádal ho ještě gufyr.

„Nenecháme,“ dostal stručný slib.

=*=-

Břet'a poslal k Radě Starších posla a seznámil ji s obsahem návštěvy gufyra. Starší se rozhodli brát varování tak vážně, jak si to zaslouží.

Znamenalo by to prověřit vzpomínky několika set lidí, kteří se dosud ničeho nedopustili. Byl by to první případ a Radě Starších se to pochopitelně nelíbilo, ale když už se rozhodli vzít gufyrovo varování vážně, nezbylo jim než do toho citrónu odhodlaně kousnout.

Ještě že mohli začít u označených, kteří byli podle gufyrů na Zemi členy jakýchsi tajných sítí. Dostali se na Orizem při evakuaci ohrožených Čech, kdy orizemšťané v časové tísní nehleděli na úmysly nově přichozích. Ukázalo se, že většina členů tajné sítě Vyvolených se proti orizemšťanům postavila, nevěřila jim a v době ohrožení zůstala v Čechách, kde je smetl atomový oheň, jenže pár desítek jmen objevili mezi zachráněnými na Orizemi. Ačkoliv na Zemi s orizemšťany nesouhlasili, uměli si ze znalosti ostatních Vyvolených takové nebezpečí představit a na poslední chvíli přece jen využili

nabídky na záchranu před zkázou. Když se pak ukázalo, jak to s Čechami skutečně dopadlo, zalezli jako hlemýždi do svých ulit a snažili se nenápadně splynout s ostatními.

Jenže přirozenost nedokáže nikdo skrývat věčně a vyvolenci Sandišůtů se začali projevovat. Poprvé již připomínkami k nově vznikající orizemské ústavě, kam se pokusili propašovat právnické kličky, výjimky a dvojznačnosti, které by umožňovaly beztrestné porušování základních příkázání Sedmera. Bylo zřejmé, že je mezi sebou porovnávali, takže se na Orizemi už stačili zkontaktovat, ale podávali je úmyslně každý zvlášť, jakoby jeden o druhém neměli ani tušení.

Naštěstí se Rada Starších na konflikty připomínek se Sedmerem zaměřila a na tom základě je rychle odmítla. Vyvolenci neuspěli – a uraženě se stáhli. Byli však na Orizemi a to nebylo dobré.

Rada Starších se nakonec rozhodla pro menší lest.

Začala si je jednotlivě povolávat do hradu Jukagyri, kde jim Starší dávali zajímavou nabídku. Měli by se dočasně vrátit na Zem ve funkci tajných zástupců Orizemě. Oficiálně s tím byla spojená úprava – zavedení ovladačů pro lizidy, umožňující jejich využívání. Ovladače se daly implantovat aniž by si toho dotyčný všiml, ale Rada Starších si od nich vyžádala souhlas s »drobnou operací«, při níž budou krátkou dobu bez vědomí.

Na vyvolence Sandišůtů to vlastně byla past. Ovladač lizidů jim zavedli, ale někdo ze Starších Orizemě přitom pořídil a k budoucímu zkoumání zaznamenal i úplný zápis jejich vzpomínek. Jejich úkol na Zemi byl přitom čistě formální. Měli se usídlit v libovolné zemi podle vlastního výběru, zabydlet se, získat vzhled místního člověka a čekat na další úkoly. Vlastně šlo o naturalizaci spících agentů – kdyby je tak chtěli využívat.

Jako první přišli na řadu vyvolenci Sandišůtů označení ještě gufyry, ale z jejich zachycených vzpomínek zjistili další a okruh odhalených vyvolenců se i na Orizemi rychle rozrůstal.

Některým zasvítily oči, když dostali nabídku, která by z nich, alespoň v jejich očích, udělala opět výjimečné. Úlohu spících agentů přijali velice ochotně, aniž by tušili, že se na ně Rada Starších spoléhat nehodlá. Starší očekávali, že tihle na Zemi naváží vztahy s dalšími vyvolenci Sandišůtů a kdyby je pověřili skutečnými tajnými úkoly, nejspíš by obratem zradili. Úloha spících agentů však vyhovovala oběma stranám. Vyvolenci se měli usídlit a očekávat na příkazy, které jim smlouvenou cestou časem někdo doručí, netušili ale, že Rada Starších pro ně žádné diverzní úkoly nechystá. Jen je potřebovala uklidit na Zem, aby nemohli škodit na Orizemi. Spící agenti se obvykle naturalizují dlouhodobě, takže jim nebude podezřelé, že žádné důležité tajné úkoly nedostávají. Jen některým přišlo divné, že je na Zem dopravují hoši Fritze Pilze a že jako důležití agenti nedostanou schopnost skoků mezi světy. Fritz je však ujistil, že jde o složitou záležitost, která nejde vyřídit za pouhý rok.

„Časem dojde na všechny,“ ujišťoval je. „Uvědomte si, na Orizemi žijí lidé déle a proto mají tu vymoženost všichni. Však to trvalo celá desetiletí! Má to ale i své nevýhody. Kdo žije na Orizemi už tisíc let, v současném světě se prostě nevyzná. Vy jste tam byli doma a to je zase vaše výhoda – proti nám starším.“

„Nevypadáte tak staře,“ podotkl podezřavým tónem jeden z nových »agentů«.

„Otec Mihovič, který vás donesl ke mně, je současník Otce vlasti Karla Čtvrtého. Přitom na to také nevypadá, že?“ opáčil Fritz Pilz. „Taky byste to do něho neřekli. Jirka Kališník je mladší, ale i on pamatuje Jana Žižku. Z toho si nic nedělejte, nepřijde vám to, až i vám bude šest set let. Až na Orizemi potkáte někoho takzvaně ve zralém věku, bude to nejspíš někdo z nově přistěhovaných, kdo ještě nestihl omládnout. Ale kdyby to byl starousedlík, pak pamatuje přinejmenším staré Řecko nebo Řím. Jenže ti zase nemusí umět česky – tenkrát ještě v Evropě čeština nebyla.“

„Proč nás ale posíláte na Zem, kde se stárne rychleji?“

„Proto jste přece i vy dostali ovladač lizidů!“ ujistil je Fritz. „Ten způsobí, že i vy začnete na Zemi zvolna mládnout. Počítejte s tím raději předem, mohlo by se stát, že to sousedům přijde divné, ale tyhle změny se projevují pozvolna, jistě si na ně zvyknete vy i sousedé.“

Nemohli si ani v nejmenším stěžovat. Dostávali vlastně na Zemi další příležitost. Mohou si ji ještě zkazit, ale to už bude záviset jen na nich.

Přestěhováním ze zničených Čech do jiných zemí přetrhali vazby s ostatními vyvolenci.

Když je obnoví, nebylo jim pomoci.

=*=

Na život v nicnedělání se dá snadno zvyknout, ale po nějaké době si většina lidí uvědomí, že jim ke spokojenosti pořád něco chybí.

To něco se na Zemi nazývalo práce, na Orizemi činnost. Když se podíváte na známý obraz středověkého malíře Brueghela »Země lenochů«, uvidíte, jak si lidé tehdy představovali zaslíbenou zemi. Tlustí, přežraní lenoši se válí na zemi pod stromem, pečení holubi jim létají až do otevřených chlebáren, po zemi si vykračují pečená kuřata a selátka i se zapíchnutým nožem v zádech, jen si ukrojit, na keřích rostou koláče, v potoce teče pivo nebo víno a na rybníku plave smetana. A oni jen leží, přežírají se a utěšeně tloustnou, že si už ani kalhoty nedopnou.

Každý, kdo se na Orizem dostal, se v první chvíli staral, kde bude bydlet a čím se bude živit. To se ale obvykle ukázalo jako záležitost prvního dne, jen ve zcela výjimečných případech, jako při nucené evakuaci celých Čech, se řešení bydlení protáhlo na několik dní. Ale nikdo ani v přechodné době nemusel nocovat pod širým nebem – ačkoliv ani to nebylo v subtropickém podnebí Orizemě nemožné, nebo dokonce nebezpečné. Jenže pak si každý

Orizemšťané i pozemšťané měli na lizidy odlišné požadavky než původní tvůrci, takže bylo co zlepšovat. I tak první, co musel každý zlepšovatel lizidů umět, byla obnova do původního stavu, kdyby se mu zásah nepodařil.

Tohle však byla zábava pouze pro pár mimořádně nadaných jedinců – ve Standově případě navíc vybavených výhodou přímého napojení Vědoucího na lizidy. Nebyla to však činnost pro miliony.

Ale i miliony si mohly najít užitečnou a zajímavou činnost. Záleželo jen na nich.

=*=-

Část lidí se mohla nerušeně věnovat umění. Ale i umění má svoje omezení a není určené pro všechny. Kromě píše a vytrvalosti vyžaduje i jistou dávku talentu, která není dána všem. Zabývali se tím tedy jen jedinci skutečně nadaní. Na ostatní zbývalo obdivování, i na to člověk potřebuje aspoň dispozice ve vnímání.

Na Orizemi nebyli tak rozšíření handicapovaní lidé, jako na Zemi. Kdo se na Orizem dostal slepý, tady obvykle do pěti let začal vidět. Beznohým narůstaly nohy, invalidní vozíčky byly nutné jen krátce po přestěhování ze Země. Trvalí obyvatelé Orizemě žádnými handicapami netrpěli a charita zde úplně postrádala smysl. Dobročinnost je vůbec příznak něčeho nedobrého. Znamená totiž, že společnost v něčem fatálně selhává, když to dobročinnost musí napravovat. Na Orizemi ji nahradila »sousedská výpomoc«, která však neměla charakter materiální, jako spíš informační pomoci.

Obyvatelé Orizemě handicapami netrpěli, což ovšem neznamenalo, že každý, kdo vidí, dokáže ocenit mistry malíře. Stejně jako je nutný talent na vytváření umění, potřebujete alespoň minimální vlohy i na jeho ocenění. Ale tak je to obecně s vnímáním krásy – každý si může pořídit fotoaparát, ale ne každý se díky tomu stane uměleckým fotografem.

Spoustu lidí ale na Orizemi umění zklamalo. Především ty, kdo se jím na Zemi zabývali jen jako byznysem – ti se tady cítili ošizení. Na umění se tu totiž nedalo vydělávat.

Galerii umění si mohl otevřít každý, kdo měl možnost něco vytvořit, stejně tak jako si tu mohl kdekdo otevřít koncertní sál. A pokud si jeho umění našlo obdivovatele, mohl mít návštěvnost vyšší než na Zemi. Tak tomu bylo už na starém Dzígvelegtu, kde však spousta uměleckých děl podlehla při katastrofě zkáze. Umělci ale přežili a ztráta jejich galerií byla pro ně pobídkou, aby se na Orizemi opět s vervou pustili do práce.

A co bylo zajímavé, právě staří umělci získávali vrch nad nově příchozími.

Staré umění je především práce a pečlivost. Nové umění na Zemi je umění zkratky, karikatury a jednoduchosti. Stačí vhodně cáknout barvu na plátno a pokud máte jméno, můžete i za tak prosté dílko požadovat až pětimístné honoráře. Staří mistři byli mnohem pečlivější. Pravda, na Zemi měli dřív problémy s perspektivou, neuměli ji správně vystihnout. Proto staří Egyptané malovali postavy nepřírozeně zkroucené a i pozdějším malířům dávala perspektiva zabrat. Později se ji na Zemi učili zvládat lépe a lépe – jenže ani na Orizemi nezůstávali zkameněle stát. Fotografie objevili na Zemi až v posledních staletích, kdežto lizidy ji ovládaly odedávna. Stačilo, aby malíř požádal lizid o věrnou fotografii předlohy a podle ní mohl, zprvu jen kopírováním, pak i ze získaných poznatků namalovat tak dokonalé obrazy, jaké se na Zemi objevovaly až o celá staletí později.

Svého času poskytovala pozemským malířům podobnou službu *camera obscura*, která obraz promítá na matnici, kde jej stačí obkreslit. Jenže na Zemi přišla až později, když už staří malíři na Orizemi perspektivu mistrovsky zvládali.

Nové umění na Zemi je umění karikatury. Ta může být zajímavá spíš námětem. I karikatury mají v umění své místo, ale

precizní díla starých mistrů nenahradí. Nejhorší je, že se moderní umění tak soustředilo na karikatury, že malíři už nedokáží malovat skutečně realistická díla a ponechávají je fotografům. Fotografie je přesnější, jenže nedokáže zachytit něco, co ve skutečnosti neexistuje – sny, vize, fantastické obrazy. Namalovat mimozemšťana může být pro skutečného malíře snadné, vystačí si s představivostí – ale zkuste mimozemšťana vyfotografovat, pokud do mimozemských světů nemáte přístup! Výhodou malířů je, že dokáží namalovat i to, co ve skutečnosti neexistuje. Buď to zmizelo, nebo jde od samého počátku o výplod fantazie.

Když malíři na Zemi ztratili schopnost malovat realisticky a omezili se na karikatury, prostě to prohlásili za trend moderního umění a obchodníci s uměním kšeftovali i s karikaturami. V umění se dál točily obrovské peníze a ceny obrazů známých malířů rostly.

A tohle všechno na Orizemi jako když utne!

Starí mistři malíři měli pět let času, než Vlačovka dorazila k Zemi. Celou tu dobu na Orizemi pilně malovali, aby mohli znovu otevřít své obnovené galerie. Pak na Orizem vtrhli moderní malíři. Nebylo jich mnoho, drtivá většina moderních českých umělců mimozemšťanům nefandila, ale pár malířů se tam s ostatními přece jen dostalo. Jakmile se trochu rozkoukali a dozvěděli se o existenci galerií obrazů, navštívili je, aby se porozhlédli, co v nich v současné době je.

Tam se samozřejmě dozvěděli, jak je snadné vystavět si vlastní galerii – jde prakticky jen o to, mít co vystavovat. Malíři na Orizemi nejsou závislí na snobských sponzorech. Kdo se rozhodne pro vlastní galerii, může již druhého dne začít vystavovat – má-li co. Barvy, štětce i plátna dodají lizidy kdykoliv, ani malířské stojany nepředstavují problém. Stačí uchopit štětec – a začít.

Moderní umění nevyžaduje na namalování obrazů tolik času. Noví malíři si vlastní galerie otevřeli brzy a požádali

zpravodajství, aby pozvali zájemce. Objevilo se to v nejbližších zprávách a brzy začali přicházet první zvědaví návštěvníci. Přišli, prohlédli si vystavené obrazy – a odešli. A pak už další nepřicházeli. Moderní galerie zůstaly brzy prázdné, bez návštěvníků. Jeden z malířů, dříve na Zemi uznávaný Jan Hrabák, se v zoufalství obrátil na otce Mihoviče, aby mu nějak přijatelně vysvětlil, proč je jeho galerie prázdná.

„Na Zemi mě přece všichni uznávali! Proč tady nikdo nepřijde, jako třeba ke starému Mistru Vukovi ze Žatce? Ten má galerii plnou skoro pořád!“

„Vidíš – já jsem k tobě ještě nepřišel,“ omlouval se otec Mihovič. „Ale zrovna teď mám chvíli volna, poletme to spolu napravit!“

Zaletěli tedy spolu do Hrabákovy galerie. Otec Mihovič ji celou prošel a jednotlivé obrazy si pozorně prohlédl.

„No – nepovažuji se za velkého znalce, ale tuším, proč sem lidé nechodí,“ začal otec Mihovič rozšafně „Srovnej si sám, co je na tvých obrazech a co na obrazech Vuka ze Žatce.“

„Mistr Vuk maluje postaru!“ souhlasil Hrabák. „Ale dnes je přece jiná doba!“

„Jiná doba je,“ připustil otec Mihovič. „Ale stará krása zůstává. Podívej se na obrazy Mistra Vuka podrobně a zblízka! Je v nich život, cosi se v nich děje, člověk na první pohled ani nedokáže všechno očima zachytit! Proto k němu lidé přicházejí znovu a znovu a v jeho obrazech nacházejí pořád něco nového. Kdo přijde sem, necítí už potřebu vracet se, neboť za tu čtvrthodinku přehledne prakticky všechno. Například tento obraz. Nazval jsi ho opravdu výstižně »Tunel v mlze«. Je tam jen obraz jakéhosi tunelu, podle rozmazaných kolejí železničního, kolem šed' – zřejmě mlha. Stačí jediný pohled a návštěvník viděl všechno. Proč by se sem ještě vracel?“

„Ale to je přece smysl moderního umění – naznačit a zbytek ponechat na fantazii diváka!“

„Předpokládáš, že lidé přímo touží po tom, aby mohli zapojit fantazii a chtěli si domýšlet, co na těch obrazech chybí? Jistě, tady na tom tunelu si může domýšlet každý, co ho napadne. Hezké je, že každého napadne něco jiného – pokud to není chyba. Poslyš, nechtěl bys tyto obrazy změnit na čistě virtuální a dát je do virtuální galerie? A vystavovat je až podle ohlasu?“

„To by bylo zneuctění!“ utrl se Hrabák. „A navíc, kdyby byl ten obraz někde v elektronické podobě přístupný každému, kdo by sem ještě chodil?“

„Dělají to tak jiní a za zneuctění to nikdo nepovažuje,“ ujistil ho otec Mihovič. „Obrazy Vuka ze Žatce jsou ve virtuální galerii prakticky od začátků jeho tvorby. Jsou tam jak obrazy, které dnes neexistují, neboť shořely při katastrofě Džigvlegtu, tak i jeho nejnovější. Lidé si je mohou v klidu do posledního detailu prohlédnout i doma – a pak přijdou do Vukovy galerie, aby viděli ty pravé.“

„Ale když je tam všechno do posledního detailu, lidem nezbyvá nic na domýšlení!“ snažil se Hrabák argumentovat.

„Ale zbývá,“ pokýval hlavou otec Mihovič. „Nemusí si domýšlet detaily, to přece není nutné. Mohou si zkusit domýšlet osudy zobrazených postav, co si která myslí, co cítí, jak se bude chovat. Námětů na domýšlení tam najdou jistě víc než v rozmazaném obraze tunelu v mlze, bez detailů.“

„Ale obrazy pana Vuka jsou strašně složité,“ namítal Hrabák.

„Složité? Jistě. Vuk maluje už pěkných pár staletí. Když si porovnáš jeho počáteční díla, jsou na úrovni středověkého malířství na Zemi. Dnes je má mnohem propracovanější a pravdivější.“

„Ale pracnější!“ nedal se Hrabák.

„Pracnější... asi ano. Však také Mistr Vuk nenamaluje obraz za den-dva. Za posledních pět let jich namaloval deset. Znamená to půl roku práce na každém – ale v jeho galerii se

dveře netrhnou, lidé se tam musí objednávat, aby nevznikaly fronty jako na Zemi u nedostatkových požitků.“

„To nepochopím, když si každý může ty obrazy prohlížet doma!“

„Může,“ přikývl otec Mihovič. „Ale kdo ty obrazy shlédne, vyvolá si obvykle objednávkovou službu, aby si je mohl prohlédnout i ve skutečnosti. Vždyť i na Zemi může každý vidět dokonalé kopie Mony Lisy – a přece lidé stojí dlouhé fronty u originálu!“

„Za tím je částečně snobismus a částečně věhlas autora!“ namítl malíř.

„Snobismus? Věhlas autora? Možná. Ale tady na Orizemi? S tím bych se neukvapoval.“

„Zdejší lidé zřejmě tíhnou ke starému,“ usoudil Hrabák.

„To bys mohl tvrdit, kdyby k Mistru Vukovi chodili jen ti starší,“ nesouhlasil otec Mihovič. „Ale k němu chodí i ti noví. Dokonce jich je většina. Nás starých není tak mnoho, abychom museli vymýšlet objednávkovou službu. Tu spouštěl nedávno Stanislav Tvrzník právě kvůli frontám, které se tu začaly tvořit až po příchodu Novočechů.“

„Tak co mám, sakra, dělat, abych se lidem zavděčil?“

„Možná by to chtělo poctivější přístup,“ navrhl mu bezelstně otec Mihovič. „Podívej, já bych byl schopný namalovat jedině obraz »Krajina v noci«. Prostě bych plátno pečlivě pokryl nejčernější černí, jakou mi lizidy dodají. Ale nečekal bych, že se tomu někdo přijde obdivovat. Dal bych ho do Virtuální galerie, aby se mu pár lidí zasmálo, ale víc bych ani nečekal. To je samozřejmé, vždyť nejsem malíř, byl by to jen laciný vtip. Když ale chceš, aby byli lidé na tvé obrazy natolik zvědaví, aby jim elektronická kopie nestačila, budeš muset zvýšit požadavky sám na sebe a snažit se, aby na tvých obrazech bylo víc života. Podívej se – na Orizemi tě nebude tlačit čas, toho budeš mít tady

habaděj. Tady se neumírá ve stu letech a člověk po padesátce není troska, jako na Zemi. Využij toho a zkus malovat poctivěji.“

„Ale to je strašně pracné!“

„Je,“ přikývl Mihovič. „Ale lidé to ocení. Vždyť Mistra Vuka neoceňují jen staří orizemšťané, ale i nově přichozí. Zkus se mu vyrovnat! Nekoukej na to, že je starý – tady je věk zralosti až dva tisíce let a Mistr Vuk zrál mnohem déle než vy noví. Máš-li schopnosti, výsledek se jistě dostaví!“

„No – aspoň díky za radu,“ odvětil kysele Hrabák.

„Není zač,“ usmál se Mihovič.

=*=

Umění naštěstí nebylo jen malířství. Například hudba je prchavá a i když se dá zakonzervovat do elektronické podoby, účinky přímo při vzniku jsou vždycky silnější. Možná tu spolupůsobí také koncertní atmosféra, teplo od okolních posluchačů a různé odrazy. Hudební skupiny proto vznikaly na Orizemi jedna po druhé, od osamělých bardů – samotářů až po symfonické orchestry. Většina si našla své příznivce, kteří chodili na koncerty. Úspěšnost se snadno poznala podle toho, jak velkou halu pokaždé zaplnili a u nejoblíbenějších i podle toho, že se kapela ocitla v seznamu objednávkové služby. Bylo to častější u skupin, jejichž složení vylučovalo ozvučit příliš rozsáhlé haly, takže hrály v komornějším prostředí než velké orchestry.

Osamělí bardi nejčastěji bavili lidi u táborových ohňů, neboť romantika kvetla i na Orizemi. Tam nezáleželo na tom, zda hraje koncertní mistr nebo amatér. Kdo měl úspěch u táboráků, mohl požádat nejbližší nahrávací studio o záznam a uložení do Virtuální koncertní síně, kde získal další posluchače. A stávalo se, že se úspěšné táborákové produkce dostaly i do objednávkové služby, aby se zájemci o živou produkci vešli kolem ohně.

Nejtrvalejší díla produkovali sochaři. Také začínali na vlastních zahrádkách a časem si stavěli galerie. Úspěšné sochaře žádali o umístění soch na veřejná místa, náměstí a mosty.

Sochaři si ovšem museli zvykat na trvanlivější materiály. I na Orizemi bylo možné stavět sochy a sousoší z ledu. Přírodní led tu byl jen na pólech, kde nebyly pevniny, takže se ledové kry často utrhly a cestovaly do teplejších vod, aby se staly příčinou zdejších hurikánů, ale lizidy led na požádání dodaly kdykoliv a kamkoliv. Samozřejmě nebyl problém stavět pro ledové sochy mrazící galerie, ale lepší bylo dát sochy na místa, kde se lidé scházeli nejčastěji a použít co nejtrvanlivější materiály. Ne drolivý pískovec, ale nejtvrdší žulu nebo trvanlivé kovy – nerez a ještě lépe titan.

Mosty nebyly v zemi racionů nezbytné, ale stavěly se pro potěšení z krásy, většinou pro radost z pěších procházek. Nejčastější tvar mostu odpovídal mostu v Písku nebo dokonce Karlovu v Praze, kam se sochy opravdu hodily. Na mostech často pobíhaly děti. Z Čech jich přišlo mnohem více než jich předtím bylo na Orizemi, kde se jich rodilo málo a mezi staršími byly spíš výjimkami. Ale to už zase těsně souviselo s dlouhověkostí.

Dlouhověcí nemohli mít každých deset let dítě, to by jejich počty stoupaly exponenciálně a to je, jak potvrdí každý matematik, neskutečně strmá funkce. A na rozdíl od Země, čím později, tím lépe, takže skutečně rodilí obyvatelé Dzígvlētu mívali děti až kolem pěti set let věku.

Momentálně ale bylo na Orizemi dětí v poměru k dospělým nejvíce a všichni se proto snažili připravit jim dětství co nejšťastnější. Nejenže se sem dostaly ze Země, ale v poslední době jich více i přibývalo, dokonce víc než na Zemi. Mladé páry, které si v Čechách nemohly zatím děti dovolit, si je tady houfně pořizovaly a bylo těžké jim to vymlouvat.

Místní statistici ale očekávali, že po první vlně nastane rozumnější útlum, až si lidé zvyknou na jiné chování při zdejší dlouhověkosti.

Počítalo se jen s krátkým překmitem.

=*=

Lizidy mohly syntetizovat i nejsložitější objekty, ale pouze neživé. Přesněji – dokázaly stvořit i život, ale nanejvýš jednobuněčné organizmy a ani ty ne vždy. Dokázaly stvořit bakterie, nálevníky a kvasinky, ale nic složitějšího. Pokusné myši sice analyzovaly i syntetizovaly, ale byly mrtvé. Život nedokázaly povzbudit ani když vytvořily živočichy ve stavu zimního spánku, kdy zvířátko vypadá jako mrtvé, ale mrtvé rozhodně není a po syntéze mu ke skutečnému životu přece jen něco chybí.

Dokonce ani jednobuněčné organizmy nežily jako dřív. Dobře to znaly kuchařky, používající do těsta obyčejné kvasnice. Syntetické kynuly jen neochotně a i když se v nich našlo poměrně dost živých kvasinek, většina byla mrtvá. Vyplácelo se proto nechávat si stranou kvásek od minula, kde už byla naopak většina těch živých.

Lizidy vytvářely i nejsložitější jídla stejná. Ani v restauracích s hromadným užitím polotovarů nedostanete dva stejné knedlíky, dvě stejné porce masa. Dvě porce jídla z lizidů byly ale stejné do posledního smítka, tak jak je kdysi někdo vložil do receptáře.

Někteří vědci proto požadovali, aby si člověk občas doplnil stopové prvky, které mohou právě u výtvorů lizidů chybět, nebo být seskupené nevhodně. Zkuste se žít výhradně jen nejkvalitnějším jídlem, jenže pořád do poslední molekuly stejným – a můžete z toho i onemocnět.

Hitem se proto na Orizemi stala individuální zemědělská výroba.

Začala to vlna sadaření, které se začalo šířit už v Čechách. I když zasadíte tisíce stromků, dva stejné mezi nimi nenajdete a totéž platí o ovoci. I méně vzhledné jablko utržené ze stromku může být přínosnější než krásný plod stvořený lizidem, protože všechna jablka z lizidů jsou stejná, kdežto jablka ze stromků jsou zaručeně jedinečná.

Sázení stromků může rozšiřovat rozmanitost, potřebnou k udržení zdraví. Lizidy sice dokáží lidský organizmus vyladit nejlépe, ale proč jim to zdravou výživou neusnadnit? A místo pečených holubů a selátek si občas osladit život voňavým jablíčkem?

Navazující hobby bylo celkem logicky včelaření. Pozemské stromy vyžadují opylování, takže museli na Orizem ke stromkům dovézt i včely. Aby jim nezdivočely, musel se o ně někdo starat.

Včelaření bylo našťástí již v Čechách dostatečně rozšířené, takže snadno našli pár zapálených včelařů, ochotných se tím zabývat i na Orizemi. Včelaření patří mezi koníčky, které vyžadují trvalé nasazení. Jiné koníčky můžete odložit i na rok, pak se k nim vrátit a pokračovat kde jste skončili. Mezi takové patřilo i sadaření, ale včelaření to neumožňovalo. Včelař nemůže uložit včely k ledu. Nemusí se o ně sice starat denně, ale nemůže si dovolit ani delší výpadek.

Podobným koníčkem byl i chov drobných hospodářských zvířat. Během evakuace Čech nebyl na zvířata čas, z Čech do Orizemě přivezli lidé jen pár domácích mazlíčků, ponejvíce psů a koček, ale později nebyl problém dovézt z jiných oblastí Evropy i jiné druhy.

Lidé na Orizemi začali ve velkém chovat slepice, králíky a kozy. Několik nadšenců si dovezlo na chov i stádečko krav. Nechovali je na maso, na Orizemi se zvířata zbytečně nezabíjela. Králíci tady plnili úlohu dětských plyšáků, lidé občas konzumovali jen čerstvá slepičí vejce, kozí a kravské mléko, ale i to dovolovalo zavést zde chovy těchto zvířat. Už dříve na Dzigvlegtu chovali jezdecké koně Lučanů, teď je ještě rozšířili. Bez čipů, zajišťujících dlouhověkost, se zvířata obměňovala a vyžadovala péči stejně jako na Zemi.

Nejdůležitější, co chovy lidem poskytovaly, byla právě ta trvalá činnost.

Ted', když došlo k omezování dalších přírůstků, se společenství lidí na Orizemi pomalu, ale jistě stabilizovalo.

Lidé si začali zvykat.

=*=-

Radě Starších se podařilo postupně vrátit na Zem dvě stě sedmdesát šest vyvolenců Sandišůtů, označených gufury. Počet odhalených Vyvolených se mezitím rozšířil až na čtyřnásobek, ale někteří návrat na Zem i pověření »tajnými úkoly« odmítli. A ještě se rozčilovali, že orizemšťané nejsou lepší než vládci Země, když používají stejně špinavých metod!

Bylo jejich rozhořčení sehrané anebo skutečné? Prohlédli lest Rady Starších, nebo je Orizemě skutečně vyléčila z jejich vyvolenosti?

Standa se na ně pro jistotu zaměřil, ale oni se opravdu neprojevovali. Nestýkali se mezi sebou, nekomunikovali spolu přes funkci »Spojení« lizidů. Někteří se normálně zapojili do činností svých měst a vesnic a stali se brzy váženými členy radnic. Nikdo nezůstal stranou, všichni si našli mezi ostatními užitečné místo a když bylo potřeba, nejenže se účastnili rozhodování, ale pomáhali stavět, upravovat a zvelebovat. Vynikali zejména architekti – jejich kreace byly proti pozemským nevšední, ale účelné a praktické. Zvykli si rychle na odlišné možnosti lizidů a vytvářeli zde architektonické skvosty, které se staly ozdobu měst i vesnic.

Jediné, co proti nim Standa i Rada Starších měli, byla svědectví o jejich pozemském spojení do jakýchsi podezřelých sítí, na Zemi zjevně zaměřených proti zbytku lidí – nevyvoleným.

„Víš, otče, připadá mi, jako kdyby byli přesně takovými agenty, jako jsme po nich chtěli na Zemi. Jenže oni to dělají ve vlastním zájmu a proti nám,“ postěžoval si Standa otci Mihovičovi.

„Jak to myslíš?“

„No – všichni se tady stali »spíacími agenty« a jen čekají na příkaz, aby začali škodit. Ale do té doby, než ten příkaz dostanou, si budují dobrou pověst a chovají se tak, aby splynuli s ostatními.“

„Myslíš?“ pochyboval otec Mihovič.

„Všimni si aspoň toho, jak se rozdělili,“ nabádal ho Standa.

„Nevšiml jsem si žádných odlišností,“ zavrtěl hlavou otec Mihovič.

„Jedna tu přece je,“ řekl Standa. „Kdo se uvolil stát naším fiktivním agentem na Zemi a kdo to odmítl a zůstal na Orizemi?“

„Čím se ty dvě skupiny liší?“ zeptal se otec Mihovič věčně.

„Povoláním,“ odvětil Standa. „Na Zem se ochotně vrátili právníci a finančníci, zůstali převážně umělci, architekti a lékaři. Vraceli se ti, kdo pochopili, že se na Orizemi vůbec neuplatní a největší prospěch svým spoluvyvoleným přinesou zradou naší věci na Zemi. Proto se naoko ochotně nechali ukolébat »úkolem tajného agenta« – a teď už pevně věřím, že to přijali s úmyslem zradit. Zbývající by se mezi lidmi Orizemě snadněji zamaskovali a už s tím začali. A všimni si, jak nezůstali pozadu! Všude se už stihli protlačit na radnice, kde se už teď podílejí na rozhodování.“

„Zajímavé,“ zamyslel se otec Mihovič.

„Oni přece totéž dělali i na Zemi,“ pokračoval Standa. „I tam působili jako vážení občané a ve svých oborech špičkoví a nenahraditelní odborníci. A právě to je pro jejich síť charakteristické. Oni se stanou ve svém okolí pokud možno nepostradatelní, starají se o obecné blaho, přijímají funkce, v nichž rozhodují o ostatních. Na Zemi proto často zastávali funkce poslanců, senátorů, nebo aspoň starostů či obecních radních. Ovládali nejen zastupitelstva, ale i média. A teprve, když bylo potřeba, se z pohledu ostatních až nepochopitelně sjednotili do jednoho šiku, kterému nebylo možné odolat. Tak prosazovali volbu a často až zbožňování nepřijatelných politiků, tak prosazovali i nepopulární a dokonce vyloženě škodlivá

rozhodnutí i zákony. A kdykoliv se jim to podařilo, rychle se opět stali těmi nepostradatelnými, aby mohli vynášet své zásluhy a odrážet jimi případné výtky.“

„Dobrá – ale co s tím chceš dělat?“ zeptal se ho otec Mihovič přímo.

„Momentálně nic. Nechám je na pokoji. Dokud dělají obecně prospěšné věci a neškodí lidem, nebudu si jich všímat. Ale s očí je nespustím. A jednoho dne se pokusím podstrčit jim příkaz, aby začali škodit – a uvidíme!“

„Jaký příkaz?“ nedůvěřoval mu otec Mihovič.

„Až zjistím, jaký by skutečně přijali,“ odvětil Standa. „To bude zřejmě nejtěžší. Prozradí se tím, že to provedou.“

„Dej si tedy pozor, ať je něčím nevaruješ!“ vzdychl si otec Mihovič.

„Dám,“ přikývl Standa.

=*=

Omezení návštěv Země nesli nelibě především starší obyvatelé Orizemě.

Aby ne – když se po dlouhé době přiblížila na dosah možnost navštěvovat Zemi bez omezení, Rada Starších to znemožní kvůli gufýrům!

Starší obyvatelé Orizemě ale byli zvyklí stěžovat si někomu z Rady Starších a ti jim zpravidla rychle vysvětlili, proč to opravdu nejde jinak.

„Sledovali jste, jaké »novinky« nám přinesli Ori-Afro-Američané? Jak nám chtěli zavést svou příšernou společnost, řízenou právem silnějšího, zavést u nás zbraně a nespoutané zabíjení a snažili se to vnutit i nám, kteří jsme si zvykli na Sedmero? Naši bezpečnou společnost by úplně zničili!“

„Těch jsme se přece zbavili, ale co nám hrozí teď?“

„Naštěstí pro nás chtěli ti první ustanovit primitivní společnost bez Sedmera, s uplatňováním práva silnějšího, hned a v plné zručnosti. Nechali jsme je podniknout menší pokus,

ohraničený na jeden jediný svět, a když se ukázalo, k čemu to vede, dalo se to poměrně snadno napravit. Kdyby se totéž ale zavedlo ve všech světech, napravovalo by se to mnohem hůř. Ti druzí nejsou primitivové, ale chtějí skoro totéž. Jejich společnost je také řízena právem silnějšího, jen ne tak otevřeně. U nich nemá toto právo ten, kdo má zbraně, ale kdo umí nashromáždit více peněz. My jsme tomu odvykli, stejně jako jsme odvykli zbraním a násilím, ale na Zemi je právo peněz rozšířené víc než si myslíme a my se nesmíme nechat dotlačit k zavedení tak pokřivené společnosti i u nás. Nehledě na to, že je právo peněz na Zemi také vymáhané zbraněmi. Výsledek je vidět v Čechách.“

„Ale vždyť na Orizemi nikdo žádné změny nepožaduje?“

„Nepožaduje – zatím. Tihle jen čekají na vhodnou chvíli, kdy by začali požadovat.“

„Jak tomu máme rozumět?“

„Asi tak, že tihle chtějí nejprve lidi přesvědčit, že by jejich změny byly dobré. Snaží se proto vyvolat dojem, že právě oni dělají pro lidi nejvíc. Pak do toho začnou přidávat pochybnosti o našem systému. Zpočátku by šlo o detaily. Dodržování Sedmera znamená jistá omezení a na ta by se chtěli zaměřit. Odstraňme z našeho života zbytečná omezení! To by jistě znělo dobře, jenže postupně by všechno obrátili naruby. Na Zemi až dosud všechny pokusy o »osvobozování« lidí končily krvavým diktátem. Osvobozující hnutí »Pryč s omezujícím Sedmerem« by skončilo ještě horší diktaturou původně »utlačovaně« menšiny nad většinou. Tak, jak se to stalo na Zemi už několikrát.“

„Ale vždyť to tak nevypadá! Co by bylo špatného na odstraňování zbytečných omezení?“

„Jen to, že všechna omezení Sedmera jsou zaměřena k jejich vyváženosti. Zrušení některých omezení způsobí jiná omezení jinde. Jako falešné úsloví »Svoboda jednoho člověka končí tam, kde začíná svoboda druhého«. Svoboda otroka nutně končí tam, kde začíná docházet ke »zbytečnému« omezování

svobody otrokáře. Otrokář bude neustále zdůrazňovat skutečnost, že ho svoboda otroků omezuje – a bude mít pravdu. To, že on sám omezuje svobodu otroků mnohem víc, než oni jeho, při svých »oprávněných« požadavcích nezmiňuje.“

„Otrokářství snad na Zemi skončilo s pádem Říma, ne?“

„Otrokářství na Zemi neskončilo dodnes. Proslulá válka »Sever proti Jihu« byla v Americe skoro dva tisíce let po pádu Říma – a to ještě bylo ve Spojených státech nejtěžší otroctví.“

„No dobře, ale tím to snad skončilo, ne?“

„Neskončilo. Otroctví dnes změnilo formu. Finanční otroctví je pro většinu lidí stejně tíživé, jako klasické otroctví starých otrokářů. My jsme si zvykli na vyváženost Sedmera, finanční otrokáři jsou zvyklí na menší omezování, jenže sami přitom podstatně víc omezují jiné.“

„My tu naštěstí peníze nemáme a nikdo je ani nepotřebuje.“

„To je dobře, ale žádné části Sedmera se vzdát nesmíme. Lidé Země si zvykli nerespektovat rodiny a děti vychovávají jako dříví v lese. Všimli jste si, jak někteří mladí hoši reptají, že nemáme na Orizemi pořádné počítače? Posuzují je přitom podle jediného hlediska – nemáme na nich žádné střilečky! Tak se na Zemi říká počítačovým hrám, při kterých se střílí do jiných lidí, i když jen na obrazkách počítačů.“

„To tady přece nikdo z nás nechce!“

„Jistě, my starousedlíci, kteří ještě pamatujeme Dzigvlegt, se nechceme vzdávat Sedmera ani v takové podobě. Ale někteří přistěhovalci ze Země mají na ně jiný názor. Počítačové hry považují za neškodné, ačkoliv v nich otevřeně porušují Sedmero i děti. A někteří odmítají omezení Sedmera i ve skutečném životě. Nejvíc jim vadí příkázání o rodině. Na Zemi se rodiny podařilo téměř zrušit a jim to velice vyhovovalo. Tady jim vadí, že by se měli k původním rodinám vrátit. Jiní jdou ještě dál, zatím jen skrytě, ale časem přejdou do otevřeného odporu. Budou chtít některá příkázání zrušit, nebo aspoň dosáhnout, aby přestupky

proti Sedmeru nebyly trestné. Tomu se ale musíme postavit. Nemůžeme přece napravovat poměry na Zemi, když si neporadíme ani s těmi, kdo chtějí zavádět pozemské manýry i u nás. Musíme gufyrům ukázat, že zlo na Orizemi zvládneme.“

„Vážně si myslíte, že už je pozemské zlo i u nás?“

„Gufyrové nás varovali, že jsme si na Orizem nějaké představitele zla přivezli. Stalo se to při záchraně lidí z Čech, kdy jsme neměli čas hledět na smýšlení zachraňovaných, takže jsme si sem přitáhli i služebníky Sandišůtů. Ale co huř, speciálně vypiplané, aby sloužili dobře a věrně. Musíme si na ně dát pozor.“

„Ale jak je poznáme?“

„To je právě to – těžko. Při zachraňování lidí z Čech jsme neměli čas zkoumat jejich smýšlení a vzhledem k jejich počtu je obtížné prověřovat je dodatečně. Navíc se nám opravdu přičí procházet vzpomínkami nevinných a k tomu by nejspíš také došlo.“

„No jo – ale jak je tedy chcete zjistit?“

„Bude to těžké, bude to i pomalé, ale máme od gufyrů stopy, kterých se můžeme zachytit. Než ale škůdce zneškodníme, musíme být na ně opatrní. Vyvolenci Sandišůtů – podle gufyrů to jsou spíš jejich otroci – nejsou hloupí, aby se prozradili předčasně, navíc jsou na Orizemi v menšině, takže si hned zkraje škodit netroufnou. Musíme si ale dávat pozor na všechny pokusy o zpochybnování Sedmera. Na ty, kdo porušování příkázání chtějí považovat za neškodné projevy lidské svobody. Musíme se naučit pečlivě rozlišovat svobodu otrokářů od svobody otroků. A budeme muset umět říci »ne« každému, kdo bude změnu Sedmera požadovat, i kdyby zpočátku jen v maličkostech.“

„To ale bude opravdu obtížné!“

„Bude. Ale musíme vydržet.“

=*=

Gufyrové se znenadání přihlásili u Břeti Kováře v Pekle a požadovali, aby jim zprostředkoval jednání s Radou Starších Orizemě jako nejvyšší autoritou pozemšťanů žijících mimo Zemi. Navíc trvali na tom, aby se jednání neúčastnila jen část Rady Starších, ale aby byli přítomni všichni, aby se nemuseli vracet na Orizem k poradám se zbývajících členy.

Břetislavovi se zpočátku zdál jejich požadavek podezřelý. Kdyby gufery nedejbože napadla nějaká kulišárna, mohli by jedinou ranou Radu Starších vyřídit. Pak si ale tyto pochybnosti v hlavě přebíral a tuto nejistou možnost zavrhl. Lizidy měl pod vládou on a bez jeho svolení by je nemohli použít pozemšťané ani gufyrové. Nepřátelská akce gufyrů proti Radě by postrádala smyslu. Pozemšťané se nacházeli ve vztahu ke gufyrům v podobně nerovnovážném postavení jako předtím Sandišůti, jen s tím rozdílem, že jim neustále nevyhrožovali a snažili se s nimi vycházet co nejlépe. Měli přístup na domovské světy gufyrů, kde by je mohli zasáhnout více než citelně, zatímco Orizemě byla pro gufery nedostupná, neboť se na ní nenacházela žádná značka gufyrského adchyfu.

Obyvatele Orizemě však ani nenapadlo tuto výhodu – vojensky jistě cennou – zneužít. Možná za tím bylo i dlouhodobé působení Sedmera, nezkažené Sandišůty. Na Dzigvlegtu, kam měli přístup i gufyrové, se Sandišůti snažili vyvolat dojem, že je všechno v nejlepším pořádku – proto tam bylo Sedmero zákonem. Aby v lidech i v gufyrech neustále udržovali dojem zkažené populace na Zemi a sebe jako spravedlivých, ale zatím málo úspěšných ochránců utlačovaných, obětovali tomu při »částečných návratech« i pár darebáků. Dávali si přitom velký pozor, aby gufyrům neposlali do Adu nikoho ze svých speciálně upravených lidí. Výjimečně, i když asi nechtěně kladným výsledkem této kamufláže bylo, že orizemšťané neuvažovali tak zákeřně, jako lidé Země.

Gufyrové však již získali dost vzorků, aby si vytvořili představu o úplné činnosti Sandišůtů.

Břetislav Kovář vážnost situace pochopil. Nemeškal a vyřídil jejich požadavek otci Mihovičovi s tím, aby svolal členy Rady Starších k jednání s gufyry do Pekla. Otec Mihovič také včas pochopil, jak je to vážné – Břěťa nikdy neměl zálibu v kanadském stylu žertování – a sám všechny svolal.

Všichni Vědoucí měli možnost umístit ve své rezidenci celou Radu Starších i s rezervou, všichni se do Břetislavova velkého sálu vešli a přesun Rady Starších do Pekla byl proto otázkou několika málo minut. Počty byly nerovné, protože na straně gufyřů byli jen tři, ale na to nikdo nehleděl. Ti tři měli zřejmě oprávnění jednat za všechny gufyry a totéž očekávali od Rady Starších.

„Můžeme jednat,“ ujistil po chvilce otec Mihovič gufyry.

„Dobrá,“ přikývl jejich vedoucí. „Zjistili jsme, že problém Země přesahuje vaše možnosti.“

„Jste si tím jistí?“ zpochybnil to otec Mihovič.

„Naprosto jistí,“ přikývl gufyř. „A budete mít ještě velký problém i na Orizemi, ale tam byste to zvládnout mohli – a měli. Ponechte nám ale Zemi! Potřebujeme, abyste odtud stáhli všechny lidi z Orizemě – myslím všechny s ovladači na lizidy. Byli by tam ve velkém nebezpečí.“

„To myslíte vážně?“ zeptal se rychle otec Mihovič.

„Smrtelně vážně,“ odpověděl gufyř. „Musíme špinavé dílo Sandišůtů zničit úplně, není jiné cesty. Chceme to ale udělat tak, aby se zásah pokud možno nedotkl ostatních lidí Země. Domníváme se, že máme takovou možnost, ale dotkli bychom se nešetrně všech, kdo mají v hlavách ovladač lizidů. Proto potřebujeme, abyste nám Zem vyklidili.“

„Jiná cesta není?“

„Cest k odstranění toho nebezpečí je pochopitelně více,“ řekl gufyř. „Pomohlo by i nechat na Zemi explodovat lizidy,

jenže to by tam vyhubilo všechnen život a tuto možnost musíme odsunout až jako poslední zoufalý pokus, kdyby ostatní prostředky selhaly.“

„Snad neuvažujete i tohle?“ zarazil se otec Mihovič a s ním i všichni Starší.

„Uvažujeme,“ přikývl vážně gufyr. „Nebezpečí je větší, než si umíte představit. Upravení lidé měli Sandišūtům sloužit nejen k ovládnutí Země, ale všech vesmírů. Jsou nebezpečnější, než si sami myslíte. Navenek vypadají jako ostatní lidé, ale uvnitř jsou to tikající bomby.“

„Myslíte, že by mohli být nebezpeční nejen nám, ale i jiným?“

„Jsme o tom přesvědčeni,“ odvětil gufyr. „Úpravy Sandišūtů je předurčují k tomu, aby z nich byli ideální dobytci. Mají všechny potřebné vlastnosti. Jsou inteligentní, ale jejich inteligence se dá snadno ovládat. Mají přímo v sobě geneticky zafixované znalosti, potřebné k úspěšnému vedení vesmírných válek. Už teď na Zemi splňují požadavky na ideální vojáky, ale ve vesmíru by se jejich schopnosti ještě zvýšily a zjemnily. Budete mít značný problém, než se s nimi vypořádáte. Jediné, co vám dává naději, je skutečnost, že v současné době nemají na Orizemi velení. Bez aktivace se od ostatních lidí téměř neliší, ale nechtějte zažít, kdyby je někdo aktivoval.“

„Sandišūti jsou přece minulostí,“ namítl otec Mihovič. „Máme se jejich otroků bát, když je už nikdo nezaktivuje?“

„Nemusí je aktivovat jen Sandišūti. Na Zemi je část jejich otroků aktivních a ti jsou schopní podle potřeby strhnout další. Přitom bude obtížné zjistit, kteří jsou aktivní a kteří ne, ale co horšího, někteří mohou být neaktivní, ale se zabudovanými příkazy k samovolné aktivaci po splnění určitých podmínek. Nejen časových, ale i jiných. Právě těch se musíte nejvíce bát. Byli by schopní zničit vás i na Orizemi. Zdá se, že někteří vědí

i o způsobu, jak zničit lizidy – jistě je i u vás chrání Vědoucí, ale i ti jsou jen lidé a útočníci by je mohli v kritické chvíli odstranit.“

„Domníváte se, že na Orizemi mohou být někteří aktivní už teď?“ staral se otec Mihovič.

„V tom nejenže nemáme jistotu, ale ani náznaky,“ odvětil gufyr. „Potíž je, že jste si je z Čech na Orizem vtáhli se zpřetrhanými vazbami. Víme jen, že jich v Čechách několik muselo být. Kdyby všichni zůstali a zahynuli, byla by to asi výhodnější varianta, ale není to jisté.“

„Měli bychom si je tedy lépe hlídat,“ vzdychl si otec Mihovič. „Především aby se nemohli ani přiblížit k Vědoucímu.“

„Tak nějak,“ schválil to gufyr.

Jednání pak pokračovalo především o Zemi.

Gufyrové nejenže požadovali umožnit přístup na Zem, ale navíc tam chtěli úplně volnou ruku. Chtěli, aby se tam orizemšťané nezdržovali ani dočasně, o případných kontrolách nemluvě. Nebylo to ale riskantní? Nemohou zde gufyrové zavést totéž co Sandišůti?

Rada Starších se ale chovala ke gufyrům vstřícně. Důležité bylo, že Orizemě zůstává plně pod kontrolou lidí a na Zemi nikdo nezruší značky přeta, aby se tam lidé mohli opět vrátit. Jak dlouho to gufyrům potrvá? To zatím ani oni sami netušili. Tvrdili, že většinu těch nejnebezpečnějších nejspíš vyřídí rychle, ale část Sandišůtských otroků zůstane nedotčena, což se pozná až po prvních akcích. Gufyrové slibovali, že využijí všeho včetně urychlení času, ale ani jistotu, ani hrubý časový odhad lidem slíbit nemohli.

Nakonec se, jak jinak, dohodli.

Orizemšťané vyklidí Zemi – stáhnou odtud všechny lidi, vybavené ovladači lizidů. Nenechají tam nikoho – a včas varují všechny, aby se tam ani nesnažili vracet.

Sami se musí zaměřit na Sandišůtské otroky, odnesené na Orizem v rámci záchrany Čech před vyhlazením. Jejich počet na

Orizemi neznali – a ze všech nejhorší by byli ti, kterým gufyrové říkali »aktivovaní«. Od těch mohli očekávat nejen že budou škodit, ale co hůř – mohli by aktivovat další. Záleželo by pak na náhodě, zdali budou ostatním škodit, nebo ne. Museli by ale pro jistotu počítat s horší variantou.

S tím, že někteří škodit budou.

=*=

Po návratu z Pekla se otec Mihovič nejprve vypravil za Standou, aby ho varoval před možnými úklady ze strany Sandišůtských otroků, roztroušených po Orizemi.

„Budeš si muset postavit novou, skrytou rezidenci,“ poradil mu. „Odstěhuj se někam pod zem, jako na Zemi, než všechny prověříme.“

„Zase se mám skrývat jako potkan v noře?“ zavrčel Standa. „Moc se mi nechce.“

„Budeš asi muset,“ pokrčil otec Mihovič rameny. „Už kvůli Slávce.“

„No právě!“ odvětil Standa. „A to je ještě horší. Kdyby se to týkalo jen mé maličkosti, neřeknu ani popel. Ale aby se mnou do podzemí musela i Slávka s Růženkou? To se mi vůbec nelíbí! Radši bych byl, kdyby bydlely na Jukagyri.“

„To nepůjde,“ zavrtěl hlavou otec Mihovič. „Dávno už není žádné tajemství, že patříte k sobě. Byl bys pak strašně snadno vydíratelný. Kdo bude bydlet s tebou, bude v naprostém bezpečí. Máš se pořád o někoho strachovat?“

„To abych s sebou vzal do podzemí i rodiče a sestry!“

„A proč ne?“ usmál se otec Mihovič. „Bude vás tam víc, bude vám veseleji.“

„A sestry mi oči vyškrábou, protože se nevďají!“ namítl.

„Tak dlouho to trvat nebude, aby to vadilo,“ utěšoval ho otec Mihovič. „Pár nejbližších přátel vás tam může navštěvovat. Stačí utajit značky přeta před všemi kromě okruhu nejbližších lidí.“

„Už jsem to zažil,“ brblal Standa – ale nakonec se podvolil.
Bude tedy stavět novou podzemní pevnost.
Kolik ještě?

=*=

Rozbuška

Orizemě osiřela a Země přišla o své vesmírné děti...

Co se děje na Zemi, mohli teď jenom hádat. Na Orizemi dál probíhalo pátrání, které se však navenek nijak neprojevovalo. Jen se postupně začínalo vyjasňovat, kdo je kdo.

Nejvíce se teď nudil Fritz Pilz. Gufyrové ho vyšplouchli ze Země, na Orizem se vrátit nemohl kvůli Standovi, musel tedy vydržet na Belfge. Když nesměl posílat na Zem ani své kamarády, rozpustil svou družinu, ať se každý vrátí na Orizem, nebo kam se komu zachce. Snadno si je přece svolá, až je zase bude potřebovat.

Belfge však byl tak nezajímavý svět, že mu tam zůstala jen skupinka Sandišůtských otroků, vytahaných ze Země. Poslední akce jeho družiny spočívala v tom, že odnosili ze Země na Belfge všechny »spící agenty«. Byl to pro ně asi nepřijemný šok, ale nic jiného se dělat nedalo. Na Zemi je ponechat nemohli – všichni již měli implantované ovladače lizidů, takže by jim tam podle gufyřů hrozilo nebezpečí, ale na Orizem je vracet nechtěli – byli rádi, že už je mají oddělené od ostatních. Musel je teď ale hlídat. Jednali o nich dlouho i na Radě Starších a Standa pak odděleně s Fritzem, ale nepřišli na nic lepšího, než je přenést na Belfge a tam je zablokovat.

Bylo to poměrně snadné – Fritz Pilz nastavil lizidy, aby nedovolovaly rationům vyšší letovou hladinu než pět tisíc metrů nad povrchem, čímž obyvatelům Belfge znemožnil odlet na sousední světy. Doufal jen, že jim ještě nikdo neprozradil, že by se mohli odtud sami dostat na libovolném jiném letadle – které by si sice museli sami vyrobit, ale tihle by to nejspíš dokázali. Ze zbývajících funkcí jim zablokoval ještě Spojení mezi světy – nebylo žádoucí, aby varovali ostatní na Orizemi. Protože se ale dosud ničím neprovinili, nebylo možné omezovat je více než tímto způsobem, ale Fritz Standovi tvrdil, že by to mělo stačit.

Standa si vyhlédl místečko stranou od hlavních ostrovů a postavil si na něm své další podzemní sídlo. Měl v tom už praxi, nebyl problém udělat v místnostech i falešná okna, do nichž se pomocí Spojení promítal obraz z okolí Jukagyri, takže by to mohlo splést každého, kdo by se do těchto prostor dostal a rozhlédl se z oken. Standa tak měl iluzi, že opět bydlí na hradě a přizpůsobil tomu i svoji a Slávčinu komnatu, komnaty rodičů a sester i navazující chodby. Iluze končila na schodišti, kde byl jinak připojený velký sál, ačkoliv i ten se snažil napodobit svůj vzor.

Tvrzníkova rodina se tedy přestěhovala do nového domova. Zdánlivě všichni pořád bydleli na hradě Jukagyri, ale ve skutečnosti už přespávali v novém útočišti.

Malá Růženka se už zkoušela stavět na vlastní nožičky a roztomile žvatlala, zejména když se na ni přišel podívat i »strejda« Mihovič.

Rada Starších si postupně předvolávala lidi, identifikované jako členy sítě Sandišůtů. Nikdo z nich se k Sandišůtům nehlásil, nikdo o nich v životě neslyšel – tak to aspoň tvrdili. Tvrdili to i ti, kdo měli setkání se Sandišůty ve vzpomínkách, znali je tedy a jistě věděli, komu slouží. Houževnatě popíraná síť dostávala čím dál přesnější obrysy – a také čím dál obludnější.

Snímání vzpomínek se Rada Starších zpočátku intuitivně bránila, ale s postupem času musela uznat, že by bez toho na Orizemi vznikla velice houževnatá a nebezpečná pátá kolona. Vzpomínky některých členů obsahovaly i vraždy, spáchané ještě na Zemi. V této chvíli ale nikdo nepomýšlel na jejich trestání. Přechtení vzpomínek maskovali zaváděním ovladačů lizidů, které ovšem všichni měli od začátku, jen jim nyní Standa jako Vědoucí uvolnil některé funkce, které dosud neměli.

Zvenku to tedy vypadalo jako rozšiřování možností, proto se mu nikdo nebránil, jenže kvůli věrohodnosti to museli podstoupit všichni Češi, záchránění před zkázou. Vzpomínky ale

pro jistotu přečetli všem – pár milionů vzpomínek se do paměti lizidů ještě bez problémů vešlo.

Členové Rady Starších už proti tomu ani neprotestovali. Všichni pochopili, že je to nutné zlo, bez kterého by uvolnili prostor ještě většímu zlu, osnovanému Sandišůtu.

Jednu z mála dobrých zkušeností ale učinili, když o síti Sandišůtských získali lepší přehled, aby mohli zapojit i statistickou matematiku.

Otroci Sandišůtů nebyli Češi.

=*=

Slavnostní založení *»Prvního českého filmového studia«* proběhlo na Orizemi téměř bez povšimnutí, ale dokončení *»prvního českého«* filmu provázely stížnosti a dokonce i žaloby.

Tvůrci filmu požádali jako obvykle zpravodajství, aby pozvali všechny české zájemce na jeho první veřejné promítání do kulturního domu v Nových Karlových Varech. Dvoučlennou delegaci vedl režisér filmu Jan Kartáčník, druhý člen mu jen přizvukoval, ale sám nic neřekl.

Zástupce lizidového zpravodajství Lech Stříbrský se pozastavil nad tím, proč by se měl film promítat pouze českým zájemcům a proč by se mělo promítání omezit na jedno jediné místo, když je jednodušší film prostě zařadit mezi ostatní a ponechat na divácích, aby si film shlédli sami.

Režisér Kartáčník se mu to pokusil objasnit tím, že se v Nových Karlových Varech chystá při této příležitosti i udělení prestižní ceny *»Český lev«* za nejlepší český film roku. Bude tam veškerá česká filmová honorace a pro tento účel přece na Orizemi existuje prakticky jediný vhodný objekt – kulturní stánek Josefa Kleina. Kde jinde by se mělo důstojněji oslavit vytvoření prvního českého filmu na Orizemi?

„Předně vás musím upozornit, že váš film – jakže se to jmenuje?“ zeptal se Lech pro jistotu.

„Slunce, seno a ostrovy!“ napověděl mu Kartáčník.

„První český film se, co já vím, jmenuje »Balada Vítkova rodu«,“ pokračoval Lech Stříbrský. „Už dlouho je mezi ostatními filmy na první příčce sledovanosti. V poslední době jej objevili i Noví Češi a rozkřiklo se mezi nimi, že je dobrý, takže jeho sledovanost stoupala ještě rychleji než dříve, ačkoliv se hned od svého zařazení oblibou vyrovnal špičkové ruské produkci. Váš film tedy nemůže být prvním českým filmem, natočeným na Orizemi, nanejvýš druhým. Za druhé – co to má být za cenu, ten »Český lev«? Můžete mi to nějak osvětlit?“

„Kdo ten první český film natočil?“ zeptal se zamračeně Kartáčník.

„Záleží na tom?“ opáčil Stříbrský. „Já to vlastně nevím, ačkoliv jsem ten film viděl. Víím jen, že je český námětem, autorem i filmově. Od ruské produkce se odlišuje. Jen jsem si všiml, že v něm hraje naše česká herečka Slávka Tvrzníková. Jenže ta často hraje i v ruských filmech, to by ten film od ruských neodlišovalo.“

„Kdo je režisér?“ vyzvídal dál Kartáčník. „Známe ho aspoň? To snad není možné, nedostal se na Orizem ještě před převratem?“

„Dostal – zaslechl jsem, že zažil ještě Dzigvlegt,“ přikývl Lech. „Ale víc o něm nevím.“

„Co to mohlo být za nulu?“ lámal si hlavu Kartáčník. „Rozumějte, my umělci se tady známe všichni. Znali jsme se už na Zemi a brzy jsme se sešli i tady na Orizemi. Udivilo by mě, kdyby něco převratného dokázal někdo, koho neznáme. Takže z dob Dzigvlegtu... co to mohlo být? Někdo z éry černobílého filmu? Nebo dokonce němého?“

„Podívejte se na ten film sami,“ navrhl Lech. „Vy umělci byste ho mohli ocenit nejlépe.“

„Na to se podíváme!“ sliboval Kartáčník. „My už si toho šmíraka podáme!“

„A neřikal bych tvůrci »Balady« šmírák,“ opravil ho Lech. „Ten film oceňují i Rusové, není to žádná odfláknutá práce.“

„To už posoudíme my,“ slíbil spatra Kartáčník. „Ruské ocenění u nás naštěstí neplatí.“

„Posuďte,“ přikývl Lech Stříbrský. „Uveřejníme poutač na vaše představení. Jak velkou má Kleinův kulturní stánek kapacitu? Nemáme pro úvodní představení zavést objednávkovou službu?“

„Vaše objednávková služba by byla k ničemu,“ odvětil rychle Kartáčník. „My máme vlastní vstupenky a už jsou všechny vyprodané.“

„Vyprodané?“ podivil se Lech. „Tak k čemu potřebujete zvát na to představení lidi, když už je máte pokryté vlastními vstupenkami?“

„No – kvůli reklamě!“ opáčil Kartáčník.

„To je snad nějaký nesmysl,“ vrtěl Lech hlavou nechápavě. „Jakápak reklama, když už jste si všechno zařídili sami a další zájemce beztak nemůžete uspokojit?“

„Reklama je nezbytná pro pozdější představení,“ ujistil ho Kartáčník. „Lidé, na které se dnes nedostane, budou tím zvědavější a nahnou se příště. Ale vstupenky si budeme vyřizovat sami.“

„Takže chcete, jestli to dobře chápu, pozvánku na vaše představení doplnit informací, kam se mají zájemci obrátit s dalšími objednávkami, když už pro ně první představení tak jako tak není?“

„Ano... až na to, abyste neuvedli, že první, slavnostní představení je už vyprodané,“ souhlasil Kartáčník. „Z důvodů reklamy... chápejte. Zájemci se to dozvědí až v našem kulturním středisku, až si přijdou sami zakoupit vstupenky, ale neměli by to vědět předem.“

„Proč ne?“

„Některé by to mohlo odradit.“

„Vždyť se to dozvědí hned, až se spojí s tím vaším kulturním střediskem a budou si pořadí na další představení objednávat!“

„My zásadně nebereme objednávky na dálku!“ opáčil důstojně Kartáčník. „Zájemci se musí osobně dostavit do Nových Karlových Varů a vystát si poctivě frontu u pokladny...“

„Proboha – proč?“ nechápal Lech. „Snad ne frontu i na objednávku představení?“

„Jistě,“ přikývl režisér. „Zájemce musí něco pro shlédnutí našeho filmu podstoupit, aby mu to nepřišlo tak... zadarmo! Co je příliš levné, nebo dokonce zadarmo, toho si přece lidé neváží! Teprve po překonání nějakých překážek správně ocení pravou kvalitu!“

„Ale tady na Orizemi je zadarmo skoro všechno!“ upozornil ho Lech Stříbrský.

„No právě!“ odfrkl si režisér. „To je přímo zdejší mor! Každý tu může mít, cokoli si umane, ačkoliv za to neplatí! Pak tady vlastně nic nemá hodnotu! Všiml jste si, jak se u ženských poslední dobou rozmohla mánie briliantových šperků? Pár pravých nóbl žen si je přivezlo ze Země, jenže tady se toho chytly všechny a dneska jsou všechny oháknuté jako od Diora a každá má aspoň pravé briliantové náušnice! A některé jsou brilianty ověšené jako vánoční stromečky!“

„To jen ty nové,“ usmál se chápavě Lech. „Naše poznáte podle nevyzývavých, pohodlných šatů staršího střihu a skoro bez ozdob. Pravda, náušnice nosí skoro všechny, ty byly doménou žen už v dávnověku. Ale aby z nich dělaly divadlo, to ne! Všiml jsem si, že náušnice nosí i někteří noví chlapi! Že jim to za to stojí! Móda přece odjakživa patřila ženám!“

„Já nosím náušnice taky,“ opáčil Kartáčník. „Úplně normálně. Jenže teď jsem si je na protest proti jejich nošení všelijakými sockami manifestačně sundal!“

„Sockami?“ zpozorněl trochu Lech. „No – my starousedlíci nic takového nenosíme. A bohdá nebudeme! Za našich časů byl na Zemi mužskou ozdobou meč, štít a palcát. Ale těch jsme se vzdali – na Dzigvlegtu nám byly k ničemu a tady taky.“

„Zřejmě patříte ke Starým Čechům,“ zavrčel Kartáčník. „Hlavně nám zařídte tu reklamu ve vašich zprávách, ostatní nechte na nás. Obejdeme se i bez vaší objednávkové služby, která beztak vyhoví kdekomu, sockám jako lepším lidem!“

„Zajistím to,“ slíbil Lech Stříbrský.

=*=

Slavnostní představení nového, byť už ne prvního českého filmu proběhlo až po udělení ceny, kterou tento film získal, aniž by jej shlédli někdo jiný než jeho tvůrci a porotci »Českého lva«. Měli to jednoduché – do soutěže byl přihlášen jediný film, takže ji samozřejmě musel dostat.

Byl to opravdu slavnostní večer. Kleinův kulturní stánek v Nových Karlových Varech přetékal honorací a celebritami, reportéry s kamerami a cvakajícími pozemskými fotoaparáty s blesky.

V téže době běžel ve Zprávách rozhovor s Vladimírem Vernerem, bývalým sousedem režiséra Kartáčníka. Byl to již postarší, osaměle žijící úředník, který se už na Zemi připojil ke stoupencům mimozemšťanů. Když se ze svého *ovi* dozvěděl o chystané zkáze Čech, nejenže uposlechl výzvy a běžel na nejbližší určené shromaždiště, ale nepřenesl přes srdce, aby se sám zachránil, ale sousedy nechal neodvratné zkáze. Cestou se stavil u sousedních domků a nevybíravě zburcoval i sousedy.

Znali ho jako spolehlivého chlapa a když viděli, jak je vyděšený, nedalo jim to. Dva či tři měli doma vysmívané *ovi*, schovávané na památku jako raritu nebo trofej. Zapnuli je a tak se dozvěděli, že soused vůbec nepřehání.

Jan Kartáčník osobně obtelefonoval nejbližší známé, ti zase další, popadli co popadli a stihli odlet nejbližších záchranných

kontejnerů. Tak se na Orizem dostal i výkvět české kinematografie, ačkoliv mimozemšťany do té chvíle považovali za své zvilé nepřátele.

„Vidíte – ani na tu jejich slávu mě teď nepozvali!“ vzdychl si pan Verner. „Tak svět odplácí!“

„Já bych to nazval jinak,“ usmál se Lech Stříbrský ve funkci reportéra. „Na to je v Čechách lepší jiné úsloví. Panská láska po zajících skáče!“

„Mohli si vzpomenout!“ trval na svém pan Verner. „Beze mě by teď byli jen prach a popel!“

„Nezávidíte jim,“ pokáral ho mírně Stříbrský. „Závist není krásná vlastnost. A vzpomeňte si, co o vděčnosti říkal Ježíš: kdo si odměnu vyžádá hned, ztrácí ji později.“

„Já vím,“ přikývl pan Verner. „Ať si to užijí! Půjdu si raději pustit »Baladu Vítkova rodu«, známí říkali, že je to úžasný film.“

„A abyste jim nezáviděl ani trochu... ona ta jejich slavnost beztak nedopadne dobře,“ zavěštil si Lech Stříbrský.

„Copak?“ zpozorněl pan Verner – a s ním v té chvíli všichni, kdo tento rozhovor nesledovali ze záznamu, ale v přímém přenosu.

„No – žádná lumpárna by na Orizemi neměla projít bez povšimnutí,“ dodal opatrně Lech.

„Jaká lumpárna?“ vyzvídal rychle pan Verner.

„Subliminální,“ řekl Lech.

=*=

Když se promítaný obraz poprvé na vteřinu zastavil, považovali by to všichni v sále za drobný technický nedostatek, ačkoliv na tu vteřinku v obraze zamrzl podivný nápis.

»Věřte«

Co to mělo znamenat? To v té chvíli nikdo nechápal.

Film se však po tomto zadrhnutí rozběhl dál a chvíli zobrazoval normálně. Děj byl poměrně jednoduchý, vtipy s mírně sexuálním podtextem vzbuzovaly v sále smích a dobrou náladu.

Občasná rána pěstí, tu a tam červená z nosu, místy ještě akčnější kopy.

Pak se najednou začal obraz krátce po sobě zadržávat víc a překvapení diváci si mohli přečíst další slova. »První«, po chvílce »České«, pak »Filmové« a nakonec »Společnosti!«

»Věřte První České Filmové Společnosti!«

Režisér Jan Kartáčník se v té chvíli pokusil promítání zastavit.

„Stopněte to!“ křičel do sálu. „To je skandál!“

„Jak?“ obrátil se na něho bledý kameraman Igor Doučil. „Čím se to dá stopnout?“

„Kdo to vyvolal?“ běsnil Kartáčník. „Kdo to spustil, toho to přece poslechne!“

„No – spustil jsem to já, normálně se dá obraz zastavit, když si člověk potřebuje při promítání odskočit, tady to ale nereaguje! Když dám příkaz »Počkej!« nebo »Stůj!«, nic se neděje a jede si to klidně dál! Úplně mě to ignoruje!“

„Předveď mi to!“ udeřil na něho Kartáčník.

Igor příkaz zopakoval, ale film pokračoval. Zasekával se ale dál, aby pokaždé na dostatečně dlouhou dobu zobrazil nápisy, vložené do děje.

»Ruské filmy jsou ubohé!«

»Sledujte jedině První České filmy!«

»Ruské filmy jsou pro loosery!«

»Podporujte První Českou!«

»Ruské filmy sledují jen hlupáci!«

Diváci si nápisy prohlíželi se zájmem. Někteří nad nápisy souhlasně pokyvovali hlavami, jiní při nich krčili rameny – tohle přece do filmu nepatří!

„To je sabotáž!“ pěnil režisér Kartáčník.

Nechal nešťastného kameramana na pokoji a vyběhl ze sálu na chodbu, aby o samotě požádal o spojení s Lechem Stříbrským. Vzápětí se už díval do jeho tváře.

„Co je to za svinstvo?“ vypálil na něho místo pozdravu.

„Svinstvo?“ divil se Lech. „Jaké svinstvo?“

„Svinstvo, které na nás vyskakuje z našeho vlastního filmu!“ soutil Kartáčník. „Co jste nám to tam vpašovali?“

„Netuším o čem mluvíte,“ vrtěl hlavou Lech.

„Vy vážně nic nevíte o těch pitomých nápisech, co se nám zastavují uprostřed filmu?“

„Jo – vy myslíte subliminály?“ zdálo se, že Lech konečně pochopil. „Kde jste tu vykopávku vyhrabali? Tohle bývalo ve starých amerických filmech, ale většina už je přece dávno vykleštěná. Řekněte mi, co je to za film, někdo už se na něj podívá!“

„To není žádný americký film, ale náš nejnovější trhák!“ zuřil režisér.

„Aha!“ spolkl to Lech klidně. „No – možné to je. Někdo si s vaším filmem pohrál a dodal tam subliminální obrázky. Víte – takové ojedinělé nápisy, určené k působení na podvědomí...“

„To je přece trestné!“ přerušil ho vztekle Kartáčník, ale v té chvíli zaváhal.

„Teda – aspoň na Zemi to trestné bylo!“ dodal po vteřině rozmýšlení o poznání krotčeji.

„Tady taky,“ ujistil ho dobrácky Lech. „Tady se to považuje za sprosté ovlivňování a porušení příkázání »Nepodáš křivého svědectví...«.. Bohužel, staré americké filmy toho byly plné. Naštěstí na Orizemi promítá filmy program v lizidech a nebyl problém dodat tam vyhledávání subliminálů. Program je pak zobrazuje o trochu déle, aby si je lidé mohli pěkně v klidu přečíst. Když nejdou přes podvědomí, lidé si je už sami nestranně posoudí.“

„Chcete říci, že tam to svinstvo vkládá nějaký pitomý zdejší program?“

„Nevkládá,“ opravil ho Lech. „Jen je zobrazuje, aby si jich lidé všimli. Subliminály tam byly zaručeně už před promítáním. Program je jen zvýraznil, aby se daly snadněji najít a odstranit.“

„Ale jak to, že to ani nejde zastavit?“ čertil se dál Kartáčník.

„Je to soukromé promítání nebo veřejné?“ požadoval upřesnění Stříbrský, ale byla to řečnická otázka, protože hned pokračoval. „Soukromé se přerušit dá, ale veřejné ne, to dřív dělalo zlou krev. Veřejné promítání má dodnes své kouzlo, takže se tu udrželo, ale našlo se tady pár vtípalků, kteří si veřejně promítané filmy zastavovali, kde je to napadlo. Měli jsme tu i nějaké pornofilmy a každého opravdu nebaví dívat se pět minut do nějaké vagíny – ale i jindy to bylo ostatním nepřijemné. Dnes se tedy dá přerušit jen film, který sleduje maximálně pět-šest diváků. Veřejné promítání prostě jede non stop až do konce. Nic si z toho nedělejte, pro jednou se to jistě vydržet dá, pak nám to zapůjčte, subliminály vám vystříháme, je to poměrně jednoduchá záležitost.“

„Děkuji za nabídku!“ zavrčel Kartáčník a zrušil Spojení. Bylo mu jasné, že to na Stříbrského nesvalí a hosté si to vychutnají pěkně do konce.

Sakra, nemuseli tam toho aspoň dávat tolik!

=*=

Fritz Pilz zavolał soukromě Standovi, aby mu sdělil něco zajímavého.

Poslední dobou to nebylo časté, zato teď se Fritz tajuplně usmíval.

„Poslyš, Stando, co bys mi řekl, kdybych tě úplně zbavil problémů s otroky Sandišůtů?“

„To bys musel přijít s něčím novým,“ odfrkl si skepticky Standa.

„No – něco nového mám,“ připustil Fritz. „Předali mi to gufyrové. Sem ke mně trefí, takže se mi tady už párkrát objevili.“

Tentokrát nám lidem předali něco, co začali na Zemi používat a je to podle nich vysoce spolehlivé.“

„Tak to honem povídej!“ vybídl ho Standa.

„Neměl jsi nedávno na Orizemi problém s podprahovým ovlivňováním lidí?“ zeptal se Fritz.

„Jo, měl,“ přisvědčil Standa. „Mohou za to ale Novočeši. Natočili tu nějaký škvářfilm a měli ho totálně prošpikovaný subliminály – jako králičí pečení špekem. Rada Starších se tím přece zabývala už na Dzígvlętu, když jsem tam od kamaráda ze Země přitáhl první sbírku. Tenkrát jsem beztak řešil problém přízpůsobení – aby lizidy dokázaly pozemské formáty vůbec přehrát, musel jsem jim vnutit i pozemské kodeky. Byla to fuška, každý desátý film měl jiné než předchozí... hrál jsem si s tím pěkně dlouho – a to mají lizidy slušnou kapacitu pro analýzu a syntézu. Přitom jsem víceméně náhodou narazil na subliminály a po poradě s otcem Mihovičem jsem pro ně vytvořil filtr. Každý subliminál to prostě zobrazí na tak dlouho, aby ho člověk stačil přečíst. Když ho čteš vědomě...“

„To znám,“ přerušil ho Fritz. „Vědomě to nepůsobí. Umíš tenhle filtr i vypnout, ne?“

„No – umím, ale nechápu, proč bych to dělal?“ zarazil se Standa.

„Tušíš aspoň, kdo podprahové ovlivňování vymyslel?“ pokračoval zdánlivě nelogicky Fritz.

„Podle mě někdo na Zemi,“ hádal Standa. „Já jsem ty filmy na Dzígvlęt přitáhl přesně tak, jak jsem je získal.“

„Někdo na Zemi...“ přikývl Fritz. „A protože se to dá považovat za vrcholné darebáctví, zkus hádat, čím to byl nápad!“

„Myslíš, že to pochází od Sandišůtů?“ zpozorněl Standa.

„Uhod!“ ušklíbl se Fritz spokojeně.

„Těm je to podobné,“ vzdychl si Standa. „Naštěstí jsme to už ze všech pozemských filmů dali pryč – byly tam toho balastu tuny! Naštěstí to moje filtry zvýraznily a naučil jsem pár

nadšenců, jak se to vystříhá – abych nemusel všechny filmy prohlížet sám.“

„Poslyš, Stando, ty jsi přece nedávno sám a sám spáchal docela slušný film, ne?“ obrátil Fritz nečekaně téma úplně jinak.

„Jo,“ vzdychl si Standa. „To bys dokázal taky... jen jsem chtěl umravnit partu Míši Safronova. Nějak jim stoupla sláva do hlavy a začali se chovat příliš hvězdně...“

„Nebylo to kvůli Slávce?“

„Ale jo, začali ji v Ruské Tajze trochu dusit a po tomhle se k nim vrátila správná úcta.“

„A dokážeš natočit ještě jeden takový film?“

„Dokázal bych to – kdybych Slávce neslíbil, že už to nikdy neudělám.“

„Aha – nevadí, obrátím se na Slávku, aby tě sama toho slibu zprostila.“

„A proč by to, prosím tě, dělala?“

„Aby zachránila Orizem,“ zvažněl najednou Fritz Pilz.

Pár vteřin bylo ticho. Standa na kamaráda jen třesl oči.

„Čoveče – o čem to vlastně mluvíš?“ vyhrkl zmateně.

„Až ti to Slávka sama poručí, natočíš ještě jeden film,“ pokračoval Fritz rozhodným tónem. „Na námětu nesejde, něco si jistě vymyslíš. Navíc se postaráš, aby nikde na Orizemi během jeho promítání nefungovaly filtry proti subliminálům. A někam – nejlépe do dost napínavého okamžiku – vmontuješ tyhle nápisy! Ulož si je někam – ale ať se ti na ně nikdo nepovoláný nedostane!“

Standa s údivem pozoroval podivné znaky, které mu Fritz ukazoval v dalším obraze.

„Poslyš – to vypadá jako nějaké písmo!“ řekl po chvíli.

„Je to písmo,“ potvrdil mu Fritz. „Vždyť říkám, že to jsou nápisy!“

„Ale – k čemu to je?“

„To uvidíš,“ ušklíbl se Fritz. „Upřímně řečeno, co pochází od Sandišůtů, to asi vždycky smrdí – a tohle je prý betonově od nich. Ale gufyrové tvrdí, že je to účinné.“

„Cožpak může pouhé písmo něco udělat?“

„Jó, kámo, slovo je někdy mocné!“ vzdychl si Fritz. „Vyslov správné slovo a strom uschne!“

„Já tam ale žádné slovo nepřečtu!“ stěžoval si Standa. „Tahle písmena vůbec neznám! Spíš mi to připomíná nějaké divné abstraktní obrázky!“

„Můžeš si je nechat přeložit, lizidy to písmo znají,“ ujistil ho Fritz. „Je hodně staré, starší než si umíš představit. Tyhle obrázky jsou sice ozdobné tvary toho písma, proto je lizidy nepřekládají samočinně, ale kdybys chtěl, přeloží ti je. Jenže ani pak by ti moc neřekly.“

„Dobře – někam si je uložím,“ přikývl Standa. „Ale teď chci vědět, co udělají. Poslyš, nemůže to lidem nějak... ublížit?“

„Může,“ přikývl mrazivě vážně Fritz. „Ale většinu ta slova nic neřeknou, takže ani neudělají. Když je ukážeš nějakému lingvistovi se specializací na Orient – máš-li ovšem na Orizemi nějakého – možná je přečte, ale ani on smysl nepochopí, takže to většinu lidí jen proletí neškodně hlavičkami jako poněkud divné, abstraktní, ale jinak bezvýznamné obrázky.“

„Tak k čemu to bude?“ naléhal Standa.

„Když to přijmou geneticky upravovaní, vpálí se jim ten vzkaz do hlavy, že už ho odtud nikdo nedostane. Zatímco pro normální lidi jsou to trochu podivné obrázky, pro tyhle to bude rozbuška. Gufyrové zatím odhalili dvě. Dám ti obě, ale ta druhá je příliš razantní, po ní bys musel po každém promítání povolat do kina posily pohřební služby, protože by na to reagovali tak těžkým infarktem, že by každá pomoc přišla pozdě. Gufyrové mě před tou druhou takhle varovali. Ale kdyby bylo nejhůř, máme použít i tu. Sandišůti tím měli své otroky jištěné proti odepření poslušnosti. Člověk je přece tvor svébytný, občas má i vlastní

rozum. Kdyby jim jejich poslušné nástroje přece jen odmítly splnit rozkazy, použili by tohle. Nebylo by to poprvé.“

„Nebylo by to ale porušení příkázání »Nezabiješ«?“ upozornil ho Standa sarkasticky.

„Podle situace,“ pokrčil rameny Fritz. „Představ si, že některý gauner unese jako rukojmí dítě a bude vyhrožovat, že je zabije. Je toho schopný, o tom nesmíš pochybovat, věřit mu to musíš. Jsou zkrátka okamžiky, kdy zabiješ člověka a příkázání přitom neporušíš. Nejen sebeobrana, ale i obrana někoho jiného se v takovém případě nepovažuje za trestuhodné zabití.“

„Takže... myslíš?“

„V takovém případě nabídneš únosci vyjednávání a během něho mu metodou subliminálů do hlavy nemilosrdně vpálíš příkaz okamžité sebedestrukce,“ řekl tvrdě Fritz Pilz. „Na to nepotřebuješ ani film, stačí na to i Spojení. Jen budeš muset dávat pozor, abys přitom rukojmí sám nezabil tím, že únosce vyřídíš na nějakém nebezpečném místě – když balancují na vrcholu útesu, plavou ve vodě – a tak. A dej si na ně pozor, jsou děsně vynalézaví a mohli by tě i tak zaskočit.“

„Ty vážně myslíš, že to dokážu použít?“ otrásl se Standa.

„Jestli se na to necítíš, můžeme se vyměnit,“ navrhl bezelstně Fritz. „Jsem si jistý, že nevinné ochráním i za tuto cenu. Ale mohl bych ti nabídnout jen Belfge, jiný svět nemám a tady je nuda.“

„Já to zvládnou,“ otrásl se ještě jednou Standa. „Ale co je ten první příkaz?“

„Není tak razantní,“ odvětil Fritz. „Neslyšel jsi ještě na Zemi, že by zločince pronásledovaly nějaké odpudivé obrazy? To byla totiž jejich metoda. Nedalo se před nimi utéci. Kdekoliv jim mohl před očima nakrátko vyvstat ohyzdný obraz s další částí vražedného příkazu. Ve chvíli, kdy oběť shlédne poslední slovo příkazu – zatmění před očima, infarkt a rychlý konec! Říkám

tomu příkaz k sebestrukci – Sandišůti se na ně opravdu dívali jen jako na jakýsi druh strojů.“

„Dobře... dobře... ale co ta... měkčí varianta?“

„Je pomalejší, ale vyřadí je také,“ vzdychl si Fritz. „Nezabíjí, ale taky se s nimi nemazlí. Víš, oni jsou speciálně geneticky upravení. Proti ostatním lidem mají mnohé výhody. Vyšší inteligenci to začíná a vyšší fyzickou odolností končí. Jsou skvělí a úžasní. Navíc se sami udržují v pohotovosti pro další generace – pěstují si i znalost toho starého písma a řeči, zatímco mnohem mladší latina už upadla do zapomnění. Sandi do nich ale zamontovali pojistky na geneticko-biologické bázi, svázané s tím starým písmem. Ano, to písmo je aktivuje i ničí. Gufyrové na to nedávno přišli a řekl bych, že je to překvapilo. Když to ale Sandi tak důkladně udělali, není podle mě – ani podle gufyřů – chybou použít to, dokonce i v původním smyslu – jako pojistky. Spust' prostě na Orizemi druhou sekvenci – a připrav se i na možnost, že tě pak někdo z nich donutí použít i tu první.“

„Ta měkčí varianta – nezabíjí? Co doopravdy dělá?“

„Má dva účinky,“ řekl Fritz. „S okamžitou platností ukončí působení lizidů na organizmy. To se sice ihned neprojeví, ale eliminuje to všechny kladné účinky.“

„Takže jim to zkrátí život!“ domyslel si Standa. „Není to totéž co vražda?“

„Nezkrátí jim to život,“ namítl Fritz. „Jen jim ho neprodlouží. Když si uvědomíš, že na Zemi tak zůstává pár miliard lidí, nemusí ti být líto, když se k nim tíhle přidají. Miliony lidí na Zemi by si zasloužily prodloužení života víc. Vždyť těmhle celý jejich lidský život zůstane – jen podle starého životního schématu. Tak Sandišůti nakonec sebrali dlouhověkost i Metuzalémovi a dalším. Kdybys s tím zbytečně čekal a použil to až po pěti stech letech, to bys teprve viděl horror! Postižení by ti před očima zestárli do podoby, jak by vypadali bez lizidů. Kdyby se ti taková mladá žena změnila během minuty v seschlou,

umírající mumii, strašilo by tě to nejspíš ještě dlouho. Udělej to radši hned, ať ty horroru nezažijeme!“

„Dejme tomu,“ uklidnil se trochu Standa. „To nevypadá tak vražedně. Jen jako kdybychom jim odepřeli ovladače lizidů, beztak si je nezasluhují. Máš asi pravdu, dnes to ještě projde nenápadně, skoro bez povšimnutí. Ale říkal jsi – dva účinky...“

„Vyřadí jim to reprodukční orgány,“ dodal suše Fritz. „Prostě se stanou neplodní. Trvá to sice maličko déle, ale roztřepí jim to DNA, takže s ničím nenavazuje. Přerušíš tím jejich genetickou linii a ponecháš jim jen možnost adopce cizích dětí. Ani to není úplně nenormální, na Zemi se to stává často. Zastavíš ale šíření jejich genetických úprav. Adoptivní děti jejich geny dál neponesou, takže víceméně přirozeně vyhynou. Nebude to tak lepší?“

„Sebereme jim právo na děti!“ zamračil se Standa.

„Nesebereme, mohou je kdykoliv adoptovat,“ namítl Fritz. „Na Zemi si spousta dětí zaslouží lepší život, než jaký je tam čeká – a tihle by jim mohli poskytnout všechno. Jen by to nebyly jejich pokrevní děti – je to ale tak nutné? Sandišůti jim neplodnost beztak naplánovali dávno předem.“

„To by mě zajímalo, proč?“

„Jednoduše,“ ušklíbl se Fritz. „Až by mouřenín vykonal službu, nechali by je vyhynout. Byla by to mírnější verze k brutálnímu vyvraždění. Měli připravené oboje, tohle by ale bylo nenápadnější – a když si to v hlavě přebereš, tak i milosrdnější.“

„Ale co když všechny své znalosti předají těm adoptivním dětem? Včetně znalosti tajemství jejich tajného písma?“

„To písmo není tajné,“ pokrčil Fritz rameny. „No tak je to naučí! Jak říkám, písmo samo ještě na nic nestačí, musí se sejt určitý kódovaný rozkaz s genetickou úpravou. Děti, které by se naučily písmo, budou v pozici tvého hypotetického lingvisty, který daný nápis přečte a podiví se, co to má znamenat. Ale nemusíš si dělat starosti, oni žádné děti adoptovat nebudou.“

„Počkej – jak to myslíš? Říkal jsi přece, že budou moci!“

„Budou moci, ale nebudou chtít,“ doplnil Fritz. „Samozřejmě by nějaké děti rádi adoptovali, ale musely by být z jejich genetické linie. To si oni velice pečlivě hlídají. Oni úplně cizím dětem své výhody nepředají! Potíž bude v tom, že je to postihne všechny, takže na Orizemi prostě nenajdou děti vhodné k adopci. Tedy – vhodné pro ně a pro jejich požadavky.“

„A nebude to pro ně kruté?“

„Možná ti to bude připadat kruté. Ale připravili to Sandové, my to jen spustíme. A připrav se i na použití té první možnosti, kdyby jim to došlo. Očekávám, že takové poznání neunesou a že je to aktivuje ke škůdcovství. Neřekl bych, že to přijmou, jak říkají křesťané, jako kříž, který by nesli hrdě a se vztyčenou hlavou. Nad křesťany jsou ostatně povznesení...“

„Oni nejsou křesťané?“

„Mohou být navenek i křesťany, ale určitě ne z přesvědčení. Spíš tam, kde se jim to na Zemi jeví jako výhoda. Proč by jí nevyužili? Mohou být na Zemi i křesťanskými kněžími, není to přece tak namáhavé povolání! Neslyšel jsi ale na Zemi úsloví, že káží vodu, ale sami pijí víno? V tomto případě je to doslova. A neslyšel jsi ani o pedofilních skandálech u těch, kdo se ve službě církve vzdávají oficiálně sexu? Řekl bych, že se předem nevzdávají ničeho. Výhod ani neřestí.“

„To nemají aspoň nějakou... ideologii?“

„Jednu mají,“ řekl Fritz. „Sandové jim vštípili přímo genetickou nadřazenost. Považují se za víc než ostatní lidé, kteří mezi ně nepatří. Proto také mezi sebe nikoho cizího nepustí.“

„To má být nějaká ideologie?“ pochyboval Standa.

„Ano, to je Vyvolenost.“

=*=

Balada o Vlaštovce

Ryze český film »Slunce, seno a ostrovy« se ukázal jako naprostý propadák. Ačkoliv tvůrci film brzy kajícně nabídli do všeobecné distribuce, jeho sledovanost se trvale krčila kdesi při zemi.

Na první promítání, proslulé trapným odhalením podprahových reklam, sice přišla veškerá česká filmová honorace a zaplnila do posledního místečka velký sál Kleinova Nového Kulturního Stánku v Nových Karlových Varech, ale zastavující se podprahové reklamy očekávaný skvělý první dojem dokonale pokazily.

Režisér Kartáčník je sice již ten večer obětavě z filmu vystříhal, ale při dalším promítání byl velký sál poloprázdný. Omezující podmínky zřejmě diváky účinně odradily. Pár zájemců se sice na kulturním středisku ohlásilo, ale když se dozvěděli, že musí přijít osobně a zařadit se do fronty na vstupenky, většinou odvětili, že si v tom případě raději počkají, až bude film volně dostupný.

Některé zprávy se mezi lidmi rychle rozkřiknou, takže se další zájemci ani nehlásili.

Naštěstí vyšla na distribuční stránce filmů podrobná recenze z díla českého filmového kritika Ivana Petříka, která film pečlivě rozebrala a vychválila. Jak se dalo čekat, zájemce navnadila, přesto účinek nedosahoval očekávání.

Ti nejžhavější sice přišli, ale protože se jich tolik nesešlo, dostali vstupenky i bez očekávané fronty – jenže jich bylo málo, aby zaplnili velký sál, ačkoliv ve vedlejší salóňku byl připravený i bohatý raut. Někteří pak ještě zvědavě obešli švédské stoly, ale většina se po filmu rychle vytratila.

Na distribuční stránce filmů se přímo pod Petříkovou pochvalnou kritikou objevilo pár dalších hodnocení – zřejmě od diváků, kteří ze zvědavosti přišli na druhé představení.

„Odpad!“ hodnotili film skoro všichni, na rozdíl od osamoceného Petříka.

Tak příkré ohodnocení se od posledních amerických »céček« už hodně dlouho neobjevilo.

„Bezduché plkání téměř bez děje, osvěžované rádobyvtipnými scénkami, kdy se má asi divák smát trapným trapasům postav. Vhodné leda pro sadisty, kteří se rádi smějí cizímu neštěstí!“ bylo pod tím rozvedené pro ty, kdo by se dožadovali podrobností.

„Pusťte si to až doma, abyste nerušili předčasným odchodem ze sálu!“ zněla jiná rada.

Šeptanda film sepsula ještě víc, takže třetí promítání se konalo pro pouhých pět diváků, kteří se nedali odradit a přišli, aby se sami přesvědčili, zda je film opravdu tak slabý, jak se o něm tvrdí.

Z těch pěti tři skutečně po třetině filmu odešli a film až do konce shlédli jen dva. A ti se už nenechali zlákat ani přichystaným rautem a odletěli, ještě nedoběhly závěrečné titulky.

Jedním slovem – fiasko.

Ještě hůř dopadl kritik Ivan Petřík, když na distribuční stránku filmů umístil vlastní kritiku na film »Balada Vítkova rodu«. Pravda, samotné kritice rozuměl málokdo, málokdo si uměl představit, co se skrývá pod odbornými pojmy jako »transcendentní nedostatečnost«, »plytká insolventnost« či »hluboká insufficience cool gagů«, ale jednodušším pojmům, jako »duchovní prázdnota«, rozumět bylo a chudák Petřík za ně schytl pár stovek nelichotivých hodnocení své kritiky.

Nejmírnější odsudek byl »takhle kecat ho snad naučili sami Sandišůti«!

Kladným výsledkem bylo, že křivka sledovanosti, uvedená u tohoto filmu, ještě stoupla. Film se rozhodli shlédnout i ti, koho nezlákal název, ale jejichž zájem vzbudila polemika mezi novým,

většinu lidí nesrozumitelným kritikem a osvědčenými starými matadory.

Petřík se pokusil zkritizovat i několik ruských filmů, jenže pak ho doma navštívil nejznámější ruský kritik Bezuchov a mezi čtyřma očima mu poradil, aby se nepletl do věcí, kterým nerozumí.

„Jestli se vám film »Slunce, seno a ostrovy« skutečně líbí, nepište jen, že je vynikající! Zkuste přidat aspoň jeden skutečný důvod proč – i kdyby jen to, že se vám takové vtípky líbily,“ poradil mu. „Ale nenavázejte se do filmů, které jste ani neviděl. Hodnocení »film jsem neviděl, přesto se cítím oprávněný napsat o něm kvalitní recenzi« je větší pitomost, než si sám zřejmě myslíte.“

„Já si budu psát, co chci!“ nafoukl se Petřík. „Nemohu za to, že pravému umění nerozumíte!“

„Když budete psát kraviny, jaké píšete, nedivte se, že vás budou mít diváci za vola! Už teď jste tím pověsný!“ ulevil si Bezuchov – a práskl za sebou dveřmi. Komu není rady...

Petřík se pak pokusil hodnotit další filmy anonymně, jenže tentokrát tvrdě narazil jako auto do protijedoucího kamionu. Jméno kritika se pod každým hodnocením objevilo automaticky a nedalo se smazat ani nahradit pseudonymem. Recenze podepsané »Ivan Petřík« se nejprve staly terčem až nevybíravých vtipů, později zůstávaly bez odezvy. Jen se železnou pravidelností krátce po umístění mezi ostatními recenzemi krvavě zčervenaly. Každý, kdo s recenzí souhlasil, ji totiž mohl podpořit, nebo s ní nesouhlasit. Některé recenze se zvýraznily tím zeleněji, čím víc kladných hlasů měly, jiné naopak červenaly. Petříkovi nepomohlo ani že ho pokaždé hned po uvedení solidárně podpořili jeho známí. Jeho recenze vždycky zpočátku mírně zezelenaly, ale obvykle ještě týž den krutě zčervenaly – jako dobře uvaření raci.

A nejhorší na tom bylo, že se to nedalo nijak zfalšovat! Chudák Petřík soptil vzteky, ale nikde se nemohl dovolat spravedlnosti. Samozřejmě se obrátil na Lecha Stříbrského s požadavkem, aby tu »pomlouvačnou a dehonestující kampaň« zastavil, jenže Lech Stříbrský mu vysvětlil, že recenze obhospodařuje lizid automaticky a jediná možnost, jak se vyvarovat červené barvy, je získat na svou stranu víc příznivců než odpůrců.

„Znám pár přátel, kteří určitě hlasují kladně,“ stěžoval si Petřík. „Jenže barva zůstává pořád stejná, ať hlasují kolikrát chtějí!“

„To bude asi tím, že každý máme jen jeden hlas,“ usmál se Lech dobrácky. „Každému z nás se započítá jen jeden a další hlasování už na tom nic nezmění. Každý může pouze změnit svůj hlas na opačný, ale jediné tato změna se projeví.“

„Jenže nás někdo pokaždé přehlasuje!“ stěžoval si Petřík.

„Zkuste psát tak, aby s vámi lidé víc souhlasili,“ poradil mu Lech. „Jestli u vašeho názoru převažuje červená, pak s vámi nesouhlasí mnohem víc lidí, než kolik máte příznivců.“

„Já jsem přece profesionální kritik!“ bránil se Petřík. „Nemohu za to, že je tady taková přesila buranů a intelektuálních hňupů! Nebudu přece populista!“

„Jo, profesionální kritik,“ pokýval hlavou Stříbrský. „To jsme tady ještě neměli. Ale jak se tak dívám, o profesionální kritiky tady nikdo nestojí. Nechcete se raději věnovat něčemu jinému, když vás lidé odmítají?“

„Nechte si takové rady!“ vypjal Petřík hrud' a odešel s přesvědčením, že je zřejmě celá Rada Starších sbor buranů a intelektuálních hňupů, když ho neocení.

Zbyla mu hrstka přátel, kteří ho podporovali ze známosti a zřejmě jeho výplody ani nečetli. Jeho další recenze naštěstí zůstávaly alespoň ve slabě zelenavé barvě.

Zřejmě už je nikdo nečetl...

Krátce po »ryze českém filmu« »Slunce, seno a ostrovy« se ale v distribuci objevil jiný český film »Balada o Vlaštovce«. V nabídce bylo uvedené, že »Balada o Vlaštovce« je volně pokračování »Balady Vítkova rodu«, což způsobilo, že křivka sledovanosti krátce po uvedení do volné distribuce vyletěla strmě do výšky. Nejenže téměř ihned překonala sledovanost posledních ruských hitů a brzy se vyšplhala až ke sledovanosti »Balady Vítkova rodu«, ale nezastavila se a pokračovala ještě výš.

Některé zprávy se mezi lidmi rychle rozkřiknou... tohle znamenalo, že je to film – bomba.

A opravdu, zatímco historický film o Vítkově rodu měl spíš komorní charakter s poměrně malým počtem postav, následující Balada byl výpravný velkofilm.

»Balada o Vlaštovce« neměla žádné slavnostní uvedení a přesto se brzy promítala ve většině společných kin na Orizemi. Nevytlačilo je ani dokonalé domácí promítání. Sdílení dojmů prožitky z filmů umocňovalo, ať už šlo o staré dobré pecky z Hollywoodu na Zemi, nebo nejnovější trháky ze studií Ruské Trojky.

»Balada o Vlaštovce« se navíc vyznačovala něčím novým, dosud neokoukaným. Novinkou zde byla i filmová hudba. Ani znalci nebyli schopni určit, na jaké nástroje ji hudebníci vlastně hrají. Barva tónů na některých místech vzdáleně připomínala housle, jinde, aniž by se nástroje vyměnily, plynule přecházela od jemných houslí po ostré trubky. Nikdo z hudebníků nebyl schopný určit, co to bylo za nástroje. Nakonec převážilo mínění, že se asi jedná o nějakou novou syntetickou hudbu.

Děj začínal pochmurně – zemětřesením, které rozvalilo hrad Jukagyri I a útekem posledních uprchlíků z hořícího Dzígvlgtu. Pamětníky dokonale uchvátila ponurá atmosféra vířících kotoučů dýmu, plamenů a ohně, ale i oni nevěřicně zírali na pohled na Dzígvlgt z dálky – jako kdyby tam byl tou dobou

nějaký ration, ze kterého by někdo pořizoval tyhle otřesné záběry hořícího světa.

Zejména záběry, kdy svědek zkázy klesal až do dýmu a probleskujících plamenů, uchvátil jak pamětníky, tak i Novočechy i další nováčky, kteří se zatím na Orizem dostali ze Země a tato historie jim byla ještě zcela neznámá.

Následoval nedlouhý pobyt na Hjöwiltu, kde se shledávaly roztroušené rodiny, ulehčeně nad každým nově objeveným členem jásaly a naopak trnuly obavami o dosud chybějící, ale děj filmu se pak opět o pár týdnů vrátil do doby, kdy se divákům otevřel chitsaldil, přenášející průzkumníky do neznámého nového světa, tak podobného Zemi – a přece tak odlišného.

To ještě neměla Orizemě jméno – byl to dosud neznámý svět, průzkum teprve začínal a moře průzkumníky uvítalo nejhorším zdejším způsobem – hurikánem.

Průzkumníci však první nepřízeň počasí přestáli – po pravdě jim nic jiného nezbývalo – a pak se konečně obloha vyčasila a objevily se hvězdy, které mnozí neviděli už tisíce let...

Objevila se i scéna, kdy si inženýr Formánek poprvé prohlédl noční oblohu dalekohledem a ztuhl překvapením, neboť proti všem předpokladům našel souhvězdí Orion téměř shodně jako na Zemi – což znamenalo, že Slunce a s ním i Země nemohou být příliš daleko.

Jenže inženýr Formánek pak nejenže objevil Slunce, ale určil i kolem které hvězdy obíhá tato planeta. Z neznámé hvězdy se stala katalogizovaná ORI-Chí-1 a odečtením poloh v katalogu hvězd určil inženýr Formánek i vzdálenost od Slunce – která původní nadšení změnila ve zklamání.

Naše Slunce bylo v nepředstavitelně strašlivé vzdálenosti – celých osmadvaceti světelných let a z Orizemě bylo vidět jen jako slabá hvězdička. A tam někde, jak se chodila k jeho dalekohledu dívat procesí zvědavců, obíhá i Země, prášek neviditelný nejen pouhým okem, ale ani hvězdářským dalekohledem pana

Formánka. Byli tedy zpátky ve svém rodném vesmíru – jenže na svůj domov se mohli dívat jedině z tak příšerné dálky, jakou si málokdo dokázal představit. Vesmír dokáže být i krutý, ale tato krutost byla obzvlášť nezasloužená...

A pak přišlo legendární zasedání delegátů všech národů, zastoupených na Hjöwiltu, které otec Mihovič svolal na hrad Jukagyri II.

„Musíme počkat na bratry Sjöbergovy, trochu se pozdrželi,“ požádal shromáždění Fritz Pilz, ještě s obličejem červeným od popálenin, utržených na Dzígvegту. „Nikdo jiný za ně nemůže jejich referát přednést. Bude důležitý pro lidi z mimozemských světů i pro další život na Orizemi,“ dodal na vysvětlenou. Přitom se několikrát podíval na kapesní tablet – zřejmě napjatě sledoval hodinky a samotnému se mu zdálo zdržení Sjöbergů dlouhé.

Konečně to v sále zašumělo a k pódiu přišli rychlým krokem bratři Sjöbergové, Salmö a Arne, ještě v ohnivzdorných oblecích, jako kdyby se byli ještě jednou podívat na hořící Dzígvegт.

Jenže tomu bylo jinak.

Otec Mihovič zahájil setkání delegátů a prohlásil je za nejdůležitější v historii Hjöwiltu, nejen protože bylo první a zatím jedině a ticho ve velkém sále konečně protrhl hlas Arne Sjöberga.

„Dovolte, vážení, seznámit vás s výsledkem našeho výzkumu a především s jeho následky. Určitě to bude pro vás všechny překvapení a nejspíš i větší šok, než můžete čekat.“

Tehdy poprvé padlo ujištění, že katastrofa na Dzígvegту nebyla přírodní katastrofou, ale šlo o neuvěřitelně podlý a nenávistný pokus Sandišů o vyhubení všech tam žijících pozemšťanů.

„Někdo nám zvenčí uvedl do nestabilního stavu anihilátory lizidů,“ řekl Arne.

„Hned to vysvětlím,“ pokračoval. „Je to podobné jako uvést do nestability jaderný reaktor. Jen to způsobilo milionkrát ničivější explozi, než jaká se na Zemi kdy odehrála, včetně nejsilnějších termonukleárních výbuchů. Exploze prvního anihilátoru přivedla do nestability všechny, výsledkem byla přeměna světa Dzígvglegtu v pravé peklo. Naši velcí dobrodinci Sandišůti nám zkrátka odpálili Dzígvglegt přímo pod nohama! Výsledky znáte.“

„To snad ne!“ „Co vám dává oprávnění k takovému obvinění?“ „Máte to něčím podložené?“ ozývalo se chvíli ze sálu.

„Prosím, klid!“ vyskočil otec Mihovič. „Nechte Arna mluvit!“

„Taky jsme si mysleli, že je to šílenost!“ připustil Arne. „Ověřili jsme to tím, že jsme totéž způsobili na jiném světě! Také jsme úmyslně způsobili nestabilitu jednoho anihilátoru a také jsme tím zapálili všechny i s celým světem! Přesně jako na Dzígvglegtu!“

Sál strnul, ani nebylo třeba vyzývat nikoho ke klidu.

„Ale protože nejsme jako oni, vybrali jsme si k pokusu opuštěný svět,“ pokračoval rychle Arne, aby se nikdo nestačil ani otřást hrůzou a všichni si mohli aspoň trochu oddychnout.

„Uvedli jsme do nestability anihilátor lizidu na Vytvezylu, kudy Sandišůti prochází na Zem. Ověřili jsme tím, zda je vůbec technicky možné takovou katastrofu způsobit, ale my jsme tím také úmyslně odřízli Sandišůty od Země. Vytvezyl byl jediný svět, umožňující přechod mezi vesmíry na Zem. Udělali jsme z něj peklo, neprůchodné i pro Sandišůty. A protože své značky na Zemi zrušili i guffyrové, nikdo se teď na Zem nedostane.“

„Tím jsme se ale definitivně zbavili naděje na návrat!“ namítl kdosi.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Salmö Sjöberg. „Stačí nám dostat na Zem jednu jedinou značku přeta. A my ji tam dostaneme. Vyšleme směrem k Zemi mezihvězdnou loď z Orizemě!“

Tak lidé na Hjöwiltu rozhodli o letu legendární hvězdné lodi Vlaštovka, vypravené směrem od Orizemě k Zemi přes neuvěřitelných osmadvacet světelných let. Letu, který se naštěstí sám zkrátil...

Což tenkrát nikdo netušil...

=*=

Skutečně monumentálnímu úvodu s hořícím Dzigvlegtem Standa obětoval i vysvětlení, proč to vlastně Sandišůti spáchali. Ani slovem se nezmínil o svých a Slávčinyých návštěvách Země, které jim i s otcem Mihovičem umožnili gufyrové, ani o tom, že se Rada Starších Dzigvlegtu za ně solidárně – a jak se ukázalo, až příliš obětavě – postavila. Ačkoliv i to bylo z hlediska dějin důležité, děj filmu začal až rozvalením původního hradu Jukagyri.

Standa se tedy objevil ve filmu až u projektování Vlaštovky a účasti na jejím letu. Vlastní úlohu na něm bagatelizoval. Na cestě nebyla jen Vlaštovka, ale i sondy Allouette, Blitz a Molnija, každá s jiným cestovním programem. Vlaštovka byla na cestě první a spolu s Allouette byly pomalejší než oba Blesky, německý Blitz i ruská Molnija.

Ve filmu se mihl okamžik, kdy Standa poprvé zjistil, že se nemůže přenést na palubu Vlaštovky a šťastně ho napadlo vyslat sondě příkaz zastavit motory a přibrzdit. Tento příkaz mu vrátil řízení Vlaštovky, ale neúnosně oddálil dobu, kdy se dostane k Zemi. Byly tam také bouřlivé diskuze, které nakonec vedly k vyslání obou Blesků.

A pak přišel okamžik, kdy náhradník Olda kontrolu nezvládl. Přesněji – rutinně ji vykonal, ale přehlédl přitom nečekané a ničím nevyvolané zvýšení rychlosti Vlaštovky. Standa si toho všiml a snažil se kamarádovu chybičku napravit, bohužel spolu s Slávkou skočili do těsné kabiny Vlaštovky krátce předtím, než vlétla do naprosto nečekaného chobotu červí díry.

Slávčín skafandr, pozvracený zevnitř, se ve filmu objevil krátce, stejně jako další podrobnosti, pro další děj nepodstatné. Důležitý byl okamžik, kdy bliklo a rozsvítilo se červené světlo na horním panelu výstrah.

„Sakra, to nám chybělo! Štít je v čudu!“ vykřikl tenkrát Standa na Slávku.

„Aspoň to budeme mít dobrodružné! Pokud vím, tady se ještě nikdy nic nestalo!“ usmála se.

„Jo, nestalo!“ zavrčel. „Slávko, tohle není žádné cvičení, to smrdí havárií!“

„Snad nebude tak zle!“

„Nejspíš už je! Přišli jsme o štít a kolem nás je buď tma, nebo shořely venkovní kamery.“

„Proč by měly shořet?“

„Hádal bych nějakou řídkou mlhovinu...“

Na displeji rychloměru znenadání naskočila nula. Byl to nesmysl, chyba musela být jedině ve zničeném rychloměru. Seděli vedle sebe a bezradně se dívali jeden na druhého.

„Co teď?“ začala Slávka.

„To byl důvod, proč jsme tu dva!“ řekl s hraným klidem. „Vrať se na Jukagyri, zburej bratry Pilzovy, Francouze a ať se podívají na dálkové řízení rationu! Já tu ještě okamžik zůstanu, sestavím brzdicí program a přiletím pak za tebou. Ať mi tam nikdo nevrže na značku! Ale ty mazej domů!“

„Hele, nech program programem a pojd' pryč!“

„Přišli bysme o Vlaštovku! Nezdržuj a padej!“

V té chvíli už bylo pozdě. Slávka se nemohla přenést zpátky do řídicího střediska na Jukagyri, protože – jak se zjistilo později – Vlaštovka se v té chvíli začala převracet v chobotu červí díry. To už nešlo o ztrátu Vlaštovky, ale životů! Standa se pokusil přibrzdit, Vlaštovka zabrala, ale pak prudce narazila zadní částí a roztočila se. Standa tak tak zastavil její rotaci a nastavil ji podle gyroskopů do původního směru – jiného

přístroje se nemohl chytit, vnější kamery ukazovaly černou tmou. Ani jako konstruktér Vlačovky si v té chvíli nevěděl rady a oběma hrozilo zůstat v neovladatelném modulu světelné roky od nejbližších hvězd.

„Jak se odsud dostaneme?“ zkusila se ho Slávka zeptat.

„Teď to zřejmě nejde,“ nepotěšil ji. „Musíme počkat na pomoc z Orizemě.“

„Oni nás dokáží nějak odsud vytáhnout?“

„To ne, ale snad Vlačovku přibrzdí pod kritickou rychlost,“ uvažoval v mylném domnění, že je v kabině uvěznila nadkritická rychlost. „Snad po nás brzy vznikne sháňka! Musí je napadnout, že jsme tady. Zkontrolují dálkový rychloměr a pak nás přibrzdí. Až pak se vrátíme.“

Ve ztemněné kabině to ale nevypadalo nijak růžově.

„A co když nás tady neobjeví?“ vyjádřila Slávka, co si ani jeden z kosmických vězňů nechtěl ani připustit...

Kdo z diváků si povšiml krátké větičky v titulcích: Film byl natočen podle skutečnosti? Proč by se báli o ty dva hrdiny, vždyť oba dodnes žijí!

Jenže v rychle zamrzající kabině bezmocné sondy to ani tenkrát nevypadalo růžově. Černé obrazovky, jakoby zalité tuší, pár červených světel, signalizujících vážné problémy, rychloměr, ukazující naprosto nesmyslnou nulu – v kosmickém prostoru naprosto vyloučený údaj...

Pak náhle oba kosmonauty semlela závěrečná turbulence, až se sklo Slávčina skafandru zevnitř zneprůhlednilo od zvratků, Vlačovku naráz prostřelil skrz všechny pancíře drobný meteorit, který měl dost síly prorazit všechny pancíře i druhou stranou, směrem ven...

Jak si všichni diváci oddychli, když se podařilo uniknout z neovladatelné Vlačovky nejprve Slávce, zatímco se Standa snažil obnovit hermetičnost kabiny! A ještě víc se zaradovali, když inženýr Formánek v řídicím středisku na Jukagyri zjistil, že

červí díra ze sebe vyvrhla Vlaštovku podstatně blíž k Zemi, takže se její cesta podstatným způsobem zkrátí.

A Země se teď zdála úplně na dosah...

Drobného detailu si v té chvíli málokdo povšiml a ti, koho to přece napadlo, nad tím jen mávli rukou jako nad něčím nepodstatným. Nově vytvořené pole racionů, chránící Vlaštovku před dalšími průstřely mikrometeoritů, nepocházelo z Orizemě, ale z mnohem bližší Země. Všichni ale věděli, že i na Zemi existují lizidy, nikdo se tomu tedy nedivil.

Netušili, že v této chvíli Země o Vlaštovce ví. Ne lidstvo, ale Sandišůti, zničením Vytvezylu uvěznění na Zemi. A jak se orizemšťané na přilet na Zem těšili, netušili, že už je tam chladnokrevně očekávají.

Ne lidé, ale vetřelci...

=*=

Film obsahovat většinu dalších důležitých událostí na Orizemi. Bylo to něco jako legendární filmová epopej režiséra Bondarčuka podle Tolstého románu »Vojna a mír«. Bylo v něm sestřelení Vlaštovky s posádkou atomovou hlavicí při přistávacím manévru nad Španělskem, záznamy gufyrů ze sebevražd jejich průzkumníků, spojených s úplnou zkázou dvanácti planet Sandišůtů, objevených ve Čtvrtém vesmíru.

»Balada o Vlaštovce« líčila nejen osud nepatrné, jen částečně pilotované mezihvězdné sondy, ale na jejím pozadí i tragédie miliard bytostí všeho druhu – lidí, gufyrů i Sandišůtů.

Mohl někdo litovat i je? Co věděli o jejich domovských světech, zničených gufyrů? Gufyry ale museli chápat – Sandišůti spáchali tolik zla přímo před jejich očima, že jiná možnost snad ani nebyla. Nakonec – co se stalo, stalo se a nikdo se už tomu ani nedivil.

Jak to tenkrát říkali?

„Jakmile některá civilizace začne vyvraždovat jiné, neponechá jim na vybranou – buď ji zničí dřív než ona je, anebo zahynou. Genocida plodí vždycky další genocidu.“

Proto se průzkumná skupina gufyrů po objevení domovských světů Sandišůtů rozhodla zničit ty nenáviděné bytosti jednou provždy – ale protože sami uznávali, že něco takového je i další zločin v řadě, vyřešili to trochu teatrálním odtržením průzkumníků od civilizace gufyrů, založením vlastní nezávislé civilizace a následným zničením dvanácti světů Sandišůtů způsobem hodným fanatických japonských kamikaze – sebevraždou přistáním na těchto světech těsně před odpálením lidí.

Održená civilizace zahynula současně se Sandišůty, aby už nikdo nemohl označit za zločince nikoho dalšího a poslední zločin byl současně proveden – i potrestán.

Divné bytosti, tihle gufyrové!

Ale ani Sandišůti nejsou bytosti snadno pochopitelné. Nejprve se pokusili zničit Zemi flotilou nejstrašnějších bomb, jaké se kdy na Zemi vyskytly, ale když jim je Standa zničil, pochopili, že silou nic nesvedou. A pak když zjistili, že po Marsu pochoduje pozemský výsadekář ve skafandru, udělali další nepochopitelný čin. Spáchali kolektivní sebevraždu – i s deseti tisíci lidmi, svými nejbližšími služebníky. Nebo to tak mělo vypadat – na Marsu nejspíš zahynuli jen jejich sloužící lidé.

Definitivní konec Sandišůtům přinesli až gufyrové. Standa je pozval na Zem umístěním značek adchyfu, gufyrské verze přéta, poblíž místa konání Sandišůtského sněmu. Gufyrové přiletěli jako vichřice a s využitím svého urychlení Sandišůty odnesli, jenže je v Adu neudrželi.

Podle gufyrské verze všichni Sandišůti spáchali sebevraždu, jakmile pochopili, že prohráli.

Dalo se tomu věřit – stejně jako verzi, že je zlikvidovali gufyrové, kteří je považovali za tak nebezpečné, že by si jejich genocidu obhájili i před svým svědomím.

Posledním nebezpečím se tak stali lidé – Sandišůtští služebníci či lépe otroci na Zemi i na Orizemi. Tvrdil to i poslední záběr filmu »Balada o Vlaštovce«.

Návštěva gufyřů u Fritze Pilze ve světě Belfge lidi naposledy varovala.

„Dejte si pozor na lidské otroky Sandišůtů!“

„Budou své pány mstít!“

=*=

Proslýchalo se, že šéf filmového studia Ruská Trojka, režisér Michail Pavlovič Safronov, se po shlédnutí »Balady o Vlaštovce« ze žalu opil pod obraz, ale nejspíš to byla jen zlá pomluva. Míša Pavlovič nebyl alkoholik a při neškodných vlastnostech místních alkoholických nápojů by to bylo na Orizemi docela umění.

Pravdou je, že pozastavil uvedení svého dalšího dokončovaného filmu s oficiálně uváděným vysvětlením, že film potřebuje ještě nějaké nutné úpravy a přetočení několika nedokonalých scén.

Jeho rozhovor s Slávkou Tvrzníkovou proběhl mezi čtyřma očima a zůstal jejich tajemstvím. Ani Míša, ani Slávka se o něm nikomu nezmínili – nepočítáme-li Natašu Petrovnu Safronovovou, kterou si Míša vzal před měsícem a před kterou neměl žádné tajnosti, a Standu Tvrzníka, kterému zase nic netajila Slávka.

„Hrát ve velkofilmu a nic mi ani neříct – to není kolegiální, Slávko!“ vyčetl jí Míša.

„Hrála jsem tam jen virtuálně,“ usmála se Slávka.

„Virtuálně hraje přece každý,“ namítl Míša. „Film není divadlo, abys pokaždé stála před...“

„Tak jsem to nemyslela,“ přerušila ho Slávka. „Standa si jen vypůjčil moji podobu. Nikdy jsem za jeho klapkou nestála. Ostatně – v Baladě o Vlaštovce jsem přece mladší než dneska.“

„Taky jsem se chtěl zeptat, kdo ti tam dělal vizáž?“ přikývl Míša. „Když máš dneska zahrát takové děvčátko, to už chce hodně úprav!“

„Nechce,“ ujistila ho. „Uvědomuješ si, že celý ten film natočil Standa sám, bez herců, bez kulis a bez kameramana? Balada o Vlaštovce jsou prostě jeho digitalizované vzpomínky. Proto se v tom vyskytují jako mladý žabec, chápeš? Jsem tam přesně tak, jak si mě pamatuje. A je vidět, že si mě pamatuje dobře, skoro bych řekla, až příliš podrobně. Asi mu v tom pomáhá připojení k lizidům.“

„Takže jsi pro něho nic nedělala?“ podíval se na ni divně.

„Poslyš, Míšo, pusť si ten film doma znovu a pořádně se soustřeď, až se tam objeví zmínka o Ruské Trojce. Uvidíš se tam sám, jen jsi tam trochu mladší.“

„To si mohl tenkrát natočit do zásoby,“ usuzoval Michail. „Nikdo nemůže ručit, že neměl u sebe nějaký tablet v době, kdy hrál s tebou. Mohl přece něco natočit, aniž bychom si toho všimli.“

„Hele, Míšo, já ho přemluvím, aby tě přesvědčil,“ zkusila to ukončit.

„Myslíš, že mě dokáže ukecat, že je tomu tak?“

„Nebude tě ukecávat,“ ujistila ho. „Ale přesvědčí tě – a on sám přitom neřekne ani slovo.“

„To chci vidět!“ skončil i Míša.

==*

Druhého dne doporučila Slávka Michailovi, aby si pustil jeden krátký film z distribuce filmů.

„Je to tam jen pro tebe,“ ujistila ho. „Standa to pak chce smazat!“

„Tak počkej tady – uvidíme oba, jestli mě ukecá!“

„Klidně – já už jsem to viděla,“ usmála se trochu.

Michail jí nabídl křeslo a stranou spustil film, roztažený na celou stěnu své kanceláře.

Ukázalo se ale, že film trvá jen pár desítek vteřin. Neměl ani titulky, jen kousek čehosi, čemu se ani nedalo říkat děj.

Objevila se prázdná, temná komnata, skoro jako u hororů odehrávajících se na hradě.

Pak se naproti se skřípěním otevřely okované dřevěné dveře a do komnaty vstoupil – osobně Michail Pavlovič Safronov, oblečený do hrubého hnědého mnišského pláště, dlouhého až na zem, přepásaného hrubým provazem s roztrepenými konci, s kapucí odhozenou vzad. Obrátil se k oběma svým divákům a s potutelným úšklebkem řekl Michailovým hlasem:

„Míšo, nezlob se na mě, ale tebe přesvědčit je opravdu těžké!“

Pak se znenadání zhroutil na temnou kamennou podlahu a změnil se v krvavou hromádku – a to byl konec filmu, či spíš jen krátké ukázky.

„Tak co, Míšo?“ usmála se na šéfa Slávka, když hradní komnata zmizela a místo ní byla opět jen hladká bílá stěna. „Přesvědčil tě, nebo ještě nevěříš? Snad jsi to – proboha – s ním opravdu tajně nenatočil?“

„Počkej!“ zavrčel otřesený Michail. Pustil si film ještě jednou – a tentokrát si na několika místech poručil pauzu, aby si mohl sám sebe prohlédnout zblízka.

Ne, nebylo to zrcadlo! Jeho obraz byl perfektně ostrý, ale ve filmu měl na sobě hrubý plášť, kdežto on sám měl na sobě bezvadný společenský oblek. Obličej i hlas byly ale bezpochyby jeho a kdyby někdo toto video předložil jako důkaz u soudu, měl by problém dokazovat, že to opravdu nebyl a nemohl být on sám.

„Bohorodičko, jak je tohle možné?“ vyhrkl na konec, když po posledním zastavení filmu zíral na krvavou hromádku na zemi, ze které na několika místech trčela krvavá žebra. Že by se

on sám změnil v něco takového? Nesmysl! Samozřejmě to byl trik – jenže trik tak dokonalý, nad jakým by jeho trikaři museli dlouho přemýšlet, jak to narafičit.

„Tohle že Standa dovede? Pak je to mistr práce s kamerou!“

„Pořád ještě nechápeš, Míšo?“ usmála se opět na něho Slávka. „On to dovede i bez kamery, bez herců – jen si to představí a tu představu digitalizuje a zapíše. Tak vznikla i ta první Balada.“

„No, naštěstí mu takový film trvá déle než nám,“ oddychl si trochu Michail Pavlovič. „My za tu dobu stihneme pět filmů.“

„A to ještě netušíš, že mu každý takový film netrval ani týden,“ dodala Slávka. „Naše štěstí, že má dost jiných starostí a že se rozhodl nekonkurovat nám.“

„Komu – nám?“ podíval se na ni trochu nechápavě.

„Nám – živým hercům,“ vysvětlovala mu rychle. „V tomhle jsem na jedné lodi s tebou. Standa mi nechce brát chut' do života, jen proto se nedal na výrobu filmů – kdyby toho nebylo, mohlo by se mu to zalíbit – a představ si padesát takových filmů ročně, to bychom to mohli okamžitě zabalit.“

„Padesát – ročně?“ zalupal po dechu Michail.

„Jo – týden na každý film – a kvalitu posuď sám,“ dodala.

„Tak proč natočil tyhle dva – a jen tyhle dva?“

„Ten první byl kvůli tobě, Míšo,“ řekla s náhlou upřímností. „Pamatuješ se ještě, jak jsi mi loni naznačoval, že by mě mohla Nataša Petrovna úplně nahradit, když budu dál bydlet s Standou a do Ruské Trojky jen denně létat? Standa ti jen jemně naznačil, že by mohl nahradit ne mě, ale tebe. No – sám víš, že jsem u tebe zůstala.“

„Tak proč mi vyhrožuje dnes?“ zamračil se Michail.

„On nevyhrožuje,“ zavrtěla hlavou a zvážněla. „A už vůbec ne tobě. Tentokrát to s Ruskou Trojkou vůbec nesouvisí.“

Potřeboval jen upoutat pozornost všech lidí na Orizemi – a myslím si, že se mu to podařilo.“

„To tedy ano,“ souhlasil Michail. „Pochybuji, že na Orizemi zůstal jediný člověk, který by ten film neviděl. Po čertech geniální film! Ale k čemu potřeboval upoutávat pozornost? Nestačila mu už ta první Balada?“

„Stačila by, kdyby ji už tolik lidí nevidělo,“ vzdychla si. „Standa potřeboval, aby se na ni dívali pokud možno všichni. I ti, kdo nesledují Zpravodajství. Naštěstí pro nás, živé filmaře a herce, se to nejspíš nebude jen tak opakovat. I když – vyloučit to nemohu. Ale neřekla bych, že další film natočí v blízké budoucnosti – my jich zatím uděláme desítky a pěkně si to užijeme.“

„Ale k čemu to všechno dělá?“ dotíral na ni dál.

„Souvisí to s posledními slovy druhé Balady,“ řekla.

„Poslední slova?“ opět strnul. „Můžeš mi je připomenout? Ten film snad končí, když se tam opět objeví gufyrové...“

„Ano, dobře si to pamatuješ. Dali tam nám lidem poslední varování. Dejte si pozor na lidské otroky Sandišůtů, budou své pány mstít!“

„To jako abychom se teď začali vzájemně podezírat, kdo z nás je snad tím otrokem?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Ta slova byla určena jim. Aby věděli, že o jejich úmyslech víme, aby se nesnažili mstít, ani nám škodit.“

„Vážně si myslíš, že by je těch pár slov zastavilo, kdyby se opravdu rozhodli škodit nám?“

„Už je to zastavilo,“ řekla tišším hlasem. „Netušíš, co za tím vězí...“

„Pouhých pár slov?“ opakoval nevěřičně. „Vždyť to jsou pouhá slova!“

„Slova mohou být mocná!“ řekla tiše.

=*=

Všiml si toho nejprve Standa, protože právě on se pídil po všech možných změnách, které by se na Orizemi po uvedení Balady o Vlaštovce objevily.

Po tomto filmu se orizemšťané nejvíc lišili strmým poklesem tvořivého nadšení.

Krátce po strastiplném přicestování z Čech, kde lidem zůstalo skoro všechno, byla jejich první starost, kde složí hlavu, hala s matracemi ale přišla všem vhod jen na první noc. Starousedlíků bylo na Orizemi mnohem méně než Novočechů, jak jim začali říkat, takže musel pomáhat každý. Někde překážela jazyková bariéra, jinde jakási iracionální nechut'. Některým Čechům například vadilo, že by jim měli pomáhat Rusové, ačkoliv ti, kteří byli na Orizemi, za Brežněva a jeho invazi nemohli.

Starousedlíci se před Novočechy vytáhli – během týdne bydleli všichni ve vlastních domech, uměli alespoň v základních věcech používat lizidy, ovládali Spojení a začali se zabydlovat. Příbuzní se navzájem shledali, případně oplakali ty, kdo zůstali v Čechách – nikdo se neodvážil pochybovat, že orizemšťané udělali všechno i pro jejich záchranu, jenže všichni věděli, že atomový oheň udělal za veškerým zachraňováním krutou tečku dřív, než se to dalo stihnout. Ostatně, i orizemšťané měli ztráty a museli se smířit se svými ztrátami.

Po týdnů nebo dvou zachráněným otrnulo a začali svá nová obydlí vylepšovat. Co také jiného mohli dělat? O zaměstnání přišli a i kdyby zde objevili svého zaměstnavatele, ten přišel o podnik, takže je už zaměstnat ani nemohl. Což ovšem nikomu nevadilo, jakmile je starousedlíci seznámili s lizidy a jejich možnostmi, ztratilo zaměstnání smysl.

Někteří se svého dosavadního zaměstnání nevzdali. Například hostinští a učitelé, kterým tady starousedlíci pomáhali postavit hospody a školy – jen to zaměstnání museli vykonávat zadarmo. Na to ale většina učitelů i hostinských přistoupila

a místní je v tom podporovali. I na Orizemi se děti musí učit a hospody tady patřily mezi kulturu, které se dostávalo všemožné podpory.

Školy tady předtím nebyly, ale to souviselo se způsobem vyučování a zejména s počtem dětí, které vzdělání potřebovaly. Na Dzígvegletu bylo dětí málo, vyplácelo se tedy učit je individuálně, takže učitelé docházeli za nimi. To na Orizemi přetrvávalo jen do chvíle, kdy se sem přestěhovaly tisíce dětí z Čech. Pak už byla stavba škol a hromadné vyučování nezbytné – a do škol se vraceli i staří učitelé – penzisté. Na Orizemi budou přece mládnout...

Ostatním ale nezbývalo, pokud se chtěli nějak zaměstnat, než si najít něco jiného. Na Orizemi nebyly obchody ani továrny. Jakýsi smysl měly zemědělské podniky, které ovšem neprodukovaly stovky tun obilí, ale spíš čerstvou – a především živou – zeleninu a ovoce. Na Orizemi se ještě dala chovat některá domácí zvířata, ale opět nešlo o tisíce tun, spíš o doplňky potravy. Lizidy přece jen nedokázaly produkovat živé potraviny – jogurty, zrající sýry, kynuté těsto a podobné chuťovky byly přece jen lepší čerstvé.

Kolem nových sídlišť postupně vyrůstaly i ovocné sady, mezi domy se objevily pěšinky a přes potoky a říčky vedly ozdobné mosty. Kde měli štěstí, mohli se pochlubit novou hospodou nebo kulturním domem s univerzálním sálem na kino, divadlo a taneční zábavy, ale také s místnostmi pro kondiční cvičení a posilovny. Záleželo jen na tvůrčí fantazii obyvatel, čím se sídliště, vesnice nebo i městečko mohlo chlubit.

Standa si jako první všiml, že po fenomenálním úspěchu filmu Balada o Vlaštovce zvelebovací aktivity prudce poklesly. Mohlo to být tím, že by se všechny osady společenskými domy již nasytily a další sady už také začaly postrádat smysl?

Pravda, ani starousedlíci již dávno svá obydlí nevylepšovali, ale ti žili na Orizemi od začátku a zdálo se, že již

nemají co vylepšovat. Obzvlášť Staročeši byli zvyklí na prostější život, který jim teprve v poslední době trochu změnily filmy. Jenže lizidy umožňovaly promítat je v každé chalupě a Staročeši necítili potřebu stavět si honosné kulturní domy. Ještě tak hospody, kde se dalo scházet a popovídat si se sousedy, jenže ty si pořídili krátce po příchodu na Orizem.

Novočeši jako kdyby se teď zastavili v půli cesty. Někde své smělé plány již dokončili, jinde ale zůstaly nedokončeny. Budovy se na Orizemi stavěly pomocí lizidů tak snadno, že se i členitější dům dal postavit za jeden jediný den – a i tak složité stavby, jako velké hrady podle vzoru Jukagyri, se daly dokončit do týdne.

Jenže ke stavbám patřilo i okolí a různá zázemí. V některých vsích si postavili krásné kryté bazény, aby nebyli závislí na počasí – ale teď chyběly okolní budovy, ačkoliv v plánech obcí byly původně vyprojektovány.

Nikomu se zkrátka do ničeho nechtělo.

=*=

Standa si o tom promluvil s otcem Mihovičem. Chtěl po něm radu, co by se s tím mohlo dělat, ale nepochodil. Otec Mihovič v tom neviděl nic mimořádného a tím méně podezřelého a doporučil mu hodit to za hlavu.

„Vždyť je to normální, vždycky tomu tak bylo,“ uklidňoval ho. „Kdykoli na Dzigvlegt přišel někdo nový, nejprve mohl elán rozdávat, ale časem se každý uklidnil. Když to tak vezmeš, člověku stačí k životu poměrně málo a většinou toho brzy dosáhne – zejména když má k ruce lizidy. Opatříš si dům, obhospodáš sad – ale co dál? Někteří to řeší uměním, jiní vědou, další pořádají honosné plesy a bály, ale po čase každý prostě jen žije. Vždyť ani to není málo! Ti nejspěchanější o hodně přicházejí, pro samý spěch skoro ani nežijí.“

„Tady jsem o žádné sebevraždě neslyšel,“ odvětil zaraženě Standa. „I na Orizemi poklesl elán, jakoby i ty naše omrzel život. Ale jestli chceš, pošli nám je, přijmeme je mezi ostatní. My je pořád ještě neodlišujeme, nemáme o nich takový přehled, jaký bychom potřebovali.“

„Pokusím se poslat ti je tam,“ řekl Fritz. „Kam ti je mají moji hoši přenést?“

„Příletovou halu na ostrově Mykosui jsme už zlikvidovali, ale nebude problém ji obnovit,“ vzdychl si Standa. „Ponech mi den na přípravu, předám ti kód cílových značek přeta.“

„Budu čekat,“ řekl Fritz.

=*=

Když na Belfge přednesl Fritz Pilz svým osadníkům návrh přestěhovat se zpátky na Orizem, přijali to lhostejně, ale nebránili se. Na Belfge byli soustředění na jednom místě, na Orizemi je Standa nechal rozptýlit mezi ostatní osadníky. K jejich původnímu »úkol« na Zemi jim sdělili, že došlo k nevysvětlitelnému prozrazení akce, na Zemi jim hrozilo nebezpečí a proto se museli vrátit. Pobyt na Belfge pak vysvětlovali nutností odhalit toho, kdo to prozradil, ale když se ukázalo, že to nikdo z nich nebyl, mohou se vrátit na Orizem. Fritz je upozornil na nutnost udržet všechno v tajnosti – na žádném tajemství sice nezáleželo, ale mělo to vzbudit dojem, že šlo přece jen o něco důležitého. To vysvětlení vypadalo přijatelně, ale žádnou radost v nich nevyvolalo.

Vlastně – nevyvolalo v nich žádné city, kladné ani záporné. Přijali to úplně lhostejně.

Fritz Pilz se starostí zbavil, zato Standovi nastaly.

Zatímco na Belfge zavládla ještě větší nuda, problémy se přesunuly na Orizem. Již druhý den po přesunu a rozptýlení bývalých »agentů« přišly otci Mihovičovi Jobovy zvěsti.

Pět sebevražd v jednom dni – to se ani na Orizemi, ani na Dzígvegtu ještě nestalo.

Vlastně – ať si mořili paměť jak chtěli, nepamatovali si na žádné sebevraždy otec Mihovič ani ostatní z Rady Starších. Na Dzigvlegtu ani na Hjöwiltu se nevyskytovaly. Až teď – a vypadalo to skoro jako epidemie.

To už to brala vážně celá Rada Starších, nejen otec Mihovič.

„Jak jsi na to vlastně přišel?“ vyslychal Standu. „Byl jsi první, kdo si všiml, že se na Orizemi něco nepřípustného děje!“

„Já mám dokonce dojem, že jsem to vyvolal,“ nezapíral Standa.

Pak oznámil otci Mihovičovi, že dostal přes Fritze od gufyřů tajné starodávne znaky, které měly pomocníky Sandišůtů zneškodnit.

„Ukaž mi je!“ požádal ho otec Mihovič zamračeně.

Standa mu je tedy zobrazil, ale otci Mihovičovi nic neříkaly.

„Tohle písmo neznám,“ zavrtěl hlavou. „A když to neznám, jak by to mohli znát lidé, čerstvě přistěhovaní ze Země?“

„No právě!“ opáčil Standa. „Na Dzigvlegtu ani na Hjöwiltu se to tohle písmo nikdy neobjevilo, ale na Zemi je prý otroci Sandišůtů udržují už pár tisíciletí. No – a gufyřové přiznali, že má na ně velký vliv. Předali to Fritzu Pilzovi a ten to pak předal mně.“

Vysvětlil mu pak krátce metodu sublimálního působení přes podvědomí.

„Co ten nápis znamená?“ chtěl vědět Mihovič.

„Nevím – ale Fritz říkal, že to písmo lizidy znají.“

Ale ani když požádali lizidy o překlad, nebyli z toho moudří. Záhadný nápis byl příliš krátký, než aby obsahoval víc než jedno slovo. Znělo – »propuštěn«.

„Mám tady ještě jeden nápis,“ vzpomněl si Standa a nechal přeložit i druhý, podle Fritze ještě účinnější. Obsahoval také

jediné slovo – »mrtvý«. To měla být mocná slova, schopná Sandišůtské otroky zneškodnit a dokonce zabít?

„Gufyrové Fritzovi tvrdili, že otroci Sandišůtů mají geneticky vloženou pojistku, aby se nikdy nemohli z jejich vlivu vymanit,“ pokračoval Standa. „Funguje to zřejmě na klíčové slovo, které ale nám dvěma neuškodilo. Ta písmena nám nic neříkala, ani jejich překlad.“

„Nepůsobilo to přece na nás ultrarychlou metodou,“ připomněl mu Mihovič.

„Subliminální obrázky působily na všechny lidi Orizemě, kteří viděli můj film,“ namítl Standa. „Řekl bych, že je na Orizemi viděla drtivá většina – pokud ne rovnou všichni. Jenže na Belfge to na lidi působilo drtivěji než tady. Fritz nám zbývající lidi poslal na Orizem, už si s nimi nevěděl rady.“

„Takže je jen přesunul k nám,“ zavrčel otec Mihovič. „A místo na Belfge umírají u nás. To je od něho krásné! Kdyby je nechal tam, byl by od nich pokoj.“

„Přeješ Fritzovi žít v pustém světě, kde všichni ostatní vymřeli?“ zastal se Standa kamaráda.

„Je tam teď sám tak jako tak, nebo ne?“

„No – úplně není, je tam s ním část jeho hochů,“ dodal Standa. „Ale má aspoň čistší svědomí, že se to pokusil zastavit.“

„Jenže je jenom přesunul k nám,“ vzdychl si otec Mihovič.

„Z těch pěti byli jen tři z Belfge,“ upozornil ho Standa. „Já jsem se o ně zajímal.“

„Takže to ještě přenesli na Orizem? No – krása!“

„Nepřenesli,“ zavrtěl hlavou Standa. „Dával jsem si pozor, abych ty z Belfge co nejvíc rozptýlil mezi normální lidi Orizemě. Tři se zabili, ale dva zbývající sebevrazi se s nimi nestýkali. Znamená to jen jedno – na Orizemi to vypuklo o trochu později než na Belfge, ale začalo to také, nezávisle na sobě. Fritz doufal, že ostatní lidé dodají těmhle chuť do života, ale zřejmě to nestačilo.“

„Neměli bychom se obrátit na gufyry s prosbou o pomoc?“ napadlo otce Mihoviče.

„Obávám se, že nám nepomohou,“ vzdychl si Standa. „Uvědom si – přišli na to, ale pochybuji, že by dokázali včas přijít na to, jak to zastavit. Kdoví, jestli by to dokázali sami Sandišůti! Byla to jejich pojistka, ale pochybuji, že by měli připravené i přerušení. Když někoho »propustili«, už pro ně nebyl zajímavý a komu nařídili zemřít, ten zemřel tak rychle, že náprava nepřicházela v úvahu. Gufyrové přišli na existenci té pojistky, ale divil bych se, kdyby dnes věděli víc než že to existuje.“

„Takže – očekáváš, že se všichni sluhové Sandišůti v nejbližší době sami zabijí? A že my dva proti tomu nic nesvedeme ani s pomocí gufyrů?“

„Všichni možná ne,“ odvětil nerozhodně Standa. „Ale jestli dostali příkaz propuštění ze služeb Sandišůtů, mohou to nést těžko. Jestli jim zmizel smysl života, bylo by to pro ně těžké závaží. Jak se zdá, někteří to neunesou.“

„Přežijí to aspoň někteří?“ staral se otec Mihovič.

„Vyloučeno to není,“ přikývl Standa. „Ale museli bychom jim dát jiný smysl života.“

„Přednesu to večer Radě,“ slíbil otec Mihovič. „Možná něco vymyslíme.“

„A i kdyby ne – kolik těch služebníků na Orizemi máme?“ pokrčil Standa odevzdaně rameny. „Na ostatní lidi to vliv, doufejme, nemělo. Řekl bych, že Sandišůtských otroků mezi Čechy moc nebude a i kdyby – nebude to tak velká škoda, jako kdyby dál škodili. Lépe když přestanou věřit ve svou výjimečnost.“

„Jenže pak se pozabíjejí!“

„Možná,“ přikývl Standa. „V tom případě bude od nich definitivní pokoj. Možná přijdou o víru, že jsou jediní vyvolení Sandišůtů – taky dobře. Řekl bych, že by jim jen prospělo, kdyby

se zařadili mezi ostatní lidi a přestali se na ně dívat jako na méněcenné. Ale řekl bych, že jich na Orizemi není tolik. Starousedlíků se to netýká vůbec – mezi nimi není nikdo takový. A i kdyby se zabili všichni, bude to jen nepatrný zlomeček obyvatel. I když se zdá, že právě tihle byli nejaktivnější, přečkáme to bez problémů.“

„To by snad byla jakási naděje,“ připustil otec Mihovič.

„Možná přijdeme o nejaktivnější pracanty – ale časem by se beztak ukázalo, že jejich aktivita je jen zástěrka skrytých agentů a jejich přínos nevyváží budoucí škody,“ vzdychl si Standa. „Horror očekávám úplně jinde...“

„Na Belfge snad zůstal jen Fritz a jeho hoši, ne?“

„Nechci totéž vidět na Zemi!“ řekl Standa.

=*=

Očista

Standa to tušil správně.

Podobně jako na Belfge, také na Orizemi vypukla vlna nevysvětlitelných sebevražd. Naštěstí Standu napadlo rozptýlit služebníky Sandišůtů po všech českých osadách. Lidé ze Země byli ještě na pohřby zvyklí, takže jim ani nepřišly podivné. Jen starousedlíky to trochu znepokojovalo.

K menšímu konfliktu došlo, když rodina bývalého lékárníka Šimona Grosse nesouhlasila se způsobem zacházení s mrtvými na Orizemi a přeneseným ještě z Dzígvgeltu. Ani tam přece nežili lidé věčně, ale pohřební obřady se od pozemských diametrálně lišily.

Obvyklý obřad na Dzígvgeltu spočíval v jednodenním vystavení mrtvého v otevřené rakvi, aby se s ním mohli nejbližší příbuzní a známí důstojně rozloučit. Pak někdo – obvykle z nejbližších – dal příkaz lizidům a ty mrtvolu i s rakví prostě anihilovaly. Podobalo se to pohřbu žehem, jenže výsledkem nebyla urna s popelem – tělo se do poslední molekuly rozptýlilo a vrátilo do přírody.

Dalším zvykem bylo, že poslední řeč nad rakví pronáší tři Starší, v této chvíli označovaní jako mluvčí mrtvých, aby dodali obřadu větší vážnost.

Vdova Karolina Grossová však Starší odmítla vpustit do domu a na zdvořilý dotaz, proč tak činí, sebevědomě odvětila, že pohřeb obstará i bez nich, řeč pronese kněz jejich víry a tělo nedovolí rozptýlit, ale pohřbí do rodinné hrobky, kterou dá brzy postavit.

„Vám naše starodávné zvyky nestačí?“ podivil se nad tím jeden ze tří Starších Jíra Roboch.

„Vaše hnusné zvyky pro nás nejsou závazné,“ utrhla se na něho vdova. „Naši mrtví vyžadují péči, jakou tady nikdo z vás neposkytuje, musíme si to tedy zařídit sami.“

„Hodláte tady zavádět jiné zvyky?“ zeptal se jí Jíra.

„Naše zvyky jsou starší a posvátnější než vaše!“ odsekla vdova.

„O tom mi dovolu pochybovat,“ upozornil ji Jíra Roboch. „Naše pohřební obřady se udržují od počátku, jakmile se na Dzigvlegtu objevili první lovci mamutů. Žádná pozemská civilizace není a nemůže být starší.“

„O tom zase pochybuji já,“ odsekla vdova. „Ale máme snad právo na vlastní obřady, ne?“

„Není dobré zavádět u nás odlišnosti,“ zavrtěl hlavou Jíra. „Ale pokud tím nebudete omezovat ostatní, nebudeme omezovat ani my vás.“

„My se rozhodně omezovat nenecháme!“ ujistila ho vdova Grossová.

„Jak chcete,“ ustoupil Jíra.

=*=

Vdova Grossová dosáhla svého a nejen to. Na pokraji města Nové Pardubice rychle vyrostla velká, na Orizemi zcela ojedinělá chrámová stavba, obehnaná vysokou zdí z kamenných kvádrů s jedinými, neustále uzamčenými vraty.

Zed' by pro raciony nepředstavovala vážnou překážku, jenže i vrata chrámu byla permanentně uzamčená a dovnitř se nikdo nedostal. Okna byla úzká, zasklená barevnými skly, vytvářejícími obrázkovou mozaiku, ale nikdy se neotevírala, takže se jimi nedalo ani nahlédnout.

Stavba sama byla monumentální, že by se dovnitř vešel i tisícihlavý dav, avšak začalo se u ní každý víkend scházet sotva dvacet lidí, zřejmě shodné víry, jako vdova Grossová, na jejíž popud se nejspíš tato stavba začala stavět. Sama tam přicházela mezi ostatními.

Někteří zvědavci přilétali až před dveře chrámu, ale věřící je rozhořčeně odháněli za hranice, označené na zemi kamennou zdí. Nepomohly žádosti zájemců, že se chtějí s touto vírou

vědecky seznámit, ba naopak, při zmínce o vědeckém zkoumání hněv těch věřících ještě stoupl. Vyháněli nepozvané návštěvníky křikem, dokud neopustili jejich ohraničené území. Pak si dokonce přišli stěžovat na nezvané hosty i k Radě Starších.

„Ať už ti nevěřící nevstupují na naše posvátné území!“ požadovali.

„Vždyť do vašeho chrámu, pokud vím, nikdo nevkročil!“ pokusil se je odbýt Jirka Kališník, ale paní Grossová se jen tak odbýt nenechala.

„To nestačí!“ mávala rukama. „Narušují náš hřbitov, ruší klid našich mrtvých!“

„Víte, to bude asi problém,“ drbal se Jirka v zarostlé bradě. „Jak chcete zajistit, aby vám na ten hřbitov nikdo nevstupoval? Leda kdybyste ten prostor zastřešili. Zeď nikomu v létání nezabrání a z výšky není vůbec jasné, kam až váš klid pro mrtvé požadujete. Ostatně, mrtvým to je určitě jedno, to jen vy se nad tím rozčilujete.“

„To je věc naší víry!“ namítala vdova. „Do ní nám mluvit nebudete!“

„Ale budeme!“ nedal se ani Jirka. „Jak jistě víte, na Orizemi platí Sedmero. Všude, kde by s ním byla vaše víra v konfliktu, musí mít Sedmero přednost. To jste se dozvěděli již na Zemi, ale tady to opravdu vyžadujeme.“

„My vaše Sedmero neporušujeme!“ namítl jiný vousatý člen delegace.

„Slyšel jsem, že jste odmítli vpustit lidi do vašeho chrámu!“ řekl Jirka. „Také váš požadavek, aby lidé nevstupovali na váš hřbitov, je v rozporu se Sedmerem.“

„Se kterým bodem?“ chtěla jízlivě vědět paní Grossová.

„Hned s prvním,“ ujistil ji Jirka. „První bod Sedmera říká, lidé jsou si rovni. Znamená to, že váš požadavek lidi rozděljuje na ty, kdo tam smí vstoupit a na ty, kdo tam vstoupit nesmí. Takže si lidé vlastně rovni nejsou, že?“

„Tak to jistě není,“ namítl ihned vousáč. „Pochopte, náš chrám i hřbitov jsou prostě posvátnou půdou naší víry. Každý, kdo není naší víry, ho svým nedostatečným oblečením znesvěcuje. A to je přece i proti vašemu přikázání »Svévolně nezničíš«!“

„Pouhou přítomností nikdo nic neničí!“ nedal se Kališník. „Kdyby vám tam někdo něco svévolně ničil, to by bylo jiné, ale přítomností by vám mohl někdo zničit nejvyšš pečlivě připravený záběr, kdybyste tam natáčeli nějaký film. To by se dalo vyřešit zdvořilou žádostí, aby nepřekážel, na to lidé slyší. Smysl by to ovšem mělo jediné po dobu natáčení, ne natrvalo.“

„Naše víra je trvalejší, než si myslíte!“ namítla paní Grossová.

„Podívejte se, chrám patří mezi věci veřejně přístupné,“ odvětil jasně Jirka Kališník. „Můžete lidi požádat, aby nerušili vaše obřady. Ale mimo ně byste měli nechat dveře otevřené všem, kdo tam chtějí vstoupit. Nikdo vám tam nic svévolně nezničí. Na Orizemi jsou lidé zvyklí mít i tento bod Sedmera ve vážnosti, ale podle prvního přikázání jsou si lidé rovni a to byste měli naopak přijmout za své vy.“

„My máme jiná přikázání, než vy!“ odsekla vdova.

„První musí být Sedmero!“ trval na svém Jirka. „Pokud si sami kvůli své víře uložíte nějaké další závazky, pro mě za mě si je dodržujte, ale nemůžete je vnucovat jiným, nesmí být v konfliktu se Sedmerem a Sedmero bude vždy první i pro vás. Pod tou podmínkou jsme vás sem přijali a na ní musíme trvat.“

„A co s námi chcete dělat, když vaše podmínky dodržovat nebudeme?“ odsekla vdova.

„Už jsme zde pár takových měli,“ řekl Jirka Kališník klidně a prohrábl si plnovous. „Nabídli jsme jim návrat na Zem. Přijali to – a vrátili jsme je tam.“

„Jenže my jsme tady vytvořili spoustu hodnot, které byste nám nejprve museli uhradit!“

„Uhradit?“ usmál se Jirka. „A chcete to ve zlatě, stříbře, nebo v drahokamech? Želbohu, Čechy se změnilly ve spálenou poušť, takže se ani nemáte kam vracet. Leda byste se spokojili jiným místem, ale uvědomte si, nikde na Zemi to nebudete mít jednoduché!“

„My jsme na Zemi doma všude!“ opáčila hrdě vdova.

„V tom případě se rozhodněte co nejdřív!“ doporučil jí Jiří Kališník.

„Uvidíte!“ odsekla.

=*=

Epidemie sebevražd spíš vzrůstala, než aby ustávala, ale jak se zdálo, některým jedincům se velkým obloukem vyhnula. Jak se zdálo, někteří všeobecnému nadšení pro »Baladu o Vlaštovce« odolali, takže neviděli ani vložené znaky.

Naživu nezůstal nikdo z těch, kdo byli u Fritze Pilze na Belfge. Vládla tam nuda a nový film zlákal všechny. Na Orizemi však bylo mnoho lidí, které právě tento film ponechal chladné.

Standa se tím začal důkladně zabývat a brzy zjistil, že z prozrazených otroků Sandišůtských sítí je na Orizemi odhadem deset procent pořád nadměrně aktivních.

Někteří patřili do filmařské party Jana Kartáčníka, která teď byla bez svého režiséra. Ten ještě nepatřil mezi odhalené, ale zřejmě se z profesionální zvědavosti podíval na konkurenční velkofilm, po jeho shlédnutí napsal dopis na rozloučenou, ve kterém rytířsky přiznal, že když nedokáže natočit filmy takové kvality, jako Rusové, nebude raději točit nic – a skočil po hlavě z vysokého útesu. Byl to tedy další člen *Bratrstva kočičí pracky*, jenže to na něho prasklo až touto cestou.

Jeho osiřelé ovečky z »*Prvního českého filmového studia*« však zřejmě konkurenční »Baladu o Vlaštovce« úmyslně ignorovaly takže u nich Standův úmysl vyzněl naprázdno.

Nešlo to filmem – půjde to jinak, pomyslel si Standa.

Chvíli ještě váhal. Podprahové ovlivňování je samo o sobě zákeřnost, i kdyby spoluobčanům vnucoval prospěšné myšlenky, natož když jim natluče do hlavy něco, co je vzápětí zabije. Ten divný příkaz sice nevybízí k sebevraždě přímo, ale když někomu sebere smysl života, není se čemu divit, když si dotyčný ukrátí život sám. Není to nakonec porušení přikázání »Nezabiješ«?

Jenže – jaký smysl života jim to vezme? Bezmeznou poslušnost mimozemským vetřelcům, spojenou s pohrdáním ostatními lidmi? Není to trochu zvrácený smysl života? A je opravdu takový zločin zbavit je odhodlání škodit? Škůdce je třeba zneškodnit, i když tím ztratí chuť žít! A jestli si jiný, lepší smysl života nenajdou, je to už jejich chyba!

Což ale nahradit jejich dosavadní smysl života něčím lepším? Vždyť už někteří dokázali, jak mohou být ostatním lidem užiteční, byť jen v rámci zamaskování své horší tváře! Nemohli by své dvě tváře prostě vyměnit? Nebylo by záslušnější udělat ze zakuklených škůdců nejpřínosnější členy společnosti, ale již bez skrytého nebezpečí?

Standa se rozhodl pokusit se o jiný přístup ke zbývajícím příslušníkům Sandišůtské sítě agentů, tak jak je měl ve své databázi. Ale – kým začít?

Jedním z nejužitečnějších byl až dosud pan architekt Josef Klein, autor několika prospěšných a velice zdařilých staveb. Stály nejen v Nových Karlových Varech, kde sám bydlel, ale i v Nových Pardubicích a v dalších městech Orizemě.

Standa na něho vyvolal Spojení a vzápětí se díval do tváře mladého, sebevědomého a doposud velice úspěšného architekta.

„Co mohu pro vás udělat?“ zeptal se ho pan Klein po úvodních pozdravech.

„Vaše stavby jsou zřejmě nejzdařilejší v celé Orizemi,“ začal Standa pochvalou. „Neměl byste zájem o zakázku na další obecně prospěšné stavby?“

„Uhodl jste,“ usmál se lehce pan Klein. „Neměl.“

Standu tím trochu zaskočil. Očekával najisto, že pan architekt nezavrhne další příležitost ukázat své výjimečné schopnosti a takový nezájem ho proto dokonale vyvedl z míry.

„Nemáte zájem?“ podivil se. „Myslel jsem, že vám každá taková zakázka přijde vhod.“

„Přišla by mi vhod – nebýt od vás,“ opáčil pan Klein. „Víte, mám své zásady a беру zakázky především od lidí, kterým věřím. Vy mezi ně ale nepatříte.“

„A proč ne?“

„To prostě nemůžete pochopit,“ opáčil spatra pan Klein. „Zákazníky si naštěstí vybírám sám – ale vy to nikdy nebudete!“

„No – jak myslíte!“ ustoupil Standa – ale zamíchal do Spojení stejné obrázky, jako do filmu.

Odmítl získat jiný, lepší smysl života?

Vybral si tedy sám.

=*=

Postupně se pak spojil se všemi Sandišůtskými agenty ze své databáze, ale bylo to marné.

Ať jim nabízel pomoc, nebo zajímavou činnost, nikde nepochodil. Nikdo z nich o něho nestál. Někteří – ale bylo jich málo – ho odmítli stejně pohrdavým stylem jako architekt Klein a dali mu ještě najevo své opovržení ve stylu – »to nemůžete pochopit«. Když jim naznačil, že o Sandišůtech přece jen něco ví, hráli mrtvé brouky. Možná o Sandišůtech skutečně nic nevěděli. Vědomě s nimi zřejmě spolupracovali jen ti, komu se Sandišůti ukázali, jenže to byly jen špičky, vrcholek ledovce. Drtivá většina těchto lidí ani netušila, že v sobě nesou genetickou pojistku, která jim přikáže sloužit mimozemským vetřelcům, jakmile je o to požádají – a zabije je, kdyby odmítli.

Standa je zřejmě kontaktoval špatně. Asi jim měl naznačit, že patří k těm, koho by měli poslechnout, jenže – nevěděl jak.

Nakonec se rozhodl. Pokusy změnit jim smysl života selhaly a jejich dosavadní zaměření je pro ostatní lidi nebezpečné.

Jako Vědoucí mohl nařídít lizidům přidat podprahové příkazy do všech Spojení – bez ohledu na to, kdo se s kým právě spojoval. Lizidy to stihly provést hromadně, jak by to člověk v žádném případě nedokázal, ale protože nezadal žádný výběrový příznak, vkládaly nebezpečné znaky »propuštěn« do komunikace všem.

Standa se spolehl na to, že tím většině lidí neuškodí.

Což nemuselo být vůbec podložené skutečností. Pokud se některé funkce šířily pomocí genů, mohly se v průběhu tisíciletí nekontrolovatelně rozšířit mimo původní okruh Sandišůtských otroků! Kdo může tvrdit, že geny nemá po některém vzdáleném předku? Většina lidí přece podléhá příliš snadno reklamě, aniž by ji dokázala odmítnout rozumem. Nepřipravuje nakonec Standa nějakou ještě horší katastrofu?

Zdalo se, že klíčová bude znalost starobylého písma. Kdo je nezná, měl by být proti většině podprahových útoků odolný – prostě jim neporozumí.

Pokud nemá v genech i to písmo...

=*=

Monumentální chrámovou stavbu v Nových Pardubicích zasáhl jeden pravidelně se opakující podzimní hurikán. Podzim na Orizemi neměl s pozemským podzimem mnoho společného – jen že se pravidelně opakoval. Orizemě neměla měsíc a sklon její osy k rovině oběhu kolem Orislunce byl mnohem menší než u Země, takže její roční období nebyla tak výrazně odlišená, jako na Zemi. Rok zde trval tři a půl pozemského a v aféliu vznikaly hurikány významně častěji než v průběhu zbytku roku – a byly i silnější.

Nebyla to úmyslná chyba nebožtíka pana architekta Josefa Kleina, že jeho dílo neodolalo prvnímu náporu vichru. Pan Klein období hurikánů na Orizemi ještě nezažil a neměl zkušenosti se zabezpečováním staveb. Chybou bylo jeho obrovské sebevědomí, které mu nedovolilo přijít na radu za starousedlíky.

Slabinou jeho stavby se ukázala umělecky vykládaná barevná okna, sestavená z velkého počtu menších sklíček. Vichru a bičování ostrého deště odolávala jen půlhodinu, pak se prolomila a voda zaplavila vnitřek chrámu.

Chrám byl naštěstí tou dobou opuštěný a až druhého dne ráno tu spoušť uvnitř někdo objevil. Jako první do chrámu vstoupil hlídač David Sommer, starší pán, najatý vlastníky chrámu na úklid a zamykání po jejich odchodu. Byl to vlastně jediný člověk, který sem nepřicházel z náboženského důvodu, ale pro docela všední úkoly. Proč si ho najali – a čím ho přesvědčili, aby tu službu přijal?

Starý Sommer byl služebníkem podobného chrámu už na Zemi. V době obřadů ho posílali do komůrky pro služebnictvo, aby nepřekážel, ale po nich uklízel, zametal, oprašoval, doplňoval svíce i olej do lamp a jako poslední chrám zamykal a odcházel domů. Na Orizemi měl jako ostatní poblíž malý domek, žil v něm sám a se svým postavením byl spokojený. Zkrátka ideální sluha.

Když přišel do chrámu po hurikánu a spatřil tu spoušť, v první chvíli zbledl, že mu to budou dávat za vinu. Věděl přece, že zdejší domy mají pro období hurikánů připravené masívní dřevěné okenice, které se před příchodem hurikánů pevně uzavírají. Doma si je uzavřel, na chrám zapomněl!

No jo, ale jak je měl uzavřít, když chrám okenice na oknech vůbec nemá?

Pan David Sommer ale viděl, že úklid bude příliš pracný a nad jeho síly, zejména když může zanedlouho počítat s dalšími hurikány. Tohle chtělo důkladnější řešení! Došel si proto za sousedy do nejbližší hospody s prosíkem o pomoc. V hospodě bylo jako vždy plno a když starý dobrák Sommer požádal o sousedskou pomoc, zvedla se docela slušná parta. Možná zapůsobila i zvědavost – všichni by se do chrámu rádi podívali a byli zvědaví, jak to tam vypadá.

Uklidit střepy nebylo tak složité, ani vysušit louže na podlaze. Když ale došlo na obnovení ozdobných oken, přihlásil se starý Procházka.

„Chlapi, tohle nemá cenu!“ prohlásil. „Dejme tomu, že starej Sommer najde někde v lizidech mustr na tyhle barevný sklíčka a nahradí je. Ale když je vítr vymlátil jednou, vymlátil je pokaždé. Povídám – tady musíme udělat pořádné okenice, jinak to vidím jako úplně zbytečnou práci!“

„Nemůžeme přece poškodit chrám!“ namítal nesměle starý Sommer.

„Okenicemi chrám nepoškodíš!“ ujišťoval ho Procházka. „Naopak, evidentně tu podle mého názoru chybí. Kdo tu boudu vlastně stavěl? Proč je neudělal on?“

„To stavěl pan architekt Klein,“ prozradil skoro nábožně starý Sommer.

„Hele, když nechceš, abychom jeho dílo vylepšili, tak mu aspoň zavolej, ať to udělá on, jinak to budeš mít na cimpr campr po každém dalším nočním slejváku.“

„Panu Kleinovi nezavolám, před týdnem nečekaně zemřel,“ řekl nesměle pan Sommer.

To pana Procházku trochu zarazilo, ale ne nadlouho.

„To je mi líto, ale tak zavolej někomu jinému, ať o tom rozhodne!“ požádal rozhodně.

„Když já nevím, komu mám zavolat,“ přiznal pan David. „Paní Grossová zemřela krátce před panem Kleinem, pan rabín Metelka krátce po ní – ještě krásně mluvil na jejím pohřbu – a vlastně už ani nevím, kdo to tady může rozhodovat... Vždycky tu měla hlavní slovo paní Grossová, pak pan Metelka, ostatní sem jenom docházeli...“

„A ty sám to rozhodnout nemůžeš?“ obořil se Procházka na pana Davida.

„Já jsem tady poslední ze všech!“ bránil se starý služebník nesměle.

„Jo – jenže když nikoho zodpovědného neseženeš, budeš tady stát jako hromádka neštěstí každý týden třikrát,“ upozornil ho Procházka. „Začíná období hurikánů, buď to tu budou okenice, nebo si to příště uklízej sám. Nemám rád úplně zbytečnou práci!“

„Proč tady teda jsi?“ zkusil pan David nesmělý protivýpad.

„Protože dneska to ještě smysl má,“ odsekl Procházka. „Uklidíme tady všichni rádi. Ale když nezajistíš okna před dalším víchrem, bude to už příště zbytečná práce. Mám rád práci, která má smysl, ne zbytečnou! A jen hlupák se ze svých chyb nepoučí!“

„Když já ale opravdu nevím, kdo by to mohl rozhodnout!“ stěžoval si pan David.

„Tak zavoláme někoho z městského magistrátu!“ rozhodl za něho Procházka. „To je vlastně další problém, primátor je taky po smrti... no, někoho snad najdeme, i kdybych měl kvůli tomu volat do Rady Starších!“

Chvilí pak zkoušel volat, kam ho napadlo, ale nakonec mu nezbylo než opravdu zavolat přímo do Rady Starších a za chvíli do chrámu přiletěl Radomír Lipnický, aby to vyřešil přímo na místě.

Radomír si nechal vysvětlit podstatu sporu, ale přidal se okamžitě k Procházkovi.

„Zavolejte někoho na ty okenice – ať to tu pořádně zpevní. Stavbu přece nepoškodí, naopak. Stavby bez okenic mohou stát jedině tam, kde jsou chráněné okolními horami, ale ne na dohled od pobřeží! Je to aspoň jediná stavba v Nových Pardubicích bez okenic? Chtělo by to zkontrolovat je všechny, začíná období hurikánů a střepy ještě mohou někoho pořezat!“

„Ale změní to ráz celé stavby!“ namítal pan Sommer.

„No bůže!“ odfrkl si Radomír Lipnický. „Tak sem toho stavitele pozvete, já mu za chybějící okenice ještě vynadám. Na Orizemi je to přece nutnost! Nestavěl naposledy na Hjöwiltu?“

„Pan Klein nedávno zemřel – a na Hjöwiltu nikdy nebyl,“ ujišťoval ho pan Sommer.

„Takže starej, zapřísáhlej pozemšťan, co?“ pochopil to Radomír mrzutě.

„Jo, přišli jsme ze Země,“ přiznal Sommer. „Ale pan Klein byl mladý, nadějný architekt.“

„Mladý?“ zpozorněl Radomír Lipnický. „A umřel? To je divné, na Orizemi se v mladém věku neumírá! Poslyšte – kdo je tady nejbližší stavitel? Ať tady udělá pořádné okenice, nebo to už příští hurikán rozbije ještě víc! První je slabý, další budou horší. A s tím zemřelým – jakže se jmenoval?“

„Pan architekt Josef Klein,“ řekl rychle pan Sommer.

„Přeptám se na něho,“ slíbil Radomír Lipnický – a zmizel.

„Hele, já tady ty okenice udělám, už jsem jich dělal víc,“ nabídl se pan Procházka. „A pak si dáme spolu jedno pivo, ne?“

„Dobře,“ přistoupil na to pan Sommer.

=*=

Rada Starších se sešla na podnět Radomíra Lipnického s jediným bodem jednání – záhadné sebevraždy na Orizemi. Když se totiž Lipnický dotázal lizidů na statistiku úmrtí za poslední období, zděsil se. Počet sebevražd už bylo čtyřciferné číslo.

Svolal mimořádné zasedání – jako jeden ze Starších měl na to právo – a přednesl to ostatním jako velice naléhavý problém, který nesnese odkladu.

„No – já bych o tom něco věděl,“ přiznal trochu váhavě otec Mihovič. „Ale na to bychom sem měli pozvat Standu Tvrzníka, neboli Vědoucího Orizemě.“

„Počítáš, že se ho to může dotknout?“ zeptal se Lipnický.

„Jistě,“ přikývl otec Mihovič. „Standa o tom ví více než my.“

Standa se tedy objevil ve virtuální podobě ve fiktivním výklenku zasedací místnosti, ale když mu Radomír Lipnický přednesl, na co právě narazil, jen si vzdychl.

„Ano – vím o tom,“ přikývl. „Skoro dva tisíce sebevrahů během půl roku! To nikdy nebylo na Dzígvglegtu ani na Hjöwiltu! Až tady!“

„Co ale proti tomu děláme?“ naléhal Radomír Lipnický.

„Teď už nic,“ řekl Standa. „Nic se proti tomu dělat nedá a našťestí už to končí.“

„Co končí?“ nechápal Lipnický. „Snad ne sebevraždy?“

„Přesně tak,“ stvrdil to Standa.

„Podle čeho tak soudíš?“ zeptal se ho podezíravě Lipnický.

„Protože vím, jak a proč začaly,“ přikývl Standa. „Ty sebevraždy byly připravované už na Zemi a týkají se jen otroků Sandišůtů. Pokoušel jsem se aspoň nějaké zachránit, ale bez úspěchu. Sandové si jejich smrt připravili už dávno na Zemi, stačilo málo – a vidíte sami...“

„Ale proč až tady?“ nechápal Lipnický. „Oni na ně mají vliv i tady?“

„Ne, ale měli to připravené a já jsem to jen spustil,“ neskrýval to Standa. „Přesně podle návodu gufyrů ze Země. Jen jsem netušil, co to doopravdy udělá. Tvrdili, že je to ochromí, aby proti nám přestali intrikovat. Jenže jim to vzalo smysl života, prostě... je to vygumovalo.“

„Ale... Nezabiješ!“ připomněl mu tiše Lipnický.

„Tohle i gufýrové chápou jako nutnou sebeobranu,“ odvětil Standa. „Varovali nás důrazně, abychom to nepodceňovali. Dlouho jsem to rozvažoval – déle než týden. Ale pak jsem se rozhodl nebrat to na lehkou váhu. Orizemě přišla o necelé dva tisíce lidí, kteří se mohli stát jejím prokletím. Zbývající miliony nepatří mezi otroky Sandišůtů, těch se to nedotklo. Tím to podle mě skončilo. Zapišeme to do historie Orizemě – a jedeme dál...“

„Jestli máš pravdu...“ vzdychl si Radomír Lipnický.

„Mimochodem, zrušilo mi to databázi lidí, zapojených do pozemské sítě škůdců,“ dodal Standa. „Všichni pomřeli, můžeme to uzavřít. Ale víc mě zajímá, jak to gufyrové zvládli na Zemi.“

„Myslíš, že to tam použili také?“ zeptal se ho otec Mihovič.

„Tam na to přece přišli,“ pokrčil Standa rameny. „Ale na Zemi to může mít těžší následky.“

„No – jednou se to dozvíme,“ doufal Lipnický.

„Ale to už bude po všem,“ dodal Standa.

=*=

Češi si na Orizemi zvykli, i když mnozí se slzami v očích vzpomínali na své dřívější domovy, změněné v prach a popel. Orizemě k nim ale byla štědrá. Místo starých domů a chalup získali nové, dokonalejší a útulnější domky, nejvíc tím získali obyvatelé šedivých paneláků. Život na Orizemi byl jednodušší a snazší. Běžné pozemské všední starosti tu nikdo neměl. Na Orizemi neznali složenky, daně, konta, poplatky všeho druhu, penále, kontokorenty ani dluhy. Exekutor bylo sprosté slovo, příliš silné i jako nadávka. Ne že by tady nevznikaly spory, ale řešily se obvykle smírně. Příroda zde sice občas hrozila hurikány, ale ty nikoho neohrožovaly, ani když ho zastihly mimo domov. Rationy představovaly stejné bezpečí jako pevné a spolehlivé domy, o nichž tu platilo heslo – můj dům, můj hrad. Kdo chtěl, mohl bydlet i na skutečném hradě – jenže málokdo to vydržel dlouho, hrad přece jen vyžaduje péči a kdo by se bez početného služebnictva nebo aspoň robotů pořádku staral o desítky komnat, aby brzy nebydlel mezi pavučinami? Otec Mihovič byl v tomto směru opravdu výjimkou.

Hrady si na Orizemi postavilo několik zájemců, ale Jukagyri nakonec zůstal jako jediný trvale obývaný. Ostatní se časem dostaly pod správu Ruské Trojky – filmového studia, které je využívalo jako kulisy k filmům. Postavit hrad bylo na Orizemi snadné, ale zbourat neobydlený objekt přece jen naráželo na příkázání »Svévolně nezničíš!«. O opuštěné objekty se musel

někdo starat – naštěstí se toho v případě starých hradů chopili ruští filmaři, pro které byly použitelné alespoň jako kulisy.

Starousedlíci rozptýlení mezi Novočechy je seznamovali s hlavními odlišnostmi tohoto světa od staré dobré české krajiny, aby si nováčci rychleji zvykli. Přece jen tu některým chyběl mráz, led a sníh. Na Orizemi byly jen na pólech, jenže na obou to byla jen nudná ledová pláň pokrytá sněhem, kde se bruslit nedalo a chyběly tam i kopce, kde by se dalo lyžovat.

Zato si Češi rychle a rádi zvykli na surfování po vlnách a na dovádění na plážích, případně na výlety do podmořského světa mezi hejna pestrébarevných ryb. Šlo to dokonce dvěma způsoby. Buď s klasickou potápěčskou technikou, kdy se člověk ve vodě pohybuje vlastní silou pomocí ploutví, nebo v suchu racionů, změněných v miniaturní průhledné ponorky.

Fajnšmekři si vytvářeli »mokrý« racion ve chvíli, kdy plavali na hladině, aby byli i pod vodou obklopeni z větší části mořskou vodou a dýchali vzduch jen z horní části racionu. Racion už se staral o to, aby v něm vzduch nebyl vydýchaný. Největší požitkáři leželi uvnitř na hladině obličejem dolů a dýchali pomocí šnorhelu, aby měli lepší rozhled. Samo silové pole bylo průhledné, ale přechod vzduch-voda měl vlastnosti čočky – u »suchého« racionu všechno v okolí zmenšoval, kdežto mokry racion tímto nedostatkem netrpěl.

Pravda, mnozí ve vodě vydrželi dlouho, ale léto ani na Orizemi netrvalo věčně, pestrébarevné ryby se dlouho před příchodem hurikánů stáhly do větších hloubek a v době hurikánů se tvář moře nadlouho změnila tak, že už nikoho nelákala.

S koncem léta se proto z větší části obnovil společenský život.

Nováčci ocenili, že se na Orizemi netrpěla konkurence. Na Zemi zbožňovaná přednost se na Orizemi změnila v neslušné slovo. Tady si lidé nekonkurovali a konkurenceschopnost považovali za nemravnou všehoschopnost. Sousedé si běžně

vypomáhali při různých pracích a pomoc potřebným považovali za samozřejmou. Dobře se tu necítili jen lidé, zvyklí využívat své bližní k vydělávání velkých peněz. Byli tu ale od začátku v menšině a všichni nakonec podleli vlně sebevražd, která na Orizemi zanechala jen spokojenější většinu.

S vyhynutím otroků Sandišůtů se zčásti ztratila i podnikavost a iniciativa. Přestaly se zakládat obecní budovy, jako divadla, kina, ale i hospody. Jenže hospody stály v každé vesnici a další nebyly zapotřebí, kinosálů byl také dostatek a i divadly byla Orizemě již nasycena – zvláště když s otroky Sandišůtů zmizela i většina českých herců. Zbylí dosud na Zemi hráli jen herecké »štěky«, ale když nebylo zbytí, pokusili se dát dohromady aspoň jeden pořádný soubor. Troufli si sice na všechno od činohry po operu, ale jen v jediném divadle a aby se na všechny dostalo, museli pochopitelně svěřit všechna představení objednávkové službě a zájemci museli do divadla léhat do Nových Karlových Varů. V ostatních divadlech občas hráli ochotníci, ale bylo to znát na kvalitě hereckého projevu.

Část českých herců odlákala i nabídka z Ruské Trojky, kde rozšiřovali výrobu filmů. Rusové měli s českými herci – a zejména herečkami – dobré zkušenosti. Čechů bylo bezesporu na Orizemi nejvíc a režisér Míša Safronov, nyní i vrchní ředitel Ruské Trojky, s nimi musel chtít nechtít počítat. A to nejen jako s diváky filmů, ale i s účastníky jejich výroby.

Dalo se říci, že život se na Orizemi nezastavil. Nepodléhal teď tak bouřlivému rozvoji, jako na počátku, ale žilo se tam klidněji a spokojeněji, i když spojení se Zemí nefungovalo a Orizemě tak žila opět jako dřív – odděleně.

Dokud Fritze Pilze na Belfge opět nenavštívili gufyrové...

=*=

Delegace gufyrů tentokrát překvapila Fritze příjemně.

„Na Zemi jsme skončili,“ prohlásil jeden, který se zdál být jejich mluvčí. „Můžete se na Zem přesunout a převzít si lizidy. Už tam žádné zbytky po Sandišůtech nenajdete.“

„Príma!“ odvětil Fritz. „Seznámíte mě ještě, doufám, se situací na Zemi, že?“

„Rádi,“ souhlasil gufyr. „Ale nejprve bychom chtěli vědět, jak jste na tom vy na Orizemi? Jak jste tam s tím daleko?“

„Na Orizemi je to už vyřešené,“ ujistil je rychle Fritz.

„Nedá se to považovat za vyřešené, dokud tam budete mít jediného služebníka Sandišůtů...“

„Všichni jsou mrtví,“ přerušil ho Fritz. „Použili jsme na ně vaše skryté kódy – přesněji jen ten slabší, ale všichni se v krátké době sami zabili.“

„Jste si jistí, že někde žádní nezůstali?“

„Jsmo si tím jistí,“ přikývl Fritz. „Vědoucí Orizemě zamíchal vaše kódy všem lidem přímo do programů Spojení. Služebníci Sandišůtů se pak sami zabili, na ostatní lidi to nemělo účinek.“

„To bylo příliš riskantní!“ otrásl se gufyrové.

„Možná riskantní, ale účinné,“ souhlasil Fritz. „Očištěná Orizemě nám za to stála. A jak jste dopadli na Zemi vy?“

„I my to můžeme považovat za úspěch,“ odvětil gufyr. „Použili jsme na to pozemské televize, do zpravodajských relací jsme opatrně vložili kódy – většinou jsme vystačili se slabšími, ale na mnoha místech jsme museli použít i silnější. I tak bylo mezi ostatními lidmi hodně ztrát na životech, ale mohlo to být ještě mnohem horší.“

„Na Orizemi byly ztráty jedině mezi Sandišůtskými otroky,“ řekl Fritz. „Čemu říkáte »hodně ztrát na životech lidí kolem«?“

„Problém je asi v tom, že služebníci Sandišůtů obsadili klíčová místa vaší civilizace, bez nich se většina institucí hroutí,“ vysvětloval gufyr. „Některé ještě nějakou dobu pracovaly, ale jen

ze setrvačnosti a při nejbližším problému se zastavily. Jiné se zastavily téměř ihned.“

„Pochopil bych, že přestaly pracovat banky a jiné peněžní podniky,“ připustil Fritz. „To byla přímo doména Sandišůtských lidí.“

„Ano, jenže bez nich se začaly zastavovat i ostatní,“ doplnil ho gufyr. „Vaše civilizace je na penězích příliš závislá.“

„Na Zemi,“ upřesnil to Fritz. „Na Orizemi to bylo jinak, tam neměly peníze vliv téměř žádný. Proto tam nejspíš všechno proběhlo jinak. Otroci Sandišůtů na Orizemi nebyli ve svém živlu již od svého přestěhování a když dostali ten... kódovaný příkaz... už jim to moc smyslu života nevzalo. Na Orizemi neměli vůbec žádnou moc a bez peněz byli jako bez rukou.“

„Možná to byla příčina, proč to na Orizemi proběhlo nenápadněji,“ připustil gufyr. „Jenže na Zemi je to jiné. Tam vždycky hrály peníze v hospodářství klíčovou roli.“

„Tak přestanou,“ odvětil bezstarostně Fritz. „Vlastně – jestli jsem to správně pochopil – už přestaly. No, bude to fuška, ale snad to zvládneme. Hlavně aby tam nezůstali otroci Sandišůtů.“

„Ti tam zaručeně nejsou,“ ujistil ho gufyr.

=*=

Konference v Jukagyri se účastnili kromě Rady Starších hned dva Vědoci. Řídil ji virtuálně Fritz Pilz ze Země a proti němu byl Standa Tvrzník s Slávkou ze své pevnosti na Orizemi.

„Budu na Zemi potřebovat vaši pomoc,“ přiznal Fritz Pilz.

„Můžeš se na nás spolehnout,“ slíbil mu za všechny Starší otec Mihovič. „Pomůžeme Zemi všude, kde to bude potřebné.“

„Povolal jsem si už své pomocníky,“ informoval je Fritz. „Měl jsem je v pohotovosti, stačilo uvědomit jich pár a oni už si to mezi sebou sami sdělili. Teď se snažíme obnovit v nejohroženějších městech samosprávu, ale na to jich budu potřebovat mnohem víc.“

„Vyhlásíme na Orizemi nábor mezi starousedlíky,“ navrhl Standa.

„Proč jen mezi nimi?“ namítl Fritz. „I Novočeši se mohou zúčastnit. Jen by bylo dobré, kdyby ovládali jazyky těch míst, kam je vyšlu. Jde to i pomocí telepatie, ale pak je to pomalejší.“

„Mně se zdá telepatie rychlejší než řeč,“ namítl Standa.

„Jenže telepatie se nedá vysílat pozemskou televizí,“ upozornil ho Fritz. „Tam pak potřebuješ někoho místního jako překladatele. Mám už s tím první zkušenosti. Náš člověk to řekne telepaticky a místní to po něm zopakuje do mikrofonů, aby se to dalo vysílat. Ale jak říkám – je to pomalejší.“

„Vyhlásíme nábor,“ přikývl otec Mihovič.

„Ale měli bychom sebou hodit,“ shrnul to Fritz. „Zatím tu ještě není hladomor, ale bez naší pomoci by na mnoha místech brzy vypukl. Tomu musíme zabránit hned zkraje.“

„A jak se pozemšťané na tvé hochy dívají?“ zajímal se Standa.

„Někde ještě nepřátelsky,“ přiznal Fritz. „Američané na nás zatím skoro všude střílejí jako na divou zvěř, ani v Číně to není snadné, i když se tam hoši objevují s kontejnery potravin. Jinde je ale vítají jako anděly spásy.“

„Tak aby hoši nezpychli!“ varoval ho otec Mihovič.

„To nehrozí,“ odvětil Fritz. „Kde je takhle vítají, tam už ten hladomor začal a potraviny přišly na poslední chvíli. Pud sebezáchovy je pak silnější než propaganda, která v poslední době svalovala všechny potíže na invazi mimozemšťanů.“

„No – mohlo se to tak jevit,“ usmál se trochu otec Mihovič. „Z hlediska Sandišůtských otroků to tak přece je! Přiletěli mimozemšťané, Sandišůtský svět se zhroutil a z Vyvoleného národa rázem byli docela obyčejní lidé. Nedivím se, že to považovali za křivdu! Připravili jsme je o smysl života a nakonec jsme je zákeřně vyvraždili – i když to zvenčí vypadalo jako sebevraždy.“

„Pokoušel jsem se dát jim aspoň na Orizemi nový smysl života,“ vložil se mezi ně Standa. „Byli přece velice schopní a tvořiví a byla jich škoda. Doufal jsem, že mezi námi zůstanou. Bylo to ale marné. Odmítli mě – nepatřil jsem mezi Vyvolené. Málo platné, vybrali si to sami.“

„Ostatně, jakýpak je to smysl života – vyvyšovat se nad jiné?“ posteskl si Fritz Pilz.

„Právě s takovými máme my Češi spoustu zkušeností!“ opáčil otec Mihovič šelmovsky. „Na nás se vytahoval kdekdo! V naší době to byli hlavně Němci. Pro ně jsme byli kacíři a vyvraždit nás bylo záslužné. A to se táhlo až donedávna. V minulém století se nad námi vyvyšovali i Rusové, také pro ně jsme byli jen dobytá kolonie – a teď tihle. I na Orizemi někteří z nich tvrdili, že Češi jsou jen »potomky zbabělých nevolníků« – osobně jsem to slyšel od pana režiséra Jana Kartáčníka. Přitom se jedním dechem rozčiloval, že mají jeho filmy malou návštěvnost. Na to bychom mu byli dobří? Přitom se jeho film s výtvoří Ruské Trojky nedá srovnávat, Rusové jsou prostě lepší.“

„Nechme je už být!“ otrásl se Standa. „Užili si vyvolenosti, ale nakonec skončili, jak skončili. Byla to jejich volba, až do zlého konce. Postarejme se teď, aby jejich odchod neznamenal katastrofu i pro lidi, kteří za nic nemohou!“

„Už jsem s tím začal,“ prohlásil Fritz Pilz. „Moje parta si kvůli urychlení vytvořila a uložila do receptáře záchranný potravinový kontejner, který pokaždé vytvoří tam, kde najde hladovějící. Pomůže to, ale jen nakrátko. Když lidé kontejner vyčerpají, musí se to opakovat. Na mnoha místech to navíc narušují různé gangy. U každé katastrofy se rychle projeví charaktery všeho druhu. Lidé si často pomáhají, ale všude se najdou hyeny, které se snaží urvat co nejvíc pro sebe. Přitom právě ty se rychle dávají dohromady. Jeden násilník by mnoho nezmohl, ale banda už může ostatní velice úspěšně tyranizovat.“

„Takže tvoji hoši nejenže pomáhají hladovějícím, ale také plní Peklo?“ usmál se Standa.

„Oboje pomáhá,“ ujistil ho Fritz. „Nejúčinnější je, když někomu místnímu implantují ovladač lizidů a naučí ho objednávat podle katalogu i pro ostatní. Je s tím ale spojené nebezpečí. Všem se to plošně zatím implantovat nedá, vyžaduje to i zacvičení a to už tak rychlé není. Hoši proto odnášejí vybrané lidi do nouzových školících středisek a pak je vracení zpět, aby pomáhali ostatním, jenže je musí po krátké době kontrolovat. Nejsou to světci a když někde stvoříte vyvoleného, vystavíte ho pokušení darů zneužívat. A to i když je naučíte jenom vytvářet standardní potravinové kontejnery.“

„Jak toho mohou zneužívat?“ zamračil se Standa.

„Často si osobují právo rozhodovat, kdo potraviny dostane a kdo ne,“ řekl Fritz. „Neřekl bys, jak je některým těžké vysvětlit, že naše dary nejsou jejich soukromým majetkem, ale že je mají pro všechny. Oni se pak snaží prodávat je – a to co nejdráž.“

„Za co je tak mohou prodávat? Vždyť tam peníze nemají žádnou cenu!“ odfrkl si Standa.

„Třeba za sex,“ nadhodil Fritz. „Vždycky se najde něco, čeho Vyvolení dokáží zneužít. Jen si uvědom, pomáháme zejména v oblastech, kde nejsou křesťané v převaze a kde se až dosud místní zvyky od Sedmera pronikavě lišily.“

„A co takhle naučit to některou místní ženskou?“ navrhl Standa. „Ty přece mívají mnohem vyšší empatii a nemusely by toho zneužívat.“

„Z té by si obratem některý místní macho udělal sexuální otrokyni,“ ujistil ho Fritz. „Ba ne, školíme sice především objednávání potravinové pomoci, ale součástí školení je i Sedmero, krátká exkurze do Pekla a následné kontroly.“

„Dobře, ale co v Evropě?“ pokusil se změnit téma otec Mihovič. „Je to mezi křesťany lepší?“

„Bohužel ne,“ vzdychl si Fritz. „Ale těm se dá aspoň vysvětlit, že Peklo skutečně existuje a že je za hříchy nevyhnutelně čeká. Stačí, když si uvědomí, že by to nemuselo být kdoví kdy po smrti, ale i zaživa a třeba už příští týden – Peklo má mezi nimi i větší váhu. Dnes ale na mnoha místech Evropy operují navlas stejné bandy, jako v Africe. Bývají vyzbrojené zbraněmi z armádních zásob a velí jim bývalí profesionální vojáci, takže je není snadné umravnit. Zejména když se honosí ateismem a dokud Peklo nezažijí na vlastní kůži, považují je za báhorku.“

„Kolik grázlíků už jsi do Pekla dodal?“ zajímala se Slávka.

„Něco přes šest tisíc,“ odvětil Fritz. „Zvýšili jsme důraz na odstrašující prvky. Dočasně jsme snížili trest za pouhou účast v organizovaném zločinu, takže náš soud některé krátce po nástupu do Pekla osvobodí – jenže to už si užijí všechny slasti vyšetřovací vazby v Pekle a když je propustíme, nejenže jsou to od té chvíle vzorní spoluobčané, ale ani nemusí moc přehánět při líčení svých útrap v Pekle, aby se ostatním ježily všechny vlasy.“

„Doufáš, že to pomůže?“

„Zdá se, že ano,“ přikývl Fritz. „Kde se někdo z takové bandy vrátil – a vracíme jen ty, kdo se do bandy sice přidají, ale ještě nestačili nic zlého spáchat – tam už žádná další banda nevznikne.“

„Mohli bychom z toho udělat pravidlo,“ přikývl otec Mihovič. „Dosud to bylo pět let – a to je trochu moc.“

„Neřekl bych, že je to moc,“ namítl Standa. „V poměru k délce života na Orizemi to není tak zlé, jenže pro pozemšťany to je zatím dost velká paleta. Jsem pro, aby tohle zkrácení platilo jen po přechodnou dobu.“

„Nejsi trochu sadista?“ rýpla se do něho Slávka.

„Nejsem,“ trval na svém Standa. „Trvalé zkrácení by bylo nespravedlivé třeba k Lučanům, kteří si to v Pekle poctivě vytrpěli.“

„Ale získali dlouhý život, zatímco z jejich nepřátel Čechů už je dávno prach, v lepším případě pár polorozpadlých kostí.“

„Tihle grázláci získají v Pekle delší život také,“ připomenul jí Standa. „Pro ty, kdo mezitím na Zemi zemřou, je to také tak nespravedlivé. Ale to nás teprve čeká. Nejprve musíme zajistit, aby pád pozemské civilizace odneslo co nejméně lidí. Až pak můžeme začínat prodlužovat jim život. Jenže mezitím musíme lidem na Zemi bezpodmínečně vnutit Sedmero a to nebude tak jednoduché.“

„Chceš jim snad dobro vnucovat?“ zaškaredila se Slávka.

„Budeme muset,“ vzdychl si Standa. „I tak to nestihneme vnutit všem. Začneme zřejmě cestou nejmenšího odporu, na některé se dostane až později, ale trvale z toho nikoho vynechávat nesmíme. Kdyby nic jiného, ublížili bychom dětem. Ostatně si myslím, že tomu nikdo vzdorovat nevydrží, až si uvědomí, oč by přišel.“

„A když to vydrží?“ nadhodila Slávka.

„No – tak to vydrží,“ pokrčil rameny Standa. „Einstein rád říkal – vesmír a lidská hloupost jsou nekonečné, jen u vesmíru si tím nebyl úplně jistý...“

„Ale co děti, které to odnesou?“ nechtěla jen tak ustoupit.

„Připíšeme je Sandišūtům,“ řekl Standa vážně. „Budou to jejich poslední oběti.“

„I tak dlouho po jejich konci?“

„Některé věci zřejmě přetrvají déle,“ vzdychl si Standa.

„No, musíme to brát, jak to je,“ shrnul to otec Mihovič.

„Ale začít musíme. Navrhuji vyhlásit nábor dobrovolníků pro Fritze Pilze. Vrhne na to všechny naše síly – kromě tebe, Stando! Vědoucí budou výjimkou, víš to sám!“

„Mohli bychom se s Fritzem vyměnit,“ zaškaredil se Standa.

„Vy dva se koukejte věnovat Růžence!“ usadil je otec Mihovič.

„Já se s nikým měnit nebudu,“ odmítl Fritz. „Teď to tady konečně začalo být zajímavé, přece bys mě odsud nechtěl vystřadit? Sed' na Orizemi a vymýšlej, co by se ještě dalo zlepšit na lizidech, za okamžik ti zašlu seznam požadavků.“

„No – budu ti aspoň držet palce,“ ustoupil Standa.

„To drž nám všem!“ opáčil Fritz. „Budeme to potřebovat.“

„Ale Země nám za to stojí, ne?“ usmál se i otec Mihovič.

„To jistě!“ řekli Fritz s Standou současně.

=*=

© 2013 Václav Semerád, Nová Ves

SLOVNÍK

- adchyf = ohnivé kolo - mimoprostorový dopravní prostředek
aglomno = konvertor hmota - allohmota
ajnclík = druh vězení - samotka
allohmota = hmota s imaginárními spiny, prostupná hmotou
s reálnými spiny (základ duchů)
allouette = vlaštovka (franc.)
Avigul = svět v paralelním vesmíru
Ažefkoj = svět v paralelním vesmíru
azyju = neškodný vesmírný tvor
belazyr = exotermická anihilace (spalující oheň)
Belfge = svět v paralelním vesmíru
brodi = mimozemská elektřina (neobvykle používaná)
Brusel = sídlo Evropské unie (Brusel - podle vzoru prdel)
chitsaldil = vesmírná přestupní stanice
chlichikúr = nebezpečný tvor ve vesmíru
collateral damage = vedlejší škody na civilistech, obvykle
vícenásobně převyšující vojenské škody - běžné jednání
armád USA
dajpagi = nebezpečný tvor ve vesmíru
Lord Darth Vader = záporák polorobot ze Star Wars
dešadé = izotermická anihilace (ničení hmoty bez vývinu tepla)
didus ineptus = blboun nejapný (pták vyhynulý díky své
důvěřivosti)
Dzígvlengt = Svět věnovaný lidem Sandišůty, později zničený
Ehkefim = svět v paralelním vesmíru, obydlený inteligentními
chobotnicemi
Eurokomise = sbor zasloužilých pitomců s neuvěřitelnou
pravomocí i platem
exekutor = právník bez citu a svědomí, kříženec krokodýla
a pijavice
gufyr = obyvatel paralelních vesmírných světů

guláš = pozemský pokrm z masa s mírně pikantní omáčkou
hacker = člověk, který virtuálně vniká do cizích počítačů
Hérostratos = Řek, který se nesmrtelně proslavil vandalismem
Hirávhy = mateřský svět gufyrů
Hjövilt = svět v paralelním vesmíru
JUDr = absolvent právnické fakulty (v Plzni i díky korupci),
znepříjemňující život lidem (viz právník)
Jukagyri = hrad - útočiště lidí
Kamifmuch = svět v paralelním vesmíru
Katar = příslušník křesťanské sekty, vyvražděné konkurenčními
katolíky, které ve víře zahanbovali
Lagrangeovy body = místa, kde se právě vyrovnává přitažlivost
sousedních těles
Lefga = svět v paralelním vesmíru
libri prohibiti = knihy zakázané cenzurou, držené v klášterních
knihovnách zásadně pod zámkem
lizid = superrobot vybavený anihilátory a syntezátory hmoty
mentevjir = indikátor allohmoty
Mizguli = svět v paralelním vesmíru
molnija = blesk (rus.)
Monsanto = americký koncern, proslulý vývojem geneticky
modifikovaných plodin a extrémní zákeřností při jejich
vnucování světu
Mubakr = svět v paralelním vesmíru
Mykosui = ostrov na Orizemi
naplavenina = geologicky: hornina vzniklá naplavením vodou,
přeneseně: přistěhovalec
Nugutto = svět v paralelním vesmíru
Nyget = kontaktní svět v paralelním vesmíru mezi lidmi a gufiry
Orizemě = převážně vodní planeta v Orionu u hvězdy ORI-Chí-1
ovi = vejčitý komunikátor s lizidy
Perchye = svět v paralelním vesmíru
pojmořeč = telepatická řeč pojmů místo slov

právník = absolvent právnické fakulty (v Plzni i díky korupci),
znepříjemňující život lidem (viz JUDr)
presstitut = novinářský prostitut, tisková děvka (až na světlé
výjimky všichni)
préto = mimoprostorový dopravní prostředek
Rambo = profesionální válečník bez náznaku citu a svědomí
ration = letoun ze silových polí
rejža = režisér
Romezuj = svět v paralelním vesmíru
Roponoch = svět v paralelním vesmíru
ryzefgu = mikrovlnná zbraň Sandišůtů (totální destrukce)
Sandišůt = vesmírný tvor, ochraňující Zemi před gufyrý
šávki = (rus.) malí cirkusovní psíčci, bavící obecnost
nenáročným panáčkováním (přeneseně televizní baviči)
Sedmero = předchůdce Desatera: 1.Lidé jsou si rovni – 2.Cti
rodinu – 3.Nezabiješ – 4.Nepokradeš – 5.Nezotročíš –
6.Svévolně nezničíš – 7.Nepodáš křivého svědectví
Sherwood = les v Anglii, pověstný legendárním zbojníkem
Robinem Hoodem (přeneseně parčík u Hlavního nádraží
v Praze)
socka = nadávka zbohatlíků a zlodějů většině normálních lidí
Struldbrug = nesmrtelní z Guliverových cest
Surdyu = svět v paralelním vesmíru
Sýglydy = svět v paralelním vesmíru
Tasyky = svět v paralelním vesmíru
Trysišyha = svět v paralelním vesmíru, osídlený lovci mamutů ze
Země
tupchra = mimozemské sklo (z odolného silového pole)
tyhborgyr = odhmotňovač
Lord Darth Vader = záporák polorobot ze Star Wars
Vinnetou = legendární mírumilovný a až trestuhodně důvěřivý
náčelník amerických Apačů
Vlokjyu = svět v paralelním vesmíru

všimné = úplatek - víceméně vyžadovaný příjemcem
Vulnarmho = svět v paralelním vesmíru bez lizidů
Vytvezyl = přestupní svět sousedící se Zemí
Yraachyn = svět v paralelním vesmíru
Zaróné = zničený svět v paralelním vesmíru (dnes Ad)
zhavae = všegalaktická přírodní délková jednotka (přibližně 21
cm = vlnová délka záření vodíku)
Pozn. 33 Takto se ztrapnil jeden recenzent na Palmknihách.
Knihu nečetl, ale recenzoval by ji. Asi starosta
Kocourkova...

© 2012 Václav Semerád, Nová Ves